

Giới thiệu Xin Hãy Ôm Em

Dịch giả: Tô Ngọc Hà

"

Cái motip tổng tài bá đạo thật sự đã rất quen rất quen thuộc rồi. Tình tiết quanh đi quẩn lại cũng là những hiểu lầm, ngộ nhận, nhận ra tình cảm, lại sóng gió, cứ hợp rồi tan, tan rồi hợp...

Tình một đêm kết thúc, ai nấy rồi cũng thành người xa lạ thôi! Vậy là được. Có gì cứ phải cưỡng ép bên nhau? Thế nhưng tổng tài chính là thích bá đạo như vậy đó, được không hử?

"Một đêm triền miên, quãng qua hai trăm đồng, tự nhận mình xui xẻo! Những tưởng từ nay là người qua đường, nhưng lại ba lần bốn lượt bị bắt trở lại giường... Về sau cô phẫn nộ, đối lại anh lại nghiêm túc nói yêu cầu cô chịu trách nhiệm. Cô rất muốn biết: "Chịu trách nhiệm thế nào?" Anh nhào tới như hổ vồ: "Tiếp tục ngủ!~"

Truyện có ba phần, mỗi phần là 1 cặp khác nhau. Văn án chỉ dành cho cặp chính ^^~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Bất ngờ

Dịch truyện Tầm mệt mỏi quá nên dịch vui một câu chuyện khác (của bạn Tầm =))~)

Truyện này không ngắn, ai thích đọc vui thì đọc, còn ai muốn tìm một truyện để hoàn nhanh thì đừng đọc nhé.

Truyện thể loại tổng tài cầu huyết như các bộ tổng tài cầu huyết kinh điển khác, dễ khiến người đọc muốn đập nam chính hoặc nữ chính, ai yếu tim, yếu cầu thực tế, văn phong nhò nhả cũng không nên đọc. Truyện có nội dung đã nhiều truyện viết, ai thích mới lạ cũng không nên đọc. Truyện của tác giả không có tên tuổi, ai muốn tìm một câu chuyện mượt mà từ đầu đến cuối cũng không nên đọc.

***

"Á, đau quá..."

"Không được chạy!"

"Tôi không muốn nữa, đừng tiếp tục nữa! Á..."

...

Lâm Uyển Bạch mở mắt ra, cơn đau lạ lẫm trên người khiến cô bàng hoàng nhận ra tất cả không phải mơ.

Nơi cô đang có mặt là một phòng khách sạn, ánh nắng ngày mới mông lung hắt vào, làm nhòe đi tấm thảm trải sàn và một chiếc giường với tình cảnh "hóng bóng". Quần áo của cô từ trong ra ngoài đều rơi hết xuống đất, nhăn nhúm hết cả.

Tối qua cô đã bị ai đó cưỡng bức!

Lâm Uyển Bạch ôm đầu, cố gắng nhớ lại. Cô làm việc partime trong một quán bar, công việc chủ yếu là quảng bá rượu cho khách, có một vị khách già tâm ý đen tối cứ nằng nặc bắt cô uống rượu rồi mới thanh toán. Sau khi uống xong, cô phát hiện trong rượu có vấn đề, khó khăn lắm mới thoát ra ngoài được. Sau khi ra khỏi thang máy, trong tình thế cấp bách, cô chui vào một không gian khác, sau đó ký ức trở thành những mảnh vụn vật...

Cánh cửa phòng tắm bất ngờ được mở ra.

Bấy giờ cô mới phát hiện ra trong phòng ngoài mình còn có một người khác. Lâm Uyển Bạch vội vàng kéo cao chăn lên che kín cơ thể.

Phóng tầm mắt qua nhìn, cô phát hiện đó là vóc dáng cao lớn lực lưỡng của một người đàn ông phương Bắc, đường nét ngũ quan cương nghị nhưng không quá thô, cực kỳ đẹp trai.

Mà trên hông anh ta chỉ quấn một chiếc khăn tắm, nửa người trên cứ thế lộ ra ngoài không chút che đậy. Lồng ngực chia ra làm hai bên rắn chắc

rõ ràng, nhìn tiếp xuống dưới là từng múi cơ bắp vừa phải, quy chuẩn và đường nhân ngư thấp thoáng, nước vẫn còn đang nhỏ xuống trên mái tóc ướt.

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt quay đi nhưng sau đó lại khấn trương quay lại nhìn.

Lần đầu tiên của cô cứ thế bị người lạ trước mặt này cướp mất, hơn nữa cô còn bị giày vò đến chết đi sống lại!

Người đàn ông đi qua kéo tung rèm cửa ra, cầm một điều thuốc trên bàn lên, quay lại liếc xéo cô rồi nhả ra một làn khói: "Nhìn cái gì, muốn làm lại lần nữa hả?"

Lại cái đầu anh!

Lâm Uyên Bạch phẫn uất trong lòng.

Nỗi đau mất đi sự trinh trắng đã trở thành sự thật, cô chỉ còn cách chấp nhận số phận quán chặt chấn, cố gắng không bước xuống giường trong trạng thái trần truồng để lần lượt nhặt từng món đồ lên, ôm cả vào lòng rồi đi vào phòng tắm.

Khi cô trở ra, người đàn ông vẫn đang đứng trước khung cửa sổ sát đất, gạt gạt tàn thuốc, rồi đi thẳng về phía cô.

Lâm Uyên Bạch căng thẳng lùi về phía sau nửa bước, bỗng thấy anh sau khi đi tới trước mặt mình chỉ cúi người xuống, nhặt ví tiền dưới đất lên, rút ra hai xấp tiền rồi ném đại lên giường: "Tối qua cô rất nhiệt tình nên tôi cũng rất hưởng thụ, ở đây tôi có hai vạn."

Lâm Uyên Bạch nhìn theo hai xấp tiền.

Hai vạn không phải là một con số lớn, nhưng quá đủ để trả tiền thuốc của bà ngoại trong vòng một tháng.

Cô ngẩng đầu lên, người đàn ông có một đôi mắt rất sâu và thâm trầm. Ánh nhìn của cả hai va vào nhau, nên thái độ lạnh lùng khinh khỉnh ấy cũng quá rõ ràng. Đường như ở trong mắt anh ta, kiểu con gái tùy tiện lên giường với đàn ông như cô chỉ đáng với từng ấy tiền.

Cảm giác hổ thẹn nặng nề từ trong lòng dâng lên.

Người đàn ông cười khẩy, nheo mắt lại, hơi nghiêng răng: "Không cần tiền là muốn yêu cầu tôi chịu trách nhiệm với cô à? Đừng có nằm mơ."

Lâm Uyên Bạch đè nén cảm giác phẫn nộ xuống, đút hai tay vào túi quần bò.

Cô không rút ra được cả xấp, nhưng hai tờ thì được.

Hồi còn đi học, cô chính là một đứa con thật thà ngoan ngoãn, luôn là kẻ thiếu nổi bật nhất trong đám đông, chưa bao giờ cãi nhau, thậm chí là đỏ mặt gân cổ lên với ai. Nhưng thò khi điên lên cũng cắn người đấy, cô gip tay lên, quăng tiền vào khuôn mặt xuất chúng kia.

"Hai trăm đồng là giá tôi trả cho anh, sao hả? Không cần tiền, định bắt tôi chịu trách nhiệm với anh à?" Lâm Uyên Bạch bắt chước ngữ khí ban nãy của anh ta, cũng cười khẩy rồi lập lại: "Đừng có nằm mơ!"

Dứt lời, cô ưỡn ngực ngẩng đầu rồi đi, tuy rằng tư thế hơi xiên xẹo vì cơn đau buốt.

Hai tờ tiền nhân dân tệ màu đỏ lướt qua trước mặt. Cuộc đời Hoắc Trường Uyên sống đến nay đã ba mươi năm, lần đầu tiên phải đứng sững tại chỗ, cho tới khi cô rời đi được vài giây rồi mới định thần trở lại.

Anh bức dọc tung chăn lên, bên dưới lộ ra một vết máu đã khô cong lại...

~Hết chương 01~

*Nhắc trước cho vài bạn, truyện không có H, nữ chính cũng không cường, nam chính cũng không phải kiểu hoàn hảo đâu nhé ~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Là anh ta

Chiếc xe buýt lắc lư khoảng nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến nhà.

Lâm Uyên Bạch đã tắm rửa sạch sẽ từ trong ra ngoài đến lần thứ ba, kỳ cọ đến đỏ rục cả da, đến khi mùi hương của người đàn ông lạ lẫm trên người không còn nữa, cô mới đi ra khỏi phòng tắm, lúc đi người vẫn còn rất đau.

"Tiểu Bạch. Con gái, dù là lúc nào đi chăng nữa cũng phải có tự trọng, tự biết yêu thương lấy mình. Cho dù con gặp được người mà con thật lòng yêu thương, cũng đừng dễ dàng trao đi sự trong trắng của mình! Như vậy, sau này người chồng tương lai mới càng trân trọng con."

Lời nói khi xưa của mẹ văng vẳng bên tai, Lâm Uyển Bạch cắn chặt mu bàn tay.

Chuông di động vang lên, cô bắt máy, là điện thoại của bệnh viện gọi tới: "Cô Lâm, thuốc của bà ngoại cô bắt buộc phải thanh toán trước thứ Hai tuần sau nhé!"

"Tôi biết rồi ạ..."

Lâm Uyển Bạch ngắt máy, bắt đầu thay quần áo.

Cuộc sống tàn khốc như vậy đây, ngay cả một chút thời gian để ngồi lại đau lòng giãy lắt cũng không cho cô!

Không nỡ bỏ tiền ra bắt taxi, cô lại ngồi xe buýt hơn hai tiếng đồng hồ nữa, khi đến nơi đã gần trưa. Lâm Uyển Bạch nhìn những tòa nhà xung quanh, đây là một khu nhà giàu nổi tiếng ở Băng Thành.

Coi như đã thông thạo đường đi lối lại, cô bước vào trong biệt thự.

Ngón tay Lâm Uyển Bạch vô thức nắm chặt lại. Mỗi lần tới đây đều bị giày vò, nhưng hết cách rồi, bà ngoại đang nằm trong bệnh viện đợi tiền thuốc.

Vừa vào đến cửa, cô đã bị thím Vương chặn lại: "Đại tiểu thư, hôm nay lão gia không tiện gặp cô, ông ấy và phu nhân đang tiếp đón khách quý!"

Tuy rằng ngoài miệng vẫn gọi cô là "đại tiểu thư", nhưng thái độ thì không hề khách khí.

Bình thường, có thể cô đã quay người bỏ đi rồi, nhưng hôm nay không được.

Lâm Uyển Bạch bày ra vẻ chuẩn bị ra về, nhưng nhân lúc đối phương lơ là mất cảnh giác, cô nhanh lẹ chạy vọt vào trong. Thím Vương gấp gấp ngăn lại: "Đại tiểu thư, cô không thể vào trong được! Phu nhân, phu nhân..."

"Bốp!"

Lâm Uyển Bạch bắt ngờ ăn một cú tát trời giáng.

Lý Huệ vừa ra ngoài, khí thế bùng bùng, trừng mắt nhìn cô: "Con tiện nhân, ai cho mày vào nhà!"

Lâm Uyển Bạch ôm một bên mặt nóng rát. Cô cũng đã quen với thái độ hăm hè đối đầu này rồi. Hơn mười năm trước kẻ thứ ba Lý Huệ đã ép mẹ cô tới nước nhảy lầu tự vẫn. Mà cô, khi mới vừa tròn tám tuổi, đã tận mắt chứng kiến tất cả mọi chuyện, cả cảnh Lý Huệ lao về phía mọi người như một kẻ điên, thực chất là trên môi nở nụ cười trộm. Không biết có phải báo ứng hay không mà về sau Lý Huệ đã mất một đứa con trai khi còn chưa kịp chào đời.

"Cháu tới tìm bố." Lâm Uyển Bạch nghĩ tới bà ngoại, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

"Bố mày không rảnh gặp mày! Trong nhà đang có khách quý, đừng có vác xúi quẩy tới đây cho tao, cút khẩn trương!"

"Cháu tìm bố cháu có chuyện quan trọng!"

"Mày thì có được chuyện gì quan trọng, chẳng qua lại muốn vòi tiền chứ gì?" Lý Huệ cười khẩy, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chỉ cần nhìn thấy cái mặt của mày, tôi liền nghĩ ngay tới con mẹ đẻ tiện đã mất của mày, cả người đầy mùi xúi quẩy! Chết thì cũng đã chết rồi, còn giữ lại con tiểu tiện nhân là mày ngày ngày tới đòi nợ! Mẹ con bản tính như nhau!"

Bây giờ chỉ cần nhắm mắt lại, cô vẫn có thể nhớ lại dáng vẻ ngã gục trong vũng máu của mẹ.

Lâm Uyển Bạch dường như quay trở về năm tám tuổi, cô điên cuồng lao lên: "Không cho phép bà nói mẹ tôi như thế!"

Nhưng bên cạnh có thím Vương giữ rịt, cô còn chưa kịp lại gần, Lý Huệ đã lại tát cô thêm cái nữa.

"Không biết đang có khách quý sao, ồn ào cái gì!"

Dường như nghe thấy động tĩnh, Lâm Dũng Nghị đi tới, nhăn mặt quát khê.

Lý Huệ vội vàng đi qua, mách leo ngay lập tức: "Ông à, đều tại cô con gái quý báu của ông phát ngôn hỗn hào!"

Lâm Uyển Bạch không có tâm trạng cãi tay đôi với bà ta, cô nói ngay vào trọng điểm: "Bố à, bệnh viện bên đó giục tiền thuốc men của bà ngoại..."

"Hôm khác nói sau, bây giờ trong nhà đang có khách, con cứ về trước đi!" Lâm Dũng Nghị sốt ruột thẳng thừng ngắt lời.

"Không lấy được tiền, con sẽ không đi đâu." Lâm Uyển Bạch đứng lì ra đó.

"Ông nhìn xem, thái độ của nó kìa!" Lý Huệ xưa nay luôn biết chọn lựa thời cơ, bà ta bày ra nét mặt ám ức: "Ban nãy tôi đã khuyên nhủ nó, bảo là hôm khác hãy đến, thế mà nó đâu có nghe. Cứ nhất quyết đòi xông vào trong. Còn... còn mang chuyện năm xưa ra chêm chọc tôi! Ông phải biết, vì nó mà con trai của chúng phải chết, nó còn bảo đáng đời nhà họ Lâm không có người nối dõi khôi hương!"

Lâm Dũng Nghị quả nhiên nổi con thịnh nộ. Ông ta cầm chặt một quả bóng yoga quăng về phía cô: "Súc sinh!"

Lâm Uyển Bạch chỉ hơi né đầu một chút là tránh được, nhưng một giây sau, Lâm Dũng Nghị đã đá một cái vào người cô.

Đàn ông so với phụ nữ sức lực khác nhau, cô bị đá trúng xương sườn, cả người bay sang bên cạnh, sau đó đập vào một cây cột trụ làm bằng đá cẩm thạch, chỉ phát lên một tiếng hự trầm thấp.

Cô đau tới nỗi tầm mắt mờ tịt, bên cạnh cây cột bằng đá xuất hiện một đôi giày da sáng loáng

Nhìn theo ống quần thẳng tắp hướng lên, Lâm Uyển Bạch chạm phải một đôi mắt u tối mà cả đời này cô cũng không bao giờ quên được.

... Là anh ta!

~Hết chương 02~

*Chả hiểu sao rất thích kiểu nữ chính có một gia đình điên rồ kiểu này xong được nam chính che chở =))) Cũ với mọi người rồi nhưng mình cứ thích đọc mãi:v

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Uống thuốc đi

Chỉ trong vòng vài tiếng đồng hồ ngán ngùi, thật không ngờ họ lại một lần nữa gặp mặt nhau.

Thì ra khách quý mà mấy người trong nhà họ Lâm nói nãy giờ chính là anh.

Người đàn ông cũng giống như cô vậy, trong ánh mắt lướt qua một tia bất ngờ, nhưng nó xuất hiện rồi cũng biến mất rất nhanh. Anh đứng với tư thế từ trên cao nhìn xuống cô chăm chú, đường nét sắc lẹm dưới khuôn cằm cũng không hề có chút gì biến đổi, giống như một vị thần lạnh lùng và vô tình nhất trên thế giới này.

Lâm Uyển Bạch không nhìn anh thêm nữa, cũng không hề hy vọng anh sẽ giơ tay ra đỡ mình.

Lâm Dao Dao đứng bên cạnh, lúc này đang ngồi xổm ngay trước mặt cô, nhìn cô bằng khuôn mặt ngây thơ vô tội: "Chị à, chị cũng thật là, đừng có lần nào tới đây cũng khiến bố không được vui như thế. Chị biết rõ lâu nay bố vẫn bị huyết áp cao mà!"

"Bố, bố cũng nguôi giận đi! Có chuyện gì thì từ từ nói, huyết hồ còn đang có mặt anh Trường Uyên ở đây!"

Lâm Dao Dao giống Lý Huệ như đúc, lúc nào cũng đóng vai vợ hiền, con ngoan trước mặt Lâm Dũng Nghị, tiện thể giẫm cho cô một cái vào chân.

Con tức của Lâm Dũng Nghị đã dịu đi nhiều, ông ta giải thích: "Trường Uyên, để cậu chê cười rồi!"

Hoặc Trường Uyên chỉ khẽ giật giật khóe môi, nét mặt thản nhiên, dường như chẳng quan tâm quá nhiều tới chuyện gia đình người khác.

Lâm Dao Dao rút vạt tờ nhân dân tờ mỏng manh trong ví ra: "Chị, chỗ này em có ba ngàn tệ, là tiền lẻ em tích lại từ tháng trước! Tuy rằng bố có tiền, nhưng chị cũng biết đấy, em không bao giờ tiêu tiền bừa bãi!"

Nói dối như Cuội, ai tin chứ?

"Lâm Uyển Bạch, còn không mau đi!" Lâm Dũng Nghị nghiêm giọng quát.

Nếu không đi, chắc không tránh khỏi ăn thêm một trận đòn dữ dội nữa.

Không muốn thể hiện một bộ mặt thảm hại trước mặt người đàn ông này, Lâm Uyển Bạch cầm chắc ba ngàn tệ như muối bỏ bể ấy, hất bàn tay đang định đỡ cô của Lâm Dao Dao ra, cắn chặt răng tự mình đứng dậy. Cô thẳng lưng, đi từng bước, từng bước ra khỏi biệt thự.

Đằng sau lưng vọng lại tiếng hét bực bội của Lý Huệ: "Quản gia, lập tức đổi cái thảm này đi cho tôi! Bắn chết đi được!"

Từ biệt thự ra đến trạm xe buýt vẫn còn một đoạn đường khá dài nữa.

Lâm Uyên Bạch siết chặt ba ngàn tệ trong tay rồi đút vào túi. Cô không có sự lựa chọn khác, không thể ném tiền vào mặt hai mẹ con nhà đó. Không phải vì cô hèn, vì đây là tiền của nhà họ Lâm, gia đình đó nợ cô.

"Pim..."

Cô quay đầu lại, nhìn thấy một chiếc Land Rover màu trắng chẳng biết đã đi theo mình từ lúc nào.

Sau khi nhìn rõ mặt người ngồi trong, Lâm Uyên Bạch không dừng bước. Nhưng chiếc Land Rover sau khi tăng ga đột ngột đã phanh gấp và chặn đường đi trước mặt cô.

Khi Lâm Uyên Bạch định vòng qua thì người đàn ông đã mở cửa xe ra, đi thẳng về phía cô.

Từ độ cong của khoe môi và ánh mắt, cô có thể nhìn ra một câu nói trong sâu thẳm lòng anh ta: Sớm đã biết như vậy, còn không ngoan ngoãn nhận hai vạn tệ của anh ta từ đầu.

"Cầm lấy này." Hoắc Trường Uyên đưa cô một túi đá để chườm.

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy bên trên có tên thuốc, tự dưng anh lại tốt vô có, cô không nhận. Sau đó anh thẳng thừng ném vào trong lòng cô, cô đành cầm lên đặt vào vết sưng trên trán, đồng thời nhìn anh với vẻ cảnh giác.

Hoắc Trường Uyên thò bàn tay phải này giờ vẫn giấu sau lưng ra, bên trong có một hộp thuốc, nhưng lại chỉ có duy nhất một viên, còn có một chai nước suối: "Uống thuốc đi."

"Tôi nhìn đến khi nào cô uống xong." Anh lại bổ sung thêm một câu.

Lâm Uyên Bạch bấy giờ mới hiểu ra mục đích thật sự khi anh đuổi theo mình.

"Khỏi cần."

Cô chỉ nhận lấy hộp thuốc, thẳng thừng ngửa cổ lên nuốt viên thuốc khô xuống bụng.

Trượt qua cổ họng khô khốc, đường trượt của viên thuốc cứ vào khiến cô đau rát, nhưng cô đều không thể hiện ra ngoài. Ngẩng đầu lên, cô phát hiện anh đã nheo mắt nhìn mình chăm chăm, có vẻ do thám.

Cô quay mặt đi.

Hoắc Trường Uyên vung chìa khóa xe: "Đi đâu, tôi đưa cô một đoạn."

"Khỏi cần." Lâm Uyên Bạch chỉ lặp lại câu ấy.

Sau đó cô bèn nhìn thấy anh cúi người ngồi vào trong xe, phóng vút đi không chút do dự.

~Hết chương 03~

*Mọi người thấy truyện đọc được hem. Đọc giải trí cho vui mình thấy là ổn, hơn khá nhiều truyện mình đã phải drop rồi =)) Tuy vẫn mắc bệnh dài của bà bạn thân Ân Tâm nhưng mỗi chương chỉ ngắn xiu xiu thế này, tính ra thì chả dài mấy. Spoil chương sau, nam chính của chúng ta hôm rồi mới khai trai nha, thương lão =))

"Tôi hôm trước chẳng phải cậu đã bắt đầu ăn mặn rồi sao, chứng tỏ súng của cậu đâu có vấn đề gì?"

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Con đau sau gáy

Hộp đêm, phòng VIP.

"Cạch" một tiếng, trên mặt bàn, một quả bida màu đen được đẩy chuẩn xác xuống lỗ. Hoắc Trường Uyên đưa gậy đánh bóng cho người phục vụ, rút một miếng thuốc lá từ trong bao ra, châm lên rồi đi về phía phòng vệ sinh.

Tần Tư Niên đang dựa vào quầy bar, thấy vậy bèn ra hiệu cho cô tiếp viên đang đứng bên cạnh bàn bida.

Cô gái cười ỳ ỹ rồi lập tức đặt ly rượu trong tay xuống, là lướt dịu dàng lắc lắc cái eo đi theo Hoắc Trường Uyên.

Mười phút sau, Hoắc Trường Uyên và cô gái đó một trước một sau đi ra ngoài. Người đi sau mang khuôn mặt được trang điểm kỹ càng nhưng biểu cảm chỉ toàn là hệt hắt. Đi tới quầy bar, cô gái lắc đầu với người đàn ông: "Tần thiếu..."

Tần Tư Niên nghe xong, bèn đi tới bên cạnh Hoắc Trường Uyên: "Trường Uyên, vẫn không được à?"

Hoắc Trường Uyên chau mày.

Anh cởi chiếc áo khoác ngoài trên người ra, trên người vẫn còn thoang thoảng mùi nước hoa, khiến anh rất không thoải mái.

"Không lẽ cậu thật sự thích đàn ông?" Tần Tư Niên cười.

"Cút." Hoắc Trường Uyên liếc xéo anh ấy.

"Đùa thôi mà!" Tần Tư Niên vờ về cảm, sau đó bắt đầu phân tích một cách nghiêm túc: "Tối hôm trước chẳng phải đã khai trai rồi sao? Hơn nữa tớ thấy cô gái đó cũng bị cậu hành hạ thâm trầm, chứng tỏ sủng của cậu đâu có vấn đề gì!"

Hoắc Trường Uyên là một người lạnh nhạt, bao nhiêu năm nay bên cạnh anh chưa bao giờ có phụ nữ.

Không phải là anh thanh tâm quả dục, chỉ là... không cứng lên được.

Anh cũng từng đi kiểm tra các chuyên gia về lĩnh vực này, họ đều nói không có bất kỳ vấn đề gì. Nhưng những cô gái nhào về phía anh cho dù bày ra đủ các loại chiêu trò, có phóng đảng hơn nữa, yêu kiều hơn nữa, anh cũng không có chút kích động nào, thậm chí còn cảm thấy chán ghét. Hơn nữa anh đảm chắc chắn, anh tuyệt đối không hứng thú gì với phái nam.

Bao nhiêu năm rồi đã trôi qua như thế, cho đến tối hôm qua, dục vọng ngủ vùi suốt ba mươi năm đã thức tỉnh hoàn toàn.

Hoắc Trường Uyên nghĩ tới cảm giác căng chặt mà cô gái kia mang tới cho mình, bụng dưới dường như cũng rục rịch...

Anh lấy lại cây gậy đánh bóng từ tay người phục vụ, yết hầu trượt lên trượt xuống: "Đánh bóng."

Tần Tư Niên cũng đón lấy gậy đánh bóng, nhưng lại vỗ vỗ lên vai Hoắc Trường Uyên, nở nụ cười sâu xa: "Trường Uyên, cậu mời tớ một bữa đi. Chuyện này cứ để người anh em giải quyết!"

***

Lâm Uyển Bạch nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng bệnh ra.

Bên trong hoàn toàn im ắng, cô cũng cố gắng không phát ra tiếng động nào, sợ sẽ quấy rầy tới hai người già đang nghỉ ngơi trên giường.

Đây không phải phòng bệnh riêng, cùng phòng với bà ngoại còn có một bà lão khác cùng tuổi bị mắc bệnh phổi. Tuy rằng như vậy không có lợi cho việc nghỉ ngơi của bà ngoại, nhưng không còn cách nào khác, bây giờ cả một phòng bệnh chung như thế này cô cũng sắp không trả nổi tiền nữa.

Cũng may có người bạn thân cấp cứu cho một vạn tệ, cộng thêm số tiền lần trước lấy của Lâm Dao Dao, cô mới miễn cưỡng trả được tiền phòng tháng trước, chỉ có điều tiền tháng này vẫn chưa có hy vọng.

Lâm Uyển Bạch nắm lấy tay bà, áp lên má mình, từng đường vân toát ra một sự ảm áp, khiến mọi nỗi buồn của việc đánh mất lần đầu tiên và việc bị đánh đập đều dâng lên thành hơi nước, long lanh trong khóe mắt cô.

Roi vài giọt nước mắt, cô vội vàng lau đi, sợ bà ngoại tỉnh dậy sẽ phát hiện ra điều khác lạ.

Năm tám tuổi cô mất mẹ, sau khi khiến đứa con trai của Lý Huệ bị sảy, tuy rằng còn nhỏ không thể đưa cô vào đồn cảnh sát, nhưng Lâm Dũng Nghị đã đuổi cô ra khỏi nhà họ Lâm. Từ đó, cô vẫn luôn sống cùng bà ngoại. Thế nên đối với cô mà nói, bà là người thân duy nhất còn lại trên cõi đời này.

Lâm Uyển Bạch nhìn ra cảnh hoàng hôn bên ngoài cửa sổ, nghĩ tới món khoai lang nướng mà bà ngoại thích ăn nhất.

Tuy rằng bác sỹ không cho phép, nhưng thi thoảng ăn một chút cũng vẫn được. Cô rón rén khẽ khàng rời khỏi phòng bệnh, ra ngoài bệnh viện, đi sang bên kia đường. Từ xa, cô đã nhìn thấy một người bán khoai nhiệt tình mời gọi.

Vừa đi tới cửa chợ đêm, cô bỗng cảm giác sau lưng có tiếng bước chân bám theo mình.

Bất luận cô đi nhanh hay đi chậm, bước chân đó vẫn còn nguyên.

Khi chuẩn bị quay đầu lại, gáy cô đau nhói lên một cái, rồi cả người ngất lịm đi...

~Hết chương 04~

*Xin giới thiệu, anh Tần Tư Niên là nam chính của phần 2 của truyện ^^

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Cô giỏi lắm

Khi Lâm Uyển Bạch vừa khôi phục lại ý thức, cô lập tức giơ tay ra phía phát ra cơn đau ở sau gáy.

Cô đưa mắt nhìn bốn xung quanh. Lại là một khung cảnh hoàn toàn xa lạ. Tới khi cô xác nhận được hiện mình đang ở trong một căn phòng khách sạn thì bỗng chốc giật mình.

Tiếng "rào rào" vô cùng quen thuộc vọng vào tai, thể rồi cánh cửa phòng tắm được kéo ra.

Đôi mắt Lâm Uyển Bạch đông đầy sự sợ hãi. Cô quả nhiên nhìn thấy bóng hình cao lớn của người đàn ông với chiếc khăn tắm quấn quanh hông bước ra ngoài. Từng múi cơ bắp rõ ràng như kênh rạch. Chỉ có điều, lần này anh ta đang cầm một chiếc khăn lông lau tóc.

"Anh... Anh..." Cô căng thẳng bỗng lấp bắp.

Bốn mắt nhìn nhau, Lâm Uyển Bạch cảm nhận được bàn tay mình đang run lên bần bật.

Cụp mắt xuống, may mắn thay, cô phát hiện quần áo của mình vẫn còn nguyên vẹn. Phát giác được có tiếng bước chân trầm ổn đang dồn ép từng bước về phía mình, đáy mắt cô dâng lên sự hoảng loạn: "... Anh định làm gì?"

Anh giống một con thú tràn đầy dã tính, bỗng dưng xuất hiện giữa chốn nhân gian này, khiến người ta không thể tưởng chừng sự tồn tại nguy hiểm của nó.

Trong nháy mắt, cái bóng cao lớn đó đã bao trùm toàn bộ nơi cô ngồi.

Có thứ gì đó lướt qua da, cô thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ, hai tay đã bị giơ cao lên đỉnh đầu, trong tư thế mặc cho người ta chém giết.

"Cô bảo tôi định làm gì đây?"

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên tối lại, bàn tay hơi dùng sức.

Nơi cổ áo đã lộ ra dây áo lót bằng ren màu tím, cảnh xuân loáng thoáng xuất hiện, kích thích sự hưng phấn đang sôi trào trong dòng máu mà suốt ba mươi năm qua anh chưa hề cảm nhận được.

Sau khi tắm rửa đi ra, nhìn thấy trên giường có thêm một người, anh biết ngay đây là việc tốt mà Tần Tư Niên gây ra.

Cũng thật kỳ lạ. Hôm đó cô gái phục vụ trong hộp đêm gần như trần truồng bám riết vào người anh như sắp chảy nước, anh cũng thần nhiên như không. Thế mà bây giờ, hương thơm của cô chỉ cần quanh quần đùi đây, anh đã nhấp nhòm không kiềm chế được nữa...

"Buông ra! Không tôi kêu lên đó!" Lâm Uyển Bạch thật sự sợ hãi, gào khản giọng.

Ánh mắt của Hoắc Trường Uyên rất sâu, không hề có chút dao động nào: "Cô có thể hét tùy ý. Tôi thích cô kêu lên, cô càng kêu tôi càng sướng."

Ý thức được anh muốn làm gì, Lâm Uyển Bạch hoảng loạn hét những câu "Đừng" rất to.

Trong lúc giằng co, cô nghiêng đầu cắn mạnh lên cánh tay anh. Hoắc Trường Uyên không kịp phòng bị, đau đớn ôm cánh tay. Cô nhân lúc ấy liên tục lăn xuống giường rồi trốn tới bên cạnh một khung cửa sổ sát đất cách đó khá xa.

Lần đầu tiên là sự cố ngoài ý muốn, lần thứ hai nếu lại bị anh hành hạ chắc nôn ra máu mà chết mất!

Lâm Uyển Bạch nhìn xuống dòng xe cộ nườm nượp dưới chân, tay vịn lên lan can, lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi: "Đừng! Anh đừng có lại đây. Nếu không, nếu không tôi nhảy xuống dưới đó..."

"Chỉ cần cô dám, cứ nhảy đi." Hoắc Trường Uyên bước những bước thành thoi.

Biểu cảm của anh cũng giống ngữ điệu của anh, trong sự bình tĩnh mang theo nét chế giễu.

Hoắc Trường Uyên nói đúng, cô đích thực không dám nhảy.

Đây là tầng 16, Lâm Uyển Bạch không chỉ vì sợ độ cao mà còn vì năm xưa mẹ cô đã chọn đúng cách này để kết liễu cuộc đời. Nó chính là một con ác mộng, trong đầu cô luôn hiện lên hình ảnh mẹ nằm giữa vũng máu.

Nhìn người đàn ông đang từng bước từng bước đi đến và sự tàn nhẫn trong mắt anh, Lâm Uyển Bạch cảm thấy tuyệt vọng.

Cô rút ra một con dao găm từ trong túi xách trên người, rồi giơ cổ tay trái ra, đặt lưỡi dao lên trên: "Anh đừng có ép tôi!"

Cô dồn toàn lực vào bàn tay cầm dao, dùng sức, cảm giác từng giọt máu đang tí tách nhỏ xuống.

Hoắc Trường Uyên dừng bước, nhưng lại cười khẩy một tiếng.

Cười khẩy thái độ hoang mang của cô.

Sự lạnh nhạt trên khuôn mặt anh khiến cô có cảm giác trên đời chuyện gì cũng không đáng để anh bận tâm. Thậm chí anh còn ngậm một miếng thuốc lên miệng, vừa nhai nhả nhai vừa bình thản nhìn máu cô chảy xuống.

Máu càng chảy càng nhiều, đỏ rực cả một góc thảm trải sàn.

Một giây trước khi Lâm Uyển Bạch mất đi ý thức, cô nghe thấy anh nói: "Lâm Uyển Bạch, cô giỏi lắm!"

~Hết chương 05~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Oan gia ngõ hẹp

"Cô tỉnh rồi à!"

Lâm Uyển Bạch vừa mở mắt ra đã nhìn thấy nụ cười tươi như hoa của cô y tá trẻ.

Mùi thuốc khử trùng quá đỗi quen thuộc khiến cô không cần xác nhận cũng biết mình đang ở trong bệnh viện. Những ký ức trước khi ngất xỉu dâng lên, hình như cuối cùng cô đã ngã vào một vòng tay ấm áp.

Cô cúi đầu xuống nhìn cổ tay trái của mình, chỉ hơi cử động một chút đã thấy đau. Cô y tá vội vàng tiến lên ngăn cản: "Cô đừng cử động bừa bãi! Đã khâu tới sáu mũi đấy, cẩn thận vết thương rách miệng! Cô cũng thật là, sao lại suy nghĩ không thông suốt như vậy chứ, cửa sâu như vậy đau biết chừng nào, cũng may chưa thương tổn tới động mạch!"

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

Thật ra cô không hề muốn chết, cho dù có định chết thật thì cũng phải mua một phần bảo hiểm trước đã, phần tên người thụ hưởng sẽ ghi tên bà ngoại.

Cô chỉ muốn dùng cách thức này để ngăn cản Hoắc Trường Uyên tiếp tục cưỡng ép mình, cũng không ngờ lại cửa sâu như vậy, dù gì cô cũng chưa có kinh nghiệm.

Lâm Uyển Bạch nhìn căn phòng bệnh viện chỉ có độc một mình mình, nhủ mày: "Chuyện viện phí..."

"Cô đừng lo, anh chàng đưa cô tới bệnh viện đã thanh toán cả rồi!"

Lâm Uyển Bạch không hề cảm kích. Viện phí do anh bỏ ra là đúng lắm, tất cả mọi chuyện đều "nhờ" anh ban cho. Cô chưa kiện anh tội bắt cóc là đã quá hiền lành rồi!

Nghĩ tới hành vi của anh trước khi mình ngất xỉu, cô trở nên cảnh giác: "... Anh ta đâu?"

"Đưa cô tới đây là đi luôn rồi!" Cô y tá nhỏ nhún vai tỏ ý.

Lâm Uyển Bạch nghe xong thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không quá bất ngờ.

Tàn nhẫn, lạnh lùng, vô tình hoàn toàn là ấn tượng trực quan Hoắc Trường Uyên mang tới cho cô. Từ thái độ điềm nhiên của anh khi nhìn cô chảy từng giọt máu tới khi ngất xỉu thì việc anh đưa cô tới bệnh viện chỉ là để chắc chắn cô không chết và mình không phải chịu trách nhiệm mà thôi.

"Bây giờ cô đang thiếu máu, cố gắng đừng vận động quá mạnh. Còn nữa, anh ấy chỉ trả cho cô viện phí trong vòng ba ngày thôi, cô cố gắng tỉnh dưỡng đi!" Cô y tá tận tâm dúi lại góc chăn cho cô, rồi có vẻ ngáp ngừng: "Sau này cô đừng ngốc như vậy, vì chuyện tình cảm chẳng đáng đâu..."

Chuyện tình cảm?

Khóe miệng Lâm Uyên Bạch giật giật.

Cô đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, vội vàng gọi giật cô y tá đang chuẩn bị rời đi lại: "Đợi chút! Con dao găm của tôi đâu?"

...

Hộp đêm dưới lòng đất, Lâm Uyên Bạch buộc chặt cổ tay áo lại, che đi vết thương còn chưa tháo băng trên cổ tay trái.

Hôm đó, truyền nước xong là cô xuất viện ngay, trả lại ba ngày tiền viện phí, không ngờ viện phí bệnh viện đó đắt kinh người, nhận lại được những năm ngàn.

Dĩ nhiên số tiền này cô sẽ không trả lại, không giống như hai vạn của tối hôm trước, chỗ tiền này cô nhận với một sự thoải mái.

Chỉ có điều con dao găm cô dùng để cứa cổ tay không thấy đâu nữa, trong chỗ đồ mang theo bên người gửi tại chỗ cô y tá cũng không có. Cô tới khách sạn mọi người cũng nói là không thấy. Nó cứ thế không cánh mà bay.

Lâm Uyên Bạch không biết phải làm sao. Con dao găm có ý nghĩa đặc biệt đó là một vật rất quan trọng đối với cô. Cô luôn mang theo nó bao năm nay chưa ngày nào rời xa. Mà chỉ có một con dao găm chẳng có vị cảnh sát nào chịu tìm kiếm hộ, nghĩ tới đây cô không khỏi nổi con thịnh nộ.

"Tiểu Bạch, phòng VIP số 12 gọi rượu."

Lâm Uyên Bạch đáp lại một câu "Tôi qua ngay" rồi khăn trương bày rượu lên khay.

Đẩy cửa phòng ra, vẫn là cảnh tượng say sưa be bét mà cô gặp hằng ngày. Bên trong có rất nhiều nam nữ, đều là những người có tiền áo quần sang trọng.

Lâm Uyên Bạch giữ vững sự cung kính cung cúc cần có của một nhân viên phục vụ, cúi đầu bê rượu đặt lên mặt bàn bên trong. Người đàn ông ngồi chính giữa sofa đang vắt chân, tư thế rất hồ hững, nhưng lại thể hiện một sự tồn tại không thể coi thường. Ánh mắt u tối thâm trầm, trong sự thâm trầm lại toát ra một vẻ quyền quý, dội thẳng vào tim người đối diện.

Đúng thật là... oan gia ngõ hẹp!

Lâm Uyên Bạch lần lượt xếp từng ly rượu, rồi đứng dậy định đi ngay.

Bỗng dưng chiếc khay của cô bị người ta giữ lại, cô nhìn vào đôi mắt hoa đào rất đẹp của đối phương: "Đừng đi, còn chưa nâng ly!"

Tần Tư Niên đã nhận ra cô từ lâu, nghĩ thầm trong bụng: Hei, lần này hay rồi! Tránh phiền mình phải mất công thêm lần nữa, tự dâng tới cửa!

Lâm Uyên Bạch giật lại chiếc khay, muốn nói với đối phương sẽ có đồng nghiệp khác tới phụ trách mời rượu thì bỗng có một tia sáng bạc lóe lên hất vào tầm mắt. Cô vô thức nhìn qua, động tác bất chợt khựng lại.

Giữa những ngón tay gầy, khớp xương rõ ràng của người đàn ông đang đứng đưa một con dao găm...

~Hết chương 06~

*Đoán thử coi, con dao đó ai để lại cho Tiểu Bạch Bạch~~~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Uống hết nửa chai rượu này

Hoắc Trường Uyên chỉ dùng đầu mũi dao đã cạy được nắp chai XO ra.

Lâm Uyên Bạch nhìn chăm chăm vào con dao găm: "Con dao găm này..."

Hoắc Trường Uyên thuần thục đùa nghịch nó giữa những ngón tay, ánh mắt như đang cười: "Con dao găm này không tồi, dao Thụy Sĩ, cảm giác khi cầm cán dao cùng với mức độ sắc bén của lưỡi dao đều là đẳng cấp cao."

"Nó là của tôi!" Lâm Uyên Bạch chắc chắn không nhận nhầm.

Chẳng trách đi đâu cũng không tìm thấy, thì ra đã bị anh tiện thể đút túi!

Hoắc Trường Uyên thu tay lại, hoàn toàn không có ý định trả cho cô.

Cuộc đối thoại giữa hai người họ đã sớm thu hút sự chú ý của cả phòng VIP. Lúc này có một cậu chủ nào đó đã ngà ngà say, cười nói: "Muốn xin dao chẳng dễ quá hay sao, còi quần áo ra!"

Lâm Uyển Bạch đứng sững lại.

Xung quanh cười rộ lên hòa theo, đối với những kẻ có tiền như họ, đây rõ ràng là một trò chơi.

"Nếu không thì mấy anh đây sẽ giúp em còi sạch, rồi quăng ra đường lớn cũng được!"

Lâm Uyển Bạch siết tay lại rất chặt, chỗ khớp xương trắng bệch tới mức nổi gân xanh. Cô nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, vẫn là khuôn mặt thản nhiên ngàn năm không đổi ấy.

Hoắc Trường Uyên lúc này cũng đang nhìn cô chăm chú. Trong phòng VIP, ánh đèn trên tường rực rỡ huy hoàng. Biểu cảm của cô lúc này giống với cô khi gặp ở nhà họ Lâm, rất giống một người đứng một mình bên vách núi chênh vênh, nhưng nét mặt chỉ toàn là sự kiên cường, bướng bỉnh.

Có một giây phút, Hoắc Trường Uyên đã thất thần.

Thấy tay cô đặt lên cúc cổ áo, anh quát mắt: "Chỉ là một con dao cùn thôi mà, có cần phải thế không?"

Không phải dao cùn!

Lâm Uyển Bạch thầm phản bác trong lòng.

Nhưng kiểu người như anh làm sao hiểu được. Cô cắn chặt răng, ánh mắt như đang xem kịch hay của những người xung quanh khiến cô không thể chịu nổi.

Tần Tư Niên đã sớm nhìn ra vấn đề. Anh ấy trừng mắt nhìn người bạn không có mắt nhìn của mình, rồi tiến lên nói: "Hay là thế này đi, cô hát một bài hát góp vui cho chúng tôi đi!"

Hoàn toàn coi cô như một món đồ chơi tìm niềm vui. Lâm Uyển Bạch cảm thấy si nhục trong lòng, nhưng hát vẫn còn tốt hơn còi quần áo rất nhiều!

Cô đón lấy micro, cô nhìn lên lời bài hát phát ra trên màn hình lớn, liều mạng cất tiếng hát: "Oh oh oh oh ~ Cho dù số phận cuộc đời chao đảo ~ Cho dù vận mệnh gặp ghềnh nổi trôi ~ Cho dù cuộc đời khiến bạn phải làm người nhát nhẽo ~..."

Sau khi bài hát kết thúc, tất cả mọi người trong phòng VIP đều im phăng phắc.

Tần Tư Niên móc móc tai, đau khổ hỏi: "Cô gái, cô có tình phải không?"

Một Lâm Uyển Bạch mù tịt ngũ âm rõ ràng đã bị hỏi đến mức ngượng ngập: "Tôi đã phát huy vượt trên mức bình thường rồi..."

Tần Tư Niên hoàn toàn câm nín.

"Cô uống hết nửa chai rượu này đi."

Hoắc Trường Uyên im lặng nãy giờ, bất ngờ lên tiếng.

Lâm Uyển Bạch nhìn về phía chai XO chỉ còn một nửa, nghiêng rằng: "Uống hết rồi là anh sẽ trả chứ?"

Hoắc Trường Uyên chậm rãi từ tốn châm một điếu thuốc, rồi gạt đầu một cái rất khể.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy làn khói thuốc trắng bay ra từ miệng anh, mơ màng tụ lại thành đám, thấp thoáng nhìn thấy được khóe miệng lạnh lùng rướn lên sau làn khói. Cô suy đoán độ tin cậy trong lời anh nói, dùng ba giây để quyết định rồi sải bước tiến lên nhấc lấy chai rượu.

Trước khi tu, cô nói với anh: "Có bao nhiêu người ngồi đây làm chứng, hãy nhớ những gì anh đã hứa!"

Lâm Uyển Bạch không phải là một người không chạm vào giọt rượu nào, nhưng cũng chỉ dừng lại ở việc thưởng thức, nhấp nhấm mà thôi. Loại rượu nặng như thế này cô vẫn lần đầu thử.

Con cay nồng đốt cháy xuyên suốt từ cổ họng xuống tới dạ dày. Cô chỉ uống vài ngụm đã không chịu nổi nữa, nhưng vẫn không đặt chai rượu xuống, mà nghiêng rằng tiếp tục đổ hết chỗ rượu còn lại vào miệng. Suy nghĩ duy nhất trong đầu cô là phải lấy lại con dao của mình.

Tần Tư Niên có phần bất ngờ: "Trường Uyên, cô gái này trông bề ngoài có vẻ ngây thơ hiền lành, không ngờ cũng góm thật."

Tuy rằng chỉ nửa bình, nhưng loại rượu nặng này bình thường đến đàn ông còn chịu không nổi, huống hồ là một cô gái như cô.

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên không chút thay đổi, thực ra sâu lòng đang tích tụ lại một điều gì đó.

Như vậy đã là gì, loại ghê gớm hơn anh còn gặp rồi!

"Tôi uống hết rồi!"

Lâm Uyển Bạch dốc ngược trái rượu đã rỗng xuống, chỉ còn vài giọt nhỏ ra ngoài.

Cô đưa cổ tay áo lên lau miệng, nhìn về phía Hoắc Trường Uyên: "Bây giờ có thể trả lại cho tôi chưa?"

Sau đó chân cô mềm nhũn, ngã về phía trước...

~Hết chương 07~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Nụ hôn rơi xuống

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch tỉnh dậy sau cơn đau đầu như búa bổ.

Cô phát hiện gần đây mình thường xuyên gặp phải chuyện này, đây đã là lần thứ ba, cô mở mắt ra và phát hiện mình ở trong một môi trường xa lạ.

Tuy nói là xa lạ nhưng vẫn là một căn phòng khách sạn được trang hoàng theo tiêu chuẩn. Lâm Uyển Bạch nhìn về phía phòng tắm, cảm thấy dường như một giây sau cánh cửa sẽ lại được mở ra như hai lần trước. Tới khi cô nhìn gần như xuyên thấu, cuối cùng mới chắc chắn bên trong không có ai.

Còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, cô suyết nữa thì kêu ầm lên.

Tuy rằng không trần trụi trực nhưng quần áo trên người đều không thấy đâu nữa, bao gồm cả hai món đồ lót, thay vào đó là một chiếc sơ mi nam giới rộng thùng thình.

"Tỉnh rồi?"

Từ khung cửa sổ sát sàn vọng lại một giọng nói trầm thấp.

Lớp rèm dày cộp hơi rung lên, từ phía sau, một bóng hình cao lớn xuất hiện, tay kẹp điều thuốc lá.

Hoắc Trường Uyên vẫn chỉ quần độc một chiếc khăn tắm trên hông. Anh ngồi xuống cuối giường, khói thuốc vẫn còn vẩn vút nơi đầu ngón tay. Khoảng vài giây sau, anh gạt đầu lọc xuống chiếc gạt tàn bên tay trái, rồi ngược mắt lên: "Lát nữa uống thuốc đi."

Lâm Uyển Bạch chú ý tới lọ thuốc nhỏ màu trắng đặt bên cạnh gối, không khác gì bị tạt nước lạnh từ đầu xuống chân.

"Tối qua..." Tay cô run lên, cảm giác mình đã cứa tay phí công vô ích: "Anh đã làm gì tôi rồi?"

"Những gì cần nhìn đã nhìn rồi, những chỗ cần sờ đã sờ rồi." Hoắc Trường Uyên bày ra vẻ đùa giỡn.

"Anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!" Trước mắt Lâm Uyển Bạch như tối sầm lại.

Hoắc Trường Uyên dập tắt điều thuốc, sa sầm mặt lại nói một câu khiến cô hoan hỉ: "Nhưng tôi chưa làm gì cô."

"... Thật sao?"

Lâm Uyển Bạch như người ngã xuống vực sâu được ai đó kéo lên, không dám tin vào tai mình.

Đuôi mắt Hoắc Trường Uyên hơi nhướng lên, anh châm chích cô: "Tôi sợ tỉnh dậy rồi cô lại tự sát. Thuốc kia là thuốc giảm đau. Tối qua cô uống nhiều rượu như thế, dễ kích thích vết thương lắm."

"..." Lâm Uyển Bạch mím môi, hơi rút cổ tay trái đang được khâu lại, kỳ thực trong lòng đã kích động tới phát điên. Cô nhanh chóng nghĩ tới một vấn đề khác, bèn ấp úng hỏi: "Vậy quần áo của tôi đâu rồi? Ai thay cho tôi vậy?"

"Nôn mửa bắn hết, vứt đi rồi, tôi thay đấy." Hoắc Trường Uyên trả lời rất kiệm chữ.

Lâm Uyển Bạch nghe câu trước còn đỡ, nghe đến câu sau đã vô thức siết chặt tay lại.

Nhưng dù thế nào, không bị anh quan hệ thêm lần nữa là tốt rồi!

Thấy anh có động thái, cả người Lâm Uyển Bạch lập tức trở nên cảnh giác.

Anh không hề nhào tới như những lần trước mà thẳng thừng giật tung khăn tắm, để lộ ra độc chiếc quần bốn góc, rồi bắt đầu vô tư đứng mặc quần áo trước mặt cô. Từng mũi cơ bắp rạch ròi rắn chắc, đôi chân rắn rỏi lại còn một thứ phồng phồng dưới hông...

Lâm Uyển Bạch âm thầm cúi đầu xuống, không dám liếc bừa bãi.

Có thứ gì đó bị ném qua, cô vô thức giơ tay ra đón.

Sau khi nhìn rõ, tâm trạng mừng rỡ quay trở về khó mà che giấu được, hai tay Lâm Uyển Bạch nắm chặt con dao găm, đặt trước ngực, chỉ sợ sẽ đánh mất lần nữa. Cô vuốt ve mép dao, nụ cười của người ấy dường như cũng ẩn hiện trước mặt...

"Con dao cùn này quan trọng đến vậy sao?" Hoắc Trường Uyên khinh thường.

Ngày cửa cổ tay, khi được đưa đến bệnh viện, dù đã hôn mê bất tỉnh nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn nắm chặt nó trong tay không chịu buông. Hai cô y tá phải dùng khá nhiều công sức mới tách nó ra được.

"Ủm." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Dao găm đã tìm lại được. Biết rõ chỗ này không nên ở lại lâu, cô tung chăn ra, xỏ giày vào, định rời đi.

Ngang qua trước mặt Hoắc Trường Uyên, chẳng biết anh đã lại châm một liều thuốc khác lên từ lúc nào, rồi nhả một làn khói về phía cô: "Cô mặc thế này đi ra ngoài, để hở đôi chân trần thế kia ư?"

Lâm Uyển Bạch cúi đầu xuống, cũng ý thức được sự không ổn thỏa.

Sau đó liền nhìn thấy anh ngậm liều thuốc vào miệng, ấn nút gọi nội bộ khách sạn, dường như đang dặn dò họ mang một ít đồ nữ giới lên phòng.

Lâm Uyển Bạch đắn đo giây lát, đành phải ở lại đợi. Nhưng để an toàn, cô định sẽ rời xa anh một chút, ra ngoài phòng khách ngồi đợi.

Đôi chân vừa nhúc nhích thì cổ tay đã bị kéo giật lại, cả người cô bị anh kéo thẳng tới ngồi lên chân mình. Có một cánh tay mạnh mẽ bám vào eo cô ngay sau đó. Cô nhìn thấy một ngũ quan lập thể bị phóng to trước mắt. Một giọng nói xen lẫn mùi thuốc lá cùng lúc phả vào mũi cô: "Tôi qua chưa làm gì cả, tôi phải đòi lại gì đó chứ."

Lâm Uyển Bạch hoảng hốt tròn tròn mắt, nụ hôn của anh cứ thế rơi xuống...

~Hết chương 08~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 9: Đàn ông cũng có thể

Eo nhói đau.

Lâm Uyển Bạch vô thức há miệng, nhưng lại để anh được nước lấn tới.

Cô giãy giụa, nhưng lại bị anh giữ rịt trong lòng không ngoay ngoay được, đành ngẩng mặt lên mặc cho anh hôn.

Nụ hôn của Hoắc Trường Uyên cũng như bao người khác, mạnh mẽ và cuồng thế, không cho phép đối phương chối từ, từ nông tới sâu, hơi thở của cô gần như hoàn toàn bị anh tước đoạt.

Cuối cùng khi anh chịu buông cô ra, cô suýt nữa đã tưởng mình ngạt thở.

Lâm Uyển Bạch không biết tối đó họ đã hôn nhau hay chưa, nhưng anh đích thực là một người đàn ông có kỹ thuật hôn siêu đẳng. Đối với một người còn non nớt như cô thì chưa bao giờ cô được cảm nhận một nụ hôn có thể khiến mình ý loạn tình mê như vậy.

Cảm nhận được bầu không khí mờ ám trong phòng, cô xấu hổ đẩy anh đứng dậy. Đẩy được vài cái, cô đã cứng đờ người lại, vì ánh mắt biến sắc của

anh cùng với nhiệt độ cơ thể nóng lên một cách rõ rệt...

"Ngồi yên!" Giọng Hoắc Trường Uyên cộc cằn vang lên.

Anh cũng rất bất ngờ với mỗi lần cô mang lại cho mình một phản ứng mãnh liệt.

Lâm Uyển Bạch dĩ nhiên không dám động đây, thậm chí còn không dám thở mạnh.

Cô chỉ hơi hơi cử động đầu mày đuôi mắt cũng có thể sẽ rước họa vào thân. Bây giờ cô đang đứng bên bờ vực thảm nguy hiểm.

"Cô giúp tôi."

Bỗng nhiên nghe thấy câu đó, Lâm Uyển Bạch hoảng sợ: "Giúp... Giúp thế nào..."

Bàn tay phải định co rút lại của cô bị túm chặt, thẳng thừng kéo xuống dưới.

Lâm Uyển Bạch hai mắt tròn xoe.

Hoắc Trường Uyên đã bọc trọn bàn tay phải của cô, tựa cằm lên bờ vai cô, hơi thở càng lúc càng nặng nề.

Hồn phách như bị rút cạn, cả người rơi vào trạng thái bồng bềnh lâng lâng. Chẳng biết cụ thể đã qua bao lâu, cô cảm giác được anh giống như một ngọn núi đôn toàn bộ trọng lượng vào người cô: "Ừm~"

Lần đầu tiên Lâm Uyển Bạch biết, hóa ra đàn ông cũng có thể kêu lên một tiếng đầy quyến rũ như vậy.

"Ding doong!"

Đúng lúc này chuông cửa vang lên, để cô như tỉnh giấc khỏi cơn mộng mị.

Còn cảm giác nơi lòng bàn tay phải nhắc nhở cô ban nãy đã làm chuyện hoang đường gì cho anh.

Nhìn ánh mắt thỏa mãn của người đàn ông, Lâm Uyển Bạch chỉ muốn khóc.

Cô có thể đập đầu vào tường chết ngay đi không?

Lâm Uyển Bạch né nhanh như gặp phải rắn độc, gần như bật nhảy khỏi người anh, rào bước chạy ngay về phía cửa.

Mặc kệ ánh mắt quái đản của người phục vụ đứng trước cửa, cô như bị sói dữ đuổi theo phía sau, chỉ kịp đón lấy bộ quần áo người kia mang đến chụp vội lên người rồi dùng tốc độ lớn nhất có thể lao về phía phòng vệ sinh công cộng ở tận cùng hành lang.

Hoắc Trường Uyên làm việc rất tỉ mỉ, từ bộ quần áo và đôi giày có thể thấy, chúng đều là đồ mới, hơn nữa kích cỡ còn vừa vặn tới đáng kinh ngạc, không biết là đoán bừa hay đã đo chuẩn...

Lâm Uyển Bạch đỏ mặt, lòng bàn tay phải cũng trở nên nóng rực.

Cô dùng nước rửa tay rửa đi rửa lại đúng ba lần rồi mới đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Trước khi rời khỏi khách sạn, cô bị giám đốc đại sảnh chặn lại: "Xin lỗi, cô Lâm, tiền quần áo cô còn chưa trả!"

"..." Lâm Uyển Bạch há hốc miệng.

Giám đốc đại sảnh bày ra biểu cảm kiên quyết nếu không trả tiền sẽ báo cảnh sát. Lâm Uyển Bạch nhìn xuống bộ quần áo mình mặc trên người, không thể nào cõng ra được, đành chấp nhận số phận đi tới quầy lễ tân thanh toán.

"Có nhầm không ạ?"

"Không đâu ạ!"

Giá tiền vừa vặn là số tiền viện phí cô được trả lại, còn chính xác tới từng đồng...

Lâm Uyển Bạch hoảng loạn rồi.

Cuối tuần đối với Lâm Uyển Bạch mà nói chưa bao giờ là một ngày nghỉ.

Tuy rằng không phải tới công ty làm việc, nhưng cô đã sắp xếp kín lịch công việc. Hôm nay cô tới truyền thông cho một trung tâm thương mại, kết thúc vẫn còn sớm, nhìn đồng hồ chưa tới năm giờ, vẫn còn ba tiếng nữa mới tới giờ đến quán bar làm thêm, cô chuẩn bị tiện thể mua một ít đồ gia dụng giảm giá về nhà. Nếu kịp thời gian còn có thể tới bệnh viện thăm bà ngoại.

Từ thang cuốn đi xuống, lúc cô đang lấy hộp sữa chua trong túi ra uống thì va phải một người.

Nghe thấy một giọng nữ "à" lên một tiếng, ngay sau đó là một giọng quát giận dữ vang lên: "Cô có mắt không hả!"

"Thành thật xin lỗi! Cô không sao chứ..."

Lâm Uyên Bạch rồi rít xin lỗi, sau khi ngẩng đầu lên nhìn rõ đối phương, cô cảm thấy hôm nay ra cửa mình chắc chắn chưa xem lịch hoàng đạo.

"Không sao là thế nào! Chiếc giày tôi mới mua bẩn hết rồi!" Lâm Dao Dao phẫn nộ trừng mắt giậm chân với cô, chỉ vào đôi giày cao gót quý giá vừa bị bẩn vài giọt sữa chua lên đó, rồi cười âm hiểm: "Cô quỳ xuống, lau sạch giày cho tôi thì tôi sẽ nhận lỗi xin lỗi của cô!"

Lâm Uyên Bạch không muốn dây dưa với mấy kẻ thần kinh, bèn lục túi, lấy giấy ăn quăng qua rồi quay người bỏ đi.

"Không được đi, nếu không tôi bắt cô liếm sạch đó!" Lâm Dao Dao không chịu dễ dàng bỏ qua cơ hội khiến cô tủi nhục, túm chặt lấy cô không buông. Nhưng rồi dường như nhìn thấy thứ gì đó, biểu cảm trên khuôn mặt cô ta thay đổi nhanh như chớp, chỉ trong nháy mắt đã nở nụ cười tươi rói như hoa: "Em ở đây, anh Trường Uyên!"

~Hết chương 09~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 10: Một bàn chân lạnh lẽ

Lâm Uyên Bạch cũng đã nhìn thấy bóng người đàn ông cao lớn chắc nịch đi tới, mặc bộ vest màu đen, bên trong là chiếc sơ mi màu xám tro, cà vạt được thắt nghiêm chỉnh không sai một ly. Chiếc đồng hồ hàng hiệu và chiếc cúc măng séc bạch kim để hở ra ngoài đều thể hiện một thân phận không hề tầm thường của anh.

Đám người không muốn gặp nhất lại tới cả đôi!

Lâm Uyên Bạch quyết định, sau này trước khi ra khỏi cửa đều phải xem giờ hoàng đạo.

"Anh Trường Uyên, tài liệu anh cần em đã thay bố em mang tới cho anh đây!" Lâm Dao Dao bày ra vẻ mặt đơn thuần vô hại, hoàn toàn không còn vẻ kiêu căng hắc hách vừa rồi, trong ánh mắt ngập tràn vẻ chờ đợi: "Nhưng bố em nói, bên trong có một vài chi tiết nhỏ muốn nghe thêm ý kiến của anh, hay là chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện nhé?"

"Cũng được." Hoắc Trường Uyên có vẻ trầm ngâm.

Lâm Uyên Bạch xách túi lùi về phía sau, định lạnh lẽo biến mất như chưa hề xuất hiện, bỗng nhiên ánh mắt anh liếc về phía cô: "Lâm đại tiểu thư cũng ở đây, vậy đi chung đi!"

"..." Lâm Uyên Bạch giật mình.

Lâm Dao Dao thân mật khoác tay cô: "Đừng đẩy chị à, chúng ta đi chung đi!"

Lâm Uyên Bạch bị gọi giật lại, đầu tóc tê rần rần. Cô còn chưa kịp lên tiếng từ chối đã bị Lâm Dao Dao cưỡng ép kéo đi.

Tầng bốn của trung tâm thương mại chính là nhà hàng. Trước cửa, các nhân viên phục vụ đứng chào vô cùng quy củ, lễ phép. Tất cả các lỗ chân lông trên người Lâm Uyên Bạch đều đang xù lên kháng cự, nhưng cuối cùng vẫn bị ấn lên ghế.

Lâm Dao Dao thẳng thừng buông tay, rồi rất tao nhã vòng sang phía đối diện ngồi bên cạnh người đàn ông, dường như thể hiện rằng mình chú trọng tới từng chi tiết nhỏ.

Lâm Uyên Bạch nhìn về phía chiếc Hermès Lâm Dao Dao tiện tay đặt ra sau ghế. Đừng nói đến việc mua, đến sờ cô thậm chí còn chưa từng sờ. Nhưng cô biết thông thường giá của những loại bằng da đều phải lên tới tám mươi ngàn đến một trăm ngàn tệ. Mà loại da ca sấu này của Lâm Dao Dao, giá còn cao gấp đôi nữa, hoàn toàn đủ tiền viện phí, thuốc men cho bà ngoại cả năm trời.

Lúc này, người phục vụ mang thực đơn của mỗi người lên. Sau khi mở ra xem giá, Lâm Uyên Bạch lại gấp vào, nghiêng răng nói gọi gì cũng được.

Mỗi một đĩa thức ăn trong này đều khiến cô cảm thấy có tội.

Lâm Dao Dao nói tiếp một câu: "Chị à, để em giúp chị", sau đó bắt đầu lật ra. Khuôn mặt nhỏ xinh đẹp được trang điểm tỉ mỉ đang đỏ hồng lên, chốc chốc cô ta lại chỉ vào thực đơn rồi mỉm cười hỏi ý kiến người đàn ông bên cạnh, trong ánh mắt là sự khao khát được nói.

Lâm Uyên Bạch nhìn cảnh tượng ấy và suy nghĩ trong lòng: Ác nam giả nữ, tuyệt phẩm!

Gọi thức ăn xong, người phục vụ cầm thực đơn rời đi. Đối mặt với hai người này, làm sao cô có thể nuốt trôi được. Lâm Uyên Bạch quyết định, nhắm nháp vài miếng rồi sẽ tìm cơ hội chuồn.

Cô vừa cầm cốc nước lọc bên cạnh lên thì nghe thấy giọng nói có phần hứng thú của người đàn ông cất lên: "Lâm đại tiểu thư mặc bộ quần áo này đẹp lắm."

"..." Lâm Uyên Bạch suýt nữa chết sặc.

Cô âm thầm mải răng. Bộ quần áo cô đang mặc chính là bộ hôm đó anh gọi điện thoại cho khách sạn bảo cô thanh toán. Sau việc này, cô dĩ nhiên không thể vứt đi. Bình thường cô toàn kiếm hàng giá rẻ trên Taobao. Tiền mua quần áo cả năm của cô cộng lại cũng chưa tới năm ngàn tệ!

Lâm Dao Dao thấy Hoắc Trường Uyên nhìn mình, trong lòng dấy lên cảm hận.

Chị ta là Lâm đại tiểu thư cái quái gì, người mà cả nhà họ Lâm từ trên xuống dưới nâng niu cưng chiều chỉ có một mình cô ta mà thôi!

Hôm nay khó khăn lắm mới tạo ra được cơ hội, Hoắc Trường Uyên lại phá lệ đồng ý cùng mình ăn cơm, Lâm Dao Dao vì muốn thể hiện sự dịu dàng thực nữ trước mặt anh, đã bấm bụng kéo cả chị ta cùng đi, nhưng thực tế là chẳng thoải mái gì. Rõ ràng có thể có thế giới của hai người, thế mà lại bị Lâm Uyên Bạch chen ngang!

Lâm Dao Dao cố gắng giữ hình tượng, cố tình nghiêng đầu tỏ vẻ ngây thơ: "Đúng đấy chị, chị mua ở đâu vậy? Hôm nào có thời gian cùng em đi mua vài bộ!"

"Tôi quên rồi..." Lâm Uyên Bạch lại uống hai hớp nước lọc cho thoải mái.

Cũng may người phục vụ bắt đầu bê thức ăn lên rồi, không để chủ đề này tiếp tục thêm.

Lâm Uyên Bạch cầm đĩa quán lấy một miếng mỳ Ý, nhìn chằm chằm miếng bông cải xanh bày trên đĩa, suy tính xem nên tìm thời cơ nào để chuồn lẹ...

"Keng!"

Chiếc đĩa trong tay cô rơi xuống đĩa.

Dưới gầm bàn, một bàn chân lạnh lẽo cọ cọ dần lên đôi chân nhỏ của cô...

~Hết chương 10~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tôi không muốn đá cô xuống

Cả người Lâm Uyên Bạch hoàn toàn cứng đờ.

Bàn chân ấy đương nhiên không thể là của Lâm Dao Dao!

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang cúi xuống, từ tốn chậm rãi cắt thịt bò, chiếc cốc măng séc bằng bạch kim trên cổ tay sáng lấp lánh. Khi Lâm Dao Dao nói về nội dung tài liệu, anh chỉ hờ hững đáp lại mấy câu, trong ánh mắt thấp thoáng nụ cười và hoàn toàn tảng lờ những gì đang xảy ra dưới gầm bàn.

Người đàn ông này thật là biến thái..

Lâm Uyên Bạch cuộn chặt tay lại, nghiến răng trừng mắt với anh.

Ánh mắt cảnh cáo dường như không có tác dụng gì, bàn chân đó vẫn đang tùy tiện hướng lên trên, cọ qua đầu gối với ý định tiến vào sâu hơn...

Cô đứng bật dậy khỏi bàn.

Hoắc Trường Uyên và Lâm Dao Dao ngồi đối diện đều đồng thời ngước mắt lên nhìn cô. Người phía trước bình tĩnh thản nhiên, người phía sau kinh ngạc bất ngờ: "Chị, chị làm sao thế?"

Lâm Uyên Bạch nhìn đến đó ửng mặt nhưng lại không thể vạch trần: "Tôi... Tôi vào nhà vệ sinh!"

Gạt chiếc khăn ăn trên người xuống, cô quay người đi về phía nhà vệ sinh.

Rửa tay xong, cô vốc nước lạnh lên mặt cho tỉnh táo. Điều hòa tổng của nhà hàng được bật thoải mái, đứng ở góc nào cũng cảm thấy rất sáng khoái, vậy mà trong gương, cô không khác gì một người đang sốt cao.

Bởi vì túi đồ mua sắm vẫn còn để ở ghế nên không thể dứt khoát bỏ đi, Lâm Uyên Bạch đành ngồi sụp bên cạnh thùng rác, rút di động ra chơi trò "Rắn săn mồi" để tiêu khiển, giết thời gian. Sau khi mở đồng hồ lên xem thấy cũng hôm hòm, cô mới lè rề quay trở lại bàn ăn.

Lâm Dao Dao cầm khăn ăn lên tào nhả lau miệng: "Chị à, sao chị đi lâu quá vậy, em và anh Trường Uyên ăn sắp xong rồi!"

"Không sao, vừa nãy tôi đã ăn no rồi." Lâm Uyên Bạch gạt đầu một cách hài lòng.

Ra khỏi nhà hàng, cô lập tức định mỗi người một ngả, chỉ có điều cô còn chưa nói ra khỏi miệng, Lâm Dao Dao bỗng nhiên tiến lên khoác chặt tay cô, rồi làm nũng với Hoắc Trường Uyên: "Anh Trường Uyên, hôm nay tài xế gia đình đưa em đến đây, em không tự lái xe. Anh xem, chị xách đồ nặng như vậy, hay là chúng ta tiễn chị một đoạn đường nhé?"

Mấy câu giả tạo kiểu này sao Lâm Uyên Bạch không hiểu rõ, mình hoàn toàn đã trở thành một quân cờ để cô ta lợi dụng.

Cô nhắc chiếc túi có phần nhẹ nhàng lên, tỏ ý: "Tôi không..."

"Cùng xuống hầm lấy xe."

Hoắc Trường Uyên kiểm soát tông giọng vừa đủ để lấn át cô, rồi ấn thang máy.

Lâm Dao Dao lộ ra vẻ hí hửng, rồi tự sắp đặt kế hoạch cho mình: "Được ạ, anh Trường Uyên, vậy lát đưa chị về trước nhé."

Chiếc Land Rover màu trắng, vẫn như lúc trước, Lâm Uyên Bạch bị Lâm Dao Dao luôn miệng xưng "chị" rồi nhét vào trong xe, sau đó đóng sầm cửa lại không chút nề tình, hớn hờ chạy ra ghế trước, ánh mắt như dính hẳn lên người đàn ông lái xe.

Lâm Uyên Bạch rất hài lòng với sự sắp xếp này, không cần lo có người giờ chân về phía mình nữa.

Men theo con đường dần dần xuất hiện những hình ảnh cũ kỹ quen thuộc, ngay cả một ngã tư đường cũng không có. Vì con đường chật hẹp, xe cũng đi chậm dần lại. Từ ánh mắt của người đàn ông trong gương chiếu hậu, Lâm Uyên Bạch có thể đọc hiểu được vẻ quái đản của anh, anh dường như đang muốn nói "Chỗ này mà cô cũng sống được".

"Đỗ ở ngã tư phía trước là được rồi!" Cô mặc kệ, tiếp tục nói.

Cô đóng cửa xe lại, Lâm Dao Dao ngồi phía trước vẫn cố diễn kịch cho trọn: "Tạm biệt chị!"

Lâm Uyên Bạch xách túi, quay đầu bỏ đi.

Không còn kịp tới chỗ bà ngoại nữa, cô về nhà cất đồ đạc rồi khăn trương tới quán bar. Thời gian đối với cô mà nói từng giây từng phút đều rất quý giá, hoàn toàn bị lãng phí vào hai con lợn rồi!

Sau khi cái bóng đỏ biến mất sau tòa nhà, con Land Rover mới lại khởi động. Đi vào đường lớn chưa được bao lâu, chiếc xe bỗng xi nhan rẽ phải rồi tấp vào lề đường. Toàn bộ sự kiên nhẫn của Hoắc Trường Uyên đã dùng hết, cất giọng nhạt nhòa không nhiệt độ: "Tôi bỗng nhớ ra công ty còn có việc, cô bắt taxi về đi."

"... Anh Trường Uyên?"

"Tôi không muốn đá cô xuống xe đâu đấy."

Lâm Dao Dao nhìn theo đuôi xe biến mất khỏi tầm mắt mình, quả thực tức đến phát điên!

~Hết chương 11~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Đi theo tôi, thế nào?

"Mấy cô nhìn thấy chưa, vị Hoắc tổng đó quá đẹp trai, quá "man"!"

"Người thì cao, vóc dáng cũng chuẩn, còn cả gương mặt lạnh lùng đó nữa... Kiểu nam thần theo phong cách "cắm dục" này thật sự có lực sát thương đối phương trong giây lát đó! Thật muốn được trở thành cô bé Lọ Lem trong mấy bộ phim thần tượng, rồi sinh cho anh ấy cả một đám khi con!"

Trong quán bar ồn ã, phòng vệ sinh xưa nay luôn là nơi để các nhân viên lười biếng trốn việc, dĩ nhiên cũng không tránh khỏi những câu chuyện bà tám.

Lâm Uyển Bạch biết họ đang thảo luận về ai. Ban nãy ở trước cửa, cô nhìn thấy cả đám người rầm rộ kéo vào, trong đó có anh, đi giữa đám đông, nổi bật hơn người, khiến các cô nhân viên khác phải say đắm một phen.

Nhưng phải đến khi nghe Lâm Dao Dao gọi anh là "anh Trường Uyên", cô mới biết anh họ Hoắc...

Hoắc gia, một gia tộc hiển hách tiếng tăm lẫy lừng khắp Băng Thành, thế lực chiếm tới một nửa thành phố, bao năm qua địa vị không thể lung lay. Ngay cả các vị quan chức khi gặp người nhà họ Hoắc cũng phải nể mặt vài phần. Đến bây giờ, sự nghiệp kinh doanh của Hoắc Thị lại càng như điều gặp gió.

Lâm Uyển Bạch nghĩ đến việc mình lại dây dưa với một người đàn ông như vậy, chập tới anh ta còn giờ chân về phía mình...

Cô cúi đầu chạm tay lên đùi, không ai chú ý đến động tác nhỏ bé của cô, sự nhiệt tình trước những tin lá cải càng lúc càng tăng cao: "Hoắc tổng và Tần thiếu hoàn toàn không giống mọi người. Tuy rằng mỗi lần tới đây họ đều gọi nhân viên, nhưng không bao giờ yêu cầu phục vụ thể xác! Các cô bảo, phải chăng các anh ấy có vấn đề về phương diện đó?"

Lâm Uyển Bạch nhớ tới màn kịch tối hôm đó, và nụ hôn mạnh mẽ của anh...

"Anh ta tuyệt đối không có vấn đề gì!" Cô gần như buột miệng thốt ra.

"Nếu như không có vấn đề gì, vậy thì chỉ còn nguyên nhân khuynh hướng giới tính..." Đối phương nhìn cô, tung ra một suy đoán vô cùng táo bạo: "Lẽ nào lại thích nam giới?"

"Anh ta tuyệt đối không thích nam giới!" Lâm Uyển Bạch đáp chắc nịch.

Tối lần này, tất cả mọi người đều nhìn cô bằng vẻ kinh ngạc.

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập, cũng cảm thấy mình biểu hiện có hơi khác thường, áp ứng định giải thích thì phát hiện tất cả các ánh mắt đều hướng ra sau lưng cô. Cô bất giác quay đầu, suýt nữa thì ngã nhào.

Hoắc Trường Uyên đang đút một tay vào túi, đứng ngay trước cửa. Ánh sáng hắt trên đỉnh đầu anh, bên khóe môi vẫn còn những vòng khói anh vừa nhả ra, trắng trắng xám xám quán quýt bay về phía này, cùng với đó là một câu nói như đùa như thật vang lên: "Không ngờ em cũng hiểu tôi đấy chứ."

"..." Lâm Uyển Bạch thật sự muốn đập đầu vào tường.

Cùng với sự xuất hiện của nhân vật chính nguồn tin lá cải, cô và các nhân viên phục vụ khác cũng cuống cuống chạy ra khỏi nhà vệ sinh.

Chẳng bao lâu sau, đã có thông báo cô tới đưa rượu, là căn phòng VIP nơi Hoắc Trường Uyên đang ngồi. Tất cả mọi người đều không có mặt, không thể trốn được, cô đành bấm bụng gõ cửa đi vào.

Bên trong không có ai đang hát, nhạc cũng đã tắt. Trong phòng VIP chỉ còn ánh đèn rực rỡ hắt xuống, hơn nữa đám cậu chủ kia cũng chẳng biết đã đi đâu hết, chỉ còn lại một mình Hoắc Trường Uyên. Khuôn mặt với từng đường sắc nét ấy nửa sáng nửa tối dưới ánh đèn, khí thế tuyệt đối mạnh mẽ tới mức người thường không thể bắt kịp.

Lâm Uyển Bạch không thể không thừa nhận, anh đích thực là một người đàn ông rất có sức hấp dẫn.

Chỉ riêng dáng vẻ anh khi gạt tàn thuốc, để mấy cô nhân viên phục vụ ban nãy nhìn thấy chắc họ cũng phát điên mất.

Lâm Uyển Bạch không liếc ngang liếc dọc, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, cúi người đặt rượu vào đúng chỗ, mở nắp chai rồi định chuẩn bị. Hoắc Trường Uyên không ngẩng đầu lên, nhưng ngón tay cầm điều thuốc lại giờ về phía cô.

"Rót rượu cho tôi."

Lâm Uyển Bạch không nhúc nhích.

Hoắc Trường Uyên ngậm điều thuốc lên miệng: "Em không rót, thì gọi quản lý tới đây!"

Gọi quản lý tới há chẳng phải sẽ trừ tiền của cô sao?

Lâm Uyển Bạch lấy lại tinh thần, vội vàng cười trừ: "Thưa anh, tôi sẽ rót rượu cho anh ngay..."

Cô gấp đá bỏ vào trong ly thủy tinh. Bàn tay cầm chai rượu của cô hơi run rẩy, bởi vì dù cô không ngẩng lên cũng vẫn cảm nhận được có hai tia nhìn đang chòng chọc hướng về phía mình, giống như thiêu cháy thành hai cái lỗ.

Lâm Uyên Bạch hướng mắt liếc nhìn ra cửa, sầu nào sao khi đi vào mình lại khép cả cửa.

Con dao găm lại để trong túi xách, không mang theo người...

Lâm Uyên Bạch nuốt cục tức trong bụng xuống, đặt bản thân vào trạng thái phòng ngự cao độ. Nếu lát nữa anh ta có bất kỳ hành vi thái quá nào, cô sẽ lao ra ngoài với tốc độ chạy một trăm mét, nếu không thì cũng kéo căng cổ họng ra hét. Dẫu sao thì ở đây cũng có rất nhiều người thân thiết với cô...

Bỗng nhiên, bàn tay cô bị một bàn tay lớn khác phủ lên.

Quả nhiên tới rồi!

Lòng cô run lên. Nghĩ tới những kế hoạch lúc trước của mình, Lâm Uyên Bạch đang định rút tay ra bỏ chạy ra ngoài thì nghe thấy anh lên tiếng, nói một câu hồ hững:

"Lâm Uyên Bạch, đi theo tôi, thế nào?"

~Hết chương 12~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Vẫn nên đôi bên tình nguyện

Cái... Cái gì?

Lâm Uyên Bạch nghi ngờ tai mình đã xuất hiện ảo giác.

Cô ngẩng đầu lên, sững người nhìn anh, ngây ngốc nhìn cả điều thuốc trong tay anh đã được hút gần đến tận cùng, thậm chí quên luôn cả rút tay về.

Ánh mắt u tối của Hoắc Trường Uyên như khóa chặt lấy cô, nơi tận sâu trong đáy mắt dâng lên một lớp sóng ngầm.

Chập tối khi đi ăn, nhìn thấy cô, anh đã có phản không nhin nổi rồi...

Nếu không, một người luôn đặt công việc lên hàng đầu như anh cũng chẳng từ chối một bữa cơm rất quan trọng, để chạy tới quán bar này ăn chơi lu bù.

Tay cô rất mềm mại, khớp xương mảnh dẻ tưởng chừng không có. Nắm tay cô vào lòng bàn tay dịu nhẹ như chỉ có một dòng suối chảy qua. Chỉ được phủ nhẹ nhàng lên tay cô như thế này thôi, vậy mà anh như trúng tà, chỉ muốn lập tức bế cô vào phòng phóng đảng khắp các góc ngách. Anh không thể tin nổi sức hấp dẫn của cô đối với anh lại khủng khiếp nhường ấy.

Hoắc Trường Uyên hơi đỏ người về phía trước: "Trả lời tôi!"

Lâm Uyên Bạch bất ngờ bị anh quát như vậy, dường như mới hoàn hồn trở lại. Cô vội vàng rút tay mình về, vô thức trả lời: "Chẳng thế nào cả..."

"Con trưởng nhà họ Lâm, mẹ ruột bị kẻ thù ba ép phải nhảy lầu tự sát, tám tuổi đã bị đuổi ra khỏi nhà, sống nương tựa cùng bà ngoại cho đến tận bây giờ. Một năm trước, bà ngoại nhập viện vì bệnh suy tim, tháng nào cũng cần bỏ ra một khoản tiền thuốc thang vượt quá phạm vi khả năng của bản thân."

"Anh điều tra tôi?"

Lâm Uyên Bạch nghe anh nói xong bèn tròn tròn mắt.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, ngón tay khẽ gõ nhẹ nhàng lên đôi chân rắn chắc của mình, rồi anh cất giọng trầm trầm chậm rãi: "Đi theo tôi, em sẽ không phải đề nấy nơi này cười trừ lấy lòng người khác nữa, cũng không cần tiếp tục tới nhà họ Lâm chịu ăn tát và xin tiền trong ầm ức nữa."

"Không phải ai cũng có thể khiến tôi mở lời như vậy đâu. Có biết bao cô gái đơn đã trước sau muốn được làm ấm giường cho tôi, đối với em mà nói đây là một cơ hội mà người khác muốn có còn chẳng được."

Làm ấm giường...

Mấy chữ này như gõ thẳng vào màng nhĩ của cô.

Sự cao quý và kiêu ngạo đọng nơi đuôi mắt đầu mày của anh trở thành một sự gai mắt dữ dội trong mắt Lâm Uyên Bạch.

Cô nhớ lại sau buổi tối sau họ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh cũng cầm hai xấp tiền ném cho cô, dường như ở trong mắt anh, cô chính là kiểu phụ nữ có thể lấy tiền trao đổi như thế.

Một sự rẻ mặt, vô liêm sỉ!

"Tôi từ chối!" Cô không suy nghĩ, cũng không cần suy nghĩ thêm.

Lâm Uyên Bạch cầm chiếc khay lên và đứng dậy. Dưới những ánh đèn rực rỡ, mắt cô sáng rực lên: "Anh Hoắc, rượu của anh tôi đã rót xong rồi!"

Đã hoàn thành xong công việc của người phục vụ, cô không muốn nghe anh nói thêm một câu nào nữa. Cô bèn quay người bê khay ra khỏi phòng VIP.

Cửa vừa mở ra, người ở bên ngoài bất ngờ loạng choạng đâm vào.

Nét mặt Tần Tư Niên có phần ngượng ngập. Anh ấy nhìn một vòng trên dưới trái phải, rồi khum tay đặt lên miệng ho khẽ một tiếng.

Lâm Uyên Bạch cúi gầm xuống, rảo bước đi ra ngoài.

Tần Tư Niên thấy bóng cô biến mất trong chớp mắt, bèn búng ngón tay vào trong rồi ngồi phịch xuống sofa. Không thăm dò được cảnh tượng nào nóng bỏng và nhiệt tình, anh ấy bèn đá đá người đàn ông bên cạnh: "Trường Uyên, cứ để cô ấy đi như vậy sao?"

Hoắc Trường Uyên nâng ly rượu lên, lắc lắc cho những viên đá trong ly trôi nổi trên bề mặt.

Ánh mắt bừng bừng và bừng sáng ban nãy dường như đã khiến ánh đèn trong phòng cũng phải nhạt đi vài phần.

Sau khi lắng lắng giọng ly rượu về phía Tần Tư Niên, anh đưa lên môi nhấp một ngụm. Anh ngậm viên đá vào miệng, nhai lộp cộp, rồi nở nụ cười quyến rũ: "Chuyện giường chiếu này vẫn nên đòi bên tình nguyện sẽ sáng khoái hơn."

Tần Tư Niên ngớ ngẩn, quen biết bao nhiêu năm rồi, anh ấy chưa bao giờ nhìn thấy biểu cảm này từ bạn mình.

Anh ấy vô thức dịch sang bên cạnh một chút, cảm giác những cột nhà bao năm qua người bạn này đè nén, dường như chỉ sau một đêm ấy đã bị móc hết ra ngoài...

Lúc này Lâm Uyên Bạch vẫn không hề biết, mình đã đánh thức một con thú vẫn luôn say ngủ bao lâu nay...

~Hết chương 13~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đến trong mơ cũng bám riết không tha

Hơi thở của người đàn ông đột ngột sát lại gần.

Bàn tay nhỏ bé của cô ôm chặt lấy sự nóng rẫy của anh, cảm nhận được từng mạch máu nhảy nhót trên đó.

Chất giọng khàn khàn của người đàn ông bật ra khỏi cổ họng: Ừm...

Lâm Uyên Bạch đột ngột mở mắt ra. Sau khi con người rệu rã tập trung lại thành một điểm, cô lập tức nhìn xung quanh xem mình đang ở đâu.

Cũng may vẫn ở trong căn phòng bé hẹp của mình, những nơi ánh mắt có thể nhìn thấy vẫn là những đồ dùng và vật dụng cô quen thuộc. Khi bàn tay chạm được vào chiếc chăn bông vừa giặt sạch sẽ, cuối cùng cô mới cảm nhận được sự yên tâm.

Một giây sau, cô lập tức sờ tay lên khuôn mặt đỏ bừng của mình.

Điên mất rồi!

Nhất định là do bóng ma tâm lý mà gã đàn ông tên Hoắc Trường Uyên đó mang tới cho cô quá nặng nề, đến cả giấc mơ cũng bám riết không buông tha.

Lâm Uyên Bạch rảo bước đi về phía nhà vệ sinh, áp mặt lên nước lạnh, cảm giác mình đã tỉnh táo hơn không ít. Liếc nhìn đồng hồ, cô thầm kêu một tiếng "Chết toi", thế mà lại ngủ quá giờ. Một ngày Chủ Nhật được phép ngủ đến khi muốn tỉnh mới thôi là điều xa xỉ cô không thể hưởng thụ.

Việc quảng bá cho siêu thị ngày hôm qua phải tròn hai ngày mới được lĩnh tiền. Cô vội vội vàng vàng lấy quần áo trong tủ ra thay, đúng lúc này có tiếng gõ cửa vang lên.

Cửa vừa mở ra, Lâm Dao Dao đã lập tức xông vào.

Lâm Uyển Bạch chống lên tay nắm cửa, còn chưa kịp phản ứng lại thì Lâm Dao Dao đã xông vào phòng ngủ, như một con báo mẹ bị chọc điên, lôi tất cả chỗ quần áo cô còn chưa kịp cất gọn gàng ở trong tủ ra, ném xuống sàn nhà.

"Cô làm cái trò gì đấy?" Cô nhủ mày xông lên ngăn cản.

"Cút ra!" Nói rồi Lâm Dao Dao đẩy cô ra. Sự hống hách ngang bướng của một đại tiểu thư hoàn toàn không cần che giấu. Cô ta kêu gào lên, ánh mắt đầy đố kỵ: "Quần áo đâu? Bộ quần áo hôm qua chị mặc để đâu rồi? Mang ra đây cho tôi!"

Rồi bỗng dưng nhìn thấy gì đó, cô ta lại xông vào phòng tắm.

Lâm Dao Dao lôi hết đồng quần áo chưa kịp giặt trong đó ra ngoài, quả nhiên đã tìm được mục tiêu.

Lâm Uyển Bạch phát hiện Lâm Dao Dao rút từ trong túi xách ra một cây kéo, tàn nhẫn chọc xuống lớp vải. Một bộ quần áo đang yên đang lành bị cô ta cắt thành giẻ rách. "Cô điên đủ chưa thế, đi ra khỏi đây cho tôi!"

"Sao hả? Thấy xót à?" Cây kéo trong tay Lâm Dao Dao bị khua nhặng lên, để cô không được phép lại gần. Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Được người ta khen một câu xinh đẹp có phải là chói sáng tới mức mắt hết phương hướng rồi không? Lâm Uyển Bạch, tôi nói cho chị biết, chị tự biết lượng sức mình chút đi. Chị mà là đại tiểu thư nhà họ Lâm cái thá gì. Chị đừng vọng tưởng có ai đó mất lác lại thích chị!"

Lâm Uyển Bạch nhủ mày: "Cô cứ luyện tha luyện thuyền cái gì vậy..."

Tối qua Lâm Dao Dao bị vứt giữa đường, về nhà tức tới nỗi cả đêm không ngủ được. Mới sáng sớm, cô ta đã sai người đi tìm một bộ quần áo giống y hệt về, nghe ngóng được Hoắc Trường Uyên đang ở sân bóng, sau khi thay vào cô ta đã cố tình tạo một cuộc gặp tình cờ trước mặt anh nhưng lại bị anh chê một câu "Quá xấu".

Lâm Dao Dao càng nghĩ càng tức, cây kéo trong tay càng điên rồ hơn: "Tôi cho chị biết tay này, cho chị biết tay này! Tôi phá hủy hết, xem chị còn đẹp không!"

Cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng hiểu những cơn giận dữ này từ đâu mà ra.

Cô nhìn về phía bộ quần áo đã tan nát tả tơi, thế mà Lâm Dao Dao vẫn chưa có ý dừng tay, có khi phải cắt thành từng mảnh nhỏ mới hả dạ.

Lâm Uyển Bạch có phần xót xa, nhưng không phải như Lâm Dao Dao nghĩ, cô chỉ thấy xót tiền...

Đây chính là nỗi bi ai của người nghèo.

Có lẽ nếu đây là nhà họ Lâm cô có thể nhẫn nhịn vài phần, nhưng đây là căn phòng cô thuê. Kể cả có là chó khi bị người khác chiếm ổ nó cũng phải sủa vài tiếng cơ mà. Lâm Uyển Bạch không nhẫn nhịn được nữa, cầm điện thoại đi ra ngoài ban công: "Alô, 110 phải không ạ?"

...

Lâm Dao Dao bị công an bắt về đồn với lý do xâm phạm nơi ở công dân trái phép.

Lúc này cô ta khoác chiếc túi xách đi từ trong đồn ra, xoa xoa cánh tay bị công an lôi đi đau nhức, đôi mày dựng ngược lên đánh mắt nhìn về phía Lâm Uyển Bạch cùng tới cho lời khai, hung dữ phản nộ: "Lâm Uyển Bạch, rồi có một ngày tôi cũng sẽ khiến cô ném trái mìn vị ngồi tù!"

~Hết chương 14~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Có một cánh tay rắn chắc

Buông lời hân học xong, biểu cảm trên gương mặt cô ta quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

Lâm Dao Dao tỏ ra rất ám ức: "Bố..."

Lâm Uyển Bạch nhìn qua, bên đường có một chiếc xe hạng sang đang đỗ, Lâm Dũng Nghi và Lý Huệ đến đón đang đứng ở đó.

Lâm Huệ kéo Lâm Dao Dao qua: "Dao Dao, để mẹ xem nào, có bị thương ở đâu không? Sao sắc mặt lại tiêu tụy thế này?"

Trước sau họ chỉ ở trong đồn chưa tới nửa tiếng, hơn nữa chỉ là hỏi han và lấy lời khai hết sức bình thường, lấy đâu ra vết thương?

Lâm Uyển Bạch đứng nhìn họ diễn vở tình cảm mẹ con sâu nặng. Ở ạt xuất hiện như thế này, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là Lý Huệ cố tình dẫn theo Lý Dũng Nghị tới đây.

Nhìn cảnh tượng gia đình ba người, nghĩ tới người mẹ nhảy lầu tự vẫn của mình, cô lại thấy bi thương. Lâm Dao Dao chỉ sinh sau cô hai tháng, chứng tỏ trong lúc mẹ đang mang thai cô, Lâm Dũng Nghị đã ra ngoài chung chạ với người đàn bà khác.

"Bố mẹ, con sợ lắm, cảnh sát bên trong người nào người nấy cũng rất hung dữ!" Lâm Dao Dao nước mắt nhạt nhòa: "Hu hu, nếu không có bố mẹ đến đón con ra, con cũng không biết phải làm sao mới được!"

"Dao Dao, con chịu cực rồi!" Lâm Dũng Nghị vỗ về con gái.

Khi nhìn sang Lâm Uyển Bạch, biểu cảm của ông ta lạnh hẳn xuống: "Khốn kiếp, mày lại dám báo cảnh sát bắt em gái mày!"

"Chính nó chạy đến nhà con phát điên." Lâm Uyển Bạch tự giải thích cho mình.

"Bố, lần này chị thật sự quá đáng lắm. Con đã xin lỗi chị ấy nhiều lần rồi nhưng chị ấy quyết không nghe, nhất định bảo cảnh sát đến bắt con vào đồn!"

"Ông à, ông xem Dao Dao của chúng ta sợ hãi đến mức nào!"

Lâm Dao Dao và Lý Huệ mỗi người một câu, đã thành công khiến Lâm Dũng Nghị nhìn cô bằng ánh mắt càng phần nộ hơn, dường như không giáo huấn cho cô một bài là không được. Khi cái tát của ông hướng về phía mình, cô muốn tránh cũng đã không kịp nữa.

Lâm Uyển Bạch đã thật sự ăn tát.

Lâm Dũng Nghị đánh cô từ trước đến nay đều không nể tình, gò má chỉ trong giây lát đã sưng vù.

Khi bên tai chỉ toàn những tiếng ong ong, Lâm Uyển Bạch nghe thấy Lâm Dũng Nghị để lại một câu: "Nghiep churong! Sau này đừng hòng xin của nhà họ Lâm một đồng một hào nào nữa!"

...

Sau chuyến đi đến đồn cảnh sát lần này, công việc phía siêu thị thế là đi tong. Lâm Uyển Bạch bèn đến bệnh viện thăm bà ngoại.

Bà ngoại vừa uống thuốc chưa lâu, nói chuyện với cô một lúc thì cũng mệt quá, chìm vào giấc ngủ. Cô cẩn thận dèm lại chăn, vuốt ve bàn tay đầy nếp nhăn của bà, cảm giác hình như bà lại gầy đi nhiều so với mấy hôm trước rồi.

Nhìn ra ánh nắng bên ngoài, cô chỉ cảm thấy lạnh giá.

Lâm Uyển Bạch biết Lâm Dũng Nghị nói một không nói hai, giống như năm xưa đuổi cô đi, dù cô có ôm chân ông ta gào khóc cỡ nào cũng vô ích. Ai cũng nói con gái là người tình kiếp trước của bố, là viên trân châu được cưng chiều. Thế nhưng có lẽ trong mắt Lâm Dũng Nghị chỉ có mình Lâm Dao Dao.

Tiền thuốc thang của bà ngoại sau này...

Lâm Uyển Bạch buông một tiếng thở dài, lần này thật sự không thể xin thêm tiền từ nhà họ Lâm nữa rồi.

Cô cẩn thận khép cửa phòng bệnh lại, nhìn bà ngoại thêm một lần nữa. Khi cô chuẩn bị rời đi thì bác sỹ chữa chính trong chiếc áo blouse trắng đi tới. Sau khi nhìn thấy cô, dường như bác sỹ rào nhanh bước chân hơn. Vài ngày nữa là cuối tháng rồi, Lâm Uyển Bạch không cần nghĩ cũng biết họ tới giục tiền thuốc.

Cô quay đầu bỏ chạy, thang máy cũng không dám đi mà lao thẳng vào hệ thống cầu thang thoát hiểm.

Cô lao như bay qua từng bậc cầu thang, bên tai toàn là tiếng gió.

Liên tục chạy năm, sáu tầng lầu, sau khi chắc chắn đằng sau lưng không còn người nữa, Lâm Uyển Bạch mới miễn cưỡng thở phào. Không biết có phải vì tinh thần được giải tỏa hay không mà khi còn hai bậc thang cuối, chân cô chột hắng nhip, ngã thẳng xuống, thậm chí cô còn quên cả kêu lên.

Lâm Uyển Bạch cam chịu nhắm mắt lại.

Có một cánh tay rắn chắc đỡ lấy cô, một mùi hương nam tính xa lạ mà quen thuộc phả qua mũi...

~Hết chương 15~

* Đây chính là mẫu nữ chính mình ưng, nói cường chả cường vì rất bị động trong việc đấu lại kẻ thù của mình, nhưng nói hiền thì không, vì rất bướng ==))

Chương 16: Đường như cô đã nghe thấy tiếng và mặt

Trái tim Lâm Uyển Bạch nhảy dựng lên.

Ngước mắt nhìn kỹ lại, quả nhiên nhìn thấy một khuôn mặt với những đường nét sâu sắc và một đôi mắt u tối, thâm trầm.

Trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi khói thuốc lá, trong tầm nhìn nơi khóe mắt cô chú ý thấy có đầu lọc còn chưa cháy hết vừa rơi xuống đất, có vẻ như vừa được vớt trong lúc cấp bách.

Vì Hoắc Trường Uyên đỡ cô ở bên dưới, ở giữa là khoảng cách hai bậc thềm, nên cả người cô gần như được treo lơ lửng trên người anh, mà nơi cánh tay anh vòng qua vừa hay là phần eo nhạy cảm của cô.

Da thịt trên eo cô tiếp xúc với phần bắp tay của anh, cảm giác trơn tru mềm mại ấy...

"Buông tôi ra!" Lâm Uyển Bạch giãy giụa.

Hoắc Trường Uyên dường như cũng cảm nhận được, yết hầu của anh trượt lên trượt xuống: "Đây là thái độ của cô đối với người vừa giúp đỡ sao?"

Cảm nhận được cánh tay anh dường như đang cố tình thu chặt lại, Lâm Uyển Bạch vừa xấu hổ vừa giận dữ: "Buông ra! Tôi bảo anh buông ra..."

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô mấy giây, sau đó bình thản buông tay ra.

Lâm Uyển Bạch không ngờ anh lại đột ngột buông tay, trong lúc giãy giụa cô ngã thẳng xuống bậc thềm, đầu gối và khuỷu tay đập xuống đất, tê dại.

Trong tầm mắt, cô nhìn thấy anh dùng đôi giày da giẫm nát đầu lọc dưới đất, sau đó cúi xuống nhặt lên bỏ vào thùng rác, cuối cùng chấp hai tay sau lưng đứng quan sát cô, nét mặt không có chút âm áp nào, cũng không có ánh mắt dịu dàng, thương hoa tiếc ngọc.

Cô biết ngay loại người như anh chỉ có thể là máu lạnh, từ ngày anh thân nhiên vô cảm nhìn cô cứa tay là cô đã nhìn ra rồi!

Khi cô cố nén nỗi đau định đứng dậy thì Hoắc Trường Uyên bất ngờ giơ tay ra trước mặt cô lần nữa không hề báo trước.

Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu nhưng không né ra, cô nghe thấy anh hỏi một câu nghi hoặc: "Mặt em sao vậy?"

Bấy giờ cô mới để ý, ngón tay anh đã vén sợi tóc dài bên má cô ra. Khi tới bệnh viện, sợ bà ngoại lo lắng, cô đã tung mái tóc cột cao sau gáy ra. Lúc này nguyên gò má trái sưng vù và đầu tay vẫn nguyên vẹn lộ ra trước mặt anh.

Hơi động đậy, bị đầu ngón tay anh cọ phải, ngoài nỗi đau ra còn có cảm giác ngứa ngứa nhói vào tận trái tim.

Lâm Uyển Bạch còn chưa rõ cơn ngứa ngáy ấy từ đâu mà tới thì đã nghe thấy câu nói có phần khích bác của anh: "Lại đi hứng tát đoi lấy tiền rồi?"

"..." Cô bỗng cảm thấy má trái càng đau hơn nữa.

Câu nói này như chọc vào đúng điểm giới hạn của cô, một cơn sóng nóng rực như tràn lên não bộ.

Nghĩ tới việc tất cả những điều này đều "nhờ" anh mà ra, nếu không vì anh, Lâm Dao Dao đã chẳng ghen tỵ, sáng sớm tới nhà phát điên, sau đó chọc vào cơn giận lôi đình của Lý Dũng Nghị, cuối cùng rước họa vào thân, hơn nữa cũng vì vậy mà tiền công của siêu thị bay biến...

"Việc này không liên quan gì tới anh!" Lâm Uyển Bạch đánh mạnh vào tay anh, lùi sang bên cạnh vài bước. Sau khi kéo dẫn khoảng cách, cô ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt sa sầm của anh, dần mạnh từng câu từng chữ: "Anh Hoắc, nếu có thể tôi rất hy vọng chúng ta không bao giờ gặp lại nhau nữa!"

Hoắc Trường Uyên trầm mặc nhìn bóng cô biến mất ở hành lang.

Lát sau, anh rút điều thuốc ra, châm lên, con mắt hơi nheo lại giữa làn khói trắng.

...

Chiếc du thuyền sang trọng hào hoa đậu trên mặt sông, những ánh đèn hắt xuống mặt sông vờ vụn.

Hành lang tầng hai của du thuyền trải thảm dài, giẫm chân lên hoàn toàn không phát ra tiếng động. Mỗi một gian phòng ở đây đều có thể so sánh với

khách sạn năm sao, Lâm Uyên Bạch ôm chiếc ga giường rề vào một phòng nghỉ.

Sau khi gõ cửa, cô mới quét thẻ phòng.

Bên trong tầm nhìn rất thông thoáng, vị khách ở căn phòng này đang đứng quay lưng lại.

Có một người vóc dáng rất cao ráo, tráng kiện đang đứng gọi điện thoại, chỉ phát ra những âm đơn nhạt nhẽo.

Lâm Uyên Bạch tiến lại gần, nửa gương mặt cương nghị của người đàn ông từng chút từng chút đập vào tầm mắt. Cho dù đứng ngược chiều sáng, ánh mắt sâu xa kia vẫn như một miệng giếng cạn khô.

Hình như cô nghe thấy tiếng mình bị vạ mặt...

~Hết chương 16~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Bật nước tắm cho tôi

Anh Hoắc, nếu có thể tôi rất hy vọng chúng ta không phải gặp lại nhau nữa...

Lâm Uyên Bạch chống tay lên trán.

Câu nói mà mình rần chắc sắt thép buông ra vẫn còn văng vẳng bên tai, không ngờ lần này lại là cô chủ động xuất hiện trước mặt anh, những tiếng và mặt bôm bốp vang vọng đâu đây.

Sở dĩ Lâm Uyên Bạch có mặt tại đây là vì các đồng nghiệp trong quán bar biết cô đang áp lực về tiền bạc. Họ nói cuối tuần này có mấy cậu ấm cô chiêu thuê cả một du thuyền sang trọng, tổ chức tiệc rượu và bàn chuyện làm ăn trên này, cần gấp rất nhiều phục vụ, chỉ làm ba ngày hai đêm là được nhận năm ngàn tệ. Công việc này đối với cô mà nói quá sức hấp dẫn, hơn nữa lại bắt đầu từ tối thứ sáu nên không ảnh hưởng đến việc tới công ty, còn việc xin nghỉ tạm mấy hôm ở quán bar là hoàn toàn có thể.

Chỉ có điều, không ngờ anh cũng lên du thuyền này.

Lâm Uyên Bạch cúi gầm đầu xuống, cố gắng hết sức để không nhìn ngang ngó dọc, lao thẳng tới chiếc giường giữa phòng. Khi lên du thuyền, cô đã được đào tạo một khoảng thời gian ngắn. Cô nhanh chân nhanh tay trải phẳng bốn góc giường trong thời gian ngắn nhất, cố gắng hít thở nhẹ nhàng, xóa tan cảm giác tồn tại.

Sau khi luồn vỏ chiếc gối cuối cùng, cô định lặng lẽ, âm thầm rời đi.

Quay người đi chưa được vài bước chân, phía sau bỗng có tiếng hét: "Đứng lại!"

Lâm Uyên Bạch đứng nguyên tại chỗ không dám nhúc nhích, rồi rón rén quay ngược lại. Cô thấy anh vẫn giữ nguyên tư thế ban nãy, có điều lúc này anh đã gọi điện thoại xong, đang đổ bao thuốc ra lấy điều thuốc lá, bật lửa bật tanh tách.

"Bật nước tắm cho tôi."

Lâm Uyên Bạch hạ thấp giọng: "Vâng..."

Giống như một kẻ trộm, cô chui vào trong phòng tắm, không hiểu vì sao mỗi lần đứng trước mặt anh lại căng thẳng như vậy.

Cô ngồi xổm trước bồn tắm, nhìn chằm chằm dòng nước ào ào chảy xuống. Ánh mắt của Lâm Uyên Bạch có hơi rệu rã. Cô chớp chớp mắt, trước mặt lập tức sắc nét trở lại. Bỗng nhiên cảm nhận được điều gì đó khác thường, cô quay người lại, bỗng giật thót.

Chẳng biết Hoắc Trường Uyên đã vào đây từ khi nào, đang đứng ngay sau lưng cô, cái bóng cao lớn trùm xuống. Vì là góc nghiêng nên khuôn mặt anh trở nên rất sắc bén.

Nhìn thấy người ấy là cô, ánh mắt Hoắc Trường Uyên lóe lên một tia bất ngờ, nhưng cũng rất nhanh anh đã hiểu ra lý do cô có mặt ở đây.

Anh nhìn lướt qua bộ trang phục nhân viên phục vụ trên người cô. Chiếc sơ mi trắng ngắn tay, để lộ hai bắp tay nhỏ bằng ngón sen, chiếc gile màu đen khoác ngoài càng tôn lên vòng eo thon gọn, mà thắt lưng của gile vừa hay lại mắc bên dưới vòng một. Dưới nữa là chiếc váy ngắn bao trọn vòng ba và đôi tất liền quần màu đen...

Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt, quay mặt đi chỗ khác: "Sao lâu quá vậy?"

"Bồn tắm to quá..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

"Còn cần bao lâu nữa?"

"Tôi đã xả xong rồi đây."

"Nhiệt độ của nước thì sao?"

"... Cũng điều chỉnh vừa phải rồi!"

Lâm Uyển Bạch nói xong, còn không yên tâm, phải dùng tay thử lại lần nữa, sau đó mới đứng dậy, xoay lưng lại: "Anh còn gì dặn dò không ạ?"

"Không còn gì nữa." Ánh nhìn của Hoắc Trường Uyên chỉ dừng lại đôi chút trên người cô.

"Vâng!" Lâm Uyển Bạch thở phào, đồng thời giữ vững thế chủ động của người phục vụ: "Vậy tôi xin phép ra ngoài trước, có việc gì khác anh có thể gọi điện thoại cho phòng phục vụ!"

Nói xong, cô muốn chuồn càng nhanh càng tốt, nhưng không biết có phải là vì quá vội không, chân cô trượt đi trên nền gạch ướt nước. Cô kêu "á" lên một tiếng rồi đổ người về phía sau, hai tay trong lúc hoảng loạn đã quơ bừa, sau đó cô rơi tõm xuống bồn tắm.

Trong giây lát, nước bắn tứ tung.

Cảm giác có một hơi thở nóng rầy phả vào mặt mình, mở mắt ra, Lâm Uyển Bạch nhìn thấy người đàn ông đang lơ lửng bên trên, mà lúc này khoảng cách giữa hai người chỉ bằng khoảng một gang tay, những mũi cơ bắp dưới lớp áo sơ mi đen như sắp bung ra ngoài.

Hoắc Trường Uyên nhướn đuôi mày: "Cô có tình hả?"

Đập vào mắt Lâm Uyển Bạch vừa hay là vết hằn của anh.

Có giọt nước đọng lại trên đó, cùng với câu nói của anh, nó trượt đi trông rất... gợi cảm.

"Còn không định bỏ tay ra?"

Lâm Uyển Bạch nhìn xuống dưới, hóa ra mình đang nắm chặt vào thắt lưng của anh.

Trời ạ!

~Hết chương 17~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Sao lại có chị ta?

Ban nãy trong lúc cấp bách, cơ thể dường như có ý thức của riêng nó, cô lại túm ngay lấy thắt lưng của anh.

Còn lúc này, bởi vì sức lực của cô, thắt lưng đã bị tuột ra khỏi cái khóa vàng của nó một đoạn dài, khiến cho chiếc quần Âu cũng vì thế bị nói lỏng ra, thấp thoáng có thể nhìn thấy mép chiếc quần lót bên trong lộ ra ngoài...

Cô đã làm cái gì thế này?

Ôi, thật sự là quá mất mặt!

Cả khuôn mặt Lâm Uyển Bạch đỏ ửng lên như quả cà chua.

"Tôi nhớ có người nói rằng hy vọng chúng ta không bao giờ phải gặp nhau nữa, nhưng chớp mắt đã túm chặt lấy thắt lưng của tôi không buông?"

"Đây là chuyện ngoài ý muốn..."

Lâm Uyển Bạch thê thảm buông tay, miệng lắp ba lắp bắp: "Xin lỗi... tôi..."

Vì rơi vào trong bồn tắm, cả người cô đều ướt sũng, nhất là chiếc sơ mi trắng. Sau khi ướt sũng, nó mất hẳn khả năng che đậy, để lộ ra chiếc áo lót trong màu hồng phấn viền ren.

Hoắc Trường Uyên bỗng nhiên nhớ tới buổi tối hôm đó, hình như là cùng một chiếc, đã từng bị anh giặt tung ra...

Lòng ngực anh hơi phập phồng, có thứ gì chảy trong huyết mạch chỉ trực phun trào. Cổ họng như sắp thắt lại, anh trầm giọng thô lỗ quát: "Cô ra ngoài!"

Nếu cô còn không ra ngoài, xảy ra chuyện gì anh không thể bảo đảm được!

"Vâng, vâng... tôi lập tức ra ngoài!" Lâm Uyển Bạch cũng sắp xấu hổ đến chết rồi. Vật lộn một lúc cô mới ra được khỏi bồn tắm. Một giây cô cũng không dám dừng lại quá lâu, chạy tuốt ra ngoài như một con chó bị kẹp đuôi.

"Quay lại!"

Lâm Uyển Bạch quay đầu, có một chiếc khăn tắm được chụp lên đầu cô.

Cô giơ tay lên lấy, rồi nhìn xuống theo hướng ánh mắt anh. Một tiếng nổ "bùm" bỗng chốc vang lên trong đầu. Cô vội vàng giặt khăn xuống, che lên người: "Cắm... Cắm ọc..."

Giây phút cửa phòng đóng lại, trong phòng tắm vẫn còn vọng ra tiếng nước chảy rào rào.

Trên hành lang, đôi giày cao gót đế nhọn cao tám phân của Lâm Dao Dao nện xuống nền thảm, trên tay cô ta là chiếc túi xách phiên bản giới hạn, bước chân rào rào nhanh có mục đích, đi ngay bên cạnh là Giang Phong, người trợ lý đã đi theo Hoắc Trường Uyên nhiều năm: "Cô Lâm, Hoắc tổng đang nghỉ ngơi, không cho phép người ngoài quấy rầy..."

Lâm Dao Dao mặc kệ sự ngăn cản của anh ấy, bước chân vẫn không dừng lại.

Khi tới ngã rẽ, bước chân của cô ta đột ngột khựng lại. Cô ta nhìn thấy một người phụ nữ bọc khăn tắm lén lút từ trong phòng của Hoắc Trường Uyên đi ra.

Lâm Uyển Bạch?

Sao lại là chị ta?

...

Ngày thứ hai, Lâm Uyển Bạch thu dọn phòng xong từ sớm, bị điều tới nhà ăn.

Trong lúc bày biện dao đĩa, cô nghe thấy bàn bên có tiếng quát tháo không vui của một thiên kim tiểu thư kênh kiệu nào đó: "Mấy người làm ăn kiểu gì thế hả, trên đĩa có cả một vệt bẩn to như thế này mà cũng không nhìn thấy? Bảo tôi ăn thế nào đây?"

Với giọng nói này, Lâm Uyển Bạch không cần nhìn cũng biết là ai.

Chỉ có điều, cô không ngờ Lâm Dao Dao cũng lên chiếc du thuyền này, nguyên nhân tự nhiên cũng được vạch trần.

Lâm Uyển Bạch hành động khẩn trương hơn, không muốn bị phát hiện, dự định đi tới một khu vực khác. Nhưng có người lại kiên quyết không cho, cô ta giơ tay chỉ vào cô: "Cô... qua đây!"

"Tiểu thư, cô có gì cần dặn?" Cô đành bấm bụng đi qua.

"Đổi hết chỗ này thành mới cho tôi."

"Vâng, tôi sẽ đổi cho cô ngay."

Lâm Uyển Bạch gạt đầu rồi xếp chồng bát đĩa lại chuẩn bị cất đi. Khi cầm con dao lên, ánh mắt Lâm Dao Dao ánh lên một tia nhìn sắc lạnh, cô ta giơ cánh tay lên làm như vô tình đánh rơi con dao xuống đất.

Thấy vậy, cô đành cúi xuống nhặt.

Nhưng vừa chạm đến con dao, thì nhìn thấy một chiếc giày cao gót giẫm lên.

"Thật là ngại quá, tôi không nhìn thấy." Biểu cảm và ngữ khí của Lâm Dao Dao đều tỏ ra áy náy.

"..." Lâm Uyển Bạch cuộn chặt tay lại.

Tuy rằng cô né kịp thời nhưng ngón út vẫn bị giẫm lên một chút, không đỏ lên, nhưng rất đau.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy sự hả hê trong mắt Lâm Dao Dao, nhưng không thể nổi xung lên. Nếu cãi vã để quản lý biết được, trừ hết tiền của cô thì mất

công mất sức.

Cô mím môi, nhẩn nhẩn nhặt con dao lên, rồi lấy một bộ dao đĩa mới ra thay vào. Lâm Dao Dao ngồi trên ghế khoanh hai tay trước ngực nhìn cô như một nữ hoàng, rồi bỗng dưng tươi cười hớn hở đứng bật dậy.

Không cần đoán cũng biết là ai xuất hiện...

~Hết chương 18~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nụ cười phơi phới xuân tình

"Anh Trường Uyên!" Lâm Dao Dao đã tung tẩy chạy qua đón, niềm nở vô cùng: "Em đã ở đây đợi anh rất lâu rồi! Em đã gọi một cốc cà phê đen đúng sở thích của anh. Lát nữa ăn sáng xong, chúng ta lên boong hóng gió nhé!"

Hoắc Trường Uyên nhủ mảy, khi nhìn thấy một bóng hình nào đó, bước chân vừa khựng lại của anh lại chuyển động.

"Anh Trường Uyên, tối qua anh ngủ sớm vậy sao?"

"Không được khỏe."

Lâm Uyển Bạch nghe xong, vô thức ngẩng đầu lên nhìn.

Hoắc Trường Uyên vừa ngồi xuống cũng đang nhìn về phía cô, ánh mắt trầm xuống sâu hút tỏ vẻ lãnh đạm.

Lâm Dao Dao dĩ nhiên cũng đã chú ý tới việc này. Cô ta tính toán trong lòng, vĩnh viễn đôi môi thể hiện sự dễ thương: "Em đã bảo không để chị ấy làm rồi, để chị ấy phục vụ em thấy khó chịu trong lòng lắm. Nhưng chị ấy nhất quyết không nghe, nói đó là công việc, thế nên em đành để mặc chị ấy!"

Lâm Uyển Bạch cười khẩy trong bụng, chuyện thương tình thôi mà.

"Lần này không thể mời chị ấy ngồi ăn cùng chúng ta rồi!" Lâm Dao Dao bày ra vẻ tiếc nuối.

"Chúc hai vị ngon miệng." Bày đầy đủ đồ ăn lên bàn, cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng được rời đi.

"Anh Trường Uyên, có cần thêm chút sữa vào cà phê cho anh không?"

"Anh Trường Uyên, buổi tiệc tối nay em làm bạn nhảy của anh được không?"

...

Những âm thanh sau lưng dần dần biến mất, Lâm Uyển Bạch quay đầu nhìn đôi nam nữ đang ăn chung bàn.

Không lâu trước kia, cô còn ác độc suy nghĩ hai người họ thật là xứng đôi vừa lứa, nhưng bây giờ lại cảm thấy có phần muốn phủ nhận suy nghĩ đó.

...

Lâm Uyển Bạch đứng bên cạnh chiếc bàn dài, gió sông làm rối loạn những lọn tóc trước trán cô.

Buổi tiệc được tổ chức trên boong tàu. Những ngọn đèn sàn hình hoa mộc lan chiếu sáng bừng cả du thuyền, ánh sáng đan cài vào nhau, hắt lên những con người diêm dúa là lướt. Ánh đèn ở bên kia sông lại dường như không ăn nhập gì với nơi này.

Ở đây ngoài những người phục vụ như họ thì ai cũng ăn mặc sang trọng, túm năm tụm ba trò chuyện rôm rả. Nhưng Lâm Uyển Bạch vẫn có thể nhận ra Hoắc Trường Uyên sau một cái nhìn. Một bộ vest đen không quá nổi bật, mở rộng, trên túi ngực trái có cài một chiếc khăn vuông xếp tỉ mỉ.

Cô chú ý thấy từ lúc buổi tiệc bắt đầu là đã có người quây xung quanh anh.

Hoắc Trường Uyên không nói nhiều, chỉ thi thoảng gật gù, đa phần đều là người trợ lý đứng bên cạnh anh trả lời.

Sắc mặt lạnh lùng, khắp người toát ra một phong thái mạnh mẽ của người đứng trên cao. Từng đường nét của gương mặt nghiêng cực kỳ sắc nét. Những ánh đèn trên sông phản chiếu nơi đáy mắt anh, rực rỡ chói sáng. Nhìn từ góc tối tăm của cô, có một giây phút quên cả hít thở.

Cô ý thức được mình đã thất thần quá lâu, bèn sàu nảo.

Suýt chút nữa thì lại mê trai!

Cô thu lại ánh nhìn, phát hiện Lâm Dao Dao đứng cách đó vài bước đang hần học nhìn mình chăm chăm, dường như rất bất mãn thái độ nhìn anh không rời của cô vừa nãy.

Khi Lâm Dao Dao đi tới, Lâm Uyển Bạch đã tự nhủ với lòng mình, tránh được thì tránh, không tránh được thì tăng lờ. Thế nên, khi Lâm Dao Dao cầm một ly cocktail trên khay của cô rồi cố tình va vào người cô, làm tất cả mọi ly rượu trên khay rơi xuống đất vỡ tan tành, cô chỉ biết cách im lặng âm thầm thu dọn tàn cuộc.

"Cô ta ức hiếp cô như vậy mà cô để yên sao, không biết đáp trả à?"

Có một đôi giày da sáng loáng xuất hiện trong tầm mắt, cùng với đó, giọng nói trầm của người đàn ông vang lên trên đỉnh đầu.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang cầm ly rượu vang đứng nhìn cô từ trên xuống. Cúc cổ tay áo của anh khảm một viên mã não màu đỏ, nó lấp lánh trên tay anh, cùng đưng đưa với ly rượu của anh, như hút hết tinh thần người đối diện.

Cô bình tĩnh lại, cầm khay lên và đứng dậy: "Chó đại cắn anh một miếng, lẽ nào anh định cắn lại?"

"..." Hoắc Trường Uyên nghen lời.

So sánh này, thật sự khiến người ta không thể phản bác.

Nhìn theo bóng cô quay đi lấy những ly cocktail mới, khóe môi Hoắc Trường Uyên xuất hiện một đường cong mờ mờ, nó lan tỏa vào tận đáy mắt.

Trợ lý Giang Phóng đứng bên cạnh kính ngạc: Đại boss bỗng dừng lại cười phơi phới xuân tình...

~Hết chương 19~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Mau quán vào người đi

Buổi tiệc rượu náo nhiệt vẫn tiếp tục.

Lâm Uyển Bạch đứng nguyên vị trí cũ, hai tay đan chéo nhau để trước ngực, cũng tiếp tục ở lại đây phục vụ, đồng thời cực kỳ cảnh giác Lâm Dao Dao, nhưng cô ta thì cả buổi chỉ cười tươi như hoa, là lướt bay bên cạnh Hoắc Trường Uyên như một con bướm.

Hôm nay Lâm Dao Dao mặc một bộ váy dạ hội hở vai, vòng một thấp thoáng ẩn hiện, lấp lánh như một cô công chúa.

Rồi cô lại cúi đầu xuống nhìn bản thân. Tuy rằng cũng mặc một chiếc váy đen dài coi như phù hợp với buổi tiệc, nhưng rõ ràng là không cùng một đẳng cấp, vẫn chỉ là đồng phục thống nhất của các nhân viên phục vụ.

Ngay gần đó, trước mặt Lâm Dao Dao chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện thêm một cậu nhóc, tầm khoảng năm, sáu tuổi, một bộ vest nhỏ xíu trông rất Tây, đôi mắt đảo trông rất nghịch ngợm và ương bướng. Chẳng biết Lâm Dao Dao nói gì với thằng bé, nó bèn tung tẩy chạy về phía cô.

"Chị gái chị có thể lấy cho em một cốc nước hoa quả không?"

Lâm Uyển Bạch nhìn cậu bé đang ngẩng đầu lên nhìn mình, giọng nói non nớt giòn tan.

Cô bỗng nhiên nhớ tới một cậu nhóc nào đó cũng đang ở bên kia đại dương xa xôi, thế rồi khuôn mặt người ấy cũng mờ hồ hiện lên trước mặt. Cô chợt mềm lòng, xoa đầu cậu bé: "Được thôi!"

Lâm Uyển Bạch quay người, đặc biệt lựa chọn một cốc nước ép bưởi ít đường.

Cô vừa cầm lên thì bỗng nghe thấy một tiếng "rẹt", ngay sau đó là tiếng cả mảnh vải lớn bị xé rách.

Phản dưới cơ thể bỗng chốc mát lạnh. Ý thức được việc chẳng lành nhưng Lâm Uyển Bạch quay người lại thì đã không kịp nữa. Cô chỉ thấy vạt váy của mình rơi là tả như lá mùa thu, mềm oặt nằm dưới đất. Còn cậu bé kia dường như cũng đạt được mục đích trêu chọc, cười khúc khích rồi bùm miệng bỏ chạy.

"Ai ya!"

Không biết là tiếng ai hét lên, tất cả mọi người đều nhìn về phía này.

"Nhìn cô ta kìa, mắt mặt quá!"

"Tôi mà là cô ta thì nhảy thẳng xuống sông cho xong!"

...

Giữa tiếng ồn ào của đám đông, Hoắc Trường Uyên cũng nhíu mày nhìn cô, trong hốc mắt hơi đỏ kìa như bị mờ đi vì hơi nước bốc lên nhưng từ đầu đến cuối vẫn bướng bỉnh không trào ra ngoài. Anh đánh mắt sang người trợ lý bên cạnh.

Chiếc váy bị kéo rách xuống từ phần mông, hơn nữa phần vải đã bị cạy nhóc hỗn hào kia lấy đi mất.

Lâm Uyển Bạch cong hẳn người xuống. Điều may mắn duy nhất là bên trong chiếc váy dài cô đã mặc một chiếc quần đùi. Nhưng việc này cũng không thể giảm bớt sự thảm hại của cô. Cô hoảng loạn lấy hai tay che chân, đành phải dùng lớp vải bên cạnh che tạm.

Khuôn mặt cô tái nhợt đi, nhất là khi tiếng cười xung quanh không ngừng khiến cô mất mặt.

"Mau quần vào người đi!"

Đang sau có người đưa cho cô một chiếc áo vest nam. Lâm Uyển Bạch quay đầu, nhìn thấy đó là một anh chàng mặc áo vest trắng thơm, dáng vẻ rất chín chắn. Nhận ra đây là người trợ lý của Hoắc Trường Uyên, cô cảm kích đón lấy trùm lên eo: "Cảm ơn anh..."

Lúc này có những người phục vụ khác đi tới, vội vàng đưa cô rời khỏi.

...

Sau khi buổi tiệc rượu kết thúc, đêm dường như cũng yên ắng hơn nhiều.

Trong một góc nào đó của du thuyền, trên dòng sông ngay bên cạnh có một chiếc cano trông lạnh lẽo hơn hẳn so với du thuyền, bên trên có hai mái chèo.

Giang Phóng lạnh lùng truyền đạt với cô gái đứng trước mặt mình: "Cô Lâm, Hoắc tổng cho cô mười phút để rời khỏi du thuyền!"

"Cái gì?" Bộ lễ phục trên người Lâm Dao Dao còn chưa được cởi bỏ, nghe xong cô ta tức giận: "Không thể nào! Anh Trường Uyên đâu. Đang yên đang lành sao lại đá tôi xuống du thuyền. Anh tránh ra, tôi phải hỏi trực tiếp anh ấy."

"Hoắc tổng nói, bảo cô hãy suy nghĩ đến chuyện hợp tác với bố cô."

Lâm Dao Dao mặt biến sắc, thế này là ý gì?

Nếu thật sự vì quan hệ của cô ta mà làm ảnh hưởng tới việc làm ăn của Lâm Thị thì Lâm Dũng Nghị chắc chắn sẽ bóp chết cô ta. Lâm Dao Dao khăn trương so sánh thiệt hơn. Tuy rằng không tình nguyện nhưng cô ta vẫn xách váy lên. Chỉ có điều, nhìn chiếc cano kia, cô ta cảm thấy thật không cam lòng.

Lẽ nào cô ta thật sự phải một thân một mình chèo thuyền quay về ư?

Nhưng Giang Phóng vẫn nhắc nhở bằng một khuôn mặt không cảm xúc: "Cô Lâm, tôi phải tận mắt nhìn thấy cô rời đi mới được!"

Lâm Dao Dao nghiêng răng, hẳn học lờm anh ấy, đành phải tháo bỏ giày cao gót rồi bò lên cano.

Cho tới khi nhìn thấy chiếc cano càng lúc càng xa, không thể có dấu hiệu quay trở lại, Giang Phóng mới chuẩn bị rời đi sau khi hoàn thành nhiệm vụ của sếp. Đúng lúc này, anh ấy nghe thấy một giọng nữ trong trẻo vang lên sau lưng: "Anh Giang!"

~Hết chương 20~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Hình như bị trẹo chân rồi

Giang Phóng quay người lại, nhìn thấy Lâm Uyển Bạch ôm chiếc áo vest trong tay.

Lâm Uyển Bạch đã thay quần áo, may mắn là quản lý cho mắng cô vài câu, không bị phạt. Dĩ nhiên cô cũng không thể tìm cậu nhóc kia để tính sổ, bởi vì cô không chọc vào được. Đã lên được du thuyền này thì không giàu có cũng quyền quý, hơn nữa cô cũng biết thằng bé kia chỉ bị Lâm Dao Dao xúi mà thôi.

Cô đã đặc biệt đi nghe ngóng tên tuổi của người trợ lý này, trong lòng đầy cảm kích.

Dù sao thì lúc đó trong buổi tiệc rượu ai ai cũng đứng xem trò vui, không ai muốn tiến lên giúp đỡ, chỉ có mình anh ấy chịu giơ tay giải vây giúp cô, thế nên ngữ khí của cô càng trở nên chân thành: "Anh Giang, ban nãy trong buổi tiệc thật sự cảm ơn anh, áo khoác của anh tôi đã là phăng phiu rồi, trả lại cho anh!"

"Cô hiểu lầm rồi, áo khoác này là của Hoắc tổng!" Giang Phóng trả lời.

"Hả..." Lâm Uyển Bạch sửng người.

Áo khoác là của Hoắc Trường Uyên, vậy thì...

"Tôi chỉ làm theo những gì Hoắc tổng căn dặn thôi!" Giang Phóng trả lời thẳng thắn cho những điều cô nghi hoặc. Đúng lúc này chuông di động vang lên. Anh ấy rút ra, xin lỗi cô: "Thật ngại quá, tôi nhận điện thoại một chút. Hoắc tổng ở ngay trên boong tàu trước mặt, cô qua đó đích thân trả cho anh ấy đi."

Lâm Uyển Bạch trông thấy Giang Phóng đi nhận điện thoại, hình như là công việc, trong chốc lát sẽ không thể kết thúc ngay được.

Cô vuốt ve chất liệu mềm mại của chiếc áo vest, mím môi, đi về phía boong tàu.

Từ xa, quả nhiên cô nhìn thấy một bóng hình cao lớn.

Hoắc Trường Uyên chưa thay quần áo, chỉ là áo khoác của anh đang ở trong lòng cô mà thôi. Anh mặc độc một chiếc sơ mi trắng, cổ tay được xắn tới tận khuỷu tay, để lộ bắp tay rắn chắc.

Nửa người trên của anh vắt vẻo trên lan can, bàn tay kẹp điều thuốc đang cầm di động.

Màn hình đang sáng lên, không biết là anh đang gửi tin nhắn hay đang lướt web. Nó phản chiếu ánh mắt trầm và tối của anh.

Một người lạnh lùng như xa cách cả thế giới.

Lâm Uyển Bạch định thần lại, tiếp tục tiến về phía trước, chỉ có điều cô mới đi được vài bước thì trong tầm mắt xuất hiện một cái bóng loạng choạng.

Là một người phụ nữ đã có tuổi, mặc bộ đồ lao công, hai tay vẫn còn xách một túi rác màu đen to tướng. Có lẽ vì túi rác quá nặng, bà lão đảo rồi ngã ngay vào chân người đàn ông.

"A! Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi!" Người phụ nữ rồi rít xin lỗi trong sự hoang mang.

Lâm Uyển Bạch nhất thời nín thở.

Bởi vì cô đã nhìn thấy anh nhú mảy. Trong lúc cô đang toát mồ hôi thay cho người phụ nữ thì bất ngờ khi thấy anh không hề tỏ ra khó chịu hay lên tiếng quát nạt. Ngược lại, anh cất di động đi sau đó cúi người xuống đỡ.

Lâm Uyển Bạch chú ý thấy việc đầu tiên anh làm là dập tắt điều thuốc, sau đó lấy tay quạt hết khói đi.

Người phụ nữ thấy thế hơi hoảng, vội xua tay: "Đừng đừng! Không được đâu! Bộ quần áo của ngài nhất định là rất quý. Người tôi bẩn thỉu, không thể làm ngài bị bẩn được..."

"Không sao ạ." Hoắc Trường Uyên không hề để ý. Tuy rằng ngữ điệu vẫn xa cách như thường nhưng ngữ khí thì rất kiên nhẫn: "Có đứng lên được không? Cô à, ban nãy cô ngã không hề nhẹ, có bị thương ở đâu không?"

"Hình như bị trật chân rồi." Người phụ nữ vừa cử động chân vừa trả lời.

"Đề cháu xem nào." Hoắc Trường Uyên từ từ khom lưng quỳ một chân xuống trước ánh mắt thảng thốt của người phụ nữ.

Lúc này trên boong tàu chỉ còn ánh đèn lác đác, tạo ra những quảng sáng nhạt nhòa sau lưng anh. Cả người anh như nhòe đi, hư ảo, càng lộ rõ một khuôn mặt đẹp như tượng, hút hồn người khác.

Lâm Uyển Bạch đứng sững, ánh mắt không rời đi đâu được.

Từ tận đáy lòng có thứ gì đó đang lặng lẽ đổi thay...

~Hết chương 21~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hỡi Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Nghe một thứ rất thú vị

Hoắc Trường Uyên kiểm tra qua: "Có lẽ chỉ hơi bị trẹo chân một chút thôi, chườm nóng qua là được."

Anh gọi một người phục vụ đi ngang qua đó tới, dặn dò mấy câu, rồi bảo người đó dìu người phụ nữ rời đi. Người phụ nữ đã sững sốt và kích động tới không nói nên lời, chỉ liên tục cúi gập người và nói: "Cảm ơn, cảm ơn anh!"

Sau khi người phụ nữ đi khỏi, Hoắc Trường Uyên mới khôi phục lại trạng thái ban nãy, một lần nữa rút di động và thuốc lá ra.

Lâm Uyển Bạch phát hiện ra mình đã đứng nguyên tại chỗ như thế lâu lắm rồi.

"Ta kính trọng cha mẹ ta như kính trọng cha mẹ người; Ta yêu thương con em ta như yêu thương con em người"*

*Một câu nói của Mạnh Tử.

Có vẻ như anh cũng không xấu xa, lạnh lùng vô tình như trong tưởng tượng của mình...

Lâm Uyển Bạch hít sâu một hơi, tiếp tục đi tới trước mặt anh. Tuy rằng nửa người anh vất vèo trên lan can nhưng cô cũng chỉ miễn cưỡng đứng ngang bằng anh. Vì tư thế này, lại đứng gần nên cô có thể nhìn rõ từng múi cơ bắp gồ lên trên cánh tay, rắn chắc như sắt vậy.

Tinh thần cảnh giác của Hoắc Trường Uyên có vẻ cũng rất cao, cô vừa tới gần thì anh đã liếc xéo tới.

Lâm Uyển Bạch hắng giọng: "Anh Giang nói đây là áo khoác của anh..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, rồi hát cảm về phía cô: "Đề đó đi!"

Lâm Uyển Bạch nghe xong bèn vất chiếc áo khoác đã gập lại lên lan can, cuối cùng còn không quên vuốt cho bớt nếp nhăn.

Hoắc Trường Uyên nhìn những động tác nhỏ của cô, đuôi mắt hơi nhướng lên: "Sau này nếu lại gặp phải chó điên, chưa chắc đã cần can thiệp, cứ thẳng thừng giơ chân lên đá."

"..." Lâm Uyển Bạch không hiểu.

Khỏe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật. Anh không có ý định nói thêm nữa, khói thuốc lan ra thành từng đường mảnh màu trắng trên đầu ngón tay anh, sau đó tỏa đi khắp nơi.

Gió sông mang mùi thuốc lá xộc vào khoang mũi cô. Lâm Uyển Bạch hơi thở gấp, cảm thấy có một vài lời vẫn cần phải nói: "Ban nãy tôi đã nghe anh Giang nói rồi, áo khoác... cảm ơn anh!"

"Chỉ nói miệng thôi?" Hoắc Trường Uyên hơi nheo mắt lại.

Trái tim Lâm Uyển Bạch khẽ run lên.

Cô bắt giác cuộn chặt tay lại, tất cả những việc anh làm và những lời anh nói lướt nhanh qua trong đầu, cảm giác đến cả gió sông cũng trở nên mờ ám. Cô vội vàng chuyển đề tài: "Thật ra anh là một người tốt."

Nhưng đây cũng không phải là lời nịnh bợ anh, với thái độ của anh ban nãy khi đối xử với phụ nữ, hoàn toàn có thể được khen như vậy.

Người tốt? Một chút ánh sáng lóe lên nơi đáy mắt Hoắc Trường Uyên, anh là người tốt ư?

"Thế sao?" Đuôi mày anh hơi rung rinh, như có ý bồn chồn, sau khi dập tắt điếu thuốc bèn hỏi cô: "Tôi đang nghe một thứ rất thú vị, cô có hứng thú không?"

Bấy giờ Lâm Uyển Bạch mới chú ý rằng bên tai anh vẫn luôn đeo một chiếc tai nghe Bluetooth.

Cô lắc đầu, muốn nói rằng mình phải đi làm việc đây: "Không, tôi..."

Nhưng Hoắc Trường Uyên bắt ngờ gờ tay, nhanh chóng đeo tai nghe vào tai cô, âm thanh bên trong cũng đồng thời vọng vào màng nhĩ.

"Đừng... Anh tránh ra..."

Cùng với đó là tiếng thờ đóc, Lâm Uyển Bạch hoài nghi phải chăng mình đã nghe nhầm.

"Đừng... Đáng ghét! Đừng lại, đừng..."

Âm thanh ám muội bỗng nhiên tăng cao, dù đã tắt rồi vẫn còn âm vang vọng lại.

Thật xấu hổ!

Khuôn mặt Lâm Uyển Bạch đỏ bừng, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng sẽ không nghĩ nổi giờ anh vẫn đang nghe loại âm thanh này. Ai cũng nói người có tiền đa phần đều có bệnh tâm lý, hơn nữa còn rất nhiều bệnh quái lạ...

Trước kia có thể cô không tin, hôm nay cuối cùng cũng được diện kiến!

Lâm Uyển Bạch cuống quýt tháo tai nghe ra, giọng cô gái bên trong khiến cô sắp chịu không nổi.

Chỉ có điều khoảnh khắc tháo xuống cô bỗng khựng lại, vì dường như nó có phần quen thuộc.

Đội đã! Âm thanh này...

Lâm Uyển Bạch tròn tròn mắt, chỉ tay về phía anh, giọng nói run lên vì kích động và thảng thốt: "Anh, hóa ra anh..."

~Hết chương 22~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tổng giám đốc không biết bơi

Hoắc Trường Uyên gõ gõ ngón tay lên màn hình di động: "Sao hả, có phải nhiệt tình như nước không?"

Lâm Uyển Bạch thật sự không dám tin, hóa ra anh đã ghi lại âm thanh tối đó của hai người...

Đồ biến thái!

Cô gần như giật tai nghe xuống khỏi tai. Không biết có phải vì dùng lực quá mạnh hay không mà vành tai cô vừa nóng vừa đau. Con nóng rất đó lan dần tới tận óc tai, khiến cả trái tim cũng râm ran chịu hậu quả theo.

Nhìn đáng vẻ đỏ mặt của cô, ánh mắt Hoắc Trường Uyên chột tới lại.

Không phải anh là người có thói quen quái dị. Tối đó cô nhiệt tình như nước nhào vào lòng anh, hấp dẫn tất cả mọi thứ mà anh đè nén bao lâu nay, anh làm gì còn thời gian mà nghĩ tới mấy chuyện khác. Mà vì lúc đó anh đã gọi điện thoại cho Tần Tư Niên, cậu ta đã ghi âm lại toàn bộ lần đầu "khai trai" của anh, sau đó nén lại mười phút đầu tiên gửi cho anh...

"Đưa cho tôi!" Lâm Uyển Bạch đỏ mặt nhìn chằm chằm di động của anh.

"Hử?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Xóa đi!" Lâm Uyển Bạch nghiêng răng.

Hoắc Trường Uyên thu gọn di động vào lòng bàn tay, rồi lấy ngón tay vuốt ve mép điện thoại như đang trêu tức cô: "Không, tôi định giữ lại làm kỷ niệm, thi thoảng mang ra nghe cũng vui lắm."

Lâm Uyển Bạch không thể chấp nhận sở thích ghê tởm của anh, chỉ muốn đoạn ghi âm đó biến mất ngay khỏi điện thoại của anh.

Anh không chịu đưa, cô buộc phải giật.

Nhưng động tác của Hoắc Trường Uyên còn nhanh hơn cô. Cơ thể anh khi đứng thẳng lên cao hơn cô một cái đầu, chiếc bóng vĩ đại bao trùm lấy cô, cánh tay chỉ hơi giơ cao lên thì dù cô có kiễng chân cũng không thể với tới được.

Lâm Uyển Bạch chỉ một lòng muốn giằng lại điện thoại, cô liếc nhìn sang phía dòng sông, trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ...

Đầu tiên cô giả vờ thẹn quá hóa giận quay người đi, sau đó lại bất thành linh bổ nhào về phía anh, muốn theo quán tính hất chiếc di động kia xuống sông.

Ai ngờ Hoắc Trường Uyên nắm giữ di động rất chặt, anh lại không ngờ cô sẽ đột kích, nhất thời không hề phòng bị. Trên lan can lại có một lỗ hổng, nên thứ bị rơi xuống sông không chỉ là chiếc di động.

"Àm.."

Vang lên tiếng một vật rất nặng rơi xuống sông.

Lâm Uyển Bạch ngây ngốc nhìn người đàn ông bị rơi ra giữa sông.

Dòng sông chịu đả kích, vô số bọt sóng bắn tứ tung lên boong tàu.

Giang Phóng lúc trước đang nghe điện thoại thấy có tiếng động bèn chạy qua. Nhìn thấy sếp nhà mình rơi xuống sông, anh ấy cũng hoảng loạn, khăn trương phản ứng lại sau đó kêu toáng lên sốt sắng: "Trời ơi, tổng giám đốc không biết bơi đâu!"

"... Có thật không vậy?" Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt.

Cô trông thấy Giang Phóng quay mòng mòng tại chỗ, nét mặt hốt hoảng hoàn toàn không giống diễn kịch, sau đó lại nhìn về phía dòng sông. Người đàn ông vốn đang chơi với lúc này từ từ chìm xuống.

"Àm.."

Lại một thứ nữa rơi xuống sông.

Lâm Uyển Bạch không kịp suy nghĩ nhiều nữa. Cô cởi bỏ áo gile nhảy ngay xuống sông, nhanh chóng bơi tới bên cạnh anh, gắng sức nâng cơ thể nặng nề của anh lên rồi bơi sát về phía du thuyền.

Hồi nhỏ cùng bà ngoại sống ở dưới quê một khoảng thời gian, lúc đó cô thường xuyên ra sông bắt cá, nên rèn luyện được sức bơi khá tốt. Nhưng phải đỡ theo một cơ thể cao 1 mét 88 quả thật vẫn đuối sức, cổ tay trái của cô đẩy lên một con đau thấu tim.

Cảm nhận được người kia không có động tĩnh gì, Lâm Uyển Bạch hơi lo lắng. Cô mặc kệ cơn đau, khăn trương bơi thật nhanh.

Có Giang Phóng đứng trên giúp đỡ, hai người hợp lực cuối cùng cũng lôi được Hoắc Trường Uyên từ dưới sông lên boong tàu.

Có vẻ như anh đã sặc nước, nằm im bất động.

Lâm Uyển Bạch nhớ lại cách các ngư dân cứu người bị nạn ở dưới quê, rồi quỳ xuống bên cạnh Hoắc Trường Uyên.

Cô nhanh chóng cởi chiếc sơ mi ướt sũng của anh ra, đan hai tay lại đặt lên ngực rồi ấn theo nhịp. Sau khi ấn khoảng chục cái, cô rướn lên bịt mũi anh lại.

Cho dù đang ở trong tình trạng ngất xỉu, từng đường nét trên khuôn cằm của anh vẫn rất sắc nét.

Cô liếm môi, cuối cùng vẫn hướng về phía bờ môi anh...

Hai đôi môi chạm vào nhau, một cảm giác mềm mại dâng lên.

Trong lúc liên tục ấn lên ngực Hoắc Trường Uyên, bắt đầu có nước trào ra khỏi khóe miệng của anh. Khi cô đang định tiếp tục cúi xuống hô hấp nhân tạo thì phát hiện bờ mi của anh run run, có dấu hiệu tỉnh lại. Ý thức được mình vừa làm gì, mặt cô bỗng chốc nóng bừng lên.

Cô đánh mắt sang bên cạnh, rồi gờ tay kéo một cái.

Giang Phóng vô duyên vô cớ bị cô kéo qua: "..."

Lúc này có lẽ đã nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống nước, rất nhiều người bắt đầu xuất hiện. Lâm Uyển Bạch cũng nhân lúc hỗn loạn, thay đổi vị trí với Giang Phóng một cách hoàn hảo.

Giang Phóng loạng choạng, tay vừa kịp đặt lên bả vai của Hoắc Trường Uyên.

Với tư thế cúi đầu ấy, ánh mắt anh ấy chạm phải đôi mắt vừa mở ra của Hoắc Trường Uyên một cách trùng hợp.

Giang Phóng: "!!!"

~Hết chương 23~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Sống người

Tầm mắt Hoắc Trường Uyên dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Anh nhìn thấy một Lâm Uyển Bạch quần áo cũng ướt sũng, sau đó lại nhìn sang người trợ lý Giang Phóng đang đứng gần mình nhất. Anh có ấn tượng là Lâm Uyển Bạch đã nhảy xuống sông cứu mình lên, nhưng vị trí và tư thế hiện tại của người trợ lý...

Nét mặt Giang Phóng đờng ngất như vừa ngậm thuốc.

Hoắc Trường Uyên đen xì mặt lại, khóe môi giật giật: "Tôi cũng cho cậu mười phút để rời khỏi du thuyền!"

"... Dạ!" Giang Phóng nức nở như sắp khóc.

Lâm Uyển Bạch một lần nữa nhân lúc hỗn loạn lên lút chuồn đi mất.

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch và một đồng nghiệp khác cùng nhau đi thu dọn phòng.

Khi Hoắc Trường Uyên từ xa xa phía hành lang đi tới, cô đang đẩy một chiếc xe chất đầy ga giường tiến về phía trước.

Khi anh đi gần tới bên mình, cô và đồng nghiệp đều vội vàng dừng bước, nghiêng người đồng thời cúi đầu nhường đường.

Anh vẫn mặc bộ vest đen, chỉ có điều chiếc sơ mi bên trong đã bị đổi thành áo phông, có thêm một chút giản dị. Anh đi giữa hành lang thấp thoáng ánh nắng mai hắt vào, khiến toàn bộ đường nét trên người đều rõ hơn gấp ba lần.

Lâm Uyển Bạch đứng ngược chiều ánh sáng, nhìn từ đường lông mày khắc sâu của anh cho tới sống mũi cao thẳng, chẳng hiểu sao cuối cùng lại dừng lại trên bờ môi mỏng.

Hình ảnh tối qua dâng lên trong đầu, bờ môi nóng rực, dường như còn có thể vẽ ra đường viền môi của anh...

Đồng nghiệp đứng bên thấy cô ngơ ngẩn bèn huých huých cô: "Tiểu Bạch, cậu nghĩ gì vậy?"

"Không... Không có gì!" Lâm Uyển Bạch lắc đầu như trống bỏi.

Bàn tay đẩy xe hơi dừng sức, nhưng cô bất chợt kêu lên một tiếng. Người đồng nghiệp lại vội vàng hỏi: "Sao vậy, không sao chứ?"

"Không sao!" Lâm Uyển Bạch co rụt cổ tay lại.

Lúc vào phòng, cô vô tình nhìn thấy một bóng dáng cao lớn ở phía xa mà hình như anh cũng quay đầu lại nhìn cô.

Mỗi một phòng đều đã được dọn dẹp xong. Từ nay đến lúc chuẩn bị bữa trưa còn một khoảng thời gian nữa, Lâm Uyển Bạch trở về phòng nghỉ trực sẵn của các phục vụ, tám người một phòng, lúc này không có một ai, chỉ có mình cô.

Nhưng vẫn còn một chuyện khiến cô cảm thấy kỳ lạ. Hình như tối qua không nhìn thấy Lâm Dao Dao... Nhưng không nhìn thấy đối với cô mới là chuyện tốt nhất.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu vuốt ve cổ tay trái đã được quấn băng trắng.

Thông thường mà nói một tuần là được tháo chỉ ngoài da, còn các khớp chân tay thì mất hai tuần, nhất là khớp cổ tay, nơi hoạt động khá thường xuyên, lớp da cũng khá non và yếu thì phải vài ngày nữa mới đến lúc tháo chỉ.

Tối qua lúc nhảy xuống cứu Hoắc Trường Uyên, vì dùng sức quá mạnh đã khiến cho đường chỉ khâu vết dao rách hết cả.

Hôm nay là ngày cuối cùng ở lại trên du thuyền, nếu bỏ dở giữa chừng có thể sẽ không được lấy tiền. Nói gì thì nói, Lâm Uyển Bạch cũng quyết kiên trì tới cùng.

"Cốc cốc cốc..."

Lâm Uyển Bạch đứng lên đi ra mở cửa, nhìn thấy đứng ngoài là Giang Phóng, người đã bị đuổi khỏi tàu tối qua.

Giang Phóng thấy cô thì cũng rất sợ hãi. Bốn mươi phút trước, anh ấy vẫn còn đắm chìm trong nỗi bi thương bị đuổi khỏi tàu. Không ngờ lại nhận được một cuộc điện thoại của sếp yêu cầu anh ấy lập tức dẫn theo bác sỹ trở lại tàu...

Lâm Uyên Bạch cũng chú ý tới cô gái xách theo hộp bông băng đi sau Giang Phóng, sau đó nghe anh ấy giới thiệu: "Đây là y tá Hạ, tới khâu lại vết thương cho cô!"

Sau khi đi vào phòng, y tá Hạ nhanh nhẹn chuẩn bị dụng cụ khâu vết thương.

Trong lúc dùng cồn và nước muối sinh lý để khử trùng, cô ấy mỉm cười hỏi Giang Phóng ngồi bên cạnh: "Trợ lý Giang, anh không tin tay nghề của tôi à?"

"Cô đi theo bác sỹ Tần nhiều năm rồi, dĩ nhiên phải tin tưởng chứ!" Giang Phóng mỉm cười đáp lại.

Y tá Hạ cũng mỉm cười, cầm kéo và kim chỉ lên, tập trung khâu lại vết thương cho cô.

Lâm Uyên Bạch bất giác nhìn Giang Phóng. Từ đầu tới cuối, anh ấy vẫn đứng nghiêm chỉnh ở bên cạnh, nét mặt nghiêm túc. Thật ra đã không còn việc gì cần anh ấy ở lại đây nữa, cô lên tiếng: "Anh Giang, anh có việc gì cứ đi làm đi."

"Tôi phải đứng chờ tới khi cô được khâu xong, không còn vấn đề gì nữa tôi mới đi, nếu không tôi không thể báo lại với tổng giám đốc." Giang Phóng nghe xong lập tức lắc đầu.

Lâm Uyên Bạch sững người.

Buổi sáng chỉ đi lướt qua nhau, vậy mà một động tác nhỏ xíu của cô anh cũng biết...

"Khâu xong rồi!"

Cô y tá vừa nhanh vừa thuần thục, chẳng mấy chốc đã đứng tháo găng tay.

Cô ấy kiểm tra lần cuối cùng rồi dặn dò cô: "Cô Lâm, nhớ phải thường xuyên thay băng, giữ cho vết thương và khu vực xung quanh được vệ sinh sạch sẽ, tránh nước và bụi bẩn. Còn nữa, đừng vận động quá mạnh, hai tuần sau là có thể tháo chỉ!"

"Cảm ơn cô!" Lâm Uyên Bạch cảm kích.

Giang Phóng đứng bên cạnh cũng đã hoàn thành xong nhiệm vụ: "Y tá Hạ, để tôi đưa cô xuống thuyền!"

Y tá Hạ gật đầu, đúng lúc thu dọn xong đồ đạc để cùng anh ấy rời đi. Khi chuẩn bị bước ra khỏi phòng, Lâm Uyên Bạch vẫn không nhịn được lên tiếng gọi: "Anh Giang..."

"Tổng giám đốc của các anh... ở trong phòng à?" Cô cố gắng không thể hiện sự thờ ơ.

"Chắc là anh ấy đang ở trên boong hút thuốc." Giang Phóng ngẫm nghĩ rồi trả lời.

"Ồ." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Căn phòng một lần nữa chỉ còn lại mình cô. Dường như hơi buồn ngủ, cô đi ra ngoài hít thở chút không khí, tay vuốt ve lớp băng mới thay, chẳng hiểu sao mà xui quẻ khiến lại đi lên boong tàu.

Cách đó vài bước, Hoắc Trường Uyên quả nhiên đang đứng đó.

Vẫn như tối hôm qua, chỉ có điều đã thay đổi tư thế, lưng tựa vào lan can.

Áo sơ mi trắng, quần Âu đen, hai chân đang tùy tiện vắt chéo đặt phía trước, thoải mái lại không đánh mất sự chừng mực.

Lâm Uyên Bạch do dự không biết có nên tiến lên hay không, thật ra trong lòng cô ít nhiều có phần sợ sệt, dẫu sao thì tối qua chính cô đẩy người ta uống sòng...

Trong lúc cô còn đang bứt rứt, Hoắc Trường Uyên bỗng nhiên ngược mắt lên nhìn cô. Anh nhìn thẳng về phía cô. Trái tim cô đập dồn dập, nếu đã bị phát hiện, cô đã bầm bụng bước qua.

Hoắc Trường Uyên nhìn xuống dưới: "Khâu xong rồi sao?"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch chú ý thấy anh đang nhìn vào cổ tay mình, bèn lúng túng nói: "Cảm ơn anh! Còn nữa..."

"Tối hôm qua tôi thật sự không có ý đâu, tôi xin lỗi..."

Nghe thấy cô nhắc đến chuyện tối hôm qua, Hoắc Trường Uyên đang hút thuốc chợt khựng lại. Sắc mặt có hơi tối đi, dáng vẻ nhả thuốc ra cũng hơi giật dứ.

"Hôm qua, người hô hấp nhân tạo cho tôi là..."

Lát sau, khước môi anh giật giật, nói tới đây bèn dừng lại hai giây: "Thật sự là Giang Phóng?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch chột dạ cúi đầu.

"Mẹ kiếp!" Hoắc Trường Uyên chửi thề một tiếng.

Đàn ông với đàn ông, hình như có chút gì đó...

"..." Lâm Uyên Bạch chột dạ, lại tiếp tục cúi đầu thấp hơn chút nữa.

Khuôn mặt nóng bừng như bị thiếu đốt, ngón tay cô bối rối co quắp lại, cảm giác còn tiếp tục ở lại đây sẽ bị vạch trần. Chân cô bắt đầu dịch chuyển, muốn tìm một lý do để rời đi.

Nhưng vừa có chút động thái, bàn tay phải không chút thương tích bất ngờ bị giữ chặt lại, người đàn ông vốn đang đen xì mặt lại lúc này đuôi mày hơi nhướng lên: "Thật ra ban nãy tôi đã xem lại CCTV."

"Hà?" Lâm Uyên Bạch giật mình. Thế là ý gì?

"Người cứu tôi lên bờ là em, người hô hấp nhân tạo cho tôi cũng là em!" Hoắc Trường Uyên nhẹ nhàng kéo cô vào lòng.

"..." Lâm Uyên Bạch ngã vào ngực anh, mặt càng nóng hơn.

Sau khi bị vạch trần, ánh mắt và biểu cảm của cô đều trở nên hoảng loạn, cô ấp a ấp úng: "Tôi... ừm!"

Mới bật ra được một chữ, cô đã bị bịt kín miệng bởi nụ hôn của anh.

Cả đêm qua Hoắc Trường Uyên không ngủ được. Cứ nhắm mắt lại là lại nghĩ đến cảnh khi tỉnh dậy nhìn thấy Giang Phóng quỳ bên cạnh mình, thế là lại cảm thấy khó chịu khắp người.

Tuy rằng tư thế và vị trí đó cực kỳ giống với việc Giang Phóng vừa hô hấp nhân tạo, nhưng anh vẫn luôn cảm thấy cảm giác mềm mại đó không giống môi của đàn ông. Cũng may anh đã cố nhẫn nhịn sự khó chịu ấy để xem lại CCTV.

Hoắc Trường Uyên ôm chặt vòng eo trong lòng, tách răng của cô ra.

Lâm Uyên Bạch bị hôn đến choáng váng đầu óc, mất hết phương hướng, sau khi được thả ra còn ngơ ngẩn một lúc lâu. Bàn tay cô chẳng biết từ khi nào đã vô liêm sỉ túm lấy áo sơ mi của anh, để lại một nếp nhăn lộ liễu.

Lúc này chẳng phải đêm tối, ban ngày ban mặt kiểu gì cũng có người đi qua đi lại.

Nếu bị ai đó nhìn thấy...

Lâm Uyên Bạch xấu hổ đẩy anh ra, rồi bỗng nghe thấy anh hỏi: "Lâm Uyên Bạch, đây là lần thứ hai tôi hỏi em, đi theo tôi, thế nào?"

~Hết chương 24~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Có phải vẫn còn nhớ cậu ấy không?

Vì đứng khá gần nhau nên chất giọng trầm của anh còn vọng lại tiếng vang.

Gió sông thổi qua, thanh âm đó lại càng vắng vắng bên tai.

Trái tim Lâm Uyên Bạch đập dồn dập.

Đôi mắt trầm ổn sâu hút đó giống như một miệng giếng khô, có thể hút một người vào trong. Đôi môi mỏng kia rướn lên: "Mỗi tháng tôi có thể chu cấp cho em hai trăm ngàn tệ*, trang sức, túi xách, nhà cửa, ô tô. Em cần thứ gì cứ nói cho tôi biết. Chỉ cần tôi được vui, tôi sẽ khiến em mãn nguyện!"

*Hai trăm ngàn NDT ~ 700 triệu VNĐ.

Mà ánh mắt cuối cùng nhìn thẳng vào cô chứa đựng một lời mời gọi lộ liễu.

Một câu nói chậm rãi, từ tốn nhưng lại như tảng băng trôi ở Bắc Cực thức tỉnh cô.

Hai trăm ngàn, gấp mười lần giá lúc trước.

Có phải Lâm Uyển Bạch nên vui vẻ không, ở trong mắt anh, mình xứng đáng với ngàn ấy tiền?

Vết khâu nơi cổ tay trái dường như đang nhói đau. Nhưng bây giờ Lâm Uyển Bạch chỉ thấy nực cười, cô đẩy tay lên ngực anh, cú đẩy thứ hai dùng lực khá mạnh, sau đó chính bản thân mình loạng choạng lùi lại sau nửa bước, rồi nhanh chóng đứng vững lại.

"Chẳng thế nào cả."

Lâm Uyển Bạch nhìn thẳng vào con mắt đen hơi nheo lại của anh, cũng trả lời lần thứ hai: "Tôi từ chối!"

"Em không buồn suy nghĩ, cân nhắc một chút sao?" Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng.

Lâm Uyển Bạch chỉ cười nhạt, không trả lời mà thẳng thừng quay người, rời khỏi du thuyền.

Hoắc Trường Uyên nhìn theo bóng cô một lúc rồi quay về, hừ lạnh một tiếng nơi khóe miệng. Sau đó, một tiếng "rầm" rất to vang lên. Anh giơ chân đá chiếc thùng rác bằng sắt bên cạnh xuồng biển. Nắp và thân thùng rác chia làm hai nửa, làm sóng sông trào dâng dữ dội, chỉ còn lại hậu quả của sự bạo ngược.

Giang Phóng vừa tiến y tá Hạ đi khỏi, liền căng thẳng chạy tới: "Tổng giám đốc, anh không sao chứ?"

"Không sao." Hoắc Trường Uyên lạnh nhạt đáp.

Anh chỉnh lại cổ áo sơ mi, chấp hai tay sau lưng đi xuống khỏi boong thuyền, đôi mắt sâu lắng không một gợn sóng, biểu cảm trên khuôn mặt cũng trở về với vẻ bình thản mọi ngày, hoàn toàn khiến người ta không thể tưởng tượng nổi người đá thùng rác chính là anh.

Giang Phóng âu sầu nhìn xuống mặt sông.

Cái thùng rác đáng thương...

...

Thời gian hai ngày ba đêm thật ra trôi rất nhanh, hôm nay đã là đêm cuối cùng.

Theo yêu cầu của quản lý, vì trên du thuyền toàn là khách quý nên phòng của khách phải được dọn dẹp sáng tối một lần để du khách được trải nghiệm cảm giác thoải mái nhất.

Phòng của Hoắc Trường Uyên là khu vực mà Lâm Uyển Bạch phụ trách. Có điều, nghĩ tới cục diện không vui ban sáng, cô không muốn đối mặt với anh, đành xin một đồng nghiệp nữ khác cho đổi phòng.

Ai ngờ cô ấy nghe xong bèn nói: "Vị khách phòng 2210 ư? Phòng đó không cần dọn nữa, khách đã trả phòng rồi!"

"Đi rồi ư?" Lâm Uyển Bạch kinh ngạc.

"Đúng thế! Hình như xuống thuyền từ buổi trưa rồi!"

Lâm Uyển Bạch dường như đã ngăn người gây lát, sau đó "ồ" lên một tiếng để tiếp tục câu chuyện.

Chẳng trách sau lúc đó hình như cô không còn nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên nữa, ngay cả Giang Phóng bình thường hay đi lại cũng biến mất tăm, thì ra họ đã xuống thuyền từ lâu.

Buổi tối, nằm trên chiếc giường ký túc cứng đờ, không biết có phải vì gió đêm quá to hay không, du thuyền cứ đung đưa suốt, khiến Lâm Uyển Bạch mất ngủ. Đến sáng hôm sau, cô vẫn còn mơ mơ màng màng.

Nhưng cô cũng lấy lại tinh thần rất nhanh, vì quản lý đã thanh toán thù lao ngay cho cô.

Đến tận khi cầm được một xấp tiền dày, Lâm Uyển Bạch mới nở nụ cười. Vất vả bao ngày qua cuối cùng cũng không phí hoài. Nhưng cô bị trừ năm trăm tệ so với mọi người, vì sự cố xảy ra trong buổi tiệc rượu...

Không thể oán trách, cô đã miễn nguyện rồi.

Cô gấp lại tiền cẩn thận rồi nhét vào trong ví. Nhận thêm một nguồn kinh phí đối với cô mà nói là giảm đi đáng kể những áp lực. Lâm Uyển Bạch lục quan tính toán rằng mình cần rằng ăn tiêu vẫn đủ tiền nộp viện phí.

Nhưng cô còn chưa xuống thuyền hẳn, đã có tin sét đánh dội xuống giữa trời quang.

Vừa xuống thuyền, Lâm Uyên Bạch đã vội vàng chạy tới bệnh viện.

Trong điện thoại, người đó nói không quá rõ ràng, chỉ nói với cô rằng sáng sớm tinh dậy bà ngoại đã ngất xỉu, bây giờ đã được đưa tới phòng cấp cứu...

Từ trong thang máy đi ra, đầu óc Lâm Uyên Bạch có mấy giây ngơ ngẩn, chân nhẹ bẫng như giẫm phải bông.

Dọc đường chạy tới phòng cấp cứu, có mấy lần cô va phải xe đồ dùng y tế. Các y tá thấy cô vội vã vội dìu cô dậy: "Cô Lâm đừng hốt hoảng! Bà ngoại cô không sao, đã đưa trở lại phòng bệnh rồi!"

Nghe được câu này, cô mới cảm thấy trước mắt bừng sáng trở lại.

Cô đẩy cửa phòng bệnh ra, bà ngoại đang nằm trên giường, nhưng sắc mặt vẫn nhợt nhạt, âm ỉ. Bà nằm yên như đã đi vào cõi vĩnh hằng vậy.

Lâm Uyên Bạch nhào tới nắm chặt tay bà, những đầu ngón tay lạnh lẽo từ từ được cô sưởi ấm, dây thần kinh căng thẳng của cô cuối cùng cũng dần ra.

Nửa tiếng sau, bà mới từ từ tỉnh dậy.

Thấy cô nằm phủ phục bên giường, bà nở nụ cười hiền từ mà yếu ớt: "Con bé ngốc nghếch này, khóc đấy à?"

"Bà ngoại, con không khóc." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

"Lại nói linh tinh! Mắt đỏ rực thế kia, nhất định là nhân lúc bà ngủ lại lén lút lau nước mắt rồi!" Bà ngoại vuốt ve tay cô, rồi lại vuốt ve mặt cô: "Đừng lo lắng, bà ngoại không dễ chết vậy đâu. Con quên rồi sao, lúc xem bói đã nói bà có thể sống tới 99 tuổi cơ mà."

Lâm Uyên Bạch nghe thấy từ "chết", một tiếng nổ đing tai vang dội trong đầu.

"Bà ngoại! Mau nhở ra!"

"Được rồi, xí xóa!"

Bà ngoại cười ha ha hớp tác với cô, bầu không khí nặng nề trong phòng bệnh dần trở nên ấm áp.

Lâm Uyên Bạch đứng dậy rót nước, tỉ mỉ kiểm tra nhiệt độ rồi đưa tới miệng bà ngoại, nhưng ánh mắt bà lại dừng ở chiếc túi xách trước người cô: "Tiểu Bạch, có phải con... vẫn nhớ cậu ấy không?"

Cô cũng cúi đầu, lúc xuống taxi, vì quá vội vã, cô rút tiền ra lại quên khóa túi lại. Lúc này chiếc túi mở hé, để lộ ra chuỗi của con dao găm.

Nụ cười và gương mặt ai đó lại hiện hiện trước mặt.

"Con không có!" Lâm Uyên Bạch lắc đầu phủ nhận, kéo chiếc túi ra sau lưng, hạ thấp giọng: "Con không có thật mà, con đã hứa với bà..."

Bà ngoại nhìn thấy nơi đầu mày cháu mình hiện lên hai cái bóng, định nói gì rồi lại thôi dài.

Lát sau, cả hai bà cháu đều né tránh chủ đề này, không ai nhắc tới nữa, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Sau khi bà thiếp đi, Lâm Uyên Bạch khẽ khàng đi ra khỏi phòng.

Bà ngoại gắng gượng nói chuyện với cô gần hai tiếng đồng hồ, cuối cùng vẫn phải để cô bắt đi nghỉ mới chịu ngủ. Sao Lâm Uyên Bạch không hiểu, bà sợ mình lo lắng.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, chưa cần cô đi tìm, bác sỹ điều trị chính đã tới.

"Bác sỹ Từ, tiền viện phí tháng này anh cứ yên tâm, hai hôm nữa là tôi gom đủ!" Lâm Uyên Bạch vội vàng giải thích.

"Cô Lâm, bây giờ không chỉ là vấn đề viện phí nữa..." Bác sỹ xoa tay.

Lâm Uyên Bạch dừng lại, không lên tiếng mà đối đối phương tiếp tục: "Lần này bệnh nhân ngất xỉu, tuy đã cấp cứu kịp thời nhưng bệnh tình có chiều hướng xấu đi. Chúng tôi vừa họp bàn, phải làm phẫu thuật bắc cầu thêm lần nữa!"

"..."

"Hơn nữa chi phí lần phẫu thuật này rất cao, chỉ ít cần..."

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy con số mà đối phương vẽ ra: "Hai mươi ngàn?"

Bác sỹ chính lắc đầu, lại giờ ngón trở ra, viết "nhân 10".

Lâm Uyên Bạch cảm thấy hô hấp khó khăn, xuất hiện tình trạng choáng váng, ù tai.

"Đây mới chỉ là bước đầu. Bệnh nhân tuổi đã cao, một khi quyết định phẫu thuật lần hai thì các thủ tục và viện phí sau đó cũng không hề thấp. Cô Lâm, tôi buộc phải nhắc nhở cô nên chuẩn bị tâm lý!"

Bóng bác sỹ chính khuất dạng, Lâm Uyên Bạch phải cầm chặt lấy tay nắm cửa mới có thể đứng vững được...

~Hết chương 25~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Có bàn tay chạm lên chân cô

Đêm, dưới hộp đêm.

Trong phòng VIP, khói thuốc vẫn mù mịt như mọi ngày. Lâm Uyên Bạch không giống mọi lần xếp rượu xong rồi rời đi mà ngồi xuống sofa, trước mặt là chiếc cốc thủy tinh trông không vừa đặt xuống.

Nếu uống rượu cùng khách, khách được vui, mua thêm rượu sẽ được trích phần trăm, thậm chí còn có tiền bo.

Trước đây cô không bao giờ làm vậy, sợ bị giở trò, nhưng bây giờ không được.

Lâm Uyên Bạch thiếu tiền, cũng may chỉ là uống rượu cùng khách chứ không phải tiếp khách qua đêm. Hơn nữa vài đồng nghiệp có kinh nghiệm đã dạy cô cách, có thể lén giấu một chiếc khăn tay trong người, ngậm rượu trong miệng rồi tìm cơ hội nhổ ra.

Cô vờ về chiếc khăn trong tay, nó đã bị thấm ướt chất lỏng.

Bỗng nhiên, có một bàn tay đặt lên chân cô.

Lâm Uyên Bạch nhú mày né tránh, nhìn thấy người khách nam bên cạnh quả nhiên đã say rồi, khuôn mặt đầy sắc dục.

Thấy cô né, đối phương cũng không tức giận, ngược lại càng cười to hơn, sau đó ập cả người về phía cô. Một giây trước đó Lâm Uyên Bạch đã kịp đứng lên, vội vàng đi ra ngoài: "Xin lỗi anh đợi một lát, em giúp anh tìm người!"

Đi ra tới cửa, bước chân của cô khựng lại.

Cánh cửa của căn phòng đối diện chênh 45 độ cũng mở ra đúng lúc ấy, đập vào mắt là một con người u tối.

Là Hoắc Trường Uyên...

Lâm Uyên Bạch vô thức nắm chặt chiếc khăn tay.

Hoắc Trường Uyên mặc một bộ vest làm bằng thủ công, thắt một chiếc cà vạt màu xanh dương, toát lên vẻ trầm ổn và vững vàng của một người làm ăn.

Theo sau anh là người trợ lý Giang Phong cũng ăn mặc chỉnh chu. Tiếng nhạc phía sau căn phòng đã tắt, có vẻ như họ vừa tiếp xong khách, chuẩn bị ra về.

Có vẻ như dù là bất kỳ lúc nào, bất kỳ ở đâu, anh đều xuất chúng như vậy, đều mang một khí thế bức người.

Đằng sau bỗng dưng có người ôm chầm lấy cô, Lâm Uyên Bạch giật thót, quay đầu lại thì thấy mùi rượu phả thẳng vào mặt.

Là người khách nam háo sắc ban nãy, cô bỗng giẫy giụa: "Anh à, anh định làm gì!"

"Nào nào nào, ngoan ngoãn tiếp anh! Muốn bao nhiêu tiền, anh cho em bấy nhiêu!" Người khách nam ôm lấy eo cô không buông, không ngừng kéo về phía mình.

"Buông ra! Tôi không tiếp khách qua đêm!"

"Còn giả vờ giả vịt gì nữa. Đứa nào vào đây mà chẳng bán thân, còn giả vờ thanh cao! Lát nữa, tao sẽ khiến mày kêu không thành tiếng!"

Người khách nam có phần phần nộ, động tác bắt đầu trở nên thô lỗ, gần như cưỡng ép lôi cô vào trong phòng.

Lâm Uyên Bạch sắp phát điên rồi, nhưng không thể nào dọ lại được với sức của đàn ông, bàn tay giữ chặt cánh cửa của cô sắp không trụ vững nữa.

Đúng lúc này lại không có một người đồng nghiệp nào đi ngang qua hành lang cả. Trong lúc hoảng hốt, có tiếng bước chân vang lên.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang đi từng bước về phía mình.

Cô mừng thầm trong lòng, lên tiếng gọi: "Hoắc..."

Hai chữ sau bị mất nơi đầu môi, bởi vì Hoắc Trường Uyên thẳng tiến bước vượt qua cô, khuôn mặt với những đường nét rõ ràng thể hiện thái độ thản nhiên như không, làm như không hề nhìn thấy cô, thậm chí là còn như hoàn toàn không quen biết cô.

Lâm Uyển Bạch nhìn về mặt thờ ơ đó với sự bàng hoàng.

Một người cao 1 mét 88 thì bước chân cũng dài, chẳng mấy chốc, anh và người trợ lý đã biến mất nơi góc khuất hành lang.

Lâm Uyển Bạch không dám tin vào mắt mình, đáy lòng dâng lên một niềm tuyệt vọng vô cùng. Tay cô đã buông ra khỏi khung cửa, cô bị lôi tuột vào trong phòng, tiếng cười dâm dăng của người đàn ông vang vọng bên tai.

Bỗng, một tiếng "rầm" rất lớn vang lên.

Cô không bị ghim giữ nữa, bèn ngã xuống đất. Cô quay đầu lại, nhìn thấy vị khách nam say xỉn kia đang ôm đầu gào lên đau đớn, máu chảy ra giữa kẽ tay, còn bên cạnh là một chiếc gạt tàn đầy máu.

Lâm Uyển Bạch bất giác nhìn ra cửa, ở đó có một cái bóng mảnh khảnh đang dựa vào cửa, ưỡn oai lên tiếng: "Chỉ có loại đàn ông vô dụng mới dùng sức mạnh cưỡng ép phụ nữ!"

Là một người đàn ông khá điển trai, đuôi mắt hơi nhướn lên.

Khác với ngữ khí nói chuyện của anh ấy, trên gương mặt toát ra một vẻ băng nháng, từng cử chỉ hành động đều giống một cậu ấm có tiền hay ra vào mấy chốn này.

Dù là người nào, Lâm Uyển Bạch cũng cảm kích vô ngần.

Trên hành lang vang lên những tiếng nhộn nhạo, có không ít nhân viên làm trong hộp đêm xuất hiện.

Điều khiến Lâm Uyển Bạch bất ngờ là đi đầu chính là giám đốc của họ, hơn nữa trông còn rất hốt hoảng, sợ hãi.

Thấy vậy, cô hơi thấp thỏm trong lòng, bất giác nhìn về phía vị khách nam đã chảy máu khắp mặt. Nếu đối phương là nhân vật lớn không thể đắc tội thì đen đuôi rồi.

Ai ngờ sau khi người giám đốc đến, còn chẳng buồn nhìn người nằm dưới đất một cái mà lại nói với người đứng dựa vào cửa với thái độ e dè và nịnh nọt: "Vân thiếu, có chuyện gì chọc giận anh thế ạ?"

"Ném gã đầu lợn kia ra ngoài cho tôi, nhìn là thấy phiền!" Người đàn ông hét căm.

"Dạ dạ dạ, chúng tôi làm ngay!" Người giám đốc lập tức gật đầu, dặn dò bảo vệ dẫn người đó ra ngoài.

Lâm Uyển Bạch đã lồm cồm bò dậy, bất giác nhìn thêm người đàn ông.

Ngoài cửa hộp đêm đỗ hai chiếc Bentley màu đen, vẫn nổ máy nhưng mãi chưa thấy chạy đi.

Trong ô cửa sổ phía sau hạ xuống, có một bắp tay rắn chắc thò ra ngoài.

Dưới lớp áo sơ mi được xắn lên, ánh sáng của chiếc đồng hồ hàng hiệu ẩn hiện trong đêm, trên từng ngón tay dài kẹp một điếu thuốc lá. Vì đã lâu không di chuyển nên tàn thuốc đã dài lắm rồi.

Đến tận khi Giang Phóng từ trong hộp đêm chạy ra, tàn thuốc mới nặng nề rơi xuống.

Giang Phóng ngồi vào ghế lái phụ rồi quay đầu lại, cung kính báo cáo: "Hoắc tổng, cô Lâm không sao rồi ạ. Vị khách nam kia chưa kịp làm gì cô ấy. Nhưng em chưa kịp ra tay, đã có người khác tới kịp!"

Hoắc Trường Uyên nghe xong ngước đôi mắt đen lên.

Giang Phóng cẩn thận quan sát sắc mặt của sếp: "Hình như là Vân thiếu..."

Đôi mắt u tối hơi nheo lại. Anh dập tắt điếu thuốc trên tay, lẳng lặng vứt vào thùng rác sau đó nâng cửa xe lên.

Giang Phóng đánh mắt nhìn đóm lửa bắn lên ngoài cửa xe, âm thầm liếm môi: "Anh muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân thì phải ra tay sớm chứ, bị người ta cướp mất cơ hội rồi..."

"Cậu làm bầm cái gì đấy?"

"... Dạ không!"

"Lái xe!"

...

Lâm Uyên Bạch vào nhà vệ sinh sửa sang lại quần áo.

Trong lúc giăng co ban nãy, cô bị đứt hai chiếc cúc áo, cũng may đều ở dưới vạt áo. Có người đồng nghiệp nữ đi vào, nhưng cũng chỉ an ủi cô có lẽ, vì mấy chuyện này xảy ra trong hộp đêm như cơm bữa, không có gì kỳ lạ.

Cô nhìn giờ rồi lấy lại tinh thần, tiếp tục làm việc.

Lâm Uyên Bạch đi ra ngoài, nhìn thấy người đàn ông được gọi là "Vân thiếu" đang khoanh tay đứng đợi mình ở đó.

Ánh mắt tràn đầy tà khí khóa chặt người cô. Rõ ràng anh ấy đang đợi cô. Lâm Uyên Bạch không thể giả vờ không thấy. Hơn nữa nhìn thái độ ban nãy của giám đốc, đây không phải là một nhân vật đơn giản, quan trọng là cô còn nợ người ta một tiếng cảm ơn.

Cô đi qua, cũng nói với thái độ có phần cung kính: "Vân thiếu, ban nãy tôi quên nói, cảm ơn anh!"

"Vậy thôi sao?" Người đàn ông cất giọng đùa giỡn.

"Vân thiếu còn muốn sao ạ?" Lâm Uyên Bạch bỗng dưng thấy hơi phiền, kiên trì nghiêng rằng: "Tôi biết ban nãy anh đã cứu tôi, tôi rất cảm kích, nhưng nếu anh cảm thấy vì chuyện này mà có thể..."

"Lâm Uyên Bạch." Người đàn ông thẳng thừng ngắt ngang.

"... Hà?" Bỗng dưng bị gọi cả họ lẫn tên khiến cô sững người.

"Em thật sự không nhớ anh à?" Người đàn ông nhún vai.

"..." Lâm Uyên Bạch lại càng ngây người. Cô mơ màng nhìn người đàn ông trước mắt. Khóe miệng anh ấy luôn treo một nụ cười băng băng, nhưng ánh mắt nhìn cô lại giống một người đã quen từ lâu. Một vài ký ức xếp chồng lên trong đầu cô. Một giây sau, cô tròn tròn mắt: "Anh..."

"Là anh sao! Tiêu Văn Tranh!"

~Hết chương 26~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Anh ấy có biết không

Lâm Uyên Bạch vẫn có phần không dám tin, không thể nào liên kết người đàn ông trước mặt với người lính công vụ ngày nào.

Khi đó, anh ấy thường xuyên ở bên cạnh người ấy. Cơ hội để họ gặp nhau dĩ nhiên không nhiều. Chút tâm tư của cô dĩ nhiên không thể giấu được, dù ngoài mặt hay ngấm ngầm đều không ít lần bị anh ấy trêu ghẹo.

Cô một lần nữa quan sát lại anh ấy. Chiếc áo phông cổ chữ V của Tiêu Văn Tranh trễ hẳn xuống ngực, để lộ xương hõm vai, trên đó treo lủng lẳng một miếng Ngọc Phật to bằng ngón tay cái. Không ngờ khi tháo bỏ lớp quân trang, người này lại có một vẻ yêu nghiệt đến vậy.

Sau khi kinh ngạc qua đi, Lâm Uyên Bạch vẫn cảm thấy rất mừng rỡ.

Dẫu sao thì người quen cũng hiếm có cơ hội gặp nhau. Nhưng sau khi nghe thấy cô gọi, Tiêu Văn Tranh bỗng ngỡ ngàng một lúc.

"Sao thế?" Lâm Uyên Bạch hỏi.

Tiêu Văn Tranh cười cười: "Không có gì, chỉ là lâu lắm rồi không có ai gọi anh như vậy."

Lâm Uyên Bạch hiểu ra ngay khi nhớ lại danh xưng "Vân thiếu" vừa rồi của người giám đốc. Cô chỉ cười, không suy nghĩ gì nhiều, chỉ là vẫn có nghi vấn:

"Chẳng phải trước kia anh là lính công vụ bên cạnh anh ấy sao, sao bây giờ lại..."

"Anh Phong đi rồi, anh cũng rời khỏi quân ngũ!" Tiêu Vân Tranh nói có phần hồ hững, tựa như cuộc sống nơi quân ngũ chỉ là một trải nghiệm trong đời.

"À..." Lâm Uyển Bạch cụp mắt xuống.

Tiêu Vân Tranh đứng thẳng người lên: "Đi nào, tìm chỗ nào ăn vài món cho bình tĩnh lại!"

"..." Cô mới là người cần bình tĩnh lại mới phải.

Lâm Uyển Bạch nhìn giờ rồi lắc đầu: "Hôm khác đi, em còn phải làm việc!"

"Được!" Tiêu Vân Tranh cũng không miễn cưỡng, chỉ xua tay rồi tiêu sái bỏ đi.

...

Buổi trưa ngày hôm sau, Lâm Uyển Bạch ngồi gặm cơm hộp trong phòng trà nước.

Cô đang làm tại một doanh nghiệp thương mại nhỏ, tiền lương bốn ngàn tệ một tháng, lượng công việc mỗi ngày cũng không nhiều lắm, bữa trưa nhân viên tự gọi đồ bên ngoài về ăn.

Vừa bỏ thêm một miếng đậu phụ vào miệng, cô đồng nghiệp bỗng vỗ vai cô: "Tiểu Bạch, có người tìm cô."

Lâm Uyển Bạch nhìn theo hướng người đó chỉ, liền nhìn thấy Tiêu Vân Tranh đứng dựa vào cửa phòng trà nước, nét mặt điển trai đầy xấu xa.

Cô bất ngờ.

Càng lúc càng có nhiều nữ đồng nghiệp chú ý tới họ. Lâm Uyển Bạch sợ mọi người vây lại, đành kéo Tiêu Vân Tranh về phía thang máy.

"Sao anh lại biết em ở đây?"

"Việc này quá đơn giản." Tiêu Vân Tranh làm động tác ngoắc ngoắc ngón tay, tỏ thái độ dễ như trở bàn tay, ngay sau đó anh ấy ấn nút thang máy, nói với cô: "Chẳng phải đã hứa sẽ ăn một bữa cơm sao, dù gì tối qua anh cũng đã cứu em, nên có chút thể hiện chứ! Đi thôi!"

Lâm Uyển Bạch nhớ rõ rằng mình nói là "hôm khác".

Nghĩ tới chuyện mình đích thực cũng nên có sự thể hiện gì đó, khi thang máy tới, bị anh kéo vào trong cô cũng không phản đối, chỉ là rất tiếc hộp cơm vừa gọi.

Tiêu Vân Tranh lái một chiếc Porsche mui trần, suốt dọc đường vô cùng nổi bật. Lâm Uyển Bạch ngồi vịn vịn, thiếu tự nhiên như ngồi trên đồng lúa. Lúc xe dừng lại, cô ôm lấy mái tóc bị gió thổi bay, chạy vào trong nhà hàng.

Tiêu Vân Tranh ném thẳng chìa khóa cho bảo vệ rồi rào bước đuổi theo cô.

Vừa vào bên trong, người quản lý nhà hàng tươi cười ra đón: "Vân thiếu, bàn anh đặt sẵn đã có rồi ạ."

"Ừm." Tiêu Vân Tranh thờ ơ đáp lại rồi quay đầu nói với cô: "Đi thôi!"

Lâm Uyển Bạch gật đầu, đi theo sau anh ấy. Nghĩ tới nụ cười đậm đà không đổi từ đầu tới cuối của người quản lý, cô càng thấu hiểu sâu sắc một điểm, Tiêu Vân Tranh của bây giờ đã không còn là anh lính công vụ theo sau người ta ngày nào.

Cánh cửa cảm ứng phía sau dường như lại xoay thêm lần nữa, hình như vừa có khách đi vào.

Loáng thoáng vang lên một tiếng bước chân quen thuộc, nhanh mà không vội, mang theo sự bình tĩnh và điềm đạm của người làm ăn.

Ngay sau đó, chất giọng nịnh nọt của người quản lý nhà hàng lại vang lên: "Hoắc tổng, mời anh qua bên này!"

Lâm Uyển Bạch bất giác quay đầu lại.

Quả nhiên cô nhìn thấy bóng hình cao lớn của Hoắc Trường Uyên. Anh mặc một chiếc áo vest màu xanh đậm, thắt cà vạt, cúc măng séc cũng là loại đá đỏ được lựa chọn tỉ mỉ.

Theo sau là trợ lý Giang Phóng, xem ra cũng nghỉ trưa qua đây ăn cơm.

Người quản lý ban nãy đang đầy nịnh nọt tiến lên trước, đích thân dẫn họ lên bàn ở trên tầng.

Lâm Uyển Bạch chú ý thấy, so với lúc này khi cô và Tiêu Vân Tranh bước vào, người quản lý khi đối mặt với Hoắc Trường Uyên đã có thêm nhiều sự dè dặt, lầy lùng.

Cô bắt giác nhìn về phía khuôn mặt với những đường nét sắc lẹm ấy, vẫn không có nhiều biểu cảm dư thừa.

Ánh mắt nhạt nhòa, dường đã quen với sự cung cúc tận tụy kiểu này, không thể hiện quá nhiều sự khoe mẽ, cũng không bày tỏ chút chán ghét nào.

Ý thức được mình lại một lần nữa thất thần trước mặt anh, Lâm Uyển Bạch vội quay đi.

Nhìn thấy Tiêu Văn Tranh đã vượt mình mấy bước, cô vội đuổi theo.

Sau khi ngồi vào bàn, Tiêu Văn Tranh nhận lấy thực đơn, thuận thực gọi món, có lẽ anh ấy là khách quen ở đây.

Lâm Uyển Bạch cũng ngồi lật thực đơn. Các món ăn chay trên đó đều không có món nào có giá dưới ba chữ số. Đây là nhà hàng tư có tiếng nhất Băng Thành, không đón khách vắng lai, chỉ tiếp người đặt trước. Ban nãy cô vội vàng xuống xe không chú ý, nếu không đã kiên quyết đổi nhà hàng khác.

"Bữa này anh mời, bữa sau em mời."

Tiêu Văn Tranh nhận ra ý đồ của cô, lười biếng nhướn mày.

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch rất cảm kích, không từ chối nữa, vì cô quả thực không gánh nổi một bữa ăn ở đây.

Cô lật đi lật lại vẫn chẳng gọi món nào, chỉ nói với người phục vụ mình muốn lấy một cốc nước lọc. Ngược lại, Tiêu Văn Tranh gấp thực đơn lại, nhớ tới hộp cơm không vụn thịt của cô, bèn gọi thêm một bát canh thịt.

Người nhân viên vừa đi khỏi, Tiêu Văn Tranh đã đùa giỡn: "Sao em vẫn y như trước đây vậy, thật thà chân chất, toàn bị người ta bắt nạt!"

Lâm Uyển Bạch có phần gượng gạo, biết là anh ấy định ám chỉ chuyện tới qua.

Nghĩ tới tới qua, cô bắt chợt nhớ tới người đàn ông đã lạnh lùng đi lướt qua mình...

Bàn tay bắt giác siết chặt lại, Lâm Uyển Bạch giọng cốc nước lọc lên cao: "Tới qua cũng may có anh giúp đỡ!"

Tiêu Văn Tranh cũng nâng cốc tượng trưng. Sau khi đặt xuống, anh nói tiếp: "Nhưng hôm qua anh gặp em trong hộp đêm, ban đầu anh còn ngỡ mình nhìn nhầm đấy! Anh đã nghĩ em theo anh Phong qua Mỹ..."

Cái tên một lần nữa được nhắc đến làm Lâm Uyển Bạch như ngừng thở giây lát.

Đương nhiên cô đã chuẩn bị tinh thần, gặp lại Tiêu Văn Tranh, người cô giữ kín trong trái tim cũng không tránh khỏi bị nhắc tên.

Tiêu Văn Tranh lúc trước thường hay trêu chọc cô, nhưng cũng giúp đỡ cô không ít. Khi cô bị những người hàng xóm bên nhà ức hiếp, anh ấy cũng đứng ra, rồi kiêu hãnh vẫy chiếc mũ quân nhân trong tay: Em là người anh Phong, dĩ nhiên anh phải bảo vệ!

Mỗi lần nghe thấy câu này, cô lại xấu hổ đuổi đánh anh ấy, bị người đó nhìn thấy, cô đành đỏ mặt chạy về nhà...

Ký ức như khắc hẳn vào trong trái tim, đáy mắt Lâm Uyển Bạch xao động...

"Em làm việc ở mấy nơi đó, anh Phong có biết không?"

"Bọn em lâu lắm không liên lạc rồi..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu, rồi ngược mắt nhìn anh ấy: "Tiêu Văn Tranh, anh giúp em một chuyện được không? Đừng nói với anh ấy là anh gặp em, cũng đừng kể những chuyện về em."

Tiêu Văn Tranh nhử mày nhìn cô mấy giây, cuối cùng cũng gật đầu.

Người phục vụ bê thức ăn lên dần, sóng lòng của Lâm Uyển Bạch xao động quá dữ dội, cô buông đĩa xuống: "Anh ăn trước đi, em vào nhà vệ sinh một lát!"

Cô không ngừng táp nước lên mặt, cho tới khi lục phủ ngũ tạng trở về vị trí cũ. Cô đứng nhìn mình trong gương rất lâu, rồi mới dùng khăn giấy lau mặt thật sạch.

Đang chuẩn bị ra khỏi nhà vệ sinh, từ bên cạnh bỗng có một cánh tay kéo giật cô lại.

Lâm Uyển Bạch hoảng hốt định kêu ầm lên, nhưng đã bị đối phương bịt chặt miệng, mọi âm thanh đều không thể phát ra được.

Con ngươi của cô tròn trũng, ngũ quan sắc nét và đôi mắt sâu hút của người đàn ông đập vào mặt.

Là Hoắc Trường Uyên!

~Hết chương 27~

Chương 28: Động vào người của tôi

Lâm Uyển Bạch miễn cưỡng thở phào.

Cô bị Hoắc Trường Uyên đè thẳng lên tường. Thấy cô không hét nữa, bàn tay bịt miệng cô cũng buông ra, nhưng bàn tay ôm eo thì không. Qua lớp vải, nhiệt độ mà nó truyền tới vẫn khiến cô không khỏi dấy lên hồi chuông cảnh giác.

Phóng tầm mắt nhìn qua là cả hàng bồn tiểu, Lâm Uyển Bạch mới ý thức được mình đang đứng trong một tình huống đáng xấu hổ đến mức nào.

Ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên.

Trong lúc hoảng loạn không biết nên làm gì, eo cô bỗng dưng bị ôm chặt, cô cứ thế bị đưa tới căn phòng trong cùng.

Cánh cửa được cài then lại trong bờ vai người đàn ông. Bên ngoài có tiếng nước róc rách, Lâm Uyển Bạch thật chỉ muốn đào một cái lỗ để chui xuống.

Cô ngẩng đầu lên, lờm tên tội đồ trước mặt. Đôi mắt đen như hai miệng giếng khô ấy không có bất kỳ tia sáng nào bên trong, nhưng dường như lại có thể hút toàn bộ ánh sáng xung quanh vào.

Trái tim Lâm Uyển Bạch như vừa đập lỡ nhịp, suýt chút nữa thì nhảy vọt ra ngoài.

Cô hoảng loạn định quay đi thì anh bất ngờ cúi đầu.

Một nụ hôn như trời sập xuống.

Lâm Uyển Bạch không có chỗ né tránh, ngẩn ra mấy giây, nụ hôn của anh đã trở nên kịch liệt.

Vẫn là sự mạnh mẽ khiến người ta không thể từ chối.

Dù muốn chối bằng cách nào cũng vô dụng, nhất là nhiệt độ tỏa ra từ lồng ngực anh làm cho ngón tay cô nóng bỏng đến co rụt lại. Trong tình hình cấp bách, cô đành cắn thật mạnh.

Cô nghe thấy tiếng kêu đau đớn của anh, khi anh buông ra đã có mùi máu tanh lan tràn.

Lâm Uyển Bạch rất căng thẳng, cô nhìn anh có chút sợ sệt, sợ làm anh phần nộ sẽ làm ra chuyện gì đó quá đáng hơn nữa.

Nhưng Hoắc Trường Uyên chỉ giơ tay lên lau vết máu rướm ra ở khóe môi, con ngươi đen sẫm hơi nheo lại, mang theo một sự quan sát kín đáo. Vào lúc cô đang nín thở, anh lên tiếng hỏi: "Em không chịu theo tôi, là vì đã theo hắn?"

"Ai cơ?" Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Nhớ tới Tiêu Văn Tranh ngồi bên ngoài, cô nhú mày: "Anh muốn nói tới Văn thiếu?"

Hoắc Trường Uyên trầm mặc, không phủ nhận.

Lâm Uyển Bạch càng chau mày tợn, cô cảm giác ánh mắt anh gây khó chịu như chiếc gai đâm thẳng vào da thịt cô.

"Trả lời câu hỏi của tôi, phải hay không phải?" Hoắc Trường Uyên thúc giục cô.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu, bướng bỉnh đón ánh mắt anh: "Anh Hoắc, dù có phải hay không, đây đều là chuyện của tôi, liên quan đến anh sao?"

"Phải, hay không phải?"

Hoắc Trường Uyên lặp lại câu này, thanh âm rõ ràng càng lúc càng trầm hơn.

Lâm Uyển Bạch quay mặt sang từ chối trả lời, một giây sau, cô cảm giác bàn tay trên eo mình dùng sức hơn nữa.

Cả người cô như bị anh bế bổng lên, trước mặt lại là một thân hình cao lớn đầy uy hiếp đè xuống, hình thành một tư thế cực kỳ mờ ám, nhất là ở một nơi cả hai phải đứng sát vào nhau thế này.

Lâm Uyển Bạch cảm thấy sợ hãi.

Người bên ngoài chẳng biết đã đi từ lúc nào, im phăng phắc, bên tai chỉ còn lại tiếng nuốt nước bọt của anh.

Cô vội vàng lắc đầu: "... Không phải!"

"Coi như em thông minh." Hoắc Trường Uyên lùi ra sau một bước.

"..." Lâm Uyển Bạch từ từ đứng vững lại.

Có vẻ rất hài lòng với câu trả lời của cô, vẻ u ám trên khuôn mặt Hoắc Trường Uyên dịu đi không ít. Anh rút điều thuốc lá từ trong túi ra như một thói quen.

Anh chậm lên, nhả khói: "Lâm Uyển Bạch, ai động vào người của tôi thì sẽ không thể rút lui an toàn được đâu."

Nhìn cánh cửa đóng sầm lại trước mặt, Lâm Uyển Bạch không dám hành xử tùy tiện.

Nếu bị ai đó nhìn thấy cô và Hoắc Trường Uyên từ phòng vệ sinh nam đi ra thì họ sẽ nghĩ thế nào. Cô đành đợi, cố gắng đợi, cho tới khi chắc chắn bên ngoài không còn tiếng động nào nữa, cô mới lén la lén lút cúi thấp đầu, đổ mặt đi ra ngoài.

Ai ngờ vừa ra thì gặp một vị khách bước vào, người đó nhìn cô mấy giây như gặp phải ma vậy.

Thật là muốn chết mà!

Cuối cùng cũng trở về bàn, Lâm Uyển Bạch cảm giác lòng bàn tay mình ra đầy mồ hôi lạnh.

Tiêu Vân Tranh đợi cũng hơi sốt ruột: "Sao lâu quá vậy, ngã trong đó à?"

"Không..."

"Sao mặt em đỏ quá vậy?"

"Dạ..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập: "Ban nãy em không cẩn thận, đi nhầm nhà vệ sinh nam..."

"Ha ha ha..." Tiêu Vân Tranh phá lên cười, không chút khách khí.

Lâm Uyển Bạch lại càng ngượng ngập hơn, quay ra nhìn cửa sổ một cách thiếu tự nhiên. Giám đốc nhà hàng niềm nở tiễn khách.

Nhìn theo cái bóng cao lớn đó, cô bỗng dung cảm thấy.

Câu nói cuối cùng của anh là ý gì nhỉ?

~Hết chương 28~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Trùng hợp quá

Từ trên xe buýt bước xuống, Lâm Uyển Bạch đi vào khu nhà giàu.

Mỗi lần tới đây, cô đều cảm thấy áp lực nặng nề. Từng khu biệt thự xung quanh đều là những thứ xa xôi cô không bao giờ có thể với tới. Nhưng trước năm 8 tuổi, cô cũng từng sống ở đây, đạp xe lao đi trên con đường này, quay đầu lại là có thể nhìn thấy nụ cười của mẹ, vậy mà bây giờ âm dương cách biệt...

"Nghiep chuong, sau này đừng hong lay them mot xu nao cua nha ho Lam nua!"

Giọng nói phẫn nộ của Lâm Dũng Nghị như vẫn còn vang vọng bên tai, con đầu của cú tát bên má vẫn còn chưa nguôi.

Nhưng ca phẫu thuật của bà ngoại cần rất nhiều tiền, cô buộc phải mặt dày quay trở lại đây.

Lâm Uyển Bạch đưa mắt nhìn toàn bộ căn biệt thự, hít sâu một hơi rồi tiến vào như mọi khi.

Có điều, cô còn chưa kịp bước hẳn vào phòng khách thì đã bị thím Vương chặn lại ngoài cửa: "Đại tiểu thư, cô có việc gì vậy?"

"Tôi tới tìm bố tôi." Lâm Uyên Bạch trả lời.

"Vậy thì không may rồi, ông không có nhà!"

"Không sao, tôi đợi được!"

Thân hình phi nhiêu của thám Vương đứng chặn trước cửa, hoàn toàn không có ý nhường bước: "Thật xin lỗi! Đại tiểu thư, ông đã có lệnh trước, không cho phép cô bước vào nhà nữa! Mong cô đừng làm khó đám người làm chúng tôi!"

Quả nhiên là nói một không nói hai, không nề tình chút nào.

"Được." Lâm Uyên Bạch cắn răng, quay lưng đi nhưng không thể ra về: "Vậy tôi sẽ đứng ngoài này đợi."

Thám Vương thấy vậy cũng không tiện đuổi, đành mặc kệ cô, đóng sầm cửa lại.

Tuy rằng đã tới cuối hè nhưng lúc này là ban trưa, nắng vẫn rất gắt gao. Cho dù là đứng dưới trời râm mát, Lâm Uyên Bạch cũng chẳng thể đứng quá lâu. Cô đành ngồi sụp xuống, không ngừng xem đồng hồ.

Một loạt tiếng còi xe inh ỏi ầm ĩ vang lên.

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu lên nhìn, thấy một chiếc xe mui trần bốn chỗ màu đỏ đang ngông nghênh đi tới.

Đầu xe sắp đâm thẳng vào biệt thự rồi, bánh xe tạo thành hai vệt chà mạnh xuống nền đất, ở nhà họ Lâm có thể hung hăng tới mức này ngoài Lâm Dao Dao ra còn ai vào đây.

Lâm Dao Dao chẳng mấy chốc cũng đã nhìn thấy cô, ánh mắt bỗng chốc hơi nheo lại.

Sau khi một chút bức bối lướt qua, Lâm Dao Dao nện đôi giày cao gót đi tới trước mặt cô: "Lâm Uyên Bạch, chị lại tới vòi tiền đây à?"

Lâm Uyên Bạch im lặng.

"Bố không có nhà, chị không biết à?" Lâm Dao Dao đánh mắt nhìn vào trong.

"Tôi có thể đợi." Lâm Uyên Bạch nói.

"Vậy e là chị phải mất công chờ đợi rồi!" Lâm Dao Dao đứng khoanh tay, giữ vững tư thế bề trên: "Sinh nhật mẹ tôi, bố tôi đặc biệt dành thời gian để đi nghỉ mát chúc mừng bà, chưa đến một tuần chưa thể về đâu."

"Nghỉ mát?" Lâm Uyên Bạch nhú mày.

Chẳng trách cô gọi cho Lâm Dũng Nghị n cuộc mà cuộc nào cũng thông báo máy bận.

"Chị thiếu tiền lắm à?" Lâm Dao Dao bắt được chút hụt hẫng và lo lắng của cô, trong lòng nảy ra một kế: "Thế này đi, chỉ cần chị giúp tôi làm chút chuyện, tôi có thể cho chị tiền..."

Lâm Uyên Bạch thẳng thừng từ chối: "Khỏi cần đi!"

Không dung lại tỏ ra nhiệt tình, cô còn lâu mới tin Lâm Dao Dao tốt bụng đến vậy. Ôm lấy đầu gối, cô đứng dậy bỏ đi.

Lâm Dao Dao trừng mắt nhìn theo bóng lưng Lâm Uyên Bạch, rồi rút di động ra, nheo mắt lại nói: "A lô, tôi đây! Giúp tôi làm một việc..."

***

Đêm xuống, đường phố lên đèn.

Chiếc taxi vừa đỗ vững, Lâm Uyên Bạch đã đẩy cửa xe, rào bước đi vào một nhà hàng sang trọng.

Vừa xót xa cho tiền taxi, cô vừa sửa sang lại quần áo. Cô nhận được điện thoại của quản lý công ty. Người đồng nghiệp vốn dĩ phải tới tiếp khách hôm nay bỗng dưng có việc đột xuất, nên yêu cầu cô tới tiếp ứng khẩn cấp, nếu không cô sẽ bị đuổi việc.

Tuy rằng Lâm Uyên Bạch không tình nguyện nhưng cũng đành đổi ca với nhân viên trong quán bar để vội vàng tới đây.

Cô đẩy cửa ra, bên trong thức ăn đã được bày biện hết lên chiếc bàn xoay, xung quanh bàn có vài ba người, đều mặc áo vest quần Âu chỉnh tề, trông có vẻ đều là cấp lãnh đạo.

"Tiểu Lâm, em tới muộn rồi, mau mời Hoắc tổng hai ly để chuộc tội!" Vị quản lý ngồi ngay bên cạnh cửa sổ lập tức đứng dậy, kéo cô đi vào trong.

Lâm Uyên Bạch ngược mắt lên, bốn mắt chạm nhau.

Người đàn ông trầm tĩnh cất giọng uể oải: "Trùng hợp quá."

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hoắc tổng giao cho cô đấy

Hoắc Trường Uyên ngồi vắt vẻo, dựa ra sau ghế với vẻ lười biếng, có thể nhận ra địa vị của anh giữa những vị tổng giám đốc ở đây.

Trong tay anh vẫn kẹp điều thuốc, đã tích cả một đoạn tàn dài.

Khi nói câu này, anh khẽ gạt tàn thuốc, rồi ngậm lại vào miệng. Đôi mắt thâm trầm hơi nheo lại vì làn khói xộc lên. Dưới ánh đèn, trông anh càng trưởng thành và đầy quyến rũ.

Lâm Uyên Bạch hít sâu một hơi.

Người quản lý kéo tay cô, nét mặt rạng rỡ: "Hoắc tổng và Tiểu Lâm quen nhau à?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mơ hồ đáp lại.

Ngữ khí hồ hững nhưng lại toát ra vài phần mờ ám.

Không biết có phải là anh cố tình không, Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, nhưng lại không thể phủ nhận khi đối diện với vẻ kích động của quản lý.

"Vây thì quá tốt rồi! Tiểu Lâm, cô mau ngồi xuống bên cạnh Hoắc tổng đi!" Vị quản lý kéo tuột cô vào trong, bắt chấp ấn cô xuống chỗ ngồi bên cạnh Hoắc Trường Uyên, đồng thời kê tai thì thầm: "Hoắc tổng là một nhân vật quan trọng, cô phải tiếp đãi cẩn thận cho tôi!"

"Tôi hiểu rồi..." Lâm Uyên Bạch đành phải gạt đầu.

Dưới ánh mắt uy hiếp mạnh mẽ của quản lý, cô cúi mặt nâng ly rượu lên: "Hoắc tổng, để tôi rót rượu cho anh."

Hoắc Trường Uyên liếc xéo cô, rồi dập tắt điều thuốc trong tay.

Khi đón lấy ly rượu, chẳng biết là cố tình hay vô ý, ngón tay gầy mảnh của anh lướt qua tay cô, sau đó anh ngừng đầu uống cạn.

Trên bàn tiệc vang lên những tiếng hoan hô, chỉ có Lâm Uyên Bạch rút tay lại rất nhanh như phải bóng.

Sau ba tuần rượu.

Cả đám người từ trong nhà hàng đi ra, Lâm Uyên Bạch đi cuối cùng.

Trong bữa tiệc, cô cũng đã uống rượu, nhưng cộng dồn lại chẳng qua cũng mới được ba ly, đa phần cô chỉ ngồi rót rượu cho Hoắc Trường Uyên. Đường như cũng vì chuyện này mà người khác không yêu cầu cô quá nhiều...

Khi cô vừa đi tới bên lề đường đứng lại thì có ai đập mạnh vào vai.

Mùi rượu nồng nặc phả vào mũi, người quản lý cẩn thận dìu Hoắc Trường Uyên tới rồi giao lại cho cô: "Tiểu Lâm, Hoắc tổng giao lại cho cô đấy!"

"Quản lý, tôi..."

Lời từ chối của Lâm Uyên Bạch còn chưa kịp cất lên, người quản lý đã ngang nhiên bỏ đi.

Các vị khách khác đều đã lên xe riêng và lần lượt ra về, bên đường chỉ còn lại một chiếc taxi. Cô nhìn trái nhìn phải, cũng không thấy bóng dáng người trợ lý Giang Phóng đâu cả, còn Hoắc Trường Uyên thì say mềm, từ đầu tới cuối không thấy ngừng lên.

Không còn cách nào khác, Lâm Uyên Bạch đành diu tạm anh vào trong xe rồi tính tiếp.

Chiếc taxi chậm chậm lăn bánh dưới những ánh đèn đường. Sau khi sắp vòng một vòng trên con đường Tam Hoàn, cuối cùng người tài xế cũng không nhịn được nữa: "Cô à, chúng ta rốt cuộc đi về đâu vậy?"

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch cắn môi, khổ não nhìn Hoắc Trường Uyên đang nhắm nghiền mắt nằm bên cạnh.

"Hoắc tổng? Anh Hoắc?"

Không có tiếng trả lời, cô bèn thử đẩy người anh: "Này! Này này..."

Cô ra sức đẩy nhưng vẫn không có phản ứng gì.

Đúng là say như chết rồi!

Lâm Uyên Bạch hơi đau đầu, không biết nên xử lý thế nào.

Ban nãy cô có lục túi của Hoắc Trường Uyên nhưng không tìm thấy ví tiền hay chứng minh thư, chiếc di động duy nhất tồn tại cũng tắt nguồn. Lúc từ pub đi ra vội vàng, cô cũng không mang theo chứng minh thư, không thể đưa tạm anh tới khách sạn nào đó. Mấy nhà khách làm ăn phi pháp thì đúng là có thể thương lượng không cần chứng minh thư.

Cô bất giác quay sang nhìn Hoắc Trường Uyên.

Chiếc áo vest thủ công màu đen, chiếc cà vạt hơi nói lỏng đang đưa trên ngực, nhìn lên trên là yết hầu của anh, cương nghị nhưng không thô kệch. Mỗi một đặc điểm đều nổi bật, ngay cả lúc say vẫn toát lên vẻ quyền quý.

Mấy nhà khách kia đa phần đều lộn xộn, tạp nham, bẩn thỉu...

Lâm Uyên Bạch có phần không đành lòng, hơn nữa người tài xế phía trước vẫn đang nhìn cô qua gương chiếu hậu.

Cô ngừng lại mấy giây để cân nhắc, rồi cắn răng đọc địa chỉ nhà mình: "Lát nữa anh có thể giúp tôi một việc không?"

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Tự em tìm tới

Nơi Lâm Uyên Bạch sống là khu nhà cũ kỹ nhất Băng Thành.

Cô sống ở tầng cao nhất tòa nhà sáu tầng, không có thang máy, hành lang cũng rất bé hẹp. Nếu không có tài xế taxi giúp đỡ, cô thật sự không có thể di chuyển nhờ nhờ của Hoắc Trường Uyên vào tận trong nhà.

Có một lúc nào đó, Lâm Uyên Bạch đã hoài nghi anh giả vờ say.

Nhưng suốt cả quá trình, Hoắc Trường Uyên thực sự không mở mắt lần nào, ngay cả một tiếng hậm hừ cũng không có, dường như có vút anh ở vệ đường anh cũng sẽ không phản kháng.

Lúc đặt anh lên chiếc giường đơn nhỏ bé của mình cũng là khi Lâm Uyên Bạch vã mồ hôi.

Đây là căn nhà cô thuê từ sau khi bà ngoại đổ bệnh, từ trước tới nay chỉ có mình cô ở. Ngoài cô bạn thân Tang Hiểu Du ra thì chưa có người lạ nào từng đến, nói chi tới đàn ông.

Mùi hương nam tính mạnh mẽ tỏa lan khắp căn phòng nhỏ, một cảm giác xa lạ, kỳ quặc.

Cô ngồi tít ở cuối giường nhìn anh vài phút, xác nhận anh không nhúc nhích dù chỉ là một ngón tay, Lâm Uyên Bạch mới yên tâm ôm quần áo đi ngủ.

Nhưng trước khi đóng cửa phòng ngủ lại, cô vẫn rút chìa khóa ra, khóa lại.

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyên Bạch dậy từ sớm.

Cô ngủ không ngon lắm, vì cứ có cảm giác một giây nữa Hoắc Trường Uyên sẽ phá cửa lao ra.

Giờ vẫn còn sớm, tuy là cuối tuần nhưng Lâm Uyên Bạch không hề nhàn nhã, buổi sáng cô còn phải đi làm nhân viên tiếp thị bán thời gian.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong xuôi, Lâm Uyên Bạch áp chặt tai vào cửa rất lâu, bên trong hoàn toàn không có động tĩnh gì. Cô cẩn thận xoay chìa khóa trong do dự rồi đẩy cửa ra.

Trên chiếc giường đơn, cơ thể to lớn của Hoắc Trường Uyên có phần chật chội.

Lâm Uyển Bạch bắt giấc lại gần hơn một chút.

Trong lúc say ngủ, đôi mày của anh vẫn nhíu lại, vẫn toát ra vẻ lạnh lùng, xa cách.

Anh vẫn nằm nguyên như tối qua, nhưng chẳng biết cả vật bị quăng đi đâu rồi, mấy chiếc cúc áo đều đã bung ra, từng đường rãnh cơ bắp dưới ánh bình minh khiến người ta chỉ muốn phạm tội.

Lâm Uyển Bạch nhắm nghiền mắt giây rồi hoảng loạn quay đi, vành tai nóng rực.

Nhưng cũng không thể để anh ngủ mãi như thế. Cô đành rướn người qua, hắng giọng: "Này! Hoắc tổng, anh Hoắc... Anh dậy đi..."

Bàn tay vươn ra bất ngờ bị nắm chặt.

Lâm Uyển Bạch giật mình, sững sờ nhìn Hoắc Trường Uyên chẳng biết đã tỉnh từ lúc nào, trong đôi mắt sâu không có một chút ngái ngủ, đang nhìn cô chăm chăm không chớp.

Anh dùng sức kéo, ngay lập tức cả người cô ngã vào lồng ngực rắn chắc của anh.

Một tư thế nam trên nữ dưới không thể mờ ám hơn, gần tới mức cô nhìn thấy được mấy sợi râu mới nhú ra trên cằm anh, và mỗi lần yết hầu chuyển động lên xuống.

Trái tim cô như ngừng đập giây lát, ba giây sau thì bắt đầu đập điên cuồng.

Máu huyết tựa hồ có thể trào lên đỉnh đầu trong khoảnh khắc.

"Anh anh anh..." Lâm Uyển Bạch lại lắp bắp.

Dưới nắng sớm, khuôn mặt mộc vừa rửa sạch sẽ của cô chỉ thoang thoang một mùi sữa rửa mặt, mềm mại tới mức tưởng có thể vắt ra nước.

Nhất là ánh mắt vừa kinh hoàng vừa sợ sệt cùng đôi môi nhỏ xinh xinh ấy, đối với Hoắc Trường Uyên chính là một sự kích thích vô hình...

Bàn tay trái của Hoắc Trường Uyên giữ chặt vòng eo thon của cô, tay phải đặt sau gáy cô, khi ánh mắt anh sầm lại, tay phải cũng đồng thời dùng sức ấn cô xuống: "Lâm Uyển Bạch, lần này chính em tự tìm tới tôi đấy."

... Không phải!

Lâm Uyển Bạch cứ thế giương mắt nhìn môi mình áp vào môi anh.

Mặt cô đỏ hồng lên, những lời phản bác bị nuốt trọn, chỉ còn lại những tiếng thở khe khẽ bật ra.

Cô không giãy ra được, không né tránh được.

Lâm Uyển Bạch bị hôn tới ngất thở, trong mơ màng cô chỉ có một suy nghĩ.

Anh còn chưa đánh răng mà...

*Spoil: "Anh Hoắc, lúc trước anh nói muốn tôi theo anh... Tôi đồng ý." Lâm Uyển Bạch cắn chặt răng, gờ tay cời từng chiếc cúc áo một...

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Em bận rộn quá nhỉ

"Cốc cốc cốc!"

Bầu không khí đang nóng dần lên trong phòng bị tiếng gõ cửa bất ngờ phá vỡ.

Lâm Uyển Bạch mơ màng mở mắt ra, mới phát hiện chẳng biết mình đã bị Hoắc Trường Uyên đẩy xuống dưới từ lúc nào. Anh đang đè chặt chẽ lên cơ thể cô, bàn tay ban nãy còn giữ sau gáy cô cũng không biết từ lúc nào đã chuyển sang nắm nơi mềm mại...

Cô đẩy mạnh anh ra: "Có người!"

Cô gần như bật dậy khỏi giường, rồi chạy vội ra cửa chính.

Trong lúc đó cô vừa khăn trang chỉnh trang lại quần áo, vừa đưa tay áp lên gò má nóng rực.

Ban này cô bị làm sao thế nhỉ?

Lẽ nào bị anh cợt nhả nhiều rồi, cô bỗng dưng chìm đắm...

Lâm Uyên Bạch ra sức lắc đầu, bước chân cũng rào nhanh hơn một chút, cũng may có người tới gõ cửa kịp thời.

Sau khi mở cửa ra, cô sững người.

"Tiêu Vân Tranh?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc, nhìn về phía người đàn ông mới sáng sớm đã tới nhà: "Sao anh lại..."

Tiêu Vân Tranh vẫn mang điệu bộ một cậu ấm băng băng, ôm cánh tay đứng dựa vào cạnh cửa: "Tối qua anh đánh bài thông đêm, vừa hay lại chơi ở gần nhà em, đói bụng quá nên tới tìm em, rủ em ăn sáng!"

Lâm Uyên Bạch cũng đã nhìn thấy giỏ bánh bao nóng hổi trong tay anh ấy.

Đối với việc Tiêu Vân Tranh biết nhà mình, cô cũng không quá hoảng hốt. Lúc trước có lần tan làm ở quán bar vô tình gặp nhau, anh đã tiện đường cho cô quá giang.

Lâm Uyên Bạch đang định nhường đường cho anh vào thì chợt khựng lại.

Bây giờ trong nhà đâu chỉ có mình cô...

Tiêu Vân Tranh đứng thẳng lên: "Em còn không mời anh vào nhà sao?"

Lâm Uyên Bạch đứng yên, đang ấp úng không biết dùng cớ gì để lấp liếm thì sau lưng bỗng vang lên tiếng bước chân trầm ổn.

Cả hai người đều đồng thời nhìn qua. Cái bóng cao lớn của Hoắc Trường Uyên dần dần xuất hiện, áo vest và cà vạt đều được vắt lên khuỷu tay. Cúc áo sơ mi chưa được cài lại hết, để lộ một khoảng ngực nhỏ màu vàng đồng, toát lên vài phần phóng đảng.

Có điều, sự hùng hực trong ánh mắt đã tan biến, thay vào đó là sự lạnh lẽo.

"Anh ấy..."

Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, cũng không biết nên giải thích với ai.

Hoắc Trường Uyên đã đi tới trước mặt họ. Anh cao hơn Tiêu Vân Tranh nửa cái đầu, cũng làm giảm nhiệt bầu không khí tại đây.

Khung cảnh ba người vào buổi sáng sớm quả thật rất ngượng ngập, nhất là khi một người đứng ngoài cửa, một người đứng trong cửa. Lâm Uyên Bạch bị kẹp ở giữa cũng cảm thấy hốt hoảng nghẹt thở.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt nhìn Tiêu Vân Tranh, rồi lại quay sang nhìn cô, con lạnh lẽo nơi đáy mắt càng thêm đậm, sau đó anh cười khẩy: "Ha, Lâm Uyên Bạch, em bận rộn quá nhỉ!"

Lâm Uyên Bạch nhú mày, bị kích động bởi những lời anh nói.

Cô cuộn chặt tay lại, còn chưa lên tiếng thì Hoắc Trường Uyên đã đi vượt qua cô, xuống dưới nhà.

Cánh cửa lại được đóng vào, Lâm Uyên Bạch và Tiêu Vân Tranh lần lượt đi vào trong.

Từ lúc Hoắc Trường Uyên xuất hiện, sau cơn sững sờ, Tiêu Vân Tranh vẫn chưa nói lời nào, chỉ cụp mắt xuống không biết đang nghĩ chuyện gì.

Trầm mặc một lúc lâu, lúc này anh ấy mới hỏi: "Lâm Uyên Bạch, em và anh ta có quan hệ gì?"

"Không phải như anh nghĩ đâu!" Lâm Uyên Bạch cắn môi, nhẫn nhịn giải thích đơn giản chuyện tối qua: "Em và anh ta chỉ gặp nhau trên bàn tiệc..."

Nghe xong, Tiêu Vân Tranh trầm ngâm giây lát, không nói thêm gì nữa.

Lồng bánh bao vẫn đang tỏa khói nghi ngút.

Lâm Uyên Bạch ngồi gặm vỏ bánh, nghĩ tới thái độ và lời nói của Hoắc Trường Uyên trước khi đi.

Có phải anh thật sự hiểu lầm chuyện gì không...

Tiêu Văn Tranh cầm đầu gõ vào đầu cô: "Lâm Uyển Bạch, em ngăn người ra nghỉ gì vậy!"

"À không..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Hoặc Trường Uyên hiểu lầm thì liên quan gì tới cô chứ?

Tuy nghĩ như vậy nhưng bàn tay siết chặt đặt trên đầu gối của cô vẫn mãi chưa buông ra.

***

Đêm dần khuya.

Lớp thảm lông dài cao cấp theo đúng tiêu chuẩn khách sạn, bước lên cũng tự động hút hết mọi âm thanh.

Trên bức tường hành lang cách đó khoảng mười bước chân có một chiếc gương dài được khảm lên. Lâm Uyển Bạch trong trang phục nhân viên phục vụ đang nhìn vào đó, sửa lại cổ áo sơ mi.

Cô vuốt phẳng lại nếp nhăn, rồi đón lấy chiếc khay từ người đồng nghiệp mặc đồng phục giống hệt bên cạnh, cảm kích nói: "Tiểu Tịnh, tôi thật sự không biết nên cảm ơn cô thế nào! Cô lại giúp tôi tìm được một cơ hội kiếm tiền tốt như vậy. Khi nào kết thúc được lĩnh tiền, tôi nhất định mời cô một bữa ngon!"

Cô nhấn mạnh chữ "lại" vì đây chính là người đồng nghiệp giới thiệu cho cô công việc phục vụ trên du thuyền đợt trước.

Tuần trước người này hỏi cô có một công việc tương tự có làm hay không, chỉ cần làm liền hai ngày cuối tuần nhưng thù lao còn nhiều hơn đợt trước một ít. Một chuyện tốt như vậy dĩ nhiên không thể bỏ qua. Cô không suy nghĩ nhiều, lập tức đồng ý.

"Trời ơi, tôi cũng tiện thì giúp thôi mà." Cô đồng nghiệp tên Tiểu Tịnh xua tay.

Lâm Uyển Bạch mỉm cười, hai người họ tiếp tục đi tới căn phòng được chỉ định.

Khi tới cửa phòng, Tiểu Tịnh giữ cô lại: "Tiểu Bạch, tôi bỗng nhiên đau bụng quá muốn đi vệ sinh, cô vào đó trước đi, tôi quay lại ngay!"

"Được thôi!" Lâm Uyển Bạch gật đầu không chút nghi ngờ.

Sợ khách đợi lâu không vui, cô lập tức mở cửa phòng, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt chột dạ của Tiểu Tịnh.

Lâm Uyển Bạch bê khay đi vào trong, vẫn làm theo đúng phận sự của mình. Nhưng bầu không khí bên trong có vẻ khác hôm qua, hoàn toàn không giống một nơi cần rót trà tiếp nước.

Trên chiếc sofa ở gian ngoài, các vị tổng giám đốc ai nấy đều sơ mi không chỉnh tề, có người thậm chí chỉ quần khăn tắm. Bên cạnh có một đến hai cô gái phục vụ, đang làm những chuyện không thể miêu tả...

Người đàn ông thì thờ dốc, những cô gái thì cười đon đả dâm dăng.

Cảnh tượng thật sự rất khó nhìn. Lâm Uyển Bạch lập tức quay đi.

Cô nghi ngờ không biết mình có đi nhầm phòng không. Cô định ra ngoài đã rồi tính tiếp nhưng chiếc khay trên tay bỗng rơi xuống đất, rượu vang rơi vỡ đầy thảm. Người đàn ông ngồi ngoài cùng háo sắc giữ rịt tay cô lại.

Chuyện này đã từng xảy ra nên Lâm Uyển Bạch lập tức theo đà rút tay về.

Đối phương giữ rất chặt, cô đang dùng sức kéo thì cửa phòng bất ngờ bị đá tung ra. Bốn năm người mặc thường phục xông vào: "Cảnh sát đây, tất cả ngồi yên! Bất giữ mại dâm!"

...

Cả đám người âm ỉ ồn ào vây kín trước đại sảnh khách sạn.

Chốc chốc lại có những âm thanh như "bán dâm", "đĩ thõa" vọng ra.

Cảnh tượng này Lâm Uyển Bạch chỉ mới nhìn thấy trên tivi. Lúc đó cô từng thấy rất nhiều cô gái ăn mặc hở hang, mặt bị làm mờ vẫn còn thỏ thẻ không hiểu, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ mình cũng có ngày rơi vào tình cảnh ấy.

Tay chân Lâm Uyển Bạch lạnh ngắt, cô chưa từng hoảng sợ như vậy.

Cô rất muốn ngụy biện cho bản thân, nhưng không một ai nghe cô nói, tất cả đều bị đưa hết đèn đèn cảnh sát lấy lời khai.

Cô cũng cúi đầu và bị đưa ra khỏi khách sạn như mọi người, bỗng có một hình bóng quen thuộc lướt qua.

Lâm Uyển Bạch kích động quay lại nhìn, thấy bóng dáng cao lớn và khuôn mặt cương nghị của người đàn ông.

Giây phút định lên tiếng, cô chợt nhớ tới thái độ lạnh lùng đi lướt qua của anh trong quán bar dạo nọ và cả nụ cười khẩy khi đứng trước cửa nhà, cô lại thôi, không phát ra một âm thanh nào nữa.

Cô bị người cảnh sát đứng sau đẩy một cái, sau đó bị áp lên xe cảnh sát.

Giang Phóng quay đầu nhìn ra ngoài cánh cửa xoay, do dự nói: "Hoắc tổng, đó hình như là cô Lâm.."

Hoắc Trường Uyên ấn tắt điện thoại, đôi mày chợt nhíu lại...

~Hết chương 32~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Quá tam ba bận

Lâm Uyển Bạch và cả đám người bị dẫn về được yêu cầu ngồi xổm thành một hàng, dựa lưng vào tường trong đồn cảnh sát.

Sau đó, từng người lần lượt bị đưa đi lấy lời khai và thông báo cho người thân. Khi tới lượt mình, cô chợt phát hiện mình chỉ có thể tìm tới nhà họ Lâm. Nhưng di động của Lâm Dũng Nghị liên tục tắt máy, nhất thời giữa thế giới rộng lớn này, cô chẳng tìm được một người nào để dựa dẫm.

Số điện thoại trong danh bạ không nhiều, một cái tên chợt nhảy ra.

Khoảnh khắc đầu kia bắt máy, trái tim Lâm Uyển Bạch tưởng chừng cũng nhảy dựng lên: "Tiêu Vân Tranh, là em đây!"

"Lâm Uyển Bạch?" Tiếng nhạc ở phía Tiêu Vân Tranh có hơi ồn ào.

Lâm Uyển Bạch nhìn những gương mặt nghiêm nghị của những người mặc cảnh phục đứng xung quanh, bàn tay càng nắm chặt di động hơn: "Anh có thể giúp em một việc không? Em gặp chút phiền phức, bây giờ đang bị đưa tới đồn cảnh sát..."

Cô gấp gáp nói cho xong, không kịp đợi Tiêu Vân Tranh hỏi đáp, nữ cảnh sát đứng bên đã thúc giục cô ngắt máy.

Lấy xong lời khai, khai báo rõ ràng toàn bộ sự việc, cô những tưởng sẽ được thả ra nhưng không ngờ lại bị đưa vào một căn phòng khác.

Diện tích chỉ khoảng mười mét vuông, vô cùng bí bách, tuy có một ô cửa thông gió nhỏ xíu nhưng bên trên đều là những lan can sắt vững chắc. Trong phòng có khoảng hơn mười cô gái, rõ ràng là đang bị giam giữ, lớn nhỏ đủ cả.

Lâm Uyển Bạch tựa vào khung cửa sổ, ôm vai ngồi sụp xuống, mồ hôi lạnh trong tay chưa hề ngừng rỉ ra.

Từ nhỏ tới lớn, cô vẫn luôn là đứa trẻ thật thà, chưa bao giờ vào mấy nơi như thế này, nói không sợ hãi là việc hoàn toàn không thể.

Bỗng nhiên có tiếng đế giày cao gót nện xuống nền gạch lạnh lạnh vang lên, từ xa tới gần.

Cô cảm giác có một bóng đen trùm xuống. Lâm Uyển Bạch ngước lên theo phản xạ. Qua lan can, cô nhìn thấy một khuôn mặt không thể quen thuộc hơn, được trang điểm xinh đẹp, và vẫn luôn kiêu hãnh như một con công.

Lâm Dao Dao nhẹ nhàng vượt phụ kiện trên chiếc túi hàng hiệu, cao giọng nói: "Lâm Uyển Bạch, tôi đã nói rồi, sẽ có một ngày tôi cũng sẽ khiến chị nếm mùi vào đồn cảnh sát ngồi!"

"Thì ra là cô!" Lâm Uyển Bạch nghiêng răng, hiểu ra mọi chuyện trong chớp mắt.

Chẳng trách từ lúc xảy ra chuyện đến giờ, cô không tìm ra được cô Tiểu Tịnh kia để chứng minh sự trong sạch của mình, thì ra mọi chuyện đều là một cái bẫy.

"Sao hả? Mùi vị cũng đâu tệ lắm!" Lâm Dao Dao cười càn lúc càng sáng khoái, ánh mắt cũng đầy đắc ý: "Lâm Uyển Bạch, chị cứ ngồi đây từ từ hưởng thụ đi, chưa đủ mười lăm ngày, chị đừng hòng ra khỏi đây!"

Trái tim Lâm Uyển Bạch như vừa đập lỗ nhịp.

Cô nhìn chăm chăm theo bóng Lâm Dao Dao ngông nghênh bỏ đi, việc cô có thể làm chỉ là giận dữ siết chặt thanh lan can lạnh lẽo.

Trong phòng không có đèn, chỉ ánh sáng ngọn đèn hành lang hắt vào qua ô cửa sổ. Những người khác hoặc ngồi hoặc nằm, trông đều không tử tế gì. Trong không khí cũng toát lên những hơi thở áp lực và tuyệt vọng.

Lâm Uyển Bạch vòng tay ôm lấy vai mình, vùi mặt vào đầu gối.

Từng giây từng phút trôi qua.

Trong đêm tối, tiếng cánh cửa sắt bị kéo ra vô cùng chói tai. Lâm Uyển Bạch ngồi nguyên một tư thế quá lâu, đến lúc được kéo lên, bước chân còn có phần loạn choạng.

Sau khi ra ngoài, thấy nữ cảnh sát lên tiếng, cô vừa bất ngờ vừa nghi hoặc hỏi: "Tôi đi được rồi sao?"

"Phải." Cô cảnh sát gạt đầu.

"Đã điều tra rõ ràng rồi sao?" Lâm Uyển Bạch vẫn có phần khó tin.

"Đâu còn cần điều tra nữa!" Cô cảnh sát cười cười, ngữ khí rất khách khí: "Cô Lâm, có người đã ra mặt giúp cô rồi, chỉ là chuyện của một câu nói thôi mà!"

Lâm Uyển Bạch sững người, cô chợt nhớ tới cuộc điện thoại với Tiêu Văn Tranh.

...

Từ Cục cảnh sát đi ra, trên đường gần như không còn ai nữa.

Chút ánh sao xa xăm chẳng thể sưởi ấm nỗi đêm nặng nề này. Lâm Uyển Bạch ôm vai, chậm rãi bước từng bước. Cô đi ra chưa được hai, ba mét, bỗng có tiếng còi xe vang lên.

"Bíp..."

Lâm Uyển Bạch quay đầu, nhìn thấy một chiếc Land Rover màu trắng.

Chiếc xe rất sạch sẽ, càng trở nên nổi bật dưới trời đêm.

Lâm Uyển Bạch liếc nhìn năm số "8" trên biển xe, bây giờ đã không còn dễ gặp những chiếc xe không có chữ trên biển nữa rồi.

Cô nhìn tiếp lên trên, quả nhiên, qua tấm kính mui xe, cô nhìn thấy một gương mặt đàn ông cương nghị quen thuộc, con người u tối đang nhìn cô như muốn đâm xuyên.

Cô nhúm mày, dường như đã trở thành một định luật.

Mỗi lần cô thăm hại là đều sẽ gặp anh.

Hoắc Trường Uyên tiến lên, đi ngang bằng với cô rồi hạ kính xe xuống: "Nửa đêm nửa hôm, cô đi lang thang như ma vậy!"

Lâm Uyển Bạch làm như không nghe thấy, tiếp tục tiến về phía trước.

Hoắc Trường Uyên ần còi mấy lần, thấy cô tàng lờ, giống y như lần đầu tiên gặp mặt vậy, anh bèn nhấn ga sau đó đỗ ngang xe trước mặt cô.

"Lên xe!"

Lâm Uyển Bạch nhìn trước sau con đường, không thấy bóng một chiếc taxi nào.

Trong chốc lát sẽ không thể nào bắt được xe, cô cũng không muốn lằng nhằng với anh bèn mở cửa xe.

Không cần cô báo địa chỉ, Hoắc Trường Uyên từng đưa cô về, thậm chí ở lại nhà, nên anh vòng xe ngay ngã tư đường một cách thuần thục.

Cả đoạn đường dài im lặng, Lâm Uyển Bạch đều quay mặt ra nhìn cửa sổ, tựa trán lên lớp kính. Vì cảnh giác người ngồi bên, cô cố gắng không ngủ gật, nhưng vẫn mệt mỏi nhắm mắt lại.

Mặc dù đã được ra khỏi Cục cảnh sát, nhưng tay cô vẫn chưa hết mồ hôi.

Trải nghiệm tối nay đối với cô có thể nói là cả đời khó quên, thậm chí lạnh lẽo tới mức cô không muốn nhớ lại.

Nhưng có rất nhiều mảnh vụn vẫn lấp đầy não bộ. Trong mơ màng, dường như ai kia cố tình phanh gấp, khiến trán Lâm Uyển Bạch đập vào kính cửa xe.

Cảm giác đau đớn ập tới, cô mở mắt ra, chiếc Land Rover đã dừng lại trong khu nhà cũ.

Lâm Uyên Bạch không tính toán chuyện ấy với anh, cô còi dây an toàn: "Anh Hoắc, cảm ơn anh đã đưa tôi về."

"Đừng khách khí." Hoắc Trường Uyên cất giọng hồ hững.

Lâm Uyên Bạch đẩy mấy cái mà cửa không bật ra.

Có làn khói thuốc trắng xóa bay tới, cô đành quay đầu sang nhìn Hoắc Trường Uyên.

Hoắc Trường Uyên kẹp thuốc ở đầu ngón tay, anh cúi đầu nhìn chấm đỏ cháy trên đầu lọc rồi hỏi: "Sao lại vào trong đồn cảnh sát?"

Lâm Uyên Bạch không lên tiếng.

"Tự soi gương xem giờ trông em ra cái hình thù gì!" Hoắc Trường Uyên giơ tay, gạt tấm gương trước mặt cô xuống.

"..." Lâm Uyên Bạch mím chặt môi.

Chiếc gương sáng loáng chiếu rõ mái tóc bù xù như tổ quạ của cô.

Trên người vẫn là bộ đồng phục nhân viên phục vụ từ trong khách sạn ra, cổ tay và vạt áo đều nhăn nhúm.

"Sao không nói gì cả?"

Lâm Uyên Bạch quay đi: "Không liên quan tới anh."

Trong tiềm thức, cô không muốn nói với anh. Tuy chỉ bị kẻ khác hăm hại nhưng tội danh "bán dâm" và bị đưa tới đây cũng khiến cô khó mở lời.

"Đây là thái độ của em với tôi đấy à?" Hoắc Trường Uyên bỗng hạ thấp tông giọng.

Lâm Uyên Bạch nhú mày nhìn qua, phát hiện sắc mặt anh đen đi vài phần, có chút vô duyên vô cớ.

Cô có thái độ gì chứ?

Lẽ nào sau khi bị anh lạnh lùng khinh thường, cô vẫn phải tươi cười niềm nở?

"Ha, em không nói thì tôi cũng biết." Hoắc Trường Uyên rít một hơi thuốc, đuôi mắt mảnh dài nhìn lướt qua cô: "Nếu em thiếu tiền như vậy, không những phải chịu ăn tát, tới quán bar tiếp rượu cười trừ, bây giờ thậm chí sa đọa tới mức vào đồn cảnh sát, vì sao..."

Nói tới đây anh bỗng dừng dừng lại. Hoắc Trường Uyên dập tắt điều điều thuốc, cơ thể rần rỏ đổ về phía cô.

Cả người Lâm Uyên Bạch chợt căng thẳng.

Cánh tay anh rõ ràng chỉ chống lên mép phải chiếc ghế của cô, nhưng cô vẫn ngồi im như bị cố định.

Vì sát lại gần, hơi thở của Hoắc Trường Uyên dễ dàng phả vào gáy cô, bao gồm cả câu nói của anh: "Hay là theo tôi luôn đi? Lâm Uyên Bạch, quá tam ba bận thôi đấy."

~Hết chương 33~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Sau này nếu cô cầu xin

Lâm Uyên Bạch hơi ngẩn người.

Đây đã là lần thứ ba anh mở lời, đồng thời còn nhắc "quá tam ba bận".

"Chỉ cần em đồng ý, những chuyện anh đã hứa đều có hiệu lực." Hoắc Trường Uyên giơ tay, ngón tay quần vào những lọn tóc lòa xòa bên má cô: "Em phải biết, có biết bao nhiêu cô gái trẻ trung hơn em, xinh đẹp hơn em đều chỉ mong được lọt vào tầm mắt tôi, làm người nên biết thức thời."

Nói tới cuối cùng, ngón tay anh nhẹ nhàng cọ lên gò má cô.

Lâm Uyển Bạch co rụt lại phía sau.

Người đàn ông gần trong gang tấc mặc nguyên một bộ vest, bên trong là chiếc áo sơ mi còn mới nguyên, cúc măng séc cũng là viên đá mã não màu đỏ được lựa chọn tỉ mỉ, ngũ quan cương nghị mà không thô kệch, đi cùng với đó là một ánh mắt sâu hút.

Dù nhìn từ mặt nào, anh đích thực cũng có bản lĩnh khiến phụ nữ phát điên. Lâm Uyển Bạch không hề nghi ngờ sự cuồng vọng trong lời nói của anh ban nãy.

Cô nuốt nước miếng, ép giọng nói của bản thân không bị mê hoặc: "Đáp án của tôi không thay đổi."

"Em đang dùng kế lạt mềm buộc chặt đấy à?" Hoắc Trường Uyên nhũn mày.

"Cái gì?" Lâm Uyển Bạch cũng chau mày lại.

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên cong lên một nụ cười lạnh lùng: "Tôi ghét nhất là phụ nữ giờ trò, phụ nữ vẫn nên thật thà một chút sẽ đáng yêu hơn."

Sự tự tôn cô kiên trì một thời gian dài dường như đã bị anh dễ dàng dẫm lên.

"Anh Hoắc!" Lâm Uyển Bạch nghiêng rặng, nhìn thẳng vào đôi mắt đen của anh: "Tôi không giờ trò gì với anh hết, tôi cũng chẳng giả vờ lạt mềm buộc chặt! Dù là lần thứ ba hay lần thứ ba mươi, đáp án của tôi cũng sẽ không thay đổi! Có thể có rất nhiều người đứng đó xếp hàng chờ được làm ấm giường cho anh, mong được lọt vào mắt xanh của anh. Nhưng, tôi từ chối!"

Hoắc Trường Uyên nhìn cô chằm chằm, ánh mắt như một chiếc khóa.

Ở nơi tận cùng của đôi mắt sâu, dường như ẩn hiện một sự dăm chiêu quan sát.

Rất lâu sau, nguồn sức mạnh dồn ép lên cơ thể bỗng nhiên biến mất. Cơ thể tráng kiện một lần nữa quay trở lại ghế lái. Có tiếng bật lửa bật lên, sau đó mùi thuốc lá một lần nữa lan tỏa trong khoang xe chật hẹp.

Trầm mặc giây lát, Hoắc Trường Uyên một lần nữa đánh mắt nhìn cô, trên gương mặt che giấu một ý nghĩ sâu xa: "Chúng ta còn nhiều thời gian, rồi sẽ có ngày em phải cầu xin tôi."

"Yên tâm đi! Sẽ không có đâu!" Hai bàn tay Lâm Uyển Bạch nắm chặt lại kiên định như ngữ khí của cô vậy.

Bầu không khí trong xe trầm đi vài phần.

Không một người đàn ông nào chịu đựng nổi ba lần từ chối của phụ nữ, nhất là một người đàn ông mặt nào cũng ưu tú như anh.

Hoắc Trường Uyên dùng sức rít một hơi thật mạnh, tận sâu trong đáy mắt như bùng lên một ngọn lửa giận dữ chỉ chờ trào ra.

Nhưng khi bờ môi mỏng của anh nhấp máy, thanh âm phát ra vẫn rất bình tĩnh: "Lâm Uyển Bạch, mọi chuyện đừng nói chắc chắn như thế."

"Sau này dù cô có cầu xin tôi, tôi cũng sẽ cân nhắc."

Trái tim Lâm Uyển Bạch chợt run lên.

Bỗng dưng, cô có cảm giác có một móng vuốt vô hình đang thò về phía mình.

Lâm Uyển Bạch trông thấy anh dập tắt điếu thuốc đang hút dở, cảm nhận được sự kiên nhẫn của anh đã cạn kiệt rồi.

"Bây giờ, dứt!"

"..."

Tiếng khóa cửa cạch cạch vang lên. Lâm Uyển Bạch cắn chặt răng, đẩy cửa rời khỏi xe.

Cô trở về căn phòng trên tầng cao nhất, đèn sáng lên, cô nhìn xuống dưới qua ô cửa sổ phòng ngủ, vẫn còn thấy cánh chiếc Land Rover màu trắng hung dữ lao đi.

Đuôi xe chớp nháy vài cái rồi biến mất trong tầm mắt. Nhưng nguồn sức mạnh đầy áp lực kia thì vẫn chưa tan đi. Nó trở thành một nỗi sợ hãi vu vơ trào dâng trong cơ thể...

...

Khi đường phố lên đèn, Lâm Uyển Bạch đã tới quán Pub thay quần áo và làm việc.

Giờ này vẫn còn hơi sớm, không có quá nhiều khách khứa, khá là nhàn nhã.

Lâm Uyên Bạch từ nhà vệ sinh đi ra, thì nhìn thấy trước cửa xuất hiện thêm một bóng hình. Hiếm có dịp người ấy không ăn mặc quá bảnh nắng, một bộ vest tây trông rất đứng đắn, nhưng nụ cười trên gương mặt thì không có gì thay đổi.

Cô chớp chớp mắt: "Tiêu Vân Tranh? Anh lại tới đây chơi bời à?"

Khi làm việc trong quán Pub này, gặp được Tiêu Vân Tranh là chuyện quá đổi bình thường.

"Hôm nay không phải, anh đặc biệt tới tìm em." Tiêu Vân Tranh giơ tay biểu thị.

"Có chuyện gì vậy?" Lâm Uyên Bạch nhìn anh.

"Lát nữa mười giờ anh bay, phải qua New York công tác. Sự việc khá phức tạp, chắc là phải hai tuần trở lên mới quay về được. Chẳng phải anh đến tạm biệt em sao, tránh để em nhớ anh!" Tiêu Vân Tranh gõ lên mặt đồng hồ.

Lâm Uyên Bạch "xi" một tiếng: "Chẳng trách anh ăn mặc kiểu này!"

"Haizz, chẳng nhẽ anh lại lông bông suốt ngày?" Tiêu Vân Tranh cười xấu xa, ngừng một chút rồi nghiêm mặt: "Lâm Uyên Bạch, anh Phong cũng ở New York đấy, anh qua đó kiểu gì cũng gặp mặt anh ấy... Anh có nên kể chuyện của em cho anh ấy không?"

Nghe được hai chữ ấy, Lâm Uyên Bạch như ngừng thở, nghe được phía sau lắc đầu nguây nguây: "Đừng mà!"

"..." Tiêu Vân Tranh nhún mày nhìn cô.

Lâm Uyên Bạch tỏ ra rất cương quyết: "Tiêu Vân Tranh, anh nhớ kỹ, anh từng hứa với em rồi đấy!"

"Thôi được rồi!" Tiêu Vân Tranh khó xử gật đầu.

Bấy giờ Lâm Uyên Bạch mới yên tâm, nhưng vẫn không kiềm chế được cơn chua xót dâng lên trong lòng.

"Đúng rồi, tối hôm trước em gọi điện thoại cho anh..."

"À!" Lâm Uyên Bạch tự đánh vào đầu mình: "Em suýt quên cảm ơn anh!"

"Cảm ơn chuyện gì?" Tiêu Vân Tranh nghe xong không hiểu.

Thấy vậy, Lâm Uyên Bạch cũng ngẩn người: "Chẳng phải anh gọi điện thoại cho em, sau đó..."

"Hôm trước anh gặp hai chiến hữu cũ, lúc đó đang quẩy trong quán bar, sau đó thì nhận được điện thoại của em. Em hỏi anh có giúp được em không, phía sau thì anh chưa nghe rõ, di động tự nhiên tắt!" Tiêu Vân Tranh nhớ lại rồi hỏi cô: "Nửa đêm nửa hôm em nhờ anh giúp chuyện gì vậy?"

"Không có gì đâu..." Lâm Uyên Bạch ngậy ra giấy lát rồi mới lắc đầu.

Những câu hỏi nghi vấn trong lòng cô mọc lên như nấm.

Không phải Tiêu Vân Tranh thì là ai đây?

Lâm Dao Dao muốn xử lý cô, không thể có chuyện chưa điều tra rõ ràng họ đã thả cô ra. Hơn nữa cô nữ cảnh sát đó nói rõ ràng có người ra mặt thay cô, một câu nói là có thể giải quyết xong..

Rốt cuộc là ai đã giúp cô...

Trước mắt Lâm Uyên Bạch lướt qua một khuôn mặt cương nghị...

...

Hôm sau là cuối tuần, làm xong công việc part-time ban ngày, Lâm Uyên Bạch rảnh rỗi đi tới bệnh viện.

Khi cô tới phòng bệnh, bà ngoại vẫn đang ngủ, mu bàn tay phải cầm ống truyền dịch, sắc mặt đã khá hơn một chút.

Giường bên cạnh có một bệnh nhân cao tuổi bị viêm phổi cách vài phút lại ho rũ rượi một lần. Tuy rằng giữa hai giường có rèm che kín nhưng đâu có tác dụng gì. Lâm Uyên Bạch đành ngồi vỗ về tay bà, để bà không bị giật mình tỉnh giấc.

Ánh nắng ngoài cửa sổ soi lên gương mặt cô.

Tiền phẫu thuật lần hai của bà đến một chữ số 0 còn chưa đủ, di động của Lâm Dũng Nghị vẫn cứ tắt máy.

Lâm Uyên Bạch cảm thấy trên vai mình như có một sức nặng ngàn vạn cân, nhưng cô sẽ không sụp đổ, cũng không thể sụp đổ.

Trước khi ra đi, mẹ cũng ở trong bệnh viện. Vợ chính thức bị kẻ thứ ba giày vò đến sức cùng lực kiệt, đêm đêm mất ngủ chỉ có thể dựa vào thuốc của bệnh viện để duy trì tinh thần.

Mẹ từng nắm tay cô nói rất nhiều chuyện, nhất là lời dặn dò cuối cùng. Nói xong mẹ hôn lên trán cô, đưa tiền cho cô đi mua bánh Donut. Lúc đó cô còn ngây thơ, không hiểu màu đỏ trong ánh mắt mẹ. Khi cô tung tăng trở về, thì chỉ biết giương mắt nhìn mẹ nhảy từ trên cao xuống...

Lời cuối cùng của mẹ là: Tiểu Bạch, sau này bà ngoại giao lại cho con chăm sóc đấy!

Lâm Uyển Bạch cẩn thận né mũi kim trên tay bà, âm thầm nắm chặt.

Cô tự nhủ với bản thân, tuyệt đối sẽ không để bà xảy ra chuyện.

Cô cup mắt xuống, bờ mi ươn ướt. Trên giường dần dần có động tĩnh, sau đó, tiếng bà ngoại già cả vang lên: "Tiểu Bạch, hay chúng ta ra viện đi?"

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tôi đang đợi anh

Lâm Uyển Bạch ngược mắt lên, phát hiện chẳng biết bà ngoại đã tỉnh dậy từ khi nào, đang nhìn mình bằng đôi mắt già cả.

Cô giả vờ nghiêng đầu, lau sạch mấy giọt nước còn đọng trên mi mắt, làm như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

"Không được!" Lâm Uyển Bạch lắc đầu, vỗ nhẹ lên bàn tay bà: "Bà ngoại, bà nói gì vậy! Với tình trạng sức khỏe hiện tại của bà, bắt buộc phải ở trong bệnh viện tiếp nhận điều trị, không thể ra viện được đâu. Khi nào bà khỏe chúng ta tính tiếp!"

"Bà nghe mấy cô y tá lắm bầm, có phải sắp làm phẫu thuật cho bà không?"

Lâm Uyển Bạch sao không nghe ra sự lo lắng của người già, cô mỉm cười: "Bà yên tâm đi, chuyện tiền bạc bà không cần lo lắng, cháu giải quyết được mà!"

"Haizz!" Bà thờ dài, mắt ươn ướt: "Tiểu Bạch, bà làm liên lụy cháu rồi!"

"Không có đâu, không có bà ngoại, làm sao cháu lớn lên mạnh khỏe như thế này được." Lâm Uyển Bạch nắm chặt tay bà, không ngừng lắc đầu.

Năm xưa khi Lâm Dũng Nghị đuổi cô ra khỏi nhà, cô như một con chó lang thang ngồi sụp bên vệ đường. Tới bây giờ, cô vẫn còn nhớ cái bóng loạng choạng vừa gạt nước mắt vừa đỡ cô dậy của bà. Nếu không có bà ngoại, cô đã chết đói ở đâu đường từ lâu.

"Bà ngoại, đừng nói chuyện này nữa!" Lâm Uyển Bạch không muốn tăng thêm nỗi lo lắng cho bà, bèn cười ha ha: "Bà cứ yên tâm chữa trị đi, tất cả vẫn còn có cháu! Hôm nay cháu ở với bà một lúc, muộn mới đi."

Bà ngoại hiểu nỗi khổ tâm của cô, mỉm cười gật đầu đồng ý.

Hai bà cháu nói chuyện hơn hai tiếng đồng hồ. Lâm Uyển Bạch sợ bà ngoại khô miệng, đứng lên cầm chai bình giữ nhiệt đi lấy nước.

Bệnh viện có phòng cung cấp nước ấm tổng hợp, cách đó cũng không xa, ở tận đầu hành lang. Khi Lâm Uyển Bạch lấy nước quay về thì bác sỹ chính đang mặc áo blouse đứng ở trước cửa, biểu cảm vô cùng nghiêm trọng.

Cô giật mình.

Cô vội nhanh đi tới, khi nhìn thấy bà ngoại vẫn bình an vô sự nằm trong phòng bệnh, cô mới bình tĩnh hơn một chút.

"Bác sỹ Hứa, anh qua đây là muốn nói với tôi về ca phẫu thuật lần hai của bà ngoại sao?"

"Cũng không hẳn."

"Hả?" Lâm Uyển Bạch bắt ngờ.

Bác sỹ Hứa cân nhắc giây lát rồi lên tiếng: "Cô Lâm, chúng tôi không thể làm phẫu thuật cho bệnh nhân nữa."

"Vì sao chứ? Vì tiền ư?" Lâm Uyển Bạch bắt ngờ vì câu nói đột ngột ấy. Cô sốt sắng: "Anh không cần lo lắng, chi phí phẫu thuật tôi nhất định sẽ nghĩ cách mà..."

Bác sỹ Hứa lắc đầu, không trả lời quá nhiều, mà tung ra một quả bom lớn: "Ngoài ra, tôi cho cô mười hai tiếng đồng hồ, bắt buộc phải xuất viện!"

"Giờ cơ?" Lần này Lâm Uyển Bạch thực sự bàng hoàng.

Giống như bầu trời tươi đẹp trong xanh bỗng dưng có mây đen kéo tới và sấm chớp ùng đoàng.

"Xin lỗi cô! Chúng tôi lực bất tòng tâm, đây là mệnh lệnh bệnh viện truyền đạt xuống." Bác sỹ Hứa tỏ thái độ khó xử: "Không ngại nói sự thật với cô. Bây giờ khắp Băng Thành e rằng không bệnh viện nào chịu nhận bà ngoại cô nữa. Cô Lâm, có phải cô đắc tội với người nào không?"

Câu nói cuối của anh ta như ẩn chứa điều gì.

Lâm Uyển Bạch ngẩng phắt lên, con ngươi co rụt lại với tiết tấu rất nhanh.

Giống như không dám tin, lại giống như bàng hoàng tỉnh ngộ. Bên tai vang lên giọng nói trầm thấp của người đàn ông: Chúng ta còn ngày rộng tháng dài, rồi sẽ có một ngày em phải cầu xin tôi...

Cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng hiểu ý tứ sâu xa đằng sau câu nói của anh.

Cô một lần nữa quay vào nhìn bà ngoại trong phòng. Ở khoảng cách này, khuôn mặt bà ngoại vẫn nở một nụ cười.

Lẽ nào mười hai tiếng sau phải để bà bị đuổi khỏi bệnh viện?

Bước chân Lâm Uyển Bạch xiêu vẹo. Cũng may bên cạnh là tường khiến cô không bị ngã, trước mắt như tối sầm đi.

...

Trở về phòng bệnh, sống lưng Lâm Uyển Bạch không ngừng lạnh toát, một chút cảm xúc cũng không thể hiện ra mặt.

Cô rót nước cho bà, rồi tiếp tục ngồi trò chuyện với bà. Khi hoàng hôn bên ngoài hắt vào phòng, cô đứng lên nói mình phải đi làm việc part-time rồi rời khỏi.

Có điều, sau khi ra khỏi bệnh viện, cô không tới Pub làm việc mà quay người đi vào góc cầu thang thoát hiểm.

Cô bước xuống mấy bậc cầu thang, ôm gối ngồi đó không hề nhúc nhích.

"Đi theo tôi, em sẽ không phải đến mấy nơi này giả vờ cười đùa, cũng không phải tới nhà họ Lâm chịu tất lấy tiền."

"Mỗi tháng, tôi có thể cho em hai mươi vạn, trang sức, túi xách, quần áo, nhà cửa, xe hơi, em muốn gì có thể nói với tôi. Chỉ cần tôi vui, tôi sẽ chiều em hết!"

"Chỉ cần em đồng ý, mọi lời hứa khi trước của tôi đều có hiệu lực."

"Lâm Uyển Bạch, quá tam ba bận."

...

Lâm Uyển Bạch bịt chặt tai, giọng nói của người đàn ông vẫn không ngừng len lỏi vào tai.

Khoang mũi ngập tràn mùi thuốc khử trùng của bệnh viện, nhắc nhở cô về thái độ kiên quyết của vị bác sỹ chữa chính.

Không liên lạc được với Lâm Dũng Nghị, cho dù cô liên lạc được thì cũng không dám chắc chắn một trăm phần trăm ông ta sẽ giúp đỡ.

Bên cạnh chỉ còn đứng một Tiêu Vân Tranh nhưng khi gọi điện, di động của anh ấy cũng thông báo tắt máy y như Lâm Dũng Nghị vậy. Mỗi lúc sau cô mới nhớ, người ta đã chào tạm biệt mình để sang Mỹ, nước xa chẳng cứu được lửa gần.

Cô cứ ngồi bất động như thế, sắc trời ngoài kia từ từ tối đi.

Ánh trăng nhợt nhạt thấp thoáng hắt vào. Lâm Uyển Bạch tựa mặt vào tay vịn bằng sắt lạnh lẽo, cái bóng của cô và người thật đều tĩnh mịch như đã chết vậy.

Bên trên, có ai đó mở cửa thoát hiểm ra, tiếng động không nhỏ, ánh đèn cảm ứng trên cầu thang bật sáng.

Lâm Uyển Bạch như bị ai đánh thức, đồng thời nó cũng phá vỡ tuyến phòng vệ cuối cùng của cô.

Cô chậm rãi đứng lên, sau đó từ từ ra khỏi cầu thang thoát hiểm, một lần nữa gặp lại bác sỹ chính trên hành lang.

Tuy mang theo chút không đành lòng nhưng bác sỹ Hứa vẫn không ngừng nhắc nhở: "Cô Lâm, những gì tôi nói không phải đùa giỡn đâu. Sau mười hai

tiếng nữa nếu cô không đi, chúng ta đành phải dùng biện pháp cưỡng chế."

Đây đâu phải là sự uy hiếp bệnh viện dành cho cô, rõ ràng chính là từ Hoắc Trường Uyên.

"Không đâu." Lâm Uyển Bạch khẽ nói một câu như vậy.

Cô thò tay vào trong chiếc túi đeo trước ngực, chạm vào chuôi con dao găm, dường như có thứ gì đó đang lặng lẽ biến tan.

...

"Dừng!"

Lâm Uyển Bạch bước ra khỏi thang máy khách sạn.

Cô dừng lại trước cửa một căn phòng cao cấp nào đó. Chỗ này cô không quá quen thuộc, nhưng cũng không lạ lẫm. Từng có ba lần cô tỉnh dậy và phát hiện mình đang nằm trong đây.

Trong phòng không có ai, cô đành ngồi xổm trước cửa chờ đợi, khiến sự tồn tại của mình trở nên không thanh không tiếng.

Chẳng biết đã qua bao lâu, có một đôi giày da sáng bóng đá vào cô.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu, nhìn thấy bóng hình cao lớn đang đứng nhìn mình từ trên cao.

Hoắc Trường Uyên mặc một bộ vest xanh đậm, cà vạt thắt chín chu, từ đầu tới chân đều toát lên sự tỉ mỉ và sạch sẽ.

"Em đang làm gì ở đây?"

Lâm Uyển Bạch há hốc miệng: "Tôi đang đợi anh..."

Hoắc Trường Uyên không lên tiếng, rút thẻ phòng ra thẳng thừng quẹt, rồi điềm nhiên vượt qua cô, đi vào phòng.

Tuy mất mặt nhưng Lâm Uyển Bạch đành mặt dày bước vào theo, mỗi bước đều vô cùng khó khăn.

Cô nhìn thấy Hoắc Trường Uyên vắt chân ngồi lên sofa. Cô tiến lên mấy bước, giọng nói nhẹ mà run rẩy: "Anh Hoắc, lúc trước anh nói muốn tôi theo anh..."

"Tôi đồng ý!"

Cô đã dứt lời nhưng Hoắc Trường Uyên vẫn không ý kiến gì.

Cảm xúc trong ánh mắt anh rất bình thản, nhạt như nước hoa.

Lâm Uyển Bạch bứt rứt cắn răng, gờ tay cởi từng chiếc cúc áo một...

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Đã quen tự tay làm

Không còn sự bó buộc của cúc áo, chiếc sơ mi trắng chẳng mấy chốc đã dễ dàng tuột xuống.

Những cơn gió lạnh của điều hòa trong phòng liên tục thổi tới, Lâm Uyển Bạch không dám dừng tay lại, cô tiếp tục lần tới khóa quần bò.

Chẳng bao lâu sau, chiếc quần bò rộng ống cũng rơi xuống thảm trải sàn như một cánh hoa mỏng manh. Trên người cô chỉ còn lại hai món nội y nhỏ bé.

Lâm Uyển Bạch giấu hai tay sau lưng. Khi tay cô chạm tới chiếc khóa áo bằng kim loại ẩn bên trong áo lót thì cuối cùng Hoắc Trường Uyên đang ngồi trên sofa cũng ngước lên nhìn cô: "Tôi nhớ có người từng nói, dù là ba lần hay ba mươi lần, đáp án cũng không thay đổi."

Ngữ khí nhạt nhòa, không nghe ra cảm xúc gì.

Đôi lông mi rậm và dài dường như đã che đi ánh mắt thâm trầm ấy, nhưng vô hình lại chứa một khí thế mạnh mẽ.

Một câu nói bản thân đã từng chắc như đinh đóng cột, vậy mà lúc này trở thành một chuyện nực cười.

Cơ mặt Lâm Uyên Bạch như cứng đờ lại. Hai hàm răng của cô run rẩy va vào nhau, chỉ có thể bật ra hai tiếng nhỏ bé:

"Xin anh..."

Hình như Hoắc Trường Uyên đã bật cười: "Lâm Uyên Bạch, em cũng nên nhớ tôi đã từng nói, sau này cho dù em cầu xin tôi, tôi cũng phải cân nhắc."

Cổ họng Lâm Uyên Bạch thắt chặt lại từng cơn. Cô cúi đầu xuống, đành chờ đợi lời phán xử của anh.

"Mặc vào!" Hoắc Trường Uyên bất ngờ quát.

"..." Lâm Uyên Bạch sửng người.

Bàn tay sau lưng cô không biết nên tiếp tục hay nên thu về, cho tới khi anh đứng lên, buông một câu: "Tôi đói rồi, đi ăn gì đó đã."

...

Lâm Uyên Bạch những tưởng họ sẽ đến nhà hàng, không ngờ lại là một hộp đêm.

Hoắc Trường Uyên dường như là khách quen ở đây, đến chào hỏi cũng không cần mà lên thẳng phòng VIP trên tầng ba.

Không gian bên trong rất lớn, đã có không ít người, ở giữa bày một chiếc bàn tròn có vẻ rất cao cấp, liên tục có những tiếng bóng va đập lên mặt bàn giòn tan.

Bên cạnh xuất hiện người đàn ông cô đã có duyên gặp mặt hai lần trong Pub, một đôi mắt hoa đào rất dễ nhận ra.

Tần Tư Niên quay đầu lại, thu cây gậy vào trong tay: "Ồi! Mặt trời mọc từ đằng Tây đấy à?"

Giống như nhìn thấy chuyện gì kỳ lạ lắm, anh ấy chỉ nhìn chòng chọc ra sau lưng Hoắc Trường Uyên.

Khi nhìn rõ gương mặt cô gái bước vào, anh ấy mới như tỉnh dậy tỏ vẻ đã hiểu.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu lẳng lặng đi theo Hoắc Trường Uyên, mắt không nhìn ngang ngó dọc nên suýt nữa còn đâm sầm vào lưng anh. Ngay lập tức cô được anh giữ tay kéo thẳng xuống ngồi lên sofa.

Cô nhìn khắp phòng một lượt, bên cạnh mỗi người đàn ông đều có một cô gái xinh xắn phục vụ, không ai cô đơn cả.

Tần Tư Niên đang đánh bóng lúc này đi tới, ngồi phịch xuống đối diện. Chẳng bao lâu sau, cô gái bên cạnh anh ấy cũng tự nhiên sát vào như hình như bóng.

Cô gái ấy cầm ly rượu màu xanh dương lên, giọng nói vừa bẽn bệ vừa nũng nịu: "Tư Niên, anh ném thử ly cocktail em vừa pha chế này?"

Tần Tư Niên nhấp một ngụm, rồi vuốt má cô gái như khích lệ.

"Rót cho tôi một cốc."

Hoắc Trường Uyên bất ngờ đá vào chân cô.

Lâm Uyên Bạch đánh mắt nhìn chai rượu trên bàn, giờ tay cầm lên rồi rót một ly rượu đưa qua.

Hoắc Trường Uyên đón lấy, sau đó hát hăm: "Tôi muốn ăn quả óc chó."

"..." Lâm Uyên Bạch nhú mày nhìn anh, ý tứ là sao anh không tự làm đi.

"Đây là thái độ của em khi cầu xin người khác đấy à?" Hoắc Trường Uyên đặt ly rượu lên bàn, giọng nói nhẹ như không.

Một câu nói đã khiến Lâm Uyên Bạch phải im bật, cô khẽ lắc đầu: "Không phải..."

Cô với lấy chiếc xô đựng hoa quả sấy khô, rồi cúi đầu, bóc từng quả một, không dám oán thán thêm một câu nào nữa.

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh mình. Cô đang cúi người, tay trái cầm hạt óc chó, tay phải cầm cái kẹp. Trên bàn có một tờ giấy sạch sẽ được trải ra. Sau khi bóc vỏ xong, cô đặt từng hạt lên tờ giấy.

Đôi mày cặp xuống chưa hề ngược lên, giống như cô đang phải tập trung làm một việc vĩ đại nào đó.

"Tôi bóc xong rồi!"

Lát sau, cô gạt tờ khăn giấy về phía anh.

Ánh mắt cô giống như một học sinh nhỏ, trở thành một sự đối lập dữ dội so với cô gái ngồi bên cạnh Tần Tư Niên.

Hoắc Trường Uyên rút một điều thuốc từ trong bao ra: "Em nên học cách làm thế nào để lấy lòng người khác."

Lâm Uyển Bạch cũng hướng mắt về phía đối diện, bàn tay cô gái kia đã bắt đầu sờ qua sờ lại cái bụng nhỏ của Tần Tư Niên.

"Đút cho tôi." Hoắc Trường Uyên nâng cằm cô lên.

"..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên lúc này giống như con chim ưng trong đêm tối vậy.

Dưới cái nhìn ấy, cô không kiên trì được quá hai giây. Cô cầm hạt óc chó đã được bóc vỏ lên, đưa tới bên môi anh.

Hoắc Trường Uyên ăn vào miệng nhưng không hề nhai mà đưa tay về phía cô, giữ chặt gáy, ép cô hướng về phía mình. Anh nhắm thẳng vào bờ môi đang hé mở. Khi lưỡi anh đâm vào trong, hạt óc chó cô vừa đút cho anh cũng đồng thời được chuyển sang miệng cô.

Gò má bên phải của Lâm Uyển Bạch phồng lên, xen lẫn cả nước bọt của anh.

"Đây mới là đút, hiểu không?" Hoắc Trường Uyên ấn ngón tay cái lên khóe miệng cô.

Lâm Uyển Bạch: "..."

Răng cô nhẹ nhàng cử động, hạt óc chó cũng tan ra trong miệng.

Nhiệt độ trên gương mặt theo đó nổ tung. Cô phát hiện mọi người trong phòng đều đang quay ra nhìn họ, biểu cảm như đùa như thật.

Lâm Uyển Bạch chưa bao giờ khó xử như thế, cô cảm thấy mình chẳng khác gì máy cô phục vụ kia cả.

Cô biết Hoắc Trường Uyên cố tình, anh đang trừng phạt cô trước sau nhiều lần không biết điều.

Dòng máu trong cơ thể như chảy qua từng mạch máu rồi giật giật. Lâm Uyển Bạch cảm thấy nhục nhã nhưng không thể bỏ đi. Bây giờ không phải anh đang muốn thuyết phục cô mà chính cô đang cầu xin anh ngu với mình.

Quả nhiên, chọc vào anh thì không ai có thể dễ dàng rút lui cả.

Cô giật giật khóe miệng, tự đầu hàng, cổ tay bỗng dưng bị người ta giật lên: "Đi nào, về thôi."

...

Hoắc Trường Uyên không uống ly rượu nào trong hộp đêm nên không phải thuê tài xế.

Đền đường vùn vụt lướt qua, Lâm Uyển Bạch chẳng có tâm trạng gì ngắm nhìn.

Hai tay cô nắm chặt dây an toàn. Từ lúc anh dẫn cô ra khỏi hộp đêm, trái tim căng thẳng của cô như con quay vẫn đang xoay tròn với tốc độ cao.

Nếu nói, lúc ở trong khách sạn, cô coi quần áo trước mặt anh là để thể hiện thành ý của mình thì chắc chắn bây giờ đã phải làm thật.

Chiếc Land Rover dừng lại khi nào Lâm Uyển Bạch không hề hay biết. Cô chỉ nghe thấy anh nói một câu: "Xuống xe" rồi đi theo anh như một cái máy.

Ra khỏi thang máy, nơi họ tới lại không phải khách sạn.

Là một căn hộ cao cấp. Hoắc Trường Uyên lấy chìa khóa ra mở cửa: "Còn không vào?"

"À!" Lâm Uyển Bạch rào bước đi theo.

Nơi này chắc phải rộng đến hai trăm mét vuông, trang hoàng không quá xa hoa, mang các tông màu đen trắng xám chủ đạo, nhưng đi vào từng chi tiết vẫn toát lên một vẻ cao quý và kín đáo.

Mùi hương của đàn ông xộc thẳng vào mũi nói cho cô biết, đây là nhà của anh.

Lâm Uyển Bạch vẫn đi theo phía sau anh, rụt dè như một con chuột.

Trong tủ giày trước cửa chỉ có một đôi dép lê nam giới. Cô xỏ vào một đôi cực rộng, đi qua đi lại cứ loẹt quẹt.

Hoắc Trường Uyên đi chân đất vào trong, tới nhà bếp bèn quay đầu hỏi cô: "Có uống nước không?"

"Không uống..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Cô một mình đứng trong phòng khách, không có lệnh của anh, cô không dám ngồi xuống cũng không dám đứng chạm linh tinh.

Chẳng bao lâu sau, bóng Hoắc Trường Uyên một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt, tay cầm một cốc nước trắng.

Anh đi tới trước mặt cô uống một hớp nước rồi đặt cốc xuống bàn. Ngay sau đó, anh quay người, bất ngờ đẩy cô xuống chiếc sofa bằng da thật: "Mấy chuyện còi quần áo này, tôi vẫn quen tự tay làm hơn!"

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tôi chỉ có một yêu cầu

Trời xoay đất chuyển.

Lâm Uyển Bạch chỉ cảm thấy mình bị đè lên một góc sofa, xương quai xanh lạnh lẽo.

Chiếc sơ mi lúc trước cô phải rất vất vả mới cởi được từng chiếc cúc, trong chớp mắt đã bị anh nhẹ nhàng cởi ra, chỉ còn lại tiếng vải mềm rơi xuống thảm.

Dưới ánh đèn lung linh của phòng khách, đáy mắt thâm trầm sâu xa của Hoắc Trường Uyên giống như được thiêu đốt.

"Anh..."

Lâm Uyển Bạch muốn nói gì đó nhưng lại không biết phải nói gì.

Dịu dàng hơn bão táp mưa sa, nhưng lại cấp thiết hơn những cơn mưa nhỏ.

Động tác nhanh chóng và sức mạnh của Hoắc Trường Uyên đều thể hiện sự bá đạo ẩn nấp sau vẻ trầm mặc của anh.

Còn Lâm Uyển Bạch từ đầu tới cuối đều không dám gây gổ, sợ dù chỉ một động tác nhỏ của mình cũng làm anh tức giận. Kể từ giây phút tìm được anh ở khách sạn, cô đã tự nhủ mình phải ngoan ngoãn phục tùng 100%.

Nhưng tới cuối cùng, cô vẫn không nhìn được, bám vào vai anh: "Đau lắm..."

Hoắc Trường Uyên cúi xuống nhìn cô, khung xương mềm mại mỏng manh như cây dương liễu gục trong lòng bàn tay anh.

Cột tóc đuôi ngựa đằng sau gáy đã xổ ra, dính lên gò má ửng hồng. Dáng vẻ cúi mặt, xấu hổ không dám nhìn anh càng kích động cho máu huyết trong người anh thêm sôi sục, khao khát nhìn đến tận đáy mắt cô, giống như con lữ vũ đề cần được giải cứu kịp thời, chỉ muốn được lấp đầy cô.

"Cố nhịn!" Hoắc Trường Uyên quát.

Bờ môi Lâm Uyển Bạch run rẩy, cô dè dặt nghẹn ngào: "Tôi rất sợ hãi..."

Hoắc Trường Uyên bất ngờ nghĩ đến vết đỏ hồng lưu lại trên giường lúc trước.

Cô còn rất non nớt...

Nghĩ như vậy, yết hầu Hoắc Trường Uyên trượt lên trượt xuống.

Con người đen sẫm thâm trầm dục vọng vẫn lạnh ngắt, nhưng bên trong lại bất chợt dịu dàng hơn, đến cả động tác của anh cũng vậy.

Lâm Uyển Bạch không nhớ rõ sau khi mọi chuyện kết thúc, cô đã được anh bế lên phòng ngủ trên tầng như thế nào. Trong tầm mắt mông lung, anh ngồi ở đầu giường hút thuốc, mùi thuốc lá nhanh chóng lan tỏa.

Ai cũng nói đàn ông sau khi làm chuyện ấy đều sẽ hút một điếu thuốc.

Tay chân nhừ mỏi không thể nhấc lên được, khi cô nhắm mắt lại chuẩn bị thiếp đi, thì cô thấy anh ấn đầu lợc vào trong gạt tàn, rồi lập tức tung chăn ra, một lần nữa phủ lên người cô.

Lâm Uyển Bạch muốn nói "Không muốn" nhưng đã bị lưỡi anh chặn hết.

...

Ngày hôm sau, Lâm Uyển Bạch mở mắt ra.

Nếu nói ký ức của buổi tối lần đầu là những mảnh vụn vỡ thì mỗi một hình ảnh tối qua đều như chế độ HD in sâu trong não bộ.

Thứ đánh thức cô là tiếng nước ồ ồ chảy trong nhà tắm. Lúc này tiếng nước đã ngừng lại, cánh cửa bật mở, một vóc dáng trắng kiêu rần chắc còn dính nước đập thẳng vào tầm mắt.

Tuy rằng cảnh này không còn xa lạ với cô nữa nhưng cô vẫn ngượng ngập quay đi.

Hoắc Trường Uyên vẫn đi chân đất, để lại vệt nước dưới sàn nhà.

Anh đập đập chiếc khăn mặt trong tay lên người cô: "Dậy rồi sao? Đi tắm đi."

"Ồ." Lâm Uyển Bạch khẽ bật ra một tiếng từ trong chần.

Đợi thêm vài giây, cô thấy anh vẫn ngồi ở phía cuối giường, không có ý rời đi.

"Nhìn gì vậy?" Hoắc Trường Uyên cũng bất gặp ánh mắt cô, liếc xéo qua: "Muốn tôi làm thêm lần nữa với em hả?"

"Không... Không!" Lâm Uyển Bạch cuống quýt lắc đầu.

Cô cúi xuống nhìn mình đang không một mảnh vải, sợ một giây nữa anh thật sự lóe mình vào phòng tắm.

Cô cắn răng, đành giữ chặt hai mép trái phải của chiếc chăn, cố gắng bọc kín cơ thể. Khi chắc chắn không hở ra chút nào, cô mới lê dép đi vào phòng tắm.

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng nhìn theo, phát từ mấy tiếng hậm hừ từ trong mũi.

Có chỗ nào trên người cô mà anh chưa thấy, chưa sờ cơ chứ?

Bây giờ mới nghĩ tới việc phòng anh, thừa thải!

Anh nhìn cô rõ ràng đã quấn chăn kín người như một con chim cánh cụt, nhưng vẫn loẹt quẹt dép thê thảm đi qua mình, rồi đóng kín cửa phòng tắm lại.

Hoắc Trường Uyên đang định quay đi thì cánh cửa phòng tắm lại bị mở ra lần nữa.

"À..." Lâm Uyển Bạch đỏ mặt, lạch bạch đi ra ngoài, ngượng ngập nói: "Quên lấy quần áo rồi..."

Cô ôm đồng quần áo trên sofa nằm tối qua lên, sắp úp mặt vào đồng quần áo tới nơi, chuồn vào trong phòng tắm với tốc độ còn nhanh hơn vừa nãy.

Bên ngoài cánh cửa phòng tắm được dán giấy cát, tiếng cười thầm của Hoắc Trường Uyên bật ra.

Hức hức...

Lâm Uyển Bạch gục đầu lên tường gạch.

Khi tắm xong đi ra ngoài, cô còn đặc biệt dọn sạch sẽ phòng tắm, đặt đúng mọi thứ về vị trí cũ, như chưa hề có ai xuất hiện vậy.

Trong phòng chỉ còn lại mình cô, Lâm Uyển Bạch quét mắt nhìn đồng giấy vệ sinh lộn xộn dưới sàn, hít sâu một hơi.

Cô từ trên gác đi xuống, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang ngồi trong phòng khách.

Anh đã thay quần áo, vì ở trong nhà, bên trên anh chỉ mặc chiếc sơ mi trắng sạch sẽ, bên dưới là chiếc quần Âu đen thẳng tắp.

Lâm Uyển Bạch khẽ khàng đi tới, lên tiếng có phần sốt sắng: "Anh Hoắc..."

Hoắc Trường Uyên ngừng đầu khỏi tờ báo, đồng thời đặt tách cà phê trong tay xuống.

"Phía bệnh viện..."

"Tôi đã gọi điện thoại rồi."

Nghe xong, trái tim căng thẳng của Lâm Uyển Bạch cuối cùng cũng được hạ xuống.

Liềm liềm môi, cô lẳng lặng cuộn chặt bàn tay lạnh lại: "Anh từng nói... chỉ cần tôi đồng ý, mọi lời hứa lúc trước của anh đều có hiệu lực."

"Phải." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Anh nói mỗi tháng có thể cho tôi hai mươi vạn."

Giọng Lâm Uyển Bạch càng lúc càng thấp xuống, tựa hồ chỉ còn tiếng thở khẽ khàng.

Cuộc đàm phán như vậy khiến cô cảm thấy hèn hạ không còn chỗ đứng, nhưng nếu đã lựa chọn đi tới bước này thì nên đối mặt với sự thật.

"Phải." Hoắc Trường Uyên vẫn gật đầu như ban nãy.

Ngay lập tức, anh rút từ trong ví ra một chiếc thẻ, ấn hai ngón tay lên rồi đẩy tới trước mặt cô: "Em cầm tạm chiếc thẻ này, sau này mỗi tháng tôi sẽ bảo Giang Phong chuyển vào đó hai mươi vạn, mặt khẩu là sáu số chín."

Lâm Uyển Bạch cầm chiếc thẻ lên, chi phí mở của bà ngoại không phải lo lắng nữa rồi.

Giây phút đáng lẽ phải cảm thấy thoải mái và vui vẻ, nhưng cô không cười nổi. Một chiếc thẻ nhẹ tênh nhưng sao thấy nó nặng trĩu.

"Còn gì muốn bổ sung không?"

Hoắc Trường Uyên cầm tách cà phê lên, chất lỏng màu đen đặc bên trong không được cho thêm dù chỉ nửa viên đường, soi rõ từng đường nét trên khuôn mặt anh. Anh kiên nhẫn đưa lên môi chờ đợi.

Lát sau, Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại: "Nếu không còn gì thì tôi lướt tôi nói."

Cả người Lâm Uyển Bạch lại căng thẳng, ngay cả hô hấp cũng tạm ngừng.

"Tôi chỉ yêu cầu đúng một việc, gọi là tôi." Hoắc Trường Uyên nhìn cô chằm chằm, trầm giọng.

Gọi là tôi...

Vậy có nghĩa là một thời gian rất dài sau này, cơ thể cô sẽ không còn thuộc về mình nữa.

Lâm Uyển Bạch chậm chạp gật đầu: "... Được."

Hoắc Trường Uyên không nói thêm gì nữa, chỉ đưa cho cô một chiếc chìa khóa chống trộm.

Ngồi lâu trên chiếc sofa bằng da thật, nơi lồm xồm tựa hồ sắp rơi thẳng tuột, cộng thêm việc hôm qua họ còn mãnh liệt ở đây. Lâm Uyển Bạch ngồi không yên nữa, cô đứng lên khô miệng nói: "Không còn sớm nữa, tôi phải đi làm rồi..."

Nói xong, cô cúi đầu chạy bước nhỏ về phía cửa chính.

Khi cô cúi người xỏ chân vào đôi giày búp bê, đằng sau có những bước chân trầm ổn vang lên.

"Tôi đưa em đi."

~Hết chương 37~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Người con gái của tôi

Lâm Uyển Bạch cùng anh đi thang máy xuống hầm để xe.

Khi ngồi lên chiếc Land Rover này một lần nữa, hoàn cảnh của cô đã hoàn toàn khác biệt.

Lúc tắm rửa cô đã kiểm tra một lượt, phát hiện có một vài chỗ bị sưng. Có thể thấy được sức mãnh liệt của buổi tối hôm qua. Mấy vết xanh xanh tím tím trên người đều là dấu ấn anh để lại, cảm giác như cả hơi thở cũng không thể tách rời được.

Lâm Uyển Bạch âm thầm thở hắt ra một hơi.

Hoắc Trường Uyên ngồi bên cạnh bất ngờ đổ người về phía cô, khuôn mặt cương nghị và sắc nét bỗng dung bị phóng to trước mắt.

"Đừng..."

Lâm Uyển Bạch co rụt vai lại, căng thẳng nhìn anh.

Hoắc Trường Uyên thấy vậy bật cười: "Trong đầu em nghĩ cái quái gì vậy hả! Tôi qua chưa đã à?"

"..." Lâm Uyển Bạch sững người.

Một giây sau, trước ngực cô có thêm một dây đai an toàn. Cô xấu hổ đến nỗi ngón chân cũng co quắp lại.

Chiếc Land Rover lao từ trong hầm ra ngoài đường lớn. Hoắc Trường Uyên có vẻ nghiện thuốc lá nặng, gấp đèn đỏ anh cũng rút một điếu thuốc ra, đặt lên khóe miệng và châm hút, sau đó ném đại chiếc bật lửa vào hộc đựng đồ.

Mùi thuốc lá ập tới, Lâm Uyển Bạch bỗng nhiên ý thức được một vấn đề.

Tôi qua anh không dùng biện pháp an toàn...

Tìm cô nẩy lên mấy nhịp. Khi chiếc xe lăn bánh, cô nghiêng đầu nhìn biển hiệu màu xanh lá bên đường: "Anh có thể dừng xe lại không? Tôi muốn mua thứ này."

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn vào gương chiếu hậu, rồi đổ xe vào lề đường.

Vì anh đã đi quá một đoạn nên sau khi xuống xe, Lâm Uyển Bạch phải chạy ngược lại mấy mét.

Khi anh đã hút xong quá nửa điếu thuốc, cô cũng quay trở lại xe. Có thể vì sợ anh phải đợi quá sốt ruột, lúc về cô vẫn còn thở hồng hộc.

Hoắc Trường Uyên để ý thấy trong tay cô có thêm một hộp thuốc.

Dòng chữ nhỏ bên trên không cần nhìn kỹ cũng biết là gì, bởi vì bản thân anh cũng từng mua. Sau khi lên xe, cô không nói câu nào, chỉ lẳng lặng bỏ hộp thuốc vào trong túi xách đặt bên chân.

Tôi qua cũng giống như đêm đầu tiên, Hoắc Trường Uyên quá dũng mãnh.

Không kịp làm bất cứ biện pháp nào, hơn nữa anh cũng chưa từng đưa cô gái nào về nhà thế nên không có sẵn.

Hành động này của cô là rất biết điều, rất ngoan ngoãn, đủ khiến anh yên lòng. Nhưng chẳng hiểu sao trong lòng Hoắc Trường Uyên lại xuất hiện đôi chút khó chịu.

Suốt dọc đường, cả hai đều im lặng.

Giờ này là giờ đi làm buổi sáng, lưu lượng xe rất lớn. Họ từ trên cầu cao tốc đi xuống, tiếp tục đi thẳng khoảng sáu, bảy trăm mét nữa thì tới tòa nhà văn phòng.

Lâm Uyển Bạch liếc thấy trước cửa tòa nhà có rất nhiều nhân viên văn phòng đang rào bước đi vào trong. Cô bèn chỉ về phía ngã tư vừa qua: "Anh Hoắc, anh dừng xe ở đây là được rồi!"

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, rồi một lần nữa tấp xe vào lề theo yêu cầu.

Sau khi nói một tiếng "Cảm ơn", Lâm Uyển Bạch cũng khấn trương cởi dây an toàn ra.

Trước khi xuống xe, cô còn cẩn thận ngoái trước ngoái sau một lượt rồi lén la lén lút như sợ bị ai phát hiện vậy.

Hoắc Trường Uyên nhú mày lại, cảm giác khó chịu ban nãy hình như còn nghiêm trọng hơn.

...

Việc đầu tiên khi tới công ty của Lâm Uyển Bạch là gọi điện thoại cho bác sỹ.

Mặc dù cô đã nghe chính miệng Hoắc Trường Uyên đảm bảo, nhưng vẫn muốn tự kiểm tra lại.

Cô gọi điện tới phòng y tá, người nhận máy là cô y tá đã quá quen thuộc với cô. Cô ấy vẫn nói như bình thường rằng vừa đi kiểm tra phòng bệnh của bà ngoại, hình như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ có mình cô biết, qua mười hai tiếng đồng hồ vừa rồi, thể giới của cô đã đảo lộn.

Sau khi tan làm, Lâm Uyển Bạch bắt xe tới bệnh viện thăm bà, đồng thời tới tìm bác sỹ chính bàn về việc phẫu thuật lần hai.

Đứng trước quầy thu ngân, cô rút luôn số tiền vừa được chuyển vào tài khoản.

Hoắc Trường Uyên không hổ danh là thương nhân, làm việc vừa tốc độ vừa hiệu quả.

Hòn đá tảng trong lòng đã được giải quyết. Lâm Uyển Bạch ngắm nhìn bà ngoại nằm ngủ yên bình trong phòng, khoảnh khắc này cô chợt cảm thấy mình làm gì cũng xứng đáng.

Sau khi bà ngoại tỉnh dậy, cô cùng bà ăn xong bữa tối rồi lại vội ngồi xe buýt tới Pub.

Về đêm, không cần biết là thứ mấy, việc kinh doanh trong Pub vẫn cứ bận rộn.

Lâm Uyển Bạch bị đồng nghiệp gọi qua mang rượu. Cô xếp đủ rượu lên khay rồi đẩy cửa phòng VIP. Bất luận trong không gian ấy có bao nhiêu người, sự tồn tại của Hoắc Trường Uyên vẫn cực kỳ nổi bật, chỉ một cái nhìn đã có thể phát hiện ra.

Không phải là đám công tử nhà giàu vẫn hay chơi với nhau. Lần này toàn là những người mặc quần Áo áo vest như anh. Cả trợ lý Giang Phóng cũng có mặt, có lẽ đây là một buổi tiếp khách.

"Thưa anh, rượu đã tới!"

Hoắc Trường Uyên chỉ giờ đại tay lên.

Lâm Uyển Bạch nhìn anh, tầm mắt chạm nhau trong khoảnh khắc. Ánh mắt của anh không có quá nhiều thay đổi, chỉ hồ hững quay đi.

Biểu cảm trên khuôn mặt anh cũng rất khó hiểu, làm như người đàn ông hôm qua anh vờ vu trên người cô, dùng sức đến mức mặt mũi cạo cạo không phải là anh vậy.

Lâm Uyển Bạch bắt giác bấu môi.

Cô rót xong rượu, vừa hay có vị khách cầm lên, chẳng biết là vô tình hay cố ý mà lại chạm vào tay cô. Cũng may cô phản ứng nhanh, rút lại kịp thời.

Khi ra khỏi phòng, cô cảm giác có ai đó theo mình.

Ban đầu Lâm Uyển Bạch không quá để ý, khi phát hiện người ấy càng lúc càng gần, cô vô thức quay đầu.

Mũi cô chạm phải lồng ngực người đàn ông, cô loạng choạng lùi về sau mấy bước, eo kịp thời được một cánh tay đỡ lại, không để cô vấp ngã.

"Sao em vẫn còn chạy đến đây làm? Đã cho em một cái thẻ rồi cơ mà, chưa đủ sao?"

"Đủ rồi!" Lâm Uyển Bạch vội vàng lên tiếng.

Cô xấu hổ xoa xoa chóp mũi đau đớn, giải thích: "Tôi chỉ định làm nốt tháng này thôi."

Nghe xong, bờ môi mỏng của Hoắc Trường Uyên giật giật, từ trong cổ họng bật ra một câu nói vừa ngang bướng vừa âm u: "Người con gái của tôi sao có thể tùy tiện để kẻ khác chấm dứt chứ!"

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, hơi ngây người.

"Tôi giúp em xin nghỉ việc, hay em muốn tự xin?"

"Tự tôi..."

Có mấy đồng nghiệp đi qua đã bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ. Nếu để anh đi nữa, há chẳng phải ai cũng biết hay sao.

Lâm Uyển Bạch giờ tay lên xem đồng hồ, ấp úng nói: "Giờ này không hay lắm, làm nốt hôm nay tôi sẽ qua nói với quản lý."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rất hài lòng, giờ tay xoa đầu cô: "Ngoan."

Cứ như nựng thú cưng vậy.

Lâm Uyển Bạch không quay qua, trong đầu cô vẫn còn văng vẳng câu nói ban nãy của anh.

Người con gái của tôi...

...

Mười hai rưỡi tối, Lâm Uyển Bạch từ trong Pub đi ra.

Giống như yêu cầu của Hoắc Trường Uyên, trước khi về cô đã xin quản lý nghỉ việc. Cô cứ nghĩ sẽ bị gây khó dễ, không ngờ quản lý đồng ý rất thoải mái, cũng không cố ý trừ lương và hoa hồng của cô.

Có điều, xuất hiện vài đồng nghiệp nữ ghen ăn tức ở, nói cô trèo cành cao.

Lâm Uyển Bạch chẳng cãi, ai bảo cô đúng là một kẻ như vậy cơ.

Đi tới bên đường, cô phát hiện chiếc Land Rover vẫn còn đỗ ở đó, cánh cửa ghế lái phụ được đẩy từ trong ra: "Lên xe đi!"

Lâm Uyển Bạch tròn xoe mắt.

Cô bất ngờ vì anh vẫn còn ở đây, căn phòng ban nãy anh ngồi đã có khách mới từ sớm.

Cùng với tốc độ xuyên đêm của chiếc Land Rover, Lâm Uyển Bạch siết tay càng lúc càng chặt, tim cũng đập càng lúc càng nhanh.

Những chuyện sắp xảy ra khiến cô cảm thấy hoang mang vô cùng. Nói thật, cơ thể cô có phần quá tải, bây giờ đi lại vẫn còn đau nhức.

Trong lúc cô đang lo lắng và sốt ruột thì xe dừng lại.

Ánh đèn đường vàng vọt ngả vào trong xe, những căn nhà xung quanh nào có phải là chung cư cao cấp mà chính là khu nhà cũ quen thuộc của cô.

Lâm Uyển Bạch sửng sốt.

Cô quay đầu lại với vẻ khó hiểu, bỗng bị nụ hôn của anh lấp kín đôi môi. Sau một nụ hôn quyến luyến và triền miên, Hoắc Trường Uyên liếm liếm khóe miệng cô rồi cất giọng trầm trầm: "Tôi nay ngủ một giấc thật ngon đi."

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Cùng tắm đi

Hoắc Trường Uyên nói xong thì ngồi thẳng dậy.

Lâm Uyển Bạch vẫn còn ngây ra nhìn anh như ban nãy, bên khóe môi vẫn còn vương mùi hương của anh.

Cô còn tưởng..

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn cô: "Không đành lòng xuống xe à?"

Biểu cảm lạnh nhạt trên khuôn mặt vẫn không hề thay đổi, nhưng Lâm Uyển Bạch lại bị anh nhìn chằm chằm đến đỏ mặt.

"Không phải!" Cô lắc đầu nguầy nguậy.

Cô tháo dây an toàn, như bật dậy khỏi ghế lái phụ. Trước khi đóng cửa lại, cô cúi xuống chào anh: "Anh Hoắc, tôi lên nhà trước, anh lái xe cẩn thận... Chúc ngủ ngon!"

Hai chữ cuối cùng có phần ngượng nghịu, Lâm Uyển Bạch chạy vào trong khu nhà.

Cô không chạy ngay lên trên mà trốn đằng sau cửa chính tòa nhà.

Cho tới khi chiếc Land Rover một lần nữa nổ máy, cô mới chậm rãi thò đầu ra.

Hai chiếc đèn đuôi xe nhấp nháy trong bóng tối, trong lòng cô chợt dâng lên một cảm giác khác thường.

...

Chiều hôm sau, công ty họp xong, quản lý gọi riêng cô ra.

Người đó nói có một dự án cần tới doanh nghiệp đối tác đàm phán, bảo cô chỉnh lý lại tài liệu rồi đi cùng.

Lâm Uyển Bạch dĩ nhiên không dám chậm trễ, nửa tiếng sau cùng quản lý rời khỏi công ty.

Taxi dừng lại ở khu CBD phồn hoa nhất trung tâm thành phố, đập vào mắt trước tiên là một tòa nhà cao chọc trời, vô cùng phong cách.

Khi Lâm Uyển Bạch nhìn thấy chữ "Hoắc Thị" nổi bật ấy, cô mới hiểu tại sao quản lý lại muốn cô đi theo, e rằng vì bữa cơm hôm trước quản lý mặc

nhận cô và Hoắc Trường Uyên có chuyện mờ ám.

Đội nửa tiếng trong phòng họp, bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên mới đứng định đi tới, theo sau là trợ lý Giang Phóng.

Nhìn thấy cô, dường như có chút kinh ngạc thoáng qua trong đôi mắt anh, nhưng cảm xúc ấy cũng rất ngắn ngủi.

Vẫn là một bộ vest màu đen vừa vặn, đường vai chặt chẽ, cạp váy không chút xộc xệch, từ đầu tới chân đều thể hiện một sự tỉ mỉ và gọn gàng. Vì có ánh nắng hắt xuống ô cửa chớp, ngũ quan của anh dường như trông càng vuông vắn hơn.

Sau khi Hoắc Trường Uyên ngồi xuống, trợ lý Giang Phóng đứng bên lập tức đưa tài liệu tới.

"Xin lỗi."

Anh chỉ nói khẽ một câu như vậy, sau đó bắt đầu nhập tâm vào công việc ngay, từ đó về sau, nhìn ai anh cũng chỉ thoáng qua.

Chỉ từng gọi anh là Hoắc tổng trên bàn rượu, đây quả thực là lần đầu tiên Lâm Uyển Bạch quan sát anh trong lúc làm việc.

Ngoài biểu cảm lạnh nhạt đã như bén rễ trên khuôn mặt ra, anh còn có một sự nghiêm khắc. Chiếc bút trên ngón tay chạm xuống mặt bàn. Anh không nói quá nhiều lời thừa thãi, không huênh hoang nhưng khiến người ta phải nể sợ, chẳng trách anh khiến nhiều người nghe theo.

Khi buổi họp kết thúc, Lâm Uyển Bạch cảm thấy đầu óc cũng bắt gặp xoắn tít lại.

Cô thu dọn tài liệu, rồi cùng quản lý đi ra thang máy.

Chân trước của cô vừa bước qua cánh cửa xoay của tòa nhà, phía sau đã có tiếng nhiều người cung kính chào "Hoắc tổng".

Lâm Uyển Bạch và quản lý không hẹn mà gặp đều quay đầu lại, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên và Giang Phóng một trước một sau đi ra, có lẽ là còn có lịch trình khác.

Giống như vô tình, Hoắc Trường Uyên hờ hững lên tiếng: "Vừa hay tiện đường, tôi đưa hai người đi một đoạn."

"Vậy thì cảm ơn Hoắc tổng quá!" Quản lý lập tức tiếp lời.

Bên đường có một chiếc Bentley màu đen đang đỗ, Giang Phóng đã chạy qua, mở cánh cửa phía sau xe.

Lâm Uyển Bạch gần như bị người quản lý kéo thẳng vào trong, đánh mất nhìn Hoắc Trường Uyên đã ở trong đó, rồi nói với cô: "Tiểu Lâm, mau, em ngồi vào giữa đi!"

"Dạ..."

Cô còn chưa suy nghĩ xong lời từ chối thì đã bị nhét vào trong.

Tài xế cho xe chạy, Lâm Uyển Bạch cứ thế bị Hoắc Trường Uyên và quản lý kẹp ở giữa, một trái một phải. Quản lý có vẻ quá bất ngờ với đặc ân này, suốt dọc đường cứ xoa hai tay, liên tục nói mấy lời nịnh nọt.

Hoắc Trường Uyên không quá để tâm, chỉ thi thoảng khẽ nhíu mày.

Lâm Uyển Bạch nhìn thẳng về phía trước, từng lời vẫn đập vào hai tai. Bỗng dưng, có một bàn tay đặt lên bàn tay trái bên cạnh đùi cô.

Trái tim cô đập thành thịch.

Cô muốn rút về, nhưng ngược lại càng bị nắm chặt hơn.

Nhiệt độ trong lòng bàn tay từ từ thấm ra tận mu bàn tay, những ngón tay thô ráp thậm chí còn đang vẽ vòng tròn bên trong.

Hơi thở của Lâm Uyển Bạch từ từ chậm lại, cô khẽ cắn môi, nhắc nhở: "... Hoắc... Hoắc tổng?"

"Sao vậy?" Hoắc Trường Uyên quay sang.

Ngữ khí rất nhàn nhã, biểu cảm lại nghiêm chỉnh, ngay cả quản lý cũng bắt gặp nhìn qua.

Lâm Uyển Bạch không thể nhấc bàn tay trái lên, khuôn mặt dần dần ửng đỏ.

Cô biết ngay, giống như bàn chân thò ra lần đi ăn với Lâm Dao Dao vậy, anh đã quá quen với việc này.

"Không có gì, chỉ là rất cảm kích anh đã cho chúng tôi quá giang..."

Lâm Uyển Bạch đành bịa ra một lý do. Khi đến vành tai cô cũng sắp đỏ rần, Hoắc Trường Uyên mới điềm nhiên rút tay về.

Mọi chuyện vừa xảy ra giống như một trò đùa vậy, lại như một lần vô tình đụng chạm.

Trở về công ty, Lâm Uyển Bạch vừa ngồi xuống bàn làm việc thì di động rung lên.

Một số máy lạ hiện lên, cô do dự rồi bắt máy: "Alô?"

"Tôi đây."

Giọng người đàn ông vừa chia tay truyền tới, Lâm Uyển Bạch suýt chút nữa không cầm vững điện thoại.

Hình như Hoắc Trường Uyên vẫn đang ngồi trong xe, qua tiếng động cơ xe, anh dặn dò: "Chín giờ tối, qua tôi."

Lâm Uyển Bạch cảm thấy hai tai ong ong.

Lỗ chân lông khắp cơ thể đều như căng ra, cô nhớ tới lời nói của anh "Gọi là tôi".

"Vâng..." Cô ngoan ngoãn trả lời.

Nhưng cuộc gọi vẫn cứ tiếp diễn. Vào lúc cô đang không hiểu, định lên tiếng hỏi thì nghe thấy giọng nam trầm vang lên: "Khi qua đây nhớ mua hai hộp bao cao su."

"..." Lâm Uyển Bạch suýt chút nữa thì sặc nước bọt.

"Lẽ nào em không biết thuốc tránh thai một năm chỉ nên uống hai lần?"

"... Tôi biết rồi."

Vội vàng cúp máy, mặt Lâm Uyển Bạch còn nóng hơn cả lúc ở trên xe.

...

Từ sau khi nhận được cuộc điện thoại của Hoắc Trường Uyên, tâm trạng Lâm Uyển Bạch cứ thấp thòm.

Xin nghỉ công việc trong Pub, thời gian của cô đã thoág đáng hơn. Cô ở bệnh viện với bà ngoại đến khi trời tối hẳn, sau đó tới chỗ anh sớm trước một tiếng vì sợ muộn.

Trước khi lên xe buýt, cô chui vào một cửa hàng tạp hóa.

Có lẽ vì trời đã tối, trong cửa hàng cũng vắng khách hơn. Cô vội vàng lướt qua từng kệ hàng, chỉ dừng lại ở một góc nào đó.

Cô nhìn trái ngó phải, rồi đỏ mặt giờ tay lấy hai hộp.

"Chào chị, chị cần giúp đỡ gì không ạ?"

Khi xếp hàng tới lượt cô thanh toán, nhân viên thu ngân cầm máy quét mã và hỏi.

Lâm Uyển Bạch gần như không dám ngẩng đầu lên. Cô loay hoay một lúc lâu mới đưa chiếc hộp giấu trong tay ra, giọng nhỏ như muỗi: "Khụ... Phiên cô thanh toán giúp tôi..."

Cô vắn vè tờ tiền lẻ, không dám nhìn ánh mắt đầy ẩn ý của cô nhân viên, mà cầm đầu bỏ chạy.

Sau này tuyệt đối không đến cửa hàng này nữa...

Cô nhét thứ gai mắt ấy vào túi xách. Mãi về sau Lâm Uyển Bạch mới chợt ngộ ra, sao cô lại phải là người đi mua thứ này nhỉ!

Chín giờ, cô chuẩn bị bước xuống xe buýt.

Chỉ có điều sau khi bước vào tiểu khu, Lâm Uyển Bạch chần chừ rất lâu không tiến lên. Cô nhìn những tòa nhà lộn xộn chồng chéo, không biết nên đi về đâu. Đồng thời cô lại còn có tật hay xóa nhật ký cuộc gọi.

"Sao vẫn còn chưa tới!"

Nửa tiếng sau, Hoắc Trường Uyên gọi tới, ngữ khí khá tệ.

Lâm Uyển Bạch cúi xuống nhìn cái bóng của mình dưới mặt đất, đáng thương như một đứa trẻ mắc lỗi: "Tôi quên mất là tòa nhà nào rồi..."

Trong bóng tối, có thêm một cái bóng cao lớn.

Có vẻ như anh đã về nhà một khoảng thời gian rồi, bộ vest thường mặc đã được cởi xuống, thay vào đó là một chiếc quần dài màu xám than, bên trên là một chiếc áo phông mỏng cổ tròn màu trắng, trong tay cầm theo một chùm chìa khóa, cùng với tiếng bước chân của anh, nó cũng vang lên những tiếng lanh lảnh.

Lâm Uyên Bạch chưa từng thấy một Hoắc Trường Uyên tràn ngập hơi thở cuộc sống như vậy bao giờ, bất giác đứng sững ra đó.

Cho tới khi cái bóng của anh trùm xuống, cô mới tỉnh lại.

Lâm Uyên Bạch định đứng dậy, nhưng vừa định làm thế thì dừng lại, ngồi đó nhìn anh cúi xuống.

Bàn tay cầm chìa khóa của Hoắc Trường Uyên rút trong túi quần. Bàn này từ khá xa anh đã nhìn thấy cô, ngồi sụp dưới ngọn đèn đường giống như một con thú nhỏ bị nhà ai bỏ rơi. Lúc này cô chớp chớp mắt nhìn anh, đáng về muốn ngóc ngách bao nhiêu cũng có.

"Em còn định ngồi bao lâu nữa?"

"..." Lâm Uyên Bạch không nhúc nhích.

"Còn không đứng dậy!" Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng với vẻ thiếu kiên nhẫn.

Lâm Uyên Bạch co rụt vai lại, chống tay lên gối thử đứng dậy, nhưng đôi chân tê dại khiến cô liên tục chao đảo: "Chân tôi tê rồi..."

Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lại, giờ tay đỡ lấy cô.

Đôi chân cô run lên lẩy bẩy, cuối cùng mới xoa dịu được cảm giác tê bì, Lâm Uyên Bạch thở hắt ra như vừa sống lại.

Chẳng mấy chốc, cô phát hiện người bên cạnh dường như đang trầm hẳn xuống. Cô lập tức cúi đầu nhận lỗi: "Xin lỗi anh, tôi không đến muộn, tôi đến từ sớm rồi! Chỉ quên mất nhà anh ở tòa nào..."

"Ngốc!" Hoắc Trường Uyên nạt cô: "Không nhớ lại không biết đường gọi điện cho tôi?"

"Tôi..." Lâm Uyên Bạch ấp úng.

Con người đen của Hoắc Trường Uyên nhảy bèn nheo lại: "Em không lưu số điện thoại của tôi?"

"..." Lâm Uyên Bạch không dám trả lời.

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên còn đen hơn ban nãy, anh vung tay bỏ đi.

Lâm Uyên Bạch nhìn theo cái bóng lạnh lùng của anh, như một con thú xù lông đứng trong bóng tối. Cô không dám tùy tiện đi theo. Cho tới khi anh đi được vài bước rồi quay đầu hạ giọng quát anh: "Còn không đi theo?"

"Vâng!" Cô chạy bước nhỏ tiến lên như một con cún.

Đi lên nhà, đóng cửa lại, việc đầu tiên Hoắc Trường Uyên làm là nói với cô: "Đưa đi động cho tôi."

Lâm Uyên Bạch không dám tùy tiện vượt râu hùm nữa, ngoan ngoãn lấy đi động từ trong túi ra, đưa anh bằng hai tay như cống phẩm.

Hoắc Trường Uyên đón lấy, ngón tay gầy lướt nhanh trên màn hình.

Khi ném lại cho cô, anh lạnh lùng hừ một tiếng: "Tôi lưu vào rồi, còn không tìm ra số tôi thử xem!"

"Vâng!" Lâm Uyên Bạch ngoan ngoãn gật đầu.

Nghe xong, khóe môi căng thẳng của Hoắc Trường Uyên mới mềm ra một chút.

Lâm Uyên Bạch cúi xuống cởi dây giày, khi mở tủ giày ra, cô sững sốt, bên trong có thêm một đôi dép lê nữ màu hồng.

Cô bất giác ngẩng đầu nhìn về phía Hoắc Trường Uyên đang đi vào trong, trái tim bỗng đập những nhịp vu vơ.

Giống phải kiểu đi lại vang lên những tiếng loẹt quẹt, không quá rộng cũng không quá kích chân, kích cỡ rất vừa vặn.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt.

Giống như lúc vào cửa vậy, cô đi theo phía sau anh, một trước một sau lên gác.

Tới cửa phòng ngủ, Hoắc Trường Uyên bất ngờ quay đầu hỏi cô: "Mua được thứ ấy chưa?"

"Mua được rồi..." Lâm Uyên Bạch xấu hổ cup mắt xuống.

Trong túi cô nhét hai chiếc hộp nhỏ. Dọc đường cô rất hay vô tình chạm phải nó qua lớp da túi, mỗi lần như vậy cô lại đỏ mặt, tim đập dồn dập.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rất hài lòng.

Một giây sau, anh bất ngờ bế bổng cô lên.

"A!"

Lâm Uyên Bạch giật mình, khẽ kêu lên một tiếng.

Sau đó cô ngậm chặt miệng lại, vết đỏ ửng trên mặt lan nhanh như cỏ dại, nhất là khi nguồn sức mạnh nam tính trên người anh tỏa ra, nó lập tức lan ra tận vành tai.

Đôi chân Hoắc Trường Uyên đi những bước rất dài, lao thẳng về phòng ngủ.

Lâm Uyên Bạch cảm giác việc nuốt nước bọt càng lúc càng khó khăn. Cô bất giác lên tiếng nhắc nhở anh: "... Còn chưa tắm mà!"

"Ừm, cùng tắm đi." Hoắc Trường Uyên hờ hững lên tiếng.

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch vẫn ngoan ngoãn như mọi khi.

Đợi đã...

Cùng tắm?

Lâm Uyên Bạch ý thức được anh vừa nói gì, bỗng tròn mắt.

Nhưng khi định ngăn cản thì đã muộn, tay cô vươn ra còn chưa chạm tới khung cửa phòng tắm thì bước chân của Hoắc Trường Uyên đã vào đến vò hoa sen đằng sau lớp kính thủy tinh.

Khi vò hoa sen được bật ra, nụ hôn bá đạo của anh cũng rơi xuống.

Tất cả như một ngọn lửa hùng hực không thể chặn lại. Trong không gian bé hẹp, Lâm Uyên Bạch nhanh chóng bị lột sạch sẽ.

Ngón tay của Hoắc Trường Uyên giống như đang trêu ghẹo những cánh hoa vậy, khiến cô run rẩy không thôi.

Tiếng nước vẫn ào ào chảy, xen lẫn vào đó là tiếng thờ đóc của đôi nam nữ...

...

Mới sáng sớm, Lâm Uyên Bạch đã đuối đến mức phải tỉnh giấc.

Hoắc Trường Uyên tối qua vẫn rất gấp gáp, sau khi ra khỏi bồn tắm lên giường anh cũng không tha cho cô, đến nỗi rèm cửa cũng quên kéo, để cho ánh nắng mặt trời tràn vào phòng.

Khi nhìn thấy tư thế của hai người, Lâm Uyên Bạch đỏ mặt.

Nửa người Hoắc Trường Uyên đè lên cô, trùng khít không có lấy một khe hở.

Một cánh tay rắn chắc vắt ngang qua người cô, mà vị trí lòng bàn tay phủ lên chính nơi mềm mại của cô...

Lâm Uyên Bạch cố gắng gỡ xuống nhưng càng bị anh nắm chặt hơn.

Không còn cách nào khác, cô đành đẩy đẩy đầu anh: "Tôi đuối rồi..."

Hoắc Trường Uyên từ từ mở mắt ra, trong mắt anh vẫn còn vẻ mơ màng vì chưa tỉnh ngủ.

Khóe miệng anh hơi rướn lên, lật người nằm đè lên cô, trong chất giọng mới tỉnh vẫn còn khàn khàn: "Mới sáng ra đã sốt ruột rồi sao, vẫn còn sức làm hiệp nữa à?"

"Không phải!" Lâm Uyên Bạch né tránh đôi môi anh, làm mặt đáng thương: "Tôi đuối thật mà..."

Đề chứng minh, dạ dày trống rỗng của cô còn sôi lên rất kịp thời.

Hoắc Trường Uyên vẫn không có ý định buông tha cô. Anh chống cánh tay lên: "Gần đây không có chỗ ăn sáng, phải lái xe đi khoảng mười phút. Nếu em thực sự đói quá không chịu nổi thì bây giờ đi tắm, rồi tôi đưa em qua đó."

Lúc anh ngồi dậy, Lâm Uyển Bạch kịp thời bắt được tay anh.

Nhìn thẳng vào mắt anh, cô ngẫm nghĩ rồi nói: "Thật ra cũng không cần phiền phức vậy đâu..."

Khi Hoắc Trường Uyên đứng đĩnh tằm rửa xong đi xuống nhà, cánh cửa chính một lần nữa được đóng vào. Bóng hình bé nhỏ ra ngoài năm phút trước đã quay về, trong tay còn có thêm một chiếc bóng in hình logo của siêu thị trong khu nhà.

Lâm Uyển Bạch đi thẳng vào bếp, rửa tay rồi lần lượt lấy các món đồ ra.

Tổng cộng có ba món, mỳ vắt, trứng gà và hành lá.

Vì sau khi rời khỏi nhà họ Lâm cô cũng chẳng còn là đại tiểu thư gì, chỉ có thể cùng bà ngoại sống nương tựa vào nhau, nên việc nấu ăn cô buộc phải biết làm từ nhỏ, thậm chí hồi nhỏ còn giẫm chân lên một chiếc ghế nhỏ để với tới bộ bếp, thế nên đến giờ đã quá quen thuộc.

Khi hành lá được đảo qua trong chảo, mùi hương bắt đầu ngập tràn khắp nơi.

Hoắc Trường Uyên như bị thôi miên vậy, bước chân cũng tự động tìm về nhà bếp. Anh đút hai tay vào túi quần, đứng dựa vào cạnh cửa.

Anh nhìn thấy cô đeo tạp dề lên eo, rồi vòng hai tay ra sau lưng buộc dây, chốc chốc lại có vài lọn tóc cài bên mang tai rơi xuống má. Làn da cô dưới ánh nắng càng trở nên trắng trẻo. Lúc này cô đang cúi người chỉnh lại độ lửa.

Yết hầu Hoắc Trường Uyên di chuyển, trong lòng dấy lên một cảm giác khác lạ không thể nói rõ.

Căn nhà này, lần đầu tiên có mùi khói bếp...

~Hết chương 39~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Hấn sờ Tay nào của em?

Chẳng bao lâu sau, chỗ mỳ sôi sùng sục trong nồi đã được nấu xong.

Lâm Uyển Bạch tắt bếp đi, quay đầu nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đứng đó chột sững người.

"Ồ, anh Hoắc!" Nghĩ tới việc mình đang tận dùng nhà bếp của anh, cô lên tiếng hỏi: "Anh có đói không? Tôi nấu cũng khá khá, anh có muốn ăn một bát không?"

"Được." Hoắc Trường Uyên rướn môi.

Nói xong, chính bản thân anh cũng có chút bất ngờ.

Dường như từ khi mẹ qua đời, đã rất nhiều năm rồi anh không có thói quen ăn sáng, đa phần đều chỉ uống một cốc cà phê đen không đường, không sữa. Vị đắng chất ấy lan từ miệng xuống dạ dày ngược lại khiến tinh thần thêm phấn chấn.

Hoắc Trường Uyên kéo ghế ngồi xuống, trước mặt anh có thêm một bát mỳ nóng hổi.

"Em thường xuyên tự nấu ăn à?"

Anh ngược mắt hỏi, ban nãy nhìn thấy những động tác thuần thục của cô, có thể nhận ra cô rất có kinh nghiệm trong việc này.

"Đúng vậy!" Lâm Uyển Bạch ngồi xuống đối diện anh, gật đầu, thành thật giải thích: "Bà ngoại thường nói với tôi, mấy thứ bán bên ngoài vừa đắt vừa không vệ sinh, vẫn là món ăn mình làm có tâm và yên tâm nhất."

Hoắc Trường Uyên nhìn chiếc tạp dề cô còn chưa tháo xuống, ánh mắt lấp lánh: "Bây giờ không còn nhiều cô gái biết nấu ăn nữa rồi."

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch chỉ cười cười.

Đó là vì với thân phận và địa vị của anh, vây xung quanh nếu không phải thiên kim đài các thì cũng là con nhà giàu như kiểu Lâm Dao Dao, đâu có ai nghèo khổ như cô. Dĩ nhiên anh không thể hiểu được đạo lý con nhà nghèo phải sớm quán xuyến việc trong nhà.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu nhìn vào bát của mình, cầm đũa lên: "Tôi không biết là anh cũng ăn, nên chỉ làm một quả trứng, chia anh một nửa đấy!"

Sau khi chia đôi, lòng đào bên trong trứng cũng tràn ra ngoài.

Cô đưa phần to hơn cho Hoắc Trường Uyên, rồi cắn đũa theo thói quen.

Thấy anh cứ nhìn mình chằm chằm, mãi không chịu động đũa, Lâm Uyên Bạch hiểu lầm anh có ý chê bai, vội vàng thanh minh: "Đũa là đũa mới đó, ban này tôi còn chưa dùng!"

"Tôi ăn nước bọt của em còn ít à!" Hoắc Trường Uyên chậm rãi nói một câu.

"..." Suýt nữa thì Lâm Uyên Bạch sặc nước bọt.

Bát mì bốc khói nghi ngút sau khi được khuấy lên khói càng bay cao. Hoắc Trường Uyên gấp mì lên, lẳng lặng đưa vào miệng.

Khi anh nuốt xuống, Lâm Uyên Bạch có phần không ngồi yên được nữa, căng thẳng hỏi anh như một cô học trò đợi giáo viên chủ nhiệm nhận xét: "Thế nào, mùi vị có được không?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lâm Uyên Bạch vô duyên vô cớ thở phào nhẹ nhõm.

Ăn xong một bát mì, Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện gõ gõ vào cạnh bát: "Còn nữa không?"

"Hết rồi..." Lâm Uyên Bạch sững người giây lát, mới ý thức được anh muốn nói cái gì, bèn quay đầu ngo vào trong bếp: "Chắc chỉ còn lại chút canh thôi."

"Mức hết cho tôi đi."

"Vâng!"

Lâm Uyên Bạch cầm bát của anh đứng dậy, đổ hết toàn bộ canh trong nồi ra.

Cô thấy anh đón lấy, dùng đũa khều khều, sau đó thẳng thừng cầm lên húp, lúc đặt xuống đã không còn một chút nào.

Chẳng hiểu vì sao, trong lòng cô bỗng nhiên vụng trộm mừng thầm.

...

Bên ngoài khung cửa chớp được kéo lên, màn đêm đã buông xuống, từng căn nhà văn phòng giống như những chiếc hộp thủy tinh.

Từ sau khi theo Hoắc Trường Uyên, Lâm Uyên Bạch bỗng cảm thấy thời gian không còn quá gấp gáp.

Trước kia mỗi lần phải ở lại công ty tăng ca, cô sẽ rất vội vàng, sợ ảnh hưởng tới công việc làm thêm ở Pub sẽ bị quản lý trừ lương.

Gần tám giờ, công việc cuối cùng cũng kết thúc, các đồng nghiệp trong phòng lục tục dọn đồ đạc ra về. Khi Lâm Uyên Bạch ra khỏi thang máy, đồng nghiệp nam bình thường ngồi ngay bên cạnh cô lên tiếng: "Tiểu Bạch, có phải cô sống ở gần khu Cổ Hương không?"

"Đúng thế!" Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Trùng hợp quá!" Người đồng nghiệp nam tươi cười rút chìa khóa xe ra: "Tôi phải qua nhà bà con đưa đồ, cũng ở gần đó, tiện đường tôi đưa cô về!"

Anh chàng đó rất nhiệt tình, Lâm Uyên Bạch không tiện chối từ bèn ngồi vào xe.

Giờ này, đường xá đã không còn tắc nữa, trên cầu hay dưới cầu đều thông thoáng, chỉ thi thoảng gặp đèn đỏ mới cần dừng lại.

Trong xe bật radio, đồng nghiệp nam cũng chủ động bắt chuyện: "Tiểu Bạch này, cảm giác được nói chuyện với cô thêm mấy câu bên ngoài công ty như thế này không dễ dàng chút nào! Lần nào tan ca cô cũng ra về đầu tiên. Nghe nói tối về cô còn đi làm thêm nữa hả?"

"Bây giờ tôi không làm nữa rồi..." Lâm Uyên Bạch mỉm cười.

"Ừm, cô là con gái, đừng vất vả quá." Đồng nghiệp nam gật đầu, rồi liếc nhìn cô, dường như hỏi vu vơ: "Tiểu Bạch, cô có bạn trai chưa?"

"Vẫn chưa." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Nhưng cơ thể cô không còn là của cô nữa, trái tim cũng có một người khác.

Vì cụp mắt xuống, cô không nhìn thấy nét mừng rỡ trong ánh mắt anh chàng kia: "Nếu chưa có..."

Di động trong túi xách của cô chợt rung lên.

Lâm Uyên Bạch bắt giác ngắt lời đối phương: "Đợi chút nhé, tôi nhận cuộc điện thoại!"

Cô rút di động ra, trên màn hình hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên", trước đó anh đã lưu vào.

"Em đang ở đâu!"

Vừa bắt máy đã nghe thấy anh chất vấn.

Lâm Uyên Bạch hơi giật mình: "Tôi? Tôi đang ở trên xe..."

"Xe của ai!" Hoắc Trường Uyên vẫn cứ chất vấn.

"..." Lâm Uyên Bạch nhũn mày, vô duyên vô cớ thật, nhưng cô vẫn thành thật trả lời: "Một đồng nghiệp nam, anh ấy mang đồ qua nhà người thân, lại ở gần nhà tôi, tiện đường nên cho tôi quá giang."

Đầu kia ngừng lại mấy giây, rồi buông ra hai chữ: "Xuống xe."

"Hả?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc.

Tiếng còi xe vang lên, cô bất giác đánh mắt nhìn gương chiếu hậu bên phải. Cô thấy một chiếc Bentley màu đen chẳng biết đang vờn vờn đi theo sau từ lúc nào, đang rọi đèn xe về phía này.

Chiếc xe này Lâm Uyên Bạch đã từng ngồi, cô biết rõ bên trong là ai.

Cô ngắt máy, bỏ di động xuống, bấm bụng nói với người đồng nghiệp bên cạnh: "Thật ngại quá, tôi có việc đột xuất, anh dừng xe bên đường nhé!"

Người đồng nghiệp tuy không hiểu nhưng vẫn cho xe dừng lại.

Lâm Uyên Bạch cảm ơn rồi mở cửa, đi về phía ngược lại.

"Tiểu Bạch, đợi đã, túi xách của cô!"

Lâm Uyên Bạch mới đi được vài bước, người đồng nghiệp nam đã vội đuổi theo.

Vỗ tay lên đầu mình một cái, cô đưa tay ra nhận. Còn chưa kịp nói lời cảm ơn, bên cạnh bỗng nhiên có một chiếc xe đạp điện vượt qua. May có người đồng nghiệp phản ứng nhanh, kéo cô sang một bên.

"A, cảm ơn anh!" Lâm Uyên Bạch hú hồn một phen.

"Đừng khách sáo." Anh ta mỉm cười ôn hoà.

Ngay sau đó, chiếc Bentley đen dừng lại, tiếp tục nhấn còi.

Không còn đoán cũng biết là ai, Lâm Uyên Bạch không dám chần chừ, vẫy tay chào tạm biệt người đồng nghiệp nam rồi rào bước chạy về phía chiếc Bentley. Giang Phóng ngồi ở ghế lái phụ đã xuống xe, giúp cô mở cửa sau.

Hoắc Trường Uyên mặc vest ngồi ở ghế sau, đôi chân dài đang tùy tiện vắt vào nhau.

Có lẽ anh vừa tiếp khách xong, cà vạt đã được tháo ra, áo sơ mi được cởi áo cúc, để lộ phần xương quai xanh hõm xuống. Trong đôi mắt trầm có chút men rượu say say, bầu không khí cũng thoang thoang mùi rượu.

Lâm Uyên Bạch khom người ngồi vào trong, eo bỗng bị ôm chặt.

Giọng nói bình thản của Hoắc Trường Uyên ẩn giấu một sự nghiêm nghị: "Ban nãy hấn sờ tay nào của em?"

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Khiến tôi vui

Lâm Uyển Bạch chợt run người vì ngửi khí nghiêm nghị trong câu nói của anh.

Cô thấy anh hơi nheo đôi mắt đen nhìn mình, trong ánh mắt có vẻ hờ hững đang ẩn chứa một sự giận dữ đang rục rịch.

"Tôi hỏi em đó!" Hoắc Trường Uyên hạ giọng quát.

Lâm Uyển Bạch yếu ớt giơ bàn tay phải lên: "Bên này..."

Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lại, rồi rút một chiếc khăn tay từ trong túi áo ra.

Ngay sau đó, anh túm lấy bàn tay phải của cô, kỳ kỳ cọ cọ không chút thương tiếc.

Da tay cô vốn khô, bị ép buộc chà xát kiểu này khiến cô rất đau. Nhất là khi anh còn mạnh tay, ngay cả kẽ tay cũng không buông tha, chẳng mấy chốc tay cô đã đỏ rục lên.

Lâm Uyển Bạch muốn rút tay về nhưng không rút nổi: "Có thể nhẹ hơn một chút không, đau lắm..."

"Cố nhịn đi!"

"..."

Lâm Uyển Bạch không dám lên tiếng, đành cắn chặt răng chịu đựng.

Qua một lúc rất lâu, mu bàn tay và kẽ tay cô đỏ hồng một mảng, bấy giờ Hoắc Trường Uyên mới có vẻ hài lòng. Anh hạ cửa xe xuống, ném chiếc khăn tay ra ngoài với vẻ rất ghét bỏ.

Lâm Uyển Bạch vuốt ve tay mình, không dám nói gì.

Nhưng đúng lúc này, chuông di động lại vang lên.

Cô rút ra, trên màn hình hiển thị tên một người đàn ông.

Bởi vì từ đầu tới cuối bị Hoắc Trường Uyên ôm eo, ngồi rất gần nên màn hình điện thoại của cô cũng bày ra trước mắt anh không chút che giấu.

"Ai đó?" Quả nhiên anh nhíu mày.

Lâm Uyển Bạch liếc mắt dưới, không dám nói dối: "Là người đồng nghiệp nam ban này..."

Có lẽ vì vừa rồi cô đòi xuống xe quá đột ngột, nên anh ta tốt bụng gọi điện tới hỏi thăm.

Hoắc Trường Uyên không đợi cô bắt máy, đã thẳng thừng giật lấy điện thoại, ắn từ chối cuộc gọi rồi gạt gạt thêm mấy cái nữa.

Lâm Uyển Bạch kiểm tra lại, phát hiện anh đã cho người ta vào danh sách chặn.

Có cần phải độc đoán vậy không?

Thật ngang ngược...

Cô mím môi, buộc phải lên tiếng kháng nghị: "Thôi thì tề luôn lên người tôi như chó đi!"

"Em lắm bả cái gì đấy!" Hoắc Trường Uyên liếc xéo cô.

"Có gì đâu..." Lâm Uyển Bạch hèn nhát lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng hừ một tiếng, rồi tựa ra sau ghế, châm lên một điếu thuốc.

Từ lúc đó, khoang xe hoàn toàn im ắng. Lâm Uyển Bạch cũng không lên tiếng, trong lòng vẫn còn rất bứt rứt. Cô quay ngoắt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ để lại cái gáy cho anh.

Tài xế lái xe rất vững vàng, khi giảm tốc đi vào cửa tiểu khu cũng không hề chao đảo.

Sau khi chiếc Bentley dừng lại, vì tòa nhà nằm bên phía Hoắc Trường Uyên, nên người tài xế cũng mở cửa xe bên ấy.

Lâm Uyển Bạch xuống xe sau anh, bắt đầu di chuyển về phía cửa mở.

Ai dè anh trở tay đẩy cửa xe vào, suýt chút nữa thì đập vào mũi cô.

Lâm Uyển Bạch: "..."

Giang Phóng thấy vậy, vội vàng mở cửa ra lần nữa cho cô.

Lâm Uyển Bạch trừng mắt nhìn theo cái bóng đã đi vào trong tòa nhà, thở phì phì tức giận: "Anh Giang, cảm ơn anh nhé."

"Cô Lâm, cô cứ gọi tôi là trợ lý Giang được rồi." Giang Phóng mỉm cười ra hiệu. Thấy cô cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, anh ấy nhiều chuyện làm người giảng hòa: "Tôi đã đi theo Hoắc tổng nhiều năm rồi. Thật ra xưa nay anh ấy không thể hiện gì ra ngoài, chỉ với những người cực kỳ thân thiết mới nắng mưa thất thường như vậy."

Câu này còn có một tầng nghĩa khác, muốn nói thật ra cô rất đặc biệt.

Chỉ ít thì đối với một người quanh năm ở bên cạnh Hoắc Trường Uyên như Giang Phóng, từ khi Lâm Uyển Bạch xuất hiện, ông chủ đã không còn xa cách như trước nữa, ngược lại gần gũi và chân thật hơn.

Lâm Uyển Bạch nuốt chút nữa thì phun ra máu: "Vậy tôi còn phải cảm thấy vinh hạnh sao?"

"Dạ vâng!" Giang Phóng làm mặt chắc chắn.

"..." Lâm Uyển Bạch cầm nín ngửa mặt lên trời.

Giang Phóng tiếp tục ghi điểm cho ông chủ: "Cô đừng thấy vậy mà nghĩ Hoắc tổng lạnh lùng, thật ra con người anh ấy rất được. Lần trước vì cô Lâm Dao Dao giờ trở, Hoắc tổng muốn đưa cô ra khỏi Cục cảnh sát cũng mất rất nhiều công sức đấy ạ!"

"Ý anh là người giúp tôi ra khỏi đó là Hoắc Trường Uyên?" Lâm Uyển Bạch giật mình.

"Dạ vâng." Giang Phóng gật đầu: "Khi cô bị cảnh sát đưa ra trong khách sạn ra ngoài, tôi nhìn thấy đã nói với Hoắc tổng, bữa tiếp khách đã hẹn sẵn hôm đó cũng bị hủy luôn."

Lâm Uyển Bạch từ từ tiêu hóa sự thật này.

Khi nhìn về phía bóng hình cứng rắn kia, cô thầm lẩm bẩm: "Thật sự là anh ấy à..."

Chẳng trách, vừa ra khỏi Cục cảnh sát cô đã gặp anh. Có điều lần đó cô vẫn nghĩ là vì mình gọi điện cho Tiêu Vân Tranh, hoàn toàn không nghĩ anh đã giúp mình chu toàn mọi việc, còn nghĩ anh đang nhìn mình với thái độ khinh bỉ.

"Đây là thái độ em dành cho tôi đấy à?"

Nhớ lại chất giọng u ám của anh ngày đó, thì ra anh sầm sì mặt lại là vì lý do này.

...

Khi Lâm Uyển Bạch bước ra khỏi thang máy thì Hoắc Trường Uyên vừa mở cửa đi vào nhà.

Anh cởi phăng giày da cũng chẳng buồn xỏ dép lê vào, cứ thế đi thẳng chân đất vào trong.

Dọc đường, anh không hề dừng lại, giống như một đứa trẻ đang giận dỗi vậy. Anh vứt hết mọi thứ quần áo xuống đất, tiếp tục cởi đến sơ mi và quần Âu, sau đó lại tiện tay vứt tiếp.

Lâm Uyển Bạch nốt gót đi theo sau lặng lẽ nhặt từng thứ một lên.

Khi lên tới phòng ngủ trên gác, cô bông tay nhặt luôn cả chiếc quần bốn góc rồi vo vào trong đồng quần áo.

Cô không dám ngẩng đầu, cũng may Hoắc Trường Uyên đã đi thẳng vào phòng tắm.

Hình như anh chỉ dội nước đơn giản, chưa đầy mười phút Hoắc Trường Uyên đã quần một chiếc khăn tắm đi từ trong ra, nguồn sức mạnh từ những múi cơ bắp rắn chắc tuôn trào ra ngoài.

Anh đi qua, không buồn liếc mắt, nắm thẳng lên giường, bờ môi mỏng căng ra từ lúc ở trên xe đến giờ.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy, cũng đi vào phòng tắm.

Khi cô tắm rửa xong đi ra, Hoắc Trường Uyên vẫn giữ nguyên tư thế cũ, không hề nhúc nhích, đôi mắt thâm trầm nhắm nghiền lại, lồng ngực lên xuống rất nhịp nhàng, hình như anh đã ngủ rồi.

Lâm Uyển Bạch bước khề khàng, định đắp chăn cho anh.

Vừa lại gần, cô đã bị anh đột ngột giữ lại.

Lâm Uyển Bạch sao có thể đầu lại anh, cô như một con cừu bị anh ấn lên người.

Cô vừa nhúc nhích đã bị anh bầu vào eo.

"Á!"

Lâm Uyển Bạch đau đớn kêu lên.

Hoắc Trường Uyên hình như rất hài lòng: "Không giả vờ cảm nữa à?"

"Tôi đâu có giả vờ..." Lâm Uyển Bạch dè dặt đáp.

Hoắc Trường Uyên bật ra một tiếng "hừ", nhưng sự căng thẳng trên khóe miệng đã tan đi.

Tư thế này rất mệt, nhưng Lâm Uyển Bạch không dám ngo ngoáy, tầm mắt cô vẫn nhìn thấy khuôn cằm sắc lẹm của anh, trông vẫn lạnh lùng rất khó lại gần.

Nghĩ tới những lời Giang Phóng nói lúc xuống xe cô liếm liếm môi, ôn hòa nói: "À, lần trước bị bắt tới Cục cảnh sát, tôi không biết là anh đã cứu tôi.. Tóm lại, cảm ơn anh!"

"Em chỉ cảm ơn bằng lời thôi à?"

"Vậy anh muốn thế nào..."

Thấy anh không nể tình, Lâm Uyển Bạch rầu rứt.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, đột ngột cởi phăng khăn tắm: "Khiến tôi vui!"

Lâm Uyển Bạch ngây người, cô dễ dàng bị anh giữ lấy chân, đôi tư thế, giống như đang cưỡi ngựa vậy.

Cũng chính vì như thế, cô mới cảm nhận rõ sự thay đổi của anh.

"Tôi... Tôi không biết..."

Lâm Uyển Bạch bối rối như sắp khóc.

Cô không nói dối, cô thật sự không biết, tay chân cứng đờ lại, mặt nóng như phải bỏng.

Hoắc Trường Uyên khẽ cười bật ra một tiếng: "Ngốc!"

Một giây sau, anh giữ lấy vai cô, xoay ngược người nằm lên trên, rồi hôn lên cổ cô như hút máu vậy.

Trong sự cuồng điên của Hoắc Trường Uyên, những âm thanh vụn vặt cô chẳng mấy chốc đã bật ra...

~Hết chương 41~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Sáng sớm ngày cuối tuần, Lâm Uyển Bạch thức dậy rồi tới bệnh viện thăm bà ngoại.

Hiếm có dịp cô không phải lo lắng đến việc làm thêm, có thể yên tâm ngồi trò chuyện với bà, tuy rằng tất cả những bình yên này đều được đổi lại từ việc dặng hai chân.

Khi trên di động hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên", Lâm Uyển Bạch đi ra tận cửa sổ mới bắt máy.

"Alô?"

"Sao lâu quá vậy?"

Dường như chê cô bắt máy quá chậm, ngữ khí Hoắc Trường Uyên không tốt lắm: "Tôi nay về sớm một chút nhé."

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch cắn môi dưới.

Tối qua hai người họ vừa quan hệ, hơn nữa còn giày vò một lúc lâu, sáng nay tỉnh dậy, cô cảm giác eo mình như gãy rời vậy.

Tối nay chẳng lẽ lại phải... Thề lực của người đàn ông này đúng là tốt đến mức biến thái!

Qua di động, Hoắc Trường Uyên vẫn rất cương quyết: "Sáu rưỡi, không được phép muộn!"

Lâm Uyển Bạch đứng nghiêm trong vô thức: "Vâng!"

Dường như nhìn thấy động tác thái quá của cô, bà ngoại đang nằm trên giường nhìn qua, cô vội vàng ngắt máy.

Ai ngờ một giây sau, chuông di động một lần nữa vang lên.

Vẫn là Hoắc Trường Uyên gọi đến, cô không dám không bắt máy, đành đưa lên tai.

"Không cho phép em ngắt máy của tôi!"

Ngay sau đó, một tiếng "tút" vang lên, cuộc gọi kết thúc.

Lâm Uyển Bạch nhìn vào màn hình điện thoại, khóe miệng giật giật: "..."

Trở về trước giường bệnh, cô lựa hoa quả trên đĩa đã rửa sạch, mỉm cười hỏi bà: "Bà ngoại, bà ăn thêm lê nhé?"

"Bà không ăn nữa đâu, ăn nữa sẽ không ăn nổi cơm trưa mất." Bà ngoại tươi cười xoa xoa cái bụng của mình, rồi nắm lấy tay cháu gái, ngừng một lát: "Tiểu Bạch, hôm nay đừng quên mang ít hoa văn môn ra cho mẹ con nhé."

Lâm Uyển Bạch thầm kêu lên một tiếng trong lòng.

Cô ảo não vì sự bất hiểu của mình, suýt nữa thì quên hôm nay là ngày giỗ của mẹ!

"Vâng! Cháu ăn trưa với bà xong sẽ qua ạ!"

...

Ngồi xe buýt suốt hai tiếng đồng hồ, Lâm Uyển Bạch mới đến được nghĩa trang.

Nằm ở vị trí ngoại ô thưa thớt dân cư, sau khi xuống xe lại phải đi thêm một đoạn đường núi nữa. Cô cẩn thận bảo vệ bó hoa văn môn, loài hoa mẹ thích nhất khi còn sống.

Giống như một khu nhà văn phòng, nghĩa trang cũng phân ra làm nhiều tầng lớp. Bởi vì năm xưa cô hại Lý Huệ sảy thai, đánh mất đứa con, cũng làm liên lụy tới mẹ, thế nên mộ của mẹ phải nằm trong cùng khuất nhất, đám tang cũng chỉ cử hành rất sơ sài.

Bức ảnh trên bia mộ là khi mẹ còn rất trẻ, đôi mày và ánh mắt của cô giống mẹ vài phần.

Mẹ cô từ nhỏ tới lớn vẫn luôn xinh đẹp, đó là một người phụ nữ mà khi vô tình gặp trên đường bạn phải dừng bước vài giây để ngắm nhìn. Lúc nhỏ, nếu được ai khen là chỗ nào giống mẹ, cô lại thầm vui mấy hôm liền.

Lâm Uyển Bạch đặt bó hoa văn môn xuống, vuốt nhẹ mép ảnh: "Mẹ, con tới thăm mẹ đây."

"Mẹ, con sẽ chăm sóc tốt cho bà ngoại. Con sống rất tốt..."

Nói tới ba chữ cuối, cô ôm gối ngồi xuống bên cạnh.

Dần dần, một làn hơi nước dâng lên trong đôi mắt.

Mỗi năm cứ vào ngày này, cô đều rất buồn, mọi ký ức những tháng ngày được sống cùng mẹ lại trào dâng trong đầu. Đương nhiên, cả thảm cảnh cuối cùng khi mẹ nhảy xuống...

Gió đêm thổi tới, lau khô dòng nước mắt có chút gai gai ngứa ngứa.

Bấy giờ Lâm Uyển Bạch mới đứng dậy, chậm chậm đi xuống núi, tâm trạng từ đầu tới cuối vẫn không thể thoải mái lên được. Khi lên xe buýt rồi, cô mới chợt nhớ ra cuộc điện thoại sáng nay của Hoắc Trường Uyên.

Khi cô từ ngoại ô đi đến trước cửa tiểu khu đã sắp chín giờ rồi.

Ra khỏi thang máy, trống ngực Lâm Uyển Bạch đập thành thịch. Cô chỉ xoay khóa nửa vòng, cửa đã bật mở.

Ánh đèn từ trong hắt ra, cô cúi đầu thay giày. Hoắc Trường Uyên đang ngồi trên sofa ngoài phòng khách, chưa thay quần áo, vắt áo vest sang một bên, áo sơ mi được xắn lên tận khuỷu tay, trong tay ngoài khỏi thuốc còn có điều khiển từ xa.

Trên tivi đang phát chương trình tài chính kinh doanh khô khan, Lâm Uyển Bạch còn không dám thờ ơ mạnh.

Cô đứng một bên bàn uống nước, tay chân bỗng dưng cảm thấy thừa thãi.

"Tôi..."

Hoắc Trường Uyên đột ngột ngẩng đầu lên, đôi mi vừa dài vừa rậm không che được nét sắc bén ở đuôi mắt anh: "Sao điện thoại gọi mãi không được? Còn tắt máy!"

"Có lẽ là hết pin rồi..." Lâm Uyển Bạch cụp mắt xuống.

"Em đã đi đâu?"

"..."

"Không nghe thấy lời tôi hỏi à?"

Lâm Uyển Bạch né tránh không trả lời: "Không đi đâu cả..."

Dường như cô luôn vô thức không muốn thể hiện sự yếu đuối của mình ra trước mặt anh.

"Không đi đâu?" Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lặp lại câu nói này.

"Tôi đi đâu chắc không cần báo lại cụ thể với anh chứ..." Lâm Uyển Bạch không nhịn được, nhỏ giọng kháng nghị, cuối cùng cô cũng lấy hết dũng khí nhìn vào mắt anh: "Anh Hoắc, đây là việc riêng của tôi."

Hay nói một cách khác, cô nhắc nhở anh đã quản quá rộng rồi.

"Ha ha..." Đôi mắt sâu của Hoắc Trường Uyên đột nhiên thu lại, ngữ khí nghiêm nghị: "Lâm Uyển Bạch, kể từ giây phút em bắt đầu đi theo tôi, em đã không còn thuộc về bản thân mình nữa! Chỉ cần tôi muốn, gọi là em phải tôi, không được có bí mật gì ở trước mặt tôi!"

"Nói! Có phải lại đi cùng gã đồng nghiệp tôi qua không? Lâm Uyển Bạch, tôi không muốn mọc sừng đâu!"

"Tôi không có!"

Câu nói của anh chọc vào gai nhọn trên người cô, đành nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tôi chỉ tới thăm mẹ thôi."

Hoắc Trường Uyên bắt giác sững lại, nhú mày: "Sao em không nói sớm!"

Lâm Uyển Bạch không lên tiếng, chỉ cúi đầu nhìn mũi chân mình.

"Em qua đây." Hoắc Trường Uyên giơ tay về phía cô.

Giống như đang gọi một con thú cưng, Lâm Uyển Bạch có phản chống cự, không lập tức dịch chuyển.

Lần này Hoắc Trường Uyên không nạt nộ cô, mà thẳng thừng rướn người qua kéo cô về phía mình.

Lâm Uyển Bạch theo đà ngồi lên chân anh, tư thế cũng không quá mờ ám nhưng rất không tự nhiên. Cô muốn đứng lên nhưng lại bị cánh tay của anh cố định phần eo.

Cô bị anh bế trên chân như người ta bế trẻ con vậy, chuyện này chỉ xảy ra từ trước năm cô tám tuổi.

Cô bối rối và hoảng loạn, đặc biệt khi đối tượng là Hoắc Trường Uyên.

Con giận anh giấu nơi khóe mắt tan đi khi nào Lâm Uyển Bạch không rõ, cô chỉ nghe thấy anh hỏi bên tai: "Em đang không vui?"

"..." Cô từ từ mím môi lại.

Hoắc Trường Uyên im lặng, vuốt ve nhẹ nhàng sống lưng cô.

Rất kiên nhẫn, động tác không ngừng lặp lại, nhiệt độ trong lòng bàn tay cũng nóng rẫy lên, thậm chí làm bỏng cả trái tim cô. Lâm Uyển Bạch dè dặt né tránh khuôn mặt đang gần trong gang tấc.

Anh đang... dỗ cô sao?

Bị dọa bởi sự thật này, Lâm Uyển Bạch như ngồi trên đồng lửa.

Gắng được vài phút, cô có phần không chịu nổi nữa bèn áp úng tìm có: "Tôi khát rồi, tôi đi rót cốc nước..."

Cô rời khỏi đùi anh, đi về phía nhà bếp.

Sau khi vào trong, cô sững người, nhìn thấy những món đồ bày trên kệ bếp, rõ ràng là mới được mua về chưa lâu. Một hộp mỳ vắt chưa xé vỏ, một hộp trứng gà và cả một bó hành có dán tem ghi số cân.

Có tiếng bước chân đi theo phía sau, hơn nữa còn có vẻ rất vui.

Lâm Uyển Bạch nghe thấy quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên, đầu mày nhíu lại, có phần sầu não.

"Anh vẫn chưa ăn tối à?"

Lâm Uyển Bạch nhìn lên kệ bếp rồi lại nhìn anh.

Nét mặt Hoắc Trường Uyên ánh lên một tia ngượng ngập: "Ừm..."

~Hết chương 42~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chỉ thích một kiểu vận động

Lâm Uyển Bạch càng kinh ngạc hơn.

Cô xắn tay áo lên, chuẩn bị rửa tay: "Anh đợi một chút, bây giờ tôi làm ngay!"

Hoắc Trường Uyên đánh mất nhìn cô, hai tay rút túi quần, quay người ngông nghênh kéo ghế bàn ăn ra, ngồi xuống.

Khi gọi điện cho cô anh đã nhấn mạnh thời gian, chập tối sau khi buổi họp kết thúc, có bữa tiếp khách anh cũng không tham gia. Trên đường về nhà, anh bảo Giang Phóng tắt qua siêu thị. Anh bấm chuẩn giờ về đến nhà, không ngờ trong nhà im phăng phắc, cô vẫn chưa về.

Anh đợi rồi lại đợi, điện thoại gọi cô cũng không bắt máy, cuối cùng còn tắt máy luôn.

Hoắc Trường Uyên nổi con phần nộ, ném tất cả mọi thứ vào trong thùng rác, lát sau lại lấy ra.

Anh cũng không hiểu nguyên nhân, chỉ là một bát mỳ với nước trong veo, vậy mà anh lại nhớ.

Trong tầm mắt, cô tựa vào kệ bếp, cho mỳ vào nồi. Ngón tay trở và ngón tay cái của Hoắc Trường Uyên vuốt vuốt cằm, trong lòng dấy lên một sự kỳ lạ khó nói.

Lâm Uyển Bạch cảm nhận được một áp lực vô hình, động tác lại càng khắt khe hơn.

Nước dùng trong nồi bắt đầu sôi, cô dùng đũa khuấy đều mỳ, loáng thoáng cảm thấy đằng sau có hơi thở phả tới. Cô còn chưa kịp quay đầu, đã bị ai đó từ phía sau ôm trọn.

Máy hút mùi vẫn đang bật, Lâm Uyển Bạch không nghe thấy một chút âm thanh nào.

Đũa đã rơi vào trong nồi, cô vội vàng nhặt lên: "Anh đừng gấp, mỳ sắp xong rồi đây!"

"Không đợi được." Hoắc Trường Uyên cúi xuống chạm lên cổ cô.

"Ngay đây mà..." Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu, không hề trốn tránh.

Nhưng một giây sau, chiếc đũa trong tay cô lại suýt nữa rơi vào nồi, hai bên trái phải bỗng nhiên bị anh nắm trọn trong lòng bàn tay.

Lâm Uyển Bạch hoảng loạn không ngừng, trong lúc giây giũa đầu cô đã bị anh quay ngoắt về sau.

Răng môi bị anh cạy mở bằng cách nào cô cũng không biết, chỉ thấy ngập đầy khoang miệng mùi hương của anh.

Nụ hôn của Hoắc Trường Uyên trước nay vẫn dữ dội, mỗi lần cô đều bị hôn đến bay lơ lửng trên mây không thể thoát ra.

Cũng may có tiếng máy hút mùi ro ro nhắc nhở, Lâm Uyển Bạch run rẩy lên tiếng: "Anh Hoắc, anh đừng như vậy, mỳ sắp nhũn rồi..."

"Không ăn mỳ nữa."

Hoắc Trường Uyên tắt bếp, đồng thời một tay bế cô ngồi lên bệ bếp.

Anh giữ chặt cô đang định nhảy xuống, cơ thể trắng kiết đề lên trên: "Ăn em!"

Lâm Uyển Bạch: "..."

Hứng thú đúng là nói đến là đến!

"Nhưng tôi cũng rất đói..."

"Không sao, tôi sẽ đút cho em nó."

"..."

Lát sau, nửa câu kháng nghị Lâm Uyển Bạch cũng không nói ra nổi, mới đó cô đã nhìn thấy anh rút ra một chiếc bao cao su, dùng răng xé rách.

Tối hôm ấy, hai người họ quá nửa đêm mới trở về được phòng ngủ.

...

Tối thứ Hai, sau khi hết giờ làm, Lâm Uyển Bạch như thường lệ bắt xe tới bệnh viện.

Có điều, vào trong phòng bệnh cô lại không thấy bà ngoại đâu, trên giường cũng là một bệnh nhân mới. Cô vừa định nghi ngờ không biết mình có đi nhầm phòng không, nhưng bệnh nhân viêm phổi ở giường kế bên vẫn ở đó.

Cô tìm khắp lượt từ trong ra ngoài nhà vệ sinh và khắp hành lang nhưng vẫn không thấy bóng dáng bà ngoại, cô hoảng loạn như kiến bò miệng chảo.

"Bác sỹ Hứa, bà ngoại tôi đâu?"

Lâm Uyển Bạch xông thẳng vào văn phòng của bác sỹ điều trị chính, liên tục chất vấn: "Vì sao bà không ở trong phòng, y tá cũng không nói rõ ràng! Tiền viện phí còn nợ tôi đã trả bù hết rồi, hơn nữa tôi đã nộp cả chi phí phẫu thuật, bệnh viện đã hứa sẽ không đuổi bà tôi đi nữa mà..."

"Cô Lâm, cô đừng kích động quá!" Bác sỹ Hứa đứng dậy vỗ về: "Bệnh viện không ai đuổi người già đi cả, bà ngoại cô chỉ chuyển phòng thôi."

"Làm gì có chuyện đó?" Lâm Uyển Bạch nhú mày, rõ ràng là không tin.

Tiền cô đã dùng hết để nộp viện phí, cho dù muốn đổi cho bà ngoại phòng bệnh tốt hơn cũng phải đợi tới tháng sau.

"Bây giờ tôi sẽ dẫn cô qua!"

Họ đi thang máy lên tầng phòng VIP, Lâm Uyển Bạch vẫn giữ nguyên thái độ nghi ngờ.

Bác sỹ Hứa đẩy cửa phòng ra, không gian rất rộng, bên trong chỉ có một giường bệnh độc lập, bà ngoại quả nhiên đang nằm trên giường, không biết có phải vì nơi này môi trường trong lành, bà ngoại ngủ rất ngon, sắc mặt còn hồng hào hẳn lên.

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt.

Cô quay đầu lại nhìn phòng tiếp khách nhỏ, phòng vệ sinh khép kín, chiếc ti vi treo tường, không giống phòng bệnh viện chút nào, ngược lại ấm áp không khác gì một căn hộ, người bệnh nằm đây tâm trạng tự nhiên sẽ thoải mái hơn.

Lâm Uyển Bạch có chút ngần ngại: "... Thê này là thê nào?"

"Tất cả đều do anh Hoắc sắp xếp." Bác sỹ Hứa trả lời cô.

Anh Hoắc?

Trái tim Lâm Uyển Bạch đột ngột run lên.

"Hoắc Trường Uyên?" Cô muốn xác nhận lại lần nữa.

"Đúng vậy!" Bác sỹ Hứa gạt đầu, thái độ khác hẳn lúc trước: "Mọi chi phí phòng bệnh anh Hoắc đều sắp xếp cả rồi. Cô Lâm, nếu sau này cô có yêu cầu

gì cứ nói thẳng với tôi!"

Cửa phòng được khép lại, nhưng trái tim của Lâm Uyển Bạch rất lâu không thể bình tĩnh lại.

Cô lần sờ tìm điện thoại trong túi xách, khi tìm ra số điện thoại của Hoắc Trường Uyên, cô vẫn còn có chút căng thẳng.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi điện thoại cho anh.

Sau khi cuộc gọi được kết nối, chuông kêu mấy tiếng mới có người bắt máy.

"Nói đi chứ!"

Lâm Uyển Bạch phát hiện mình đang ngẩn ra, bèn ngượng ngập: "À... Là tôi!"

Hoắc Trường Uyên không lên tiếng, đợi thêm vài giây, anh có chút sốt ruột: "Có chuyện gì không, không là tôi cúp máy đấy."

"Đừng!" Lâm Uyển Bạch vội vàng gọi anh, ấp úng: "Bây giờ anh đang ở đâu vậy?"

"Trung tâm triển lãm, có một câu lạc bộ bắn súng."

...

Đường xá hơi tắc nghẽn, phải nửa tiếng sau Lâm Uyển Bạch mới tới được câu lạc bộ.

Bên ngoài cánh cửa nổi bật là một loạt các xe hạng sang. Cô đã nhìn thấy chiếc Land Rover trắng ấy.

Có lẽ Hoắc Trường Uyên đã có lời trước, khi Lâm Uyển Bạch tới quầy lễ tân tìm anh, giám đốc đã đích thân dẫn cô ra chỗ tập: "Cô Lâm, mời đi bên này!"

Dường như từ lúc có quan hệ với Hoắc Trường Uyên, những người xung quanh đều trở nên rất cung kính với cô.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu nói: "Cảm ơn anh."

Chỗ tập cũng ở trong phòng nhưng là phòng lộ thiên, bên trong là những người ăn vận chuyên nghiệp.

Có người quản lý đi trước dẫn đường, Lâm Uyển Bạch dễ dàng tìm được Hoắc Trường Uyên, không giống với vẻ cung cách bình thường mà ngập tràn không khí cuộc sống. Bộ đồng phục màu xanh đậm trông rất hoang dã, anh còn đeo cặp kính trên mũi.

Anh ngồi vắt chéo chân, tay kẹp một điếu thuốc đang cháy.

Làn khói trắng theo động tác của anh tỏa ra xung quanh, từng đám từng đám đẹp như trong cõi tiên.

Lâm Uyển Bạch suýt nữa thì thất thần.

"Đến rồi à."

Sau khi nhìn thấy cô, bàn tay cầm thuốc của Hoắc Trường Uyên gác sang bên cạnh.

Lâm Uyển Bạch đi qua, ngồi ở vị trí bên cạnh anh, nghe thấy anh gọi một cốc nước hoa quả.

Không chỉ có Hoắc Trường Uyên mà còn cả Tần Tư Niên, nhưng cô vừa nhìn một vòng, nơi đã được họ bao trọn một nửa ngoài cô ra không còn ai là nữ giới.

Lâm Uyển Bạch cầm cốc nước lên, uống một ngụm.

Cô ngược mắt nhìn Tần Tư Niên đang đứng cạnh bia quay đầu lại, thào tai nghe xuống, giờ súng về phía Hoắc Trường Uyên: "Trường Uyên, qua đây làm thêm ván nữa đi! Chẳng phải cậu rất thích bắn súng sao, sao hôm nay lại ngồi như mấy cô gái vậy."

"Đó là trước kia."

Hoắc Trường Uyên phả ra một làn khói: "Bây giờ tôi chỉ thích một kiểu vận động."

Khi nói câu này, anh cố tình nghiêng đầu nhìn về phía cô, hai chữ cuối được gằn một cách mờ ám.

"..."

Lâm Uyển Bạch đọc hiểu ám thị nơi đáy mắt anh, đồ mắt quay đi chỗ khác.

~Hết chương 43~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

"Cô gái này cũng đến à? Cùng chơi đi!"

Tần Tư Niên dường như đến lúc này mới nhìn thấy cô, nhưng mảy ra hiệu.

Lâm Uyển Bạch giọng gao xua tay, nhưng đã bị Hoắc Trường Uyên ngồi bên kéo dậy: "Tôi không biết bắn mà..."

Đi tới vị trí bắn, Hoắc Trường Uyên đập tắt điều thuốc trong tay.

"Tôi làm mẫu cho em một lần, chú ý nhìn!"

Nói xong, Hoắc Trường Uyên bèn đeo tai nghe cách âm lên, tiện tay cầm một khẩu súng, làm một loạt các động tác liên mạch như lắp đạn, lên đạn...

"Pằng!"

Người nhân viên giờ thè lên, trúng ngay giữa bìa.

Lâm Uyển Bạch thấy anh giờ tay lên, khẩu súng xoay một vòng trên tay anh. Anh đeo một chiếc kính râm trên sống mũi cao thẳng, đôi mày nhíu lại vì quá tập trung càng khiến anh trông thêm tuần tú.

Thật sự rất quyến rũ...

Trong mơ hồ, bóng hình một ai đó cũng thích bắn súng hiện lên trong đầu cô.

Hình ảnh hai người đàn ông trong ký ức và trong hiện thực chồng lên nhau. Ánh mắt Lâm Uyển Bạch trở nên xa xăm, cô bất giác lẩm bẩm: "Sao đàn ông các anh ai cũng thích bắn súng vậy..."

Hoắc Trường Uyên chuyển tai nghe sang cho cô, rồi chọn cho cô một khẩu súng nhẹ hơn một chút.

Lâm Uyển Bạch đón lấy, vậy mà vẫn nặng trĩu tay.

"Bước chân sang, ngang bằng vai."

Vai trái thu chặt về phía khớp tay, đầu không được nhúc nhích, áp má lên báng súng."

...

Lâm Uyển Bạch nghiêm túc thực hiện từng bước theo chỉ dẫn của anh.

Chỉ có điều, cô chưa bao giờ tiếp xúc với súng đạn, chung quy vẫn còn rất kém cỏi, nửa ngày rồi mà tư thế vẫn chưa chuẩn xác.

Bỗng nhiên, có một hơi thở nóng rực ập tới.

Lưng cô áp vào một lồng ngực rắn chắc, Lâm Uyển Bạch không cần quay đầu cũng biết đó là ai. Cho dù tạm ngừng thở cũng vẫn ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng và cảm nhận được những nhịp tim mạnh mẽ của anh.

Cô đi giày thể thao, Hoắc Trường Uyên cao hơn cô một cái đầu, cảm vừa khít chạm tới đỉnh đầu cô.

Tư thế không hề mờ ám, mà là cực kỳ mờ ám.

Lâm Uyển Bạch không kiểm soát được nhịp đập điên cuồng của trái tim.

Hoắc Trường Uyên từ phía sau nắm chặt lấy tay cô, giúp cô điều chỉnh lại tư thế: "Tập trung hơn chút nữa, cơ thể đừng cứng quá."

Vì đeo tai nghe cách âm, khi nói, sợ cô không nghe rõ, anh còn đặc biệt sát lại rất gần, có chút hơi thở như có như không mon man vành tai cô. Lâm Uyển Bạch đã nghe thấy cả tiếng nuốt nước bọt của cô rồi.

"Có thể đòi người hướng dẫn không?"

Cô liếm liếm đôi môi khô khốc, có chút không chịu đựng nổi nữa.

"Không được." Hoắc Trường Uyên dứt khoát từ chối, trầm mặc một lúc mới nói: "Hướng dẫn ở đây toàn là nam giới thôi."

"..." Lâm Uyển Bạch câm nín.

Cô muốn nói là giáo viên nam sẽ dạy tốt hơn anh, nhưng nhìn thấy ánh mắt anh lại nhát gan nuốt xuống.

Hoắc Trường Uyên bắt đầu uy hiếp cô: "Còn học không xong, tôi bắt em nằm bắn đó!"

"Vâng!" Lâm Uyển Bạch âm thầm gạt nước mắt.

Học thêm khoảng vài phút, cuối cùng cũng có chút thành tựu, Hoắc Trường Uyên ra hiệu cho cô bóp cò.

"Pằng!"

Một tiếng nổ rất vang, vọng khắp trường bắn.

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

Ra khỏi bia rồi...

Hồng tâm hoàn toàn sạch trơn, không có dấu hiệu gì của việc bị bắn cả. Hoắc Trường Uyên đen mặt lại: "Làm lại lần nữa!"

Lâm Uyển Bạch xoa xoa gan bàn tay bị rung đến tê dại, yếu ớt đề nghị: "Tôi có thể không bắn nữa không..."

Nói thật là cô không hứng thú gì với trò này.

"Bắn súng có thể nâng cao sức tập trung của một người, hơn nữa cũng giải tỏa được áp lực." Hoắc Trường Uyên nâng đôi tay vừa rũ xuống của cô lên, bắt cô tiếp tục: "Em có thể coi bia kia thành người em ghét nhất trong cuộc đời, khi bắn trúng sẽ đã đời vô cùng."

Người mình ghét?

Lâm Uyển Bạch âm thầm liếc anh một cái.

"Pằng!"

Cô một lần nữa bóp cò, thế mà trúng thật.

Lâm Uyển Bạch sửng sốt vô cùng. Cô nghiêng đầu phát hiện anh đang nheo mắt nhìn mình. "Có chuyện gì vậy?"

"Không phải em vừa nghĩ đến tôi để bắn đấy chứ?" Hoắc Trường Uyên hỏi với giọng tra khảo.

"Không..." Lâm Uyển Bạch nói xong, chột dạ nuốt nước bọt.

Lúc này Tần Tư Niên ở bên cạnh cầm di động đi sang, nói to với họ: "Ông cụ nhà mình vừa gọi tôi, mình phải về một chuyến đây, thế nào đây? Hai người về cùng hay tiếp tục chơi?"

Chữ "chơi" khiến Lâm Uyển Bạch ghen lời.

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn thấy gan bàn tay đã đỏ rực của cô bèn nói: "Về luôn đi."

...

Từ câu lạc bộ đi ra, trời vừa tối.

Khi gặp đèn đỏ, Hoắc Trường Uyên đột ngột lên tiếng hỏi: "Còn người đàn ông nào nữa?"

"Gì cơ?" Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt.

"Lúc ở trong câu lạc bộ em đã nói đó, ngoài tôi ra, còn người đàn ông nào thích bắn súng nữa?" Hoắc Trường Uyên gác tay lên vô lăng, nheo mắt nhìn cô, dường như rất cố chấp đối với đáp án này.

"À..." Lâm Uyển Bạch ngập ngừng, không thể nói thật được, bèn nói đại một đáp án: "Tôi xem tivi và đọc báo hay nói vậy..."

Hoắc Trường Uyên coi như chấp nhận, đổi chủ đề: "Tôi đã ăn cơm chưa?"

"Chưa..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Sau khi tan làm cô tới thẳng bệnh viện, sau đó lại chạy qua tìm anh.

Lâm Uyên Bạch thấy anh đang dò tìm nhà hàng gần đó, bèn ấp úng: "Lúc tan làm tôi đã tới bệnh viện, bà ngoại đã được chuyển tới phòng bệnh cao cấp, bác sỹ chính nói là do anh sắp xếp... Tôi... thật lòng cảm ơn anh!"

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, thân nhiên trêu đùa: "Đơn giản thôi, cảm ơn tôi trên giường là được rồi."

"..." Lâm Uyên Bạch đỏ mặt.

Người đàn ông này!

Đúng là dễ động dục mà, động một chút là nghĩ tới chuyện lên giường.

Thấy anh đã bắt đầu cài đặt lại GPS, Lâm Uyên Bạch ngấm ngấm rồi nói: "Tôi nay đừng ra ngoài ăn nữa, mua đồ về ăn nhé?"

Bữa nọ hôm trước cuối cùng đều vứt bỏ cả, cô muốn làm lại một bữa cho anh ăn, thật ra phần nhiều là muốn cảm ơn anh theo cách của mình.

"Được." Hoắc Trường Uyên vui vẻ đáp ứng.

Lâm Uyên Bạch nhìn giờ, vẫn chưa đóng cửa, cô bèn chỉ về biển báo đường trước mặt: "Tôi biết gần đây có một khu chợ, vừa hay tiện đường, tôi đó đi, đồ ăn tươi mà rẻ hơn trong siêu thị!"

"Ừm."

Suốt cả quá trình, Hoắc Trường Uyên chỉ nghe cô sắp xếp, rẽ ở đâu, dừng ở đâu.

Cô không biết rằng, xưa nay chỉ có anh hô hào quát nạt mọi người, chưa bao giờ ngoan ngoãn cúi mặt nghe một cô gái ra lệnh như vậy.

Trước cổng chợ rất đông người, chiếc Land Rover dừng lại cách đó một quãng xa, họ xuống xe và đi bộ một quãng.

Khu dân cư gần đây vô cùng đông đúc, lại không có đại siêu thị, thế nên khu chợ này làm ăn rất phát triển. Bên ngoài cũng đã bày không ít sạp hàng. Cũng đã tới tới, từ ngoài nhìn vào, bên trong toàn người là người.

Lâm Uyên Bạch đi theo phía sau Hoắc Trường Uyên, bước chân theo sát.

Cô chỉ sợ một phút không để ý sẽ lạc mất anh. Trong lúc men theo con đường, cô đã hai lần bị giỏ hàng của mấy bà thím đụng phải.

"Đưa tay cho tôi."

Hoắc Trường Uyên đột ngột dừng bước, quay đầu nói với cô.

Lâm Uyên Bạch chưa hiểu: "Hả?"

Một giây sau, bàn tay phải của cô được anh nắm lấy, đan chặt vào tay anh.

Bước chân cô bị dẫn dắt, tiến về phía trước, nơi tầm nhìn ngang bằng chính là bờ vai dài rộng của anh. Lâm Uyên Bạch cúi đầu, sững sờ nhìn hai bàn tay đan cài, đáy lòng chợt dâng lên niềm xúc động.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Có vẻ như Hoắc Trường Uyên chưa bao giờ đến những nơi như thế này.

Một bóng hình đáng lẽ phải xuất hiện trong các siêu thị nhập khẩu, vậy mà lại xuất hiện trong không gian hỗn tạp, ầm ĩ tiếng người này, thật sự không hề ăn nhập.

Lâm Uyên Bạch chú ý thấy anh vừa vào cửa đã nhíu mày lại, nhưng anh không nói gì cả, nửa câu oán thán, một chút chê bai cũng không có, chỉ vững vàng dẫn cô tiến về phía trước.

Bàn tay của cô từ đầu tới cuối vẫn bị anh nắm chặt.

Cô được anh bảo vệ sau lưng, dường như để phối hợp với cô, bước chân anh cố tình chậm lại.

Đã rất lâu không có ai bảo vệ mình như vậy rồi...

Tìm một cửa hàng rau xanh tươi tốt lại thưa người, dựa theo các món tối nay muốn làm, Lâm Uyển Bạch lựa chọn thức ăn.

Đối với việc lựa chọn món ăn, cô khá sành sỏi, từ khi còn rất nhỏ, cô đã thường xuyên cùng bà ngoại đi ra phiên chợ sớm đầu ngõ mua thức ăn, biết cách lựa từng món rau, từng loại thịt.

Sau khi cô buộc xong túi, đứng lên thì phát hiện ánh mắt Hoắc Trường Uyên như khóa chặt khuôn mặt cô. Cô quay đi, có phần gượng gạo: "À... Mua tạm mấy món này! Rau muốn hơi héo rồi, lát nữa sang nhà khác mua..."

Hoắc Trường Uyên đón lấy túi bóng, rồi đưa cho bà chủ cân.

"Tổng cộng là 14 đồng 8 hào!"

Anh rút tờ 100 tệ từ trong ví ra, bà chủ không nhận: "Anh à, anh có tiền lẻ không?"

Hoắc Trường Uyên nhú mày, nhìn xuống ví chỉ còn đúng một tờ tiền giấy, còn lại là chi phiếu.

"Để tôi trả cho!" Lâm Uyển Bạch cúi đầu lục ví.

"Không cần!" Hoắc Trường Uyên giữ tay cô lại, đầu mày nhú càng sâu hơn, kiên quyết đưa tờ 100 tệ ra: "Trả lại."

Bà chủ đành đón lấy, rồi trả lại cho anh một đồng tiền lẻ.

Khi rời đi, Lâm Uyển Bạch chú ý tới giá áp phích dựng bên cạnh hàng sữa chua đối diện. Cô bảo Hoắc Trường Uyên đợi một chút, còn mình đi qua đó.

Khi cô cầm điện thoại quay trở về, Hoắc Trường Uyên bèn sa sầm mặt lại chất vấn: "Em vừa cười cười nói nói linh tinh gì với ông chủ cửa hàng sữa chua đó!"

"Tôi không có..." Lâm Uyển Bạch ngăn người.

"Không add nick wechat của nhau?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

Lâm Uyển Bạch câm nín, gờm sữa chua trong tay lên, giải thích: "Tôi chỉ quét mã QR thôi, trên kia nói quét mã sẽ được tặng một lọ..."

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên khá lên nhiều, nhưng khóe môi vẫn căng ra.

"Sau này không được phép đầu mày cuối mắt với người đàn ông khác!"

"..." Gia trưởng kinh khủng.

"Cũng không được phép tùy tiện thêm thông tin liên lạc với người đàn ông khác!"

"..."

Hoắc Trường Uyên lại nắm lấy tay cô, siết rất chặt: "Có phải đang ngấm ngầm chửi tôi trong bụng không?"

"Khụ!" Lâm Uyển Bạch vội vàng lắc đầu, cười trừ: "Đâu có..."

Người đàn ông này sao giỏi quan sát bụng dạ người khác vậy chứ!

Cứ có cảm giác ớn lạnh sống lưng, Lâm Uyển Bạch chuyển đề tài: "Phía trước có hàng hải sản, hay là mua ít tôm về rang ăn chơi?"

Tới hàng hải sản, cô cầm kẹp lên nghiêm túc chọn lựa.

"Ông chủ, rẻ hơn chút nữa đi!"

"Cô à, 39 đồng nửa cân không đắt đâu, tươi sống cả đấy!"

"35 nhé?"

"Không được không được, tôi mua vào đã tung ấy rồi!"

Lâm Uyển Bạch già vờ đồ hết tôm xuống: "Tôm của ông sắp chết đến nơi rồi, và lại còn bao nhiêu chỗ bán hải sản, vậy tôi qua bên kia xem sao!"

"Đừng dừng!" Ông chủ nghĩ cô làm thật bèn vội vàng gọi lại, dáng vẻ như đã chấp thuận: "Cô gái à, cô xem, cô chọn cũng lâu rồi, thôi thì bán rẻ cho cô thêm 3 đồng, 36 đồng nửa cân!"

"Được!" Lâm Uyển Bạch gật đầu vẻ miễn cưỡng.

Đội ông chủ quay đi cân tôm rồi, cô nhất thời quên mất hình tượng, đặc ý nhường mảy với người bên cạnh.

Yết hầu Hoắc Trường Uyên trượt lên trượt xuống.

Khi ông chủ trả lại tiền lẻ cho Hoắc Trường Uyên, còn cười nói chen vào: "Anh à, lấy được cô vợ đảm đang thế này đúng là có phúc đấy!"

Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Ý thức được ông chủ hiểu lầm, cô ngượng ngập xua tay: "À, chúng tôi không..."

"Đi thôi!"

Hoắc Trường Uyên đột ngột kéo tay cô đi.

Họ đi từ đầu kia khu chợ trở về, trong đầu Lâm Uyển Bạch vẫn văng vẳng câu nói đó.

Có vẻ như xung quanh ngoài các bà các cô xách làn to ra chợ thì đều là các cặp vợ chồng. Cô len lén liếc nhìn người đàn ông bên cạnh. Hai người nắm tay nhau, mua được gì cũng đều do anh cầm, quả thực rất giống một cặp.

"Ông chủ cửa hàng hải sản ban nãy có lẽ là hiểu lầm quan hệ của chúng ta nên mới nói như vậy..."

Hoắc Trường Uyên hồ hững hồ hồ nhìn cô: "Minh tự hiểu rõ là được rồi."

"..." Cũng phải.

Lâm Uyển Bạch gật đầu, trong lòng bỗng dưng có chút bí bách.

"Còn thiếu gì không?"

"Không thiếu gì nữa."

Hoắc Trường Uyên gật đầu rồi đưa cô ra cổng chợ.

Cổng chợ vì bày đầy sạp hàng ra đường nên khá chật chội. Lâm Uyển Bạch cảm giác có ai khẽ huyếch vào người mình. Ban đầu cô không quá để ý, chỉ cảm thấy bả vai bỗng nhiên nhẹ bẫng, lát sau chợt giật mình: "Hà! Có kẻ cướp, túi xách của tôi!"

Bên ngoài khu chợ quả nhiên có bóng một gã đàn ông đang chạy.

Sau khi nhìn rõ, Lâm Uyển Bạch co cổ căng đuổi theo.

Người hai bên đường bị cô đẩy hết ra, dường chỉ cô chỉ còn một ý niệm, phải lấy lại chiếc túi của mình.

Thật ra trong đó không có nhiều đồ, một tập giấy ăn và một chùm chìa khóa, trong ví cũng chẳng còn mấy đồng. Nhưng cô buộc phải đuổi theo, bởi vì trong đó còn có con dao găm quân đội rất quan trọng mà cô chưa bao giờ rời xa.

Lâm Uyển Bạch không biết sức mạnh của mình đến từ đâu, chỉ điên cuồng đuổi theo một cách miệt mài.

Gã ăn cướp có vẻ cũng bất ngờ khi thấy cô đuổi riết không buông. Hắn buột miệng chửi thề mấy tiếng. Chạy ra đường, hắn đồ hết tất cả trong túi ra, chỉ giữ lại chiếc ví duy nhất đáng tiền.

Khi Lâm Uyển Bạch đuổi tới, hắn đã chạy sang phía đường đối diện.

Còn túi của cô thì bị vứt ra giữa đường, có cả con dao găm đó.

Lâm Uyển Bạch không suy nghĩ gì, chạy tới nhặt, tiếng còi xe đinh tai nhức óc đồng thời vang lên, cô sợ hãi nhắm tịt mắt lại.

"Cẩn thận!"

Có người giơ tay giữ chặt cô lại.

Ngay sau đó, một chiếc ô tô lao vút qua, ngay sát bên cạnh cô.

Lâm Uyển Bạch giương mắt nhìn, hai bánh xe trước sau của nó lần lượt lăn qua con dao.

Cô khẩn trương giơ tay nhấc lên, đồng thời bị Hoắc Trường Uyên kéo về vị trí an toàn bên lề đường: "Em không sao chứ?"

"Không sao..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Ánh mắt cô như hồn bay phách lạc nhưng không phải vì bị kinh sợ mà cô chỉ đang ngây người nhìn chằm chằm con dao găm.

Chuôi dao đã hoàn toàn bị bánh xe cán nát, không còn cảm giác ma sát, chỉ chạm nhẹ một chút đã chỉ còn lại lưỡi dao trơ trọi.

"Em điên rồi à? Không biết đây là đường lớn có xe qua lại sao?"

Hoắc Trường Uyên hơi bức mình, ban nãy nếu anh không kịp thời đuổi theo, bây giờ cô đã bị đâm nhập viện rồi.

Có mấy ai sau khi bị cướp lại liều mạng đuổi theo? Nhất là khi chiếc túi rách của cô chẳng đáng mấy đồng, đã mòn rách cả rồi.

Thấy cô chỉ cúi gằm, ngây người nhìn con dao găm, con giận trong anh bùng lên tận đỉnh đầu: "Chỉ là một con dao cùn thôi mà? Có cần liều mạng đuổi theo vậy không? Đứa ngốc cũng thông minh hơn em! Nào em bị úng nước rồi à? Ngủ ngốc!"

"Bên kia có thùng rác đó, vứt ngay đi!"

Hoắc Trường Uyên giơ tay ra, định vứt con dao găm đi.

Nhưng Lâm Uyển Bạch lập tức né tránh, ngẩng đầu lên nhìn anh chằm chằm: "Anh thì hiểu cái gì!"

Hoắc Trường Uyên giật mình vì bị cô quát.

Ngay cả lần đầu tiên sau khi họ phát sinh quan hệ, cô ném tiền vào mặt anh cũng không như bây giờ, giống như một con ếch đang phồng mang trợn má gào thét với anh, hơn nữa đôi mắt căm giận kia còn ánh lên lớp nước mỏng. Cô...

Khóc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Đây là lần đầu tiên Hoắc Trường Uyên cảm thấy bối rối.

Thật ra tính cô rất kiên cường, khi anh gặp cô ở nhà họ Lâm, bị đánh đến sưng vù một bên má nhưng cô cũng không rơi một giọt nước mắt.

Nước mắt con gái không phải anh chưa từng nhìn thấy, nhưng đáng về đồ rức hai quầng mắt của cô khiến anh ít nhiều cảm thấy bức bối nơi lồng ngực, rất lâu không thể xua tan.

Hoắc Trường Uyên xưa nay chưa từng đổ dành ai, cũng không biết đổ.

"Lâm Uyển Bạch, cô còn khóc nữa thử xem?"

Khóe môi giật giật một lúc lâu, cuối cùng câu nói bật ra lại mang lời uy hiếp.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, ép cho nước mắt chảy ngược vào trong.

Dù có khóc, cô cũng không muốn khóc trước mặt anh.

Hoắc Trường Uyên bức bối, nhưng ngoài mặt lại không thể hiện ra điều gì. Anh chỉ có thể cuộn tay lại thành nắm đấm, đặt bên khóe miệng: "Ngoài con dao cùn này, xem còn thiếu thứ gì không?"

Lâm Uyển Bạch lại cúi đầu xuống, không trả lời.

"Có cần báo cảnh sát không?" Hoắc Trường Uyên đành kiên nhẫn hỏi tiếp.

"Không cần đâu..." Cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng lên tiếng, nhưng đầu mày còn không buồn nhướng lên.

Cô nhặt chiếc túi dưới đất lên, phúi phúi bụi ngoài mặt. Sau khi đứt giấy ăn và chìa khóa vào trong, cô cẩn thận dè dặt đặt con dao găm đã hỏng vào trong túi, trân trọng như một báu vật, sau đó khoác lên người, quay đầu đi về phía chiếc Land Rover.

Cứ thế, anh bị tàng lờ từ đầu tới cuối.

Hoắc Trường Uyên trừng mắt nhìn theo bóng cô, cổ đờ nén ngọn lửa trong lòng, giật tung mấy cục cỏ áo.

Trên đường trở về, Lâm Uyển Bạch không nói một câu nào, cô như một người bị bệnh, co rụt trên chiếc ghế lái phụ.

Cô cụp mắt xuống như đã ngủ thiếp đi, nhưng tay vẫn nắm chặt chiếc túi xách.

Hoắc Trường Uyên vừa vô tình vừa như cố ý liếc nhìn cô mấy cái, đều thấy cô ra vẻ không thèm để tâm. Khoang xe im ắng đến nặng nề, anh đành bật radio lên.

...

Sau khi trở về, Lâm Uyển Bạch vẫn nhanh nhẹn đi vào bếp bận rộn.

Có điều bóng hình cô trông có vẻ đầy tâm sự, như một cây mạ bị bẻ cong. Làm xong đồ ăn, cô hạ thấp giọng nói: "Com nước xong xuôi rồi."

Hoắc Trường Uyên vốn dĩ còn rất mong chờ bữa tối nay, nhưng bây giờ lại ăn trong tâm trạng bí bách.

Nhất là khi anh đã cố gắng ăn được hai bát mà cô còn chưa xong nửa bát, như ngồi đếm hạt com vậy.

Buổi tối, Lâm Uyển Bạch chờ anh tắm rửa xong để lấy phòng tắm. Lúc cô đi ra thì thấy anh quần khăn tắm quanh hông ngồi bên giường, nửa người trên để trần. Ánh đèn hắt lên những múi cơ bắp chặt chẽ trước ngực anh, khiến nó tràn đầy sức mạnh nam tính.

Cô lấy khăn mặt quấn chặt đầu, định vòng qua anh đi sang bên cạnh.

Hoắc Trường Uyên vươn đôi tay dài kéo cô vào lòng, giật tung chiếc khăn trên đầu cô ra. Mái tóc dài cứ thế rũ xuống, nước bắn đầy lồng ngực anh.

Lòng bàn tay anh giữ chặt eo cô, nheo mắt quan sát kỹ: "Vẫn còn hờn dỗi à?"

"..." Lâm Uyển Bạch nhú mày.

"Tôi chỉ nắng em mấy câu thôi mà!" Bờ môi Hoắc Trường Uyên hơi bĩu ra.

"..." Lâm Uyển Bạch mím chặt môi.

Hoắc Trường Uyên thấy cô từ đầu tới cuối vẫn không chịu lên tiếng bèn dùng bàn tay còn lại chọc mạnh lên má cô, chọc đến khi cô chịu hé răng ra anh mới buông tay: "Vừa vừa phai phai thôi, em là người con gái đầu tiên dám xưng sủa mặt mũi với tôi đấy!"

"Tôi không..." Lâm Uyển Bạch ôm má đau đớn.

Cô sung mặt với anh khi nào chứ...

"Ừm" Hoắc Trường Uyên xoay người đè cô xuống: "Vậy thì đừng lãng phí thời gian nữa."

Nụ hôn và động tác của anh đều gấp gáp như nhau, Lâm Uyển Bạch không né tránh.

Tới khi nụ hôn cấp tốc của Hoắc Trường Uyên đi xuống, cuối cùng cô cũng có thể lên tiếng: "Tối nay... có thể không làm không?"

"Chẳng phải đã nói sẽ cảm ơn tôi đang hoang trên giường sao, trêu tôi đấy à?"

Hoắc Trường Uyên chống hai cánh tay bên trên cô, hơi thở nóng rực phả lên mũi cô.

Lâm Uyển Bạch cố gắng chặn ngực anh lại, giọng nói mang theo chút cầu xin: "Hôm khác được không?"

Tối hôm nay, cô thật sự không muốn quan hệ...

"Không được!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng quát. Ngũ quan sắc nét cúi xuống, một lần nữa lấp kín miệng cô, giọng nói xen lẫn khao khát bật ra: "Từ lúc ôm em để dạy bắn súng tôi đã muốn rồi..."

Lâm Uyển Bạch không từ chối được, bị anh xoay qua xoay lại như cái bánh.

Sau đó là tiếng răng xé rách lớp vỏ bóng.

Lâm Uyển Bạch vùi sâu mặt vào trong gối.

...

Buổi trưa ngày hôm sau, Lâm Uyển Bạch nhận được điện thoại của anh khi đang ăn trong phòng trà nước.

"A lô?"

"Xuống dưới đi."

Anh chỉ buông một câu ra lệnh, Lâm Uyển Bạch cắn đầu đũa, chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thấy cô không có động tĩnh gì, Hoắc Trường Uyên lại nói: "Tôi đang ở dưới công ty em."

"... Làm gì chứ?" Lâm Uyển Bạch vẫn hơi ngần người.

"Cùng đi ăn cơm." Hoắc Trường Uyên nói tiếp.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu nhìn hộp cơm mình vừa bóc ra, vẫn còn ừ ừ cạc cạc: "Nhưng tôi đang ăn mà..."

Sự kiên nhẫn của Hoắc Trường Uyên hoàn toàn bị tiêu diệt, anh hạ giọng quát: "Tôi nói lại lần cuối cùng, xuống dưới! Trong vòng năm phút chưa nhìn thấy em, tôi lái thẳng xe vào tòa nhà đấy!"

"..." Lâm Uyển Bạch bị đầu kia ngắt máy trước.

Cô chớp chớp mắt, hai giây sau, cô đứng bật dậy như nghe thấy quốc ca, căng thẳng lao ra ngoài dưới cái nhìn kinh ngạc của các đồng nghiệp.

Cô thở hồng hộc chạy ra khỏi tòa nhà, quả nhiên nhìn thấy chiếc Land Rover trắng đỗ dưới đó.

Hoắc Trường Uyên cũng không nhiều lời với cô, cửa xe vừa đóng lại anh đã đạp chân ga.

Tới nhà hàng, Lâm Uyển Bạch cũng không phản bác gì, cô ngoan ngoãn đi theo sau anh. Tối qua dường như trừng phạt cô không tập trung, Hoắc Trường Uyên suýt lấy mạng cô, bên ngoài trời tờ mờ sáng rồi anh mới miễn cưỡng buông bàn tay trên eo cô ra.

Sau khi ăn xong hai phần cơm vẫn phòng đơn giản, chiếc xe một lần nữa lên đường.

"Áy?"

Lâm Uyển Bạch ngạc nhiên nhìn ra ngoài cửa xe.

Nơi chiếc xe dừng lại không phải tòa nhà văn phòng của cô, ngược lại là một trung tâm thương mại.

Hoắc Trường Uyên rút chìa khóa ra, rồi nói với cô: "Xuống xe với tôi."

Lâm Uyển Bạch đành tiếp tục đi theo anh. Bảo vệ trước cửa mở cửa ra cho họ, lòng cô đầy nghi hoặc.

Lẽ nào là đi mua sắm, có nhẽ hứng vậy sao?

Hoắc Trường Uyên cao lớn, đi phía trước, nhưng trông anh không giống như đang đi mua sắm. Anh không lên tầng, ngang qua những gian hàng ở dưới cũng không có ý đi vào.

Sau vài lần rẽ ngoặt, cuối cùng họ dừng chân trước một cửa hàng.

Lâm Uyển Bạch đi vào, quét mắt nhìn một lượt. Hóa ra đây là một cửa hàng làm dao cao cấp, trên kệ bày đủ các loại dao nhập khẩu, bên dưới còn ghi chú thích. Ngoài giá cả ra thì công nghệ và lai lịch đều giống như một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Khi quản lý cửa hàng đi tới thì Hoắc Trường Uyên quay lại.

Lâm Uyển Bạch vẫn đang làm mặt không hiểu thì chiếc túi xách trên người đã bị anh gỡ xuống.

"... Anh làm gì vậy?"

"Lát nữa em sẽ biết."

"..."

Lâm Uyển Bạch thấy anh đã tự túc kéo khóa, lục lọi bên trong. Chẳng bao lâu sau, con dao găm quân đội được bọc bằng khăn tay được anh lấy ra, hoặc nói đúng ra, giờ nó chỉ còn lưỡi dao.

Có thể thấy được, vị quản lý tỏ ra rất cung kính: "Hoặc tổng!"

Hoặc Trường Uyên gật đầu rất khẽ, xòe lòng bàn tay đặt con dao lên, ngón trỏ chỉ chỉ vào điện thoại: "Đây chính là con dao mà tôi nói trong điện thoại, làm cho tôi một chuỗi dao giống như bức ảnh này."

Không biết anh kiếm đâu ra một bức ảnh, không có sai khác gì với con dao găm trước đó của cô.

"Nhớ kỹ, phải giống y như đúc."

Lâm Uyển Bạch sững người đứng nhìn, còn anh thì nghiêm mặt nhấn mạnh.

~Hết chương 46~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Người quản lý cuống quýt gật đầu, hai tay đỡ lấy lưỡi dao.

Họ không mang vào căn phòng ngăn cách bên trong mà có thợ chuyên nghiệp, đeo găng tay chuẩn bị xử lý.

Nhìn trên bức ảnh hay nhìn vật thật, quả thực không có bất cứ điểm khác biệt nào với con dao trước kia của cô. Chỉ có điều, khi nhìn thấy chuỗi dao mới tinh được người thợ nắm chặt trong tay, trong lòng cô vẫn không tránh khỏi có tâm trạng chống đối.

Nhất là khi nụ cười tươi rói của người ấy khi tặng cô con dao hiện lên trong đầu...

Lâm Uyển Bạch đi qua: "Bỏ đi, không cần đâu."

"Không cần?" Hoặc Trường Uyên đứng lên khỏi sô pha, nhúu mày hừ lạnh: "Chẳng phải hôm qua em ôm lấy nó, về như không còn thiết tha gì cuộc sống này nữa sao, chỉ thiếu nước tặng em cái khăn lụa trắng nữa thôi."

Lâm Uyển Bạch bị câu nói của anh đưa vào hoàn cảnh khó xử.

Quản lý cửa hàng nghĩ rằng cô có điều lo lắng, bèn tươi cười xen ngang: "Cô à, các công nhân của chúng tôi đều là những người có kỹ thuật tay nghề cao, sau khi làm lại chuỗi dao, chúng tôi có thể đảm bảo nó không khác gì con dao lúc trước của cô."

Chính vì như vậy cô mới không muốn.

Cho dù bề ngoài trông giống y như đúc, nhưng chung quy vẫn không phải là cái ban đầu.

Lâm Uyển Bạch lấy lại lưỡi dao của mình, thái độ rất kiên quyết: "Thực sự không cần nữa đâu, cảm ơn anh."

"Vậy thì mua cái mới đi, dao của cửa hàng này cũng toàn là dao Thụy Sĩ đấy, em chọn lấy một cái!" Nói rồi, Hoặc Trường Uyên kéo tay cô qua.

Lâm Uyển Bạch bị anh dắt tới trước tủ kính, nhưng cô không nhìn.

Cô khẽ lắc đầu, gạt tay anh ra, chỉ bọc lại lưỡi dao rồi đặt vào trong túi xách.

"Nhiều như vậy mà không ưng ý một cái nào sao?"

Lâm Uyển Bạch cắn môi, giọng nói khề mà kiên quyết: "Nó là độc nhất vô nhị."

Độc nhất vô nhị.

Hoặc Trường Uyên thầm gặm nhấm bốn chữ ấy trong lòng, khuôn mặt bình thường vẫn lạnh nhạt kỳ thực không có quá nhiều biểu cảm, nhưng khuôn cằm thì đã dần dần cứng lại.

Lâm Uyển Bạch sửa sang lại quai đeo, nhìn anh và quản lý rồi xin lỗi: "Tôi sắp muộn mất rồi, chúng ta đi thôi."

Ra khỏi trung tâm thương mại, cô như một trợ lý nhỏ bước từng bước phía sau anh.

Vòng qua đầu xe đi sang ghế lái, chìa khóa xe trong tay Hoắc Trường Uyên không được mở ra mà anh đứng ngay đó, con người u tối vượt qua thân xe nhìn về phía cô, bất ngờ lên tiếng: "Rốt cuộc ai đã tặng cô con dao cùn đó?"

"..." Hơi thờ Lâm Uyên Bạch như khựng lại.

"Tôi đang hỏi em đó." Hoắc Trường Uyên lặp lại lần nữa.

Ngữ khí không trầm hơn nhưng những đường nét trở nên sắc bén và khuôn mặt đã có phần nghiêm nghị hơn, đáy mắt còn ẩn chứa một uy lực điềm tĩnh.

Lâm Uyên Bạch muốn nói là một người bạn nhưng lời tới bên miệng, cô vẫn quyết tâm sửa lại: "Không liên quan tới anh..."

Hoắc Trường Uyên nhìn cô mấy giây, sau đó quăng chìa khóa, ngồi vào xe.

Cô còn chưa kịp giờ tay mở cửa xe, chiếc Land Rover đã phóng vọt đi, quay ngược về sau.

Lâm Uyên Bạch phản ứng nhanh, vội tránh sang bên cạnh vài bước. Mới đó đã chỉ còn lại một làn khói mù mịt.

Cô thật sự không dám tin, mình như một con mèo hoặc con chó bị vút lại trước cửa trung tâm thương mại vậy.

Tính khí của người đàn ông này...

Lâm Uyên Bạch nhìn đồng hồ, ngồi xe buýt không kịp nữa rồi, đành phải bắt xe thôi.

"Lâm Uyên Bạch?"

Lâm Uyên Bạch bất giác nhú mày, giọng nói này...

Cô quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Lâm Dao Dao đeo đồ hiệu khắp người. Người kia nhìn thấy cô cũng lập tức nhú mày, cất giọng the thé: "Sao chị có thể ra ngoài nhanh như vậy được!"

"Thật ngại quá, khiến cô thất vọng rồi." Lâm Uyên Bạch giật giật khóe miệng.

"Có chuyện gì vậy! Rõ ràng chị phải bị giam mười lăm ngày!" Lâm Dao Dao tức giận kêu gào.

"Có thể là ông trời có mắt." Lâm Uyên Bạch cười ngoài mặt.

Mỗi lần gặp Lâm Dao Dao, tâm trạng cô lại rất tệ, cô giờ tay bắt xe định đi.

Lâm Dao Dao chặn trước mặt cô, nhìn về phía chiếc Land Rover vừa đi khỏi, nhìn chăm chăm rồi chất vấn: "Lâm Uyên Bạch, tôi hỏi chị, người vừa đi cùng chị có phải anh Trường Uyên không?"

Lâm Uyên Bạch thật không muốn chọc cho Lâm Dao Dao khởi động dạng thức chó điên, cô đáp qua quýt: "Cô nhìn nhầm rồi."

Đúng lúc này có chiếc taxi đi tới, cô ngồi vào rồi bảo tài xế đi ngay.

Nhìn nhầm ư?

Không thể nào, cô ta chạy quanh Hoắc Trường Uyên lâu như vậy, với mức độ si mê của cô ta tuyệt đối không thể nhận nhầm. Nghĩ tới chuyện người đàn ông mình để ý lại dây dưa với Lâm Uyên Bạch, Lâm Dao Dao tức giận giậm chân bình bịch.

...

Suốt một tuần sau đó, Hoắc Trường Uyên đều không gọi điện cho cô.

Lâm Uyên Bạch ngược lại rất vui vì được nhàn nhã. Tối tối cô đều tới bệnh viện, nhưng thi thoảng cũng sẽ kiểm tra điện thoại, sợ rằng lỡ như không nhận điện thoại, anh lại nổi giận.

Mỗi lần nghĩ như vậy, dáng vẻ sầm xì u ám của Hoắc Trường Uyên cũng trùng hợp hiện lên trước mắt...

Lâm Uyên Bạch ra sức lắc lắc cái đầu, anh đã đắm sâu bén rễ như vậy từ khi nào?

Khi cô tan làm, ra khỏi thang máy thì di động bất ngờ rung lên. Cô rút di động ra, ngón tay bất giác run lên một cách vô dụng, là Hoắc Trường Uyên gọi đến.

"Tối nay qua đây! Tôi có buổi tiếp khách, em làm ấm giường trước đi."

Lâm Uyên Bạch chưa lên tiếng nói được nửa câu điện thoại đã bị dập.

Từ ngày cô chủ động đi theo anh, cô phải để mặc anh tìm tòi, phải có trách nhiệm làm ấm giường cho anh.

Có điều đang mùa hè nóng nực...

Lâm Uyển Bạch chống tay lên trán.

Khi trời tối, cô đã xuất hiện trong tiểu khu cao cấp.

Vì trong điện thoại, anh không nói rõ là mấy giờ, chỉ bảo cô đến trước. Lâm Uyển Bạch đã có kinh nghiệm đến muộn. Sợ bị anh mắng nên ăn tối xong là cô ngồi xe buýt qua đây luôn.

Cô mở cửa ra, bên trong tối thui.

Lâm Uyển Bạch thay giày, tắm rửa trước rồi ra ngoài đợi mãi mà dưới nhà vẫn chưa có động tĩnh gì.

Cô lấy di động ra chơi game một lúc, rồi mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

"Cạch!"

Trong đêm tối, tiếng đóng cửa nặng nề vang lên.

Lâm Uyển Bạch đang ngủ mơ bị giật mình, bỗng cảm thấy có bóng đen loạng choạng nhào đến, trong không khí vẫn còn xen lẫn hơi rượu thoang thoảng.

Cô còn chưa kịp nhìn rõ ràng, cổ đã bị cắn mạnh một miếng.

Lâm Uyển Bạch đau đớn, chắc chắn người đang bò phía trên cô chính là Hoắc Trường Uyên, trong bóng tối vẫn có thể phân biệt ra được ngũ quan của anh. Anh mang theo hơi rượu thì thầm bên tai cô: "Bảo em làm ấm giường, ai cho em ngủ trước!"

"..."

Lâm Uyển Bạch đánh mắt nhìn ra ánh trăng lơ lửng trên cao ngoài cửa sổ, đã nửa đêm rồi còn ai không ngủ chứ!

Cô yếu ớt giải thích: "Tôi thực sự buồn ngủ quá rồi, không gượng nổi..."

"Sau này tôi chưa về, không cho phép em ngủ trước." Hoắc Trường Uyên chấm tay lên mũi cô.

"Biết rồi." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Hoắc Trường Uyên cười lên người cô, bắt đầu cởi quần áo.

Cho dù trong bóng tối mơ hồ không rõ ràng, cơ thể tráng kiện của anh vẫn lộ rõ, cơ bắp phồng phồng, nét nào ra nét ấy như sắt thép.

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, không biết có phải vì bị kích thích không, có dòng nóng ẩm ở phía dưới trào ra.

Cả người cô đột ngột cứng đờ, cô né tránh đôi mắt anh.

Hoắc Trường Uyên còn chưa kịp tắm rửa gì, thấy vậy tỏ ý không vui: "Em chê tôi bẩn?"

"Không phải..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên giơ cao hai tay cô lên, hoàn toàn không ngại việc kích thích thêm một chút.

"Đừng, đừng mà!"

Lâm Uyển Bạch sốt sắng, nhưng lại không ngăn anh lại được, một lúc lâu sau mới khó khăn áp a áp ứng: "Tôi... Bà di của tôi đến rồi..."

~Hết chương 48~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

"Cái quái gì vậy!"

Hoắc Trường Uyên cầu nhàu một câu.

Sắc mặt khó xử của Lâm Uyển Bạch sắp bùng nổ đến nơi, cô bối rối hít sâu một hơi: "Chính là thứ mà tháng nào con gái cũng gặp..."

"..." Lần này Hoắc Trường Uyên hoàn toàn nằm im.

Lát sau, phần đầu đang vùi sâu trong cổ cô mới ngẩng lên.

Dưới ánh mắt nhìn chòng chọc của anh, Lâm Uyển Bạch có phần không tự nhiên.

Cô há hốc miệng, một giây sau, cơ thể còn cứng đờ hơn cả ban nãy, dây đai thắt áo ngủ bị người nào đó giật ra.

"Đúng thật là!" Hoắc Trường Uyên nhiu mày.

Cả người Lâm Uyển Bạch sắp bốc khói đến nơi, thật chỉ muốn biến thành bong bóng tan ra.

Anh còn tận tay kiểm tra nữa!

Hoắc Trường Uyên không cam tâm thu tay về, hậm hực cắn lên miệng cô: "Em cố tình hả? Sao không nói luôn trong điện thoại!"

"Tôi cũng đâu có biết." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập, nhìn anh rồi vội vàng cup mắt xuống, giọng nói tỏ ra vô tội: "Một tiếng trước nó vừa tới..."

Cô cũng quả thực không ngờ rằng bà di lại đến sớm trước ba ngày.

Khi nằm trên giường chơi game đợi anh, cô đã cảm thấy có điều bất ổn, vào phòng tắm xem thì quả nhiên. Cũng may trong ngăn kín của túi xách, cô luôn để phòng một miếng băng vệ sinh, nếu không làm sao cô dám gọi điện nhờ anh mua...

Sức nặng trên người bỗng nhẹ bẫng.

Ánh đèn sáng lên, Lâm Uyển Bạch vô thức nheo mắt lại.

Trong khe hẹp của khóa mắt, cô nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đã cởi hết quần áo, chỉ còn mặc độc chiếc quần đùi lót đi vào phòng tắm. Chẳng mấy chốc đã có tiếng nước rào rào vang lên.

Khi quay trở về nằm xuống giường, Hoắc Trường Uyên còn mang theo chút lạnh lẽo.

Lâm Uyển Bạch dịch sang bên cạnh một chút, tối nay chắc chắn là không thể làm gì được rồi, cô xoay lưng về phía anh.

Nhưng vừa mới nhắm mắt lại, cô đã bất ngờ bị ai đó kéo ngược về.

"Anh..."

Lâm Uyển Bạch há hốc miệng, nhưng bị anh phủ kín đôi môi.

Nụ hôn của anh như cơn mưa nhỏ rả rích rơi xuống, dịu dàng mà gấp gáp. Cô buộc phải nhắc nhở anh: "Tối nay thật sự không được đâu!"

"Không được mà em còn không nằm im, cố tình quấy rối tôi!"

"Tôi chỉ hơi ngứa thôi..."

Lâm Uyển Bạch lại bị oan ức rồi. Chẳng cô chỉ động đây, việc gãi ngứa là quá bình thường mà...

Hoắc Trường Uyên dường như cũng rất bức bối về sự mất kiểm soát của mình.

Anh thầm chửi câu gì đó, rồi một lần nữa nằm xuống giường, lồng ngực đập phồng dữ dội, chỉ còn cách nhắm mắt lại để xoa dịu những hừng hực.

Lần này, đến hít thở, Lâm Uyển Bạch cũng phải thận trọng, dè dặt. Cô nằm thẳng căng như một xác chết, không dám nhúc nhích bừa bãi, sợ rằng chỉ một hành động vô tình của mình cũng khiến anh ngứa ngáy.

"Hay là tôi về nhà nhé?" Ngẫm nghĩ một lúc, cô có lòng hỏi.

Hoắc Trường Uyên không nể tình, lạnh lùng liếc nhìn cô rồi hừ một tiếng: "Nửa đêm nửa hôm em chạy ra đường lớn, định dọa ma à?"

Đêm tối là lúc các cảm quan nhạy cảm nhất, mùi hương trên người cô ập tới không ngừng nghỉ, kích thích khiến cổ họng anh thắt chặt lại.

Lớp chăn bên cạnh bỗng nhiên được lật mở, có tiếng tìm dép vang lên.

Hoắc Trường Uyên nhìn thấy cái bóng ngồi dậy của cô, giận dữ nhíu mày lại: "Không nghe thấy lời tôi vừa nói à? Em định đi đâu!"

"Tôi vẫn nên sang phòng ngủ đối diện là hơn..."

Lâm Uyển Bạch nhìn anh có phần bối rối trong không gian tăm tối. Đáp lại cô là cánh tay bức bối của Hoắc Trường Uyên vươn tới.

Sau khi kéo ngược cô trở lại giường, lần này tới lượt Hoắc Trường Uyên quay lưng lại rồi buông một câu: "Nằm yên bên cạnh tôi, đừng khiến tôi thấy phiền!"

Lâm Uyển Bạch đợi một lúc, thấy anh đã thở nhịp nhàng, cô mới thở phào nhẹ nhõm, rồi nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Chẳng biết đã qua bao lâu, có một con ruồi bay vào trong giấc mơ.

"Tĩnh tĩnh!"

"..."

"Tôi khó chịu!"

"..."

"Em lấy tay giúp tôi đi!"

"Ồ..."

...

Cả đêm không ai được yên ổn.

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch tỉnh dậy với đôi mắt thâm quầng.

Cô bị Hoắc Trường Uyên sai xuống bếp nấu mỳ. Không biết có phải vì "dục cầu bất mãn" hay không mà anh cố tình châm chọc, nói canh không có mùi vị gì, nhưng cuối cùng vẫn ăn hết sạch một bát đầy.

Lâm Uyển Bạch thu dọn sạch sẽ định rời đi. Hôm nay là thứ Bảy, cô sẽ tới thẳng bệnh viện.

Khi cô ra cửa, Hoắc Trường Uyên cũng thay một bộ vest đứng đắn từ trên gác đi xuống, nói rằng Giang Phóng đã có mặt ở dưới nhà, bảo cô đi cùng.

Sau khi lên xe, Hoắc Trường Uyên gọi mấy cuộc điện thoại.

Sau đó anh ngồi dựa ra sau ghế, rít một điếu thuốc ngậm trên miệng. Giữa làn khói trắng, đôi mắt thâm trầm và khuôn cằm sắc bén trông rất lạnh lùng.

Lâm Uyển Bạch không nắm bắt được cảm xúc của anh.

Vui buồn thất thường, không biết lại người nào không cẩn thận giẫm phải đuôi hùm.

Cô cũng dứt khoát lặng im, quy củ khép chặt hai chân, đặt tay lên đùi mắt nhìn thẳng.

Khi gặp đèn đỏ, chiếc Bentley tạm thời dừng lại, Hoắc Trường Uyên bất ngờ sát lại gần cô và hỏi: "Thường thì phải mấy ngày?"

Lâm Uyển Bạch ngẩn ra giây lát mới hiểu anh đang ám chỉ điều gì.

Cô hoảng loạn nhìn người tài xế đang tập trung lái xe phía trước và Giang Phóng đang chăm chú xem điện thoại trên ghế lái phụ.

"Khoảng sáu, bảy ngày chẳng..."

"Sáu, bảy ngày?" Hoắc Trường Uyên lập tức chau mày.

Lâm Uyển Bạch nghe ra ngữ khí u ám của anh, biểu cảm có phần ngượng ngập: "Cũng có thể là bốn, năm ngày..."

"Lâu vậy!" Hoắc Trường Uyên càng nhíu mày sâu hơn.

Lâm Uyển Bạch: "..."

Hoắc Trường Uyên rít mạnh một hơi thuốc, sau đó dập tắt. Sau vài giây im lặng, anh gọi trợ lý: "Giang Phóng!"

"Vâng, tổng giám đốc!" Giang Phóng cung kính quay đầu.

Hoắc Trường Uyên gõ gõ bụng ngón tay lên đùi, ánh mắt âm u: "Kiểm tra xem có loại thuốc nào chặn kinh nguyệt của phụ nữ không."

Người tài xế đang lái xe ổn định phía trước suýt nữa thì ấn nhầm chân phanh.

"..." Lâm Uyển Bạch thảng thốt.

"..." Giang Phóng ngây ngốc.

Chiếc Bentley đi thẳng tới cổng lớn bệnh viện. Khi Lâm Uyển Bạch chuẩn bị xuống xe, Hoắc Trường Uyên hỏi cô: "Khi nào thì bà ngoại em làm phẫu thuật?"

Kiểu nắm mọi việc trong lòng bàn tay như thế này, cô không quá bất ngờ.

Nhưng cô không hiểu lý do khiến anh quan tâm, suy nghĩ một chút, Lâm Uyển Bạch thành thật trả lời: "Đang đợi bác sỹ chính sắp xếp, chắc là khoảng tuần sau."

Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp lại một tiếng, rồi bảo tài xế cho xe đi.

Sau khi chiếc Bentley đi ra khỏi bệnh viện, Lâm Uyển Bạch mới đi sang cửa hàng tạp hóa đối diện mua một túi băng vệ sinh.

Ban nãy dọc đường ngang qua hơn chục cái siêu thị nhưng vì bên cạnh có ánh mắt tối thui của Hoắc Trường Uyên, cô không dám nói dừng xe để mua.

Khi vừa trở lại bệnh viện thì cô nhận được điện thoại của Lâm Dũng Nghị.

...

Tối hôm sau, ngày Chủ Nhật, chiếc xe tiến trên con đường mà Lâm Uyển Bạch đã quen thuộc.

Trong điện thoại, Lâm Dũng Nghị bảo cô hôm nay tới nhà, nguyên nhân thì lại không nói. Cô suy đi tính lại, cuối cùng vẫn quyết định đến.

Hãng xe Nhật thích hợp tiết kiệm kinh tế không vững vàng như xe nhập khẩu, khi rẽ còn có chút bồng bềnh.

Xe dừng lại trước cửa biệt thự nhà họ Lâm. Lâm Uyển Bạch tháo dây an toàn bước xuống xe rồi cảm kích nói với người bên cạnh: "Tiểu Ngô, cảm ơn anh."

Người đồng nghiệp nam lái xe nói một tiếng "Không có gì", nhưng sắc mặt thì có vẻ hậm hực, như vừa phải chịu đả kích gì.

Lâm Uyển Bạch làm như không nhìn thấy, đóng cửa rồi đi vào trong.

"Pim..."

Tiếng còi xe bất thành linh vang lên.

Lâm Uyển Bạch chỉ thấy bóng con xe Land Rover thoáng qua trước mặt, toàn là mùi khí thải của xe, sau đó là tiếng bánh xe phanh kít trên mặt đường. Chiếc xe trắng với biển số năm con 8 đỗ lại trong sân nhà.

Trái tim cô đập nhanh mấy nhịp rồi cô nhanh chóng nhủ mảy.

Cửa xe mở ra, người bước xuống không chỉ là Hoắc Trường Uyên trong bộ vest đứng đắn mà còn một Lâm Dao Dao cười tươi như hoa...

~Hết chương 48~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Lâm Uyển Bạch nhấc chân lên, không biết nên tiến lên hay lùi xuống.

Nhất là khi Hoắc Trường Uyên nhìn cô, tầm mắt chỉ hờ hững thoáng qua, khóe miệng lại loáng thoáng căng lại.

Còn Lâm Dao Dao thì vẫn như con bướm bay vòng vòng quanh Hoắc Trường Uyên, cười nũng nịu dắt anh vào trong biệt thự, nhưng cũng không tăng lờ

cô: "Chị gái, sao chị còn không vào? Bố đang đợi chị đấy!"

Lâm Uyển Bạch bị gọi đến lạnh gáy, cuối cùng vẫn đi theo sau.

"Trường Uyên, cậu đến rồi à!"

Vừa vào cửa, vợ chồng Lâm Dũng Nghị đã ra đón.

Lâm Uyển Bạch rơi lại phía sau, trở thành người vô hình nhất.

Thím Vương ra hiệu với Lý Huệ, Lý Huệ đứng trước mặt Lâm Dũng Nghị tỏ ra dịu dàng hiền thực: "Lần trước con đã làm cho bố con tức gần chết, lần này không được khiến ông khó chịu nữa! Hơn nữa hôm nay con có thể đến đây, cũng nhờ có Dao Dao khuyên nhủ bố con suốt mấy hôm đấy!"

Nghe xong, cô nhú mày, không hiểu Lâm Dao Dao lại có ý đồ xấu xa gì trong lòng.

Lâm Uyển Bạch nhìn về phía Lâm Dũng Nghị, hỏi thẳng: "Bố, bố gọi con đến có việc gì không?"

"Vào nhà rồi nói!" Lâm Dũng Nghị lên tiếng.

Nói xong, cả đám người đã quay phắt đi vào trong, Lâm Uyển Bạch đành phải thay giày đi theo.

Họ bước vào phòng ăn, trên chiếc bàn dài được bày vô số các món ăn tinh tế, có thể nhận ra đây là tiêu chuẩn của một bữa tiệc tiếp đãi khách khứa. Lâm Dũng Nghị mời Hoắc Trường Uyên ngồi xuống ghế, người giúp việc phía sau cung kính kéo ghế ra cho anh.

"Chị gái, chị cũng ngồi đi!"

Lâm Dao Dao quay người lại, tiến lên, kéo cô một cái về ép buộc.

Cô ta thẳng thừng kéo cô tới trước bàn ăn, sau khi buông tay thì đánh mắt ra hiệu với thím Vương ở phía sau.

Lâm Uyển Bạch đành bấm bụng ngồi xuống, có điều mông cô còn chưa chạm được vào ghế, chiếc ghế phía sau bỗng nhiên bị đẩy lùi lại.

"Rầm!"

Cô ngã ngồi xuống ghế.

Một cú ngã thực sự, cơn đau từ xương cột truyền tới khiến Lâm Uyển Bạch nhú mày, cô cố gắng nhẫn nhịn để không kêu lên.

Đôi mi cô nhìn thấy đầu tiên là dáng vẻ cười vụng trộm của hai mẹ con Lâm Dao Dao, cô vô thức nhìn về phía Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện.

Tư thế ngồi của Hoắc Trường Uyên thoải mái mà không tùy tiện, ánh mắt anh lúc này cũng dừng lại trên người cô.

Có điều anh còn không buồn nhú mày dù chỉ một chút, trong con người sâu xa trầm ổn ấy không chút nhiệt độ, lạnh lùng như thái độ của một người ngoài cuộc, vô tâm như lần đầu tiên nhìn thấy cô bị đánh ở nhà họ Lâm vậy.

Mồm miệng Lâm Uyển Bạch chợt đắng ngắt.

Ban này cô chờ đợi điều gì chứ?

Lâm Dũng Nghị đập tay lên bàn, vẻ không vui: "Sao lần nào đến cũng làm cho mọi người gà bay chó chạy vậy!"

"Chị gái, chị không sao chứ? Để em đỡ chị!" Lâm Dao Dao không bỏ qua bất kỳ cơ hội thể hiện nào.

Lâm Uyển Bạch né tránh, tự cắn răng đứng dậy.

Thím Vương đang đứng sau lưng cô cười trộm bất ngờ đón nhận một ánh nhìn sắc lẹm.

Bầu không khí lạnh lẽo đều tới từ vị khách quý của gia đình, giống như màn mưa tuyết trên đỉnh núi cao.

Con người hơi nheo lại tỏa ra một uy quyền, thím Vương run lên cầm cập, vô thức cúi đầu nhận lỗi: "Xin lỗi ông! Tại tôi bất cẩn quá, lúc kéo ghế không chú ý đã khiến đại tiểu thư bị ngã!"

"Bố à, thím Vương cũng không có ý đâu ạ."

Ngay sau đó Lâm Dao Dao: "Gia đình chúng ta trước nay luôn khoan hồng với người dưới, con nghĩ chị cũng sẽ không quá so đo đâu, thế nên thôi đi!"

"Dao Dao đúng là hiểu chuyện!" Lý Huệ đứng bên khen ngợi kịp thời.

Lâm Dũng Nghị gạt đầu, xua tay không truy cứu nữa.

"Uyển Bạch, hôm nay gọi con đến nhà đúng là do Dao Dao khuyên như bố. Con vẫn mang họ Lâm, chung quy vẫn là người một nhà! Tiền viện phí của bà ngoại tháng này vẫn chưa trả?" Lâm Dũng Nghị nói xong thì nhìn về phía vợ mình.

Lúc này Lý Huệ mới rút chiếc thẻ ngân hàng trong túi ra, đặc biệt nhấn mạnh: "Trong này dĩ tiết kiệm tròn hai vạn! Dùng tiết kiệm chút!"

Đây có lẽ là lần đầu tiên Lý Dũng Nghị chủ động cho cô tiền.

Trước kia có lần nào không phải cầu xin và ăn tát để nhận lại tiền, nhưng bây giờ thậm chí còn có cảm giác bố thí nữa.

Lâm Uyển Bạch đưa tay ra, chạm lên tấm thẻ ngân hàng.

Bất ngờ mu bàn chân cô đau nhói lên.

Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện không hề nói trước, cứ thế giẫm lên chân cô, đồng thời còn dùng sức đè lên, mang theo một sự uy hiếp nặng nề. Tuy ngoài mặt anh không hề thể hiện ra, chỉ đang cố gắng tập trung nhìn vào mấy hình hoa văn trên bát đĩa.

Lâm Uyển Bạch cố nhịn đau, đẩy trả chiếc thẻ về: "Không cần đâu."

Cho dù anh không làm vậy, cô cũng không định nhận. Những lời từ chối vừa nói ra, con đau trên mu bàn chân cũng tan biến.

"Bố từng nói sau này đừng hòng lấy một xu nào của nhà họ Lâm, con vẫn còn nhớ."

"Lâm Uyển Bạch!" Lâm Dũng Nghị bỗng chốc cảm thấy như mình bị vả mặt, phần nộ trùng mắt nhìn con gái: "Mày đừng được nước lấn tới! Lúc này rồi còn cứng đầu với tao làm gì, chơi trò thanh cao à, rắp tâm khiến tao tức chết phải không? Đồ không biết tốt xấu!"

"Con sẽ không nhận thẻ này." Lâm Uyển Bạch tỏ rõ lập trường.

Lý Huệ ngăn Lâm Dũng Nghị tiếp tục đập bàn, vỗ về: "Được rồi ông à! Đừng quên hôm nay nhà chúng ta có khách quý, có chuyện gì ăn xong chúng ta từ từ nói!"

"Trường Uyên, để cậu chê cười rồi!" Lâm Dũng Nghị dịu lại.

"Không có gì." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

"Bố à, mau ăn thôi!"

"Anh Trường Uyên, anh nếm thử con cá sào này đi."

...

Lâm Dao Dao ngồi bên cạnh Hoắc Trường Uyên, sắp đổ cả người về phía anh tới nơi.

Ánh mắt Lâm Uyển Bạch bị kích thích khó chịu, con đau ở mông và mu bàn chân hòa vào nhau, cô làm gì còn bụng dạ ăn uống: "Con vào nhà vệ sinh một lát."

Cô đứng lên rồi đi, hoàn toàn bị cả bàn ăn tảng lờ.

Đĩa thức ăn được gấp đầy món, Hoắc Trường Uyên không hề động đũa, lẳng lặng đặt xuống.

"Xin lỗi, tôi đi gọi cuộc điện thoại."

...

Trong phòng vệ sinh, Lâm Uyển Bạch đứng ngắm mình trong gương.

Càng ngắm càng thấy ảm ức, cô hồi hận sao mình lại nghe lời mà chạy đến nhà họ Lâm như thế này.

Mông vẫn đang ngấm ngấm đau, cô xoa xoa, chắc là lại tím bầm lên rồi. Mu bàn chân cũng đau, chắc chỗ đó cũng không khá hơn là bao.

Chịu những đả ngộ như thế này ở nhà họ Lâm, Lâm Uyển Bạch đã coi như chuyện thường, chỉ có điều nghĩ đến sự lạnh nhạt của Hoắc Trường Uyên, trong lòng cô lại bí bách khó nói. Cô rửa tay, định bụng ra khỏi đây sẽ đi về luôn.

Cô vừa mở cửa, bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên đã đứng sẵn ở đó.

Anh cao hơn cô cả một cái đầu, đang trầm mặc đứng nhìn xuống, khuôn mặt vẫn không thay đổi vẻ lạnh lùng.

Lâm Uyên Bạch cắn răng, âm thầm bước qua trước mặt anh.

Nhưng cô vừa đi được hai bước, cánh tay đã bị anh giật về. Một giây sau, cô bị lôi lại vào trong nhà vệ sinh, đồng thời nghe thấy tiếng anh khóa trái cửa.

Lâm Uyên Bạch như con gà con mặc anh sắp xếp.

Hoắc Trường Uyên đề cô lên labo cúi đầu xuống hôn.

Nói là hôn cho sang, thực chất là cắn.

Hoắc Trường Uyên giữ chặt gáy cô, bắt chấp mọi sự giãy giụa, điên cuồng hôn một cách hung hãn.

Dường như không chút nề tình, môi lưỡi cô dần dần thoáng mùi tanh của máu như sự trừng phạt.

"Anh làm gì vậy... đau lắm!"

Lại có thêm cả con đau trên miệng, Lâm Uyên Bạch rất ảm ức.

Khuôn mặt Hoắc Trường Uyên tiếp tục áp sát cô thêm phân nữa. Anh gần giọng, nghiêng răng: "Lâm Uyên Bạch, những lời tôi nói em đều coi như gió thoảng qua tai, đúng không?"

~Hết chương 49~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Lâm Uyên Bạch có phần sợ hãi.

Cô nhìn thấy những mạch máu gân lên trên cổ anh, nuốt nước bọt: "Tôi không hiểu anh đang nói gì cả."

"Gã đồng nghiệp nam đã đưa em về!" Hoắc Trường Uyên hạ giọng quát.

"..." Bấy giờ Lâm Uyên Bạch mới hiểu ra.

Đôi mắt Hoắc Trường Uyên âm u đi một chút, giống như có thể khiến cả người cô đông lạnh vậy: "Thì ra em không chịu nổi cô đơn đến thế à! Mới có mấy ngày đã lại đi cùng hắn ta rồi!"

"Không phải như anh nghĩ đâu!" Lâm Uyên Bạch cắn môi, tự giải thích cho mình: "Hôm nay lúc tôi ra ngoài đã gặp Tiểu Ngô ở khu gần nhà. Anh ta vừa từ nhà một người bà con đi ra, chỉ tiện đường muốn tìm tôi uống tách cà phê thôi..."

"Hắn có ý với em?" Ánh mắt Hoắc Trường Uyên đông cứng lại.

"À, đúng là anh ta có hỏi liệu có thể theo đuổi tôi không..."

Lâm Uyên Bạch bức bối vì sự thành thật của mình, nói xong cô lập tức hối hận. Quả nhiên, một giây sau, cô bị anh nắm lấy cằm: "Em đã đồng ý?"

"Tôi không hề!" Cô lắc đầu rất mạnh.

"Tôi đã nói với anh ta là không thể. Anh ta không phải mẫu người mà tôi thích! Hơn nữa hai chúng tôi cũng đã nói rõ sau này chỉ có thể là đồng nghiệp, anh ta cũng đồng ý rồi. Nhưng anh ta khẳng khái muốn đưa tôi tới đây, nói chỉ là tình bạn, thế nên tôi mới ngồi xe của anh ta..."

Lâm Uyên Bạch không hề lừa gạt anh, khi xuống xe, sắc mặt Tiểu Ngô vẫn còn xám xịt vì chịu đã kích.

Đương nhiên, cô không nói với anh rằng lý do đưa ra để từ chối Tiểu Ngô lúc đó là: Cô vẫn luôn thích một người khác...

"Thật sao?"

"Thật mà!"

Hoắc Trường Uyên nheo mắt quan sát cô một lúc.

Sau khi xác nhận cô không nói dối, sự khó chịu trên khuôn mặt mới giảm đi không ít. Anh buông cầm cô ra, bàn tay phải bầu eo cô cũng tự động dịch xuống dưới: "Mông còn đau không?"

"Một chút..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Chân thì sao?" Hoắc Trường Uyên lại hỏi.

Lâm Uyển Bạch nhớ lại cú giẫm mạnh của anh lúc ngồi ở bàn ăn, giọng nói có thêm chút oán trách: "Cũng có một chút, anh giẫm mạnh quá rồi..."

"Ừm, lần sau nhẹ chút." Hoắc Trường Uyên nhượng mảy.

"..." Lâm Uyển Bạch mím môi, còn có lần sau sao?

"Hoắc Thị và Lâm Thị đang hợp tác kinh doanh. Tối nay bố em mời tôi qua ăn cơm, cũng vì có chuyện muốn bàn bạc. Còn về Lâm Dao Dao là tự cô ta chạy tới công ty, nói xe bị hỏng dọc đường nên đáp xe cùng tôi về nhà họ Lâm."

Hả?

Lâm Uyển Bạch nhìn anh có phần sững người, lẽ nào anh đang giải thích với cô...

Không hiểu vì sao, cảm giác bí bách lồng ngực từ lúc bước vào nhà họ Lâm đến giờ hoàn toàn tan biến, tâm trạng cô cũng vui vẻ hơn nhiều.

"Cần môi có đau không?"

Giây phút lác đác, Lâm Uyển Bạch lập tức hối hận.

Vì cầm cô một lần nữa bị anh nâng lên, nhưng lần này rất nhẹ nhàng, bao gồm cả bờ môi mỏng đặt xuống của anh.

Hoắc Trường Uyên như đang nhắm nháp một ly rượu nồng nàn, cảm nhận từ nông tới sâu.

Lâm Uyển Bạch như ngã vào lòng anh một cách vô dụng, anh lặng lẽ kiểm soát một trong hai bên mềm mại của cô.

Phát hiện ra anh có nhiều ý đồ hơn, cô vội vàng ngăn lại.

"Người nhà đó của em đi chưa?"

Khi Hoắc Trường Uyên nói, hơi thở nóng rẫy của anh cũng phả vào vành tai cô, khiến lòng cô rối bời.

Lâm Uyển Bạch cup mắt xuống không dám nhìn anh: "Đây mới là ngày thứ hai..."

"Mới ngày thứ hai thôi hả?" Hoắc Trường Uyên nhủ mảy, biểu cảm sâu sắc, vùi mặt xuống cổ cô hít hà thật sâu rồi thở dài: "Sao tôi thấy dài như đã hai mươi ngày vậy!"

Lâm Uyển Bạch nhìn anh câm nín.

Hoắc Trường Uyên ngẩng đầu lên, bầu vào eo cô nghiêng rằng: "Nhìn gì hả! Cần thận có máu tôi cũng muốn!"

"..." Lâm Uyển Bạch sợ run người.

Hoắc Trường Uyên rút ra một điều thuốc, dục vọng dấy lên nơi đáy mắt dần dần tan đi.

Lâm Uyển Bạch nhìn yết hầu gần trong gang tấc, ngừng một lát rồi nói: "Anh Hoắc, tôi có thể có một lời nhờ vả không?"

"Nói đi." Hoắc Trường Uyên gạt tàn thuốc.

"Tốt nhất đừng để người nhà họ Lâm biết mối quan hệ giữa chúng ta." Lâm Uyển Bạch bổ sung thêm: "Đặc biệt là Lâm Dao Dao."

Nếu không có gì ngoài ý muốn, tuần sau bà ngoại sẽ làm phẫu thuật. Cô không muốn bị phân tâm vì chuyện nào khác. Nếu Lâm Dao Dao biết quan hệ giữa hai người họ, nhất định sẽ không chịu để yên. Ai mà biết được cô ta sẽ làm ra chuyện gì.

Hoắc Trường Uyên nghe xong bèn nhủ mảy.

Lâm Uyển Bạch thấy anh trầm mặc không nói, nhưng cũng không phản bác, thì thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cô đẩy anh ra, cúi đầu sửa lại chiếc cổ áo bị anh giật tung. Khi ngẩng đầu lên, cô thấy anh đang nhìn mình chằm chằm không rời, bóng hình bé nhỏ của cô in sâu trong con ngươi ấy.

Sau đó, anh bật ra một câu hỏi: "Em thích mẫu người như thế nào?"

Lâm Uyển Bạch ngẩn người, không ngờ anh vẫn còn băn khoăn vấn đề này.

Khuôn mặt ngượng ngập hơi đỏ lên, cô đẩy anh ra phía ngoài: "Này, còn không ra sẽ bị phát hiện đấy!"

Hoắc Trường Uyên không khiến cô khó xử. Anh vứt đầu thuốc lá vào trong thùng rác rồi quay người đi ra ngoài.

"Lát nữa cùng về nhà."

Khi vặn tay nắm cửa, anh quay đầu nói một câu.

Lâm Uyển Bạch còn chưa trả lời đã nghe anh nói tiếp: "Lát nữa tôi sẽ tìm được lý do để đưa em về."

"Được." Cô ngoan ngoãn gật đầu, hoàn toàn quên mất ban nãy mình còn định về thẳng.

Cánh cửa phòng vệ sinh lại được đóng lại.

Lâm Uyển Bạch đứng sát mép cửa, khi chuẩn bị đội tiếng bước chân của anh xa hẳn mới đi ra. Không lâu sau, tiếng Lâm Dao Dao vọng lên: "Anh Trường Uyên, sao anh nhận điện thoại mà lâu quá vậy, thức ăn nguội hết cả rồi!"

...

Sau bữa cơm, Lâm Dũng Nghị gọi Hoắc Trường Uyên tới phòng sách.

Khi rời đi, anh đi ngang qua phía cô, nói bằng thanh âm chỉ hai người nghe thấy: "Đội tôi."

Lâm Uyển Bạch lợi dụng động tác đứng dậy để gật đầu với anh.

Khi cô ra khỏi phòng ăn thì bị một người cao ngạo chặn ngay trước mặt, ngoài Lâm Dao Dao ra không còn ai khác.

Khi bóng Hoắc Trường Uyên khuất sau cầu thang, gương mặt ngây thơ trong sáng của Lâm Dao Dao cũng đồng thời biến mất, thay vào đó là vẻ ngang ngược do được nuông chiều quanh năm. Đôi mắt nổi mi dài ngoằng hẳn học nhìn cô chằm chằm.

Lâm Dao Dao có vẻ đã nhìn lâu lắm rồi.

Giữa chừng Lâm Uyển Bạch đi vào phòng vệ sinh, Hoắc Trường Uyên cũng lấy cớ đi nghe điện thoại. Ngay sau đó, cô ta viện cớ vào phòng vệ sinh kiểm tra. Có mùi thuốc lá, thế nên lúc đó không thể chỉ có mình Lâm Uyển Bạch đứng trong này!

Biết được chuyện họ cùng ở trong phòng vệ sinh lâu như vậy, Lâm Dao Dao gần như bóp nát chiếc móng làm nail thủy tinh của mình.

Nhưng nghĩ tới mục đích lần này gọi cô tới, Lâm Dao Dao cố gắng nhẫn nhịn: "Lâm Uyển Bạch, chị có muốn biết bố tôi và anh Trường Uyên đang nói chuyện gì trong thư phòng không?"

"Không muốn biết." Lâm Uyển Bạch đương nhiên sẽ lắc đầu.

"Nhưng tôi cứ muốn nói cho chị biết!" Lâm Dao Dao nghiêng răng, biểu cảm kiêu ngạo: "Chị nghe cho rõ đây! Nhà họ Hoắc là gia tộc lâu nay bố vẫn muốn tạo quan hệ, lần này việc hợp tác giữa hai công ty chỉ là mồi mìn. Thật ra bố có ý muốn tôi lấy anh Trường Uyên hơn cả. Bây giờ họ đang ở trên đó bàn chuyện cưới xin của chúng tôi."

Nếu là trước kia nghe thấy, có thể Lâm Uyển Bạch sẽ nghĩ "gái và chó là sự kết hợp hoàn hảo".

Nhưng bây giờ, lòng cô lại nặng nề như bị một hòn đá tảng rơi xuống vậy.

Lâm Dao Dao đắc ý khoanh tay, ngạo mạn ngẩng đầu lên: "Thế nên, Lâm Uyển Bạch, hôm nay gọi chị qua đây chính là muốn chị nhìn cho rõ sự thật. Anh Trường Uyên không phải là người đàn ông chị có thể quyến rũ đâu! Sau này tránh xa anh ấy ra một chút!"

~Hết chương 50~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Lâm Uyên Bạch đeo chéo chiếc túi lên người, men theo con đường nhỏ bên ngoài biệt thự mà đi.

Từ nhà họ Lâm đi ra, cô không cần nói với bất kỳ ai, bởi vì không ai quan tâm việc cô đi hay ở. Chỉ là cô cảm thấy không cần phải tiếp tục ở lại đó nữa. Lời của Lâm Dao Dao khuấy đảo khiến tinh thần cô không ổn định, nó hết lần này đến lần khác văng vẳng bên tai cô.

Phải đi một đoạn đường rất dài mới tới được trạm xe buýt.

"Pim..."

Chiếc Land Rover màu trắng dừng lại bên cạnh cô.

Cánh cửa ghế lái phụ bị đẩy ra, Hoắc Trường Uyên nhú mồm về không vui: "Lại không nghe lời! Chẳng phải bảo em đợi tôi sao!"

"Tôi chỉ muốn về nhà sớm một chút thôi." Lâm Uyên Bạch lặng lẽ ngồi lên xe.

Sau khi Hoắc Trường Uyên thắt dây an toàn cho cô cẩn thận, chiếc xe tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc rẽ, đuôi mắt anh đánh sang liếc nhìn cô một chút: "Lâm Uyên Bạch, em lại bị người ta rút mất ghế à?"

"Đâu có." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

"Vậy sao em lại xì mặt ra?" Hoắc Trường Uyên nhìn chằm chằm đáng vẻ cúi gầm của cô.

Lâm Uyên Bạch ấp úng giãi bày, không nhìn anh, bàn tay đặt lên bụng: "À... có thể là vì bà đi đang tới, nên bụng hơi đau một chút."

Hoắc Trường Uyên nghe xong, bèn bấu môi, miệng hình như còn lẩm bẩm một câu "Trò này rắc rối thật".

"Tôi nay theo tôi về nhà."

Lâm Uyên Bạch cuộn chặt tay lại, bỗng dưng có phản chống đối: "Tôi có thể không tới không, cũng đâu thể làm chuyện ấy với anh..."

Hoắc Trường Uyên lười biếng nhìn sang cô: "Không thể làm thì nằm bên cạnh tôi sưởi ấm chăn cũng được!"

"Vẫn nên thôi..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Tuy biết sự từ chối của mình sẽ khiến anh không vui, nhưng cô vẫn làm vậy. Quả nhiên, cô nhìn thấy ánh mắt anh tối hẳn đi.

Khi những lời nặng nề của anh chưa được buông ra, thì chiếc di động gắn tai nghe Bluetooth trong xe đã đổ chuông. Hoắc Trường Uyên thẳng thừng ấn nhận, là giọng nói cung kính của Giang Phóng: "Tổng giám đốc Hoắc, khách hàng ở Bắc Kinh tới sớm một hôm, bây giờ em đang ra sân bay đón cho kịp chuyến, sau đó sẽ sắp xếp khách sạn..."

Hoắc Trường Uyên nhú mồm mấp máy: "Tôi biết rồi, lát nữa tôi sẽ tranh thủ qua đó một chuyến."

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy phía trước đèn đỏ bật sáng, nhân lúc anh đang phân tâm nói chuyện điện thoại, cô lên tiếng: "Anh mau đi làm việc đi, tôi có thể ngồi xe buýt..."

Nói xong, cô lẳng lặng đẩy cửa ra.

"Lâm Uyên Bạch!"

Khi Hoắc Trường Uyên phản ứng lại thì trên xe đâu còn bóng dáng cô nữa.

Đèn tín hiệu phía trước đã chuyển xanh, phía sau vang lên một loạt những tiếng còi xe thúc giục. Đầu mày Hoắc Trường Uyên giật giật, anh đành lái chiếc Land Rover tiếp tục đi thẳng.

Lâm Uyên Bạch sợ bị anh đuổi theo, khi đến trạm xe buýt thì ngồi đợi lên một chiếc xe rồi ngồi ở hàng cuối cùng.

Ánh đèn đường vừa sáng hắt lên cửa sổ xe buýt, cũng phản chiếu hình bóng của cô.

Lâm Uyên Bạch sầu sầu lắc đầu.

Cô đang không vui vì lý do gì chứ...

...

Đến ngày làm việc, Lâm Uyên Bạch tan ca rồi lại tới bệnh viện.

Có lẽ vì được đổi phòng bệnh, thần sắc của bà ngoại càng ngày càng khá hơn. Bà không còn mất ngủ cả đêm như trước, ban ngày uống thuốc vào cũng

chộp mắt được, trông rất có tinh thần.

Ăn tối xong, hai bà cháu ngồi kể lại chuyện lúc nhỏ, tiếng cười ngập tràn.

Lâm Uyển Bạch đứng lên, đỡ vai của bà: "Bà ngoại, bà cũng ngồi một thời gian dài rồi, cháu hạ gối xuống cho bà nằm một lát nhé!"

Bà ngoại mỉm cười đồng ý, thấu hiểu được sự hiếu thảo của cháu.

Động tác của Lâm Uyển Bạch rất cẩn thận. Cô đặt bằng chiếc gối, rồi từ từ đỡ bà ngoại nằm xuống. Cuối cùng, cô không quên dèm lại góc chăn cẩn thận, sợ điều hòa làm bà lạnh.

Khi cô chuẩn bị thu tay về, bà ngoại bất ngờ lên tiếng gọi: "Tiểu Bạch! Cháu..."

Lâm Uyển Bạch không hiểu, chỉ thấy đôi mắt già nua của bà ngoại mở to nhìn mình.

Nhìn xuống theo tầm mắt bà, cô cũng đứng người.

Khi cô cúi xuống, cổ áo hơi mở ra, không che giấu được một loạt các vết hằn từng mảng trên xương quai xanh.

"Cháu..."

Lâm Uyển Bạch ấp úng, không biết nên giải thích thế nào.

Những vết này đều do Hoắc Trường Uyên để lại. Đêm bà đi ghé tới, tay chân cô mỏi như tường đứt rồi, những chỗ bị anh hôn qua cũng chưa mờ đi. Đã mấy ngày trôi qua rồi, nhưng da cô trước nay mỏng, bình thường chỗ nào bị sung đỏ thì vài ngày cũng không tan đi được.

Bây giờ không còn xã hội cũ, việc quan hệ nam nữ phát triển sâu hơn cũng đã được chấp nhận.

Có điều...

Bà ngoại nắm tay cháu gái mình, ngập ngừng: "Tiểu Bạch, cháu nói thật với bà đi, có phải cháu... lại giống với cô gái nhà họ Trương ở quê mình ngày trước không?"

Những lời phía sau bà không nói hết, nhưng ánh mắt bà như đã trào dâng nước mắt.

"Bà ngoại, cháu không có!"

Trái tim Lâm Uyển Bạch thất lại, nhưng cô không thể không phủ nhận.

Cô còn nhớ cô gái nhà họ Trương đó, gần như cả quê không người nào không biết.

Lên thành phố làm việc không được mấy hôm đã đi theo một người đàn ông đáng tuổi bố mình, ngoài có tiền ra thì còn có vợ và hai đứa con một trai một gái. Nhà họ Trương đến tận bây giờ vẫn còn bị người ta chỉ trỏ nói ra nói vào...

Thật ra nếu xem xét kỹ, cô có khác gì con gái nhà người ta đâu.

Điểm duy nhất khác biệt có lẽ là Hoắc Trường Uyên chưa lập gia đình, ngược lại là một chàng trai độc thân ưu tú mà thôi.

Lâm Uyển Bạch cười đắng chát, có phải cô nên cảm động rơi nước mắt không?

"Nếu không phải thì cháu lấy đâu ra tiền để trả tiền phẫu thuật? Còn cả căn phòng này nữa. Bà nghe mấy cô y tá đồn thổi, một đêm ở phòng này giá đắt gấp đôi phòng thường! Nhà họ Lâm còn có hai mẹ con nhà đó thì bố cháu sao có thể cho cháu nhiều tiền như vậy được!" Bà ngoại lắc đầu, có vẻ không tin.

"Tiểu Bạch, nếu cháu thật sự giống như cô con gái nhà họ Trương thì bà không trách cháu! Chỉ cần cháu sớm dừng lại, cuộc đời vẫn chưa hết thuốc chữa..."

"Bà ngoại, bà đừng khóc, cháu thật sự không có!"

Lâm Uyển Bạch vừa đau lòng vừa sốt sắng. Cô lấy giấy cho bà lau nước mắt, sợ tâm trạng sẽ ảnh hưởng tới bệnh của bà, nhất là khi bác sỹ chữa chính luôn nhắc nhở rằng việc quan trọng nhất với bệnh tim là phải kiềm chế cảm xúc.

Cô cắn chặt răng, buột miệng: "Chỉ là cháu mới có bạn trai thôi..."

"Bạn trai?" Bà ngoại ngẩn người.

"... Vâng!" Lâm Uyển Bạch gật đầu, đã mở đầu rồi thì chỉ còn cách nói tiếp: "Chắc chắn không phải người đàn ông đã có gia đình đâu! Anh ấy có chức vụ khá cao trong công ty, gia cảnh cũng không đến nỗi tệ, biết được hoàn cảnh của cháu, nên mới cho cháu một khoản tiền để nộp gấp!"

Ngoài quan hệ thực sự giữa hai người ra, những điều khác cô đều nói thật.

Bà ngoại nhìn cô một lúc lâu mới ngưng khóc: "Bao nhiêu tuổi rồi?"

"Khoảng ba mươi ă..."

"Nhà có mấy con?"

"Việc này cháu chưa rõ lắm..."

Lâm Uyển Bạch càng trả lời càng nhỏ giọng xuống, sợ bà sẽ nhận ra ẻm khác thường, cô cúi đầu né tránh: "À, cháu và anh ấy quen nhau chưa đầy ba tháng, mới hẹn hò cũng được hơn hai tuần thôi, tạm thời chưa hiểu biết quá sâu về nhau!"

"Mới quen một thời gian ngắn mà có thể ra tay giúp đỡ lúc cháu gặp khó khăn, xem ra cũng là một người rất tốt!" Bà ngoại nghe xong gật gù tán thưởng, rồi lại nghiêm mặt nhìn cô: "Tiểu Bạch, chúng ta không thể tùy tiện nhận ơn huệ của người ta, khoản tiền này về sau phải trả!"

"Vâng." Lâm Uyển Bạch thở phào nhẹ nhõm.

Cô vỗ về bà ngoại sau một cơn thẳng thốt, rồi rời khỏi bệnh viện như trút được gánh nặng trong lòng.

Không biết có phải vì đã nói dối về mối quan hệ với Hoắc Trường Uyên trước mặt bà ngoại hay không, mà tối đó khi nhận được điện thoại của anh, cô vẫn có chút chột dạ.

~Hết chương 51~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

"Ra ngoài đi."

Vừa bắt máy anh đã nói thẳng thừng mấy chữ ngắn gọn.

Trước khi nhận điện thoại, Lâm Uyển Bạch đang nằm tựa đầu giường đọc một cuốn tiểu thuyết dịch từ tiếng Đức, bìa sách đã cũ lắm rồi, trang giấy bên trong cũng vì thường xuyên bị lật mở mà có phần quăn nếp.

Cuốn tiểu thuyết này là cuốn sách mẹ cô thích đọc nhất khi còn sống.

Lần nào giờ sách ra, Lâm Uyển Bạch cũng rất cẩn thận, sợ sẽ làm hỏng nó.

Cô đặt cuốn sách sang một bên, cầm di động nói dối: "Tôi đi ngủ rồi..."

"Đèn nhà em còn sáng kia kia!" Hoắc Trường Uyên uể oải vạch trần.

"..." Lâm Uyển Bạch ngán ngùng.

Cô liếc nhìn ngọn đèn ngủ vẫn đang sáng ở đầu giường, sao anh biết được?

Hoắc Trường Uyên không lãng phí nước bọt với cô nữa, chỉ buông một câu: "Cho em năm phút mặc quần áo là đủ rồi."

Lâm Uyển Bạch nhú mày, thế này lại là có ý gì?

Cô do dự vén chăn bước xuống giường, đi thẳng tới bên cạnh cửa sổ. Cô vén rèm nhìn xuống dưới, quả nhiên thấy chiếc Bentley màu đen đó.

Cô thở hắt ra một hơi, đành lặng lẽ đi thay quần áo.

Có vẻ như hôm nay Giang Phóng lái xe. Khi Lâm Uyển Bạch từ trong tòa nhà đi ra, thì cánh cửa ghế lái bật mở. Giang Phóng mặc áo vest vòng sang bên, giúp cô mở cửa ghế sau, Hoắc Trường Uyên đang vắt chân ngồi bên trong.

Chiếc cà vạt được anh tháo xuống, cầm trong tay, có vẻ như anh vừa kết thúc một bữa tiệc nào đó trở về.

Lâm Uyên Bạch vừa ngồi vào trong thì anh bất ngờ giờ tay lên.

Ngay sau đó, có thứ gì nặng đè vào bụng cô, cô cúi đầu về khó hiểu: "Đây là..."

Vì Hoắc Trường Uyên đang châm thuốc nên không lên tiếng, Giang Phóng ngồi đằng trước trả lời thay anh: "Cô Lâm, chỗ này đều là thuốc Nam."

"Thuốc Nam?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc.

Cô mở chiếc túi màu trắng ra, bên trong quả nhiên đều là từng gói thuốc nam nhỏ được bọc lại cẩn thận.

"Đúng vậy!" Giang Phóng gật đầu: "Phía Bắc thành phố có một cửa hàng bán thuốc Nam rất nổi tiếng, toàn là các loại thuốc điều chỉnh kinh nguyệt cho phụ nữ. Đây là một liệu trình, mỗi tối uống một gói!"

Lâm Uyên Bạch biết cửa hàng thuốc đó. Trước kia, cô đã từng đi cùng một người bạn tới đó bốc thuốc cho người thân, số người được khám bệnh mỗi ngày là có hạn, lại không chấp nhận đặt lịch trước, chỉ có thể tới đó đứng xếp hàng.

Cô bất giác nghiêng đầu, nhìn về phía Hoắc Trường Uyên đang hút thuốc.

Hoắc Trường Uyên liếc mắt nhìn qua, giọng nói cực kỳ trầm: "Chẳng phải em kêu gào là đau bụng sao?"

"..." Lâm Uyên Bạch khẽ cắn môi.

Thật ra cô chỉ tiện miệng kiểm đại một cái có, thể mà anh lại tưởng thật.

Túi thuốc Nam trong lòng nặng trĩu, trái tim Lâm Uyên Bạch như bị thứ gì chọc vào. Cô bất giác ngồi ngầy người nhìn anh như thế. Ánh đèn vàng vọt hắt nghiêng vào trong xe, khiến đường nét cương nghị trên khuôn mặt anh nặng nề thêm vài phần. Đôi mắt thâm trầm của anh như một miệng giếng cạn khô, hút người ta vào nơi sâu thẳm ấy.

Hoắc Trường Uyên hạ cửa xe xuống, mùi thuốc lá trong xe tản đi nhiều.

Thật ra từ trưa nay thuốc đã được cầm về, anh hoàn toàn có thể bảo Giang Phóng mang thẳng tới cho cô. Nhưng cuối cùng, anh vẫn chọn cách tự qua đây sau khi đã kết thúc lịch trình riêng của bản thân.

Cô cũng được coi là người thanh tú nhẹ nhàng, nhưng nói xinh đẹp thì không quá xinh đẹp. Mà xã hội bây giờ gái đẹp có thiếu gì, huống hồ ở bên cạnh một người có địa vị như anh. Chẳng hiểu vì sao, anh rất muốn gặp cô.

Nhất là sau khi có chút hơi men, anh lại muốn hôn cô...

Con người đen của Hoắc Trường Uyên dần dần nheo lại, dùng trên bờ môi hồng non nớt của cô.

Anh đỏ người qua, trên ngực bỗng xuất hiện một bàn tay nhỏ.

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt, ánh mắt hoảng loạn như chú hươu nhỏ. Cô đánh mắt nhìn Giang Phóng ngồi phía trước.

Hoắc Trường Uyên nhíu mày, thẳng thừng ra lệnh: "Giang Phóng, cậu đi mua cho tôi bao thuốc lá!"

"Vâng, tổng giám đốc!"

Lâm Uyên Bạch cầm nín, làm vậy có phải quá lộ liễu rồi không.

Giây phút cánh cửa xe phía trước đóng vào, nụ hôn của anh cũng lập tức rơi xuống.

Mùi rượu và mùi thuốc lá trộn lẫn vào nhau, hun cho Lâm Uyên Bạch choáng váng mấy bận. Chẳng mấy chốc, nó đã khiến cơ thể căng thẳng của cô mềm nhũn ra như vũng mưa xuân.

Khi Hoắc Trường Uyên buông cô ra, màu sắc nơi đáy mắt anh đã thay đổi.

Một lòng bàn tay dày dặn vuốt lên má cô, ngón tay xoay mấy vòng bên khóe miệng cô, cảm giác thô ráp ấy khiến cô ngứa ngáy, hơi run rẩy. Cô rút người lại phía sau, gáy áp lên cửa kính xe.

Hoắc Trường Uyên lại kéo cô vào lòng, chóp mũi ghé vào gần tai cô.

Anh hít một hơi thật sâu như một con sói ngửi thấy mùi thịt: "Vẫn chưa hết à?"

"Vẫn chưa..."

Lâm Uyên Bạch lập tức hiểu ngay anh đang hỏi gì.

Nghe được đáp án của cô, Hoắc Trường Uyên nhủ mảy, không vui vẻ lắm: "Chẳng phải em nói bốn, năm ngày sao?"

"Nhưng tôi cũng nói có thể là sáu, bảy ngày mà..." Lâm Uyển Bạch yếu ớt bày tỏ.

Hoắc Trường Uyên buông cô ra, ánh mắt cũng rời khỏi người cô: "Quay về nhớ uống thuốc Nam, xuống xe đi."

"... Hà?" Lâm Uyển Bạch phản ứng chậm nửa nhịp.

Hoắc Trường Uyên đột ngột quay đầu, trong ánh mắt hoàn toàn là dục vọng không thể che giấu.

"Còn không đi, tôi sẽ không kiềm chế được bản thân đâu đấy."

Hơi thở bị đun sôi của Lâm Uyển Bạch run rẩy, nhớ tới câu uy hiếp "Có máu tôi cũng muốn" của anh lúc ở trong phòng vệ sinh nhà họ Lâm, cô sợ hãi dùng cả tứ chi để mở cửa xe: "Tôi xuống ngay đây!"

Cô vừa đặt chân xuống đất thì Giang Phóng mua thuốc quay trở về.

Lâm Uyển Bạch lại chết ngẹn thêm một lần.

Hoắc Trường Uyên không yêu cầu cho xe chạy ngay mà hạ cửa kính xuống, nói với cô: "Tôi nhìn em đi vào đã."

Lâm Uyển Bạch dè dặt gạt đầu, ôm theo túi thuốc quay người đi.

Muộn vậy rồi còn vất vả chạy một chuyến, chỉ đơn thuần để mang thuốc Nam cho cô.

Đi được vài bước, cô vô thức quay đầu.

Chiếc Bentley màu đen vẫn đang đỗ ở đó, trong ô cửa sổ mở một nửa ở ghế sau, Hoắc Trường Uyên duy trì tư thế ngồi như lúc này, trong tay lại có một điều thuốc khác. Một cơn gió đêm thổi qua, khói thuốc trắng bị thổi đi rất xa.

Giữa làn khói trắng, cô như va phải đôi mắt u huyền ấy.

Hơi thở của Lâm Uyển Bạch khựng lại vài giây.

Lòng cô hỗn loạn. Cô quay đầu, không dám nhìn lại nữa, chạy bước nhỏ vào trong tòa nhà.

...

Hai ngày sau, tan ca xong, Lâm Uyển Bạch phá lệ không tới bệnh viện.

Lúc trưa khi đang nghỉ, cô nhận được điện thoại của Hoắc Trường Uyên, bảo cô sáu giờ tới tới Hoắc Thị.

Không hiểu anh sắp xếp như vậy có dụng ý gì, nhưng Lâm Uyển Bạch lúc nào cũng ghi nhớ yêu cầu của anh "Gọi là đến", thế nên không dám chậm trễ. Sợ đi xe buýt quá chậm, ra khỏi tòa nhà văn phòng, cô trực tiếp bắt taxi.

Khi cô tới Hoắc Thị, bên trong cũng có rất nhiều nhân viên văn phòng lần lượt đi ra.

Lần trước tới đây là vì công việc có hẹn. Lâm Uyển Bạch đi tới quầy lễ tân.

"Chào cô, tôi muốn tìm Hoắc tổng!"

"Xin hỏi là cô Lâm phải không ạ?"

Sau khi thấy cô gạt đầu, thái độ của đối phương càng tốt hơn: "Cô Lâm, mời cô đi theo tôi!"

Lâm Uyển Bạch theo cô ấy đi vào thang máy, lên thẳng tầng cao nhất, tầm nhìn cực kỳ thoáng đãng.

Mỗi nhân viên dường như đều có một khu vực chịu trách nhiệm riêng. Sau khi đi lên, cô ấy không đi quá sâu vào trong, mà chỉ vào văn phòng tổng giám đốc nổi bật nhất, cúi đầu nói: "Cô Lâm, buổi họp của Hoắc tổng vẫn chưa kết thúc, anh ấy bảo cô ngồi trong văn phòng đợi ạ!"

"Vâng, cảm ơn cô!" Lâm Uyển Bạch cảm ơn.

Cô từng tới Hoắc Thị, lúc đó đã cảm thấy nó khác với các công ty bình thường. Hôm nay lên tận tầng cao nhất, chỉ cảm thấy dùng từ đứng giữa đất trời để miêu tả cũng không quá đáng.

Người đàn ông sở hữu mọi thứ ở đây phải xuất sắc đến mức nào.

Lâm Uyển Bạch đi về phía văn phòng, đẩy cửa vội về thăm dò. Qua khe hẹp, thứ đập vào mắt cô lại là khuôn mặt của Lâm Dao Dao.

Cô không thể nhận nhầm được.

Khắp người toàn đồ hàng hiệu, chiếc túi cao cấp không rời khỏi tay, đó là những thứ không lần nào Lâm Dao Dao thiếu được.

Sự nghiêm khắc trong quản lý của Hoắc Thị là điều cô nhận ra được từ lúc vào cửa cho đến khi được dẫn lên đây. Lâm Dao Dao chắc chắn không thể tùy tiện xông vào, nhất định đã được Hoắc Trường Uyên ngầm chấp nhận.

Chỉ có điều cô không hiểu, nếu đã có Lâm Dao Dao, vì sao còn gọi cô đến?

Lâm Uyển Bạch mím chặt môi.

Hoắc Trường Uyên bảo cô đến công ty, cô cũng không dám tùy tiện đi về, nhưng lại cũng không muốn vào trong, cô thật sự không thể ngồi chung một phòng với Lâm Dao Dao tại địa bàn của anh. Nhưng đúng lúc này anh lại đang họp, không thể ngang nhiên gọi điện thoại...

Lâm Uyển Bạch thu bàn tay định đẩy cửa về, gọi một nhân viên đang đợi thang máy gần đó lại: "Xin hỏi, còn chỗ nào ở đây ngồi đợi được không?"

"Bên cạnh có một gian phòng tiếp khách, bây giờ đang trống." Đối phương ngẫm nghĩ rồi trả lời.

Lâm Uyển Bạch gật đầu, đổi hướng đi vào trong phòng tiếp khách.

Một tiếng đồng hồ sau, cửa thang máy kêu "Ding" một tiếng rồi từ từ mở ra.

Hoắc Trường Uyên đi đầu tiên, bước chân vững vàng không hỗn loạn, toát lên vẻ điềm đạm của người làm ăn, ngón trỏ và ngón cái bàn tay phải của anh đang day day đôi mày. Cuộc họp kéo dài hơn bốn tiếng đồng hồ khiến không cần nói cũng biết anh mệt mỏi.

Khi ngang qua phòng tiếp khách, bước chân của anh chợt khựng lại.

Giang Phóng đi phía sau cũng dừng theo, còn chưa phản ứng lại đã thấy Boss sai bước đi vào trong. Qua lớp cửa kính trong suốt, một bóng dáng mảnh khảnh quen thuộc xuất hiện bên trong.

Ban đầu, Lâm Uyển Bạch chỉ ngồi đợi trên sofa phòng khách.

Sau đó không hiểu sao, con buồn ngủ dần dần ập tới. Cô tựa ra sau chợp mắt một lúc, không ngờ mơ màng thế nào lại ngủ thiếp đi.

Bàn chân buông thõng bị ai đó bất ngờ đá đá, lực còn không hề nhẹ nhàng. Ngay sau đó ập vào đầu là giọng nói trầm trầm của nam giới, ngữ khí có phần nghiêm nghị: "Sao em lại ngủ ở đây!"

"Hả..."

Lâm Uyển Bạch dụi mắt ngồi dậy, biểu cảm ngây ngô như một đứa trẻ.

Hoắc Trường Uyên thấy vậy nhú mày, cảm thấy buồn cười, lại có chút tức giận: "Phòng này điều hòa bật lớn như vậy, em không sợ cảm cúm sao?"

Trên chiếc sofa bên cạnh có một chiếc chăn cũng không đắp vào, mùa hạ mà cũng cảm được thì đúng là ngốc!

Anh không nói thì không sao, giờ Lâm Uyển Bạch xoa xoa hai bả vai, hình như hơi lạnh thật.

"Tôi đang hỏi em đây! Chẳng phải tôi bảo em vào văn phòng đợi sao?"

Thấy cô từ đầu tới cuối cứ ngây ngây ngô ngô, Hoắc Trường Uyên hạ giọng quát.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên nhìn anh, rồi lại nhanh chóng cúi xuống, dè dặt nói: "Trong văn phòng của anh có người..."

"Ai?" Hoắc Trường Uyên hỏi.

"... Lâm Dao Dao." Lâm Uyển Bạch lí nhí nói.

Bởi vì cô vẫn cúi đầu nên cũng không nhìn rõ biểu cảm của anh, chỉ loáng thoáng nghe thấy anh lẩm bầm một câu "Sao vẫn còn ở đây vậy?". Sau đó bàn tay cô bị anh nắm chặt. Anh kéo cô dậy khỏi sofa, đi về phía văn phòng tổng giám đốc.

Bước chân của Hoắc Trường Uyên rất dài, Lâm Uyển Bạch gần như phải chạy đuổi theo sau.

Cánh cửa bị đẩy mạnh ra.

Thấy Hoắc Trường Uyên đi vào, Lâm Dao Dao bỗng chốc vui mừng, nụ cười tươi như hoa nghênh đón: "Anh Trường Uyên, cuối cùng anh cũng họp xong rồi! Ban nãy em có gọi điện thoại đặt một nhà hàng Nhật Bản, được đánh giá trên mạng rất tốt, lát nữa chúng ta đi ăn nhé?"

Hoắc Trường Uyên nhủ mày.

Đúng là chiều nay Lâm Dao Dao đã xuất hiện trong văn phòng anh, thay mặt Lâm Dũng Nghị mang tài liệu tới. Lúc đó anh chỉ ậm ừ vài câu rồi dẫn Giang Phóng đi họp, không ngờ cô ta vẫn cứ đợi suốt ở đây không chịu đi.

Lâm Dao Dao thấy anh im lặng nhưng không hề nhụt chí: "Nếu anh không thích ăn đồ Nhật thì chúng ta cũng có thể ăn lẩu! Em cũng biết một nhà hàng cực ngon!"

Lâm Uyển Bạch từ đầu tới cuối vẫn đứng sau lưng Hoắc Trường Uyên.

Tầm mắt của cô chỉ đến vai anh, cũng vì vóc người anh quá cao lớn và rắn rỏi, nên Lâm Dao Dao không hề phát hiện ra cô.

Giọng nói vừa ngây thơ lại xen lẫn chút điệu đà vọng tới. Cho dù không nhìn thấy, cô cũng biết lúc này cô ta đang bày ra điệu bộ gì. Cô bỗng nhiên nghĩ tới chuyện mấy hôm trước ở nhà họ Lâm, Lâm Dao Dao nói đến chuyện "hôn sự".

Lâm Uyển Bạch có phần muốn lùi bước.

Phát hiện ra bàn tay mình đang nắm định thu về, Hoắc Trường Uyên thẳng thừng, mạnh dạn kéo cô ra phía trước.

Lâm Uyển Bạch loạng choạng, hoàn toàn bị lộ ra.

"Chị..."

Lâm Dao Dao trợn trừng mắt, giờ tay chỉ về phía cô.

Dường như mức độ sùng sốt không hề nhỏ, đến mức cô ta quên cả tên của cô, chỉ trừng mắt về không dám tin.

Hôm đó ở nhà họ Lâm, Lâm Uyển Bạch đi chưa được bao lâu thì Hoắc Trường Uyên cũng về thẳng. Hơn nữa còn một chuyện đáng giận hơn, Lâm Dao Dao điều tra được người đưa Lâm Uyển Bạch ra khỏi Cục cảnh sát là Hoắc Trường Uyên!

Điều này chứng tỏ giữa hai người họ có mờ ám, lúc này cô lại xuất hiện trong văn phòng của Hoắc Trường Uyên, nhất là hai bàn tay họ lại nắm chặt, càng như một bằng chứng sắt đá. Lâm Dao Dao sắp tức chết rồi.

Cô ta nghĩ ra trăm phương ngàn kế, thế mà lại bị Lâm Uyển Bạch, một đứa bị nhà họ Lâm bỏ rơi, cướp mất!

Lâm Uyển Bạch nhủ mày, ánh mắt Lâm Dao Dao sắp chọc thủng mắt cô đến nơi.

Cô nghĩ, nếu không có Hoắc Trường Uyên ở đây, cần phải duy trì hình tượng, cô ta đã sớm lao tới như một con chó điên rồi.

Lâm Uyển Bạch rất không thích cục diện ba mặt này. Ngược lại, Hoắc Trường Uyên làm như đây không phải việc của mình, giống như đang xem kịch. Hoặc có lẽ trong lòng mỗi người đàn ông đều có thói thích trêu chọc kiểu này, thích nhìn phụ nữ ghen tuông đỏ mặt vì mình.

"Cô đi đi!"

Bất ngờ, Hoắc Trường Uyên đang im lặng chợt lên tiếng.

Lâm Uyển Bạch nghe xong, cup mắt xuống, cũng không nói gì, rút tay định ra khỏi văn phòng.

Nhưng cô chỉ vừa có động thái đã bị Hoắc Trường Uyên nắm chặt hơn.

Lâm Uyển Bạch sững sờ. Cô ngẩng lên nhìn thấy ánh mắt Hoắc Trường Uyên đang nhìn về phía Lâm Dao Dao với vẻ lạnh lùng, không chút nhiệt độ.

Thì ra anh không muốn để em đi...

"Anh Trường Uyên..." Lâm Dao Dao làm mặt như sắp khóc.

"Giang Phóng!" Hoắc Trường Uyên lạnh lùng nói.

Giang Phóng từ lúc trước đến giờ vẫn làm một tám phòng nền chuyên nghiệp lúc này tiến lên, thân nhiên nói: "Xin lỗi, cô Lâm!"

Trước kia, Lâm Dao Dao và Giang Phóng từng gặp nhau trên du thuyền, cũng từng bị anh ấy đuổi đi. Giờ đây lịch sử đang lặp lại, cảm giác ảm ức chỉ càng thêm sâu sắc, nhất là ở trước mặt Lâm Uyển Bạch.

Cô ta rung rung nước mắt nhìn về phía Hoắc Trường Uyên. Vẻ lạnh lùng trên gương mặt dường như không hề thuyên giảm.

Lâm Dao Dao giậm chân, thật sự vừa tức vừa hận. Cô ta bước ra khỏi văn phòng với vẻ không cam tâm tình nguyện. Khi đi ngang qua Lâm Uyển Bạch, cô ta dừng lại, ghé sát gần cô, nghiêng răng nghiêng lợi: "Lâm Uyển Bạch, cô cứ đợi đó!"

Cánh cửa văn phòng được đóng lại, chỉ còn hai người họ.

Hoắc Trường Uyên không buông tay cô ra, cho tới khi đi tới trước bàn làm việc, kéo chiếc ghế da thật ra, ngồi xuống, anh cũng đồng thời kéo cô vào lòng.

"Bây giờ đã hài lòng chưa?"

"..." Lâm Uyên Bạch nhú mày.

Thế nào gọi là cô hài lòng, cô chưa bao giờ có ý bảo anh làm như vậy.

Ngẫm nghĩ một chút, Lâm Uyên Bạch vẫn hỏi thành lời: "Bây giờ anh giữ tôi ở lại, đuổi Lâm Dao Dao đi thật sự ỏn sao? Tôi nghe nói, lần trước ở nhà họ Lâm, bố tôi hình như đã tìm anh để nói về chuyện hôn sự giữa anh và Lâm Dao Dao... Thật ra ngoài tính cách ra thì các điều kiện khác đều xứng với anh, lấy cô ta có lẽ là một sự lựa chọn không tồi..."

"Lấy cô ta?" Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng: "Cô ta xứng sao!"

~Hết chương 52~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

"Hà?"

Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

Ngẩng đầu lên, cô thấy gương mặt anh không có nhiều biểu cảm dư thừa, không giống như đang nói dối.

Dường như không ngờ anh lại từ chối thẳng thừng như vậy, ngược lại khiến anh nhất thời không biết nên nói gì.

Hôm ở nhà họ Lâm, Hoắc Trường Uyên và Lâm Dũng Nghị đi lên gác. Ở trong phòng sách, ngoài việc bàn chuyện làm ăn, Lâm Dũng Nghị đúng là có bóng gió nói đến chuyện cô con gái nhỏ của mình không còn nhỏ nữa, đồng thời có ý với anh, nếu như đồng ý thì hoàn toàn có thể tác thành một chuyện nhân duyên.

Chỉ có điều, anh không buồn suy nghĩ, từ chối ngay tại đó.

Hoắc Trường Uyên thấy cô cúi mặt: "Đang nghĩ gì vậy?"

Lâm Uyên Bạch do dự giây lát, rồi lí nhí nói: "Ban nãy anh không nói với Lâm Dao Dao quan hệ của chúng ta, có lẽ anh và cô ta..."

Trong cục diện ba góc đối kháng vừa rồi, từ đầu tới cuối Hoắc Trường Uyên không phát biểu gì, chỉ nói một câu như vậy.

Nghĩ tới hoàn cảnh lúc đó của mình, cô thật ra rất xấu hổ.

"Lấy đâu ra có lẽ!" Hoắc Trường Uyên nhú mày ngắt lời cô, ánh mắt tối sầm nhìn cô với vẻ kỳ lạ: "Chính em nói không được để cô ta biết quan hệ giữa chúng ta còn gì!"

"Ồ..." Hình như đứng nhì.

Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt, hình như đúng là mình đã từng nói như vậy.

Sự bí bách dồn nén trong lòng suốt mấy ngày qua bỗng nhiên bay sạch.

Hoắc Trường Uyên đã rút bao thuốc lá từ trong túi ra, ngậm vào miệng, tay phải bật chiếc bật lửa, xuất hiện ngọn lửa màu xanh tối.

Anh rít một hơi, làn khói trắng từ từ bay ra.

Lâm Uyên Bạch quan sát anh một lúc rồi hỏi với vẻ thăm dò: "Anh thật sự không thích Lâm Dao Dao à?"

"Còn lằng nhằng?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn ngậm miệng lại, thực chất trong lòng đang sượng thâm.

Hai ngón tay Hoắc Trường Uyên kẹp điều thuốc, tốc độ hút cực kỳ chậm. Cho đến khi ánh mắt cô mờ đi sau làn khói, anh hỏi: "Người bà con đi rồi chứ?"

Lâm Uyển Bạch gượng gạo gật đầu: "... Ừm!"

Qua một tuần rồi, đã sớm sạch sẽ từ lâu.

"Bây giờ tôi chỉ nghĩ đến ba việc." Hoắc Trường Uyên vuốt ve mu bàn tay cô.

"Chuyện gì vậy?" Lâm Uyển Bạch chớp mắt.

Hoắc Trường Uyên một lần nữa nhả khói: "Về nhà, ăn cơm và làm."

"..." Vành tai Lâm Uyển Bạch nóng rần lên.

Có điều, nói xong một lúc lâu, Hoắc Trường Uyên vẫn không có ý định nhúc nhích.

Lúc này, điện thoại nội bộ trên bàn làm việc đổ chuông, một giọng nữ cung kính vang lên: "Hoắc tổng, chuyến bay tới Thượng Hải là 9 giờ 50 phút, tôi đã sắp xếp tài xế đón anh sau một tiếng nữa!"

"Tôi biết rồi." Hoắc Trường Uyên tắt máy.

"Thế này là... anh sắp đi công tác?" Lâm Uyển Bạch kinh ngạc.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Đi đâu vậy?" Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Hỏi xong, cô mới ý thức được đó là một vấn đề ngớ ngẩn đến mức nào. Nhưng Hoắc Trường Uyên đúng là rất có lòng kiên nhẫn: "Thượng Hải."

"Vậy sao anh còn gọi tôi đến..."

"Em nói xem?"

Lâm Uyển Bạch bị anh hỏi ngược lại chột đồ bưng mặt, không thể nhìn thẳng vào mặt anh nữa, ấp úng: "Anh... Chẳng phải anh sắp phải bay rồi sao?"

"Ừm, ngoài Thượng Hải ra, lúc về còn phải tới Bắc Kinh một chuyến, nếu không ổn thỏa ít nhất phải mất một tuần, thậm chí mười ngày." Hoắc Trường Uyên nhìn cô, ánh mắt sâu hút: "Tôi sợ sẽ nhớ em."

Trái tim Lâm Uyển Bạch như phải bồng.

Tuy rằng anh biểu đạt rõ ràng, hàm nghĩa của năm từ đó rất có thể là ám chỉ cơ thể của cô, nhưng cô vẫn không thể kiểm soát được trái tim đang đập thình thịch của mình, tựa hồ một giây sau sẽ nhảy vọt ra khỏi cổ họng.

Lâm Uyển Bạch co rụt lại, định đứng dậy.

Hoắc Trường Uyên không để cô được như ý, vẫn ấn chặt cô ngồi trên chân mình.

Cánh cửa phòng làm việc được đẩy ra, người bước vào là Giang Phóng, người vừa rời đi cùng Lâm Dao Dao.

Gần như là vô thức, Lâm Uyển Bạch nhìn vội về phía sau lưng Giang Phóng, sợ âm hồn bất tán của Lâm Dao Dao lại đột ngột xông vào đây.

Hoắc Trường Uyên bèn lên tiếng hỏi: "Mua được thứ đó chưa?"

"Mua được rồi ạ!" Giang Phóng gật đầu.

Ngay sau đó, anh ấy rút từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ.

Say khi nhìn rõ, Lâm Uyển Bạch xấu hổ tới nỗi chỉ muốn đập đầu xuống bàn làm việc.

Hóa ra là bắt Giang Phóng mua...

"Đề đây, ra ngoài đi." Hoắc Trường Uyên dặn dò.

"Vâng!" Giang Phóng một lần nữa gật đầu, lần này quay người rời đi hoàn toàn không nhìn ngang ngó dọc.

Chớp mắt, anh ấy lại biến mất khỏi văn phòng, cánh cửa đóng chặt lại.

Lâm Uyên Bạch thu lại tầm mắt, chỉ nhìn thấy Hoắc Trường Uyên dập tắt thuốc trong tay, con ngươi như bùng cháy. Bàn tay anh đã lặng lẽ thuần thục cời khuy áo lót sau lưng cô.

Nụ hôn theo đó ập tới.

Rất nhanh, rất dữ dội.

Chẳng bao lâu sau, cả người Lâm Uyên Bạch đã mềm nhũn như không xương, không một chỗ dựa.

Những thứ trên bàn làm việc bị đẩy hết xuống đất, cô không kiềm chế nổi, run rẩy hỏi: "Thật sự... ở ngay đây sao?"

Lúc này cuối cùng Lâm Uyên Bạch cũng hiểu nguyên nhân anh gọi mình tới công ty.

"Còn khoảng bốn mươi phút nữa là phải đi." Hoắc Trường Uyên gõ gõ lên mặt đồng hồ trên cổ tay trái, biểu cảm không cho phép cô phản bác. Anh cúi xuống hôn cô: "Tuy rằng không thể thoải mái, nhưng anh bảo đảm em sẽ sướng..."

Câu nói cuối cùng bị nuốt giữa tiếng xé túi bóng.

...

Chủ Nhật, Lâm Uyên Bạch vừa bê tách cà phê lên thì nhận được điện thoại của Hoắc Trường Uyên.

"Alô?" Cô áp điện thoại lên tai.

Dường như nghe thấy tiếng nhạc bên phía cô, anh hỏi: "Đang ở đâu vậy?"

"Tôi đang ở trong quán cà phê gần bệnh viện." Lâm Uyên Bạch đặt tách cà phê xuống, thành thật trả lời.

"Một mình?"

"Không phải..."

"Với ai?"

"Ừm, một người đồng nghiệp."

Đầu kia ngừng lại một chút, ngữ khí của Hoắc Trường Uyên có thêm phần u ám: "Lại là gã đồng nghiệp nam giống chó Pug đó?"

Từ miêu tả anh dùng khiến Lâm Uyên Bạch nghẹn lời.

"Đúng vậy..." Cô gật đầu, nhìn hai người ngồi trước mặt, há hốc miệng rồi bổ sung: "Nhưng mà..."

Những lời phía sau còn chưa nói hết, điện thoại đã bị ngắt.

Lâm Uyên Bạch khó xử, đành dứt lại di động vào túi, phát hiện hai người đối diện đã bắt đầu trò chuyện với nhau. Cô mỉm cười: "Tiểu Ngô, hai người có thể kết bạn với nhau trên Wechat, có phương thức liên lạc trước đây!"

Hôm nay cô thuần túy tới đây làm bà mối.

Sau khi từ chối người đồng nghiệp nam, cô quả thực thấy áy náy, nên đã giới thiệu cho anh ấy một cô em cùng trường vẫn còn độc thân.

May mắn là họ có vẻ vừa gặp đã ưng nhau, tuổi tác tương đương, trò chuyện cũng khá hợp. Lâm Uyên Bạch cảm thấy có chút thành tựu, định đợi lát nữa thời cơ chín muồi sẽ lợi dụng cơ hội tránh mắt, giành thời gian cho họ.

Chỉ có điều cô chưa có cơ hội, giám đốc quán cà phê đã đi tới: "Thật sự xin lỗi cô, hôm nay quán chúng tôi không kinh doanh nữa!"

"Vì sao thế?" Tiểu Ngô đang nói chuyện vào câu, khó chịu hỏi.

Người quản lý quay đầu mỉm cười về xin lỗi: "Ban nãy có một vị khách đã bao trọn quán rồi, hôm nay các vị được uống miễn phí! Một lần nữa chân thành xin lỗi quý khách!"

Tuy rằng không tình nguyện, nhưng quả thực không còn cách nào khác.

Lâm Uyên Bạch cũng đành đi cùng họ ra ngoài quán cà phê. Các vị khách khác trong quán cũng lần lượt rời đi, tất cả đều bày ra vẻ mặt tò mò và khó hiểu.

"Ai mà đại gia thế nhỉ?"

"Hình như là một anh họ Hoắc..."

...

Giữa tiếng bàn tán, Lâm Uyên Bạch chống tay lên trán.

Lâm Uyên Bạch chắc chắn 100% đó là Hoắc Trường Uyên.

Cho dù anh đang không ở Băng Thành, thì sự báo đạo, ngang ngạnh vẫn cứ hiện diện.

Cô âm thầm thở dài, tiễn đôi nam nữ mình tự tay làm mối ra về, rồi đi qua ngã tư, trở về bệnh viện.

Có điều, suốt dọc đường, dường như có rất nhiều con côn trùng nhỏ bay vào đầu cô, không ngừng lặp đi lặp lại ba chữ trong những lời bàn tán kia "Hoắc tiên sinh". Đến tận khi cô ra khỏi thang máy, tình hình này vẫn chưa được cải thiện, đến nỗi cô còn bị cây truyền dịch của một bệnh nhân đi ngang qua vướng chân.

Vừa bước vào phòng bệnh, di động lại đổ chuông.

Lâm Uyên Bạch không rút ra đã linh cảm được là ai gọi tới.

Nơi đầu gối vẫn còn ngậm ngậm đau. Sau khi cô bắt máy, còn cố tình không lên tiếng.

"Sao vậy, tâm trạng không vui?"

Hoắc Trường Uyên ở bên kia, ngược lại cất giọng lười biếng, tâm trạng có vẻ rất khá.

Thấy cô hồi lâu không có động tĩnh gì, anh cũng hiếm khi không giận dữ mà càng từ tốn hỏi: "Cafê uống thế nào?"

"Chẳng thế nào cả." Lâm Uyên Bạch nghe xong, không biết trút giận vào đâu, cố tình nói: "Mới uống được một nửa thì bị đuổi ra, không biết là kẻ có tiền nào không đốt được tiền đi, lại bỏ ra bao quán..."

"Không hẹn hò được với chó Pug nên giận dữ vậy à?"

"Không phải hẹn hò..."

Lâm Uyên Bạch cầm nín, buộc phải sửa chữa lời anh: "Còn nữa, Tiểu Ngô không phải chó Pug, hôm nay chúng tôi cũng không gặp mặt riêng, còn có cả em gái cùng trường với tôi nữa. Tôi đang làm mối cho họ."

"Vậy sao giọng em nghe như oán phụ vậy!" Hoắc Trường Uyên lạnh lùng hừ một tiếng.

Lâm Uyên Bạch khó xử, xoa xoa đầu gối: "Chỉ là ban nãy không cẩn thận bị vấp ngã."

"Ngốc!" Hoắc Trường Uyên nắn cô, nhưng cũng hỏi ngay: "Bị thương ở đâu?"

"Không có." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Không biết có phải ảo giác của cô không, qua một đường truyền xa xôi như vậy, từng câu từng chữ của anh vẫn khiến cô có cảm giác anh đang quan tâm.

Khi còn đang tỉ mỉ ngẫm nghĩ thì cô lại nghe thấy anh nói: "Ngày kia tôi trở về."

"Hả?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc: "Chẳng phải anh nói hơn một tuần sao?"

Một lúc lâu sau Hoắc Trường Uyên mới trả lời, dường như anh đang hút thuốc: "Lịch trình tới Bắc Kinh hủy đột xuất, nên tôi về thẳng. Chuyến bay đêm ngày kia, sau khi về nhà tôi cần nhìn thấy em."

"Ừm, tôi biết rồi." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Nhớ làm ấm chăn cho tôi." Hoắc Trường Uyên dặn dò một câu.

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch ngoan ngoãn đáp.

Lại nữa, cô thật sự không hiểu khái niệm của anh đối với việc làm ấm giường.

"Sao không tắt máy?"

Im lặng một lúc, Hoắc Trường Uyên hỏi cô.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, áp ứng: "Chính anh nói không cho phép ngắt máy trước anh còn gì..."

"Haha, thật ngoan!" Hoắc Trường Uyên nghe xong bật cười.

Giọng cười trầm trầm rũ rọng tới, hai tiếng phía sau xen lẫn vào trong. Lâm Uyển Bạch cảm giác ốc tai ngứa ngáy, có cảm giác tiếng cười ấy lan tỏa mãi trong tai. Thật là...

Quá giống những câu thì thầm tình cảm giữa những đôi yêu nhau.

Ngắt máy xong, Lâm Uyển Bạch thở hắt ra một hơi, vô thức sờ tay lên khuôn mặt nóng bừng.

Cô ngược mắt lên, tiếp tục đi vào trong, phát hiện bà ngoại nằm trên giường cũng đang nhìn về phía mình, cười ha ha: "Tiểu Bạch, gọi điện cho bạn trai đây à?"

"Dạ." Lâm Uyển Bạch chột dạ, đáp mơ hồ.

"Quả nhiên là thanh niên đang yêu nhiệt huyết, bà cảm giác như quay trở về hồi yêu ông ngoại cháu đấy."

"Bà ngoại, bà đừng cười cháu..."

Lâm Uyển Bạch xấu hổ cúi đầu, nhiệt độ nơi gò má càng tăng cao.

Có một khoảnh khắc, cô suýt tưởng là thật.

Bà ngoại kéo cặp kính lão xuống, bỗng nhiên nhớ ra, hỏi: "Đúng rồi, Tiểu Bạch, cháu còn chưa kể với bà tên của bạn trai đấy."

"Anh ấy họ Hoắc..."

Lâm Uyển Bạch gần như sắp buột miệng.

Một giây sau cô mới tỉnh ra, muốn thu lại đã không kịp nữa.

Bà ngoại nghe xong lại hỏi: "Tên đầy đủ là gì?"

"Dạ... Hoắc Trường Uyên." Lâm Uyển Bạch trong giây lát không bịa ra được cái tên này, thẳng thừng nói thật.

Huống hờ, cho dù cô nói với bà ngoại, ngày ngày bà đều ở trong bệnh viện, thông tin cũng rất khép kín, sẽ không biết được Hoắc Trường Uyên thật sự là ai.

Ai ngờ sau khi bà ngoại nghe xong, trên khuôn mặt già nua ánh lên vẻ băn khoăn.

Im lặng một lúc, bà xoay tờ báo lại: "Là người trên này sao?"

"..." Lâm Uyển Bạch sụp đổ.

Có cần trùng hợp vậy không?

Trên trang báo, quá nửa thông tin liên quan đến tài chính kinh tế.

Người đàn ông trên bức ảnh cao lớn đỉnh đặc trong bộ vest thủ công, cho dù ngồi trên sofa cũng không che giấu được vóc dáng của mình, toát lên sự rắn rỏi nhanh nhẹn của người thành đạt, không toát ra chút bức dọc nào, chỉ có sự lạnh lùng và cao quý. Ngoài Hoắc Trường Uyên còn có thể là ai?

Lâm Uyển Bạch cười lên lưng cọp khó xuống, đành phải gật đầu.

Bà ngoại có được sự khẳng định của cô, vừa mừng lại vừa lo.

...

Ngày kia chớp mắt đã tới.

Khi chiếc Bentley lái vào cửa tiểu khu cao cấp đã là hơn một giờ đêm.

Hoắc Trường Uyên người đầy bụi bặm kéo chiếc vali đi từ trong thang máy ra. Sau khi vặn mở chìa khóa, bỗng có ánh đèn ấm áp hắt ra.

Anh sững người, sau đó mới chợt nhớ ra mình từng gọi điện thoại cho cô.

Yết hầu của anh trượt lên trượt xuống.

Bao nhiêu năm nay, khi về muộn mở cửa ra, lần nào đón đợi anh cũng chỉ có bóng tối. Một cuộc sống lạnh lẽo, ngày nào cũng như ngày nào suốt bao năm. Nhưng cuộc đời như vũng nước chết ấy, hôm nay vì có người bầu bạn bà dường như không còn cô đơn lẻ loi nữa.

Cửa phòng ngủ chưa đóng, Hoắc Trường Uyên bước vào liền nhìn thấy bóng dáng ngồi đầu giường.

Trên đầu gối đặt một cuốn sách còn to hơn mặt cô. Cô cúi gằm, cảm giác buồn ngủ lan khắp mặt, đầu đã gục xuống như gà mổ thóc nhưng mí mắt vẫn gắng gượng không nhắm hẳn lại.

"Buồn ngủ thế rồi, sao không ngủ?"

Cầm cô bỗng bị anh đỡ lấy, Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên.

Tầm mắt cô mơ màng vài giây mới nhìn rõ là anh. Có lẽ anh vừa mới về, áo vest còn chưa cởi, đáng vẻ bụi bặm, người đầy sương đêm như vừa từ biển về.

Lâm Uyển Bạch vuốt vuốt mái tóc dài, khẽ lẩm bẩm: "Sao tôi dám ngủ..."

"Hử?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch nhìn anh rồi lên lút bĩu môi, ngữ khí có chút oán trách: "Chẳng phải lần trước anh nói sau này anh chưa về, tôi không được tự ý ngủ còn gì..."

"Nghe lời vậy sao?" Hoắc Trường Uyên rướn môi cười.

Lâm Uyển Bạch không lên tiếng, chỉ thăm hừ hừ mấy tiếng trong lòng.

Khi ngẩng đầu lên, cô phát hiện hiếm thấy khi nào nụ cười của Hoắc Trường Uyên lại đọng đầy vào đáy mắt như vậy.

"Ọc ọc..."

Bỗng nhiên có hai âm thanh vang lên, quá rõ ràng giữa đêm khuya.

Tối nay, Lâm Uyển Bạch ăn no rồi, dĩ nhiên đó không phải bụng của cô. Cô nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, quả nhiên, sắc mặt anh có chút gượng gạo.

Cô có phản kinh ngạc: "Anh chưa ăn cơm?"

"Hợp cả ngày trời, chỉ uống độc nước thôi. Kết thúc xong đi thẳng ra sân bay, suất thì không kịp." Hoắc Trường Uyên cởi áo vest ra, trong dạ dày chỉ có nước không, không soi ồng ọc mới lạ.

"Trên máy bay có đồ ăn cơ mà?" Lâm Uyển Bạch không hiểu.

"Khó ăn lắm." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

Đúng là kén chọn!

Lâm Uyển Bạch chửi thầm, có điều nghĩ tới việc cả ngày anh chưa ăn gì, cô bèn tung chăn ra: "Anh đợi tôi một chút!"

Hoắc Trường Uyên không quá để ý, anh thẳng thừng cởi áo sơ mi và đi vào phòng tắm.

Khi anh tắm rửa xong đi ra, dưới nhà đã vang lên tiếng động. Trong không khí ngập tràn mùi thơm lừng ả ả ả của cơm, bay từ phòng ăn ra, thấy cô đang bụng một bát mì nóng hổi trong tay.

Hoắc Trường Uyên sững người giấy lát.

Ban nãy cô đột ngột ngồi dậy, Hoắc Trường Uyên cũng không nghĩ quá nhiều.

Thì ra là xuống nhà nấu mì cho anh...

Chẳng qua chỉ là một chuyện rất nhỏ nhặt, nhưng tận sâu trong đáy mắt anh lại có thứ cảm xúc gì dâng trào.

Hoắc Trường Uyên hơi cụp mắt xuống, khi anh ngẩng lên, mọi sóng gió bên trong đã không còn.

"Vừa vặn xong, anh mau ăn đi!"

Lâm Uyển Bạch thấy anh mặc áo tắm đi xuống, bèn đẩy mì qua: "Tôi không nấu quá nhiều, cả ngày anh chưa ăn gì, bây giờ lại muộn quá rồi, ăn no quá dạ dày sẽ bị khó chịu, và không tiêu hóa được!"

"Ủm." Hoắc Trường Uyên kéo ghế ra.

Anh vừa ngoáy đũa mấy cái, mùi hương đã lan tỏa khắp nơi.

Hoắc Trường Uyên cảm thấy bụng càng đói hơn. Có điều khi hơi nóng bốc lên, trong lồng ngực như đầy ắp một thứ gì đó, không bí bách mà lại không nói được là cảm giác gì.

Lâm Uyển Bạch không rời đi mà ngồi đối diện anh, ngoan ngoãn chờ đợi như một cô vợ nhỏ.

Khi Hoắc Trường Uyên đặt đũa xuống, cô cũng đứng lên thu dọn.

Lâm Uyển Bạch rửa sạch bát đũa, lên gác sau anh một bước. Cô đẩy cửa phòng ngủ ra, Hoắc Trường Uyên đang gối đầu lên cánh tay nằm trên giường, chiếc áo tắm trên người đã được cởi ra, bên dưới có mặc gì không cô không biết, chỉ được đắp tới hông anh, cơ ngực rắn chắc hoàn toàn lộ ra dưới ánh đèn, mang một vẻ rắn rỏi đầy nam tính.

Cô tưởng anh đã ngủ rồi.

Cô rón nhẹ bước chân nằm xuống, cả người bỗng bị kéo lại.

Lâm Uyển Bạch phủ phục trên ngực anh. Ở khoảng cách gần, vẻ mặt trên gương mặt anh càng rõ nét. Ngay cả hơi thở cũng toát ra phần nào.

Cô không nhịn được, khẽ hỏi: "Anh mệt lắm à?"

"Ủm." Hoắc Trường Uyên mơ hồ đáp.

Lâm Uyển Bạch chợt nhớ ra, một dịp cuối tuần nào đó anh cũng từng xếp lịch kín mít. "Thật ra anh có thể nghỉ ngơi thích hợp, nếu không sẽ quy mất."

"Không đâu." Hoắc Trường Uyên hồ hững đáp.

Thấy cô không tin, anh rướn môi, cất giọng nặng nề hiếm hoi: "Tôi còn nuôi bao nhiêu người trong công ty. Nếu gục ngã, họ biết sống thế nào?"

Cô lại còn hỏi anh có mệt không, đúng là trẻ con mà.

Chỗ cao thường lạnh lẽo, anh đứng được trên vị trí đó, dĩ nhiên càng phải hy sinh nhiều hơn. Cả một doanh nghiệp đều ở trong tay anh, làm bất cứ việc gì cũng phải cân nhắc thật kỹ, để phòng vạn bất đắc dĩ, nếu không một chút kế sách sai lầm cũng có thể thua cả ván cờ.

Những người xung quanh thường chỉ nhìn thấy giây phút người ta vinh quang, chứ không biết phía sau người ta cũng đánh mất rất nhiều.

Lâm Uyển Bạch thần thờ.

Cô bỗng nhiên cảm thấy, những người như anh sống cũng chẳng dễ dàng gì.

Từng cúc áo ngù từ từ bị lột bỏ. Lâm Uyển Bạch giật mình, sau đó xương hõm vai của cô tràn tới cảm giác lạnh lẽo. Cô vội giữ tay anh lại: "Anh mệt lắm cơ mà, sao vẫn còn..."

Đáp lại cô là nụ hôn của Hoắc Trường Uyên.

Lâm Uyển Bạch chỉ cứng rắn được một chút, chẳng mấy chốc đã tan chảy bởi nụ hôn của anh.

Từng ngón tay gầy đang mon man, cô khó mà chống cự cảm giác tê rần ấy.

Nhiệt độ trong phòng dần dần tăng cao, kiều diễm không thể dừng lại. Vào lúc tưởng chừng sẽ thăng tiến tới việc chính thì anh lại buông cô ra.

"Hử?"

Lâm Uyển Bạch bất ngờ nhìn về phía Hoắc Trường Uyên đã nằm lại chỗ cũ.

Anh chỉ giờ tay tắt đèn đi: "Không làm nữa, ngủ thôi!"

"..." Lâm Uyển Bạch nằm chớp chớp mắt trong bóng tối.

Rõ ràng vừa rồi anh đã...

Hoắc Trường Uyên lật người, đôi chân dài dề lên người cô. Anh cười khê: "Trông em có vẻ rất hệt hăng?"

"Còn lâu!" Lâm Uyển Bạch phủ nhận.

Cô nhắm mắt lại, chẳng bao lâu sau con buồn ngủ đã ập tới, hơi thở của hai người nhịp nhàng đều đặn.

Đây có lẽ là lần đầu tiên trừ những ngày đèn đỏ ra, họ nằm chung giường mà không làm gì cả.

Cô không hề biết, so với việc nhiệt tình hứng khởi, tối nay, Hoắc Trường Uyên muốn được hưởng thụ cảm giác có cô ở bên hơn...

...

Ngày hôm sau đi làm

Lúc quẹt thẻ, các đồng nghiệp đi qua chào hỏi, Lâm Uyển Bạch vẫn không dựng nổi tinh thần lên, hai chân cũng vẫn lảo đảo.

Đêm qua Hoắc Trường Uyên đúng là không đòi hỏi cô. Nhưng sáng sớm nay, khi mắt cô còn chưa mở nổi đã bị anh hùng hổ nhào tới, đè lên không một lời nói...

Cô suýt nữa không dậy nổi khỏi giường.

Quả nhiên ai ngời ta hay nói, đàn ông sáng sớm là đáng sợ nhất.

Mơ mơ hồ hồ tới chập tới, cuối cùng cũng đến giờ tan ca, Lâm Uyển Bạch thở phào nhẹ nhõm, nghĩ bụng tới chỗ bà ngoại sẽ nằm một lúc trên chiếc sofa vuông bên ngoài.

Có điều khi cô vừa lên xe buýt, trên màn hình di động đã hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

Lâm Uyển Bạch rất muốn vờ như không nghe thấy, nhưng sau khi chuông vang lên mấy hồi, cô vẫn hèn hạ bấm máy.

"Em đang ở đâu?"

Cô im lặng giây lát rồi nhìn ra cảnh đường phố lướt qua ngoài cửa xe: "Tôi vừa tan ca, đang đi tới bệnh viện..."

"Ừm, gặp nhau rồi nói." Hoắc Trường Uyên nói một câu như vậy.

"Ừm." Lâm Uyển Bạch vẫn ngoan ngoãn như thói quen.

Ngắt máy xong, cô chống tay lên má.

Không đúng?

Gặp nhau ở đâu rồi nói?

Lâm Uyển Bạch ngờ ngác, nghi ngờ mình nghe nhầm hoặc nghe sót gì đó. Khi cô định gọi lại hỏi cho rõ thì đã nghe thấy thông báo tạm thời không liên lạc được.

Cô mang cảm giác nghi hoặc ấy tới bệnh viện. Vừa ừ thang máy đi ra, cô ngẩn người.

Trên hành lang, Hoắc Trường Uyên mặc áo vest quần Âu đứng đó, một tay dứt túi quần, vóc người vừa cao lớn vừa khỏe khoắn, khuôn mặt nghiêng vuông vắn. Dọc đường có không ít các cô y tá quay đầu nhìn lại.

"Sao chậm quá vậy!"

Vừa nhìn thấy cô, Hoắc Trường Uyên đã sốt ruột nạt nộ.

"Tôi ngồi xe buýt, giữa đường đỗ khá nhiều trạm..." Lâm Uyển Bạch áp ứng giải thích, rồi chớp chớp mắt kinh ngạc, chỉ tay vào anh: "Anh Hoắc, sao anh..."

Hoắc Trường Uyên thẳng thừng giơ tay, tiến lên vài bước nắm tay cô: "Qua đây, tôi giới thiệu cho em một người."

Bởi vì nãy giờ chỉ mãi chú ý tới anh, cô không để ý thấy trên hành lang còn có một bác sỹ mặc áo blouse trắng.

Sau khi nhìn rõ rồi, cô há hốc miệng không thể khép lại: "Hà... Anh là... Tân thiếu?"

"Bây giờ em có thể gọi anh là bác sỹ Tân." Tân Tư Niên chỉnh trang lại chiếc áo blouse của mình.

"..." Lâm Uyển Bạch cố gắng tiêu hóa.

Đôi mắt đào hoa kia sao cô có thể nhận nhầm được, chỉ cần bị liếc bằng quơ thôi cũng thấy choáng váng.

Cô cứ ngỡ anh ấy là một cậu chủ chơi bởi lăng nhăng, không ngờ lại là một vị bác sỹ chữa bệnh cứu người!

"Bắt đầu từ hôm nay, cậu ấy sẽ là bác sỹ chính cho bà ngoại em, mọi bệnh tình đều do cậu ấy chịu trách nhiệm. Mấy hôm nữa là phẫu thuật rồi, cậu ấy cũng sẽ mổ chính." Hoắc Trường Uyên liếc cô, hờ hững nói.

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt: "Nhưng bà ngoại tôi có bác sỹ Hứa mà..."

"Bác sỹ Hứa chỉ là một bác sỹ tầm trung, còn Tư Niên đã có lên cấp chủ nhiệm khoa, hơn nữa còn là chuyên gia chữa bệnh tim. Cậu ấy cũng tham gia không ít các dự án từ trong ra ngoài nước, có cậu ấy mổ chính, bà ngoại em về cơ bản có thể giảm thiểu nguy hiểm xuống mức không còn nguy hiểm."

"Anh chính là chuyên gia ngoại khoa Tim mạch cấp minh tinh - Tần Tư Niên?" Lâm Uyển Bạch sững sốt.

Cho dù cô chẳng có kiến thức gì về ngành y nhưng cái tên Tần Tư Niên thì chắc chắn phải nghe qua! Có rất nhiều người nghe danh tới khám, xếp hàng cũng phải đặt lịch trước một tuần...

"Không sai, chính là tại hạ." Tần Tư Niên mỉm cười gật đầu, rồi nói tiếp, ngữ khí đã nghiêm túc hơn một chút: "Ban nãy mình đã đọc bệnh án, cũng có trao đổi qua với bác sỹ Hứa, nhưng tình hình cụ thể mình sẽ báo lại sau khi tiếp xúc thực tế với bệnh nhân."

"Ừ." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lâm Uyển Bạch không xen vào đọc, chỉ đành nhìn họ từ từ đẩy cánh cửa phòng bệnh ra.

Rất lâu sau, cô mới có chút phản ứng, nghĩ tới chuyện Hoắc Trường Uyên đang ở ngay trong bệnh viện bà ngoại nằm...

Đội đã!

Lâm Uyển Bạch co cẳng lao vào trong..

~Hết chương 53~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Nhưng đã không kịp nữa rồi, Hoắc Trường Uyên và Tần Tư Niên đã xếp hàng đứng ngay bên cạnh giường bệnh.

Tần Tư Niên mặc áo blouse trắng đứng phía trước, đang hơi cúi người, hỏi han bà ngoại tình hình bệnh tật và phẫu thuật, chốc chốc lại cầm cuốn sổ lên ghi ghi chép chép.

Lâm Uyển Bạch đứng bước, rón rén đứng sang bên cạnh, nhưng từ đầu tới cuối như người vô hình.

Khi đã tìm hiểu sơ bộ rồi, Tần Tư Niên đi ra bên cạnh cửa sổ gọi một cuộc điện thoại. Ánh mắt bà ngoại tự nhiên rơi xuống người Hoắc Trường Uyên.

Giống như sợ nhận nhầm người, bà còn phải đeo chiếc kính lão lên: "Đây chẳng phải là bạn trai của Tiểu Bạch sao?"

Lâm Uyển Bạch không dám ngẩng lên nhìn, nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt Hoắc Trường Uyên hướng về phía mình.

"À, chuyện đó, cháu..."

Cô căng thẳng nuốt nước bọt ừng ực, trở nên ấp úng.

Cảm giác còn khó khăn hơn giải quyết bài cuối cùng trong kỳ thi đại học, cô đang không biết phải đối mặt với cục diện này thế nào thì Hoắc Trường Uyên bất ngờ tiến lên một bước: "Cháu chào bà ngoại!"

"Tốt tốt!" Bà ngoại mỉm cười gật đầu, ánh mắt đằng sau cặp kính lão không hề rời khỏi anh: "Cuối cùng hôm nay cũng gặp được người thật rồi! Thật ra bà vẫn mong ngóng được gặp cháu, lại sự quá đường đột sẽ bất lịch sự."

"Dạ không, đáng lẽ cháu cũng nên tới gặp bà sớm hơn."

Hoắc Trường Uyên liếc mắt nhìn Lâm Uyển Bạch, rướn môi: "Chỉ tại Tiểu Bạch mãi không cho cháu cơ hội này."

Giọng anh rất trầm tĩnh, trong sự ôn hòa lại toát lên vẻ lịch thiệp, lại mang theo chút kính trọng, không còn vẻ lạnh lùng như bình thường.

Chẳng có người già nào lại không hài lòng cả, bà ngoại tươi cười ra hiệu với cháu gái: "Tiểu Bạch à, còn không mau lấy ghế cho Tiểu Hoắc ngồi!"

"Vâng..."

"Tiểu Bạch, hoa quả đâu, gọt cho Tiểu Hoắc một quả táo đi!"

"Cháu biết rồi ạ..."

Lâm Uyển Bạch bê ghế, rồi lại đi lấy táo, suốt cả quá trình liên tục lén lút liếc nhìn Hoắc Trường Uyên.

Anh tỏ ra rất thân nhiên, ngược lại càng khiến cô ngơ ngẩn.

Lâm Uyển Bạch thậm chí còn nghĩ tới chiều hướng tốt đẹp, biết đâu vừa rồi anh không nghe rõ câu của bà ngoại, mà chỉ thuần túy muốn gần gũi người già mà thôi. Giống như lúc trước trên du thuyền, khi đối diện với người có tuổi, anh đều rất nhẫn nại.

Có điều, ánh mắt cô nhất thời không thể rời đi được, chốc chốc lại băng quơ nhìn về phía đó, nhất là khi anh tập trung nói chuyện với bà ngoại với thái độ có giáo dục và kiên nhẫn: "Bà ngoại, bà yên tâm chữa bệnh, bác sỹ Tần là bạn của cháu, y thuật của cậu ấy rất tốt, bà cứ yên tâm."

"Ngoan lắm, bà ngoại cảm ơn cháu!" Bà ngoại liên tục gật đầu.

Tần Tư Niên bên kia nghe xong điện thoại, quay lại: "Bệnh tình về cơ bản mình đã nắm được kha khá rồi, lát nữa quay về mình sẽ khẳng định chắc chắn thêm."

"Minh tiến cậu!" Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Tôi cũng đi!" Lâm Uyển Bạch vội vàng bỏ trái táo lại.

...

Cánh cửa phòng bệnh được khép lại, cũng đồng thời ngăn lại ánh mắt của bà.

"Tần thiếu..."

Lâm Uyển Bạch ý thức được mình nói sai, vội sửa lại: "Bác sỹ Tần, tôi nghe nói phí dịch vụ của anh rất cao..."

"Anh lấy giá bạn bè thôi. Vả lại có tên "kim chủ" Trường Uyên ở đây, em sợ gì chứ!" Tần Tư Niên dứt hai tay vào áo blouse, mỉm cười nhướng mày.

Lâm Uyển Bạch bị kích thích bởi hai chữ "kim chủ".

Phải, ở trong mắt người khác đúng là như vậy.

"Chuyện của bà ngoại em không cần lo lắng đâu, những ca phẫu thuật tim bắc cầu kiểu này anh rất sở trường."

"Vâng." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Nói khó nghe một chút là ba bác sỹ Hứa cũng không thể bằng được một Tần Tư Niên.

Tần Tư Niên nhìn đồng hồ rồi nói với họ: "Ở bệnh viện không giống ở hộp đêm, mình phải có trách nhiệm với chiếc blouse trắng này. Không nói chuyện được lâu với hai người nữa, mình phải về chuẩn bị đây, bây giờ tối nay còn có một ca phẫu thuật khác!"

"Cảm ơn bác sỹ Tần!" Lâm Uyển Bạch chân thành cảm kích.

Tần Tư Niên xua tay nói không cần rồi quay người rời đi, chiếc blouse trắng cũng phấp phật bay lên theo nhịp bước chân của anh ấy.

Lâm Uyển Bạch vô thức nhìn theo.

Đến tận bây giờ cô vẫn cảm thấy có phần kinh ngạc. Một Tần thiếu phong lưu phóng đảng trong hộp đêm thoát cái đã biến thành bác sỹ Tần. Mà lúc này các y tá đi qua đi lại đều phải cúi đầu trước anh. Về uy nghiêm này đâu giống một cậu chủ lãng nhăng?

Đúng là không thể trông mặt bắt hình dong...

Bên tai bất ngờ vang lên giọng nói u ám của nam giới: "Em nhìn thêm chút nữa thử xem?"

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu thì thấy Hoắc Trường Uyên đã đứng trước mặt mình từ lúc nào, trong ánh mắt anh như đang râm ran hai ngọn lửa.

Cô cảm thấy cực kỳ khó hiểu, lại ngó về phía Tần Tư Niên thêm chút nữa.

"Vẫn dám nhìn?"

"..."

Lần này Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn quay về.

Tần Tư Niên là bạn của anh, người đàn ông này có cần bá đạo vậy không!

Mất nhìn mũi, mũi nhìn miệng, khi không khí u ám trên gương mặt anh cuối cùng cũng tan đi, Lâm Uyển Bạch mới dám lên tiếng: "Anh Hoắc, tôi biết cũng nhờ có anh bác sỹ Tần mới coi trọng ca phẫu thuật của bà ngoại, thật sự rất cảm ơn anh."

"Tôi nói rồi, chỉ cần chăm sóc cho tôi vui, tôi sẽ khiến em toại nguyện."

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch cúi thấp đầu xuống.

Nói như vậy có nghĩa là anh đang hài lòng với cô, đây là phần thưởng khích lệ?

Dường như nghĩ như vậy lòng cô mới cân bằng, thoải mái hơn một chút, chỉ có điều trái tim lại tắc nghẽn vu vơ.

Giống như ban nãy khi Tần Tư Niên nói anh là kim chủ của cô vậy.

Lâm Uyển Bạch âm thầm hít sâu, phát hiện anh vẫn đang nhìn mình chằm chằm, sau đó anh nheo mắt lại, bất ngờ lên tiếng hỏi: "Chuyện bạn trai là thế nào?"

"À!" Lâm Uyển Bạch gượng gạo, vẫn không trốn được: "Có phải khiến anh không thoải mái không..."

Hoắc Trường Uyên không trả lời mà ánh mắt từ từ tối đi.

Theo đó, trong ánh mắt cũng nhuộm một vẻ theo dõi và những ý tứ chưa thể đọc hiểu. Anh nói rất chậm rãi: "Lâm Uyển Bạch, em mới theo tôi bao lâu đã bắt đầu nghĩ tới chuyện danh phận rồi hả?"

"Tôi không có!"

Lâm Uyển Bạch hoang mang phủ nhận.

Hóa ra anh đã nghĩ cô là loại phụ nữ tâm cơ rồi.

Cô cắn răng, cuối cùng cũng đè nén cảm giác khó chịu trong lòng xuống.

Lâm Uyển Bạch nhìn thẳng vào đôi mắt đen của anh, ánh mắt sáng rực, gần như nhấn mạnh từng từ từng chữ: "Chỉ vì tôi đã nộp hết tiền viện phí lần tiền phẫu thuật, anh lại chuyển bà ngoại tới một phòng bệnh cao cấp. Bà lo tôi đi vào con đường xấu, thế nên tôi mới nói dối anh là bạn trai của tôi... Anh Hoắc, tôi vẫn luôn tự hiểu rõ bản thân, cũng biết rõ thân phận của mình, sẽ không gây thơ hoang tưởng gì đâu!"

"Anh yên tâm, nào tôi có úng nước, tôi cũng sẽ không thích anh đâu!"

Dường như để thể hiện rõ tâm tư của mình, Lâm Uyển Bạch bổ sung một câu thề thốt.

Cơ mặt Hoắc Trường Uyên dần dần cứng ra.

Ban đầu anh đích thực nghĩ cô là loại phụ nữ tâm cơ, thế nên trong lòng có chút phẫn nộ. Nhưng bây giờ khi cô bình tĩnh và kiên định nói mình không hề, con giận của anh không giảm đi mà còn thậm tệ hơn.

Nhất là sau lời bảo đảm cuối cùng của cô!

Lâm Uyển Bạch thấy mặt anh đen lại, còn có vẻ rất không vui.

Để khiến anh xua tan suy nghĩ này, cô đành bấm bụng nói: "Còn việc nữa đó là..."

"Nói!" Hoắc Trường Uyên quát.

"Mấy lời bà ngoại tôi khen anh, anh cũng đừng tưởng thật..."

"Vì sao?"

"Bà tôi cao tuổi rồi, mắt kèm nhèm, đến Lương Triều Vỹ và Lưu Thanh Văn bà còn không phân biệt rõ, thế nên..."*

*Hai nam diễn viên Hồng Kông nổi tiếng.

Hoắc Trường Uyên như bị thứ gì kích động vậy: "..."

Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, còn định nói thêm gì thì anh đã phui tay bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

"Tiểu Bạch, sao chỉ có mình cháu?"

Lâm Uyên Bạch trở về phòng bệnh, bà ngoại nhìn thấy cô bèn hỏi.

Dáng vẻ lạnh lùng ban nãy của Hoắc Trường Uyên khi rời đi dường như vẫn còn hiển hiện trước mắt. Cô nói dối: "À, công ty anh ấy còn có việc ạ..."

"Ừ." Bà ngoại gật đầu, tỏ ý thông cảm: "Đã đến giờ này rồi, Tiểu Hoắc cũng vất vả quá đi! Nó có thể tranh thủ chút thời gian bận rộn tới thăm bà là thật sự có lòng đấy!"

"Vâng..."

"Ban đầu bà vẫn có chút lo lắng, không ngờ một thanh niên như Tiểu Hoắc không hề kèn kiệu chút nào..."

Sau đó bà ngoại còn nói thêm gì nhưng Lâm Uyên Bạch vẫn không hề lên tiếng.

Cô không dám nhìn bà, cúi mặt ngồi ở trước giường và như đang xấu hổ, thật ra trong lòng đang chất.

Trông bà tội tợn hơn chín giờ tối, Lâm Uyên Bạch mới chậm rãi đi ra khỏi bệnh viện, định bắt chuyến xe cuối cùng về nhà.

Vừa bước xuống thêm, bỗng nhiên một tiếng "Pim" vang lên.

Lâm Uyên Bạch giật nảy mình, đồng thời cũng nhìn thấy chiếc Land Rover màu trắng đó.

Giữa không gian không quá sáng sủa, khuôn mặt góc cạnh của Hoắc Trường Uyên càng trở nên sâu xa, trong tay anh có một điều thuốc đang cháy, ánh lửa đỏ rừng rúc lại lóe lên.

Lâm Uyên Bạch có phần bất ngờ.

Không ngờ anh vẫn còn ở đây, dẫu sao thì lúc trước hai người đã không hề vui vẻ.

Dĩ nhiên cô không có gan vờ như không thấy hoặc thẳng thừng bước qua. Tuy rằng tối nay cô không muốn quay về cùng anh cho lắm, nhưng vẫn lặng lẽ mở cửa xe. Bên trong khói trắng vẫn vẩn vơ, không biết anh đã hút bao nhiêu điều thuốc nữa.

Cô vừa thất xong dây an toàn, chiếc xe đã lao ra ngoài như tên bắn.

Họ không về nhà, ngược lại đến một quán lẩu kinh doanh 24/24. Lâm Uyên Bạch quay đầu kinh ngạc hỏi: "Đến đây ăn cơm?"

"Em ăn rồi?" Hoắc Trường Uyên hỏi ngược lại cô.

"Ăn rồi..." Lâm Uyên Bạch thật thà trả lời.

Đã mấy giờ rồi, lúc đó anh bỏ đi, những tưởng ra về trong bất hòa nên cô dĩ nhiên sẽ cùng bà ngoại ăn luôn ở bệnh viện.

Khóc miệng Hoắc Trường Uyên giật giật, anh rút phất chìa khóa xe ra: "Ngồi nhìn tôi ăn!"

Lâm Uyên Bạch đành cùng anh đi vào trong nhà hàng.

Giờ này cũng không đông người lắm, nồi lẩu được bê lên rất nhanh. Là kiểu nồi đồng lửa than như truyền thống, ngọn lửa liếm liếm vào đáy nồi vang lên những tiếng động. Chẳng bao lâu sau nước lẩu đã sôi sùng sục, bốc hơi nghi ngút.

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên vẫn đang sa sầm lại, u ám đáng sợ. Khi nhân viên bưng đồ lên cũng lộ rõ vẻ cảnh trọng.

Buổi tối Lâm Uyên Bạch đã ăn rất no rồi, nên cô không ăn thêm được gì nữa.

Có điều ngồi như vậy cũng rất nhàm chán, nhất là khi phải đối diện với người đàn ông với sắc mặt vô cảm. Rất lâu sau cô mới gấp một miếng thịt lên. Chẳng biết sẽ ăn tới lúc nào nên cô thẳng thừng xé lớp bọc ngoài đĩa, giúp anh gấp thịt bỏ vào nồi.

Sau khi cô trần xong bỏ ra đĩa, Hoắc Trường Uyên đẩy trở lại: "Tôi không ăn rau thơm, mùi khó ngửi!"

"..." Lâm Uyển Bạch nghe vậy, đành lựa rau thơm gấp ra ngoài.

"Trần lâu quá, thịt dai hết rồi!"

"Tôi trần lại..."

"Bóc cho tôi một con tôm, không được để lại một chút đường đen nào!"

"Tôi biết rồi..."

Lâm Uyển Bạch suốt quá trình chỉ nghe anh dặn dò. Ăn xong bữa cơm, cô bỗng bận rộn đến toát cả mồ hôi.

Họ thanh toán rồi rời khỏi nhà hàng. Hoắc Trường Uyên nổ máy, mở radio, tiếng nhạc trong đài phát thanh vọng ra.

Lâm Uyển Bạch len lén nhìn qua, phát hiện hình như tâm trạng anh đã khá hơn nhiều.

Gặp đèn đỏ, Hoắc Trường Uyên rút một điều thuốc ra. Lần này anh chủ động hạ cửa kính xe xuống, sau khi hít được hai hơi thì thuận thực gạt tàn thuốc đi: "Những lời em nói trong bệnh viện là thật sao?"

"Nếu anh không tin, tôi có thể thề thêm một lần nữa, tôi tuyệt đối không có ý si mê hoang tưởng, tôi..."

"Không phải việc này!" Hoắc Trường Uyên ngắt lời cô.

"..." Lâm Uyển Bạch khó hiểu.

Hoắc Trường Uyên lại hít một hơi thuốc, cất giọng trầm trầm: "Não úng nước cũng sẽ không thích tôi?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch từ từ gạt đầu.

Sau đó, cô nhìn thấy sắc mặt anh lại hơi đen đi.

Thật là nắng mưa thất thường...

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn qua, nghi ngờ hỏi: "Lâm Uyển Bạch, em bị mù mắt à?"

Lâm Uyển Bạch yếu ớt kháng nghị: "Thị lực của hai mắt tôi đều 10/10."

"Tôi thấy trái tim em bị mù rồi đấy!" Hoắc Trường Uyên bắt đầu nghiêng rằng.

"..." Lâm Uyển Bạch cầm nín, nhìn khuôn mặt như bị mây mù che phủ của anh, im lặng giây lát, cuối cùng vẫn nói cho sướng miệng một lần: "... Anh Hoắc, anh... bị mắc bệnh Hoàng tử phải không?"

Hoắc Trường Uyên nhú mày, đáy mắt có phản nghi hoặc.

Lâm Uyển Bạch cảm thấy may mắn vô cùng, sợ anh truy cứu, cô nói một câu "Đèn xanh rồi" để chuyển đề tài.

Trở về nhà, Hoắc Trường Uyên cởi áo khoác ra rồi dặn cô: "Em đi tắm trước đi."

"Vâng." Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn gật đầu.

Cánh cửa phòng tắm vừa khép lại, Hoắc Trường Uyên đã cầm di động lên.

Ở đầu kia điện thoại hình như Giang Phóng đã say giấc, nhưng nhìn thấy số của anh không dám không nhận, vội chào lịch thiệp: "Hoắc tổng!"

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn phòng tắm rồi hỏi: "Bệnh Hoàng tử là bệnh gì?"

"..."

Hai mươi phút sau, Lâm Uyển Bạch tắm xong đi ra.

"Tôi tắm xong rồi..."

Cô hất hất cằm, tỏ ý bảo anh có thể đi tắm được rồi.

Hoắc Trường Uyên đứng dậy nhưng không có ý đi về phía phòng tắm, mà đi qua vác cả người cô lên.

Vì bị bất ngờ, chiếc khăn mặt lau tóc trên đầu Lâm Uyên Bạch cũng rơi xuống đất.

Ngay sau đó, cô bị anh ấn lên chiếc giường lớn.

Nụ hôn mạnh mẽ của Hoắc Trường Uyên rơi xuống.

Động tác của anh quá nhanh, không cho cô thời gian để phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Hoắc Trường Uyên giờ tay hung bạo giật tung tất cả cúc áo trên chiếc sơ mi. Nó cứ thế rơi xuống đất, nằm đè lên chiếc áo tắm của cô.

Bên tai anh bỗng nhiên vang lên câu trả lời rành rọt của Giang Phóng: "Trên Baidu có nói, bệnh Hoàng tử là cảm giác bản thân mình tuyệt vời nhất, tưởng tượng mình là một người có một không hai, hoàn hảo như Hoàng tử bước ra từ trong cổ tích, nghĩ rằng nửa kia của thế giới, ai cũng phải điên đảo vì mình..."

Nghĩ như vậy, anh không khỏi nghiêng răng ken két.

"Anh, anh có thể nhẹ nhàng chút không..."

Hai chân Lâm Uyên Bạch thẳng đơ, cô buộc phải lên tiếng cầu cứu.

Hoắc Trường Uyên trả lời đầy phẫn nộ: "Không có chuyện nhẹ nhàng đâu!"

Lâm Uyên Bạch cố đẩy bả vai anh nhưng không sao đẩy nổi, đành để mặc cho anh nhào tới khi thể bùng bùng như một con sói đói bụng.

Trong màn sóng to gió lớn đó, cô đắm chìm vào đó, yếu đuối không thể kiểm soát.

...

Đi làm đến giờ nghỉ trưa, Lâm Uyên Bạch đi ra khỏi văn phòng.

Hôm nay tới lượt cô đi mua cơm, vừa đi tới thang máy, cô phát hiện có một bóng hình quen thuộc bước ra.

Người đó đi thẳng về phía cô, hai tay băng ngang đút túi quần, cổ đeo một miếng ngọc hình Phật, trên gương mặt là nụ cười đều đặn điển hình: "Lâm Uyên Bạch, có nhớ anh không?"

"Tiêu Vân Tranh? Anh đi công tác về rồi à?" Lâm Uyên Bạch ngạc nhiên giây lát rồi mỉm cười.

"Ừm, bây giờ anh vẫn còn chưa quen chệnh lệch múi giờ đây!" Tiêu Vân Tranh chỉ cho cô xem đôi mắt gấu trúc của mình, sau đó lập tức kéo thẳng cô đi vào thang máy: "Đi nào, vừa ăn vừa trò chuyện!"

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Lâm Uyên Bạch đi theo Tiêu Vân Tranh, tới nhà hàng lần đầu tiên họ đã ăn.

Nhìn vào menu, cô vẫn thấy xót xa cho hộp cơm của mình.

Người phục vụ gọi món xong thì rời đi, Lâm Uyên Bạch hỏi anh ấy: "Anh về nước khi nào vậy?"

"Chập tối hôm qua!" Tiêu Vân Tranh tựa người ra sau ghế, vẻ uể oải: "Đúng rồi, em không làm thêm ở quán Pub đó nữa à?"

"Vâng, không làm nữa ạ." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Nghe xong, Tiêu Vân Tranh cũng gật đầu: "Chỗ đó hỗn tạp, đủ các loại người, không làm càng tốt! Tối qua anh có đến đó, hỏi quản lý thì biết em đã nghỉ việc được một thời gian, gọi điện thoại cũng không thấy em bắt máy, thế nên hôm nay anh chạy thẳng tới công ty tìm em!"

Tối qua đích thực có người gọi điện thoại cho cô...

Có điều lúc đó, cô đang bị Hoắc Trường Uyên đè trên giường hành hạ.

Có mấy lần cô định vươn tay ra chạm vào di động, đều bị anh kéo ngược về, sau đó càng giờ nhiều trò hơn...

Khuôn mặt cô hơi nóng lên.

Không biết có phải vì nghĩ tới Hoắc Trường Uyên hay không mà anh gọi tới đúng lúc này.

"Ở đâu vậy?"

Lâm Uyển Bạch chột áp ứng: "À, ăn cơm..."

"Ở ngoài?" Hoắc Trường Uyên rất nhạy bén.

"Ừm." Cô đáp.

"Với ai?"

"Với một người bạn..."

Quả nhiên, trả lời như vậy xong, cô liền nghe thấy anh hỏi ngay: "Bạn nam giới?"

Lâm Uyển Bạch nhìn Tiêu Vân Tranh đang lười biếng ngồi ở phía đối diện.

Nghĩ tới sự ngang ngược trước nay của anh, ngay cả việc cô nhìn bạn anh hơi lâu trong bệnh viện cũng khiến anh không vui, cô bỗng nhiên không dám thừa nhận, dùng tay hơi che phần miệng đi: "Không phải..."

Đầu kia Hoắc Trường Uyên im lặng, không lên tiếng.

Khi Lâm Uyển Bạch những tưởng không còn tín hiệu nữa thì nghe thấy anh buông một câu: "Tối nay mua thức ăn qua đây!"

"Được, tôi biết rồi." Cô vội đáp.

Cuộc gọi bị đứt đoạn, bấy giờ Lâm Uyển Bạch mới phát hiện tay mình đỏ đầy mồ hôi.

"Gọi điện xong rồi à?"

Tiêu Vân Tranh đưa đĩa qua sau khi thấy cô bỏ di động xuống: "Mau ăn đi, thiếu một món nữa là đủ rồi!"

"Vâng." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Khi gần ăn xong, Tiêu Vân Tranh nhìn cô: "À, có chuyện này..."

"Chuyện gì vậy?" Lâm Uyển Bạch đẩy lên một dĩa cảm chẳng lành.

"Chẳng phải lần này anh đã đi New York sao?" Tiêu Vân Tranh xoa tay, vừa quan sát biểu cảm của cô vừa nói với vẻ do thám: "Anh Phong cũng ở đó. Lúc sắp đi, anh uống có hơi quá chén nên đã không cẩn thận nói ra chuyện anh gặp em rồi..."

"..." Lâm Uyển Bạch như ngừng thở.

"Còn nữa..." Tiêu Vân Tranh khẽ ho hai tiếng.

"Gì nữa?" Lâm Uyển Bạch siết chặt tay đến trắng bệch.

Tiêu Vân Tranh nhún vai, thẳng thắn lật bài ngửa: "Anh đã cho anh ấy phương thức liên lạc với em rồi! Chắc là mấy ngày tới anh ấy sẽ liên lạc với em."

Anh ấy...

Đáy lòng dường như dấy lên một phen hỗn loạn.

Lâm Uyển Bạch cup mắt xuống, ánh mắt trôi nổi bất định như lá bèo trôi.

Tiêu Vân Tranh đứng lên đi tới, đầu sao cũng do mình vạ miệng, anh ấy vỗ vai cô, về ấy này: "Lâm Uyển Bạch, em sắp muộn giờ làm rồi đấy, đi đi, anh tiễn em!"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Việc đã đến nước này cũng đành vậy, cô dốc sức thở hắt ra một hơi.

Cô còn chưa kịp tiêu hóa hết mọi chuyện, trái tim lại run lên bần bật. Người nhân viên khi đi tới thanh toán cung kính cúi đầu về phía họ, nói một câu:

"Vân thiếu, Hoắc tổng đã thanh toán hết cho anh rồi! Nói là chúc anh dùng bữa vui vẻ!"

...

Chập tối tan ca, Lâm Uyển Bạch không dám tới bệnh viện.

Cô đi thẳng ra chợ mua thức ăn rồi chạy về phía tiểu khu cao cấp. Mở cửa ra, cô liền nhìn thấy đôi giày da nam đặt trước cửa.

Cho dù đã đi suốt một ngày trời, nó vẫn sáng bóng, không một hạt bụi.

Giống như cảm giác mà Hoắc Trường Uyên mang tới cho người ta, lạnh lùng, hờ hững, nghiêm nghị lại tí mỉ.

Lâm Uyển Bạch nhìn bóng hình mình phản chiếu trên đó, nuốt nước bọt, xách thức ăn rồi bước đi vào trong phòng.

Tivi không bật, Hoắc Trường Uyên đang ngồi vắt chân trên sofa, tay kẹp điều thuốc, nhưng cũng không hút mà đảo qua đảo lại, vẻ mặt không chút biểu lộ gì, không nhìn ra hi vọng nào.

Chiếc túi ni lông trong tay cô vang lên những tiếng sột soạt, Lâm Uyển Bạch chột dạ nói: "Bây giờ tôi sẽ đi làm cơm..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên không nhìn cô.

Lâm Uyển Bạch không ngó nghiêng nữa, cắm đầu đi thẳng vào bếp.

Cô rửa rau sạch sẽ, đang định lấy thớt ra chuẩn bị thái thức ăn thì có luồng khí nóng chọt phả vào sau gáy, con dao trong tay cô trượt nửa thì rơi xuống.

"Đừng như vậy..."

Lâm Uyển Bạch trốn tránh, bờ môi Hoắc Trường Uyên bám theo như hình với bóng.

Không hôn hay cắn, anh chỉ di chuyển qua từng tác da thịt trên cổ cô, giống như đang hít ngửi cái gì đó.

Khi xúc cảm trên gáy biến mất, sự im ắng kéo dài sau lưng ngược lại càng khiến Lâm Uyển Bạch căng thẳng, dường như từng lỗ chân lông trên người đều rộng mở.

Hoắc Trường Uyên đứng sừng sững như ngọn núi sau lưng cô, hờ hững hỏi: "Trưa nay ăn thế nào?"

"..." Lâm Uyển Bạch liếm môi.

"Em cầm rồi à?" Hoắc Trường Uyên bắt ngò vuron tay.

"Tôi..." Lâm Uyển Bạch bị anh ép buộc xoay người lại. Cô hoảng hốt vội đặt con dao sang một bên.

Vừa ngược lên cô đã bị ánh mắt sắc lẹm của anh trói chặt một cách vô hình. Cô dè dặt chọn lựa từng chữ: "Tôi không cố tình nói dối đâu, chỉ là nói thật tôi sợ anh không vui..."

"Biết tôi sẽ không vui còn đi ăn cơm với người đàn ông khác?" Hoắc Trường Uyên cười khẩy.

"Vân thiếu khác mà..." Lâm Uyển Bạch nhú mày.

Khi chữ "Vân thiếu" và chữ "khác" bật ra khỏi miệng cô, đôi mắt đen của Hoắc Trường Uyên đột ngột nheo lại.

Một ngọn lửa bốc lên, Hoắc Trường Uyên nắm lấy cằm cô: "Lâm Uyển Bạch, em còn không biết thân phận của mình à! Một ngày không quyền rũ đàn ông, em thấy không thoải mái sao? Trông thì có vẻ thật thà chất phác, thật ra không chịu nổi cô đơn? Một chân đạp hai thuyền, em xứng sao?"

Khi không vui, câu từ của anh luôn khó nghe như vậy.

Lâm Uyển Bạch cuộn chặt tay lại, nghiền răng thanh minh cho mình: "Không cần biết anh có tin hay không, chúng tôi hoàn toàn trong sạch!"

"Em nói lại lần nữa xem?"

"Có nói mười lần cũng vậy, chúng tôi hoàn toàn trong sạch!"

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, ánh mắt mang theo cảm giác thăm dò sâu sắc, dường như đang cân nhắc xem cô nói thật hay giả.

Lâm Uyển Bạch không thẹn với lòng, thế nên cũng chẳng hề sợ hãi, ánh mắt trong sáng mặc cho anh nhìn.

Cho tới khi anh rút điều thuốc ra, ánh mắt không còn u ám nữa, cô mới từ từ thở hắt ra, lên tiếng lần nữa: "Anh Hoắc, tôi vẫn luôn ghi nhớ thân phận của mình. Anh gọi là phải tôi, cơ thể thuộc về anh, sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với người đàn ông khác. Nhưng Vân thiếu chỉ là một người bạn cũ của tôi,

chỉ vậy mà thôi!"

Hoắc Trường Uyên phả ra một làn khói, trầm mặc không nói.

Không biết đang nghĩ gì, anh chợt nói một câu: "Em thề đi!"

"Thề?" Lâm Uyển Bạch khó hiểu.

"Thề rằng nào em có úng nước cũng sẽ không thích Vân thiếu đi!"

Thề mà anh vẫn còn nhớ...

Thấy ánh mắt anh đánh ngang qua, Lâm Uyển Bạch vội vàng giơ tay: "Tôi xin thề!"

"Nào tôi có bị úng nước, nào có bị kẹp cửa tôi cũng tuyệt đối không thích anh ấy!"

"Nói thêm câu nữa."

Dường như Hoắc Trường Uyên rất hài lòng, động tác hút thuốc cũng chậm rãi hơn.

Lâm Uyển Bạch giận dữ cũng không dám phản bác, đành nghe lời anh tiếp tục nói: "Chính là đàn ông trên đời có chết hết tôi cũng sẽ không thích anh ấy."

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Lâm Uyển Bạch quan sát sắc mặt của anh, dè dặt hỏi: "Như vậy... được rồi chứ?"

Nếu cô còn tiếp tục nói, cô sẽ thật sự cạn từ mất.

Cũng may Hoắc Trường Uyên không bắt cô tiếp tục nữa. Anh vươn tay giữ chặt gáy cô rồi tiến lên.

Lâm Uyển Bạch vô thức nhắm mắt lại, cảm nhận được lưỡi của anh.

Một nụ hôn mãnh liệt kết thúc.

Con người của Hoắc Trường Uyên sát lại gần, thấp thoáng ánh lên những tia sáng sâu xa, rồi anh nói như một lời bùa ếm: "Nhớ kỹ, em là của tôi!"

Lâm Uyển Bạch gạt đầu dưới cái nhìn sát sao của anh.

"Nấu cơm đi!" Hoắc Trường Uyên buông cô ra.

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn.

Cô nhìn thấy anh quay người, ngang nhiên rời đi, bộ vest được đặt làm bằng thủ công tôn lên cơ thể hoàn hảo. Chỉ là một bóng lưng cũng đủ thể hiện sự trưởng thành và quyền rũ của một người đứng trên đỉnh cao.

Nghĩ tới mọi hành động vừa rồi của anh, Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Đây đúng là một ông chủ lớn hô mưa gọi gió ư?

Sao lại giống một cậu nhóc ấu trĩ vậy?

Ăn tối xong, Hoắc Trường Uyên ngồi trên sofa hút thuốc, trên tivi vẫn đang bật những bản tin tài chính khô khan.

Lâm Uyển Bạch thu dọn xong đi ra khỏi bếp, thì thấy anh giờ điều thuốc về lên không trung: "Di động của em kêu suốt đây."

"Ồ!" Cô đi qua.

Quả nhiên, có tiếng rung bật ra từ trong túi xách.

Sợ làm phiền tới việc Hoắc Trường Uyên xem tivi, Lâm Uyển Bạch cố tình cầm di động đi ra xa hẳn: "Alô?"

"Tiểu Uyên, anh đây."

Như có một tia sét đánh thẳng vào lưng Lâm Uyên Bạch.

Không sai được, chỉ có người đó mới gọi cô như vậy...

Cô há hốc miệng, phát hiện chẳng biết từ lúc nào mình hít thở cũng rất khó khăn.

Nỗi nhớ bị ép buộc chôn vùi nơi đáy lòng cũng trào dâng lên như thác lũ trong khoảnh khắc, dữ dội tới mức gần như nhấn chìm cô. Cô buộc phải siết tay lại rất chặt mới có thể có sức lực đối phó với những câu chuyện quá khứ đột ngột ủa về.

Dường như thấy cô quá lâu không đáp lại, đầu kia có phần sốt ruột: "Tiểu Uyên, em nghe thấy anh nói không?"

Lâm Uyên Bạch đột ngột ngắt máy.

Trái tim chao đảo quá dữ dội, đến mức chân cô cũng sắp lao đảo.

Cho dù đã tắt máy, giọng nói của người đó dường như vẫn văng vẳng hết lần này tới lần khác bên tai. Lâm Uyên Bạch nắm chặt di động quay người lại.

Chẳng biết từ lúc nào, Hoắc Trường Uyên đã đứng ngay sau lưng cô.

Bóng ánh bị ánh đèn kéo ra rất to lớn, cả người cô đều đứng bên trong khoảng bóng đó.

"Điện thoại của ai vậy?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

Lâm Uyên Bạch cup mắt xuống: "Mời mua bảo hiểm..."

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên không nói gì, chỉ liếc nhìn chiếc di động của cô một chút rồi cúi xuống, bế bổng cô lên.

Lâm Uyên Bạch không kêu lên những vụn vặt như mọi khi, thậm chí ngay cả từ chối cũng không. Cô vẫn cúi gằm, hàng mi vẽ ra hai cái bóng mờ mờ trên khuôn mặt, che đi những cảm xúc chân thực tận đáy lòng.

Không buồn tắm rửa nữa, Hoắc Trường Uyên vừa vào cửa đã lên giường luôn.

Giữa âm thanh loạt soạt, anh nhắc nhở bên tai cô: "Tập trung một chút!"

Lâm Uyên Bạch dường như không nghe thấy, chỉ vùi mặt vào gối.

Khi anh dùng răng bóc lớp ni lông ra, việc duy nhất cô làm chính là giữ rít di động từ đầu tới cuối.

Nửa đêm, Lâm Uyên Bạch mở mắt.

Trong không khí vẫn còn mùi hương thân mật rất lâu chưa tan ra. Cô đánh mắt nhìn Hoắc Trường Uyên đang ngủ say bên cạnh. Cô vén chăn ra, dè dặt nhích sang một bên, cho tới khi chân chạm được xuống sàn nhà.

Lâm Uyên Bạch không đi giày, cô co người ngồi trên chiếc ghế dài bên cạnh cửa sổ.

Trong bóng tối, màn hình di động đột ngột sáng lên trở nên rất nhức mắt.

Cô nheo mắt lại mới quen được với ánh sáng. Cô tìm lại số di động gọi đến chập tối nay. Cho dù không hiển thị tên nhưng dãy số có 10 chữ số ấy tựa hồ cô đã thuộc nằm lòng.

Hóa ra anh không hề đổi số...

Ký ức như lại ủa về. Nơi con ngõ ngoằn ngoèo, người đàn ông lớn hơn cô mười hai tuổi mặc chiếc áo da màu đen, khi không cười trông rất nghiêm nghị, vừa cười đã toát lên một sức hấp dẫn không thể miêu tả. Anh kéo theo một vali hành lý, một tay xoa đầu cô: "Tiểu Uyên, cùng anh đi Mỹ đi."

Đôi mắt Lâm Uyên Bạch chợt đỏ rực, có làn hơi nước ở đầu thấm đẫm.

Có những âm thanh sột soạt vang lên. Cô quá tập trung vào cảm xúc của mình không hề nghe thấy. Cho đến khi cô hơi thở nóng rẫy phả tới, cô ngược mắt, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên cũng đang nổi phũ phực trước mặt mình, chân đi đất.

Ban này anh xoay người, phát hiện không có cô.

Những tưởng cô dậy đêm, nhưng anh đợi mãi vẫn không có động tĩnh gì, ngồi dậy mới phát hiện cô đang ngồi co ro trên chiếc ghế dài giống một chú chó con, màn hình di động phản chiếu ánh sáng, mặt cô trông như ma vậy.

Hoắc Trường Uyên hỏi cô: "Gặp ác mộng à?"

Không có được câu trả lời, anh cúi xuống ngồi gần hơi, bấy giờ mới phát hiện đôi mắt cô long lanh nước.

"Khóc gì chứ!"

Hoắc Trường Uyên lập tức nhú mày.

Đây đã là lần thứ hai cô khóc, cảm giác bức bối vô cơ một lần nữa dâng lên từ tận đáy lòng.

Hoắc Trường Uyên giơ tay về phía cô, muốn lau nước mắt cho cô. Ai ngờ anh chưa kịp chạm đến đã bị cô lùi lại phía sau, né tránh.

Anh càng nhú mày đậm hơn nữa, thẳng thừng ngồi cùng cô trên ghế nằm, đề cô xuống, bá đạo cời cúc áo ngủ đã cài cẩn thận của cô ra: "Khi con gái khóc, làm thêm một lần là giải quyết được mọi vấn đề!"

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch tỉnh thần uể oải.

Chiếc Bentley màu đen đã sớm đỗ ở dưới nhà, Giang Phóng cung kính kéo cửa xe, c cùng Hoắc Trường Uyên ngồi lên ghế sau.

Lâm Uyển Bạch nhìn theo phong cảnh ngang qua ngoài cửa sổ, ánh mắt cũng ngưng ngẩn. Nhưng cô đã không thể suy nghĩ quá nhiều, vì mấy hôm nay bà ngoại sẽ mổ.

Cho dù cô không quay sang cũng vẫn cảm nhận được ánh mắt người bên cạnh.

Khi gáy sắp bị ai đó nhìn đến thùng lỗ, cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng không chịu nổi nữa, chậm rãi quay lại, nhìn thẳng vào đôi mắt Hoắc Trường Uyên.

"Em còn chưa trả lời tôi, vì sao đêm qua lại khóc."

Câu này sáng nay tỉnh dậy, Hoắc Trường Uyên đã hỏi cô một lần.

Có điều lúc đó cô né tránh, lấy cớ xuống nhà nấu mỳ để trốn tránh.

Bị ánh nhìn chòng chọc như vậy, Lâm Uyển Bạch không nói dối hoàn toàn: "Tại tôi lo cho bà ngoại..."

Đôi mày nhú lại của Hoắc Trường Uyên giờ dần ra: "Đã xác định ngày phẫu thuật chưa?"

"Rồi, chiều ngày kia." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Hoắc Trường Uyên trầm ngâm giây lát, rồi hơi ngược cằm về phía trước: "Giang Phóng, lịch trình ngày kia của tôi là gì?"

Giang Phóng nghe xong đã nhanh chóng rút sổ tay điện tử của mình ra, từ tốn báo cáo: "Hoắc tổng, chín giờ sáng anh có cuộc họp nội bộ công ty, sau khi kết thúc thì gặp hai khách hàng. Xong bữa trưa, anh đã hẹn anh Đồng ở Viễn Đại bàn bạc một số chuyện, ba giờ chiều..."

Lâm Uyển Bạch không nghe quá nhiều, cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ, sau khi chiếc Bentley dừng trước tòa nhà, cô bước xuống, rồi đi.

...

Ngày bà ngoại phẫu thuật, Lâm Uyển Bạch xin nghỉ cả ngày.

Cô ngồi trên chiếc ghế dài ngoài hành lang, nhìn chăm chăm ngọn đèn phòng mổ.

Tuy rằng có chuyên gia tìm mạch Tàn Tư Niên lâm trận, nhưng bà cũng đã cao tuổi rồi, nói không lo lắng là giả.

Trên sàn nhà chỉ có bóng cô kéo dài, căng thẳng và lo sợ từng giây từng phút tăng lên, thứ cô nắm chặt được chỉ có bàn tay mình.

Bỗng nhiên, có một tiếng giày da quen thuộc từ xa vọng lại gần.

Lâm Uyển Bạch vô thức nhìn qua, thấy cái bóng cao lớn của Hoắc Trường Uyên...

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Chẳng mấy chốc, anh đã đi tới trước mặt cô.

Vì đang ngồi, Lâm Uyển Bạch phải ngẩng đầu lên mới có thể nhìn rõ anh.

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn vào phòng mổ, rồi gấp gỏi ngồi xuống bên cạnh cô, cổ tay áo để lộ ra một đoạn sơ mi trắng.

"Anh Hoắc, sao anh..."

Trong đôi mắt Lâm Uyển Bạch vẫn còn nguyên vẻ kinh ngạc, cô ngẩn người nhìn anh.

Mu bàn tay chợt ấm áp, Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng: "Đừng lo lắng, ca mổ sẽ tiến hành thuận lợi thôi."

Hôm trước lúc ở trên xe, Giang Phóng trả lời lịch trình của anh, tuy Lâm Uyển Bạch không nghe tỉ mỉ, nhưng cũng đại khái nhớ được rằng hầu như giờ nào anh cũng đã được xếp kín lịch. Vậy mà bây giờ anh lại xuất hiện rõ ràng ở nơi này...

Cô cúi đầu, nhìn bàn tay lớn đang phủ lên tay mình.

Rất to lớn, rất dày dặn, gần như hoàn toàn bọc kín tay cô, nhiệt độ nơi lòng bàn tay cũng liên tục truyền tới.

Trên nền nhà có thêm một chiếc bóng nữa, cô chỉ hơi nhúc nhích là hai chiếc bóng chồng lên nhau, không còn cô đơn lẻ loi như lúc nãy nữa.

Dường như có anh bầu bạn, mọi lo lắng và hoảng sợ trong lòng cũng giảm đi không ít.

Đây cũng là lần đầu tiên, có người ở bên cạnh cô như vậy.

Ba tiếng sau, cánh cửa phòng phẫu thuật được đẩy ra.

Lâm Uyển Bạch gần như đứng bật dậy, nhưng vì đã ngồi quá lâu, đôi chân hơi tê dại, Hoắc Trường Uyên ở phía sau phải đỡ lấy eo cô, cùng cô tiến lên.

Tần Tư Niên mặc áo blouse trắng, cời khẩu trang ra: "Chúc mừng! Ca mổ rất thành công!"

"Cảm ơn anh! Cảm ơn anh!"

Lâm Uyển Bạch nói liền hai câu, trái tim cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

"Hiện tại bà vẫn đang ngất thuốc mê nên chưa tỉnh lại, lát nữa chúng tôi sẽ đưa đến phòng ICU để quan sát một đêm. Nếu không còn vấn đề gì, sáng mai bà có thể về phòng. Sau khi mổ phải cố gắng ăn uống và nghỉ ngơi để bình phục nhanh, chắc sẽ không có vấn đề nghiêm trọng đâu!" Tần Tư Niên mỉm cười.

Ngay sau đó, có bộ phận y tá đẩy bà ra, Lâm Uyển Bạch bước nhanh tới: "Bà ngoại!"

Khi đi tới chỗ rẽ, cô bắt chợt quay đầu.

Hoắc Trường Uyên đã sai bước đi về phía thang máy, bóng lưng cao lớn bước rất vội, cũng nhanh như khi xuất hiện vậy.

...

Từ công ty đi ra, Lâm Uyển Bạch bắt taxi về bệnh viện.

Khi đẩy cửa phòng bệnh ra, tay cô chợt khựng lại.

Bên trong có tiếng trò chuyện vọng ra. Ngoài bà ngoại, còn có giọng trầm của một người đàn ông.

Lâm Uyển Bạch đẩy rộng cửa, nhìn thấy bà nằm trên giường, vẫn còn hơi yếu, trên chiếc ghế bên cạnh có một người đàn ông mặc vest đen đang ngồi. Vì vóc dáng cao lớn, khi anh hơi đổ người về phía trước, bờ vai trông lại càng to rộng.

Hoắc Trường Uyên?

Cô hơi bất ngờ.

Trong phòng bệnh, ngoài các máy móc lúc trước, còn có thêm không ít giỏ hoa quả và hoa tươi.

Bà ngoại nhìn thấy cô: "Tan làm rồi hả?"

Lâm Uyển Bạch gạt đầu, tầm mắt hướng về phía một nửa gương mặt Hoắc Trường Uyên.

Bà ngoại thấy vậy, nở nụ cười chân thành: "Tiểu Hoắc đến đây một lúc rồi!"

"Tôi qua đây tìm Tư Niên có chút việc, tiện thể thăm bà ngoại." Hoắc Trường Uyên quay đầu lại liếc cô, khẽ nói.

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch hiểu ra.

Đặt hoa quả vừa mua xuống, cô ngẫm nghĩ, rồi lấy ra hai quả chuối, một quả bóc cho bà, quả kia đưa cho Hoắc Trường Uyên.

Khi anh nhận lấy, còn tiện thể cạo mấy cái lên tay cô.

Lâm Uyển Bạch hơi đỏ mặt, cũng may bà ngoại chưa nhìn thấy.

"Tiểu Bạch, cháu xem túi dịch kia có phải xem truyền hết rồi không?"

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch tiến lên, điều chỉnh lại tốc độ truyền: "Đợi chút, cháu gọi y tá qua thay."

"Để tôi đi cho." Hoắc Trường Uyên đã đứng lên.

Lâm Uyển Bạch nhìn mãi theo bóng anh, khi quay lại thì chạm phải nụ cười mỉm của bà. Cô hơi xấu hổ và ngượng ngập.

Khi cánh cửa phòng được đẩy ra lần nữa, Hoắc Trường Uyên đã quay trở về, phía sau có một cô y tá đi theo, và một hộ lý.

"... Thế này là?" Lâm Uyển Bạch không hiểu.

"Bà ngoại nói em đã trông liên tục ở đây ba đêm rồi, còn tiếp tục như vậy thì người sắt cũng chịu không nổi. Vẫn nên tìm một hộ lý tới là hợp lý hơn cả." Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn người hộ lý phía sau, trả lời.

Quả thực, từ sau khi bà ngoại mổ, cô luôn túc trực ở bệnh viện.

Trong lòng ít nhiều cũng có phần cảm kích anh, anh không bắt cô đến như mọi khi nữa.

Hoắc Trường Uyên đi tới bên cạnh cô, nói bằng âm thanh chỉ hai người họ nghe thấy: "Hơn nữa, mệt ra đó, ai làm tôi thỏa mãn?"

"..." Vành tai Lâm Uyển Bạch bắt đầu nóng lên.

Có thể thân nhiên trên ghê-đò như vậy, cũng chỉ có mình anh mà thôi.

Khi ngoài trời đã tối, Hoắc Trường Uyên xin phép ra về, bà ngoại bèn bảo cô về cùng anh.

Lên xe rồi, Lâm Uyển Bạch ngập ngừng lên tiếng: "Anh Hoắc, anh không cần thường xuyên đến bệnh viện đâu..."

"Chẳng phải đã nói với bà ngoại tôi là bạn trai của em sao? Ít nhiều gì tôi cũng phải thể hiện chứ." Khi Hoắc Trường Uyên đánh mắt sang phải, anh liếc cô một cái, ra vẻ lười biếng, trên đũa.

Lâm Uyển Bạch muốn nói thật ra anh không cần hợp tác đến vậy đâu, có điều nghĩ tới nụ cười đọng đầy nơi ánh mắt bà ngoại, cô lại nuốt xuống.

"Cảm ơn anh..."

"Em biết nên cảm ơn kiểu gì đây."

Lại nữa rồi, Lâm Uyển Bạch vẫn vô dụng run lên.

Cô cứ nghĩ nói vậy rồi thì chiếc Land Rover màu trắng sẽ đi về khu chung cư cao cấp, không ngờ anh vẫn đưa cô về nhà.

Chiếc xe đỗ vững vàng dưới ngọn đèn đường. Hoắc Trường Uyên quay đầu sang, ngũ quan cương nghị khuất trong bóng tối, nhưng vẫn rất nổi bật.

Anh vươn tay ra, cời dây an toàn cho cô: "Em nghỉ ngơi đi, sáu giờ sáng mai tôi tới đón em."

"Sáu giờ sáng?" Lâm Uyển Bạch còn tưởng mình nghe nhầm.

"Đi đi!" Hoắc Trường Uyên chỉ nói vậy.

"Ồ..." Cô ngoan ngoãn gạt đầu.

...

Sáu giờ sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch đứng dưới nhà đứng hèn.

Lúc này trời còn chưa sáng hẳn, ngọn đèn pha của chiếc Bentley màu đen hắt vào con đường nhỏ hẹp. Máy ông cụ dậy sớm đi bộ thể dục còn đứng lại nhìn một lúc.

Nó dừng lại trước mặt cô, Lâm Uyển Bạch đang há miệng ngáp rõ to đột ngột dừng lại.

Giang Phóng ngồi trước bước xuống, mở cửa xe phía sau cho cô.

Lâm Uyển Bạch giọng gao chui vào trong, ngồi vững vàng bên cạnh Hoắc Trường Uyên.

Hoắc Trường Uyên giờ tay kéo chiếc mũ áo của cô xuống, mái tóc dài chưa buộc nên đỉnh đầu có phần rối rắm. Cô dụi dụi mắt giống như một con chuột túi.

"Buồn ngủ lắm à?" Anh nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch lại không nhìn được mà ngáp: "Ồ, một chút..."

"Bản lĩnh thế thôi hả!" Hoắc Trường Uyên chọc cô.

Cúi đầu nhìn đồng hồ, anh lại nói thêm một câu: "Còn một đoạn đường khá dài nữa, em có thể tạm chợp mắt một lúc."

Lâm Uyển Bạch định nói không cần, nhưng tay đã bị anh nắm chặt vai.

Anh hơi dùng sức, cả người cô bất ngờ ngã xuống chân anh, sau đó có một lòng bàn tay dày dặn đỡ lên đầu.

"Chúng ta định đi đâu đây?"

"Tôi là biết."

Nghĩ bụng còn hơn hai tiếng nữa mới tới giờ đi làm, thời gian vẫn đủ nên cô thẳng thừng im lặng.

Trong tầm mắt chỉ còn lại đôi giày da bóng loáng của anh. Không biết có phải vì thức đêm mấy hôm ở bệnh viện không, Lâm Uyển Bạch nhìn mãi nhìn mãi rồi mơ mơ màng màng thiếp đi.

Chẳng biết cụ thể đã qua bao lâu, cô nghe thấy tiếng Giang Phóng ngồi trước: "Hoắc tổng, chúng ta tới rồi!"

Lâm Uyển Bạch ngồi dậy, nhìn thấy người đứng bên ngoài tay kéo theo một vali, vẫn còn nửa mê nửa tỉnh.

"Chúng ta tới đón ai sao?"

Hoắc Trường Uyên lắc đầu, nắm tay cô dắt xuống xe: "Tôi phải qua Mỹ công tác một tuần, đóng gói đưa em đi luôn."

~Hết chương 58~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Lâm Uyển Bạch bị Hoắc Trường Uyên kéo đi một mạch.

Bước chân của anh rất dài, cô đi theo sau không khỏi có phần loạn choạng.

Lúc này, cô đã hết hẳn cơn buồn ngủ rồi.

Lâm Uyển Bạch nhìn xuống thứ màu xanh có thêm trong tay mình, rồi lại nhìn về phía khuôn mặt cương nghị của anh, không khỏi cảm thấy bối rối. Người đàn ông này thần thông quảng đại thật đấy, đã làm xong thủ tục hộ chiếu cho cô từ lúc nào rồi...

"Anh Hoắc, tôi sắp muộn giờ làm thật rồi..."

Lâm Uyển Bạch không rút tay ra được, đành đứng đưa cánh tay bị anh nắm chặt.

Hoắc Trường Uyên dừng bước, quay người dặn dò cô: "Bây giờ gọi điện xin nghỉ phép."

"Hà?"

"Cần tôi giúp em không?"

Thấy anh định giật lấy điện thoại, Lâm Uyên Bạch đành tự gọi: "A lô, chào quản lý, tôi là Tiểu Lâm đây, nhà tôi xảy ra chút chuyện đột xuất, tôi muốn xin anh nghỉ phép một tuần..."

Tuy quản lý không vui vẻ cho lắm, nhưng vẫn miễn cưỡng đồng ý.

Vừa ngắt máy xong, ánh mắt Hoắc Trường Uyên đã phóng qua: "Nói dối mà không đỏ mặt, thờ gấp nhì?"

"..." Lâm Uyên Bạch phát rồ.

Tại ai mà cô phải làm vậy chứ!

Giật giật chiếc túi xách duy nhất trên người, cô vẫn còn nhú mồm: "Nhưng vẫn không được, tôi chưa báo cho bà ngoại..."

"Hôm qua tôi đã có lời với bà ngoại rồi, bà đã đồng ý." Hoắc Trường Uyên thần nhiên đáp.

"..." Lâm Uyên Bạch tròn tròn mắt.

Cô bỗng nhiên nhận ra, hôm qua anh xuất hiện tại phòng bệnh chắc là có mục đích cả...

Giang Phóng xách hành lý đi phía trước lúc này quay đầu lại: "Hoắc tổng, anh và cô Lâm đứng đây đợi một chút, tôi đi làm thủ tục check-in!"

Chiếc hộ chiếu trong tay Lâm Uyên Bạch bị lấy đi mất.

"Có thể tôi quên mang chứng minh thư rồi..." Cô vẫn cố chấp giãy giụa lần cuối.

Hoắc Trường Uyên chỉ hừ một tiếng, rồi thẳng thừng lấy túi xách của cô, mở ra, gần như không cần tìm đã dễ dàng lấy ra chứng minh thư của cô.

Lâm Uyên Bạch nhún vai, sao sức quan sát của người này nhạy bén quá vậy.

Khoảng năm, sáu phút sau, Giang Phóng cầm theo vé lên máy bay quay trở lại.

"Đi thôi!"

Lâm Uyên Bạch lồm lũi bám theo.

Hàng người đợi qua cửa kiểm tra an ninh khá dài, cần một ít thời gian. Hoắc Trường Uyên nhìn Lâm Uyên Bạch đứng sau mình, nhú mồm hỏi: "Sao em cứ im lặng mãi vậy?"

Hình như từ lúc cầm vé đến giờ, cô vẫn chưa mở lời nói câu nào.

Lâm Uyên Bạch rất lâu sau mới lí nhí nói một câu: "Tôi chưa từng ngồi máy bay."

Nói ra thì thật xấu hổ, thời buổi này gần như không tìm ra người chưa ngồi máy bay bao giờ.

Nhưng đúng là cô chưa từng, một là từ sau khi rời khỏi nhà họ Lâm cô chỉ sống cùng bà ngoại, bình thường ít đi du lịch, cho dù đi đâu cùng lắm cũng chỉ đi tàu hỏa là nhiều. Hai là từ năm tám tuổi khi mẹ qua đời, cô đã hơi sợ độ cao...

Hoắc Trường Uyên thấy đôi mi sụp xuống của cô khẽ run rẩy, không khỏi rướn môi cười. Khi lên tiếng, ngữ khí của anh đã dịu dàng hơn ban nãy không ít: "Lát nữa vào cửa kiểm tra, em cứ đi theo tôi là được!"

"Vâng!" Cô trả lời ngoan ngoãn hơn bất kỳ lần nào khác.

Khoảng thời gian tiếp theo, trong ánh mắt Hoắc Trường Uyên, cô quả nhiên luôn bám sát phía sau anh như một đứa trẻ.

Khi tới lượt họ qua cửa kiểm tra an ninh, Lâm Uyên Bạch bị người mặc cảnh phục giữ lại, lý do là vì trong túi xách của cô có vật dụng nguy hiểm.

Cuối cùng khi bị lục ra thì đó là con dao găm quân đội được bọc trong khăn tay.

"Em vẫn còn mang theo bên người?" Hoắc Trường Uyên nhú mồm.

Lâm Uyên Bạch chưa kịp trả lời anh, bên kia nhân viên an ninh đã đeo găng tay trắng cầm lưỡi dao lên, mặt rất nghiêm túc: "Rất xin lỗi cô, đây là đồ có tính chất nguy hiểm, theo quy định an toàn hàng không, cô không được mang lên máy bay!"

"Vậy phải làm sao..." Lâm Uyển Bạch trở nên hoảng loạn.

Hoắc Trường Uyên trầm mặc bước qua, giờ tay lấy lại con dao.

Những tưởng anh sẽ vứt đi như lần đó, Lâm Uyển Bạch hét vội: "Đừng mà!"

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, dặn dò Giang Phóng đi ngay sau: "Giang Phóng, làm thủ tục hành lý ký gửi!"

"Vâng!" Giang Phóng gật đầu.

Bấy giờ Lâm Uyển Bạch mới thở phào.

Sau một màn vật lộn, vào phòng chờ chưa lâu thì loa thông báo đã nhắc nhở lên máy bay.

Ở khoang hạng nhất, hai người họ ngồi cạnh nhau, Giang Phóng ngồi phía sau.

Khoảnh khắc Lâm Uyển Bạch ngồi xuống, cô vẫn còn hơi ngơ ngẩn.

Thế là cô thật sự bị đóng gói đưa lên máy bay rồi sao?

Các hành khách bên cạnh đã thắt xong dây an toàn, Lâm Uyển Bạch nhìn một lúc vẫn không biết làm thế nào.

Cũng may trên màn hình tinh thể lỏng bên trên đang phát cách sử dụng, cô nghiêm túc học theo. Lúc này bên cạnh có một đôi tay lớn vươn sang, đơn giản giật một cái đã thắt xong cho cô.

Lâm Uyển Bạch ngửi thấy mùi hương của anh: "Cảm ơn anh..."

Hoắc Trường Uyên vốn định chọc cô mấy câu như mọi khi, nhưng nhìn thấy khuôn mặt ngơ ngác của cô, anh vẫn nhịn xuống.

Sau khi máy bay khởi hành được một lúc thì bắt đầu bay ổn định.

Nữ tiếp viên hàng không đi tới, Hoắc Trường Uyên giờ tay lên: "Cho tôi một cốc nước lạnh."

"Tôi cũng muốn..." Lâm Uyển Bạch lí nhí.

Khi cô giờ tay ra đón lấy cốc nước, máy bay bỗng nhiên chao đảo.

Lâm Uyển Bạch giật mình, sắc mặt hơi nhợt nhạt.

Cô tiếp viên thấy vậy, mỉm cười an ủi như mọi lần: "Thưa cô, không cần sợ hãi đâu ạ, chỉ vì vừa gặp dòng khí nên máy bay hơi rung lắc, đây là hiện tượng bình thường."

Khi cô ấy vừa dứt lời thì ánh đèn cảnh báo cũng chớp nháy, loa khẩn trương vang lên, nhắc nhở máy bay đang gặp luồng khí, các hành khách thắt dây an toàn, ngồi yên trên ghế, không được di chuyển, nếu đang ở trong nhà vệ sinh thì khẩn trương bám vào tay vịn.

Lâm Uyển Bạch thả lỏng hơn một chút, nhưng vẫn cảm thấy thấp thỏm.

Cúi đầu xuống, cô phát hiện mình đang nắm chặt tay Hoắc Trường Uyên, mặt bỗng chốc đỏ bừng.

"À... Xin lỗi anh..."

Lâm Uyển Bạch xấu hổ vì hành động thất thố của mình, ngượng ngập rút tay về.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày: "Sợ lắm à?"

"Bây giờ không sợ nữa..." Lâm Uyển Bạch liếm môi.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, từ trong ánh mắt bắn ra một tia sáng, anh cất giọng trầm trầm: "Lát nữa sẽ còn gặp dòng khí."

"... Thế sao?" Giọng Lâm Uyển Bạch không khỏi toát lên vẻ căng thẳng.

Mà tay cô vẫn như vừa tay, nắm chặt lấy tay anh lần nữa.

Điều khác biệt là, lần này cô chần chừ không buông ra.

Hoắc Trường Uyên cầm cốc nước lên, liếc nhìn bàn tay nhỏ bé ấy, lúc uống nước, khóe môi không khỏi rướn lên.

...

Hon mười tiếng đồng hồ sau, máy bay hạ cánh.

Lâm Uyển Bạch cùng Hoắc Trường Uyên đi ra đại sảnh sân bay, có xe ô tô đợi sẵn, họ vào trong trước, đợi Giang Phóng đi lấy hành lý.

Lúc này trời đã về khuya, trước mặt là sân bay với ánh đèn rực rỡ.

Lúc trước vì dồn toàn bộ tâm tư vào việc căng thẳng ngồi trên máy bay, cô không quá để tâm tới địa điểm cuối cùng.

Lúc này cô nhìn trái nhìn phải, tên thành phố to lớn đập vào mắt. Bây giờ Lâm Uyển Bạch mới biết lần này họ tới thành phố trung tâm của Hoa Kỳ, New York...

Một đô thị quốc tế hóa, cũng là trung tâm kinh tế thế giới, hơn nữa...

Người ấy cũng ở đây.

Ngón tay bắt giác co quắp lại, ánh mắt dần trở nên mất tiêu điểm, bên cạnh có một hơi thở nóng rực sát lại gần: "Đang nghĩ gì vậy?"

~Hết chương 59~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Nửa người trên của Hoắc Trường Uyên đổ về phía cô, cô gần như hoàn toàn bị anh bao trùm.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu: "Không sao."

Ánh mắt sắc bén của anh vẫn không buông tha cho cô.

Lâm Uyển Bạch bị nhìn có phần sồn gai ốc. Mỗi lần như vậy, tựa hồ mọi cảm xúc trong lòng cô đều có thể bị thăm dò ra hết vậy. Cô đành một lần nữa lên tiếng, phối hợp với động tác xoa bả vai: "Thời gian ngồi lâu quá nên hơi mệt..."

"Lát nữa còn mệt hơn." Hoắc Trường Uyên bật ra một câu.

"Vì sao?" Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt.

Hoắc Trường Uyên không nói gì, nhưng ánh mắt đầy mờ ám.

Lâm Uyển Bạch hiểu ra ngay, đỏ bừng mặt, hỏi hận vì sao mình còn hỏi.

Trong chớp mắt, Giang Phóng đã xách hành lý quay trở về, đang vòng phía sau mở cốp. Trái tim cô đập dữ dội, bỗng nhiên rất muốn ở thêm trên máy bay vài tiếng đồng hồ nữa.

Tới khách sạn đặt trước, Giang Phóng đưa họ tới tận cửa phòng.

Có vẻ như thấy họ đi hai người, lễ tân còn sắp xếp cả phòng tình nhân, trên chiếc giường màu trắng còn trải những cánh hoa hồng thành hình trái tim.

Màu đỏ ấy quá nóng bỏng, Lâm Uyển Bạch vờ như bình thản quay đi chỗ khác.

Eo cô bỗng bị siết chặt, Hoắc Trường Uyên sát lại gần: "Cùng tắm chứ?"

"Không cần đâu!" Lâm Uyển Bạch hoảng loạn đẩy anh ra, đỏ mặt: "... Anh cứ tắm trước đi!"

Hoắc Trường Uyên không chọc cô nữa, tự động đi vào phòng tắm.

Lâm Uyển Bạch đứng bên khung cửa sổ sát đất, ánh đèn phản chiếu bóng cô lên lớp kính cửa, sau lưng là chiếc giường với màu đỏ của hoa hồng. Có tiếng nước rào rào truyền tới, có một khoảnh khắc, cô đã ngỡ rằng họ là một đôi yêu nhau tới đây hưởng tuần trăng mật.

Tới lượt cô đi vào tắm, vừa mới ngâm không bao lâu, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa.

"Còn bao lâu nữa?"

Lâm Uyên Bạch cắn môi: "Sắp xong rồi..."

Nếu có thể, thật ra cô còn muốn lê mê thêm chút nữa.

Quãng đường dài thật sự khiến người ta rã rời, quả thực không chịu nổi một vài môn vận động thể lực khác.

Bên ngoài phòng tắm không còn tiếng động nào, Lâm Uyên Bạch những tưởng anh đi rồi, đang bôi sữa tắm lên người thì "rầm" một tiếng, cửa bị đẩy ra.

Cái bóng cao lớn của Hoắc Trường Uyên thẳng thừng xông vào.

Mái tóc ngắn còn chưa khô hẳn ướt trở lại, nhỏ từng giọt lên vầng trán, khiến khuôn mặt anh trông càng rực lửa và bá đạo.

"Anh..."

Lâm Uyên Bạch bị anh đè lên tường.

Cả người cô cứng đờ, những âm thanh bật ra bị vỡ vụn trong không gian hầm hập của phòng tắm.

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyên Bạch mơ hồ cảm thấy có người nằm bên cạnh dậy khỏi giường.

Cô mơ màng giương mở mắt, Hoắc Trường Uyên đã thay xong áo vest đang đứng trước gương thất cả vạt, cô buộc phải cảm thán sức khỏe biến thái của anh. Đợi bước chân xa dần, cô lại mệt mỏi thiếp đi lần nữa.

Khi cô mở mắt ra lần thứ hai, ngoài cửa sổ đã là hoàng hôn ngợp trời.

Cuối cùng có bóng người đang ngồi, ngược ánh sáng, càng khiến cái bóng thêm cao lớn lực lưỡng, ngũ quan như hợp hồn người ta.

"Tỉnh ngủ chưa?" Hoắc Trường Uyên lên tiếng hỏi.

Ý thức được anh vẫn ngồi ở đó, Lâm Uyên Bạch lục tục bò dậy: "Tỉnh rồi!"

Cô vuốt lại mái tóc dài, vừa sần sùi vừa xấu hổ, thế mà mình lại ngủ cả một ngày trời.

"Tắm rửa đi, tôi đưa em ra ngoài đi dạo." Hoắc Trường Uyên phì cười vì dáng vẻ ngốc nghếch của cô, dặn dò.

Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt, có phần ngây ngốc.

Hoắc Trường Uyên giơ tay hướng về phía cổ áo sơ mi, từ tốn cởi áo cúc áo trên cùng, để lộ xương hõm vai thấp thoáng: "Nếu em không muốn đi dạo, cũng có thể ở trong phòng."

"Muốn chứ!" Lâm Uyên Bạch tỉnh ngay lại, gật đầu rồi rít: "Bây giờ tôi đi tắm ngay!"

Trước khi đóng cửa phòng tắm, cô còn đặc biệt cảnh giác quay đầu nhìn xem anh có đuôi theo không.

Khi Lâm Uyên Bạch ra ngoài, phát hiện trên giường có thêm một bộ quần áo mới.

Lần này qua đây vội vã, ngoài chiếc túi xách ra thì không cầm theo thứ gì, hoàn toàn thoải mái lấm trợn. Ban nãy tắm rửa cô còn đang sần sùi không biết phải mặc gì, không ngờ anh đã chuẩn bị sẵn sàng.

Vẫn từ trong ra ngoài, chi tiết tới cả đồ lót.

Thay quần áo xong, Hoắc Trường Uyên dẫn cô xuống nhà hàng ở tầng 1 khách sạn dùng bữa.

Vì toàn là đồ Tây nên lên đồ rất nhanh. Lâm Uyên Bạch vừa cầm đĩa lên thì Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện nhìn cô băng quơ: "Có vừa vặn không?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Sau đó anh tiếp tục đồ người về phía cô.

Lâm Uyên Bạch những tưởng anh định dặn gì, cũng sát lại gần một chút, ai ngờ chỉ đợi được một câu nói thần nhiên của anh: "Tối qua tôi sờ thử, cảm giác kích cỡ có to lên thì phải."

"..." Cô suýt nữa bị nghẹn bởi miếng bánh mỳ trong miệng.

Mặt cô còn đỏ hơn cà chua trên đĩa, tay chân cuống lên.

Tuy rằng đại đa số xung quanh toàn là những khuôn mặt người nước ngoài xa lạ, dù nghe họ cũng chẳng hiểu gì, nhưng cô vẫn không dám ngẩng đầu lên.

Lúc này Giang Phóng đi tới, trong tay cầm theo một thứ: "Cô Lâm, con dao găm của cô đây!"

"Hả, tôi còn định tới tìm anh hỏi xem!" Lâm Uyển Bạch vội đưa hai tay ra đỡ, rồi nói một tiếng cảm ơn.

Cô vô thức liếc nhìn Hoắc Trường Uyên, thấy anh có vẻ như chỉ tập trung cắt bớt tét, cô bèn cúi xuống mở túi xách ra, cẩn thận đặt lại con dao găm về chỗ cũ.

Khi cô vừa kéo khóa lại, Hoắc Trường Uyên đột ngột đứng dậy.

Lâm Uyển Bạch cũng không dám ăn nữa, vội vàng đi theo.

Tuy rằng anh nói đưa cô đi dạo, nhưng xe từ đầu tới cuối không dừng lại mà men theo con phố ồn ào đi thẳng, đi không mục đích.

Hoắc Trường Uyên chống khuỷu tay lên ô cửa kính hạ một nửa, kẹp một điếu thuốc lá, chốc chốc lại phả ra một làn khói. Đôi mắt sâu hút nhìn ra ngoài, rồi anh bất ngờ dập tắt điếu thuốc, kêu người tài xế dừng lại.

Lâm Uyển Bạch theo anh xuống xe, đi thẳng vào trong một cửa hàng bán đồ xa xỉ.

Cô nhìn thì thấy đây có lẽ là một thương hiệu đang thịnh hành vài năm gần đây, tuy rằng cô không hiểu biết lắm, nhưng nhìn thấy trên người Lâm Dao Dao không chỉ một lần.

Nó chủ yếu sản xuất trang sức, trong tủ kính bày la liệt các mẫu lấp lánh, một sản phẩm bình thường cũng có giá hơn ngàn tệ, nghĩ cũng đủ biết nếu được nạm kim cương thì sẽ đắt đỏ cỡ nào.

Hoắc Trường Uyên một tay rút túi quần, đi tới trước: "Xem cái nào đẹp."

"Đều rất đẹp." Lâm Uyển Bạch trả lời chắc nịch.

Hoắc Trường Uyên đi quanh tủ trưng bày một vòng, rồi dừng lại ở cuối hàng, vắn về một sợi dây chuyền có mặt chia khóa trong tay, bên trên khảm nạm rất nhiều viên kim cương nhỏ, lấp lánh tới mức choáng váng.

Anh quay người hỏi cô: "Cái này em thấy sao?"

"Ừm, rất đẹp!" Lâm Uyển Bạch vẫn đáp chắc chắn.

Sau đó, cô bèn nhìn thấy Hoắc Trường Uyên nói một câu tiếng anh rất tiêu chuẩn với cô nhân viên, yêu cầu gói lại.

Lâm Uyển Bạch không suy nghĩ nhiều, đến tận lúc ra khỏi đó anh mới đưa chiếc hộp cho cô. Cô vội vã lắc đầu: "Tôi không cần đâu!"

"Sao lại không cần, ban nãy chẳng phải còn nói rất đẹp sao?" Hoắc Trường Uyên nhún mày.

"Đúng là rất đẹp, nhưng... tôi thật sự không cần." Lâm Uyển Bạch vẫn lắc đầu, không nhận lấy như vớ phải một củ khoai nóng bỏng tay.

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên dần dần sa sầm lại.

"Em chắc chứ?"

Lâm Uyển Bạch vừa gật đầu, một giây sau đã há hốc miệng: "Anh..."

Anh không buồn chớp mắt, cứ thế ném nó vào trong thùng rác.

~Hết chương 60~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Chiếc hộp nhỏ rất có trọng lượng phát ra một âm thanh cục mịch.

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên thối hoắc, ngữ khí không chút thiện chí: "Không cần mà, vậy thì vứt đi!"

Nói xong, anh hất tay sai bước rồi đi.

Lâm Uyển Bạch nhìn theo cái bóng cao lớn mà lạnh lùng, cứng rắn của anh, đứng im, sợ mình vừa đi thứ kia sẽ có người nhặt mất.

Nếu ban nãy nhớ không nhầm, số tiền ban nãy anh thanh toán nếu đổi ra nhân dân tệ chỉ ít phải hơn bảy mươi ngàn*, tương đương với tiền lương cả năm của rất nhiều người. Nhưng anh lại không chút do dự, cứ thế quăng đi.

*Xấp xỉ 245 triệu VNĐ.

Cho dù không phải tiền của mình, Lâm Uyển Bạch cũng cảm thấy đau đớn.

Cô cắn môi: "Tôi cần..."

Hoắc Trường Uyên nghe xong, dừng bước, quay người lại, đôi mắt thâm trầm âm u nhìn cô.

Lâm Uyển Bạch như vị tướng bại trận, đi tới trước thùng rác, nhặt chiếc hộp nhỏ màu xanh dương đó ra, hình nơ màu trắng thất bên trên đã dính chút bụi bẩn, cô cẩn thận lau sạch đi.

Cô mở ra, sợi dây chuyền mặt chìa khóa với những cánh hoa hướng dương nằm im lặng bên trong.

So với những món hàng khác trong tiệm, nó chỉ hơn chứ không kém, khám nạm đầy kim cương khiến người ta hoa cả mắt.

Lâm Uyển Bạch đang định sờ tay lên mặt dây chuyền thì có người nhanh hơn cô một bước.

Cô ngược lên, chỉ nhìn thấy khuôn mặt cương nghị được phóng to ở khoảng cách gần, chẳng biết Hoắc Trường Uyên đã quay về từ lúc nào, lúc này đang cúi người ghé sát vào gương mặt cô, rồi ngay lập tức phản cổ lạnh lạnh, sợi dây chuyền cánh hoa hướng dương đã đung đưa trên hõm vai.

Hoắc Trường Uyên không buông ra, tay theo đà giữ chặt gáy cô.

Anh hơi dùng sức, cô bị kéo về phía trước, nhìn thẳng vào mắt anh: "Sau này đi tới đâu cũng phải đeo đây!"

"Ừm." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Từng giây từng phút đều phải đeo nó lên cổ!"

"Biết rồi..."

"Cả tắm cũng không được cởi!"

"Vâng..."

Sau ba lần liên tục hứa hẹn của cô, đôi mày của Hoắc Trường Uyên mới hài lòng nhướng lên.

Lâm Uyển Bạch ít nhiều đã quen với sự nắng mưa thất thường của anh, chỉ dám thầm mắng anh bá đạo trong lòng.

Có điều lúc cúi đầu, nhìn thấy sợi dây chuyền sáng lấp lánh, cô vẫn cảm thấy đầy gánh nặng. Cô chưa bao giờ đeo thứ trang sức đắt đỏ như vậy, đến mức chốc chốc cô lại nhìn trái ngó phải, luôn lo lắng có kẻ nào đó vượt qua giặt mắt...

Lâm Uyển Bạch vân vê mặt dây chuyền trong tay, bỏ vào trong cổ áo.

Cuối cùng, còn tiếp tục lần sờ qua lớp vải áo.

Một loạt các động tác nhỏ lẻ của cô bị Hoắc Trường Uyên đứng bên cạnh để ý thấy, đôi mắt anh từ từ nhuốm những tia sáng nhẹ.

Anh vươn tay khoác lấy vai cô, khi lên tiếng, giọng điệu cũng tươi sáng hơn ban nãy: "Đi thôi, trước mặt là Quảng trường Thời Đại, tôi đưa em qua đó dạo chơi!"

Khi họ đi tới đó, trời đã nhá nhem tối.

Không hổ danh là ngã tư của thế giới, ở đây rất đông người, đèn đuốc sáng choang, khung cảnh phồn hoa.

Khi Lâm Uyển Bạch bị Hoắc Trường Uyên nắm chặt, cô cũng siết lấy tay anh, nếu không chỉ bắt cần một chút, họ có thể sẽ lạc mất nhau giữa đám đông.

Cô cảm thấy mình như một đứa trẻ mùa hè chưa được nhìn thấy thế giới, chỗ nào cũng thấy thần kỳ.

Hoắc Trường Uyên nâng tay cô lên, chỉ về phía con đường xa xa: "Bây giờ vẫn còn ớm, lát nữa chúng ta có thể đi xem ca kịch."

"Được!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Đi được một lúc, cổ họng cô bắt đầu khô khốc, cô liếm liếm môi.

Vừa có động tác ấy, Hoắc Trường Uyên đứng bên bèn hỏi: "Muốn uống gì không?"

"Nước muối khoáng." Lâm Uyển Bạch gần như buột miệng thốt lên.

Hoắc Trường Uyên nhìn cửa hàng tạp hóa chéch đỏi diện, kéo cô tới bên bồn hoa: "Em đứng đây ngoan ngoãn đợi tôi quay về, không được phép chạy lung tung!"

Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn gật đầu.

Năm phút sau, Hoắc Trường Uyên cầm một chai nước muối khoáng và một chai Coca trở về. Anh thấy xung quanh cô đã có một đoàn du lịch cao tuổi vây kín, cô đang đứng giậm chân ở một góc, giống như sợ bị lãng quên.

"Sao không đứng ra chỗ khác?"

Anh đi tới, lấy chai nước gõ lên đầu cô.

Lâm Uyển Bạch xoa trán vì đau: "Chính anh bảo tôi ngoan ngoãn ở đây đợi anh, không được chạy lung tung..."

Hoắc Trường Uyên chẳng biết làm sao, cũng khiến người ta an tâm thật đấy.

"Của em đây!" Anh đưa chai nước muối khoáng cho cô.

Lâm Uyển Bạch nói cảm ơn, khi đón lấy phát hiện nắp chai đã được bật ra sẵn, chỉ cần uống thôi.

Khác với nước có ga bình thường, loại nước này ban đầu có vị mặn, sau đó mới có vị ngọt, cuối cùng cảm giác đọng lại nơi đầu lưỡi cũng khác biệt, hơi lạ lạ. Nhưng người ấy rất thích uống, lâu dần cả cô cũng nuôi thành thói quen.

Cô vừa bỏ xuống thì chiếc chai trong tay bị giật mất.

Hoắc Trường Uyên nửa cổ uống mấy ngụm rồi nhũn mảy: "Cái quái gì đây!"

Ngay sau đó, anh trả lại cô, khoe miệng Lâm Uyển Bạch giật giật. Cô nhìn chai nước đã bị anh uống một nửa, không biết có nên tiếp tục uống không, bên trên vẫn còn dính nước bọt của anh...

Sau khi đóng nắp chai lại cẩn thận, có một cái bóng quen thuộc lướt nhanh qua tầm mắt cô.

Toàn bộ tế bào trong cơ thể như ngừng hoạt động giây lát.

Cô thờ gốc, khi nhìn kỹ lại lần nữa thì thấy đó là một người nước ngoài lạ mặt.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Cô nghĩ chắc vì vị mặn trong miệng nên mới nảy sinh ảo giác. Cho dù biết họ đang đứng chung trong một thành phố, nhưng New York rộng lớn như vậy, làm sao có chuyện trùng hợp đến thế!

Hoắc Trường Uyên ôm chặt cô, cúi đầu nhìn cô và hỏi: "Nhìn gì vậy?"

"À..." Lâm Uyển Bạch khựng lại, rồi chỉ về phía đối diện: "Nghệ sỹ đường phố trượt patin lúc này rất đẹp trai..."

Cô vừa dứt lời, eo lập tức bị siết chặt.

Ý thức được mình đã lỡ lời, Lâm Uyển Bạch vội vàng bổ sung một câu: "Nhưng không bằng anh!"

"Thật không?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch gật đầu nặng nề, sợ anh không tin, cô còn cố tình kéo dài giọng: "Ừm..."

Một giây sau, cằm cô bị nâng lên.

"Anh... Ừm!"

Lâm Uyển Bạch tròn trĩnh mắt.

Hoắc Trường Uyên cứ thế thẳng thừng hôn cô, hơn nữa còn không hôn nhẹ mà tách cả hàm răng của cô ra.

Bên cạnh là dòng người chưa chịu dừng lại, chốc chốc lại có người đi ngang qua họ. Cho dù là một nước phương Tây với tư tưởng rộng mở, không một ai quen họ cả, nhưng Lâm Uyên Bạch vẫn cảm thấy xấu hổ, có điều, cô hoàn toàn không đẩy được anh ra.

Khi được thả ra, Lâm Uyên Bạch đã đỏ bừng mặt, không dám ngẩng đầu.

Hoắc Trường Uyên kéo cô vào lòng, lồng ngực đập phồng dữ dội, màu mắt đã thay đổi. Anh chỉ dừng lại đó trong khoảnh khắc, rồi thẳng thừng ôm cô bắt một chiếc taxi: "Chúng ta về khách sạn!"

Dọc đường, Hoắc Trường Uyên không ngừng giục người tài xế lái xe nhanh bằng tiếng Anh.

Khi về tới khách sạn, anh lại dẫn thẳng cô lên gác.

Cửa vừa đóng lại, thẻ phòng còn chưa cất xong, trong bóng tối, Lâm Uyên Bạch đã bị anh vác lên vai.

Cô bị anh quăng lên giường rồi đè lên, ráng chiều ngoài cửa sổ hắt vào một chút, cô nuốt nước bọt: "Tối nay... vẫn muốn sao?"

"Phí lời!" Hoắc Trường Uyên quỳ hai chân ở hai bên người cô, mở cúc áo sơ mi: "Em tưởng tôi đưa em đến đây làm gì?"

Hơi thở của Lâm Uyên Bạch càng lúc càng khó khăn, nhất là khi nhìn thấy hai bên lồng ngực rắn chắc của anh.

Cô chỉ biết đỏ mặt quay đi chỗ khác.

Khi tiếng xé túi quần thuộc vang bên tai, Lâm Uyên Bạch mới chợt nhớ ra, căng phải đã hứa sẽ đi xem ca kịch sao...

~Hết chương 61~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Liên tục hai ngày trời, Lâm Uyên Bạch đều ngủ mê mết trong khách sạn.

Tiêu hao quá nhiều sức lực khiến mỗi lần cô mở mắt ra đều đã là chấp tối. Đến ngày thứ ba, cô phải quyết tâm đặt đồng hồ báo thức mới bò dậy được từ trưa.

Nhưng không được Hoắc Trường Uyên cho phép, Lâm Uyên Bạch cũng không dám chạy lung tung. Cô dùng bữa trong nhà hàng, sau đó ngoang ngoãn ngồi tại phòng, mở tivi, bật tới kênh tiếng Trung, trên đó đang chiếu một bộ phim tình cảm gia đình.

Khi có tiếng quẹt thẻ vang lên, cô đứng bật dậy khỏi sofa như bị giật điện.

Có điều, người bước vào không phải là Hoắc Trường Uyên, mà là một Giang Phóng cũng mặc bộ vest đen: "Cô Lâm, tổng giám đốc Hoắc bảo tôi qua đón cô!"

"Ồ!"

Lâm Uyên Bạch không dám chậm trễ, vội đi theo.

Chiếc xe dừng lại ở một con đường khá vắng vẻ, nhưng lại có rất nhiều nhà hàng, trông vừa cao cấp lại vừa có phong vị.

Giang Phong dẫn cô vào một nhà hàng bày bán các sản phẩm quần áo nữ giới. Thấy cô tỏ vẻ nghi hoặc, anh ấy nói: "Tối nay Hoắc tổng có một buổi tiệc, định mời cô Lâm làm partner!"

"Hả... Tôi ư?" Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

Giang Phong mỉm cười gật đầu, trong lúc đó đã mở giúp cô cánh cửa kính.

Bên trong Hoắc Trường Uyên đang ngồi trên sofa, đôi chân dài vắt lên nhau, trong tay cầm một quyển tạp chí, nhưng anh không hề đọc, nét mặt đã lộ ra chút sốt ruột.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy, bước chân càng nhanh hơn.

Hoắc Trường Uyên thấy cô đến, nói một câu "Sao chậm quá vậy", rồi ném cuốn tạp chí sang bên cạnh, dẫn thẳng cô lên tầng hai.

Không gian trên tầng còn rộng rãi hơn cả bên dưới, xếp toàn những bộ váy lễ phục tuyệt đẹp.

Hoắc Trường Uyên buông tay cô ra, tiện thể đẩy cô về phía trước một cái: "Chọn một mẫu em thích đi."

Lâm Uyển Bạch quay đầu nhìn nhanh anh một cái, cắn môi, cuối cùng nuốt những lời từ chối xuống.

Tuy rằng cô không hứng thú gì với buổi dạ tiệc, cũng không muốn đi lắm, nhưng anh trước nay là người nói một không nói hai, hơn nữa mấy thứ đồ lễ phục này thường là thuê, nên gánh nặng tâm lý của cô cũng giảm nhẹ đi không ít.

Nhà thiết kế đứng bên cạnh tỉ mỉ giới thiệu. Lâm Uyển Bạch chỉ vào một trong số những bộ váy đó: "Chọn bộ màu xám bạc này đi!"

"Không được! Hờ lưng quá."

Nhà thiết kế còn chưa lấy được bộ váy xuống, Hoắc Trường Uyên đã lên tiếng.

"Còn bộ này?" Lâm Uyển Bạch đành chọn cái khác.

"Cổ khoét quá sâu!" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

"Váy bộ này?"

"Đổi cái khác!"

"..."

Lâm Uyển Bạch không còn cách nào khác, chỉ biết rầu rĩ nhìn cả hàng váy.

Hoắc Trường Uyên từ phía sau bước lên, giơ ngón tay dài, lấy ra một bộ váy đen trễ vai: "Mặc bộ này đi!"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch lặng lẽ nhận lấy.

Nếu đã vậy, còn bắt cô chọn làm gì chứ!

Nhà thiết kế chọn cho cô một đôi giày màu bạc mang vào phòng thay đồ. Cũng không quá phức tạp, thiết kế trễ vai chỉ hở phần xương quai xanh, eo rất thon, vạt váy đuôi cá cũng tôn lên vóc dáng của cô.

Lâm Uyển Bạch mặc chưa được bao lâu thì gặp phải một vấn đề khó.

Khóa kéo nằm ở phía sau, cô đứng nhìn gương một lúc lâu, tay hoàn toàn không với tới.

Loay hoay một lúc, cuối cùng cô từ bỏ. Lâm Uyển Bạch mở hé cửa ra: "Thật xin lỗi, có thể giúp tôi kéo khóa lên không?"

"Chỉ đợi một lát ạ!"

Khi cánh cửa được mở ra lần nữa, cô không quá để ý, quay lưng lại để lộ phần lưng.

Khi da ngón tay thô ráp chạm vào da thịt, Lâm Uyển Bạch mới run lên.

Cô quay đầu, hoảng hồn, quả nhiên người đi vào không phải nhà thiết kế mà là Hoắc Trường Uyên cao lớn, không gian trong phút chốc trở nên chật hẹp.

Lâm Uyển Bạch muốn né về phía trước nhưng không còn chỗ, đành để mặc cho hơi thở của anh từ phía sau bao trọn lấy mình.

Hoắc Trường Uyên không kéo khóa lên cho cô ngay mà tiện đà vòng tay ra phía trước: "Không có gì thật à?"

"..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Mặc mấy kiểu lễ phục này không thể mặc thêm áo lót bình thường, nếu không sẽ lộ.

Cô có cảm giác bờ môi mỏng của anh đang vẽ từng đóa hoa lửa ở phía sau lưng. Lâm Uyển Bạch sắp không đứng vững được nữa, giọng cô cũng có phần run rẩy: "Đừng như vậy, người ta thấy đấy..."

Hoắc Trường Uyên vẫn không có ý bỏ tay và môi ra, hơn nữa càng lúc càng lấn tới.

"Tôi nay coi cho tôi xem, nhé?"

Lâm Uyên Bạch bị âm cuối nóng rẫy của anh làm bỏng, hơi thở trở nên chậm rãi.

Từng nụ hôn lúc mạnh lúc nhẹ cứ rơi xuống bả vai, cô chỉ còn biết khẽ gật: "Ừm..."

Bấy giờ Hoắc Trường Uyên mới hài lòng. Anh rút tay về, sau đó nhẹ nhàng kéo khóa lên cho cô: "Xong rồi!"

Lâm Uyên Bạch xấu hổ không ra ngoài ngay. Đợi anh đóng cửa lại một lúc rồi cô mới đỏ mặt lẻ mề đẩy cửa ra lần nữa, vậy mà vẫn bắt gặp ánh mắt mờ ám của nhà thiết kế.

Thay quần áo xong tiếp theo là trang điểm, làm tóc. Ngồi xuống rồi, cô vẫn còn dùng tiếng Anh nhấn mạnh lại: "Không cần làm phức tạp quá đâu, đơn giản một chút là được rồi!"

"OK!"

Qua khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, màn vẽ mặt cuối cùng cũng xong.

Lâm Uyên Bạch nhìn cô gái trong gương, có chút không dám tin đây là mình.

Không phải là kiểu trang điểm đậm phần, rất nhẹ nhàng, nhưng lại như thay một lớp áo mới cho da thịt cô. Đúng theo yêu cầu của cô, kiểu tóc cũng không kỳ công, chỉ thắt một cái bím nhỏ trên trán rồi vắt ra đằng sau.

Lâm Uyên Bạch xách vạt váy đứng lên, bỗng nhiên có phản hồi hộp không biết Hoắc Trường Uyên thấy thế nào.

Giống như ban nãy mới vào cửa, Hoắc Trường Uyên vẫn ngồi vắt chân trên sofa. Có điều anh đã thay một bộ lễ phục khác. Chiếc vest dài và ôm làm tôn lên phần hông gọn gàng và đôi chân dài của anh, thể hiện một cách hoàn hảo sự cao quý và tao nhã.

Có lẽ đợi hơi lâu có phần sốt ruột, ngón trỏ của anh cứ gõ liên tục bàn.

Lâm Uyên Bạch đưa tay lên miệng, khẽ ho một tiếng.

Hoắc Trường Uyên ngẩng đầu, giống hệt như cô ban nãy, đôi mắt anh cũng lộ ra vẻ khó tin. Anh đứng thẳng lên khỏi sofa, sai bước tiến về phía cô, nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, nuốt nước bọt ừng ực.

"Em phẫu thuật thẩm mỹ à?"

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt ngượng ngùng: "À, một chút..."

...

Lên xe rồi, họ đi qua những con phố ngoại quốc xa lạ.

Trong tay cô vẫn vờ một thỏi son được nhà thiết kế nhét vào tay để cô dặm lại khi cần. Cho dù Lâm Uyên Bạch vờ như không để ý nhưng vẫn không thể tảng lờ sự tồn tại của người bên cạnh.

Tới cuối cùng, cô thật sự chịu không nổi nữa, đành chủ động lên tiếng: "À... chúng ta còn phải đi bao xa?"

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn cô, nhưng lại không trả lời câu hỏi ấy.

"Muốn hôn em quá đi."

Trái tim Lâm Uyên Bạch bỗng chốc đập dồn dập.

Cô co rụt người về phía sau, nhưng cũng chẳng tránh được nụ hôn của anh, bèn dứt khoát nhắm mắt lại.

Người tài xế phía trước gấp đèn đỏ phanh lại, bấy giờ mới kết thúc được một nụ hôn miên man.

Hơi thở của Lâm Uyên Bạch cuối cùng cũng trở lại bình thường, có điều trong miệng vẫn còn mùi hương của anh.

Cô len lén nhìn về phía anh, thấy cả khuôn mặt anh như đang căng ra. Cô nắm chặt tay, không biết mình chọc ghẹo gì anh rồi.

"Anh... sao vậy?"

Lâm Uyên Bạch dè dặt hỏi.

Hoắc Trường Uyên đỏ người ghé sát vào tai cô: "Thật hối hận khi đưa em đến đó."

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63

Lâm Uyển Bạch bị đau, nhưng chỉ dám tức không dám nói.

Khi anh hơi dịch ra xa một chút, cô xoa xoa vành tay mình, do dự rồi lí nhí hỏi: "Vậy... tôi quay về khách sạn?"

"Thôi!"

Lâm Uyển Bạch quan sát vài giây, thấy anh thật sự không yêu cầu mình về, bấy giờ cô mới vịn mở thỏi son trong tay ra.

Cũng may trước khi đi, nhà thiết kế đã dúm cho cô, ban nãy bị anh hôn môi nhặt hết cả rồi, cũng may có thể dặm lại đôi chút.

Không có gương nên cô đành dùng màn hình di động thay thế.

Hơi tối, cộng thêm việc Lâm Uyển Bạch rất ít khi trang điểm nên tô son cũng cực chậm.

Hoắc Trường Uyên hướng ra phía ngoài cửa sổ hút thuốc, nhưng tầm mắt thì nhìn cô chằm chằm không hề rời đi, bao gồm cả động tác tô son của cô.

Chiếc váy lễ phục dài trễ vai, ngắn tay, hai cánh tay trắng trẻo cứ thế lộ ra ngoài. Lớp vải lụa màu đen như mực càng tôn lên làn da trắng trẻo ấy, nhìn lên trên là khuôn mặt xinh đẹp đã được trang điểm.

Không quá mức lộ liễu, nhưng lại chẳng thể rời mắt.

Nhất là đôi môi căng mọng kia, giống như một sự cám dỗ bất kể thời điểm..

Cô hòng Hoắc Trường Uyên hơi khô, anh lại rít mạnh một hơi thuốc, mới phát hiện chẳng hiểu mình đã hút hết điếu thuốc từ lúc nào.

Cũng may đúng lúc này Giang Phóng ngồi trước quay đầu lại, cung kính nói một tiếng: "Hoắc tổng, tôi rồi!"

Hoắc Trường Uyên nhân cơ hội ấy dập tắt điếu thuốc rồi gạt đầu.

Chiếc xe đỗ ở phía Lâm Uyển Bạch bước xuống, cô lại nắm chặt cây son vào tay, Giang Phóng đã bước qua mở cửa sẵn đợi cô.

Cô đang định xách vạt váy đi xuống thì cảm giác cánh tay bị ai đó kéo ngược lại.

Cánh cửa xe cũng đóng sầm lại theo.

Lâm Uyển Bạch quay đầu lại về khó hiểu, nụ hôn của Hoắc Trường Uyên một lần nữa ập xuống.

"Ừm.."

Cả đầu cô bị quay ngoặt lại.

Năm phút sau, cánh cửa xe mới lại được mở ra.

Hoắc Trường Uyên và Lâm Uyển Bạch lần lượt bước xuống, sắc mặt người phía trước vẫn vững vàng như mọi khi, còn khuôn mặt người phía sau thì đỏ bừng.

Từ trong thang máy đi ra, Lâm Uyển Bạch đưa tay lên sờ khóe miệng.

Lượt bơi cuối cùng ban nãy quá gấp gáp, nên bơi hơi hoen ra ngoài một chút.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu, nhìn cánh tay rắn chắc đang khoác tay mình, không nhịn được kéo kéo anh: "Anh Hoắc, lần sau khi hôn tôi anh có thể nói trước một tiếng không?"

"Hử?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Tôi lau son đi đã..."

"Hử?" Hoắc Trường Uyên vẫn nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch liếm môi, biểu cảm vô cùng chân thật: "Tôi sợ anh bị trúng độc đó!"

Hoắc Trường Uyên: "..."

Giang Phóng đi phía sau không nhìn được phì cười thành tiếng, ngay sau đó bị ông chủ quán mắt đằng nhìn ra chỗ khác.

Cột một hội trường lớn được trang hoàng thành dạ tiệc, ai nấy đều ăn mặc sang trọng.

Lâm Uyển Bạch được Hoắc Trường Uyên dẫn thẳng vào trong, dọc đường có rất nhiều người chào hỏi, cô bỗng nhiên cảm thấy mình như cô bé Lọ Lem trong cổ tích, vạt váy chạm đất, tất cả đều không hề chân thực.

Bầu không khí rất náo nhiệt, khi tiếng nhạc vang lên đã có người bước xuống sân khấu, những người còn lại trò chuyện xôn xao.

Hoắc Trường Uyên đứng đưa ly rượu vang trong tay, hơi hất cằm về phía trung tâm: "Em biết khiêu vũ không?"

"Không..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

"Đồ ngốc!" Hoắc Trường Uyên nạt cô một tiếng rồi nói: "Lát nữa tôi dạy em."

Lâm Uyển Bạch lắc đầu: "Thôi không cần đâu, tôi không thích lắm..."

Lúc này Giang Phóng đi tới bên cạnh họ, chỉ về phía người ngoại quốc đứng gần đó, nói đó là tổng giám đốc một dự án đầu tư nước ngoài.

Hoắc Trường Uyên gật đầu, rồi nói ngay với cô: "Tôi có chút việc cần bàn bạc, lát nữa xong việc tôi tới tìm em."

"Tôi biết rồi." Lâm Uyển Bạch trả lời.

Hoắc Trường Uyên đi được vài bước chợt quay đầu, quả nhiên nhìn thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của cô.

Anh bất giác quay ngược trở lại, bật ra một tiếng thở dài mằn nguyện nhưng có phần khó xử: "Em không cần đứng yên đó đợi đâu, có thể đi lòng vòng quanh đây. Phía đối diện có buffet tự phục vụ, tôi có thể tìm được em mà."

"Ồ..."

Sau khi thấy cô gật đầu, Hoắc Trường Uyên mới quay người đi theo Giang Phóng.

Có được sự cho phép của anh, Lâm Uyển Bạch di chuyển về phía vắng người hơn. Đúng là cô có hơi đói. Có điều đối mặt với cả bàn đầy rẫy thức ăn, cô ngược lại không buồn ăn nữa. Cô chỉ ném một miếng bánh gato nhỏ rồi bỏ đĩa xuống.

Hoắc Trường Uyên không ở bên cạnh, thật ra cô thấy không được tự nhiên.

Từ cửa vào vẫn liên tục có khách mới xuất hiện, Lâm Uyển Bạch chỉ đánh mắt nhìn thoáng qua.

Nhưng ngay sau đó, cô lập tức đứng sững.

Tuy không hoàn toàn nhìn rõ diện mạo, nhưng cô chắc chắn không nhận nhầm.

... Là anh!

Lâm Uyển Bạch gần như không kiềm chế được sự hoảng loạn trong lòng. Cô cảm thấy trán và lòng bàn tay như rướm mồ hôi, còn người thì lạnh toát.

Bên cạnh có người phục vụ bung rượu vang đi ngang qua. Cô cầm một ly, quay lưng lại uống cạn, cố gắng bình tĩnh hơn.

Khi cô vừa quay lại, người đó đã đi về phía cô.

Dường như sợ cô trốn tránh, chớp mắt người đó đã xuất hiện ngay phía trước: "Tiểu Uyển, đúng là em rồi!"

Người đàn ông vóc dáng cao lớn vẫn y nguyên như trong ký ức, ngũ quan tuấn tú trông rất nghiêm nghị.

Có điều khi anh mỉm cười liền toát ra một sức hấp dẫn không thể nói thành lời, giống như cơn gió xuân đầu tiên sau mùa đông lạnh giá. Khi bạn chưa kịp cảm nhận sự ấm áp của nó, thì trái tim đã ấm lên rồi. Từ anh chỉ toát ra sự chín chắn và trải nghiệm tích tụ qua năm tháng.

Cổ họng Lâm Uyển Bạch như bị một hòn đá bịt lại, cô chỉ biết đứng ngây ra đó nhìn anh.

Đúng lúc này có người không thức thời tiến tới: "Cô à, có thể mời cô nhảy một bài không?"

"Thành thật xin lỗi!"

Lâm Uyên Bạch nghe thấy anh nói bằng thứ tiếng Anh - Mỹ tiêu chuẩn, rồi người lập tức bị anh kéo về phía sân khấu.

Hai bàn tay nắm chặt đồng thời bị kéo lên, một tay đặt lên vai anh, một tay khoác lên hông anh, mà anh đồng thời cũng khoác tay lên người cô, bắt đầu cùng cô di chuyển theo tiếng nhạc.

Lâm Uyên Bạch ngẩn người như trở về quá khứ.

Trong con ngõ cũ kỹ, tiếng nhạc vang lên qua băng ghi âm, anh cũng dẫn mình xoay vòng như thế này. Cô hoàn toàn không có nhịp điệu gì, mỗi lần cô giẫm lên đôi bốt quân đội của anh, anh vẫn đầy nhẫn nại, dẫn cô xoay, dẫn cô xoay mãi...

Ký ức và hiện thực chồng lên nhau, Lâm Uyên Bạch tập trung nhìn anh.

"Anh còn tưởng anh nhìn nhầm chứ, tôi đó người xuất hiện trên Quảng trường Thời đại quả nhiên là em."

"..." Cô họng Lâm Uyên Bạch như thất lại.

Cô cũng nhớ lại buổi đó trên quảng trường, một bóng hình thân thuộc xuất hiện lướt qua ở phía xa.

Thấy cô cứ im lặng mãi không nói gì, anh bật cười, vỗ vỗ đầu cô như trước kia: "Cô nhóc tàn nhẫn này, em định cứ im bất như vậy mãi à?"

Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, cuối cùng cũng bật thành tiếng: "Anh Yến Phong.."

Chỉ ba chữ, mà cô đã dốc cạn sức lực của mình.

Lâm Uyên Bạch những tưởng khi gặp lại anh sẽ chất vấn mình vì sao một năm trước không xuất hiện ở sân bay, hoặc sẽ chất vấn mình vì sao vẫn cứ trốn tránh anh. Nhưng khi anh lên tiếng, anh lại cười đậm rồi nói một câu: "Châu Châu rất nhớ em đấy."

Vậy anh thì sao?

Lâm Uyên Bạch chỉ có thể vang lên một câu hỏi trong lòng.

Nếu là trước kia thì không sao, bây giờ cô làm gì còn mặt mũi...

Đúng lúc này bản nhạc kết thúc, những đôi nam nữ xung quanh đều buông tay bạn nhảy của mình ra. Họ cũng buông nhau ra, Lâm Uyên Bạch nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang đứng ngay đó...

~Hết chương 63~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Yến Phong khoác vai cô đi ra khỏi khu sân khấu, vừa phong độ lại không thái quá.

Mỗi bước đi của Lâm Uyên Bạch đều như bị ánh mắt Hoắc Trường Uyên khóa chặt. Chùm sáng của ngọn đèn thủy tinh hắt lên từng đường nét trên khuôn mặt anh, sắc mặt anh khiến người ta không thể nắm bắt được.

Trái tim cô bỗng dưng rớt xuống một cách vô duyên vô cớ.

Cô bất chợt nhớ ra trước kia mọi sự tiếp xúc khác giới đều sẽ khiến anh không thoải mái.

Cô nắm chặt bàn tay đang toát mồ hôi lạnh ra. Yến Phong đứng bên cạnh vừa buông cô ra cũng đồng thời giờ tay: "Hoắc tổng!"

"Anh Yến." Hoắc Trường Uyên bắt tay lại.

Ngay sau đó, anh tiến lên một bước, lặng lẽ kéo cô về bên cạnh mình.

Lâm Uyên Bạch còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ ngây ngốc nhìn cả hai người.

Yến Phong thấy vậy, mỉm cười giải đáp thắc mắc của cô: "Anh có một người bạn làm cung ứng hậu cần bên quân đội có quan hệ khá tốt với Hoắc tổng, thế nên từng có duyên gặp mặt anh ấy trên bàn tiệc!"

"Anh Yến quen bạn nhảy của tôi sao?"

Hoắc Trường Uyên hồ hững nhìn hai người họ, có vẻ như chỉ hỏi băng quơ.

"Bạn nhảy?" Ban đầu Yến Phong sững người, ngay sau đó hiểu ra, mỉm cười: "Chúng tôi quen nhau từ lâu rồi."

"Ồ?" Hoắc Trường Uyên chậm rãi nhướn mày.

Con ngơoi đen tối của anh đột ngột hướng về phía cô.

Ánh mắt đó u tối tới mức không chân thực, cứ thế bám riết lấy cô, bên trong lại chứa đựng một ngọn lửa: "Nhảy không tệ đâu."

"..." Trái tim Lâm Uyển Bạch như nảy lên cao.

Yến Phong ngừng lại, cũng hỏi y như vậy: "Hoắc tổng, hai người có quan hệ thế nào?"

Lâm Uyển Bạch bỗng dưng như người bị rơi tự do, trái tim bị lật hết bên này tới bên khác.

Cô nhìn chằm chằm Hoắc Trường Uyên, thậm chí rất muốn nhào lên bịt miệng anh, nhưng cô không thể, thế nên chỉ đành dùng ánh mắt nói với anh rằng: Đừng. Thậm chí còn mang theo chút khẩn cầu.

Đừng mà...

Hoắc Trường Uyên làm như không nhìn thấy, từ tốn giật giật khóe miệng.

"Chúng tôi..."

Có người bất ngờ đi đến, ngắt lời.

Là người tìm Yến Phong, một người da vàng nhưng nói tiếng Anh Mỹ rất lưu loát.

Yến Phong bày tỏ thái độ áy náy: "Xin lỗi nhé, tôi có chút việc phải qua kia một lát!"

Nhìn bóng lưng thẳng tắp của Yến Phong biến mất, cơ thể cứng đờ của Lâm Uyển Bạch như được giải thoát.

Nhưng một giây sau, cả trái tim cô vẫn chưa lên từng hồi, run rẩy, bởi vì ban nãy dù chưa nói ra, sự tồn tại của Hoắc Trường Uyên cũng đã đánh thức cô về thân phận của mình lúc này.

Làm ấm giường, gọi là đến...

Lâm Uyển Bạch cúi đầu xuống, ngay cả huyết mạch trong cơ thể như cũng có hòn, trở nên thảm hại.

Cô không nhìn vào mắt anh, chỉ thì thầm: "Tôi mệt rồi, có thể về khách sạn trước không..."

...

Lâm Uyển Bạch cảm thấy rất bất ngờ.

Bởi vì khi cô đề xuất muốn ra về, Hoắc Trường Uyên cũng không hề phủ nhận.

Từng bước từng bước đi ra khỏi hội trường, cô còn vô thức quay đầu lại, sợ anh sẽ đuổi theo kéo cô quay trở về.

Cô thật sự không thể ở lại trong đó thêm một giây nào nữa...

Ra khỏi tòa nhà, Lâm Uyển Bạch không đợi taxi mà xách vạt váy men theo con đường đó đi thẳng.

Xung quanh là môi trường nước ngoài xa lạ, những người đi ngang qua cũng là những người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, có cảm xúc gì cũng không bị ai phát hiện. Cuối cùng cô cũng được bày ra về mặt rầu rĩ lo lắng.

Không biết đã đi được bao lâu, điện thoại của cô rung lên.

Lâm Uyển Bạch giờ ra trước mắt, bên trên hiển thị một dãy số, vẫn là dãy số không tên nhưng cô đã thuộc nằm lòng.

Lần này không thể trốn thoát, cô đành phải bắt máy.

"Tiểu Uyển, em về rồi à?"

"Vâng." Lâm Uyển Bạch nói dối bằng giọng rất khê khàng: "Em có uống hơi nhiều rượu, thế nên em về khách sạn nghỉ ngơi trước..."

"Chẳng trách! Đi mà cũng không nói với anh một tiếng, anh còn tưởng em lại bắt đầu trốn anh chứ!"

"Ban nãy trong buổi tiệc không tiện lắm, bây giờ không định nói với anh một năm qua em đã chạy đi đâu sao? Nhà cũng chuyện, số di động cũng thay, nói em là đứm nhóc nhần tâm không sai chút nào!"

Qua đường truyền di động, ngón tay xách vấy của Lâm Uyển Bạch vịn vẹo đến tái xanh đi.

Giữa vô số những lời than vãn dẫu dàng mà trầm âm của anh, mắt cô như rung rung nước.

Đến khi màu mắt chuyển sang màu đỏ, Lâm Uyển Bạch mới không nhìn được, nghẹn ngào, giống như đang không ở chung một tần số với anh: "Con dao găm bị hỏng rồi..."

Yến Phong ở đầu kia khựng lại, sau đó cười hòa nhã: "Đồ ngọc, hỏng rồi có thể sửa, hoặc tặng em một cái khác."

"Em cũng rất nhớ... Châu Châu."

Câu này Lâm Uyển Bạch nói rất chậm rãi, nhất là đoạn ngừng phía sau.

"Được." Yến Phong cười nói: "Anh sẽ chuyển lời lại cho em."

Lâm Uyển Bạch không nói tiếp được nữa, đành viện một cái cớ: "Di động của em sắp hết pin rồi, hôm khác nói tiếp..."

Bỏ di động xuống, cô nhắm chặt mắt lại.

Chẳng bao lâu sau, nó lại rung lên lần nữa, ba chữ Hoắc Trường Uyên như kêu gào trên màn hình.

"Ở đâu!"

Cô vừa bắt máy, giọng anh cũng gào lên.

Lâm Uyển Bạch đáp ngay: "Tôi đang ở khách sạn..."

"Tôi đã lật tung cả phòng lên rồi, em ẩn thân à?" Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng.

Lâm Uyển Bạch không giấu giếm được nữa, đành nhìn xung quanh một lượt, bỗng nhiên cô bàng hoàng nhận ra đến cả Đông, Tây, Nam, Bắc mình cũng không phân biệt được nữa. "Hình như tôi lạc đường rồi..."

Hoắc Trường Uyên trầm ngâm giây lát rồi mới nói lại lần nữa: "Xung quanh em có những gì? Kiến trúc, biển hiệu, gì cũng được!"

Lâm Uyển Bạch vẫn rất mơ màng: "Tôi cũng không biết nữa, đây là một công viên..."

"Em đứng yên đó đợi tôi!"

Lâm Uyển Bạch định nói không cần, cô có thể qua bên đường đợi taxi, nhưng anh đã ngắt máy.

Có lệnh của anh, cô không dám đi tiếp, chỉ xách vấy ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh chờ đợi. Có thể vì cách ăn mặc nổi bật lại là người phương Đông nên người qua đường ít nhiều đều nhìn cô.

Khi Hoắc Trường Uyên tới, có hai thanh niên lưu manh đánh huýt sáo trên choker cô.

Anh xuống xe, không nói năng gì, kéo tay cô rồi ấn vào ô tô.

Dọc đường không ai nói chuyện với ai. Về đến khách sạn, Hoắc Trường Uyên đi ra phía trước dùng thẻ phòng mở cửa.

Anh bật đèn, vào đến tận phòng ngủ rồi mới dừng bước, cái bóng càng trở lên cao lớn dưới ánh đèn. Anh nhìn cô chằm chằm.

"Chuyện giữa em và Yến Phong là thế nào?"

Khi anh lên tiếng, biểu cảm không chút thay đổi, bình thường như ánh trăng ngoài cửa sổ.

Lâm Uyển Bạch chậm chậm mím môi lại, nuốt nước bọt: "Giống như anh ấy nói..."

"Quen biết từ lâu?" Hoắc Trường Uyên lặp lại.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch cúi đầu rất thấp.

Lâm Uyển Bạch không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, lặng lẽ vòng sang bên kia giường: "Tôi muốn ngủ rồi."

Hoắc Trường Uyên thấy cô không thay quần áo, cứ thế trùm chăn nằm lên giường, nửa bên mặt vùi vào gối, đôi mi sụp xuống nặng nề tâm sự để lại hai cái bóng.

Rất lâu sau, cô bất động, có vẻ như ngủ thật rồi.

Hoắc Trường Uyên trầm mặc đứng yên ở đó, neho mắt nhìn cô như đang xem xét, một sự lặng im như núi tuyết.

Bất ngờ, anh sải bước lao tới, thô lỗ tung chăn ra: "Dậy! Làm với tôi!"

~Hết chương 64~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Cả người Lâm Uyển Bạch bị anh dưng dậy.

Chiếc váy trên người biến mất bằng cách nào cô hoàn toàn không hay biết, chỉ còn nghe thấy tiếng từng lớp vải bị xé rách.

"Đừng mà..."

Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu, muốn né tránh bờ môi mỏng của anh.

Ngón tay trở và ngón tay cái của Hoắc Trường Uyên giữ chặt lấy cằm cô, ép cô phải nhìn thẳng về phía mình. Anh hừ lạnh: "Tôi cứ muốn!"

Lâm Uyển Bạch liều mạng dùng hai tay chống cự, chưa bao giờ từ chối lòng ngực và hơi thở anh như lúc này.

"Lâm Uyển Bạch, hãy nhìn rõ thân phận của mình, em không có quyền nói không!"

Câu nói này đã thành công khiến cả cơ thể Lâm Uyển Bạch cứng đờ lại, cô buông thõng tay xuống, không có bất kỳ hành động nào nữa.

Giống như cô đang kiềm chế mọi cảm xúc, để mình không còn chút hơi thở nào nữa.

Hoắc Trường Uyên rất hài lòng với sự ngoan ngoãn của cô, nhưng sự u ám trên khuôn mặt chỉ càng thêm sâu đậm, những múi cơ bắp của anh căng ra, tưởng chừng muốn thẳng thừng bùng nổ ra ngoài.

Anh kéo cánh tay đưa lên che chặt đôi mắt của cô: "Không được nhắm mắt lại!"

"..."

"Nhìn tôi!"

"..."

Hoắc Trường Uyên ngồi ở cuối giường, hình bóng sự kích tình trên khuôn mặt vẫn chưa hoàn toàn tan đi.

Anh rút ra một điều thuốc, cúi đầu châm lên, dùng tay phải che đi ngọn lửa xanh từ trong bật ra.

Phả ra một làn khói, Hoắc Trường Uyên đắm chiêu nhìn Lâm Uyển Bạch nằm trên giường thông qua màu trắng xám ấy. Cô mềm oặt ở đó như một cảnh dương liễu, trên bả vai để trần là những dấu vết anh để lại không thể che giấu, đôi mắt vẫn còn phấp đỏ.

Quen biết từ trước...

Anh lặp đi lặp lại mấy chữ này.

Không có tiếng động nhưng tựa hồ vẫn có những tiếng nghiêng răng vang lên trong lòng.

Hoắc Trường Uyên hút hết một điều thuốc, lại nằm lên giường, ngón tay anh vừa chạm vào, người cô đã run lên.

Lâm Uyển Bạch còn chưa mở được mắt ra đã bắt đầu run rẩy cầu xin: "Thật sự không được nữa đâu..."

Hoắc Trường Uyên làm như không nghe thấy, vẫn ôm chặt eo cô.

"Tối nay em đừng hòng được ngủ!"

...

Buổi chiều hôm sau, chiếc xe đi thẳng một mạch ra ngoài ngoại ô.

Đi suốt một đoạn đường núi, khi mọi sự lắng lại dừng lại, Giang Phóng ngồi phía trước quay đầu lại: "Cô Lâm, đến rồi à!"

Lâm Uyển Bạch gật đầu, trên khuôn mặt vẫn là hai quảng mắt đen xì vì thiếu ngủ, khi xuống xe hai chân vẫn còn chao đảo.

"Cô đi chậm thôi!" Giang Phóng đưa tay ra đỡ.

Ngay lập tức, anh ấy cảm nhận được một ánh mắt sắc lạnh từ phía sau nhìn tới.

Quay đầu lại anh ấy bèn nhìn thấy Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lại đứng ở đó. Giang Phóng vội rút tay lại: Boss đáng sợ quá!

Lâm Uyển Bạch cảm ơn anh ấy, sau đó lặng lẽ đi tới bên cạnh Hoắc Trường Uyên. Khi bị anh nhìn thẳng, hơi thở của cô cũng run rẩy. Sự thật là những ký ức về đêm qua quá điên cuồng và đáng sợ.

Hoắc Trường Uyên không nói gì cả, chỉ giơ tay lên ra hiệu, có một nhân viên phục vụ mang quần áo đến cho cô.

Người nhân viên rất nhiệt tình, toàn là những người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh.

Sau khi Lâm Uyển Bạch thay quần áo đi ra, Hoắc Trường Uyên cũng đã thay đồ xong. Chỉ có điều vóc người anh cao lớn, nên anh mặc bộ đồ đen trắng xen kẽ trông giống như một người mẫu. Chỉ một bóng lưng thôi mà vẫn tạo nên hiệu ứng như chụp ảnh poster.

Cô không biết họ định làm gì, nhưng nhìn trang phục có lẽ là một môn thể thao.

Lâm Uyển Bạch đi tới, loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông điện thoại quen thuộc.

Sau đó, cô nhìn thấy Hoắc Trường Uyên cầm di động đưa lên tai: "A lô?"

Sau khi Lâm Uyển Bạch nhìn rõ, bất giác sai bước tiến tới, gạt lại di động của mình trong tay anh.

Trên màn hình hiển thị chữ "Yến Phong", là số điện thoại sau khi ngắt máy tới qua cô đã lưu lại vào di động. Nhìn thấy cuộc gọi vẫn đang kết nối, cô vội vàng tắt máy.

"Sao anh lại nhận điện thoại của tôi!"

Lâm Uyển Bạch cắn môi, nắm thật chặt di động.

Đôi mắt u tối của Hoắc Trường Uyên nheo lại, thu toàn bộ biểu cảm phần nộ của cô vào tầm mắt.

Sau vài giây ngắn ngủi, tiếng chuông lại vang lên lần nữa.

Vẫn là cái tên ban nãy, Lâm Uyển Bạch đi sang bên cạnh mấy bước, che chặt di động.

Yến Phong nghe được giọng cô thì dừng lại một chút, hỏi: "Người nhận điện thoại ban nãy là đàn ông sao?"

"Thế ư..." Lâm Uyển Bạch mơ hồ đáp ứng: "... Em vừa nhận, có thể do đường truyền đấy."

Cũng may Yến Phong không phải Hoắc Trường Uyên, anh ấy không hỏi dồn hỏi ép. Trước nay dù cô có nói gì, anh ấy đều sẽ tin tưởng.

"Tối qua quả thực quá vội vàng, vốn dĩ định hẹn em ra gặp mặt, Châu Châu cũng ầm ĩ đòi gặp em." Yến Phong ngừng lại, có phần khó xử: "Nhưng trong quân đội có việc đột xuất, lát nữa anh phải xuất phát đi Los Angeles, việc rất khó khăn, e là trong vòng mười ngày chưa thể quay về..."

"Em hiểu rồi..." Lâm Uyển Bạch khẽ nói.

Yến Phong thở dài: "Tiểu Uyển, lần này về nước không được phép tắt máy của anh nữa, đừng để anh không liên lạc được với em!"

"Vâng." Lâm Uyển Bạch gật đầu, cho dù anh ấy sẽ chẳng nhìn thấy.

Ngắt máy xong, cô quay người lại, Hoắc Trường Uyên vẫn đứng nguyên ở đó.

Trong tay anh có thêm một điều thuốc đang cháy. Anh đang gạt tàn thuốc một cách thuần thục. Khi thấy cô cầm di động quay về, anh đột ngột buông một câu: "Qua điền bằng biểu!"

"Rầm rầm..."

Tiếng trực thăng ầm ầm vang dội bên tai, Lâm Uyển Bạch cảm giác trái tim không chịu nổi áp lực.

Cô điền xong bảng biểu theo yêu cầu của anh, liền có nhân viên mặc trang bị lên người cô rồi ngay lập tức đưa cô lên trực thăng.

Khác với lúc họ đến đây. Nơi này rất nhỏ, chỉ chứa được khoảng bốn đến năm người, cảm tưởng chỉ cần nghiêng đầu là có thể nhìn thấy mặt đất càng lúc càng xa, hơn nữa khi gặp gió, cảm giác rung lắc sẽ cực kỳ rõ rệt.

Chuyến bay khoảng hơn hai mươi phút, chiếc trực thăng dừng trên độ cao hơn 4000 mét.

Khi cửa khoang được mở ra, cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng hiểu họ sẽ làm gì.

Phi công ngồi phía trước ra hiệu bằng tay cho Hoắc Trường Uyên, sau đó anh bèn kéo cô ra phía mép cửa. Gió ào ào thổi vào, gần như muốn thổi cả cô xuống.

Khuôn mặt Lâm Uyển Bạch dần dần tái mét, hai tay cô bám chặt lấy lưng ghế: "... Tôi không làm được không?"

"Không được." Hoắc Trường Uyên từ tốn đáp lại.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu, ánh mắt rời rạc và hoảng sợ.

Dường như cô lại nhìn thấy cảnh mẹ nhảy từ trên lầu cao xuống, sau đó là cảnh tượng mặt đất lênh láng máu...

"Tôi thật sự rất sợ..." Răng của Lâm Uyển Bạch va lập cập vào nhau.

Hoắc Trường Uyên cười khẩy, kéo cô ra trước mặt mình như kéo một con chim nhỏ.

Anh kết nối những trang bị trên người cô vào người mình, làm bước kiểm tra cuối cùng, sau đó giờ tay kéo cửa máy bay ra, nói vào tai cô bằng một chất giọng bình tĩnh: "Đây là cái giá của việc em khiến tôi không vui."

Ngay sau, họ nhảy xuống dưới.

"Á!..."

Tiếng hét của Lâm Uyển Bạch và tiếng gió hòa vào nhau.

Sau khi họ rơi tự do khoảng bốn mươi giây, Hoắc Trường Uyên mới bật dù.

Anh có giấy chứng nhận cho bộ môn nhảy dù này, thế nên hoàn toàn yên tâm khi nhảy dù đôi với cô. Có điều, khi họ từ từ rơi xuống, anh cũng dần dần cảm thấy điều bất ổn.

Cô gái vốn đang kêu la trong lòng mình chẳng biết đã im bật từ lúc nào.

Cuối cùng khi họ rơi xuống mặt đất bằng, Hoắc Trường Uyên cúi ngay đại an toàn ra.

Anh quỳ xuống đất, thấy cô mềm oặt tựa vào lòng mình, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, hai mắt nhắm nghiền...

~Hết chương 65~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

"Lâm Uyển Bạch, này..."

Hoắc Trường Uyên giờ tay vỗ nhẹ lên mặt cô, không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ có mí mắt run rẩy.

Nếp nhăn hằn sâu do nhíu chặt đôi mày, vốn dĩ chỉ đơn thuần muốn trừng phạt cô một chút, không ngờ cô lại sợ độ cao đến vậy.

Chẳng trách lúc trước khi dẫn cô đến sân bay, từ đầu đến cuối cô không nói lời nào. Sau khi ngồi lên máy bay mặt cũng đầy căng thẳng, thì ra không chỉ

là sự hồi hộp vì lần đầu đi máy bay, mà còn là nguyên nhân sợ độ cao.

Hoắc Trường Uyên càng nhắm mắt tịt.

"Lâm Uyển Bạch, tỉnh lại đi!"

Anh gọi thêm mấy lần, nhưng cô không có dấu hiệu mở mắt ra.

Hoắc Trường Uyên bế cô lên, sai bước rời đi.

Khi trở về phòng khách sạn, vị bác sỹ tư anh gọi tới cũng đã khẩn trương có mặt kịp thời. Đó là một bác sỹ Hoa kiều, nhưng tiếng Trung không lưu loát lắm: "Anh Hoắc, cô gái này chỉ là quá sợ hãi nên xảy ra hiện tượng ngất tạm thời thôi."

"Vậy vì sao cô ấy không tỉnh lại!" Khuôn mặt Hoắc Trường Uyên căng ra.

Từ chỗ nhảy dù về tới đây cũng gần một tiếng đồng hồ rồi, nhưng cô vẫn cứ nhắm nghiền mắt bất tỉnh.

"Có thể là bị chút phong hàn, nên hơi sốt nhẹ." Bác sỹ bỏ ống nghe xuống: "Không được gọi là nghiêm trọng, uống chút thuốc, chườm khăn lạnh là được!"

Tối hôm qua, anh đã hành hạ cô nhiều lần.

Cuối cùng, thậm chí còn bế cô khỏi giường, làm ngay trước tấm rèm cửa của khung cửa sổ sát đất, bên cạnh là chiếc điều hòa đang treo...

Hoắc Trường Uyên ngượng ngập ho khẽ một tiếng, rồi dặn dò Giang Phóng đưa bác sỹ ra.

Anh gọi phục vụ phòng mang túi chườm đá tới, anh dùng khăn mặt quấn một vòng, rồi mới đặt lên trán Lâm Uyển Bạch.

Trong mơ màng, Lâm Uyển Bạch dường như có đôi chút giãy giụa.

Hoắc Trường Uyên nạt: "Nằm im!"

Có vẻ như anh luôn có một uy quyền vô hình dù cô đang trong trạng thái vô thức, cô lập tức trở nên ngoan ngoãn.

Từ lúc về phòng đến giờ, Hoắc Trường Uyên vẫn chưa thay quần áo. Anh giật giật cổ áo sơ mi, định quay người đi cời tạm để lên sofa thì bàn tay buông thõng bỗng túm lấy anh.

Anh cúi đầu, nhìn thấy tay mình được cô nắm chặt.

"Mẹ ơi..."

Hàng mi Lâm Uyển Bạch nhẹ nhàng run rẩy, bờ môi khô khốc mấp máy.

Hoắc Trường Uyên ngồi phục xuống bên cạnh giường, nắm lại tay cô, rồi vỗ về nhẹ nhàng lên mu bàn tay.

Đưa bác sỹ về rồi, Giang Phóng lập tức quay lại, cũng yên lặng lắng nghe vài giây rồi bất ngờ nói: "Hoắc tổng, hình như cô Lâm đang gọi tên anh!"

Hoắc Trường Uyên nghe thấy vậy bèn nhướng mày.

Khuôn mặt cương nghị cũng bất giác sát lại gần hơn một chút, ghé tai vào môi cô.

Dường như đúng là có loáng thoáng nghe thấy họ của mình, một sợi dây nào đó trong trái tim anh như bị đùa nghịch. Anh nín thở lắng nghe người giãy lất, cuối cùng anh cũng đợi được cô lên tiếng lần nữa, thanh âm khê khàng, khàn đặc.

"Hoắc Trường Uyên, tên khôn kiếp..."

Khuôn mặt Hoắc Trường Uyên đổi màu trong phút chốc như bảng điều khiển.

Giang Phóng đứng bên vịn xua tay: "Khụ! Em chưa nghe thấy gì hết!"

...

"Trời ơi, trên kia có người định nhảy lầu!""

"Hình như là phụ nữ!"

Bên dưới tòa chung cư càng lúc càng tụ tập đông người hơn. Ai nấy đồng loạt ngẩng đầu, nhìn lên người phụ nữ mặc áo bệnh viện đứng trên tầng cao nhất. Dường như chỉ trong chớp mắt, bà sẽ nhảy thẳng xuống dưới vậy.

Lâm Uyên Bạch nhỏ bé chen ra khỏi đám đông, miếng bánh donut trong tay rơi xuống đất.

Cô hét rất to, nhưng giọng cô bị tiếng người ồn ã dìm xuống. Cô muốn ngăn cản nhưng vô ích, chỉ biết giương mắt nhìn mẹ rơi từ trên cao xuống, giống như một đóa hoa nở sai mùa, chỉ còn lại một màu đỏ lênh láng khắp đất...

"Mẹ, đừng mà..."

Lâm Uyên Bạch choàng tỉnh dậy.

Tầm nhìn bị hạn chế trong giây lát. Khi cô nhìn lại được, rất lâu sau mới nhận ra mình đang ngồi trên máy bay.

Tám che sáng đã được hạ xuống, hình như giờ là ban đêm, trong khoang máy bay im phăng phắc, không có nhân viên nào đi lại.

Lâm Uyên Bạch vô thức cựa tay, phát hiện có một bàn tay dày dặn đang nắm chặt tay mình.

Cô nhìn lên trên, xuất hiện một chiếc đồng hồ đeo tay hạng sang, sau đó là một bắp tay rắn rỏi, cuối cùng là yết hầu nổi trội và một khuôn cằm sắc lẹm. Đôi mắt thâm trầm ban ngày giờ nhắm lại, như đang say ngủ.

"Cô Lâm, cô tỉnh rồi à!"

Giang Phóng ngồi ở ghế bên kia mỉm cười nhìn về phía cô.

Lâm Uyên Bạch vẫn hơi ngơ ngẩn: "Chúng ta đang..."

"Chúng ta đang ở trên chuyên cơ riêng bay về Băng Thành. Sau khi nhảy dù, cô đã hôn mê suốt một ngày một đêm!" Giang Phóng nhìn ông chủ của mình rồi nói tiếp: "Hoặc tổng vẫn luôn ở bên cạnh cô, hủy bỏ mọi lịch trình, bây giờ còn về nước trước hai ngày nữa."

Lâm Uyên Bạch chỉ "ồ" lên một tiếng.

Cô rút tay về nhưng không rút được, đành giả vờ nhắm mắt lại.

Chuyên cơ có chỗ đỗ riêng tại sân bay. Sau khi ra ngoài, Giang Phóng không đi theo họ, chỉ đưa chìa khóa xe cho Hoắc Trường Uyên. Con xe Land Rover màu trắng ấy cũng đang đỗ bên đường.

Khi đóng cửa xe lại, Hoắc Trường Uyên bắt ngờ lên tiếng: "Mẹ em có thích hoa gì không?"

"Hoa loa kèn..." Lâm Uyên Bạch không nghĩ đã buột miệng trả lời.

Ngay sau đó cô khẽ nhú mồm, chưa hiểu ý tứ của anh. Thấy anh không định lên tiếng, cô cũng đành im bật.

Chiếc xe phóng đi rất nhanh trên con đường cao tốc hướng về thành phố, phía đối diện thi thoảng lại có chiếc xe vượt qua. Có thể vì con sốt vừa mới hạ, cộng thêm hơn chục tiếng đồng hồ ngồi máy bay, Lâm Uyên Bạch rất mệt mỏi. Cô kéo tấm chăn sáng xuống, chớp mắt một chút.

Khi cô mở mắt ra, không ngờ họ vẫn chưa trở về trung tâm tráng lệ.

Là một nghĩa trang nằm tại ngoại ô, còn ghế sau có thêm một bó hoa loa kèn. Anh đã dừng xe để mua lúc nào, cô không hề hay biết.

Hoắc Trường Uyên rút chìa khóa xe ra: "Mộ ở đâu?"

"..." Lâm Uyên Bạch nhú mồm.

Hoắc Trường Uyên vươn cánh tay dài, ôm bó hoa loa kèn lên, đánh mắt sang bên cạnh: "Chẳng phải lúc mê ngủ em cứ gọi mẹ suốt sao, bây giờ tới rồi, không vào thăm mẹ?"

Đi một quãng đường núi không hề ngăn, Lâm Uyên Bạch chốc chốc lại cắn môi, quay đầu nhìn.

Gần như lần nào cô cũng đến thăm mẹ một mình, ngoài bó hoa loa kèn trong lòng thì chưa từng dẫn người đàn ông nào đến đây.

Cho dù là Yến Phong, cũng chưa từng.

Đi tới trước một ngôi mộ, Lâm Uyên Bạch đón lấy bó hoa trong tay anh, đặt cạnh bia.

Có thêm một người đứng phía sau, cô rất bối rối.

Khoảng hơi mười phút sau, Lâm Uyên Bạch quay đầu lại nói: "Có thể về được rồi..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Trước khi đi, anh quay đầu nhìn người phụ nữ trẻ trên bia mộ, khẽ cúi đầu như lời chào tạm biệt.

Họ lại đi theo con đường núi lúc này rồi trở về xe. Hoắc Trường Uyên không cho xe chạy ngay mà chống một tay lên cửa sổ, một tay đặt trên vô lăng. Yết hầu của anh trượt lên trượt xuống, cô lời nào đó ngập ngừng định nói rồi thôi.

"Trước khi chơi nhảy dù, tôi không biết em sợ độ cao."

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên dần dần có dấu hiệu căng cứng, giọng nói có chút khó xử: "Sau này không như vậy nữa!"

Lâm Uyển Bạch nhìn sang góc nghiêng của anh, bàn tay đặt trên đầu gối cuộn chặt lại.

Như vậy là đang xin lỗi cô?

Nhưng, đến xin lỗi cũng bá đạo vậy sao?

~Hết chương 66~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Trong phòng VIP râm rĩ những tiếng yêu cầu hát. Khi di động vang lên, Lâm Uyển Bạch phải đi tí ra tận đầu hành lang mới bắt máy.

Ở đầu kia điện thoại có vẻ vừa kết thúc công việc, có tiếng gấp tài liệu lại: "Bệnh viện hay là nhà, tôi qua đón em."

Vẫn là những yêu cầu thẳng thừng như trước.

Lâm Uyển Bạch cắn môi: "E là không được rồi..."

"Nguyên nhân!" Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng.

"Hôm nay các đồng nghiệp trong phòng tụ tập, vừa ăn xong, giờ chúng tôi đang đi hát..."

"Còn bao lâu nữa thì kết thúc?"

"Vừa mới tới đây chưa lâu, chỉ ít cũng phải 11 giờ!" Lâm Uyển Bạch nhìn đồng hồ trả lời xong bèn ngừng lại một chút: "Mọi người đều chơi rất vui vẻ, bây giờ đi về có vẻ không thích hợp lắm. Hơn nữa đây là hoạt động tập thể đầu tiên tôi tham gia từ sau khi đến công ty... Hay là tối mai tôi đến nhé?"

Trước kia tan làm xong, cô toàn phải tới PUB làm việc ngay, cuối tuần cũng được sắp xếp công việc đầy ắp, bất kỳ hoạt động ăn uống tụ tập nào cô cũng chưa từng tham gia.

Lần này cuối cùng cô cũng có cơ hội, cô không muốn ra về giữa chừng.

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên không nói là được hay không được, anh chỉ im lặng hai giây rồi hỏi: "Quán Karaoke nào?"

"Quán bên bờ sông, cạnh nhà hàng Hữu Nghị." Lâm Uyển Bạch thành thật trả lời.

"Tôi biết rồi." Nói xong câu này, Hoắc Trường Uyên ngắt máy.

Lâm Uyển Bạch nhìn màn hình di động đen xì, như vậy chắc là anh đồng ý rồi chăng?

Nhún vai, cô quay trở lại phòng kín. Đã có đồng nghiệp nào đó hăng say hát rồi, chạy chân trần tới bàn uống nước lắc hông lắc mông.

Lâm Uyển Bạch học cách chơi trò tung xúc xắc với đồng nghiệp, đang chơi vui vẻ thì cửa phòng đột ngột bị đẩy ra, người bước vào là vị quản lý ban này đi vệ sinh, nét mặt anh ta sáng bừng lên: "Các vị, mọi người mau xem ai đến đây!"

Nói rồi, anh ta kích động nghiêng người sang bên cạnh, xuất hiện một hình bóng cao lớn.

Lâm Uyển Bạch lập tức ngậy người.

Bộ áo vest đen được cắt may chuẩn chỉnh, chiếc sơ mi trắng, hai màu sắc không bao giờ thiếu, thứ đồ trang trí duy nhất trên người có lẽ là chiếc đồng hồ

tinh xảo trên cổ tay.

Ngũ quan cương nghị nhưng không thô lỗ trông cực kỳ rắn rỏi, biểu cảm tựa hồ lúc nào cũng mang một vẻ tảng lờ người bên cạnh, khiến người ta không dám tùy ý tiếp cận, nhưng cũng lại toát ra một sức hấp dẫn lạnh lùng, độc đáo.

"A! Hoắc tổng!"

Đã có người không kìm được, kêu lên những tiếng khê khàng.

Bởi vì có dự án hợp tác với Hoắc Thị, lại là bộ phận chịu trách nhiệm chính nên không ai không biết Hoắc Trường Uyên.

Quản lý đã có chút men rượu trong người, lúc này lại càng kích động hơn: "Đúng là không có duyên không thành bạn! Gặp được Hoắc tổng ở đây, hơn nữa anh ấy còn nể mặt qua ngòi với chúng ta nữa!"

Quần xúc xắc trong tay còn chưa được Lâm Uyển Bạch đặt xuống đã bị người ta đẩy vào góc trong cùng của sofa.

Còn Hoắc Trường Uyên đã được mọi người đón tới một vị trí trung tâm nhất như một ngôi sao lớn. Quản lý niềm nở ngồi bên cạnh, cầm rượu và ly thủy tinh phục vụ.

"Rượu thì tôi xin phép không uống, vì còn lái xe." Hoắc Trường Uyên xua tay.

"Được, vậy Hoắc tổng uống chút nước ngọt đi!" Quản lý vội nói.

Còn chưa được căn dặn đã có một đồng nghiệp nữ giành giật đưa nước cho anh.

Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi: "Cảm ơn."

Hai chữ rất hồ hởi, nhưng đủ để khiến cô gái kia đỏ mặt.

Lâm Uyển Bạch lướt một vòng nhìn toàn bộ các cô đồng nghiệp nữ đang nịnh nọt ngồi vòng quanh sofa, trong lòng bất chợt có cảm giác không vui vẻ.

Ai bảo là hồng nhan họa thủy chứ?

Hoắc Trường Uyên bình thản nhìn qua rồi nói một câu: "Có tôi ở đây mọi người cũng đừng bó buộc, cứ tiếp tục đi!"

Sau câu nói của anh, cả phòng mới lại bùng cháy.

"Còn ai chưa hát nhỉ, khẩn trương chọn một bài đi!"

"Tiểu Lâm có phải vẫn chưa hát không?"

Thấy micro được đưa về phía mình, Lâm Uyển Bạch vội xua tay: "Bỏ đi, tôi hát không giỏi lắm..."

"Đừng mà, cô xem mọi người đều hát cả rồi, còn cô thì chưa hát bài nào cả!" Quản lý vẫn còn tưởng rằng cô ngại.

Mọi ánh mắt đều tập trung về phía này, Hoắc Trường Uyên cũng liếc sang, ngữ khí mang theo chút châm chọc: "Tôi cũng thấy là thôi đi."

Trước kia cô đã có trải nghiệm ca hát trước mặt anh nên nói như vậy cũng không có gì phải ngại.

Có điều, nhìn những tiếng cười nũng nịu phối hợp của các cô đồng nghiệp bên cạnh anh, bỗng dưng, Lâm Uyển Bạch lại rất dễ tâm.

Giống như đang hồn giặc ai đó, cô đón lấy micro: "Thật ra tôi biết hát kinh kịch..."

"Hí khúc?" Quản lý kinh ngạc.

"Ồ đây có điệu khúc Hoàng Mai thật này!"

Bên kia đã có những đồng nghiệp tốt bụng chọn giúp cô bài "Ai ngờ lại đỗ Trạng nguyên bằng vàng", hơn nữa còn chọn đoạn đặc biệt.

Là một đoạn khá quen tai của nữ phò mã. Nhạc dạo vang lên, Lâm Uyển Bạch có hồi hận cũng không kịp nữa, đành nhìn lên màn hình và hát.

Điệu khúc kết thúc, cả phòng im phăng phắc.

Lâm Uyển Bạch có hơi ngượng ngập, những tưởng sẽ giống như lần trước.

Quay lại, cô bỗng phát hiện mọi người đều nhìn mình bằng ánh mắt sững sờ, không biết là ai vỗ tay trước, lập tức tiếng vỗ tay kéo thành tràng dài.

"Tiểu Lâm, không nhìn ra đấy, cô còn có tài lẻ này!"

"À, mọi người chê cười rồi..."

Lâm Uyển Bạch thực sự chưa bao giờ nổi bật như vậy, vội vàng nhường lại micro cho đồng nghiệp. Lúc ngồi xuống, cô len lén nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, thấy anh cũng đang nhìn mình chăm chú, cô vội vàng quay đi, nhưng trái tim thì bồng rẫy.

...

Khi kết thúc buổi chơi ra về, Lâm Uyển Bạch lẻ mề đi sau cùng.

Bước ra khỏi cánh cửa kính, quả nhiên nhìn thấy chiếc Land Rover trắng đỗ ở đó, cô đi qua kéo cửa xe ra.

Hoắc Trường Uyên khởi động xe, men theo con đường chính đi khoảng hai, ba cây số. Rồi anh bất ngờ đánh lái sang phải, không lâu sau thì dừng hẳn. Trong tầm mắt là bờ sông cuộn cuộn, còn có thể nhìn thấy cây cầu bắc qua sông sáng rực ánh đèn.

Lâm Uyển Bạch không hiểu, đang định hỏi thì cũng đồng thời nghe thấy anh nói: "Hát lại bài Hoàng Mai ban nãy cho tôi nghe một lần nữa đi."

"Ồ đây hả?" Cô kinh ngạc.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lâm Uyển Bạch nhủ mảy. Một lát sau cô vẫn thấy dáng vẻ kiên nhẫn chờ đợi của anh.

Cô liếm liếm môi, rót cuộc vẫn ngượng nghịu lên tiếng hát: "Ta thi trạng nguyên nào phải vì hư danh, ta thi trạng nguyên nào mong làm quan lớn, chỉ vì Lý công tử đa tình, phu thê ân ái, hoa đẹp, trăng tròn mà thôi..."

Hai chữ cuối được cô kéo ra thật dài, bỗng chìm chìm trong nụ hôn bất ngờ của Hoắc Trường Uyên.

Khi buông ra, anh vẫn còn tựa trán mình vào trán cô, ánh mắt sâu xa: "Ai dạy em vậy?"

"Mẹ tôi dạy..."

"Ừm." Yết hầu của Hoắc Trường Uyên trượt lên trượt xuống, ép cô nhìn vào mình: "Sau này chỉ được hát cho một mình tôi nghe thôi."

Lâm Uyển Bạch nhăn mặt vì sự bá đạo thường xuyên của anh.

"Nghe rõ chưa?" Hoắc Trường Uyên hạ giọng.

"Nghe rõ rồi." Cô vội vàng ngoan ngoãn.

Lâm Uyển Bạch thấy canh không có dấu hiệu ngời dậy, vẫn dè dặt nửa người lên cô, hơn nữa còn giơ tay thò vào hộc đựng đồ, lấy ra một chiếc hộp nhỏ.

Cô nhìn chằm chằm chiếc hộp, nuốt nước bọt: "... Anh định làm gì?"

"Em nói xem?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Tôi không biết..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên rút ra một chiếc: "Xe chán.""

Xe... Xe chán.

Lâm Uyển Bạch tròn tròn mắt...

~Hết chương 67~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Phòng bệnh cao cấp nằm ở vị trí rất tuyệt vời, ánh sáng cũng tốt.

Lâm Uyên Bạch đứng bên cạnh cửa sổ, cả một khoảng rắng chiều hắt lên gương mặt, cảnh tượng tối qua không ngừng len lỏi vào đầu óc.

Khi Hoắc Trường Uyên xé bao cao su ra, cô còn tưởng anh đang đùa cợt.

Không ngờ một giây sau anh thật sự nhào tới. Chiếc ghế xe được anh hạ bằng xuống. Anh ngồi thẳng lên người cô, sau đó là tiếng kéo khóa quần của cô và tiếng van nài không thể trực diện hơn.

Lâm Uyên Bạch cũng muốn giãy giụa nhưng trong phạm vi do anh kiểm soát, cô chỉ có thể để mặc anh tìm tòi.

Cô còn không dám mở mắt ra, sợ có ai đó lại gần bất kỳ lúc nào.

Dường như suốt cả đêm, chiếc xe đều rung lắc.

Đây có lẽ là chuyện điên cuồng nhất cô làm cho đến thời điểm này, chỉ cần nhớ lại vẫn cảm thấy gò má nóng bừng.

"Sau này chỉ được hát cho mình tôi nghe thôi!"

Lâm Uyên Bạch nhớ lại câu nói của anh ngày hôm qua trước khi bước vào dữ dội.

Cô giờ tay sờ lên ngực, qua lớp vải vẫn cảm nhận được chiếc chìa khóa đang đưa trên xương hõm vai. Hôm đó khi anh đeo vào cho cô, anh cũng nói một câu tương tự: "Sau này đi tới đâu cũng phải đeo nó!"

Sau này, sau này...

Lâm Uyên Bạch mím môi, giữa họ làm gì có nhiều sau này đến vậy.

Lắc lắc đầu, cô quay người lại, phát hiện bà ngoại nằm trên giường đang mỉm cười nhìn mình.

"Tiểu Hoắc tặng sao?"

"Vâng..."

Bà ngoại mỉm cười giờ tay về phía cô, Lâm Uyên Bạch bước tới: "Để bà xem nào, cũng đắt lắm đấy, nhiều kim cương vậy mà!"

"Cháu không định nhận, nhưng anh ấy kiên quyết tặng..."

Lâm Uyên Bạch nhớ tới hành động của mình khi ở New York, vẫn còn chút khó xử, nhưng không ngờ lọt vào tai bà lại giống như làm nũng.

"Tiểu Bạch, ông trời cuối cùng cũng không bạc đãi cháu! Cháu cũng phải cố gắng trân trọng đoạn duyên phận này!" Bà ngoại thở dài, rồi chợt cảm khái: "Bà ngoại biết, lòng cháu ít nhiều vẫn không buông bỏ được người ấy... Bà cũng không thể không thừa nhận, Yến Phong là một chàng trai tốt. Có điều nó không chỉ hơn cháu những mười hai tuổi lại còn từng kết hôn, và mang theo một đứa con riêng..."

Lâm Uyên Bạch cúi gầm xuống: "Cháu hiểu ạ..."

Bà ngoại thấy vậy, ngập ngừng định nói tiếp rồi thôi, thờ dài.

Buổi tối hai bà cháu ăn tối cùng nhau, trong lúc đó Hoắc Trường Uyên gọi điện tới, nói rằng anh đã tới bệnh viện rồi.

Cô vừa ngắt máy, bà ngoại đã thúc giục: "Mau đi đi!"

Lâm Uyên Bạch bước ra từ tòa nhà lớn, Giang Phóng đứng bên cạnh chiếc Bentley mở cửa giúp cô.

Có lẽ anh vừa từ một buổi tiếp khách trở về, đang vắt chân vào nhau, đôi giày da đang đưa, hơi thở thoang thoang mùi rượu nhưng không quá nồng nặc.

Giờ này đường không tắc, giao thông rất thuận lợi.

Hoắc Trường Uyên hỏi một câu: "Bà ngoại thế nào rồi?"

"Rất tốt..." Lâm Uyên Bạch đáp lại anh.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lâm Uyên Bạch đánh mắt nhìn anh thật nhanh, cứ cảm thấy anh đang cố kiếm chuyện gì để nói...

Khoảng thời gian sau đó, Hoắc Trường Uyên rút một điều thuốc ra khỏi bao, nhưng không châm lên.

Ngón tay anh cọ cọ lên thân điều thuốc, anh vờ như vô tình đánh mắt nhìn Giang Phóng: "Khụ!"

"À đúng rồi Hoắc tổng!" Giang Phóng quay đầu, nói với vẻ như vừa mới nhớ ra: "Chủ tịch tập đoàn Đại Thương muốn mời anh tới khách sạn nhà mình dùng bữa."

"Ồ?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Giang Phóng cố tình ngừng lại một chút rồi mới nói tiếp: "Chẳng phải thứ Tư tuần sau là sinh nhật của anh sao, ông ta cũng muốn mượn cơ hội đó để thân thiết hơn."

Hoắc Trường Uyên lẳng lặng đánh mắt nhìn sang bên cạnh, hờ hững "ừm" một tiếng.

Lâm Uyển Bạch nhẹ nhàng cắn môi.

Sinh nhật à...

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã tới thứ Tư.

Lâm Uyển Bạch ngồi trước bàn làm việc, có chút không tập trung. Màn hình máy tính phản chiếu sắc mặt thấp thỏm của cô.

Bàn tay cô để hờ hững trên bàn phím khoảng mấy phút, cuối cùng cô vẫn đứng lên.

Cô cầm di động đi tới phòng trà nước, gọi điện cho bạn thân: "Cá nhỏ à, mình đây!"

"Tiểu Bạch, sao thế?"

Nét mặt Lâm Uyển Bạch để lộ chút không tự nhiên. Cô ngập ngừng rất lâu rồi mới hỏi thành lời: "À, cậu có biết nếu có một người bạn khác giới tổ chức sinh nhật thì thường mình nên tặng quà gì không..."

Khi màn đêm dần buông, Lâm Uyển Bạch khoác túi xách đi về phía tiểu khu cao cấp.

Cô những tưởng tối nay sẽ không nhận được điện thoại của Hoắc Trường Uyên, nào ngờ anh vẫn gọi cô đến.

Cô đặt tay lên túi xách, khác với bình thường, hôm nay nó hơi lồi lên.

Lâm Uyển Bạch hít sâu, bỗng dưng có phản căng thẳng.

Một chiếc ô tô lạng lẽ đi ngang qua cô, sau đó cửa sau bất ngờ bật mở, một cánh tay đầy sức mạnh thò ra, kéo thẳng cô vào trong xe.

Nếu là một người bình thường, họ nhất định sẽ cho rằng mình gặp cướp.

Lâm Uyển Bạch ngã xuống hàng ghế sau, đập thẳng vào một đôi mắt sâu hút.

Tay Hoắc Trường Uyên kẹp điều thuốc, trông tâm trạng anh có vẻ không tệ: "Từ xa đã nhìn thấy em rồi, đi như con ốc sên vậy!"

"..." Lâm Uyển Bạch không phản bác lại anh.

Phía trước chính là lối vào tiểu khu, chiếc xe Bentley giảm tốc độ xuống một chút.

Đến tòa nhà, Giang Phóng mở cửa xe sau ra, rồi lại ra sau cốp lấy ra hai chiếc túi xách: "Hoắc tổng, những món quà này em mang lên cho anh chứ ạ?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên hờ hững.

Trong lúc đi thang máy lên, Lâm Uyển Bạch đánh mắt nhìn chiếc túi đó.

Bên trong là liệt những chiếc hộp tinh xảo, những logo bên trên thể hiện đó toàn là đồ cao cấp, xa xỉ. Hơn nữa đáng sợ hơn là trên cùng có một chiếc hộp trong suốt, bên trong đặt một chiếc chìa khóa...

Lâm Uyển Bạch lặng lẽ giấu túi xách của mình ra phía sau.

Vào cửa, Giang Phóng để đồ ở cửa rồi cúi đầu chào, rồi đi trước.

Hoắc Trường Uyên có vẻ không mấy hứng thú. Anh chỉ liếc qua rồi tháo cà vạt đi vào trong. Lâm Uyển Bạch thay giày đi theo anh, vẫn đặt chiếc túi của mình ở sau eo, giống như sợ anh phát hiện ra.

Anh cởi áo khoác ngoài, vắt bừa lên thành ghế, rồi gập chân ngồi xuống sofa.

Anh không bật tivi lên, chỉ khoanh tay đặt lên đầu gối.

Đôi mắt thâm trầm nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, thấy cô không có động tĩnh gì, anh khẽ nhủ mảy: "Hôm đó em không nghe thấy lời của Giang Phóng ở trong ô tô à?"

"... Lời gì cơ?" Lâm Uyên Bạch khẽ liếm môi.

"Bỏ đi!" Hoắc Trường Uyên mặt thối hoắc.

Lâm Uyên Bạch nhìn ra phía cửa ra vào, dè dặt hỏi: "À... ý anh nói hôm nay là sinh nhật anh hả?"

"Em nghe thấy rồi mà không có động thái?" Hoắc Trường Uyên hừ lạnh.

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập giật giật chiếc túi xách của mình, cuối cùng vẫn nhún vai.

Cô ngẫm nghĩ, đành đi tới trước mặt anh, hai tay quy củ xếp bằng phía trước giống như một đứa trẻ thận trọng, mềm mại gọi tên anh: "Hoắc Trường Uyên, sinh nhật vui vẻ!"

"Đây là lần thứ hai em gọi cả tên họ của tôi."

Yết hầu của Hoắc Trường Uyên trượt lên trượt xuống, anh khẽ nheo mắt lại.

"Lần thứ hai?" Lâm Uyên Bạch nghe xong kinh ngạc, lại thấy rất khó hiểu: "Vậy lần đầu tiên là khi nào?"

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật. Anh từ chối trả lời câu hỏi này, mà bình tĩnh nói bằng một cảm xúc không rõ ràng: "Lâm Uyên Bạch, ngoại trừ bố mẹ tôi ra, em là người đầu tiên dám gọi cả họ lẫn tên của tôi đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Ba chữ "người đầu tiên" như đánh thẳng vào trái tim.

Hơi thở của Lâm Uyên Bạch hơi run rẩy. Cô những tưởng mình đã chọc giận anh, nên căng thẳng quan sát anh một chút. Cô thấy trên khuôn mặt anh không hề có dấu hiệu của sự giận dữ, chỉ là đôi mắt hơi tối đi, giống như một miệng giếng khô vậy.

Bàn tay cô bắt ngờ bị anh nắm chặt, cả người bị anh loạn choạng kéo về phía mình.

Do lực và tư thế, Lâm Uyên Bạch cứ thế ngồi sụp trước mặt anh như một con cún vậy.

Cô định đứng dậy, nhưng trán bỗng bị ngón tay trỏ của anh ấn xuống, dễ dàng đẩy cô về vị trí cũ. Khuôn mặt anh gần trong gang tấc, khoảng cách được kéo lại tạo thành một bầu không khí hết sức mờ ám.

Hơi thở của Hoắc Trường Uyên phả về phía cô: "Chỉ một câu chúc mừng sinh nhật là xong sao?"

Lâm Uyên Bạch có phần gấp gáp: "Anh là tôi đi nấu mỳ mừng sinh nhật anh?"

"Tôi đã ăn rồi." Hoắc Trường Uyên cứng rắn.

"À..." Lâm Uyên Bạch ngẫm nghĩ rồi bứt rứt hỏi: "Vậy hay là tôi hát cho anh một bài chúc mừng sinh nhật?"

"Phiên bản kịch kịch của Hoàng Mai?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Không phải..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập.

Cô chỉ biết hát vài đoạn như thế, nhạc chúc mừng sinh nhật thì chưa luyện qua.

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên rướn lên, anh ngẫm nhìn cô chăm chú ở khoảng cách gần một lúc, hai tay buông xuống đặt trên đầu gối có vẻ như nản chí: "Em thật sự không chuẩn bị gì hết?"

Nếu anh nhớ không nhầm, lần Giang Phóng nhắc nhở trên xe đã cách đây một tuần rồi.

Nhiều ngày trôi qua như vậy, sao lại không đủ thời gian chuẩn bị chứ?

Mỗi năm vẫn có rất nhiều người tặng quà sinh nhật cho anh, Hoắc Trường Uyên đa phần không thèm để ý. Có món quà còn bị anh để trong garage rất nhiều năm vẫn không bóc. Không hiểu vì sao, năm nay anh đặc biệt muốn nhận được quà của cô, kỳ vọng này đã lâu lắm rồi anh không có được.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Thấy sắc mặt anh thối hoắc, cô dè dặt bổ sung một câu: "Xin lỗi nhé."

"Thôi bỏ đi!" Hoắc Trường Uyên lặp lại lần nữa, có điều giọng trầm hơn những câu trước một chút. Sau đó anh bất ngờ đứng lên khỏi sofa, hậm hực buông một câu về phía cô: "Tắm rửa đi ngủ!"

Lâm Uyển Bạch co rụt người lại một cách vô dụng.

Cô luôn cảm thấy, lát nữa lên giường anh sẽ không dễ dàng tha cho mình đâu.

Thở hắt ra một hơi, Lâm Uyển Bạch cũng đứng lên theo, chỉ có điều do vị trí, đằng sau lưng cô là chiếc bàn uống nước nên chiếc túi xách giấu sau lưng bị cọ một cái, đồ đạc bên trong rơi hết ra ngoài, vang lên những tiếng lộp cộc không lớn lắm.

Sợ bị anh phát hiện, cô vội vàng quay lại nhặt nhanh.

Nhưng đã không còn kịp nữa, Hoắc Trường Uyên vươn tay ra: "Đây là cái gì?"

"À..." Lâm Uyển Bạch ấp úng.

Hoắc Trường Uyên cầm chiếc hộp vuông vức lên tay. Nó to hơn lòng bàn tay anh một chút. Do được bọc bằng giấy da bò màu nâu nên cũng không nhìn ra được bên trong là thứ gì.

Anh đột ngột nghĩ ra điều gì, bèn nhướn cao mày: "Quà?"

Lâm Uyển Bạch không lên tiếng, biểu cảm trên mặt rất khó xử.

Việc đã đến nước này, cô đành giương mắt nhìn anh từ từ xé lớp giấy da bò ra, trái tim cũng vì căng thẳng mà đập dữ dội.

Sau khi mở chiếc hộp ra, bên trong là một con dao cạo râu tự động.

Hoắc Trường Uyên cầm nó lên, đồng thời nói một câu mang theo âm đuôi vui vẻ: "Chẳng phải nói là không chuẩn bị gì sao?"

Mí mắt Lâm Uyển Bạch run rẩy, cô lẩm bẩm có phần ngượng ngập: "Ban này Giang Phóng xách mấy chiếc túi toàn đồ hàng hiệu, tôi còn nhìn thấy cả chìa khóa xe, bảo tôi làm sao dám lấy nó ra..."

Cô đã đắn đo rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định sẽ mua quà cho anh.

Khi cô gọi điện thoại hỏi người bạn thân, cô ấy đề cập hoặc là bật lửa hoặc dao cạo râu. Tặng cái đầu tiên thì có hơi mờ ám, thế nên cô chọn cái phía sau. Giờ nghĩ trưa, cô tranh thủ bỏ bữa để tới trung tâm siêu thị mua quà.

Nói xong Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm phải ánh nhìn sâu hút của anh.

Lúc này, trong đôi mắt anh vẫn sâu như một miệng giếng khô vậy, nhưng lại có thêm nhiều tia sáng hiếm thấy. Ánh sáng đó quá xa lạ cũng quá nổi bật, khiến người ta tò mò muốn tìm kiếm nhiều hơn, rồi vô thức bị hút vào.

Lâm Uyển Bạch quay mặt đi, tinh thần hơi rối loạn.

Cô đứng dậy, vờ bình tĩnh, cố gắng chuyển đề tài: "Đây là một thương hiệu nội. Tôi cũng chưa từng mua thứ này bao giờ nên cũng không hiểu lắm. Là nhân viên cửa hàng giới thiệu cho tôi, không biết anh có thích không..."

Nói rồi, cô gờ tay định giải thích cho anh nghe các tính năng của nó.

Có điều ngón tay cô còn chưa chạm đến đã bị anh mạnh mẽ né tránh.

"Không được đụng của tôi!"

Hoắc Trường Uyên nhú mày, nghiêng nửa người sang bên.

Lâm Uyển Bạch hơi sững lại. Có lẽ cô không ngờ phản ứng của anh lại lớn như vậy. Anh há hốc miệng thì nhìn thấy anh nắm chặt con dao cạo râu trong tay mình, đi lên gác, chỉ để lại cho cô một bóng lưng.

Giữa lúc bước lên lầu, anh luôn cúi gằm.

Tắm rửa xong, Lâm Uyển Bạch nằm trong chăn chưa được bao lâu thì bị anh kéo qua, đè xuống dưới.

Khi nụ hôn của anh rơi xuống, cô cũng đồng thời bị tan chảy.

Vỏ bao cao su bị vứt xuống đất, Hoắc Trường Uyên cúi mặt: "Gọi tên tôi đi."

"Hoắc Trường Uyên..."

Lâm Uyển Bạch liếm môi, ngoan ngoãn làm theo.

Chỉ vì anh nói mình là người đầu tiên, cô cứ cảm thấy trái tim run rẩy.

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên đỏ lên một chút: "Gọi lại lần nữa đi!"

"Hoắc Trường Uyên..."

"Tiếp tục!"

"Hoắc Trường Uyên..."

...

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, Lâm Uyển Bạch vẫn thấy người đau nhức.

Cổ họng cũng khàn đặc. Tối qua cô bị anh ép phải gọi tên mình không biết bao nhiêu lần. Cũng chẳng biết là trò đùa quái đản gì, cô chỉ nhớ mỗi lần gọi tên anh, màu đỏ trong ánh mắt anh lại đậm thêm một chút.

Cô vót nước lạnh lên rửa mặt, khi treo lại khăn mặt, cô chợt sững sốt.

Con dao cạo râu cô tặng đang được đặt trên bệ, hơn nữa con dao cũ còn bị vứt thẳng vào sọt rác.

Lâm Uyển Bạch quay đi, không dám tin vào cảnh tượng vừa xong.

Nếu thị lực của cô không sai, thì con dao cũ của anh là hàng nhập khẩu, giá còn đắt hơn con của cô nhiều lần..

Lúc xuống nhà, chiếc Bentley màu đen đã đỗ trước cửa từ lâu.

Giờ cao điểm, chiếc xe đi hơi chậm một chút. Dọc đường anh cũng không nhàn nhã, Giang Phóng lấy tài liệu và PDA ra, cung kính báo cáo với Hoắc Trường Uyên lịch trình và sắp xếp cả ngày.

Không biết là cố tình hay vô ích, tay Hoắc Trường Uyên cứ đưa lên xoa xoa cằm.

Không lún phún râu, sạch sẽ vô cùng.

Lâm Uyển Bạch nghĩ tới con dao cạo râu nhập khẩu bị ném vào trong thùng rác, hoảng loạn quay đi, hướng ra ngoài cửa sổ.

Tới tòa nhà văn phòng, Giang Phóng mở cửa cho cô, cô nói cảm ơn và chuẩn bị đi làm.

"Đợi chút."

Hoắc Trường Uyên bỗng gọi giật cô lại.

Lâm Uyển Bạch nghi hoặc, dừng động tác, quay đầu lại: "... Sao vậy?"

Hoắc Trường Uyên không nói, mà đổ nửa người về phía cô, ngũ quan của anh dần dần được phóng to trong khuôn mặt cô, sau đó anh hôn cô một cách bất ngờ đường đột.

Không có sự nóng rẫy triền miên, chỉ nhẹ nhàng như chuồn chuồn đập nước.

Động tác của anh cũng rất nhanh, đến nỗi Lâm Uyển Bạch còn không kịp phản ứng.

Hoắc Trường Uyên lập tức quay về chỗ, bờ môi khẽ rướn lên: "Tôi rất thích."

Chiếc Bentley màu đen từ từ lăn bánh, chẳng bao lâu sau đã hòa vào dòng xe tấp nập, không còn nhận ra nữa.

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt. Sau khi xuống xe, cô cứ thế đỏ mặt, ngây ngốc đứng đực tại chỗ, tuy rằng biết "thích" mà anh ám chỉ là chỉ, nhưng thực sự quá giống những cử chỉ thân mật của một đôi đang yêu.

Trời ơi, cô đang ngậy người nghĩ gì thế chứ!

~Hết chương 69~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Chập tối.

Cô tan làm, bước ra từ tòa nhà văn phòng, trước cửa có một bóng dáng quen thuộc đứng đó.

Nhìn thấy cô, người vốn dĩ đang đứng trong tư thế dựa nghiêng bèn đứng thẳng dậy, vẫn ăn mặc rất "lãng lo". Cổ chiếc áo phong mở ra rất rộng, miếng ngọc mặt Phật đựng dưới cổ theo từng động tác.

Tiêu Vân Tranh tiến lên, đồng thời kéo cô ra ngoài với vẻ tức tốc.

Lâm Uyển Bạch không giằng ra, bị anh ấy kéo tuột ra phía cửa xoay: "Anh làm gì vậy?"

"Đi theo anh là biết!"

Tiêu Vân Tranh chỉ nói đúng câu này, rồi nhét cô vào trong xe.

Hỏi đi đâu anh ấy cũng không nói, chỉ nhấn chân ga triệt để, chốc chốc lại nhìn xuống đồng hồ, có vẻ như rất gấp gáp vậy.

Tới nơi, Lâm Uyển Bạch vẫn ngỡ ngàng không hiểu. Đây đúng là không phải một nơi quá xa lạ, là đại sảnh sân bay mà mấy hôm trước cô mới tới, chỉ là cô không hiểu vì sao họ lại đến đây.

Ở khu vực cửa ra vào có không ít người đứng tùm tùm, đa phần đều là những người tới đón người nhà, có rất nhiều tấm biển được giơ lên.

Tiêu Vân Tranh cũng ngẩng đầu, đứng đó ngó nghiêng.

Trong loa phát thanh vang lên tiếng thông báo có một chuyến bay nào đó từ New York vừa hạ cánh. Chẳng bao lâu sau đã có một đoàn người ủa ra.

Tầm nhìn của Tiêu Vân Tranh bỗng nhiên định vị vào một nơi nào đó: "Ra rồi kìa!"

Lâm Uyển Bạch cũng hướng ánh mắt nhìn theo, thấy một người đàn ông mặc áo ngắn tay màu đen, thân hình phốp pháp, trên cổ tay vắt một chiếc áo dạ màu đen kiểu mỏng. Bánh xe của chiếc vali cũng lăn lóc cộc theo từng bước chân của anh. Trông anh có vẻ bụi bặm và mới mẻ.

"Anh Phong, bọn em ở đây!" Tiêu Vân Tranh vẫy tay.

Yến Phong nghe tiếng nhìn qua, bèn rào nhanh bước chân.

Khi người đã tới trước mặt, Lâm Uyển Bạch liếm môi: "Anh Yến Phong..."

Có thể vì lúc trước đã từng gặp nhau ở New York, khi gặp lại đã có thể bình tĩnh hơn rất nhiều, có điều trong lòng vẫn còn một chút ngọt ngào.

Yến Phong lắc đầu, thờ dãi với cô về khó xử: "Lần này anh có mấy ngày nghỉ phép nên về nước giải quyết chút chuyện. Vốn định cho em một bất ngờ, ai dè Tiêu Vân Tranh kéo luôn cả em tới đây!"

"Thế này chẳng phải có thể cho cả hai người một bất ngờ ư!" Tiêu Vân Tranh nhướn mày.

Yến Phong cười, giơ tay lên đám nhẹ theo cách chào hỏi kiểu đàn ông.

Cảnh tượng này quá đối thân quen, trước kia thường xuyên xuất hiện. Lâm Uyển Bạch thậm chí còn ngẩn người, tựa hồ chưa hề có chuyện gì xảy ra cả, cũng chưa có gì đổi thay...

Tiêu Vân Tranh kiên quyết đưa ra đề nghị: "Đi thôi, đi ăn cơm!"

Địa điểm do Tiêu Vân Tranh đặt trước. Sau khi tới nơi, Lâm Uyển Bạch mới phát hiện hóa ra đó là một nhà hàng lâu mà cô và Hoắc Trường Uyên từng tới.

Chỉ có ba người họ, nhưng Tiêu Vân Tranh lại nhất quyết đòi lấy một phòng VIP mười người, hoàn toàn tôn lên thân phận cậu chủ của mình.

Điều hòa được chỉnh xuống rất thấp, nước lẩu được dùng là vị canh gà kỳ tử thanh nhẹ. Sau khi lần lượt bê các món nhúng lên, người phục vụ cũng chu đáo đóng cửa lại.

Khi Yến Phong cầm đũa lên, dường như bất ngờ nhớ ra điều gì đó: "Đúng rồi Tiểu Uyển, em và Hoắc tổng thân lắm à?"

Bàn tay khuấy tương của Lâm Uyển Bạch chợt khựng lại.

Câu này anh không chỉ hỏi một lần, lần trước bị người ta ngắt ngang, chỉ là lần này anh đã đổi cách thức khác mà thôi.

"Hoắc tổng?" Tiêu Vân Tranh xen vào, bắt đầu trả lời thay cô, vẻ uể oải: "Việc này em biết, công ty của Lâm Uyển Bạch và Hoắc Thị có làm ăn qua lại!"

"Thì ra là vậy." Yến Phong như hiểu ra, gật gù.

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch chợt dạ cúi gầm.

Đúng lúc nồi lẩu liu riu sôi thì di động trong túi đồ chuông bắt ngờ.

Lâm Uyển Bạch lục ra, không biết có phải vì "đi đêm lắm có ngày gặp ma" không, cô suýt nữa làm rơi đôi đũa. Trên màn hình hiển thị cái tên ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

"Tiểu Uyển, em không nhận máy à?" Yến Phong hỏi.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu, chuyển máy sang chế độ im lặng rồi cất lại vào túi: "Không sao đâu, số lạ thôi."

Yến Phong gật đầu, không gan hỏi thêm. Anh gấp cho cô hai miếng thịt bò vừa chín tới vào trong đĩa.

Lâm Uyển Bạch ăn xong bèn đứng lên, lẳng lặng nhét di động vào túi áo: "Em vào nhà vệ sinh một lát!"

Bước vào một phòng nhỏ rồi đóng kín cửa, Lâm Uyển Bạch mới rút di động ra.

Bên trên hiển thị ba cuộc gọi nhờ, đều tới từ cùng một người. Cô nuốt nước bọt, đang chuẩn bị gọi lại thì Hoắc Trường Uyên một lần nữa gọi đến, giống như sự cố chấp của anh vậy.

"... Alô?"

"Sao không nhận điện thoại!"

Quả không sai, ngữ khí của Hoắc Trường Uyên rất xung.

Lâm Uyển Bạch ấp a ấp úng nói dối: "Tôi không nghe thấy... có chuyện gì vậy?"

"Qua đây." Hoắc Trường Uyên quăng cho cô hai chữ.

Lâm Uyển Bạch nắm chặt bàn tay đang buông thõng lại: "Hôm nay tôi không được thoải mái lắm, muốn ở nhà nghỉ ngơi..."

"Tôi qua một quá sao?" Hoắc Trường Uyên cất giọng trên chộc.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch hùa theo đáp.

"Vô dụng!" Hoắc Trường Uyên khẽ cười, ngừng một lát, anh vẫn không cam tâm: "Không qua thật sao?"

Lâm Uyển Bạch vội vàng nói: "Tôi đã ngủ rồi!"

"Thôi vậy." Hoắc Trường Uyên ngắt máy.

Dường như sợ anh còn tiếp tục gọi đến, cô thẳng thừng tắt di động.

Lâm Uyển Bạch nhắm mắt lại, cúi đầu, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Trở về phòng VIP, Tiêu Vân Tranh nhìn thẳng vào cô, nhíu mày: "Lâm Uyển Bạch, em không sao chứ?"

Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Thấy Yến Phong nhìn qua, cô vội cười trừ: "Em không sao đâu..."

Lâm Uyển Bạch cũng không hiểu vì sao mình lại nói dối Hoắc Trường Uyên.

Dù là đồng nghiệp nam Tiểu Ngô lúc trước, hay là Tiểu Vân Tranh, cô đều có thể đường hoàng trước mặt anh. Chỉ khi đi cùng Yến Phong, cô mới không dám nói, cứ cảm thấy là một sự phản bội anh...

...

Buổi tối, Yến Phong bắt xe đưa cô về nhà.

Tiểu Vân Tranh uống hơi quá chén, từ lúc ra khỏi nhà hàng là chân nam đá chân chiêu, nên họ thuê tài xế đưa anh ấy về trước. So với anh ấy, Yến Phong cũng đã uống khá khá nhưng kiểm soát vừa vặn, ánh mắt vẫn còn rất tỉnh táo.

Lâm Uyển Bạch hiểu rõ nhất, sau bao năm sống trong quân đội, anh luôn là người rất kỷ luật.

Gió đêm mát mẻ, Yến Phong khoác chiếc áo dạ mỏng của mình lên người cô, dèm lại như chăm sóc một đứa trẻ.

Trái tim Lâm Uyển Bạch khẽ run lên. Cô há hốc miệng: "Anh Yến Phong, năm xưa thật ra em..."

Cô muốn nói với anh, năm xưa cô không tới sân bay theo lời hẹn là vì bà ngoại không đồng ý, đồng thời vì quá kích động mà bệnh tim phát tác phải đưa vào bệnh viện. Vì sợ bà ngoại lâm bệnh còn phải đau lòng, nên cô vẫn luôn trốn tránh anh.

Nhưng bây giờ thì...

"Chuyện quá khứ đừng nhắc lại nữa." Yến Phong mỉm cười ngắt ngang, ánh mắt rất dịu dàng.

"Em..." Lâm Uyển Bạch hơi nghẹn ngào.

Giống như có ngàn vạn lời giấu trong lòng, lại không biết phải lên tiếng ra sao.

Yến Phong vỗ vỗ vai cô, an ủi: "Đừng suy nghĩ quá nhiều, em lên nghỉ ngơi đi."

"Vâng." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Trước khi cô quay đi, Yến Phong gọi giật cô lại. Dưới trời đêm, sắc mặt anh có phần ngáp ngừng, cuối cùng anh chỉ nói một câu: "Tiểu Uyển, chúc ngủ ngon."

Lâm Uyển Bạch gật đầu, cũng trả lời một tiếng "Chúc ngủ ngon".

Cô nhìn đến tận khi chiếc taxi đi khỏi, kéo chặt chiếc áo trên vai lại rồi đi về phía tòa nhà.

Cô vừa bước vào hành lang thì một mùi thuốc lá ập tới.

Cả người Lâm Uyển Bạch cứng đờ. Ngọn đèn cảm ứng trong hành lang không sáng rõ, nhưng cũng không tối bằng ánh mắt của anh. Cơ bắp anh căng ra, thanh âm trầm thấp bật ra cùng với làn khói thuốc: "Con dao găm đó là của anh ta tặng phải không?"

~Hết chương 70~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Giọng anh lướt qua tựa như một cơn gió âm u quét nổi lên.

Lâm Uyển Bạch vô thức lùi sau nửa bước.

Cô không biết anh đã đến đây khi nào, rồi lại đứng đây bao lâu, chỉ nhìn thấy dưới chân anh có khá khá đầu lọc thuốc lá.

Cô nhất thời căng thẳng tới độ cơ mặt giật giật. Lâm Uyển Bạch chậm rãi nuốt nước bọt, nhất là khi đôi mắt sâu hút đó cứ nhìn mình chòng chọc, giống như một con mãnh thú đang mai phục trong yên ắng, nếu để nó xuất kích, nó sẽ tung ra đòn chí mạng.

Hoắc Trường Uyên bất ngờ trầm giọng quát lên: "Tôi đang hỏi em đó!"

"..." Lâm Uyển Bạch run lên, bàn tay buông thõng dần dần cuộn lại.

Nói thật lòng, cô hơi sợ hãi một Hoắc Trường Uyên như vậy.

Thấy điệu bộ này của cô, con ngươi đen của Hoắc Trường Uyên từ từ nheo lại. Có một dòng nhiệt nóng xông thẳng lên não bộ, đốt cháy những dây thần kinh đang nhảy nhót.

Không trả lời tức là ngầm thừa nhận.

Ý nghĩa của con dao găm đó đối với cô thế nào, anh hiểu quá rõ.

Cô đã từng vì muốn lấy lại nó mà thiếu nước coi hết quần áo trước mặt mọi người trong Pub, đầu mảy không nhử uống cạn nửa chai rượu mạnh. Cô đã từng vì nó mà đuổi theo tên móc túi chạy hai, ba cây số, bất chấp mạng sống suýt nữa bị ô tô đâm vào người. Giấy nào phút nào cô cũng giữ chặt nó bên mình...

Cô nói nó là độc nhất vô nhị.

Sau khi kết thúc cuộc gọi với cô, Hoắc Trường Uyên đã lên giường nằm.

Chỉ có điều thời gian vẫn còn sớm, nhắm mắt rất lâu mà anh vẫn chưa buồn ngủ, nhất là bên cạnh tay ôm vào người cứ cảm thấy trống trải. Cuối cùng anh vẫn cầm chìa khóa xe lên, đi ra khỏi nhà. Cho dù không quan hệ, cũng phải bắt cô nằm yên bên cạnh mình.

Anh đến gõ cửa nhưng không có phản ứng gì, gọi điện thoại thì thông báo tắt máy.

Kiên nhẫn của Hoắc Trường Uyên bị rút cạn từng chút một, sau đó anh nhìn thấy cô và người đàn ông khác đang anh anh em em.

Hút xong nửa điếu thuốc còn lại trong tay, anh giẫm nát nó dưới đế giày, sau đó cơ thể cao lớn bất ngờ xông tới, ép cô vào bức tường, dễ dàng kiểm soát cô trong vòng vây của mình: "Vậy em trả lời tôi đi, em nói đã đi ngủ rồi cơ mà?"

Lâm Uyển Bạch chột dạ mồ hôi vã ra: "Tôi..."

"Tiểu Uyên..." Hoắc Trường Uyên từ từ giẫm nhấm hai chữ này, khi ánh mắt quét qua chiếc áo gió màu đen trên người cô thì chợt căng ra, lập tức cười khẩy: "Ha, gọi thật là thân thiết! Người quen cũ? Tôi thấy là người tình cũ thì đúng hơn? Muốn vậy mới về, xong việc với hắn rồi chứ gì?"

"Anh..."

Nghe được câu nói cuối cùng, Lâm Uyển Bạch trợn trừng mắt.

Tuy rằng khoảng thời gian này cô đã hiểu rõ sự nắng mưa thất thường của anh, cũng biết khi nổi nóng cái miệng anh rất tàn nhẫn, nhưng câu này vẫn chọc thẳng vào trái tim cô.

Anh coi cô là gì chứ?

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên lạnh đi: "Xem ra tôi phải đích thân kiểm tra mới được!"

Không hề đùa giỡn, anh đã vươn tay giật chiếc áo gió trên người cô xuống.

"Tôi không có!" Lâm Uyển Bạch nghiêng răng, chịu không nổi sự bá đạo đến chuyên chế của anh: "Chúng tôi chỉ đi ăn thôi!"

"Em cảm thấy tôi có nên tin em không?" Hoắc Trường Uyên hỏi với tông giọng rất trầm.

"Tin hay không tùy anh!" Lâm Uyển Bạch nói xong đã không còn muốn nhìn vào mắt anh nữa. Cô cúi người nhặt chiếc áo dạ lên, đầu sao cũng không phải áo của mình. Nó có dính một ít bụi, cô vô thức phui phui.

Động tác nhỏ ấy lọt vào mắt Hoắc Trường Uyên, ngọn lửa vừa được dập bỗng chốc càng bùng cao hơn.

Anh giờ tay chạm lên cổ cô, động tác rất nhẹ nhàng nhưng ánh mắt thì lạnh lẽo.

"Lâm Uyển Bạch, tôi khuyên em đừng nên có mấy suy nghĩ không đâu ấy. Em là của tôi, thì lúc nào cũng nên ghi nhớ bổn phận của mình!" Hoắc Trường Uyên ngừng một chút, bất ngờ cười, rồi nhìn cô về nực cười: "Huống hồ, Yên Phong cho dù đã kết hôn thì vẫn có cả tá cô gái muốn nhào tới. Còn một cô gái làm âm giở rởng cho tôi, gọi là phải đến, em cảm thấy anh ta có cần phải chơi thứ hàng rách của tôi không?"

Mỗi một chữ đều găm vào trong não bộ Lâm Uyển Bạch.

Hai bàn tay cô cứ thế nắm chặt lại thành quả đấm nhỏ, run lên bần bật. Cô thở dốc: "Chuyện này không liên quan tới anh."

"Đi theo tôi, em sẽ thuộc về tôi toàn bộ!" Gân xanh trên cổ Hoắc Trường Uyên chốc chốc lại giật lên thô kệch.

"Trái tim thì không..." Lâm Uyển Bạch nói khề nhưng kiên quyết.

"Cái gì?" Hoắc Trường Uyên dường như bị chọc tức, lạnh lùng nheo mắt lại.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu nhìn thẳng anh không chút sợ hãi, không hề né tránh, nói rõ ràng từng từ từng chữ: "Anh không kiểm soát được trái tim của tôi, nó hoàn toàn tự do."

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên như có thể đóng băng cô lại vậy.

Một giây sau, anh nghiêng thẳng cô lên vai.

"Thả tôi ra, tôi không muốn!"

Lâm Uyển Bạch hiểu quá rõ sự thay đổi trên cơ thể anh, ý thức được anh định làm gì, cô giãy giụa.

Hoắc Trường Uyên vỗ mạnh lên hông cô, ngữ khí nguy hiểm: "Còn động nữa, tôi xử lý em ở đây luôn đó!"

Sự uy hiếp ấy quả nhiên có tác dụng. Lâm Uyển Bạch không dám nhúc nhích trong giây lát. Hai người họ đã từng quá khích trong ô tô, cô hiểu rõ mức độ điên cuồng của anh, tuyệt đối không phải chỉ nói chơi...

Trong chớp mắt, họ đã lên gác.

Hoắc Trường Uyên vác cô nên hơi thở có phần dồn dập. Anh tìm được chìa khóa của cô, thẳng thừng đá cửa vào.

Trên chiếc giường đơn chỉ đủ cho mình cô nằm, những tiếng cọt kẹt vang lên.

Suốt cả quá trình, Lâm Uyển Bạch nhắm nghiền hai mắt, âm thầm cắn răng không để bản thân phát ra âm thanh nào.

Cho tới khi ngoài cửa sổ trời tờ mờ sáng, cuối cùng Hoắc Trường Uyên mới rời khỏi người cô.

Trong khốe mắt he hé mở là hình ảnh anh lạnh lùng sập cửa bỏ đi.

...

Sau đêm hôm đó, Hoắc Trường Uyên không chủ động liên lạc với cô.

Trước đây cũng từng có tình trạng tương tự, anh xoay người bỏ đi suốt một tuần không tìm cô. Lâm Uyển Bạch biết mình đã triệt để chọc vào anh, nhưng cô cũng đã phải trả giá, liên tục hai ngày trôi bên dưới đèn đau rạn nứt, có thể thấy anh dữ dội đến mức nào.

Tan làm, Lâm Uyển Bạch lại bị Tiêu Vân Tranh bắt đi.

Đó là một câu lạc bộ, ăn uống vui chơi thứ gì cũng có. Trước cửa xếp nguyên một dàn xe hạng sang, không biết vì sao, khi bước vào, Lâm Uyển Bạch đã vô thức tìm kiếm một lượt, nhìn xem có chiếc Land Rover màu trắng với biển năm số 8 đó không. Rồi cô thờ phào.

Tiêu Vân Tranh rất thông thạo đường đi lối lại, vừa nhìn đã biết đây là chôn quen của anh ấy. Anh ấy đẩy cửa bước vào một phòng kín, Yên Phong dĩ nhiên đang ở bên trong.

"Vẫn là Vân Tranh có cách!" Yên Phong nhìn thấy cô liền mỉm cười.

Tiêu Vân Tranh giật giật miếng ngọc Phật trên cổ, cảm râm cô: "Lâm Uyển Bạch, em cũng thật ra! Mấy hôm nay liên tục gọi em ra em đều nói là không rảnh. Anh Phong khó khăn lắm mới về nước, cũng chỉ ở được mấy hôm thôi mà không biết trân trọng!"

"À, mấy hôm nay em hơi bận..." Lâm Uyển Bạch gượng gạo.

Căn phòng rất rộng, ngoài ba người họ ra thì không còn ai khác, người phục vụ được gọi vào để mang lên một số đồ ăn.

Giữa chừng, Lâm Uyển Bạch vào nhà vệ sinh. Nó cách hơi xa, ở tận đầu hành lang.

Khi cô ra ngoài, chỉ mãi vẫy tay, không chú ý đường đi, suýt nữa thì đâm phải một người.

"Tôi xin lỗi..."

Lâm Uyển Bạch ngược mắt lên thì phát hiện đó là Lâm Dao Dao.

Gặp được cô ta, cô không quá bất ngờ, dù sao thì mấy nơi như thế này là nơi ra vào quen thuộc của các thiên kim tiểu thư. Chỉ là cô ngạc nhiên khi Lâm Dao Dao không quá dỗi đầu búng nõ giống các lần gặp mặt khác, ngược lại còn giữ tay đỡ cô: "Chị à, chị không sao chứ?"

~Hết chương 71~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72

Lâm Uyển Bạch vẫn không khỏi ghê tởm đến run người.

Cô vô thức nhìn trái ngó phải, không hề thấy bóng dáng Hoắc Trường Uyên.

Điều này càng khiến cô thấy kỳ lạ về phản ứng của Lâm Dao Dao, nhất là khi nụ cười vẫn giữ mãi trên khuôn mặt cô ta, giống như cô ta thật sự là những người chị em tốt với mình vậy. Nhưng làm sao có thể.

Trước kia khi ở Hoắc Thị, câu nói trước khi bị đuổi ra ngoài của Lâm Dao Dao vẫn còn vang vọng bên tai cô: "Lâm Uyển Bạch, cô cứ đợi đó".

"Không sao." Lâm Uyển Bạch lảng lạng né tránh.

Lâm Dao Dao không nói gì, nụ cười trên gương mặt không hề nhạt đi.

Nhìn nụ cười đó, Lâm Uyển Bạch bỗng dung nổi da gà, các lỗ chân lông trên cơ thể như mở rộng.

Lâm Dao Dao xách chiếc túi hàng hiệu trong tay, ngọt ngào nói với cô: "Bên em còn có chút chuyện, chị chơi vui về nhé!"

Nói xong câu này, hai người họ đi về hai phía khác nhau.

Lâm Uyển Bạch nhìn mãi theo bóng Lâm Dao Dao, sống lưng lạnh toát, cứ mang một dự cảm chẳng lành rằng trong lòng đối phương đang âm mưu một chuyện xấu xa nào đó.

Đi mãi tới tận một góc khuất không còn nhìn rõ được nữa, Lâm Dao Dao mới dừng bước.

Ở đó đang có một cậu thanh niên mặc trang phục nhân viên phục vụ, trông có vẻ như từ nông thôn lên đây, về áp a áp ứng: "... Làm vậy không hay lắm thì phải ạ?"

Lâm Dao Dao trừng mắt: "Bảo cậu làm thì cậu cứ làm, sao nhiều chuyện quá vậy!"

...

Trở về phòng, Yến Phong tươi cười hỏi cô: "Sao chậm quá vậy?"

Anh luôn như vậy, tuy rằng gương mặt trông khá nghiêm nghị, nhưng một khi cười, cảm giác khiến người ta sợ hãi sẽ biến mất, giống như chút âm áp ngày đông. Hơn nữa mỗi lần anh nói chuyện với cô, anh đều nhẫn nại và dịu dàng như vậy.

Lâm Uyển Bạch bỗng nhiên nghĩ tới Hoắc Trường Uyên.

Nếu là anh, lần nào anh cũng sẽ hạ thấp giọng mà quát.

Lâm Uyển Bạch giải thích: "Ban nãy em không cẩn thận va phải người ta."

"Lâm Uyển Bạch, em lúc nào cũng vậy!" Tiêu Văn Tranh ngồi bên cạnh xen vào, cười phá lên: "Anh Phong, em kể cho anh nghe, lần trước đi vệ sinh cô ấy còn vào nhầm phòng vệ sinh nam nữa!"

"..." Lâm Uyển Bạch á khẩu.

"Được rồi, đừng chọc cô ấy nữa!" Yến Phong giải vây cho cô, đẩy một đĩa hạt óc chó qua: "Ốc chó núi này ngon lắm, vừa bóc được một ít, em ném thử xem, bỏ nào."

Bấy giờ Lâm Uyển Bạch mới chú ý trong tay anh cầm chiếc kẹp sắt, trong gạt tàn chất đầy vỏ óc chó.

"Coi mình là Tiểu Châu Châu đấy à, còn phải đút mới ăn sao?" Yến Phong cố tình chọc cô.

Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Cô bỗng nhiên nhớ tới một lần trước kia, Hoắc Trường Uyên muốn ăn hạt óc chó bắt cô bóc. Cô bóc xong rồi anh lại bắt cô đút, sau đó bờ môi mỏng chặn lại môi cô, đưa hạt óc chó từ miệng anh sang miệng cô, rồi nói với cô đút mới gọi là đút...

"Tiểu Uyên?" Yến Phong liên tục gọi cô hai tiếng.

Lâm Uyên Bạch hoàn hồn lại, vội lắc đầu: "À, không phải..."

Cô cầm hạt óc chó trên đĩa lên, bỏ vài miếng, từ từ nhai.

Hôm nay cô làm sao thế nhỉ?

Động một chút là nhớ tới anh...

Yến Phong ngồi bên cạnh không nói không rằng, nhưng lòng thì hơi nặng nề. Tiểu Uyên của anh chưa bao giờ thất thần trước mặt mình cả...

Sau khi ăn tối quanh chiếc bàn tròn xong xuôi, Tiêu Văn Tranh kéo Yến Phong đi đánh bida. Ban đầu Lâm Uyên Bạch cũng bị kéo đi làm trọng tài, nhưng đánh được hai ván, Tiêu Văn Tranh bèn gào lên nói cô thiên vị, bị đuổi về ghế ngồi.

Trong phòng có rất nhiều thứ để giải trí. Đằng sau lớp màn che, còn có cả hệ thống hát karaoke.

Lâm Uyên Bạch chọn hai bài, khi lướt qua mấy bài kịch Hoàng Mai, cô hơi khựng lại. Giọng nói trầm thấp và bá đạo của ai đó văng vẳng bên tai, cuối cùng cô vẫn thu tay về.

Có tiếng gõ cửa vang lên, bước vào là một người phục vụ.

Tiêu Văn Tranh vừa gọi thêm vài món điểm tâm uống trà, từng món tinh xảo được bày lên bàn, trong đó có hai ly cocktail được tặng cho hai người đàn ông bên bàn bida.

Lúc dùng bữa, Lâm Uyên Bạch cũng đã uống nửa lon bia.

Yến Phong lo cô sẽ cảm thấy không thoải mái, bèn đặc biệt gọi cho cô cốc trà Yuja mật ong để giải rượu.

Khi đặt lên bàn cho cô, người phục vụ còn dặn thêm một câu: "Uống nguội sẽ không ngon đâu ạ!"

"Tôi biết rồi, cảm ơn anh." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cô cầm chiếc cốc lên bằng hai tay, thổi thổi rồi uống mấy ngụm.

Khi cô đặt cốc xuống, đúng lúc người phục vụ ôm chiếc khay trước người, chuẩn bị rời đi. Lâm Uyên Bạch cũng từng làm công việc này ở Pub, có vài phần đồng cảm nên mỉm cười với đối phương một chút.

Ai ngờ đối phương bỗng dưng hoảng loạn, gần như chạy ra khỏi phòng. Cô phì cười tự kiểm điểm bản thân. Ban nãy chắc chưa tính là mình chọc ghẹo người ta chứ?

Cả một cốc trà Yuja mật ong đã uống cạn đấy, Tiêu Văn Tranh có điện thoại, khi ngắt máy nét mặt có vẻ sứt sảng.

"Em bỗng nhiên có chút việc gấp, phải đi trước đây, thanh toán cứ tính cho em!"

"Chuyện nhỏ, lái xe cẩn thận!"

Tiêu Văn Tranh ra về chưa lâu thì Lâm Uyên Bạch bỗng phát hiện có điều bất thường.

Yến Phong thấy cô cứ nhíu mày: "Tiểu Uyên, anh thấy em có vẻ mệt rồi, chúng ta cũng về nhé?"

"Vâng." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Đi từ thang máy ra, bấp chân cô bỗng nhiên mềm nhũn. Yến Phong đứng gần nhất, nhanh tay đỡ lấy eo cô.

Hơi thở nam tính của người đàn ông phả tới, cảm giác bất thường của Lâm Uyên Bạch lại càng trở nên rõ rệt.

Trong người rất khó chịu, giống như đang có ngàn vạn con kiến cắn chích, cô choáng váng không còn sức lực, hơn nữa trong lòng còn có một suy nghĩ đáng sợ hơn, cô hy vọng Yến Phong ôm mình chặt hơn nữa.

"Tiểu Uyên, em không sao chứ?" Yến Phong quan tâm hỏi.

Lâm Uyên Bạch lắc đầu rất mạnh, nghĩ bụng có thể mình uống nhiều rồi, nhưng cảm giác đó không hề biến mất.

Ngược lại, dòng nóng bỏng trong người càng thêm sôi sục. Cô cuộn chặt hai tay lại, mí mắt run run: "Anh Yến Phong, em hơi khó chịu..."

Lúc này cô đã dần dần hiểu rõ mình bị làm sao. Vì cảm giác này dường như rất quen thuộc. Ban đầu khi làm việc ở Pub, cô đã uống rượu của khách,

sau đó thì gặp Hoắc Trường Uyên...

Cánh cửa kính của câu lạc bộ mở ra theo cảm ứng, người phục vụ đứng đón khách trước cửa mỉm cười cúi đầu.

Có hai người đàn ông mặc vest trắng tấp một trước một sau đi vào. Người đi trước vóc dáng cao lớn hơn, có vẻ là ông chủ, gương mặt lạnh nhạt như cách cả thế giới. Giờ này rồi mà anh vẫn cà vạt phẳng phiu, bước đi nhanh nhưng không loạn, có vẻ như tới tiếp khách.

Có người quản lý tiến lên, dẫn họ đi về phía một căn phòng bên mé trái.

Giang Phóng đi phía sau bất ngờ khựng lại, chỉ về phía thang máy và nói: "Hoắc tổng, bên kia hình như là cô Lâm..."

Nói xong, anh ấy lại hối hận vì tội nhiều lời của mình.

Vì không chỉ có mình Lâm Uyên Bạch, bên cạnh cô còn là một người đàn ông với ngũ quan nghiêm nghị, dáng người cũng không thua kém ai, trông có vẻ giống một quân nhân. Quan trọng là động tác của họ lúc này rất thân mật.

Giang Phóng dè dặt quan sát sắc mặt của ông chủ.

Quả không ngoài dự đoán, anh ấy đã nhìn thấy gương mặt sếp mình bỗng nhiên sầm lại và căng ra.

Khi nhìn rõ người đàn ông đó là ai, Hoắc Trường Uyên bỗng chốc cảm thấy cơ bắp bên cánh tay phải của mình gồ lên rõ.

Anh nắm chặt bàn tay giấu trong túi áo lại, lạnh lùng quay đi, chuẩn bị đi tiếp về phía phòng VIP. Nhưng chưa đi được mấy bước, Giang Phóng ở phía sau lại sốt sắng nói: "Cô Lâm trông có vẻ hơi kỳ lạ..."

~Hết chương 72~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Yến Phòng dìu Lâm Uyên Bạch đi một mạch ra khỏi câu lạc bộ.

Ngoài cửa, gió đêm nổi lên, cô ngược lại càng dựa sát vào lòng anh hơn. Mắt cô dường như đã nhắm lại rồi, chỉ có mí mắt đang run rẩy. Đèn đường hắt xuống khiến gương mặt có thêm hai vết hồng không bình thường cho lắm.

Anh gọi cô mấy tiếng, nhưng mãi vẫn không thấy cô trả lời, chỉ có hai bàn tay buông thõng cuộn chặt lại thành nắm đấm.

Yến Phong nhíu mày, chỉ nghĩ rằng cô say quá.

Anh bất giác rảo bước nhanh hơn, đi tới vị trí đỗ xe, mở cửa ghế lái phụ, cẩn thận đặt cô vào trong. Khi anh đang cài dây an toàn vào người thì bất ngờ vang lên tiếng hai thân xe va chạm vào nhau.

Yến Phong quay đầu, quả nhiên đuôi xe bị ai đó đâm phải.

Ngay sau đó, từ trên chiếc Bentley có một thanh niên mặc vest trắng tấp bước xuống, trông có vẻ là dân văn phòng, mặt áy náy: "Thành thật xin lỗi anh, lúc quay xe không cẩn thận quệt phải xe của anh!"

Yến Phong đành phải sai bước qua, cùng anh ta xuống xe kiểm tra đuôi xe mình.

Không phải quá nghiêm trọng, người đó đã phanh lại kịp thời, chỉ là tạo ra một vết xước nhỏ trên lớp sơn.

Khi chụp ảnh và giải quyết xong xuôi, Yến Phong quay trở lại xe thì Lâm Uyên Bạch trên ghế lái phụ đã biến mất.

...

Hoắc Trường Uyên nhấn ga tới tận cùng, đèn đường hai bên trôi qua vùn vụt.

Lâm Uyên Bạch một lần nữa được ngồi trên ghế lái phụ, thắt chặt dây an toàn, nghiêng đầu dựa vào người anh.

Anh vừa giờ tay đẩy ra một chút thì một giây sau, cô đã lại dính vào, hơn nữa còn chặt hơn lúc trước. Cô ôm cánh tay anh, cọ cọ mặt lên tay qua lớp áo vest, ý thức đã bắt đầu rệu rã.

Cổ họng Hoắc Trường Uyên càng khô rát thì con giận càng bùng bùng.

Cứ nghĩ đến việc nếu anh không trùng hợp xuất hiện ở câu lạc bộ, là cô sẽ đi cùng Yến Phong!

Chỉ cần chậm nửa bước, thì bộ dạng hiện tại của cô sẽ xuất hiện trước một người đàn ông khác. Càng nghĩ như vậy, ngọn lửa trong anh lại xông lên tận não bộ, cơ bắp gân lên như sắp bùng nổ.

Di động trong túi xách thì rung lên liên tục.

Hoắc Trường Uyên rút ra, nhìn thấy chữ "Yến Phong" hiện thị bên trên bên cười khẩy.

Ngón tay dài của anh chạm vào vòng tròn đỏ, thẳng thừng tắt máy. Anh liếc nhìn cô, còn tiện tay gửi một tin nhắn qua.

Lúc này cơ thể Lâm Uyển Bạch đã bị ngọn lửa thiêu rụi, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn.

Cô chỉ biết làm theo bản năng, nửa người dính chặt vào anh mới khiến cho ngọn lửa nóng rực ấy dịu bớt đi đôi chút.

Xúc cảm mềm mại trên cơ thể là biểu hiện rõ ràng nhất, Hoắc Trường Uyên nắm chặt tay vào vô lăng, mu bàn tay vì nhấn nhịn mà gân xanh nổi lên.

Anh nhìn trái nhìn phải, đưa xe đề lên hai vạch vàng lái về phía khách sạn ở đối diện.

Chiếc Land Rover nằm ngang trước cửa khách sạn. Hoắc Trường Uyên bước xuống bế bổng cô lên, quăng chìa khóa cho phục vụ rồi sai bước đi vào trong.

"Tất!"

Thẻ phòng được quẹt, Hoắc Trường Uyên đá cửa phòng ngủ ra.

Lâm Uyển Bạch bị ném lên giường, cô nằm cuộn tròn như con tôm. Khi anh quỳ một chân bên cạnh, cô lại lập tức giống như lúc trên xe, áp sát vào cánh tay anh, gương mặt dường như càng đỏ lựng lên.

Giống như lúc trước, cô khẽ lặp lại: "Anh Yến Phong, em thật sự rất khó chịu..."

"Em gọi ai!" Hoắc Trường Uyên giận dữ hỏi.

"..." Lâm Uyển Bạch cụp mắt xuống, dường như không nghe thấy.

Đôi mắt Hoắc Trường Uyên đột ngột tối đi, anh điên cuồng giật tung cả vật, đấm xuống vị trí bên tai cô.

Sau đó anh nâng cằm cô lên, bóp chặt, miệng cô vì bị ép mà biến dạng. Ngọn lửa bốc cao, anh gần như nghiến răng hỏi: "Lâm Uyển Bạch, tôi là ai!"

Lâm Uyển Bạch bị ép phải nhìn vào mắt anh, nhưng ý thức vẫn không rõ ràng lắm.

Trong mắt cô chỉ còn lại sự mơ màng, hoàn toàn không nhìn rõ người đàn ông trước mặt là ai. Cô chỉ liên tục liếm khoe môi, mặt đỏ rực, hai tay ra sức muốn ôm lấy hông anh.

"Lâm Uyển Bạch, tôi hỏi em, tôi là ai!"

Hoắc Trường Uyên gạt tay cô ra, vẫn cố chấp vấn đề ban nãy.

Lâm Uyển Bạch bị anh lắc lư cơ thể, mí mắt run rẩy, vẫn trả lời trong vô thức: "Hoắc Trường Uyên..."

Ngữ khí bá đạo này, ngoài anh ra còn ai khác được?

Ba chữ ấy vừa vang lên, khoe môi căng thẳng của Hoắc Trường Uyên đã dẫn ra không ít.

Lúc này dường như cơ thể Lâm Uyển Bạch đã đạt tới giới hạn. Cô chủ động len lỏi vào lòng anh, giật giật áo sơ mi của anh như một con mèo nhỏ, ngửa đầu cố gắng tìm kiếm đôi môi mọng của anh.

Khác với đêm đầu tiên, lúc đó cô còn non nớt.

Khi xông vào phòng của anh, cô chẳng hiểu gì cả, cũng chẳng biết gì cả. Nhưng giờ thì khác, cô đã dễ dàng khơi gợi được hứng thú trong anh.

Lòng ngực Hoắc Trường Uyên phập phồng lên xuống không ngừng, không theo một nhịp độ nào.

Anh cắn vào vành tai cô: "Yêu tinh!"

Cả đêm hôm ấy, không ai được ngủ yên.

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch tỉnh dậy.

Khắp người chỗ nào cũng đau nhức, nhất là eo và chân, khoe mắt cô còn nhìn rõ những vết tím bầm.

Cô quần chần từ từ ngồi dậy, mơ màng nhìn xung quanh. Một vài hình ảnh vụn vặt tối qua cũng dần dần ùa về não bộ. Trải nghiệm này không phải lần đầu tiên, hoàn cảnh này cũng không mấy xa lạ.

Bộ rèm cửa che nắng chưa được kéo ra, chỉ có một lớp màn mỏng màu trắng. Ở đó có một bóng hình sừng sững đang đứng, ánh nắng hắt lên người càng khiến anh thêm cao lớn.

Anh chỉ quần một chiếc khăn tắm ở hông, một vài đường nét trên người anh không quá rõ ràng. Nghĩ tới chuyện tối qua cô cùng Yến Phong ra khỏi câu lạc bộ...

Lâm Uyển Bạch sụp mắt xuống, thanh âm có phần buồn bã: "Anh Yến Phong..."

Yến Phong là người đàn ông cô giấu trong lòng nhiều năm. Nếu có thể, đương nhiên cô sẽ thấy rất may mắn nếu anh là người đưa mình đi. Nhưng bây giờ cô đã đi theo Hoắc Trường Uyên, nếu còn xảy ra quan hệ với Yến Phong, thì cô thật sự không biết phải đối mặt thế nào...

"Em muốn chết à?"

Một giọng nam lạnh lẽo vang lên đột ngột, như có cơn gió lạnh thổi vào.

Cả người Lâm Uyển Bạch run lên, nhưng trong lòng bỗng mừng rỡ đến nổ tung. Cô ngẩng đầu nhìn qua: "Hoắc Trường Uyên?"

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng quay người lại, đôi mắt u tối khóa chặt cô không buông: "Em cứ thử để tôi nghe thấy tên người đàn ông khác từ miệng em lần nữa xem?"

Lâm Uyển Bạch đã quần chặt bước xuống giường.

Cô đi tới trước mặt anh, cơ thể cường tráng và khuôn mặt cương nghị nhưng không thô lỗ đập cả vào mắt cô. Mùi thuốc lá trong không khí dường như càng thêm khiến cô chắc chắn người lúc này là anh, không sai.

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, vẫn không dám chắc chắn: "Người tối qua... là anh?"

"Sao? Thất vọng lắm à?" Điều thuốc trong tay Hoắc Trường Uyên bị bầu đến lộ vết. Anh quát: "Vậy em còn dám nghĩ là ai!"

"Thật sự là anh sao?" Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt.

Cô làm như không nhìn thấy cơn giận trên khuôn mặt anh, ánh mắt còn lộ ra chút mừng rỡ.

Hoắc Trường Uyên bắt giác nhíu mày, gật đầu dưới sự gặng hỏi của cô.

Sợi dây căng thẳng từ lúc tỉnh dậy đến giờ của Lâm Uyển Bạch cuối cùng cũng được buông lỏng, thậm chí cô còn kích động giờ tay nắm lấy tay anh. Nhưng cũng vì động tác này mà lớp chăn mỏng quần trên người từ từ trượt xuống.

~Hết chương 73~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Hoắc Trường Uyên cúi xuống, nhìn bàn tay được cô nắm chặt.

Mọi biểu hiện của cô từ ban nãy tới bây giờ đều khiến ngọn lửa trong lòng anh lặng lẽ tắt lụi.

Nhưng ngay sau đó là tiếng chiếc chăn mỏng rơi xuống thảm. Hoắc Trường Uyên nhìn lướt qua cơ thể đầy dấu hôn của cô, yết hầu trượt lên trượt xuống, ánh mắt cũng tối đi phần nào.

Lâm Uyển Bạch ý thức được, vội vàng cúi xuống nhặt.

Cô vừa miễn cưỡng quẩn lại vào người thì eo bị anh ôm chặt rồi kéo về phía trước.

"Mới sáng sớm đã lại quấy rầy tôi?"

Điều thuốc trong tay Hoắc Trường Uyên chẳng biết đã được đập tắt từ lúc nào, anh cúi xuống rất thấp.

Nhiệt độ nơi lòng bàn tay anh khiến Lâm Uyển Bạch run lên như phải bỏng. Ký ức tồi qua trong cô vẫn hỗn loạn chưa rõ ràng, nhưng sự thô lỗ tồi hôm trước thì rất sắc nét. Trong giây lát, cả người cô cứng đờ lại.

Cô bắt ngờ giờ tay đẩy anh ra, rồi lùi về sau mấy bước.

Hoắc Trường Uyên vốn dĩ chỉ định lừa cô, sức của cánh tay không tăng thêm.

Sau đó, anh nhìn thấy cô quay lại đi về giường, cúi xuống nhặt quần áo mặc lên người. Suốt cả quá trình cô không nói câu nào, đôi mày vừa mới dần ra của anh lại nhíu chặt.

Cô vừa khoác chiếc túi xách lên vai thì di động rung lên.

Lâm Uyển Bạch lần tìm, đặt lên tai: "À lô?"

"Tiểu Uyên, em không sao chứ? Tồi qua bỗng dưng không thấy em đâu, anh lo lắng chết đi được!" Ngữ khí của Yến Phong khó che giấu sự lo lắng.

Tồi qua sau khi giải quyết xong vụ quẹt xe thì cô đã biến mất. Anh ấy gọi điện rất nhiều lần nhưng không thấy cô bắt máy. Cuối cùng cô chỉ gửi lại một tin nhắn ngắn gọn "Đi trước, có việc". Yến Phong sợ cô đang khó chịu không muốn làm phiền, nên đợi mãi tới sáng nay mới gọi điện hỏi thăm.

"Em không sao..." Lâm Uyển Bạch đánh mắt nhìn Hoắc Trường Uyên bên cửa sổ, hạ thấp giọng: "Em chỉ về nhà trước thôi..."

Yến Phong thờ phào nhẹ nhõm, cười nói: "Được, vậy thì anh yên tâm rồi! Nếu em khó chịu thì uống nhiều nước ấm một chút, nhớ ăn sáng, đừng để bụng đói."

Sau đó anh ấy dặn dò thêm mấy câu rồi mới ngắt máy.

Lâm Uyển Bạch nắm chặt di động, có thể cảm nhận được ánh mắt như hai ngọn đuốc từ cửa sổ phóng qua.

Cô cắn răng mới có dũng khí nhìn anh: "Nếu anh không cần gì nữa thì tôi đi làm đây."

Đợi thêm vài giây, Lâm Uyển Bạch quay người đi ra khỏi phòng.

Khi đóng cửa lại, cô nghe thấy tiếng một vật nặng đập thẳng xuống sàn, sau đó là tiếng thủy tinh vỡ tan.

Cô nhớ lại chiếc gạt tàn ban nãy đặt bên cạnh Hoắc Trường Uyên...

Chập tối tan lăm, Lâm Uyển Bạch vẫn tới bệnh viện thăm bà trước theo lệ. Cô nói chuyện và ăn cơm với bà. Khi trời tối, cô lại ngồi xe buýt về nhà. Vừa bước chân vào cửa không lâu, di động liền đổ chuông. Là một số điện thoại lạ.

Cô nghi hoặc bắt máy, đầu kia vang lên giọng nam giới: "Cô Lâm, tôi là Giang Phóng!"

"A, trợ lý Giang!" Lâm Uyển Bạch bắt ngờ.

Tiếng nhạc khiến đầu kia điện thoại có hơi hỗn tạp một chút. Ngừng một lát, Giang Phóng nói: "Cô Lâm, Hoắc tổng uống hơi nhiều rồi, cô xem có thể qua đây một chuyến không?"

...

Cô bước lên taxi, ánh đèn đường vùn vụt trôi ngoài cửa sổ, Lâm Uyển Bạch cũng chẳng hiểu sao mình lại tới đó.

Có thể vì cuộc điện thoại của Giang Phóng. Bình thường anh ấy tỏ ra rất cung kính với cô, hơn nữa ngữ khí ban nãy còn có chút van nài, cô thực sự không đành lòng nói ra lời từ chối.

Buổi tối đường xá thông thoáng, chẳng mấy chốc đã tới trung tâm giải trí.

Lâm Uyển Bạch đẩy cửa xe ra, Giang Phóng đã đợi sẵn trước cửa.

Cô theo anh ấy đi vào thang máy. Tới căn phòng tận cùng hành lang, họ đẩy cửa ra. Bên trong khói thuốc mù mịt, cảnh ăn chơi chè chén không có gì bất ngờ.

Trong phòng có không ít người, có vài người Lâm Uyển Bạch khá quen mặt.

Hoắc Trường Uyên và Tần Tư Niên ngồi ở sofa trong cùng, trên mặt bàn đặt không ít những chai không, xem ra họ đã uống kha khá rồi.

Áo vest và cà vạt đều không thấy đâu nữa, chỉ còn độc chiếc áo sơ mi, cúc cổ để hở, những múi cơ rắn chắc lấp ló phía sau, đôi chân vắt chéo nhau đung đưa cùng những làn khói, để lộ một đoạn tất màu đen.

Cũng giống như Tần Tư Niên, bên cạnh anh có một cô gái trẻ tuổi.

Xem ra không chỉ là tới hầu rượu. Cô ta ăn mặc khá hở hang, chiếc váy ngắn đến độ cử động một chút là lộ ra quần lót, nửa bầu ngực tròn sấp bung ra đến nơi.

Lâm Uyển Bạch dừng bước, khi quay đầu lại, chẳng biết Giang Phóng đứng phía sau đã biến mất từ lúc nào.

Cô ngáp ngừng, cuối cùng tiếp tục tiến lên.

Bởi vì sofa ở góc, bị chiếc bàn vuông chắn lại không qua được, Lâm Uyển Bạch đành lên tiếng: "Xin lỗi, có thể nhường đường một chút không?"

"Không được!" Cô gái kia quay đầu trừng mắt với cô.

Lâm Uyển Bạch bậm môi, phòng má chuẩn bị quay đi, bỗng bị ai giữ cổ tay lại.

Cô cúi đầu xuống nhìn, Hoắc Trường Uyên đang nhú mày với cô ta: "Cút."

Cô gái sắc mặt khó coi nhưng cũng không dám nói gì thêm, sợ hãi cuống cuống rời đi.

Lâm Uyển Bạch bị kéo ngồi vào vị trí của cô ta. Cô khép chặt hai chân, cúi đầu sau cái nhìn của anh phóng tới: "À, Giang Phóng bảo tôi qua đây..."

"Vô lương tâm, tôi qua khiến tôi mệt mỏi gãy lưng!"

Giọng anh không to không nhỏ, mặt Lâm Uyển Bạch lập tức đỏ bừng.

Hoắc Trường Uyên giơ tay ấn lên trán cô: "Đúng là không thể nuông chiều phụ nữ được, cho một chỗ dựa là tưởng lên được trời!"

"..." Lâm Uyển Bạch nhú mày.

"Em vừa phải thôi!" Anh lại ấn tiếp.

"..." Lần này Lâm Uyển Bạch né tránh.

Hoắc Trường Uyên đổ người về phía cô, dừng ở một vị trí cực gần, ánh mắt anh dưới ánh đèn xanh đỏ như bị đổ mực vậy: "Cứng đầu vậy, vẫn trách tôi tối đó ở nhà em quá thô bạo à?"

Nói tới đây, Lâm Uyển Bạch không khỏi cắn môi, ngón tay đặt trên đầu gối cuộn chặt lại.

Giống như bóng ma anh mang tới cho cô lúc đó vẫn còn lảng vảng.

Ở phía đối diện, Tần Tư Niên và cô gái bên cạnh dường như có chút mâu thuẫn. Lúc này cô gái đang dựa nửa người về phía anh ấy, khuôn mặt nũng nịu làm hòa: "Tư Niên, anh đừng giận mà, tối nay em phục vụ anh chu đáo còn không được hay sao!"

"Phục vụ thế nào?" Tần Tư Niên uể oải hỏi.

"Anh muốn thế nào thì được như thế!" Cô gái cười quyến rũ.

Cuối cùng, cô ta hôn một cái lên khóe môi anh ấy, đôi tay từ từ luồn vào trong bộ quần áo của Tần Tư Niên.

Lâm Uyển Bạch đỏ mặt quay về, Hoắc Trường Uyên ngồi bên bắt giác sát lại gần, ngón cái chỉ về phía đối diện vờ vờ lên không trung, nét mặt có chút buồn bực: "Lâm Uyển Bạch, vì sao em không thể học các cô gái khác. Nếu làm tôi tức giận thì tiến lên ôm tôi hoặc hôn tôi một cái, có lẽ tối đó tôi đã không làm vậy với em."

Nghĩ tới việc ban nãy đi vào, bên cạnh anh cũng có một người như vậy.

Lâm Uyển Bạch không nghĩ gì hết, nói thẳng: "Vậy anh đi tìm cô gái khác ấy..."

Cô vừa dứt lời, khóe mắt Hoắc Trường Uyên chợt nhuốm ý cười, dường như tâm trạng anh đang rất vui.

"Ghen đấy à?"

Cô đang không hiểu thì nghe thấy anh khẽ cười, hỏi một câu.

Lâm Uyển Bạch mở to mắt, lập tức phản bác: "Tôi không hề!"

Ghen ư?

Làm sao có thể!

Suy nghĩ này bùng nổ trong đầu, cô như con chuột bị người ta giẫm phải đuôi.

Lâm Uyển Bạch bất ngờ được anh kéo vào lòng. Cơ thể hai người không một chút kẽ hở, bên tai lan tỏa mùi rượu và hơi thở nóng rẫy của anh. "Không tìm cô gái nào khác, tôi chỉ có mình em."

Lâm Uyển Bạch sững sờ.

Tâm trạng rối loạn trong phút chốc.

Chỉ có mình cô.

Lâm Uyển Bạch hoảng loạn cup mắt xuống, không dám nhìn anh tiếp.

Có điều cho dù làm vậy, cô vẫn không kiểm soát được nhịp tim đập dữ dội của mình.

Phía đối diện, Tần Tư Niên đã đứng lên, ôm cô gái là lướt vào lòng, nét mặt có phần sốt sắng: "Trường Uyên, hai người thế nào? Cùng lên tầng thuê phòng hay về nhà?"

Xem ra, chắc là định giải quyết một chuyện nào đó...

Lâm Uyển Bạch hiểu ra ngay, thu ánh mắt về.

Hoắc Trường Uyên khẽ nói: "Về nhà."

Dứt lời, Lâm Uyển Bạch bị anh kéo dậy khỏi sofa.

Ra khỏi trung tâm, phía trước chiếc Land Rover đã có tài xế thuê đợi sẵn, mở cửa ra cho họ.

Trông Hoắc Trường Uyên có vẻ hơi say, nhưng bước chân vẫn rất dứt khoát nhưng anh vẫn dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể lên người cô, đến nỗi lúc xuống xe, một bên vai của Lâm Uyển Bạch đã tê dại.

Về tới nhà, cô đi tắm trước. Tắm xong, cô xuống nhà pha một cốc nước mật ong.

Khi cô trở lại phòng ngủ, Hoắc Trường Uyên đã tắm rửa xong xuôi, nằm gối đầu lên cánh tay.

Trên người anh vẫn là chiếc khăn tắm quấn quanh hông, trên những múi cơ bắp vẫn còn những giọt nước chưa khô hết. Anh nằm dưới ánh đèn, quả thực khiến người ta muốn phạm tội.

Lâm Uyển Bạch bước qua, đặt chiếc cốc lên chiếc tủ đầu giường bên cạnh anh.

Cô định vòng sang phía bên kia giường thì Hoắc Trường Uyên đã có động thái trước. Anh thẳng thừng giữ cánh tay cô lại, không dùng quá nhiều sức đã đưa được cô sang bên cạnh rồi tiện đà ôm lấy eo cô.

Lâm Uyển Bạch khẽ thở dốc, cảm bị ép phải tựa lên vai anh.

Cô bất giác ngước lên nhìn đôi mắt Hoắc Trường Uyên.

Cô chỉ thấy anh vẫn nhắm nghiền mắt, ánh sáng ngọn đèn leo trên sống mũi anh, bờ môi của anh hơi mím lại, trông có phần mệt mỏi.

"Vô lương tâm, tối qua làm tôi mệt mỏi gãy lưng!"

Lâm Uyển Bạch bất ngờ nhớ tới lời anh nói khi ở trung tâm giải trí, vành tai đỏ bừng.

Làm mấy chuyện này anh cũng mệt phải không?

Cảm nhận được ngón tay anh đang xoay những hình tròn, Lâm Uyển Bạch liếm môi, tốt bụng nhắc nhở: "À... nếu không được thì tối nay đừng làm nữa..."

"Em nói ai không được?" Hoắc Trường Uyên bất ngờ mở mắt ra.

Lâm Uyển Bạch gạt mình, bỗng chốc hối hận vô cùng.

"Ý của tôi là..."

"Để tôi cho em biết là có được hay không!"

Hoắc Trường Uyên nghiêng răng kèn kẹt, không cho cô cơ hội lên tiếng nữa, lật người, kéo tung những ràng buộc của đôi bên.

Dường như để chứng minh mình hoàn toàn bình thường, anh giầy vò tới quá nửa đêm mới tha cho cô.

...

Hậu quả của việc "vui chơi quá độ" là Lâm Uyển Bạch đi lại lằng lằng như bước trên bông, người cứ nhẹ tênh như gió.

Hình như họ quan hệ quá thường xuyên rồi...

Trên đường ngồi xe buýt, cô còn dùng di động tìm kiếm những tác động của việc quan hệ dày đặc, thật sự vừa lo lắng vừa hoang mang.

Tới bệnh viện, sức khỏe của bà ngoại gần đây hồi phục khá tốt, gương mặt bà hồng hào hẳn, đã không còn cần hộ lý đưa mình xuống dưới tản bộ nữa.

Lâm Uyển Bạch điu bà về phòng. Bà ngoại nói với cô một suy nghĩ: "Tiểu Bạch, bà muốn về quê ở mấy hôm."

"Về quê ạ?" Lâm Uyển Bạch kinh ngạc.

"Ừ." Bà ngoại gật đầu, thờ dài nói: "Tôi qua bà mơ thấy ông ngoại con, bỗng thấy nhớ cuộc sống cùng ông ngoại ở dưới quê. Bà đã ở trong bệnh viện hơn một năm trời rồi, thực sự bị bách lăm!"

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy những tia sáng long lanh trong mắt bà khi nhắc về ông, trong lòng thấy rất khó chịu.

Cô nuốt những lời từ chối vào bụng, suy nghĩ rồi nói: "VẬY... lát nữa cháu hỏi thử bác sỹ Tần!"

Cô đi tới văn phòng chuyên gia khoa tim mạch, Tần Tư Niên đứng dậy rót nước cho cô.

Dường như chỉ cần mặc chiếc áo blouse trắng lên là anh ấy lại trở thành một người khác vậy. "Các phương diện của bà đều rất ổn, không xuất hiện bất kỳ dấu hiệu khác lạ nào, tạm thời ra viện vài hôm cũng không sao. Hơn nữa ở lâu trong bệnh viện đúng là rất bí bách, đổi một môi trường thoải mái hơn càng có lợi cho việc khôi phục sức khỏe của bà!"

"Cảm ơn anh, có câu này của anh là tôi yên tâm rồi!" Lâm Uyển Bạch thờ phào.

"Đừng khách sáo, trách nhiệm của tôi thôi." Tần Tư Niên mỉm cười, đút hai tay vào túi áo: "Bảo bà chú ý một chút là được, giữ cho tâm trạng thật vui vẻ và thoải mái. Ngày thường đừng ăn quá no, ăn nhiều rau xanh một chút. Nếu thật sự không yên tâm thì cô cứ lưu lại số điện thoại của tôi, có tình hình gì thì liên lạc với tôi ngay!"

Lâm Uyển Bạch rút di động ra, động tác chột ngừng lại.

Trong đầu cô hiện lên nét mặt u ám của người nào đó. Cô liếm khước môi: "À, tới lúc đó tôi sẽ hỏi anh Hoắc..."

"Cũng được!" Tần Tư Niên nhưong mày gật đầu.

Cô vừa về phòng, bà ngoại liền hỏi ngay: "Bác sỹ Tần nói sao?"

Lâm Uyển Bạch tường thuật lại lời của bác sỹ Tần, bà ngoại rất vui, cả người như tỏa sáng vậy.

"Thật sự quá tốt!"

Nghĩ tới những nội dung về việc quan hệ quá độ tra cứu được trên mạng, Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt: "Bà ngoại, tuần sau vừa hay là kỳ nghỉ Quốc khánh. Để hộ lý nghỉ ngơi đi, cháu cùng bà về quê ở vài hôm!"

Chẳng mấy chốc đã tới tuần sau.

Lâm Uyển Bạch làm xong thủ tục xuất viện từ sớm rồi đưa bà ngoại lên thẳng xe lửa.

Vì là ở quê, xuống xe lửa còn phải ngồi ô tô thêm một tiếng nữa. Họ vừa ngồi xe chưa lâu thì di động túi chột đổ chuông.

Dường như nghe thấy tiếng ồn bên phía cô, người đó không thẳng thừng bảo cô qua như mọi lần mà hỏi cô đang ở đâu.

Lâm Uyển Bạch thành thật trả lời: "Tôi đang ở trên xe..."

"Trên xe?" Hoắc Trường Uyên bất ngờ.

"Hôm nay bà ngoại xuất viện, tôi cùng bà về quê ở mấy hôm."

"Khi nào thì trở về?"

"Đúng dịp Quốc khánh nên nghỉ lễ xong tôi mới quay lại..."

Ngữ khí của Hoắc Trường Uyên tỏ rõ sự không vui: "Lâu vậy sao?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch khẽ gật đầu, cho dù biết anh chẳng nhìn thấy.

Lát sau, đầu kia dường như không còn động tĩnh gì nữa. Cô hơi bất ngờ, bỏ đi động xuống xem mới phát hiện Hoắc Trường Uyên đã ngắt máy.

Bà ngoại nhìn qua và hỏi: "Tiểu Hoắc à?"

"Vâng." Lâm Uyển Bạch trả lời, trong lòng nghĩ bụng, anh đang giận hay là không giận đây?

...

Dưới quê quanh năm không có ai sống, về tới nơi phải quét tước dọn dẹp một buổi chiều.

Buổi tối, ăn cơm xong, Lâm Uyển Bạch mệt nhoài đi nghỉ trước, kết quả cô bỗng dưng mơ thấy Hoắc Trường Uyên, mơ thấy nụ hôn bá đạo và mạnh mẽ của anh, sau đó anh đè mình xuống...

Hôm sau mở mắt ra, mặt cô đỏ rần.

Rõ ràng vì sự vui chơi quá đà mới trốn về quê, thế mà còn không biết xấu hổ nằm mơ nữa!

Cô vớt nước mát lên rửa mặt, Lâm Uyển Bạch viện cớ đi ra ngoài mua chai sữa, thực chất là để hít thở không khí trong lành, xóa bỏ những suy nghĩ ô nhiễm còn sót lại trong đầu.

Mua xong, cô ra bờ sông dạo một vòng, lúc về phát hiện trong sân nhà có thêm một chiếc Land Rover màu trắng.

Năm số 8 trên biển số khiến Lâm Uyển Bạch hơi hoa mắt.

Bước qua cổng đi vào nhà, ngay giữa sân, một bóng hình cao lớn đứng sừng sững ở đó, ánh mắt sáng quắc quay ra nhìn cô đúng lúc ấy khiến trái tim cô đập rộn ràng không thôi...

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Lâm Uyển Bạch còn nghi ngờ không biết mắt mình có vấn đề gì không.

Cô ra sức chớp chớp, cái bóng cao lớn vẫn còn đó, hơn nữa đôi mắt thâm sâu kia vẫn đang nhìn cô.

Trong đầu cô như có một dòng điện nhỏ chạy qua.

Cô lập bập đi tới, gơ tay chỉ vào người đàn ông như từ trên trời rơi xuống: "Anh..."

"Ngốc rồi sao?" Hoắc Trường Uyên thấy cô ngây ngốc, khẽ rướn miệng.

Lâm Uyển Bạch gật đầu, một giây sau lại lắc đầu.

Cô vẫn có phần chưa tỉnh lại ngay được: "Sao anh lại ở đây?"

Chẳng trách được cô, quả thật sự xuất hiện của Hoắc Trường Uyên và hoàn cảnh xung quanh hoàn toàn không ăn nhập với nhau.

Lúc này bà ngoại từ trong nhà đi ra, trong tay chẳng biết đã tìm được lá trà từ chỗ nào, vẫy vẫy với cô: "Con bé này, con đứng ngây ra đó làm gì? Không mau dẫn Tiểu Hoắc vào nhà ngồi đi!"

"Vâng!" Lâm Uyên Bạch đáp.

Vào nhà rồi, bà ngoại bèn bảo cô đi đun nước pha trà.

Bưng theo một tách trà nóng hổi, con mắt Lâm Uyên Bạch không thể rời khỏi người anh: "Anh đến đây từ khi nào vậy?"

Anh vẫn mặc bộ vest đen như mọi khi, được làm bằng thủ công cao cấp, cổ tay hở ra cũng rất gọn gàng, được khảm một viên mã não màu đỏ, giống như anh vừa kết thúc một buổi họp nào đó vậy.

"Vừa tới." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

"Con vừa đi chưa được bao lâu thì Tiểu Hoắc đã đến rồi, còn định gọi điện thoại giục con nữa!" Bà ngoại đứng bên đã tiếp lời, nụ cười hướng về phía Hoắc Trường Uyên lại thêm sâu đậm: "Đúng rồi Tiểu Hoắc, cháu đến sớm như vậy đã ăn sáng chưa? Hay ăn chung đi!"

Trên chiếc bàn tròn bằng gỗ lâu năm, bát đĩa được bày ra cũng có phần sứt mẻ.

Dưới quê chẳng bằng thành phố, ăn uống cũng rất đơn giản, chỉ có một nồi mỳ nấu bằng nước canh gà, hơn nữa còn bưng cả nồi đại ra, người bình thường thật ra sẽ không quen ăn.

"Tiểu Hoắc, lát nữa nguội đấy, mau ăn đi!"

Bà ngoại đã đẩy bát đĩa ra trước mặt Hoắc Trường Uyên, nở nụ cười rạng rỡ.

Lâm Uyên Bạch đang đặt món dưa muối hàng xóm cho lên bàn, bất giác nhìn về phía Hoắc Trường Uyên với vẻ áy náy.

Anh cúi đầu nói một tiếng "Cảm ơn", sau đó cầm đĩa lên gắp gắp, cũng bắt chước bà ngoại, bắt đầu bưng bát lên ăn.

Giống như lần họ đi tới chợ mua rau. Ngoài mặt anh nhũn mỳ, thật ra rất không quen nhưng không hề oán thán hay chê bai nửa lời.

Lâm Uyên Bạch do dự hỏi: "Nếu anh ăn không quen, để tôi hâm cho anh cốc sữa nhé?"

"Không cần đâu." Hoắc Trường Uyên lắc đầu.

Sau đó dưới ánh nhìn hiền hậu của bà ngoại, anh ăn sạch sẽ bát mỳ chủ.

Kết thúc bữa sáng, Lâm Uyên Bạch dọn dẹp bát đĩa xong thì được bà ngoại gọi vào phòng, nhét cho cô hai tờ tiền, bảo cô lát nữa đi mua thêm thức ăn. Cô nói không cần, mình vẫn còn, nhưng bà ngoại vẫn kiên quyết.

Lâm Uyên Bạch hiểu lòng bà, cũng không từ chối nữa.

Khi cô bước ra vườn, Hoắc Trường Uyên đi theo sau cô: "Tôi đi với em."

"Không cần đâu..." Lâm Uyên Bạch nhìn chiếc chìa khóa xe trong tay anh.

"Lên xe!" Hoắc Trường Uyên hạ giọng nói một câu, đã ngồi vào trong ghế lái khởi động xe.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy đành bấm bụng chui vào.

Chiếc xe phóng đi chưa đầy hai phút đã dừng trước một khu chợ hai tầng được xây đầu thôn, bên cạnh treo một tấm biển của cửa hàng tạp hóa. Có không ít người dân đang xách rau xách thịt đi ra ngoài.

"Khụ..." Lâm Uyên Bạch xoa xoa chóp mũi, hóa giải sự ngượng ngập: "Ở đây ít người, thế nên cái gì cũng gần ha!"

Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt, nét mặt thoáng qua vẻ ngượng ngập.

Xách theo chiếc làn đi chợ, Lâm Uyên Bạch trước khi xuống xe nói với anh: "Anh đợi tôi ở đây đi!"

Có thể vì vừa làm chuyện ngốc nghếch, lần này Hoắc Trường Uyên không bướng bỉnh nữa.

Lâm Uyên Bạch theo yêu cầu của bà ngoại, mua về không ít đồ ăn, giỏ đầy đến sắp tràn ra. Khi mở cửa xe, cô phát hiện Hoắc Trường Uyên đang ngửa cổ ra sau, mắt nhắm lại.

Tiếng đóng cửa của cô làm ồn tới anh, tốc độ mở mắt có phần chậm rãi.

Lâm Uyên Bạch chú ý tới sự mệt mỏi của anh, bất giác hỏi: "Có phải anh chưa được nghỉ ngơi đầy đủ không?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đáp, khẽ giật giật khóe môi: "Tôi qua phải làm gấp không ít việc, kết thúc xong lại lái xe xuyên đêm tới đây."

Ngón tay giấu giữa hai chân của Lâm Uyển Bạch nhẹ nhàng cuộn lại.

Lái xe từ Băng Thành về đây chỉ ít cũng mất sáu, bảy tiếng đồng hồ, hơn nửa đường sá không dễ đi, chứng tỏ cả đêm anh gần như không hề chớp mắt...

Hô hấp có phần khó khăn gầy lặt, Lâm Uyển Bạch không nhịn được, hỏi lại lần nữa: "Vì sao anh lại tới đây..."

Hoắc Trường Uyên không trả lời ngay lập tức mà đưa tay về phía cô.

Ngón tay anh vuốt ve phần xương hõm vai hở ra trên cổ áo cô, cảm giác ngứa ngáy ập tới, bờ môi mỏng của anh lập tức bịt kín miệng cô.

Nụ hôn rất vừa vặn, không dính dớp, không ngán ngẫm.

Đến mức chính Lâm Uyển Bạch cũng bất giác chủ động hợp tác. Khi được buông ra, ánh mắt cô còn hơi mơ màng, miêng hé mở.

Dường như buồn cười vì dáng vẻ ngốc nghếch của cô, Hoắc Trường Uyên khẽ rướn môi, không nhịn được, cúi xuống ria nhẹ thêm mấy cái, sau đó cất giọng khàn khàn: "Vì nhớ em, muốn em."

Tuy rằng không bỏ qua nửa câu sau, nhưng trái tim Lâm Uyển Bạch vẫn dậy sóng trong khoảnh khắc, dù rất khẽ.

Cùng với yết hầu trượt lên trượt xuống của Hoắc Trường Uyên, bầu không khí dường như cũng trở nên mờ ám.

Lâm Uyển Bạch căng thẳng tới run rẩy, nếu không phải vì phía sau có chiếc xe ba gác bị cản đường bấm còi inh ỏi thì cô không dám chắc liệu anh có điên cuồng nhào tới hay không...

Hoắc Trường Uyên không chỉ ăn sáng mà còn ăn luôn cả bữa trưa và bữa tối.

Sắc trời bên ngoài tối dần, anh vẫn bình thản ngồi trên ghế uống trà.

Lâm Uyển Bạch cắn môi: "Anh không quay về sao?"

"Bà ngoại vừa nói đã muộn lắm rồi, lái xe đêm rất nguy hiểm, bảo tôi bất luận thế nào cũng phải ở lại." Hoắc Trường Uyên khẽ nhướn mày: "Thịnh tình khó chối từ."

"..." Lâm Uyển Bạch im lặng.

Căn nhà vốn không lớn, chỉ có hai phòng, cô và bà ngoại mỗi người một phòng. Phòng khách ngay cả ghế sofa cũng không có, chỉ có ba chiếc ghế gỗ. Thế nên tối nay cô và bà ngủ chung một phòng, phòng của cô nhường ra cho Hoắc Trường Uyên.

Lâm Uyển Bạch ôm chân bước vào phòng, nhìn một lượt căn phòng đơn sơ của mình, rồi khẽ bậm môi như đứa trẻ: "Anh chắc chắn... tối nay muốn ngủ lại đây chứ?"

Tuy rằng một ngày đã sắp trôi qua, cô vẫn cảm thấy chuyện này không chân thực.

Một người như anh xuất hiện ở nơi thôn quê này đã đủ khiến người ta sững sốt rồi, bây giờ còn ở lại ngủ qua đêm?

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy đành lặng lẽ tiến lên trái chăn cho anh.

Trong phòng bà ngoại là một chiếc giường đất ấm áp, hai người ngủ sẽ không quá chật chội.

Có điều tắt đèn rồi, Lâm Uyển Bạch trần trọc mãi vẫn chưa thể chớp mắt, cô lại không dám nhúc nhích quá mạnh, sợ làm ồn tới bà nghỉ ngơi. Cuối cùng cô nằm nghiêng người nhìn bức tường đối diện.

Khi cơ thể cứng đờ đến sắp mất cảm giác, cuối cùng cô cũng hơi buồn ngủ.

Cô vừa nhắm mắt lại thì màn hình di động sáng lên.

Lâm Uyển Bạch lấy lòng bàn tay che kín rồi mở ra, bên trên gửi tới ba chữ nóng rực: "Ngủ rồi sao?"

Lâm Uyển Bạch tim đập dồn dập.

Rõ ràng chỉ là một câu mà giống như thanh âm trầm thấp của anh đang vang vọng bên tai vậy.

Lâm Uyển Bạch khẽ thở dốc, gõ từng chữ lên màn hình: "Có chuyện gì vậy?"

"Em ra ngoài một chút."

Lâm Uyên Bạch nắm chặt di động trong lòng bàn tay, muốn vò đã chết.

Có điều màn hình tối om chưa được bao lâu thì lại sáng lên lần nữa. Dòng chữ toát lên sự uy hiếp: "Cần tôi vào phòng gọi em?"

"Tôi ra ngay!" Lâm Uyên Bạch đáp khản trương.

Nhìn bà ngoại đang say ngủ, Lâm Uyên Bạch rón ra rón rén như một tên trộm, bò ra khỏi chăn, không dám loẹt quẹt dép lê, cứ thế xách nó lên tay đi ra ngoài.

Trong phòng tối om, Lâm Uyên Bạch đành phải dùng ánh sáng nhỏ bé của di động soi sáng.

Cô vừa đóng cửa lại thì trước mắt chợt xuất hiện một bóng hình cao lớn che chặt cô.

Lâm Uyên Bạch dễ dàng phát hiện khuôn mặt cương nghị của anh. Cô lên tiếng: "Anh..."

Anh khoác chiếc áo sơ nhưng còn chưa khoác xong hần, xem ra anh vừa dậy khỏi giường.

"Không ngủ được." Hoắc Trường Uyên rầu rĩ nói.

"Sao vậy?" Lâm Uyên Bạch vội hỏi.

"Giường không thoải mái." Hoắc Trường Uyên lại bật ra một câu, ngữ khí giống như một đứa trẻ.

"..." Lâm Uyên Bạch trầm mặc.

Cô và bà ngoại cũng có lẽ đã lâu lắm không về quê, đồ đạc đã có phần cũ kỹ, giường trong phòng cũng đã có phần lỏng lẻo. Hơn nữa một người đã quen nằm giường cao đệm ấm như anh, ngủ ở đây quả thực không thoải mái.

"Vậy phải làm sao đây? Chỗ này không như thành phố, còn không có khách sạn. Cũng có thể qua nhà hàng xóm ngủ nhờ, nhưng giờ này muộn quá rồi." Lâm Uyên Bạch khẽ nhíu mày, có phần khó xử: "Nếu không anh nằm đếm cừu đi? Cách này khá dễ buồn ngủ..."

Nói tới cuối cùng, giọng cô càng lúc càng lí nhí, vì cô nhìn thấy khóe môi giật giật của anh.

Hoắc Trường Uyên bỏ tay ra ngoài túi áo, khoác eo cô một cách chuẩn xác: "Em ngủ với tôi!"

Lâm Uyên Bạch còn đang há hốc miệng, người đã bị anh xách lên như con chim nhỏ. Sợ gây ra tiếng động làm bà ngoại tỉnh giấc, cô chỉ dám giãy giụa chút xíu, như vậy sao có tác dụng gì với Hoắc Trường Uyên.

Trong chớp mắt, cô đã bị anh lôi vào phòng, đóng chặt cửa.

Lâm Uyên Bạch bị ném lên giường, giường lập tức phát ra âm thanh cọt kẹt.

Cô vừa chống khuỷu tay dậy thì Hoắc Trường Uyên đã cởi áo sơ mi, bên dưới chỉ còn lại chiếc quần bốn góc mỏng manh.

Cô một lần nữa bị anh đè xuống.

"Không được!"

"Sao hả?"

Lâm Uyên Bạch né tránh bờ môi mỏng của anh: "Chỗ này không có cái..."

"Tôi mang tới rồi!" Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Ngay sau đó anh tiện tay với lấy chiếc quần Âu ở cuối giường qua, rút từ trong túi quần mấy chiếc túi nhỏ.

Mượn ánh trăng yếu ớt ngoài cửa sổ, dĩ nhiên Lâm Uyên Bạch nhìn rõ đó là gì. Cô bỗng nhớ lại lời anh nói lúc ban ngày, khuôn mặt vô dụng nóng bừng lên.

Hoắc Trường Uyên nâng mặt cô lên, hôn lên khóe môi cô.

Lâm Uyên Bạch lắc đầu với anh: "Vẫn không được, không cách âm..."

"Tôi nhẹ một chút."

"..."

"Lát nữa em cũng nhỏ tiếng thôi."

"..."

Chẳng mấy chốc, trong phòng chỉ còn lại những tiếng "cọt kẹt".

...

Hôm sau, khi Lâm Uyển Bạch tỉnh lại, trên eo vẫn còn vắt một cánh tay.

Nghĩ tới tới qua, cô xấu hổ chống tay lên trán, nhất là một đồng giấy vệ sinh đầy dưới sàn nhà.

Cô chuẩn bị dịch cánh tay đó ra khỏi người mình, vừa chạm tới, bên tai liền vang lên giọng nói nam tính: "Tỉnh rồi à?"

"Ừm." Lâm Uyển Bạch gật đầu, rồi lại hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Hoắc Trường Uyên cầm chiếc di động bên cạnh giờ ra trước mặt cô: "Bà ngoại của em đã dậy rồi."

Lâm Uyển Bạch nghe xong, lập tức ngồi bật dậy.

Cô lục tục mặc lại quần áo, đồng thời bò xuống giường, mở hé cửa ra, lén lút nhìn trái ngó phải, rồi chui ra vườn như một con chuột, ra cửa vòng một vòng, rồi lại chui vào trong.

Cô vun vai vắn vẹo, giả vờ như vừa đi tản bộ về.

Bà ngoại bê nước nóng đi ra, kinh ngạc: "Tiểu Bạch, con dậy lúc mấy giờ thế?"

"Dạ... hơn bảy giờ ạ..." Lâm Uyển Bạch đáp qua loa.

"Hơn bảy giờ?" Bà ngoại nghe xong cất giọng ngạc nhiên: "Bà nhớ hình như bà dậy lúc 6 giờ 40, trên giường đã không thấy cháu rồi."

Lâm Uyển Bạch giọng gao vuốt tóc, ấp úng: "Thế ạ, cũng có thể là hơn sáu giờ ạ..."

"Khụ... Cháu đi chuẩn bị bữa sáng ạ!"

Tìm được một lý do, cô muốn nhanh chóng rời khỏi "hiện trường".

Có điều mới đi được vài bước, bà ngoại ở phía sau gọi cô lại: "Tiểu Bạch, lát nữa ăn cơm xong ra hiệu thuốc mua ít thuốc chuột, tối qua ngủ hình như bà nghe thấy có tiếng chuột rúc rích."

Chuột ở đâu ra, rõ ràng là giường mà!

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch đỏ mặt tới mức sắp nổ tung.

Ngước mắt lên, cô nhìn thấy cánh cửa phòng ngủ đối diện chẳng biết đã được mở ra từ lúc nào. Hoắc Trường Uyên đang đút hai tay vào túi quần đứng dựa ở đó, trên khuôn mặt cương nghị hiếm khi thấy vẻ uể oải như vậy. Anh nhìn cô nửa đùa nửa thật.

Lâm Uyển Bạch càng đỏ mặt hơn, đi tới bên cạnh anh giậm chân: "Không được cười!"

Sau lưng, Hoắc Trường Uyên càng cố tình cười.

Ăn sáng xong, bà ngoại quả nhiên giục cô đi mua thuốc bẫy chuột, tiện thể dẫn Hoắc Trường Uyên đi dạo quanh quanh.

Khi tới hiệu thuốc, bà chủ lấy thuốc chuột ra. Hoắc Trường Uyên cầm lên còn cố tình hỏi công dụng của nó thế nào, liệu có thể giết chết chuột không. Lâm Uyển Bạch vừa xấu hổ khó xử, vội đưa chút tiền lẻ rồi kéo anh ra ngoài.

Trên đường trở về, Lâm Uyển Bạch dẫn anh đi một vòng tròn, sông nước thơ mộng.

Chưa đi dạo được mấy bước trên bãi cỏ, gót giày đã dính đầy bùn đất. Nhìn thấy mũi giày sáng loáng của anh phủ một lớp mùi, cô bất giác hỏi khẽ: "Anh Hoắc, anh định khi nào thì đi?"

"Đuổi tôi à?" Hoắc Trường Uyên liếc xéo cô.

"À... không phải..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

Chỉ là cô cảm thấy anh ở đây có nhiều chuyện không quen, mọi thứ đều không ăn khớp với anh.

Hoắc Trường Uyên thân nhiên đáp: "Quay về cùng với em."

"Hả?" Nghe xong, Lâm Uyển Bạch kinh ngạc: "Vậy anh không cần làm việc sao..."

Tuy rằng Quốc khánh được nghỉ một thời gian, nhưng từ ngày đi theo anh đến giờ, cô thấy anh dường như lúc nào cũng bận rộn, không có lúc được nghỉ ngơi thực sự. Cho dù lần trước đưa cô cùng bay tới Mỹ, anh cũng đều có công việc bên mình.

Hoắc Trường Uyên rút từ trong túi ra một điều thuốc, lúc rướn môi cũng nhả ra một làn khói: "Công việc làm mãi không hết được, vừa hay có dịp nghỉ ngơi, coi như về đây nghỉ dưỡng."

Về quê nghỉ dưỡng?

Lâm Uyển Bạch nhìn về phía những căn nhà nhỏ lố nhố ở đằng xa. Người có tiền thời nay có phải đều hơi thần kinh không nhỉ...

Hoắc Trường Uyên gạt tàn thuốc, bất ngờ nhíu mày nói: "Đừng gọi tôi là anh Hoắc nữa."

"..." Lâm Uyển Bạch nghi hoặc, vậy gọi thế nào?

"Sau này cứ gọi thẳng tên của tôi." Hoắc Trường Uyên giật giật bờ môi.

Làn khói trắng bay ngang qua khuôn mặt anh, khiến từng đường nét càng trở nên mờ ảo.

"Ồ." Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn gật đầu như gà mổ thóc.

Có điều vừa cup mắt xuống, trái tim cô lại không tránh khỏi xúc động. Dường như anh từng nói chỉ có bố mẹ mình và cô từng gọi cả tên cả họ của anh.

Cô len lén nhìn anh, trong lòng thầm gọi một tiếng.

Hoắc Trường Uyên.

~Hết chương 75~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Men theo bờ sông đi được khoảng hơn mười phút, Lâm Uyển Bạch có chú ý thấy anh thường cách bờ sông một quãng khá xa.

Nghĩ tới cảnh cô từng vớt anh từ dưới sông lên, cô bất chợt nghiêng đầu hỏi anh: "Anh thật sự không biết bơi à?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, im lặng mấy giây rồi mới nói: "Lúc nhỏ nghịch ngợm từng bị ngụp nước."

Thế nên có bóng ma tâm lý sao?

"Ở nơi nào vậy?" Lâm Uyển Bạch tò mò chớp mắt.

"Trong bồn tắm." Hoắc Trường Uyên rầu rĩ lên tiếng.

Khóe môi Lâm Uyển Bạch cứng lại, sau đó không nhịn được cười.

Tuy rằng là lúc nhỏ, nhưng vì từng bị ngụp nước trong bồn tắm nên từ đó sợ nước, thật sự không phù hợp với hình tượng một vị tổng giám đốc bá đạo giờ đây.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại đầy nguy hiểm, dường như còn có tiếng nghiến răng: "Em cười thêm lần nữa xem!"

Lâm Uyển Bạch cố gắng nhẫn nhịn, nhưng khóe môi không chịu nghe theo kiểm soát của cô. Cô bị anh đen mặt kéo vào lòng, cúi đầu xuống hôn, nuốt toàn bộ nụ cười của cô: "Còn cười?"

"Không cười nữa, không cười nữa..."

Lâm Uyển Bạch lắc đầu như trống bỏi, xấu hổ nhìn trái ngó phải xem có ai không.

Thôn quê này không thể so với thành phố, nếu bị ai nhìn thấy, mấy ngày sau chắc cô không dám ra cửa mất.

Sau khi thả cô ra, Hoắc Trường Uyên đứng im tại chỗ, điều thuốc trong tay sắp cháy hết anh cũng không hút nữa, dường như đang suy nghĩ điều gì.

"Anh đang nhìn gì vậy?" Lâm Uyên Bạch không hiểu.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, rồi từ tốn đáp: "Tôi đang nghiên cứu khả năng đã chiến tại đây."

"..." Lâm Uyên Bạch suyết nữa thì nhảy dựng lên.

"Kết quả bằng không." Ngữ khí của Hoắc Trường Uyên có phần nuối tiếc.

Trong đầu người đàn ông này chứa cái gì không biết!

Lâm Uyên Bạch không thể tiếp tục thảo luận cùng anh nữa. Nhìn về phía những ngọn khói bốc lên từ những căn nhà mái bằng gần đó, cô bèn vội vàng đổi chủ đề: "Chúng ta về thôi, ra ngoài lâu quá một mình bà ngoại ở nhà tôi không yên tâm!"

Trở về nhà, bà ngoại đã uống thuốc và nằm nghỉ rồi, còn chưa tỉnh dậy.

Lâm Uyên Bạch nhìn giờ, bắt đầu chuẩn bị cơm nước. Cô chọn ra hai loại rau trong bếp rồi mang ra sân nhặt.

Cô bê một chiếc ghế nhỏ ngồi xuống, cứ cảm thấy trước cửa có bóng người qua lại, dường như đang lén lút nhìn vào trong này.

Lâm Uyên Bạch nhíu mày, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Dưới quê đa phần đều là người quen, chắc ai đó đi ngang qua tò mò nhìn vào trong mà thôi, nhất là khi trước cửa nhà còn đường hoàng đỗ một chiếc ô tô quả thực hấp dẫn người khác.

Nhặt xong rau, cô rửa sạch sẽ rồi vào bếp bận rộn trước sau.

Khi vô tình ngẩng đầu lên, cô liền nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang tựa vào cạnh cửa, dáng người rất cao, dường như chỉ cần hơi rướn cổ lên là sẽ bị cụng đầu.

Lâm Uyên Bạch cắt toàn bộ rau, khi ngẩng lên thì phát hiện anh vẫn đang nhìn mình.

Có lẽ vì trong bếp chỉ có hai người họ nên ánh mắt anh càng trở nên tập trung.

Lâm Uyên Bạch thật sự không thể bình thản nấu nướng dưới ánh mắt này của anh. Đã có mấy lần cô suyết nữa lấy nhầm gia vị. Cuối cùng cô nấu xong món canh cuối, đẩy nắp nồi bằng gỗ lên, cô mở tủ ra: "Trong nhà không còn tương nữa, tôi đi mua một chai!"

Có điều khi đứng lên cô lại khó xử. Bếp lò không thể so với ga hay nồi điện, không ai trông dễ mất lửa.

"Hoắc Trường Uyên, anh trông lửa giúp tôi một chút nhé?" Lâm Uyên Bạch do dự nhìn về phía sinh vật sống duy nhất còn lại trong bếp.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên không từ chối, đi qua.

Lâm Uyên Bạch đưa cho anh một chiếc quạt, bê một cái ghế con rồi chỉ vào bếp lò và nói: "Có thể ngồi ở đây. Nếu lửa nhỏ thì anh quạt thêm, sau đó thêm củi một cách thích hợp..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lâm Uyên Bạch bước ra khỏi bếp vẫn không nhìn được, quay đầu lại nhìn.

Vóc dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên ngồi thu lu trên chiếc ghế nhỏ, có phần chật chội. Dáng vẻ mặc vest cầm quạt của anh trông rất khôi hài. Đầu mày anh hơi nhíu lại, anh nghe lời nhìn chăm chăm lỗ thông gió như một cậu bé.

Cô vẫn không dám tin vào mắt mình, dường như là một tổng giám đốc lại đi làm mấy chuyện trông lửa thêm củi này.

Sợ lát nữa anh trở mặt không vui, Lâm Uyên Bạch rào nhanh bước chân. Trong cửa hàng có không ít người. Cô cầm chai tương rồi đi thanh toán ngay. Đang trong lúc đợi trả lại tiền thì có cô bị ai đó vỗ vai: "Tiểu Bạch phải không? Lớn từng này rồi, ban nãy suyết nữa thím không dám nhận!"

"Là cháu đây, thím Triệu." Lâm Uyên Bạch mỉm cười.

"Thím nghe nói ở thành phố cháu đã có bạn trai, chiếc ô tô to trước cửa là của cậu ấy phải không?"

Nét mặt Lâm Uyên Bạch lộ ra một chút gượng gạo. Vì giọng của thím Triệu khá to nên có một vài người trong cửa hàng đã nhìn qua đây.

Cô gật đầu: "Dạ... vâng..."

"Tiểu Bạch à!" Thím Triệu bỗng nhiên trở nên ngập ngừng: "Thím Triệu cũng coi như đã chăm cháu vài ngày khi còn nhỏ, có những lời biết là khó nghe nhưng buộc phải nói, chúng ta không được giống như con nhà lão Trương đâu nhé..."

"Còn phải nói, chắc chắn là cũng cấp đại gia như nó rồi!"

Thím Triệu còn chưa nói hết câu, tiếng những người khác đã lấp mắt.

Lâm Uyển Bạch khó xử, tự giải thích cho mình: "Không phải, cháu không có..."

Nhưng dường như không ai nghe cô nói, đã có người tự kết luận, tiếng phụ họa trầm bổng cao thấp: "Đúng quá, chiếc xe đó tôi nhìn thấy rồi, chỉ ít phải có giá bảy chữ số! Người bình thường làm sao mua nổi!"

"Học cái hay không học lại học con gái nhà lão Trương, xem ra đối phương chắc chắn cũng là đã có con riêng rồi."

"Mấy cô gái trẻ bây giờ đều muốn ngồi không hưởng thụ, quan tâm gì nhà người ta có vợ hay chưa, tuổi xứng làm bố mình. Thế diện quan trọng gì, có tiền là được!"

Ở dưới quê có điểm này không tốt, chuyện nhỏ gì cũng có thể làm dấy lên tin đồn đại.

Hơn nữa tốc độ lan tin cũng nhanh như cỏ dại mọc. Ai cũng thích ghé đầu vào nhau mà bàn tán. Thấy câu chuyện càng nói càng khó nghe, Lâm Uyển Bạch xách chai tương cầm đầu rời đi. Nhưng mọi người đang hăng nói, ai chịu nhường đường, tất cả đều chặn cô lại răn dạy như trường bối.

"Khẩn trương cắt đứt đi, hai vợ chồng nhà họ Trương đến giờ còn chưa dám bước ra khỏi cửa nữa!"

"Phải đó, bảo bà ngoại cô sau này gặp mặt mọi người thế nào!"

...

Càng lúc càng nhiều âm thanh, tai của Lâm Uyển Bạch ong lên.

Cho dù cô tự nhủ mình không quan tâm nhưng tâm tình khó tránh bị ảnh hưởng.

Ngón tay cô bấu chặt đến trắng bệch, khi chai nước tương sắp bị bóp vỡ thì bất ngờ một giọng nam trầm thấp vang lên giữa đám đông: "Sao mua chai tương mà đi lâu quá vậy?"

Anh không cố tình cao giọng, nhưng không ai có thể tàng lờ.

Mọi người im bật trong phút chốc, không hẹn mà gặp đều nhìn về phía anh.

Ánh nắng hắt từ ngoài cửa sổ vào chiếu lên gương mặt Hoắc Trường Uyên, bộ vest làm tôn lên đường nét trên người anh. Anh như một dãy núi sừng sững, trầm ổn thần nhiên, cả người toát ra một khí chất bức người, tự động khiến những người xung quanh trở thành phong cảnh.

Hoắc Trường Uyên đi thẳng tới trước mặt cô, cầm chai tương trong tay cô lên.

"Sao vậy?" Dường như thấy sắc mặt cô không ổn, anh nhíu mày hỏi.

Sự xuất hiện của Hoắc Trường Uyên đã giáng một cú tát hoàn hảo xuống mặt những người hóng chuyện, không ai dám nhiều lời thêm một câu.

Lâm Uyển Bạch bỗng nhiên không muốn tính toán chút nào nữa. Cô chủ động sát lại gần anh một chút, khoác lấy cánh tay anh, giọng nói dịu dàng: "Không sao đâu, chúng ta về nhà ăn cơm thôi!"

Mặc kệ những người đó, cô khoác tay anh đi ra khỏi cửa hàng.

Hoắc Trường Uyên im lặng nường mày, cúi đầu nhìn tay cô đang chủ động khoác tay mình, rất thần mật, cũng rất dịu dàng.

Giống như... một người vợ vậy.

~Hết chương 76~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Suốt cả dọc đường, Lâm Uyển Bạch cũng quên rút tay về.

Cho tới khi về đến nhà, khi thấy bà ngoại đã tỉnh dậy đang mỉm cười đợi ở đó, cô mới đỏ mặt rút tay lại.

Họ vừa ngồi xuống ăn cơm không lâu thì lần lượt có hàng xóm tới nhà, nói là qua mượn món đồ nào đó, nhưng thực tế là ánh mắt chưa hề rời khỏi Hoắc Trường Uyên. Họ mượn có nói đôi ba câu rồi lớn tiếng hỏi: "Anh chàng này, cậu thật sự là bạn trai của Tiểu Bạch à?"

Lâm Uyển Bạch nhìn về phía anh rất căng thẳng, rồi dùng ngón chân chạm nhẹ vào chân anh dưới gầm bàn.

"Vâng." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Khi người hàng xóm gần đi khỏi, vẫn còn không cam lòng, ngoại đầu lại nhìn một lúc.

Suốt cả buổi chiều sau đó, trong nhà không hề vắng bóng người, tóm lại họ đều viện cớ mượn đồ hay trả đồ gì đó để vòng một lượt trong ngoại căn nhà. Lâm Uyển Bạch có cảm giác cánh cửa bên ngoài vườn sắp bị họ đập bằng rồi.

Bà ngoại ngược lại rất vui vẻ, bởi vì ai ai cũng nắm lấy tay nói ngưỡng mộ cô.

Lâm Uyển Bạch ghé tới bên cạnh Hoắc Trường Uyên, nói nhỏ một tiếng "Cảm ơn". Anh cúi xuống, áp vào tai cô nói câu gì đó, mặt cô đỏ bừng lên gật đầu.

Tối tới, cánh cửa phòng bà được lạng lẽ đẩy ra.

Sau đó bên có một bóng người thoáng xuất hiện, lén la lén lút như con chuột chui vào phòng đối diện.

Đóng cửa lại, Lâm Uyển Bạch để dép lê bên cạnh giường, vén chăn rồi bò lên.

Cô vừa chạm được cổ vào gối, cánh tay của Hoắc Trường Uyên đã vươn tới, mang theo chút sốt ruột: "Sao lâu quá vậy!"

"Bà ngoại vừa mới ngủ thôi..."

Lâm Uyển Bạch áp ứng giải thích, mọi sự bó buộc trên cơ thể chớp mắt đã mất đi quá nửa.

Hoắc Trường Uyên thẳng thừng kéo cao chăn lên, chống người nằm lên trên cô: "Đừng lãng phí thời gian nữa!"

Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Trong bóng tối, mọi cảm quan càng trở nên rõ nét hơn. Hơi thở nóng rực của anh giống như một đóa hoa anh túc khó mà kháng cự khiến cô ngứa ngáy từng cơn.

Cũng giống như đêm qua, chẳng mấy chốc chiếc giường đã không chịu được sức nặng vang lên những tiếng động.

Khi túi bóng thứ hai được xé ra, bên ngoài phòng khách bỗng nhiên vọng vào tiếng động. Cả hai người dưới chăn đều cứng đờ lại, mọi động tác đều dừng đột ngột, nín lặng.

Bên ngoài là tiếng bước chân của bà ngoại khi thức giấc lúc nửa đêm, nhưng chúng cũng biến mất dần dần.

Hôm sau dậy ăn sáng, họ đối mặt với món mỳ chữ giống y hệt hôm trước, nhưng bầu không khí thì có phần gượng gạo.

Không ai lên tiếng nói chuyện, chỉ còn lại tiếng đũa bát va vào nhau.

Lâm Uyển Bạch xấu hổ cúi gầm cả buổi, thậm chí không dám nhìn thẳng bà ngoại. Tuy rằng bà đã nhìn thấy phần xương hõm vai đỏ rực của cô ngoài vườn, nhưng bị nhìn thẳng thế này vẫn rất khó xử...

Ăn xong bát mỳ, bà ngoại đặt bát đũa xuống.

"Tiểu Bạch này." Dường như háng giọng xong mới lên tiếng.

"Dạ!" Lâm Uyển Bạch run lên.

Bà ngoại ngừng lại, có chút không tự nhiên: "Bà cao tuổi rồi ngủ cũng sớm, tối nay cháu và Tiểu Hoắc ngủ chặt một chút vậy!"

"Vâng..." Giọng Lâm Uyển Bạch nhỏ như con muỗi.

Cô nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, phát hiện gương mặt anh dường như cũng hơi đỏ lên.

...

Cuộc sống dưới quê rất chậm rãi, nhưng đến lúc kết thúc vẫn phải kết thúc.

Vì khi quay về có Hoắc Trường Uyên theo, không cần phải vất vả ngồi ô tô hay tàu hỏa, cuối cùng họ quyết định buổi chiều quay về Băng Thành.

Buổi sáng, Lâm Uyên Bạch sắp xếp đồ đạc từ trước. Có tiếng chuông điện thoại vang lên, cô sờ vào túi, không phải di động của mình, mà là chiếc di động thông minh trên mặt bàn vuông đang sáng màn hình.

Cô nhìn qua, là máy của Hoắc Trường Uyên.

Bên trên chỉ hiển thị một chữ. Lâm Uyên Bạch không dám động vào.

Khi Hoắc Trường Uyên từ nhà vệ sinh đi ra, cô vội thông báo: "Di động của anh kêu kìa!"

Hoắc Trường Uyên cầm lên xem, nhúu mày rồi lại tắt màn hình đi.

"Ồ, anh không gọi lại sao?" Lâm Uyên Bạch thấy vậy, bất giác nói tiếp: "Ban nãy hình như là bố anh gọi tới, chưa biết chừng có chuyện gì quan trọng đấy..."

"Sau này chuyện của tôi bớt lo!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng quát.

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch khẽ đáp.

Dường như mấy ngày hôm nay có quá nhiều hàng xóm láng giềng tới, tham quan như vườn thú vậy, coi anh là bạn trai của mình, đến mức chính cô cũng bắt đầu xuất hiện ảo giác. Bây giờ đột ngột bị đánh trở về nguyên hình, cô mới ý thức được mình đã vượt quá giới hạn.

Hoắc Trường Uyên cầm di động sai bước đi ra khỏi phòng, xoay lưng lại, đứng giữa vườn.

Ánh nắng kéo dài bóng anh nhưng nó vẫn chẳng có chút ấm áp nào.

Loáng thoáng có tiếng đối thoại vọng tới, từng câu từng chữ đều toát lên sự lạnh lẽo: "Ha, tìm con quay về làm gì? Chẳng phải bây giờ trong nhà đang có thêm một cậu con trai nhiệt tình sao..."

Lâm Uyên Bạch nghe không rõ ràng lắm, cô nghĩ chắc cũng là vấn đề hay gặp của hào môn.

Có điều, lần này cô không dám xen miệng nói nhiều lời, chỉ âm thầm làm chuyện mình cần làm.

Trên đường trở về, vì thời gian dài, bà ngoại ngồi phía sau chẳng mấy chốc đã thiếp đi. Lâm Uyên Bạch nhìn ra ngoài con đường cao tốc lướt qua vùn vụt, tầm nhìn rất khoáng đạt, nhưng trong lòng thì bí bách.

Khi chiếc Land Rover đỗ lại tại bệnh viện, ráng chiều đang tắt dần từng chút một.

Hoắc Trường Uyên không theo họ xuống xe, nói có việc rồi rời khỏi.

Sắp xếp xong cho bà ngoại, ăn trọn bữa tối thì di động của Lâm Uyên Bạch cũng rung lên, cô nhanh chóng lôi ra khỏi túi xách. Khi màn hình hiển thị hai chữ "Yến Phong", bỗng dưng có chút hụt hẫng lại dấy lên trong cô.

"Tiểu Uyên, về rồi à?"

"Vâng..."

Trước đó Yến Phong từng gọi đến, nói cho cô biết dịp Quốc khánh sẽ phải về quê mấy hôm.

Đầu kia điện thoại bỗng vọng tới một tiếng ho: "Khụ khụ!"

"Anh Yến Phong, anh bị ốm à?" Lâm Uyên Bạch vội hỏi.

"Không sao đâu, chỉ là hơi sốt một chút, không đáng ngại..."

Chưa đợi Yến Phong nói xong, di động đã bị ai đó giật mất, sau đó là tiếng của Tiêu Vân Tranh: "Lâm Uyên Bạch, em đừng nghe anh Phong nói. Không sao gì chứ? Sắp sốt cháy phổi rồi! Ban nãy anh còn phải đưa anh ấy tới bệnh viện tư!"

"Nghiêm trọng vậy sao!" Lâm Uyên Bạch lo lắng chau mày.

"Lại còn không! Hôm nay nhà anh có việc bắt buộc phải có mặt, để anh Phong ở nhà một mình anh không yên tâm! Em có tiện không, có thể qua chăm sóc anh ấy một chút không?" Tiêu Vân Tranh hỏi cô trong điện thoại.

Lâm Uyên Bạch ngập ngừng giây lát rồi trả lời: "Được, anh gửi địa chỉ cho em đi."

Cô ngắt điện thoại chưa đến hai giây thì có tin nhắn gửi đến.

Lâm Uyên Bạch nói với bà ngoại một tiếng rồi vội vàng bắt xe qua.

Địa chỉ là một tòa chung cư của quân đội, phải đăng ký tên ở phòng bảo vệ. Cô đi thang máy lên thì thấy Tiêu Văn Tranh đã đứng đợi trước cửa.

Cô vào nhà, đổi giày, vừa đi vào trong vừa hỏi: "Anh Yến Phong sao rồi?"

"Gọi điện cho em xong là lại ngủ mê mệt rồi! Bác sỹ có đến tiêm thuốc hạ sốt, nói là nếu quá nửa đêm mà hạ sốt thì sẽ không sao." Tiêu Văn Tranh đẩy cửa phòng ngủ ra.

Lâm Uyển Bạch nhìn qua, quả nhiên Yến Phong đang nhắm nghiền mắt nằm trên giường, khuôn mặt đỏ bừng chỉ có ở người sốt cao.

Tiêu Văn Tranh chỉ vào lọ thuốc bên cạnh, dặn dò cô: "Nhớ là khi nào anh Phong tỉnh lại thì cho anh ấy uống thuốc nhé. Bác sỹ dặn viên trắng uống một, viên vàng uống hai."

"Em biết rồi!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Vậy anh đi đây!"

"Vâng."

Tiến Tiêu Văn Tranh đi khỏi, Lâm Uyển Bạch trở về phòng ngủ.

Yến Phong nằm trên giường, tóc mai vì sốt cao mà hơi ướt, tuy sắc mặt yếu ớt nhưng trông vẫn khá nghiêm, chỉ có cô biết khi cười lên trông anh ảm áp dường nào.

Lâm Uyển Bạch đi tới, cúi xuống đếm lại hai bên góc chân, khi cô thu tay về bỗng bị ai nắm chặt.

~Hết chương 77~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Lâm Uyển Bạch nhìn qua, thấy Yến Phong đã từ từ mở mắt.

Có vẻ như vì bị ốm, anh phải nhìn kỹ một lúc mới lên tiếng: "Tiểu Uyển, em đến đây à?"

"Ừm." Lâm Uyển Bạch gật đầu, vội vàng hỏi anh: "Anh Yến Phong, bây giờ anh cảm thấy thế nào?"

"Vẫn ổn, mấy bệnh vật này có là gì đâu, đừng nghe Văn Tranh nói phóng lên!" Yến Phong cười với cô.

Lâm Uyển Bạch biết anh nói vậy cũng chỉ vì không muốn mình lo lắng. Cô nhủ chặt mày.

"Nha đầu ngốc, đừng có lo lắng, thật sự không sao mà!" Yến Phong thấy vậy, nụ cười càng đậm hơn một chút, thanh âm hơi khàn khàn: "Bao năm qua anh sống trong quân đội đầu phải chuyện chơi, ngày mai tỉnh dậy sẽ chẳng còn bệnh tật gì nữa! Sao rồi, về quê chơi mấy hôm có ổn không?"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch khẽ đáp.

Cô cúi đầu xuống nhìn, bàn tay vẫn còn được Yến Phong nắm chặt, đã đỏ chút mề hôi mỏng.

Trước mắt cô vô thức hiện lên khuôn mặt cương nghị của Hoắc Trường Uyên...

Giống như phải bóng vậy, Lâm Uyển Bạch rút mạnh tay về, mượn động tác đứng dậy để che giấu hành vi của mình: "Anh Yến Phong, anh uống chút nước đi!"

Xúc cảm trên bàn tay biến mất, đáy mắt Yến Phong ẩn hiện chút hụt hẫng, nhưng nó chỉ thoáng xuất hiện và tan đi ngay.

Lâm Uyển Bạch đỡ anh ngồi dậy, làm theo lời dặn dò của Tiêu Văn Tranh lúc đi, lần lượt cho anh uống thuốc.

"Anh Yến Phong, bây giờ anh đang yếu, ngủ thêm một lúc đi!" Cô lại đỡ anh nằm xuống, đặt bằng chiếc gối ngủ: "Em ở đây với anh, có chuyện gì anh cứ gọi em. Nửa đêm mà anh hạ sốt, em sẽ qua phòng khách ngủ."

Nói xong, Lâm Uyển Bạch cầm chiếc cốc không lên, chuẩn bị rót thêm cốc nước nữa.

"Tiểu Uyên..." Yên Phong gọi với sau lưng cô.

"Dạ?" Lâm Uyên Bạch quay đầu.

Cô thấy Yên Phong cứ nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, không hiểu có phải vì bị sốt hay không, sắc mặt anh mang một sự bứt rứt và gằn vặt sâu sắc: "Thật ra anh rất muốn hỏi em một năm trước vì sao không xuất hiện ở sân bay, không cùng anh qua Mỹ. Nhưng đồng thời anh cũng thấy may mắn..."

"Anh lớn hơn em mười hai tuổi."

"Lại từng kết hôn, còn dẫn theo một đứa con trai, còn em vẫn đang trong độ tuổi rất đẹp, sao anh đành lòng chứ!"

Lâm Uyên Bạch cuộn chặt tay lại: "Anh Yên Phong, em..."

Cô muốn nói, nhưng lại bỗng nhiên phát hiện không biết mình nên nói gì.

Thời gian một năm không dài, cũng chẳng ngắn, đủ để xảy ra một số chuyện không thể thay đổi.

Yên Phong đợi một lúc cũng không thấy cô lên tiếng, rồi tự bật cười: "Em xem, đang yên đang lành anh nhắc chuyện này làm gì chứ, thuốc bắt đầu có tác dụng rồi, anh ngủ trước đi!"

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyên Bạch rời đi khi Yên Phong còn chưa tỉnh giấc.

Cô nấu một nồi cháo để trong bếp, để lại một mảnh giấy nhắc anh tỉnh dậy thì uống.

Cô vội vội vàng vàng lên xe buýt, cũng may còn chưa muộn. Lâm Uyên Bạch thở hồng hộc chạy tới công ty quẹt thẻ. Sau khi rút di động ra khỏi túi xách, cô giật nảy mình. Bên trên có đến mấy cuộc gọi nhỡ, hơn nữa còn đến từ cùng một người.

Tối qua cô sợ quấy rầy Yên Phong nghỉ ngơi nên chuyển cả chế độ rung sang im lặng..

Đang do dự không biết có nên gọi lại không thì người ấy gọi tới.

Lâm Uyên Bạch vội vàng bắt máy, ở đầu kia, Hoắc Trường Uyên lập tức trầm giọng: "Tối qua gọi điện thoại sao em không nghe máy?"

"Ngủ mất rồi..." Cô nghẹn giọng.

Bỗng nhiên nhớ tới kinh nghiệm bị vạch trần lần trước, cô lại căng thẳng hỏi: "Anh... tới nhà tôi à?"

"Không" Hoắc Trường Uyên đáp.

Nghe thấy anh phủ nhận, Lâm Uyên Bạch mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoắc Trường Uyên hình như cũng đang ở công ty, bên cạnh có tiếng một nhân viên cung kính đưa tài liệu cho anh ký, sau đó anh buông một câu: "Chiều tôi qua đón em, cùng đi mua đồ về nấu bữa tối."

Lâm Uyên Bạch cúp điện thoại, vẫn chưa hết hồi hộp.

Suốt cả ngày bận rộn công việc, buổi họp giao ban kết thúc chưa được bao lâu, Yên Phong đã gửi cho cô một tin nhắn báo ăn hết cháo rồi, còn đặc biệt gửi thêm bức ảnh nồi cháo sạch sẽ. Cô đáp một câu, bảo anh cố gắng dưỡng bệnh, sau đó lại tập trung vào công việc.

Ngày nào gần đến giờ về cũng là lúc thành thoi nhất.

Khi công việc trong tay đã hòm hòm, các đồng nghiệp xung quanh bắt đầu buồn chuyện. Đàn ông đa phần nói về xe cộ, phụ nữ thì về cơ bản chỉ xoay quanh mỹ phẩm và đồ xa xỉ, nhất là khi bàn đến một vài thương hiệu cực hot gần đây.

Ghế của cô bị ai vỗ vỗ, người đồng nghiệp nữ bên cạnh xích qua: "Tiểu Bạch, có phải cậu đeo một sợi dây chuyền của Tiffany & Co. không, cho bọn tôi xem nào!"

"À, của tôi là hàng fake loại 1 thôi..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập.

Hoắc Trường Uyên tặng cô dây chuyền lâu như vậy, đến bây giờ cô vẫn còn lo sẽ bị người ta giật mất.

"Không sao đâu, fake loại 1 cũng xem thử!" Cô đồng nghiệp không quan tâm.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy cũng không tiện từ chối, bèn giơ tay cởi chiếc áo khoác ngoài ra, vừa sờ tay lên cổ cô đã giật mình.

Cảm giác lạnh lạnh trước đó không còn nữa!

Lâm Uyển Bạch hoang mang, trái tim như rút xuống vực. Trước giờ nó vẫn luôn được giấu kín trong cổ áo, nhưng bây giờ sờ mãi vẫn trống trơn.

"Sau này đi tới đâu cũng bắt buộc phải đeo!"

"Lúc nào cũng phải đeo nó lên cổ đấy!"

"Tắm cũng không được tháo xuống!"

...

Tiếng nước trong phòng bếp ngừng, sau đó ánh đèn tắt lịm.

Lâm Uyển Bạch từ từ bước ra, không đi vào phòng khách mà chỉ dừng lại ở đó, liếc nhìn Hoắc Trường Uyên đang ngồi hút thuốc trên sofa, áp úng: "À... tôi lên gác tắm rửa..."

Hoắc Trường Uyên nhú mày, nhìn theo bóng cô cắm đầu đi lên gác.

Từ lúc tới công ty đón cô, anh đã cảm thấy điều bất thường rõ ràng.

Vào chợ, cô mua xong đồ rất nhanh, gần như không lựa chọn gì. Sau khi vào nhà, cô xách thẳng túi đồ vào trong bếp, suốt cả quá trình cứ cúi gằm, mỗi khi chạm phải ánh mắt anh là lại hoảng loạn quay đi.

"Qua đây." Anh gọi cô.

"... Sao vậy?" Lâm Uyển Bạch dừng ở đó.

"Qua đây!" Hoắc Trường Uyên lặp lại lần nữa.

Rõ ràng ngữ điệu đã trầm hơn. Lâm Uyển Bạch đành phải buông tay vịn cầu thang ra, lặng lẽ đi tới.

Suốt cả quá trình, ánh mắt sa sầm của Hoắc Trường Uyên vẫn như một chiếc khóa, khóa chặt cô lại, đến nỗi cô không thể đứng vững.

"Sao em cứ mặc áo khoác mãi vậy?"

Đôi mắt Lâm Uyển Bạch chớp nháy: "Điều hòa bật hơi lạnh, lên gác rồi cởi..."

"Cởi ngay bây giờ!" Hoắc Trường Uyên gạt tàn thuốc.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, đành bấm bụng kéo khóa áo xuống, cầm áo khoác lên tay.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt: "Tay em che cổ làm gì?"

"Không có..." Lâm Uyển Bạch căng thẳng nuốt nước bọt.

Hoắc Trường Uyên đứng lên, vóc dáng cao lớn chiếm ưu thế khiến cô bất chợt cảm thấy mình thật bé nhỏ.

Sau đó anh vươn tay, kéo bàn tay đang che cổ của cô ra, sắc mặt lập tức sầm xuống: "Dây chuyền đâu?"

Cần cổ bị lộ ra hoàn toàn, Lâm Uyển Bạch không giấu giếm được nữa.

Một ngụm nước bọt còn chưa kịp nuốt xuống, mí mắt cô đã run rẩy, cô quay sang hướng khác: "Tôi qua tắm rửa xong, tôi quên không đeo..."

Hoắc Trường Uyên chậm rãi thu tay về, một bàn tay khác kẹp điều thuốc đặt bên khóe môi. Điều thuốc chẳng mấy chốc đã cháy thêm một đoạn. Anh phả khói ra, từ từ hỏi: "Lâm Uyển Bạch, sau khi đeo dây lên cho em, tôi đã nói gì?"

"..." Lâm Uyển Bạch đan hai tay vào nhau.

"Lặp lại cho tôi nghe!" Hoắc Trường Uyên bắt ngờ quát.

Lâm Uyển Bạch rụt vai lại, cắn môi nói: "Sau này đi tới đâu cũng phải đeo, lúc nào cũng phải có ở trên cổ..."

"Còn gì nữa?"

"Tắm cũng không được tháo xuống..."

Nói xong, Lâm Uyển Bạch sần nảo vì lý do bừa bãi vừa rồi của mình.

"Em biết mình có một thói quen không?" Khi Hoắc Trường Uyên tiếp tục lên tiếng, anh đã dập đầu thuốc hút dở vào trong gạt tàn, vừa đồng thời gỡ hai bàn tay nắm chặt của cô ra, rồi lật lên: "Một khi nói dối, lòng bàn tay sẽ ra đầy mồ hôi."

"..." Lâm Uyển Bạch cảm giác mình vì quá căng thẳng mà nhịp tim tăng cao.

Người đàn ông này quá nhạy bén và sắc sảo!

Dường như đứng trước mặt anh, cô hoàn toàn không giấu giếm được gì, lần lượt sẽ bị anh vạch trần hết.

Hoắc Trường Uyên lau bàn tay nhớp nháp của cô, nhìn chăm chú: "Tôi hỏi lại em lần cuối cùng, đây chuyện đâu?"

"..." Lâm Uyển Bạch nhìn anh, không dám dối trá thêm nữa, giọng vừa khẽ vừa thấp: "Tôi làm mất rồi..."

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên đột ngột bặm lại.

Anh nhìn cô chằm chằm vài giây rồi lập tức hất tay cô ra, sai bước đi lên gác.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu, cho tới khi bước chân biến mất, cô mới dám tắt điện phòng khách, lẳng lẽ đi lên theo đường cũ.

Đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, Hoắc Trường Uyên cũng không tắm mà cởi thẳng quần áo nằm lên giường. Khuôn mặt kia xị ra như sắp chảy nước, bờ môi mỏng mím lại thành một đường thẳng.

Lâm Uyển Bạch đi tới, âm thầm nhặt quần áo lên treo gọn gàng.

"Này, anh không tắm à?"

Cô dò hỏi, không ai trả lời.

Lâm Uyển Bạch liếm môi: "Vậy tôi đi tắm nhé..."

Vẫn không có tiếng đáp, giống như cô đang tự nói chuyện một mình vậy. Suốt cả quá trình, Hoắc Trường Uyên còn không buồn liếc cô.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy, cũng không đi tới phòng tắm mà đứng đực tại chỗ, đáng vẻ như đứa trẻ làm sai chuyện gì.

Tuy rằng đích thực cô có làm sai...

Cô đứng bầm ngón tay trong bút rút một lúc, rồi đi về phía giường lớn, rón rén vòng qua đuôi giường, sau đó đứng bên cạnh anh.

Cô nhìn một Hoắc Trường Uyên đang sa sầm mặt lại trong im lặng, bạo dạn cúi xuống ghé sát về phía anh.

Thật ra cô rất sợ, mình sẽ bị anh tung cước đá thẳng xuống đất.

Cũng may Hoắc Trường Uyên không làm vậy, anh vẫn căng thẳng mặt mày, lạnh lùng nói: "Làm gì đấy!"

"À..." Lâm Uyển Bạch cẩn thận quan sát sắc mặt anh, ngoan ngoãn như một cô dâu nhỏ: "Chẳng phải anh nói, nếu chọc giận anh thì phải ôm hoặc hôn anh một cái sao..."

Cuối cùng Hoắc Trường Uyên cũng nhìn thẳng vào cô.

Có điều vẻ đen tối chưa giảm bớt, bờ môi mỏng vẫn sắc lẹm.

Chính vào lúc Lâm Uyển Bạch ngỡ rằng phương pháp này không hiệu quả, chuẩn bị dè dặt thu tay về thì bất ngờ nghe thấy anh gượng gạo buông ra một câu:

"Chưa thấy hôn!"

"..."

Thôi được rồi, Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt.

Cô chưa từng chủ động hôn ai, lúc này cũng mặc kệ sự xấu hổ, hít sâu một hơi, ghé miệng vào hôn.

Một tiếng "chụt" rất khẽ.

Khi cô rời đi, khuôn mặt Hoắc Trường Uyên có dần ra đôi chút.

Lâm Uyển Bạch cụp mắt xuống, mềm oặt xin lỗi anh: "Xin lỗi nhé..."

"Tôi thật tình không có ý đâu, tôi cũng không muốn làm mất nó, tôi còn rất thích nữa..."

"Em chắc chứ?" Hoắc Trường Uyên nghe được nửa câu sau, phủ tay lên eo cô.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch bày ra vẻ mặt thành khẩn, quan trọng nhất là rất đắt.

Một sợi dây chuyền nhỏ xíu bị mất cũng tổn thất tới mấy vạn tệ, đương nhiên cô không đành lòng. Hơn nữa đeo lâu như vậy, ít nhiều cũng có chút xúc cảm lạnh lạnh nơi xương hõm vai đã thành quen, giống như có một chiếc chìa khóa nhỏ luôn lúng lẳng ở đó vậy.

Nó không còn nữa, trái tim cô cũng trống trải theo.

Bàn tay đặt bên eo bầu cô một cái thật mạnh.

Lâm Uyển Bạch đau đớn kêu lên, ngay sau đó cô bị anh lật người đè xuống dưới, anh nghiêng răng kèn kẹt: "Có gan thì em làm mất chính mình đi, xem tôi trừng phạt em thế nào!"

...

Hôm sau, chiếc Land Rover màu trắng len lỏi giữa dòng xe cộ đông đúc buổi sáng.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu, mũi chân vẽ những vòng tròn trên nền thảm, chốc chốc lại len lén liếc nhìn Hoắc Trường Uyên ngồi bên.

Sáng nay sau khi thức dậy, anh vẫn im lặng không nói gì, có vẻ như vẫn chưa hết giận.

Lâm Uyển Bạch cũng không dám thở mạnh.

Giống như tối qua vậy, cô bị anh vờn qua vờn lại trên giường như nướng bánh, đau cũng không dám oán trách nửa lời...

Trong bầu không khí bí bách này, cuối cùng chiếc xe cũng đỗ lại bên cạnh tòa nhà văn phòng.

Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu nhìn anh, rồi cúi xuống âm thầm tháo dây an toàn, chuẩn bị lạng lẽ lướt đi. Nhưng cô không được như ý nguyện, lập tức bị anh kéo ngược trở lại.

"Giờ nghỉ trưa tôi sẽ qua."

"Hả?" Lâm Uyển Bạch không hiểu câu này.

Hoắc Trường Uyên liếc xéo cô, ngữ khí vẫn còn chút âm u: "Tôi bảo Giang Phóng kiểm tra rồi, ở trung tâm thương mại McKale có cửa hàng đại lý của thương hiệu này."

"..." Lâm Uyển Bạch tròn xoe mắt.

Khi ý thức được câu nói này có nghĩa là gì, niềm hân hoan dâng lên trong lòng bị cô ép xuống.

Cảm giác trống rỗng lúc trước cũng được lấp đầy trong khoảnh khắc.

"Còn làm mất nữa thử xem!" Hoắc Trường Uyên lạnh lùng cảnh cáo.

"Ừm!" Lâm Uyển Bạch gật đầu như con cún con, khóe mắt cũng thấm đượm ý cười. Giống như sợ anh không tin, cô còn giơ hai tay lên: "Tôi thề đấy!"

Tối trưa, Hoắc Trường Uyên có một buổi họp ở gần đó vừa xong việc, lái xe tới trước.

Anh vừa đỗ lại thì có một bóng hình quen thuộc lướt qua bên cạnh. Người đó mặc chiếc măng tô mỏng màu đen, còn giơ tay gõ lên cửa sổ.

Hoắc Trường Uyên phát hiện ra, nheo mắt lại. Là Yến Phong. "Hoắc tổng?"

"Anh Yến." Anh gật đầu tỏ ý.

Yến Phong nhìn thấy anh không quá ngạc nhiên. Lần trước lúc đi ăn, Tiêu Văn Tranh có nhắc đến chuyện công ty của Lâm Uyển Bạch và Hoắc Thị có hợp tác, thế nên anh ấy cũng không nghĩ nhiều, ngược lại nói: "Đúng lúc anh cũng qua công ty của Tiểu Uyển, có thể phiền anh giúp tôi chuyển thứ này cho cô ấy không?"

"Được thôi." Hoắc Trường Uyên hồ hững.

"Tôi vốn định lên đó, có điều đội vừa gọi điện tới, phải lập tức dọn đồ về New York!" Yến Phong khó xử lắc lắc di động, sau đó rút ra một thứ: "Tối hôm qua Tiểu Uyển làm rơi ở chỗ tôi, làm phiền anh!"

Ngón tay anh ấy vừa buông ra, dưới ánh nắng liền xuất hiện một tia sáng lấp lánh của kim cương.

Sợi dây chuyền bạch kim được giữ chặt phần đầu, chỉ còn lại mặt chìa khóa nhỏ rủ xuống như có thể cắt rời từng tia nắng.

Con người của Hoắc Trường Uyên co rụt lại...

~Hết chương 78~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

Giờ nghỉ trưa vừa đến, Lâm Uyên Bạch bèn nhảy dựng lên khỏi ghế.

Ra khỏi cánh cửa xoay của tòa nhà văn phòng, cô rất dễ dàng tìm thấy chiếc Land Rover màu trắng đỗ ở đó. Qua lớp kính mui xe, khuôn mặt cương nghị của Hoắc Trường Uyên mơ hồ hiện ra.

Cô chạy bước nhỏ qua đó, kéo cửa xe chui vào trong.

Lâm Uyên Bạch cài dây an toàn vào người, trong ngực khí vẫn còn chút phấn khích: "Này, anh đợi lâu rồi phải không?"

Hoắc Trường Uyên không trả lời cô, anh chỉ hờ hững liếc nhìn cô một cái.

Đôi mắt sâu của anh như bị đổ mực vậy, đen tối, không chút ánh sáng.

Lâm Uyên Bạch không khỏi sững người. Khi cô định lên tiếng thì anh bất ngờ giẫm lên chân ga, chiếc xe vài giây sau đã lao thẳng và hòa vào dòng xe trên đường.

Phong cảnh ngoài cửa lướt qua rất nhanh, cô ngồi ngấm nhìn suốt dọc đường. Không xa phía trước là trung tâm thương mại McKale. Anh cũng không vòng vào lối xuống tầng hầm để xe mà thẳng thừng lái qua.

Trong gương chiếu hậu, tòa nhà mỗi lúc một xa.

Lâm Uyên Bạch kinh ngạc chỉ tay: "Chẳng phải chúng ta tới..."

Hoắc Trường Uyên làm như không nghe thấy, vẫn nhìn thẳng về phía trước, tiếp tục chuyen tâm lái xe.

Lại lái xe hơn mười phút nữa, cuối cùng chiếc xe đỗ lại trên cây cầu bắc qua sông. Đập vào tầm mắt là dòng sông lãn tãn theo từng con sóng, trên sông thì thoảng lại có tàu du lịch và những con tàu nhỏ lướt qua.

Hoắc Trường Uyên phanh xe lại rồi tắt máy.

Anh lẳng lặng rút điều thuốc ra không nói câu nào, ngậm lên miệng châm lửa. Anh hạ cửa xe xuống một nửa, gió từ sông thổi vào, mang theo một ít khói thuốc đi xa.

Tư thế im lặng hút thuốc và biểu cảm không chút suy suyển của anh khiến người ta không thể nắm bắt.

Lâm Uyên Bạch ngồi bên cạnh dè dặt cắn môi, khẽ hỏi: "Hoắc Trường Uyên, chúng ta không đi mua dây chuyền nữa sao?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

Sau đó, anh nghiêng mặt sáng nhìn cô từ ngọn tóc xuống dưới mũi chân rồi lại nhìn từ mũi chân hướng lên khuôn mặt cô. Sau đó anh mở học đựng đồ bên tay phải, rút từ bên trong ra một thứ.

Gió sông làm lung lay chiếc chìa khóa nhỏ, viên kim cương được khảm vào đó sáng lấp lánh.

"Sao nó lại ở đây?" Lâm Uyên Bạch ngỡ ngàng giẫy lất.

Cô gợn tay đón lấy, xúc cảm của vật cứng cọt vào lòng bàn tay, thứ bỗng bành dăng lên trong lồng ngực hoàn toàn là cảm giác mừng rỡ khi tìm lại được thứ đã mất.

Có điều, niềm vui này chẳng kéo dài bao lâu, vì chất giọng trầm của Hoắc Trường Uyên lại vang lên lần nữa: "Yến Phong nói tối hôm trước em để rơi ở chỗ anh ta, bảo tôi chuyển giúp."

Trái tim Lâm Uyển Bạch kêu "cạch" một tiếng.

Thì ra tối đó cô làm rơi ở chỗ Yến Phong...

Sợi dây chuyền hình chìa khóa được cô nắm chặt trong lòng bàn tay. Hơi thở của cô như ngừng lại, phần tóc mai của Lâm Uyển Bạch đã có chút mồ hôi túa ra.

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên trông không có thay đổi gì quá lớn, chỉ là ngữ khí của anh chậm rãi đến kinh người, mỗi chữ đều như có thêm sự uy quyền: "Chẳng phải em nói không nhận được điện thoại của tôi nên ngủ rồi sao?"

"..." Lời nói dối bị vạch trần, đầu óc Lâm Uyển Bạch tê rần.

"Không định nói với tôi tối hôm trước hai người đã làm gì sao?" Hoắc Trường Uyên cầm điều thuốc lá đã cháy cả nửa, bàn tay run lên, nghiêng người qua.

"Anh ấy bị ốm..." Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt có phần khó khăn, cô áp ứng thiếu kiểm soát: "Sốt cao, không ai chăm sóc, thế nên tôi..."

"Thế nên em đã chăm sóc người ta suốt cả đêm?"

Nếu Hoắc Trường Uyên nhớ không nhầm, đến tận sáng hôm đó cô mới bắt máy.

Giây phút Lâm Uyển Bạch gật đầu, cô bị anh bạt tai một cái ngã ra sau ghế.

Ở khoảng cách gần, cô mới nhìn rõ đôi đồng tử lạnh lẽo của Hoắc Trường Uyên. Khóe môi anh nở nụ cười không chút nhiệt độ: "Không hổ danh là người quen cũ, Lâm Uyển Bạch, có phải em coi tôi là kẻ ngốc không? Cô nam quả nữ ở chung một phòng, sau đó nói với tôi là không có chuyện gì?"

"Đừng mà..."

Khi anh nhào tới, Lâm Uyển Bạch run lên bần bật.

Cổ áo cô bị dùng sức kéo rách, quệt vào da rất đau đớn. Còn nụ hôn của anh khi rơi xuống, rõ ràng là đang cầu xé.

Lần trước cũng như vậy, sau khi nổi nóng, anh thô lỗ đối xử với cô, không có chút tình cảm nào, hoàn toàn đã trút ra hết mọi giận dữ. Mọi ký ức đáng sợ đều trào dâng trong khoảnh khắc.

Có một giây Hoắc Trường Uyên cảm thấy mí mắt mình giật kịch liệt ba cái.

Lửa giận bốc thẳng lên đỉnh đầu, trước mắt dường như cũng đỏ rực theo. Có điều cơ thể dưới lòng bàn tay anh bắt đầu run lên từng chút một. Anh cúi đầu, nhìn Lâm Uyển Bạch bị anh khóa chặt trên ghế đang nhắm nghiền mắt, mí mắt và bờ môi đều đang run lên.

Cô rất sợ anh...

Yết hầu Hoắc Trường Uyên trượt lên trượt xuống, lòng bàn tay anh từ từ nắm chặt lại.

Áp lực trên người đột ngột biến mất, Lâm Uyển Bạch lập tức kéo chặt cổ áo vào ôm lấy chính mình, nhìn anh vừa sợ hãi vừa không dám tin như một con thú nhỏ.

"Xuống xe!"

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng buông ra hai chữ.

Lâm Uyển Bạch mềm oặt hai chân ngã xuống xe, chiếc Land Rover lao vút đi.

Ngoài mùi đuôi xe nó để lại bay theo gió, trên cầu không còn một ai khác, thi thoảng cũng chỉ có chiếc xe vọt qua rất nhanh.

Đây không phải là lần đầu tiên anh bỏ rơi cô.

Lâm Uyển Bạch lại kéo kín quần áo vào, chậm rãi quay đầu đi về như một thói quen. Chẳng biết đã đi bao xa, bỗng có một chiếc taxi trống khách dừng lại bên cạnh cô, cô ngồi lên rồi đi.

Cúi đầu siết chặt chiếc chìa khóa nhỏ trong lòng bàn tay, trái tim cô như bị một hòn đá tảng đè nặng.

...

Chập tối, sân bay.

Dù là lúc nào nơi này cũng đông đúc người qua lại, đi đâu cũng nhìn thấy những bóng người vội vàng kéo vali hành lý. Ngay gần đó, Yến Phong đã làm

xong thủ tục hành lý, đang cầm hộ chiếu và vé máy bay quay trở lại.

Tiêu Vân Tranh và Lâm Uyển Bạch tới đây tiễn anh ấy đứng đợi ở vạch vàng, Tiêu Vân Tranh nhủ mảy: "Anh Yến Phong, sao anh đi đột ngột quá vậy?"

"Hết cách thôi, quân lệnh như sơn." Yến Phong cũng rất khó xử.

"Anh Phong, lần này về khi nào thì quay lại?" Tiêu Vân Tranh uể oải hỏi.

"Chưa nói trước được, khi không có nhiệm vụ thì anh sẽ cố gắng quay về!" Yến Phong trầm ngâm rồi đáp, khi nhìn về phía cô, anh ấy lại dịu dàng đi vài phần: "Tiểu Uyên, lần sau anh sẽ đưa Châu Châu về cùng, nó âm ỉ đòi gặp em lâu lắm rồi!"

"Vâng." Nhớ tới cậu nhóc tính nghịch đó, Lâm Uyển Bạch mỉm cười gật đầu.

Vì thời gian vẫn còn dư dả, họ còn nói chuyện thêm vài câu trước cửa kiểm tra an ninh. Khi Tiêu Vân Tranh đi rửa tay thì Yến Phong bất ngờ nhìn ra sau lưng cô: "Hoặc tổng, gần đây hay gặp nhau bất ngờ thật đấy!"

Lâm Uyển Bạch nghe xong quay người lại, quả nhiên nhìn thấy Hoắc Trường Uyên mặc vest, có Giang Phóng đi theo sau.

Toàn bộ các dây thần kinh trên người cô đều vô thức căng lên, sức tập trung bắt giác bị kéo về phía anh.

"Đúng là trùng hợp." Hoắc Trường Uyên nhếch môi.

"Hoắc tổng đi công tác sao?" Yến Phong cười hỏi.

"Ừm, tới Bắc Kinh hai ngày, có dự án cần bàn bạc." Hoắc Trường Uyên gật đầu, rồi cúi xuống giờ đồng hồ lên xem, ngữ khí vừa nhạt nhòa vừa khách sáo: "Xin lỗi nhé, tôi phải lên máy bay đây, xin phép đi trước."

Nói xong, anh đi thẳng qua cửa kiểm tra an ninh.

Khi lướt qua nhau, anh không liếc ngang ngó dọc, giống như hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của cô.

Lâm Uyển Bạch nhìn bóng hình cao lớn đó cứ thế biến mất trong tầm mắt, ngón tay đang siết chặt từ từ buông lỏng. Chưa đầy hai giây sau, cô lại nắm chặt tay.

Anh vẫn còn đang giận...

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Trên màn hình máy tính, thấp thoáng hiện ra khuôn mặt ngây ngốc của cô.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu bấm di động, nhìn ngày tháng hiển thị bên trên, nghĩ tới việc khi gặp ở sân bay, anh đã nói với Yến Phong mình sẽ tới Bắc Kinh hai hôm, tính ngày thì có lẽ anh đã về ngày hôm qua rồi...

Cô nhớ những lần đi công tác trước, sau khi xuống máy bay, anh đều gọi điện thoại trước nhắc cô làm ấm giường.

Từ tối qua đến bây giờ, ngoài một vài thông báo của các phần mềm trong điện thoại ra thì không nhận được bất kỳ cuộc gọi nhớ hay tin nhắn nào.

"Tiểu Bạch, nghĩ gì vậy, đến giờ tan ca rồi!"

Lâm Uyển Bạch "á" lên một tiếng, mới phát hiện những người khác đều đã thu dọn đồ đạc hết cả.

Người đồng nghiệp đưa qua một thứ được bọc trong túi bóng rồi nói tiếp: "Đây là cây thủy tiên lúc trước nói mang cho cậu, còn chưa nở hoa nữa. Nếu trong nhà không có đất thì chăm bằng nước cũng được!"

"Được, cảm ơn nhé!" Lâm Uyển Bạch đón lấy.

Sau khi tan ca, cô tới bệnh viện một chút, cùng bà ngoại trò chuyện một lúc rồi trở về nhà sớm.

Trong tủ lạnh còn một ít rau xanh, cô lấy ra xào qua, ăn xong thì tắm rửa, phát hiện cũng chỉ mới hơn tám giờ tối.

Khi bước ra khỏi phòng tắm, ngang qua tấm gương, chiếc chìa khóa đang đưa trên xương quai xanh lấp lánh tỏa sáng dưới ánh đèn.

Lâm Uyển Bạch đưa tay lên chạm nhẹ vào, trước mắt hiện lên dáng vẻ giận dữ của Hoắc Trường Uyên.

Cô rút cuốn tiểu thuyết tiếng Đức mẹ để lại ra, vì còn quá sớm chưa thể chợp mắt nên cô tìm số trang đã đánh dấu lại để đọc tiếp. Có điều, đọc mãi đọc mãi, cô bỗng cảm thấy mồ hôi lạnh không ngừng túa ra khắp người.

Ban đầu cô chỉ nghĩ mình hơi lạnh bèn kéo cao chăn lên một chút.

Nhưng cô lại càng lúc càng khó chịu, hơn nữa dạ dày đau tưởng chết, ngay cả bụng cũng co thắt lại.

Cuốn tiểu thuyết rơi xuống đất, Lâm Uyển Bạch chẳng buồn nhặt nữa. Con đau đã khiến người cô co giật. Cô lần sò một lúc lâu bên cạnh gối mới tìm ra được di động.

Khi màn hình sáng lên, cô bỗng không biết gọi cho ai.

Người đầu tiên hiện ra trong đầu cô lại là Hoắc Trường Uyên...

Dường như nghĩ như vậy, bàn tay Lâm Uyển Bạch cũng có ý thức của riêng mình, cô cố tìm cái tên ba chữ ấy trong di động rồi ấn xuống.

Đầu kia bắt máy rất nhanh, cô run rẩy bờ môi gấp gáp nói: "Alô, là tôi..."

"Chuyện gì vậy, tôi đang họp."

Giọng nam trầm của Hoắc Trường Uyên hờ hững vọng tới.

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập, sầu não vì sự kích động của mình. Khi lên tiếng lần nữa, giọng cô vì đau mà bắt đầu run rẩy: "Không sao..."

"Không sao em còn gọi điện!" Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng. Đường như đã phát giác được điều bất thường bên cạnh cô, anh hỏi nhanh một câu: "Lâm Uyển Bạch, em sao vậy?"

Bàn tay cầm di động của Lâm Uyển Bạch run lập cập.

Cô há hốc miệng, tốn rất nhiều sức lực, cuối cùng mới nói được một câu hoàn chỉnh: "Tôi... Tôi hơi đau..."

Nói xong, rất lâu không có hồi âm.

Lâm Uyển Bạch nhìn di động, phát hiện chẳng biết màn hình đã đen xì từ lúc nào.

Không còn cách nào khác, cô đành cố gắng tung chăn ra, bước xuống giường. Chân cô còn chưa chạm được vào chiếc dép lê, cả người đã đau đớn lăn xuống đất, rồi cuộn tròn lại như con tôm, trước mắt bắt đầu tối sầm đi.

Cứ như vậy không biết qua bao lâu, ý thức của cô bắt đầu rệu rã.

Trước khi cô nhắm hấn mắt lại chỉ nghe thấy một tiếng ầm rất lớn vang lên.

...

Khi cô mở mắt ra, trời đã sáng.

Lâm Uyển Bạch chậm rãi nhìn một vòng không gian xung quanh, tất cả chỉ có một màu trắng xóa, có lẽ là trong bệnh viện.

Trên mu bàn tay trái có cảm giác đau nhói, chất dịch lạnh lẽo đang nhỏ xuống từng giọt.

Cô đảo đảo đôi mắt khô khốc, liếc nhìn thấy một bóng hình cao lớn. Vì góc nghiêng nên cô nhìn thấy dưới khuôn mặt thẳng băng của anh xuất hiện một lớp râu mới mọc. Không nhiều, chỉ một lớp thưa thưa.

Lâm Uyển Bạch ngơ ngẩn gọi: "... Hoắc Trường Uyên?"

Cô ngỡ mình đang nằm mơ, người tới qua còn ở trong điện thoại sao lại xuất hiện trước mắt.

Hoắc Trường Uyên nhìn cô từ trên xuống, lạnh lùng hừ một tiếng, khiến cô chắc chắn rằng anh thực sự tồn tại, cũng trong khoảnh khắc hiểu ra anh đưa mình tới đây.

"Tôi sao vậy?" Cô vẫn còn chưa hiểu chuyện gì.

"Ngộ độc thực phẩm." Có người trả lời cô, là một bác sỹ mặc áo blouse trắng đứng một đầu: "Có lẽ là dùng nhầm thủy tiên chưa nở hoa thành hành để dùng, dẫn đến ngộ độc. Tôi qua khi đưa cô vào đây chúng tôi đã tiến hành rửa ruột, bây giờ đã không còn nguy hiểm tới tính mạng nữa."

Đường như tôi qua cây thủy tiên được đồng nghiệp đưa đã bị cô ném bừa lên mặt bàn. Sau đó lúc nấu cơm, cô cũng bỏ cả đồ ăn lên bàn. Có thể vì đầu óc quá trên mây, lúc thái hành cô đã không chú ý mà nhầm lẫn...

Chẳng trách, tôi qua lúc ăn hành cô cứ thấy là lạ, đáng đáng.

"Cũng may phát hiện kịp thời, độc tố chưa thấm vào máu, sau này cô phải hết sức chú ý!" Bác sỹ đẩy đẩy gọng kính, dặn dò: "Sau khi rửa ruột, trong vòng ba ngày đừng ăn các món cay dầu mỡ và sinh lạnh, tránh kích thích tới niêm mạc dạ dày. Uống nhiều nước nóng một chút. Còn hai túi dịch phải truyền xong là có thể xuất viện!"

"Cảm ơn anh." Lâm Uyển Bạch cảm kích.

Bác sỹ gật đầu, tiện tay ghi chép một chút rồi rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người họ và tiếng phì phì của máy tạo sương.

Chuyện ngộ độc thực phẩm không phải chuyện giỡn chơi.

Nghĩ như vậy, Lâm Uyển Bạch bất giác nhìn về phía Hoắc Trường Uyên. Anh vẫn còn đứng đó, một tay đút túi quần, trông rất lạnh lùng.

"Tôi..."

Cô vừa lên tiếng, Hoắc Trường Uyên bèn quát: "Hành và thủy tiên mà em cũng không phân biệt được? Không có đầu óc à, ngu ngốc!"

Lâm Uyển Bạch liếm môi, nhìn anh bằng ánh mắt vô tội.

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng nhìn cô chằm chằm một lúc rồi đột ngột sai bước đi ra khỏi phòng.

Tiếng bước chân của anh chẳng mấy chốc đã biến mất. Lâm Uyển Bạch cup mắt xuống, trái tim khó tránh khỏi hụt hẫng.

Nửa tiếng sau, cửa phòng bất ngờ bị ai đó đẩy ra.

Hoắc Trường Uyên rời đi trước đó lại bước vào, đôi chân trắng tấp rung rinh theo từng bước chân của anh. Anh xách thêm một chiếc túi nhỏ trong tay, bên trong đựng một hộp cháo nhỏ.

Lâm Uyển Bạch sững sờ.

Cô còn nghĩ anh đã đi rồi...

Cô nhìn thấy anh đi tới bên giường, lấy chiếc hộp trong túi ra, sau đó là một chiếc thìa nhựa dùng một lần.

Ngay sau đó, bả vai của Lâm Uyển Bạch bị anh giơ tay giữ chặt, xem ra dùng rất nhiều sức, nhưng không làm đau cô chút nào. Chiếc gối dựng đứng được anh đặt sau lưng cho cô dựa vào.

Thấy anh kéo ghế qua ngồi, cô vội nói: "Tôi tự ăn được mà..."

"Im miệng!" Hoắc Trường Uyên nạt cô.

"..." Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

"Há miệng!" Sau đó, Hoắc Trường Uyên lại hung dữ lên tiếng.

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, dè dặt hỏi: "Rốt cuộc là ngậm miệng hay là há miệng?"

"Còn nhiều chuyện?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

Khi chiếc thìa được đưa qua, Lâm Uyển Bạch vội vàng hợp tác há miệng, miếng cháo ấm nóng lan từ trong cổ họng xuống dạ dày.

Động tác của Hoắc Trường Uyên rất cứng rắn, giống như lần đầu tiên vậy. Có mấy lần cháo đã rót xuống chiếc ga giường màu trắng.

Cuối cùng cũng đút hết bát cháo, anh cảm thấy còn một hơn ký hàng chục tập tài liệu.

Anh bỗng nhiên đứng lên với vẻ nhẹ nhàng, thu dọn hộp và thìa vào túi. Khi Hoắc Trường Uyên chuẩn bị đi vứt rác thì bàn tay phải buông thõng của anh bị ai đó nắm chặt: "Tôi đó em thật sự chỉ chăm sóc anh ấy vì anh ấy bị ốm thôi..."

~Hết chương 80~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 81

Hoắc Trường Uyên nhìn theo bàn tay phải, Lâm Uyển Bạch nằm trên giường cũng đang nhìn anh.

"Em cũng không biết sợi dây chuyền lại rơi ở chỗ anh ấy. Tối đó anh ấy sốt mãi, chúng em thật sự không làm gì cả..." Vì bộ quần áo bệnh nhân quá rộng, càng khiến cơ thể cô gầy gò đến đáng thương.

Giống như sợ anh không tin, cuối cùng cô còn nhấn mạnh thêm lần nữa: "Thật đấy!"

Hoắc Trường Uyên khẽ nhú mày, nhưng trông anh rất tươi tỉnh.

Anh giờ tay, nắm lại tay cô, dùng sức vân vê, tới mức cô đau đớn nhe răng anh mới hài lòng.

"Không có lần sau." Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng thật mạnh nhưng sắc mặt vẫn không quá căng thẳng.

Ngay sau đó, anh cúi thấp nửa người trên xuống, ngón tay quấn lấy hai lọn tóc mai của cô, thờ dài một tiếng rất khê: "Những cô gái yếu đuối luôn khiến đàn ông này sinh dục vọng bảo vệ. Lâm Uyển Bạch, em càng ngày càng lợi hại đấy!"

"..." Lâm Uyển Bạch thầm kêu oan trong lòng.

Nhưng hòn đá tảng đè nặng trong lòng nhiều ngày qua cuối cùng cũng biến mất.

Chiếc chăn bên cạnh bất ngờ bị nâng lên. Lâm Uyển Bạch thấy anh bỗng dung cởi giày ra, sau đó nhích người chen vào chiếc giường bệnh nhỏ bé.

Cô vừa há hốc miệng đã bị nụ hôn mạnh mẽ của anh bịt kín.

Hơi thở của Hoắc Trường Uyên tràn vào toàn bộ, chẳng mấy chốc đã khiến cơ thể căng thẳng của cô mềm mại hẳn ra.

Sau khi một nụ hôn kết thúc, hơi thở của hai người có phần hỗn loạn.

Hoắc Trường Uyên nâng mặt cô lên bằng hai tay, rồi bỗng nhiên nói một câu: "Từ tối qua đến giờ anh chưa đánh răng đâu."

"..." Lâm Uyển Bạch giật giật khóe môi.

"Trêu em đó." Hoắc Trường Uyên rướn môi.

Lâm Uyển Bạch không biết nên khóc hay cười. Nhưng nghĩ kỹ lại thì hình như cô là người chưa đánh răng mới đúng..

Cô ngước lên, chạm phải đầy mắt sâu hút của anh, nó giống như một miệng giếng khô. Nhưng có vẻ anh không hề chê bai mình.

"Em biết bây giờ anh đang nghĩ gì không?"

"Nghĩ gì vậy?" Lâm Uyển Bạch tiếp lời.

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên bỗng trở nên mờ ám hơn, bờ môi mỏng ghé sát vào tai cô, những âm thanh len lỏi vào ốc tai chật hẹp: "Lên giường và quan hệ, em thích cái nào hơn?"

"..." Khuôn mặt Lâm Uyển Bạch lập tức đỏ bừng.

Người đàn ông này!

Dưới chăn vang lên tiếng sốt soạt, có lẽ bàn tay dày dặn nào đó len lỏi vào giữa những chiếc cúc áo.

Như một con cá trườn dần lên trên, nhanh đến nỗi cô quên cả ngăn cản. Lâm Uyển Bạch hoảng loạn không tưởng, vội vàng nhắc nhở anh: "Chỗ này là bệnh viện..."

"Đừng òn!" Hoắc Trường Uyên kiềm chế sức mạnh, ngẩng đầu nhìn lên cây truyền dịch: "Còn hai túi dịch nữa, ngủ một giấc vẫn kịp."

Trái tim Lâm Uyển Bạch như nhảy vọt từ trong cổ họng ra.

Bên ngoài các y tá vẫn đang đi qua đi lại, chỉ cần qua lớp cửa kính là có thể nhìn thẳng vào trong phòng bệnh.

Cô căng thẳng quay sang nhìn Hoắc Trường Uyên lần nữa, phát hiện anh đã nhắm mắt lại. Ngoài bàn tay nghịch ngợm đó đang dè lên một đôi chân của cô ra, anh không còn động thái quá đáng nào khác.

Có vẻ anh rất mệt mỏi, hơi thở cũng dần nhịp nhàng hơn.

Lâm Uyển Bạch nghiêng mặt qua. Anh chưa cạo râu, quần áo có vẻ vẫn còn chỉnh tề, nhưng cổ tay áo và cổ áo đã có những nếp nhăn, chắc tối qua anh cũng ở đây suốt đêm.

Trái tim như được ai nhét vào rất nhiều bông gòn, mềm mại vô cùng.

Cứ ngẫm như vậy một lúc, Lâm Uyển Bạch chẳng biết cũng đã thờ ơ từ lúc nào.

Cuối cùng, hai người họ bị một cô y tá tới rút kim tiêm đánh thức, khung cảnh thật là xấu hổ.

...

Cũng may là cuối tuần, không cần phải lo chuyện đi làm.

Làm xong thủ tục xuất viện, Hoắc Trường Uyên lái xe chở cô về.

Lúc xuống xe, Lâm Uyển Bạch vừa tháo dây an toàn thì đã bị anh bế thẳng từ xe xuống rồi đi vào trong tòa nhà.

"Thật ra em tự đi được..."

Lâm Uyển Bạch nghĩ tới chuyện nhà mình ở tận tầng trên cùng, vội nói.

Hoắc Trường Uyên không để ý tới cô, chỉ đi thẳng lên. Có vẻ như sức nặng của cô với anh không khác gì con kiến, đi mấy tầng mà anh gần như không hề thở dốc.

Ánh nắng chiều hắt vào trong hành lang. Bóng hai người bị kéo dài ra trên những bậc cầu thang. Lâm Uyển Bạch nhớ tới cảm giác muốn bảo vệ mà anh nói. Dù là thật hay giả, nhưng lúc này đây cô thật sự có cảm giác mình được chở che.

Khi sắp đi lên tầng cao nhất, thì có những tiếng ồn ào vọng tới, hình như có không ít người đứng trước cửa nhà.

Sau khi đi lên, Lâm Uyển Bạch hơi ngây ngốc. Ngoài hàng xóm sống đối diện ra, còn có hai vị cảnh sát mặc cảnh phục. Một người đang dò hỏi, một người đang ghi ghi chép chép gì đó vào sổ.

Còn cửa nhà cô thì mở toang, chìa khóa đang đưa chực rơi xuống.

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên thoáng qua một chút gượng gạo. Anh hắng giọng: "Khụ... Tối qua quá gấp gáp thôi."

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, nhớ lại tiếng rầm lớn trước khi cô ngất xỉu.

Hàng xóm nhìn thấy cô thì lập tức chạy tới: "Cô Lâm, cuối cùng cô cũng về rồi. Nhà cô bị trộm đấy! Sáng sớm nay tôi tình dấy đã nhìn thấy có người cạy khóa!"

Đâu phải là cạy khóa, rõ ràng là đá banh cửa!

Lâm Uyển Bạch khẩn trương nhảy xuống khỏi vòng tay Hoắc Trường Uyên.

"Gọi điện thoại thì cô tắt máy, tôi đã giúp cô trông suốt cả buổi sáng mà vẫn không thấy cô quay về, nên tôi dứt khoát giúp cô báo cảnh sát!" Người hàng xóm nhiệt tình nói tiếp: "Cô mau vào kiểm tra đi, xem có mất thứ gì đáng tiền không!"

"Hiều lắm, hiểu lắm thôi ạ..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

Sau khi đã nói rõ đại khái sự tình, cảnh sát và người hàng xóm đều thở phào nhẹ nhõm. Thì ra ai nấy đều hết hồn một phen.

Tiến họ đi khỏi, Lâm Uyển Bạch nhìn thấy Hoắc Trường Uyên chẳng biết kiếm đâu ra một ổ khóa mới, đang độ thử lên cửa, bên cạnh còn đặt hai loại dụng cụ.

"Anh còn biết thay ổ khóa?" Cô kinh ngạc.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, cởi áo khoác ra quăng qua: "Nếu không thì sao, em tưởng anh chỉ biết ký tên thôi chắc?"

"... Anh có cần em giúp gì không?" Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt.

Hơn mười phút, khóa cửa mới đã được sắp xếp xong, đóng lại vang lên một tiếng giòn tan.

Hoắc Trường Uyên xắn tay áo đi vào, đặt dụng cụ lên bàn rồi lắc lắc cổ.

Lâm Uyển Bạch ở bên nhìn anh không chớp mắt, còn có phần không dám tin rằng anh đã thay xong ổ khóa.

Dường như có thể nhìn thấu tâm tư của cô, Hoắc Trường Uyên khẽ giật khóe môi: "Khi còn rất nhỏ, anh đã bị bố ném ra nước ngoài đi học. Trường tư thực ở đó khác với các trường bình thường, gần như không ai lo. Ngoại trừ việc nấu ăn không thể làm nổi thì những việc như thông bồn cầu, thay bóng đèn... các kỹ năng cần có trong cuộc sống đều bắt buộc phải biết."

"Vì sao bố anh lại ném anh ra nước ngoài một mình?" Lâm Uyển Bạch ngỡ ngàng.

"Còn có thể có nguyên nhân gì, ngứa mắt." Hoắc Trường Uyên nhếch môi cười, rất khinh bỉ.

Lâm Uyển Bạch nghe xong, không khỏi nhú mày: "Làm gì có ông bố nào ngứa mắt con mình chứ..."

Nói xong cô lập tức hối hận, vì cô nhớ lại lúc còn ở quê, anh từng cảnh cáo cô sau này bớt quan tâm chuyện của mình.

Cô lại vượt giới hạn rồi.

Thấy anh nhú mày, cô những tưởng anh sẽ quát lên, ai ngờ Hoắc Trường Uyên chỉ khẽ nấp máy môi. Rất lâu sau, một giọng nam trầm mới vang lên: "Lúc sinh ra anh, mẹ anh mất quá nhiều máu mà qua đời, bố luôn cảm thấy anh là kẻ hại chết mẹ..."

Khi nói, ngữ khí của Hoắc Trường Uyên rất hồ hững. Cái bóng ngược sáng che đi khuôn mặt anh, khiến nó có chút âm đạm.

Lâm Uyển Bạch chưa từng nhìn thấy một anh như vậy.

Như bị một lưỡi dao cùn xé dần trái tim, cô mềm giọng nói với anh: "Rồi sẽ có một ngày bố anh hiểu ra, hoặc ông chỉ tạm thời không vượt qua được cái hổ trong lòng..."

"Ha ha." Hoắc Trường Uyên bật lên hai tiếng cười chế giễu.

Trong đôi mắt sâu ấy giống như có một tòa thành cô độc đã sống im lìm suốt nhiều thế kỷ.

Đứng ở khoảng cách gần, Lâm Uyển Bạch có thể cảm nhận được rõ ràng từng múi cơ bắp của anh gò lên. Cô khẽ rướn môi: "Hoắc Trường Uyên, thật ra anh tốt hơn em nhiều. Anh thấy đấy, bố anh vẫn còn cần anh, giao cả sản nghiệp cho anh quản lý. Còn em, tám tuổi đã bị bố đuổi thẳng ra khỏi nhà họ Lâm... So với em, anh vẫn còn rất may mắn, đúng không?"

Hoắc Trường Uyên xoay sang, hơi nheo mắt nhìn cô chăm chú.

Đây là thái độ lấy vết thương của mình ra để vỗ về người khác sao?

Thật ngốc, không phải ư?

Có điều, trong đôi mắt ấy vẫn là làn nước tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức anh dần dần hoàn hồn trở lại, dần dần trở về, dần dần bình yên.

Còn cả giọng nói dịu dàng của cô nữa, khi trượt qua trái tim khiến Hoắc Trường Uyên cảm thấy ấm áp.

Anh vươn tay ra, kéo cô ngồi lên chân mình.

Tư thế có phần khiếm nhã, Lâm Uyển Bạch cọ quay một chút, nhưng bị lòng bàn tay anh giữ chặt gáy, kéo gần để bốn cánh môi chạm vào nhau.

Có thể vì cảm xúc trong lòng có chút gợn sóng, nụ hôn của anh khác với bình thường.

Vững vàng và từ tốn.

Lâm Uyển Bạch không kháng cự, ngược lại còn hồi đáp một chút.

Cảm giác mát thẳng băng trào dâng, cô vô thức ôm chặt lấy lưng anh. Mọi đồ vật trong nhà đều di chuyển theo bước chân Hoắc Trường Uyên, cho tới khi cô nằm xuống chiếc giường nhỏ trong phòng ngủ.

Rèm cửa vẫn còn y nguyên như tối qua, có điều vẫn không che được ánh nắng bên ngoài.

"Hoắc Trường Uyên!" Lâm Uyển Bạch kịp thời giữ lấy tay anh lại.

"Hm?" Hoắc Trường Uyên chống tay nâng người lên.

"Bây giờ còn là ban ngày..." Cô cắn môi, mắt nóng ran, hơi thở cũng nóng ran.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày, nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, hùng hồn nói: "Ai quy định ban ngày không được làm?"

"..."

...

Lâm Uyển Bạch mở mắt ra nhìn thấy Hoắc Trường Uyên nằm bên cạnh, có vài phần ngơ ngẩn.

Cô suýt thì quên, hôm qua hai người đã lẫn lộn khi trời còn sáng bánh, sau đó anh cũng không đi về.

Không giống như ở nhà anh. Trong căn phòng nhỏ xíu của cô có thêm một người đàn ông say ngủ, luôn tạo ra một cảm giác lạ lẫm, quan trọng là trong không khí, mùi hương hoan ái vẫn còn chưa tan hết.

Đến nỗi Lâm Uyển Bạch suýt thì quên quan hệ giữa hai người họ...

Chiếc chăn màu hồng cô thường đắp giờ đang được anh đắp lên người. Hai cánh tay nhỏ lộ ra ngoài, cho dù trong trạng thái thoải mái, các múi cơ của anh vẫn rắn chắc từng đường.

"Nhìn đủ chưa?"

Hoắc Trường Uyên vẫn còn nhắm nghiền mắt, chỉ hơi nhúc nhích khóe môi.

"À..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập, hoảng loạn quay đi: "Ai nhìn anh chứ, em vừa tỉnh..."

"Vậy ư, sao anh cảm thấy trong mơ cứ có ai nhìn trộm mình nhỉ?" Hoắc Trường Uyên giờ cánh tay lên, gối ra sau gáy.

"Tóm lại không phải em!" Lâm Uyển Bạch ban đầu đỏ mặt, bị anh nhìn đến thiếu tự nhiên, vội vàng kéo chăn ra bước xuống giường: "Đã hơn tám giờ rồi, dậy đi, em còn nấu cơm!"

Hoắc Trường Uyên ở phía sau buông một câu: "Ăn cháo."

"Biết rồi!" Lâm Uyển Bạch đáp.

Bỗng nhiên nhớ ra, hình như hôm qua bác sỹ dặn ba ngày này cô phải cố gắng ăn đồ lỏng, dễ tiêu.

Khi cháo được nấu xong, Hoắc Trường Uyên kéo ghế ngồi trước bàn ăn. Anh đã tắm rửa sạch sẽ, mái tóc ngắn còn chưa khô hẳn, mấy lọn tóc trước trán vì ướt mà rũ xuống.

Hôm qua ở bệnh viện, cô còn nhìn thấy khuôn cằm lún phún râu của anh, chỗ này không có đạo mạo. Qua hai đêm, râu đã mọc nhiều hơn, nhưng trông anh không quá lôi thôi, ngược lại còn có phần gợi cảm.

Hoắc Trường Uyên đặt bát cháo xuống: "Hôm nay có kế hoạch gì?"

"Tới bệnh viện thăm bà ngoại." Lâm Uyển Bạch trả lời.

"Sau đó thì sao?" Hoắc Trường Uyên lại hỏi.

"Em muốn tới chùa một chuyến, dâng hương." Lâm Uyển Bạch ngẫm nghĩ, trả lời tiếp.

Ban nãy tỉnh dậy cô có xem lịch, ngày mùng 1 Âm lịch. Trước kia khi mẹ còn sống, bà nói cô là một đứa trẻ có duyên Phật. Thế nên mỗi mùng một hoặc ngày rằm mẹ thường đưa cô tới chùa để dâng hương. Sau khi mẹ mất, cô thì thoáng vẫn đi.

Có điều bình thường đa phần không có thời gian, hôm nay vừa hay là cuối tuần rảnh rỗi, cô muốn tới.

Hoắc Trường Uyên không nói gì, chỉ uống nốt nửa bát cháo nhỏ còn lại.

Lâm Uyển Bạch dọn dẹp xong trong bếp liền đi ra. Đã gần chín giờ rồi. Cô bất ngờ phát hiện anh chưa đi, chiếc áo vest vẫn còn vắt trên tay vịn sofa. Anh đang vắt chéo chân ngồi hút thuốc, không có gạt tàn, anh bỏ tàn thuốc vào thùng rác.

Nhìn thấy cô, Hoắc Trường Uyên đứng dậy dập tắt điếu thuốc: "Anh đi cùng em"

Buổi chiều, chiếc Land Rover đi trên con đường ra ngoại ô. Cho tới khi nó dừng lại ở một chân núi nào đó, nhìn lên lưng chừng núi có một ngôi chùa.

Lâm Uyển Bạch cứ nghĩ anh nói sẽ cùng đi thăm bà, không ngờ còn cô đi tới chùa.

Hơn nữa xem ra anh cũng không định chỉ đưa cô đến rồi đi ngay. "Hoắc Trường Uyên, hôm nay anh không phải làm việc sao?"

"Nghỉ ngơi." Hoắc Trường Uyên lắc lắc chìa khóa xe.

Lâm Uyển Bạch "ồ" lên một tiếng, không hỏi nhiều nữa.

Ngôi chùa được xây trên lưng núi, còn phải đi thêm một đoạn bậc thang.

Hoắc Trường Uyên lần mò muốn hút thuốc theo thói quen.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy vội nhắc nhở: "Không được hút thuốc trong chùa đâu..."

"Viết chỗ nào?" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

"Sẽ không tôn trọng..." Lâm Uyển Bạch cắn môi. Tuy rằng không có quy định rõ ràng nhưng Phật dạy ma túy hay thuốc lá đều quy vào những thứ phải cai, thế nên vào chùa chiền là không được phép.

Cô do dự hỏi: "Hay là... để tụi em lên, anh về trước đi?"

Trở lời cô là một ánh mắt liếc ngang của Hoắc Trường Uyên.

Anh có vẻ không buồn để tâm tới cô, nhưng vẫn bỏ lại thuốc lá vào túi.

Vì hôm nay là mừng Một nên có rất nhiều người tới dâng hương. Có cả những người lớn dẫn theo trẻ con tới. Đi chưa được bao lâu chúng đã kêu mệt, đòi công lên lưng mới chịu.

Lâm Uyển Bạch nhìn ra ra, cũng bất giác nhớ về mình lúc nhỏ. Lúc đó mẹ luôn nhẹ nhàng thủ thi, nói với cô rằng chỉ cần đi vài bước nữa là đến, kiên trì chính là thắng lợi, Phật tổ sẽ bảo vệ cô.

Hồi ức như được phát lại trong đầu, cô không nhịn được khẽ nói: "Mỗi một đứa trẻ đều được mẹ tặng cho một lá bùa bình an, lúc nhỏ mẹ em cũng thường xuyên dẫn em tới, và cũng tặng em lá bùa bình an."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đáp rất khẽ.

Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu, nhìn thấy nơi đáy mắt anh không có bất kỳ biểu cảm gì, hơn nữa còn rất ảm đạm.

Hơi thở của cô vọng lại, thanh âm trầm thấp của anh hôm qua dường như vẫn còn văng vẳng bên tai: "Lúc sinh ra anh, mẹ anh mất quá nhiều máu mà qua đời, bố luôn cảm thấy anh là kẻ hại chết mẹ..."

Lâm Uyển Bạch nhẹ nhàng kéo tay anh, dẫn anh tiến lên trên.

"Phía trước là tới rồi, chúng ta vào trong thôi!"

~Hết chương 81~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Hơn nửa tiếng đồng hồ, Lâm Uyển Bạch mới từ điện Quan Âm đi ra.

Chưa cần nhìn quanh ngó quắt, cô đã tìm thấy bóng dáng Hoắc Trường Uyên. Anh đứng dưới gốc cây hòe giữa sân. Cho dù ở nơi đất Phật, anh vẫn độc lập nổi bật, nhìn một lần là không thể rời mắt đi.

Dường như anh đứng ở đó khiến người bất giác chỉ muốn lại gần.

Lâm Uyển Bạch chậm rãi tiến tới, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt thiếu kiên nhẫn của anh: "Lâu quá vậy!"

"Ừm, quý lâu mới thành tâm mà!" Lâm Uyển Bạch xoa xoa đầu gối.

Khóe miệng Hoắc Trường Uyên nhúc nhích, dường như anh muốn mắng cô ngu ngốc nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Đường xuống núi có vẻ nhanh hơn nhiều. Đi tới trước chiếc Land Rover, Lâm Uyển Bạch ngừng lại, rút một thứ từ trong túi ra.

"Hoắc Trường Uyên, cái này tặng cho anh..."

Hoắc Trường Uyên nghe xong bèn giơ tay đón lấy: "Hử?"

Là một chuỗi tràng hạt bằng gỗ trầm hương, bên dưới có treo một mặt Quan Âm nhỏ.

"Chẳng phải mỗi một đứa trẻ đều có bùa bình an sao. Mẹ của anh..." Lâm Uyển Bạch ngừng một chút rồi nói tiếp: "Đây là bùa bình an em vừa cầu, có thể treo trên gương xe, bảo vệ cho anh bình an!"

Chẳng trách ban nãy cô quỳ trong điện Quan Âm lâu như vậy, anh còn tưởng cô cầu xin điều gì.

Thì ra là xin bùa bình an cho anh...

Đây có thể gọi là tình mẹ bao la ẩn chứa trong mỗi cô gái không?

"Cái quái gì vậy!" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập: "Nếu anh không muốn lấy thì thôi vậy..."

Cánh cửa xe bên cạnh bật mở, Lâm Uyển Bạch cũng âm thầm ngồi vào trong, đeo dây an toàn lên người. Cô nhìn thấy anh treo chuỗi tràng hạt đó lên gương xe. Cuối cùng, mặt Quan Âm rơi xuống và chạm nhẹ vào đó, làm nó rung lắc khẽ khàng.

Cô quay đầu đi, khóe môi chẳng biết thắm rướn lên từ lúc nào.

...

Đường về mất khoảng hơn bốn mươi phút. Ánh nắng sau ba giờ chiều không còn quá nhức mắt mà dịu nhẹ hơn, Lâm Uyển Bạch lơ đãng đi.

Khi xe đỗ hẳn lại, cô mơ màng nhìn xung quanh, họ đang ở trong một bãi đỗ xe dưới mặt đất.

Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên đi từ tầng B2 lên. Cánh cửa thang máy mở ra, họ đi thẳng lên một rạp chiếu phim. Rất nhiều người đang xếp hàng trước quầy phiếu tự động, các bức tường xung quanh chiếu đầy poster các bộ phim đang lên sóng.

"Hử... Chúng ta?" Cô nghi hoặc hỏi.

Hoắc Trường Uyên không trả lời, chỉ nói: "Đợi ở đây, anh đi mua vé."

Sau đó, Lâm Uyển Bạch nhìn thấy anh đi về phía quầy bán vé, vừa rút ví tiền vừa chỉ vào màn hình bên trên. Khi anh quay lại, trong tay đã có thêm hai vé xem phim, cùng một hộp bóng ngô to tướng và hai cốc Coca.

Đầu óc cô vẫn còn ù ù cạc cạc, cô hỏi với vẻ không chắc chắn: "Chúng ta... chuẩn bị vào xem phim sao?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Xem phim? Cô và Hoắc Trường Uyên?

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, rồi lại nhìn chiếc vé xem phim màu đỏ hồng, vẫn còn cảm thấy khó mà tin được.

Cô so sánh lại tên trên vé và trên poster: "Phim tình yêu?"

Hoắc Trường Uyên phóng ánh mắt đen của mình về phía cô, từ tốn nói: "Chẳng phải đám con gái các em đều thích xem mấy bộ phim tình cảm sến sẩm hay sao?"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch vuốt vuốt mái tóc, ấp úng tỏ ý: "Thật ra, em thích xem phim hành động của Mỹ hơn..."

"Em có xem không!" Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt xuống.

"Xem..." Lâm Uyển Bạch lập tức hèn nhát.

Không đợi quá lâu đã có thông báo nhắc họ có thể qua cửa soát vé rồi.

Lâm Uyển Bạch như một con cún đi theo sau Hoắc Trường Uyên, phát hiện đứng xếp hàng đa phần đều là các đôi đang yêu, rất ít có người đi một mình hay các cặp đồng tính. Họ đang ghé sát vào nhau nói nói cười cười.

Ngồi vào chỗ không lâu, ánh đèn được tắt đi, màn hình lớn bắt đầu sáng lên.

Vì mua vé khá muộn, thế nên họ phải ngồi hàng cuối. Ngoài màn hình tivi rộng lớn ra thì những hàng ghế phía dưới xảy ra chuyện gì họ đều nhìn thấy không sót chút nào.

Khi hai nam nữ chính diễn đến màn thân mật, có rất nhiều đôi tình nhân dựa vào nhau, hoặc nam kéo nữ ôm chặt vào lòng, hoặc nữ ngả đầu vào bờ vai của nam.

Lâm Uyển Bạch vô thức liếm môi, có chút thiếu tự nhiên.

Cô len lén nhìn Hoắc Trường Uyên ngồi bên. Ánh sáng màn hình hắt vào mặt anh khiến nó lúc sáng lúc tối nhưng không che khuất được những đường nét khỏe khoắn, Anh nhìn chăm chú về phía trước, giống như đang tập trung vào bộ phim.

Lâm Uyển Bạch lại lặng lẽ quay về.

Tay vịn giữa hai ghế bất ngờ bị ai đó đẩy lên cao, sau đó bàn tay cô được nắm chặt lấy.

"Hả?" Cô kinh ngạc nhìn qua.

Hoắc Trường Uyên liếc xéo, uể oải cử động bờ môi: "Em nhìn anh một cái chẳng phải là muốn anh nắm tay em ư?"

"Em đâu có..." Lâm Uyển Bạch vừa xấu hổ vừa ngại ngùng.

Cô đỏ mặt định giằng tay mình ra nhưng bị anh đan thật chặt.

"Tập trung xem đi!"

Bộ phim tình yêu kéo dài hơn 100 phút đồng hồ. Khi tiếng nhạc cuối phim cất lên, ánh đèn trong rạp cũng từ từ bật sáng. Có rất nhiều đôi tình nhân lục tục đứng dậy đi ra khỏi cửa, Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên cũng đi lẫn vào đám người ấy.

Cô bắt giắc cúi đầu, cho đến khi rời đi, Hoắc Trường Uyên vẫn chưa hề buông tay.

Đi ra khỏi rạp chiếu phim, Hoắc Trường Uyên hỏi cô: "Có đói không?"

"Một chút..." Lâm Uyển Bạch thành thật đáp.

"Ăn xong rồi về."

"Ừm."

Hoắc Trường Uyên nhìn tấm bảng hướng dẫn của trung tâm thương mại ở đầu thang cuốn, rồi dắt tay cô đi xuống một tầng.

Lâm Uyển Bạch một tay được anh nắm, một tay đút túi áo, bên trong vẫn còn cuống vé của bộ phim ban nãy.

Cô ngẩng lên, nhìn chăm chú khuôn mặt anh.

Cùng cô tới chùa dâng hương, dẫn cô đi xem phim rồi đi ăn...

Lẽ nào... là hẹn hò?

Trái tim Lâm Uyển Bạch như thất lại, rồi nó lập tức nhảy vọt lên, đập dữ dội.

Khi chiếc Land Rover lái vào trong tiểu khu cao cấp, trời đã tối hẳn.

Hoắc Trường Uyên vào tắm trước, Lâm Uyển Bạch vẫn còn ngây ngốc ngồi nhìn tấm vé. Di động chợt đổ chuông làm cô giật nảy mình.

Một dãy số lạ hiện lên, cô nhú mày đặt lên tai. Đầu kia là một giọng nữ đầy mạnh mẽ: "Tiểu Bạch, Hồ Tam Hán đã quay về rồi đây!"

"Cá nhỏ?" Lâm Uyển Bạch bỗng chốc mừng rỡ.

"Chính ta! Mình vừa xuống máy bay, ngồi lâu đến nổi hai chân mình sưng vù rồi!"

"Cậu đang ở đâu vậy? Để mình qua đón!"

Tang Hiểu Du ở đầu kia vẫn cười hi hi như mọi khi: "Không cần, cậu cứ gửi địa chỉ nhà cho mình. Mình sẽ lập ngồi xe buýt của hãng hàng không đến đó là được rồi!"

"Được!" Lâm Uyển Bạch nói ngay.

Ngắt máy xong, cô bèn gửi tin nhắn báo địa chỉ qua, quay đầu lại chợt giật mình.

Hoắc Trường Uyên đã lặng lẽ đứng phía sau cô từ lúc nào, neho mắt lại có phần nguy hiểm: "Gọi điện với ai vậy? Lại là Yến Phong?"

Anh vừa tắm xong đi ra đã nhìn cô ngồi đó gọi điện, ánh mắt tràn ngập ý cười.

"Không phải đâu!"

Lâm Uyên Bạch liên tục lắc đầu, giải thích: "Một người bạn thân của tôi, bạn cùng phòng ký túc đại học."

"Nữ sao?" Hoắc Trường Uyên nghe xong lại hỏi.

"..." Lâm Uyên Bạch á khẩu, bạn cùng phòng ký túc chẳng lẽ còn có thể là nam?

Dường như đã xác định được giới tính của đối phương, sắc mặt Hoắc Trường Uyên không còn khó coi như vậy, anh bèn kéo đai áo khoác vào, thắt một nút giữa hông.

Lâm Uyên Bạch nhìn hai múi cơ rắn chắc của anh, nhớ tới địa chỉ mình vừa gửi, bỗng như rơi vào hoàn cảnh khó khăn. Cô cắn môi, dè dặt hỏi: "À, tối nay em có thể xin nghỉ phép không?"

"Làm gì nữa?" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

Lâm Uyên Bạch giải thích: "Chính là cô bạn thân ban nãy vừa gọi điện thoại. Cô ấy vừa từ nơi khác trở về, sẽ sống ở nhà em..."

"Không được." Hoắc Trường Uyên thẳng thừng từ chối.

Lâm Uyên Bạch có phần gấp gáp, biểu cảm trên khuôn mặt có chút khẩn cầu: "Ồ Băng Thành, cậu ấy cũng khá giống em, bà ngoại người thân duy nhất cũng ở trong viện dưỡng lão. Nếu không tới chỗ em, thì cậu ấy không còn nơi nào để đi..."

Bạn thân Tang Hiểu Du và cô ngay từ thời đại học đã rất thân thiết. Về sau bà ngoại nhập viện, rất nhiều không xin được tiền thuốc từ nhà họ Lâm, cuối cùng đều là cậu ấy giúp đỡ thêm cho cô. Bây giờ cậu ấy từ phương xa về không có chỗ ở, dĩ nhiên cô phải giúp đỡ tới cùng.

"Vậy thì làm xong hãy đi!" Hoắc Trường Uyên giữ cổ tay cô lại, cũng không đợi cô tắm rửa đã dẫn tới giường.

Lâm Uyên Bạch vội giẫy giụa thoát khỏi anh: "Không được, giờ này cô ấy đã ngồi xe buýt của hãng hàng không, sắp tới rồi..."

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên dần trầm xuống.

Khi thấy cô cắn môi, anh nhú mày thả cô ra.

Lâm Uyên Bạch cảm lấy di động, đi qua lấy túi xách, cũng không dám nhìn anh mà lầm lũi bước đi.

"Đứng lại!"

Cô còn chưa ra khỏi phòng ngủ thì một tiếng quát vang lên.

Lâm Uyên Bạch khựng lại, tưởng anh đã hối hận thì nghe thấy một câu cứng rắn: "Tôi mặc quần áo đưa em qua!"

Chiếc Land Rover xuyên qua làn xe cộ, bầu không khí trong xe im phăng phắc.

Ngay cả tiếng đài FM cũng không có. Lâm Uyên Bạch nắm chặt dây an toàn, cũng không dám thờ ơ, cố gắng nép chặt vào ghế xe, giảm thiểu sự tồn tại của mình.

Hoắc Trường Uyên vì không được thỏa mãn mà mặt căng ra suốt dọc đường, từng đường nét trên khuôn mặt bị ánh đèn phản chiếu loang lổ màu.

Tốc độ xe không nhanh không chậm, anh vững vàng đỗ dưới tòa nhà.

Lâm Uyên Bạch lặng lẽ tháo dây an toàn, nhưng khóa xe chưa được mở, cô đành nhìn về phía anh.

"Hôn anh." Hoắc Trường Uyên bất ngờ nói.

"... Hả?" Lâm Uyên Bạch sững sờ.

Hoắc Trường Uyên nhú mày thúc giục, giọng trầm trầm: "Nhanh chút, nếu không tôi hối hận đó."

"..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

"Em có hôn không?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, tay đã đặt lên tấm kính chắn gió với vẻ uy hiếp.

Lâm Uyên Bạch bút rút mấy giây, cuối cùng vẫn ghé qua.

Không phải một cái hôn "chụt" rồi lập tức rời đi như mọi lần. Cô học anh mỗi lần hôn mình, ngốc nghếch cạy mở đôi môi anh, rồi vành tai dần dần đỏ rần

lên.

Mười phút sau, Lâm Uyển Bạch mới được thả xuống.

Chiếc xe biến mất trước mặt cô, cô ôm miệng, lưỡi bị anh cắn cái cuối cùng giờ vẫn còn đau.

Cô vỗ vỗ khuôn mặt nóng bừng, bấy giờ mới quay người đi vào trong tòa nhà. Vừa đi tới cửa cầu thang thì một cô gái trẻ nhảy ra: "Mau khai ra, ban này người đàn ông hôn cậu trong xe là ai!"

...

Hôm sau ở công ty, Lâm Uyển Bạch gần như không có lúc nào rảnh.

Buổi chiều vừa ra khỏi văn phòng, di động liền đổ chuông. Cô nhìn thấy tên người gọi liền bắt máy.

"Tôi nay qua đây."

Bên tai vang lên giọng nói trầm của anh. Lâm Uyển Bạch áp ứng: "E là không được đâu..."

"Bạn thân của em còn chưa đi?" Hoắc Trường Uyên ngữ khí không vui.

Lâm Uyển Bạch cảm thấy di động, nghĩ kỹ khi nói từng chữ: "Chưa tìm được nhà phù hợp, có thể phải ở thêm mấy hôm..."

Cô vừa nói xong, đầu kia đã thẳng thừng ngắt máy.

Lâm Uyển Bạch nhìn màn hình đen xì, dường như có thể tưởng tượng ra khuôn mặt âm u của Hoắc Trường Uyên.

Buổi tối của ba ngày sau, trong căn nhà cũ ánh đèn ấm áp, chốc chốc lại có tiếng nói cười vang lên như trở lại những ngày tháng đại học.

Trước kia, Tang Hiểu Du và cô một người giường trên một người giường dưới, mỗi lần đi ăn cũng phải đi chung. Hồi đó có rất nhiều bạn học còn trêu chọc họ sắp thành một cặp đồng tính rồi.

Lâm Uyển Bạch rửa bát xong đi ra, Tang Hiểu Du đang ngồi khoanh chân trên sofa, chiếc laptop trước mặt cũng rung rinh theo nhịp rung chân của cô ấy.

Cô cầm cốc nước đi qua, Tang Hiểu Du quay về phía cô: "Tiểu Bạch, người ấy đó hả?"

Lâm Uyển Bạch nuốt nửa thì phun hết nước vừa uống ra ngoài.

"Nhìn cái phản ứng của cậu là đúng rồi!" Tang Hiểu Du càng rung chân mạnh hơn, đặc ý hất hất mái tóc dài ngang vai: "Hôm qua lúc cậu nhận điện thoại, mình nhìn thấy tên một người đàn ông hiện thị trên màn hình. Mình đã lên mạng tra đại một chút, không ngờ bức ảnh của người đó giống y hệt với người tối qua trong xe! Sao hả, bao năm qua mình đọc Conan không uống phí chứ!"

"Cậu không đi làm cảnh sát hình sự thật là đáng tiếc đấy..." Lâm Uyển Bạch chân thành nói.

"Tiểu Bạch, con dao cạo râu đó cậu mua cho anh ấy phải không?" Tang Hiểu Du nheo đôi mắt tròn xoe lại.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch liếc sang bên cạnh.

"Ngắm thừa nhận rồi nhé!" Tang Hiểu Du cười hi hi chỉ vào cô, sau đó chép miệng: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, vì Hoắc tổng này thật sự không tồi. Vóc dáng đẹp, nhìn ảnh thôi đã thấy men chết người, vài phút là có thể triệt tiêu đám tiểu tiểu thịt tươi!"

Lâm Uyển Bạch nhìn về phía màn hình máy tính, trên đó là một bức ảnh làm việc.

Hoắc Trường Uyên ngồi trong phòng họp, hai chân tùy tiện vắt vào nhau, một tay cầm bút mực, khẽ nhú mày đáng vẻ rất tập trung. Ánh sáng góc chụp đều rất ổn, tôn lên khuôn mặt vốn đã đẹp của anh.

Thấy bạn mình nhìn anh không chớp mắt, cô buột miệng hỏi: "Cá nhỏ, cậu cũng thích mẫu này hả?"

"Yên tâm đi! Anh ấy là người đàn ông của cậu mà, mình tuyệt đối chỉ thuần túy tán thưởng!" Tang Hiểu Du nhún vai, cười rất dễ tính.

"Cậu đừng nói bậy..." Lâm Uyển Bạch đỏ mặt nạt.

Tiếng "Người đàn ông của cậu" văng vẳng bên tai, rất lâu không tan đi.

~Hết chương 82~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 83

Bị Tang Hiểu Du trêu chọc đến xấu hổ, Lâm Uyển Bạch đứng dậy khỏi sofa. Cô chưa đi được mấy bước thì di động đã rung lên, là Hoắc Trường Uyên gọi tới, cô đỏ mặt che màn hình, chạy thẳng tới phòng ngủ mới bắt máy.

"Xuống nhà đi."

Hoắc Trường Uyên chỉ nói một câu như vậy.

Lâm Uyển Bạch ngẩn người, rồi từ phòng tắm chạy ra tới bên cửa sổ, vén rèm lên, quả nhiên nhìn thấy chiếc Land Rover màu trắng đỗ bên dưới. Cửa xe bên ghế lái hạ xuống một nửa, thấp thoáng còn nhìn thấy bắp tay người đàn ông lộ ra và điều thuốc đang cháy kẹp giữa ngón tay.

Cô vào phòng bếp đi một lượt rồi mới lẻ về phía cửa.

Liếc nhìn người bạn thân đã bắt đầu ngồi cày phim truyền hình dài tập, Lâm Uyển Bạch viện cớ: "Minh đi đổ rác nhé!"

Cô lẳng xăng chạy xuống nhà, đèn cảm ứng từng tầng lần lượt sáng lên.

Tới cửa tòa nhà, Lâm Uyển Bạch đứng lại thờ dốc, ổn định lại nhịp thở rồi mới đi tiếp ra ngoài. Cô quăng chiếc túi trong tay vào thùng rác màu xanh lá trước cửa sau đó từng bước tiến dần về phía chiếc Land Rover.

Cô kéo cửa ghế lái phụ ra và ngồi vào, điều thuốc trong tay Hoắc Trường Uyên đã hút đến tận lớp nút.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy anh ném điều thuốc ra ngoài. Khi cánh cửa được nâng lên, vẫn còn một ít mùi thuốc lá chưa tan đi hết.

Vị trí đỗ của chiếc xe vừa hay nằm giữa hai cột đèn đường, khuôn mặt Hoắc Trường Uyên chìm trong khoảng nửa sáng nửa tối, cảm giác lập thể càng trở nên mạnh mẽ.

Những lời Tang Hiểu Du trêu chọc ban nãy lại một lần nữa vang lên.

Bàn tay đặt trên đầu gối bất giác được cuộn chặt lại, Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, quay mặt về phía anh.

"Sao anh... Ừm!"

Những lời phía sau đã bị chìm hoàn toàn trong nụ hôn của anh.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu, cảm thấy cả vòng eo của mình đã sắp mềm nhũn trong lòng bàn tay anh rồi.

Không khí trước ngực dần trở nên mỏng tang. Còn khí thể tấn công của Hoắc Trường Uyên thì càng lúc càng mãnh liệt, dần dần trở thành sự chiếm hữu bùng bùng.

Cô không ngăn tiếp được nữa, dần dần ngã ra sau, gáy và sống lưng đều dính chặt lên cửa xe.

Hoắc Trường Uyên tựa đầu mình vào trán cô, giọng rất khàn: "Về ngủ với anh đi."

Lâm Uyển Bạch ngước mắt lên, mới phát hiện đôi mắt sâu kia chẳng biết đã dõi sắc từ khi nào, bên trong đó chỉ còn một màu nóng rực. Hơn nữa mỗi lần anh hít thở đều như sắp thiêu cháy da thịt cô.

"Bạn em còn ở đó!" Lâm Uyển Bạch cúi đầu, khi lên tiếng cũng kinh ngạc khi phát hiện giọng mình khàn không kém: "Ngày mai con hai nhà môi giới nữa gọi điện thoại cho cô ấy đi xem phòng, chắc sẽ nhanh tìm được nơi thích hợp thôi..."

"À anh đợi em thêm mấy hôm vậy..."

Hoắc Trường Uyên nghe vậy bèn hạ giọng ngắt lời: "Không được, đợi vài hôm nữa là tới ngày người bà con của em đến rồi..."

Lâm Uyển Bạch liếm môi. Người đàn ông này...

Sao còn rõ kỳ kinh nguyệt hơn cả bản thân mình chứ!

"Không đi cùng anh à?" Hoắc Trường Uyên ngồi thẳng dậy, đuôi mày từ từ nhướng lên.

"Thật sự không được đâu..." Lâm Uyển Bạch rất khó xử.

Hoắc Trường Uyên rút một điều thuốc từ trong bao ra, cũng không vội châm lên ngay mà lấy bụng ngón tay vân vê qua thân điều thuốc, sau đó anh bắt ngò lên tiếng: "Vậy thì lên gác hoặc là ở trong xe, em tự chọn một đi!"

Lâm Uyển Bạch hết hồn, bả vai co rụt lại.

Trời đất, anh đang nói cái gì vậy!

Trên gác, Tang Hiếu Du còn đang ngồi cày phim. Hơn nữa trải nghiệm "xe chán" vẫn còn xấu hổ như vậy, sao cô dám thử lại chứ?

Hoắc Trường Uyên gác tay lên vô lăng, vung bật lửa châm thuốc.

Anh bắt đầu chậm rãi đếm: "Ba..."

"Hai..."

"Một..."

Lâm Uyển Bạch sốt ruột nhưng một câu cũng không nói ra được.

Cả hai cách đều không thể chọn, biết không...

Hoắc Trường Uyên rướn môi, ánh mắt thoáng qua một tia đắc thắng: "Ok, đi!"

Ngay sau đó, chiếc Land Rover nổ máy, gần như trong chớp mắt đã lao ra khỏi khu nhà cũ.

Lâm Uyển Bạch nhìn cảnh đường phố lướt qua cửa xe, đành phải rút di động ra, cúi đầu gửi tin nhắn cho bạn. Cô nói dối là có việc gấp phải về muộn một chút, bảo cô ấy ngủ trước đừng đợi mình.

Giữa đường gặp đèn đỏ, Hoắc Trường Uyên bèn đưa tay xoa lên bụng.

"Hoắc Trường Uyên, anh chưa ăn cơm à?" Lâm Uyển Bạch nghĩ ra một khả năng, bất chợt hỏi.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô.

Lâm Uyển Bạch nhủ mảy: "Sao có thể không ăn gì chứ, tôi không ăn dạ dày sẽ khó chịu lắm!"

"Nóng trong, đau răng." Hoắc Trường Uyên lại tiếp tục liếc cô.

Lâm Uyển Bạch bị anh liếc liên tục có phần xấu hổ, nóng trong lẽ nào là vì cô...

Cô cắn môi nói: "... Vậy đợi tôi nôi, em nấu mỳ anh ăn nhé?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nắm lấy tay cô, đặt lên bụng mình: "Anh muốn ăn hải quả trứng ốp." "

"Được!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Có điều khi nhìn thấy một nửa gương mặt cương nghị của anh, chẳng hiểu sao cô lại có ảo giác anh đang làm nũng.

Tới nhà, Lâm Uyển Bạch thay dép đi thẳng vào bếp, động tác tay rất nhanh nhẹn. Chỉ khoảng hơn mười phút, cô đã nấu xong một bát mỳ đem ra, vẫn còn nóng hổi, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn.

Hoắc Trường Uyên đã ngồi lên bàn tay cầm đũa như đứa trẻ trong nhà trẻ ngồi đợi ăn.

"Hơi nóng một chút, đợi nguội hẵng ăn!" Lâm Uyển Bạch bê ra trước mặt anh.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, lấy đũa gạt gạt theo, hơi nóng tan đi không ít, sau đó mới ăn.

Có thể vì quá đói, lại ăn có phần hùng hổ nên chẳng mấy chốc đã thấy đầy bát mỳ.

Lâm Uyển Bạch vào trong bếp dọn dẹp. Cô vừa ấn được mấy giọt nước rửa bát ra bông xốp thì cả người Hoắc Trường Uyên đã nhào tới. Anh như một con thú nhiệt tình, bờ môi mỏng man man lên vành tai cô.

Sau đó lần xuống cổ rồi xuống hõm vai.

Nhưng tất cả đều như chuồn chuồn đập nước, chạm nhẹ rồi thôi.

Hai tay Lâm Uyển Bạch vẫn đang đầy bột xà phòng, cả người đã run lên một cách vô dụng, nhất là khi bàn tay anh men dần xuống cời bỏ cúc áo của cô.

"Hoắc Trường Uyên..."

Bờ môi Lâm Uyển Bạch khô khốc, thanh âm phát ra lại là hai tiếng thờ dốt.

Hoắc Trường Uyên xoay người cô lại, chẳng biết biến hình được từ đâu sản phẩm cần thiết: "Hạ hỏa cơ thể giúp anh đi."

Mặt Lâm Uyển Bạch đỏ rần, quả nhiên độ nóng mà anh nói là ám chỉ...

"Đừng, em còn chưa dọn dẹp xong..."

Bong bóng đã tan hết trên hai bàn tay Lâm Uyển Bạch. Cô đẩy lên áo anh, làm nó ướt một mảng.

Khi cô định lên tiếng thì toàn bộ âm thanh đã vỡ vụn trong động tác của anh.

...

Chập tối ngày hôm sau khi tan làm, cô bạn thân Tang Hiểu Du đã gọi điện rủ cô đi mua sắm từ sớm.

Vừa gặp mặt, quả nhiên vẫn không trốn được: "Tiểu Bạch, tối qua cậu lên sao Hỏa đổ rác đấy à?"

"À... chẳng phải mình đã nhắn tin cho cậu rồi sao?"

"À à, vậy mấy giờ cậu quay lại thế?"

"Chắc là nửa đêm, cậu cũng ngủ rồi..." Lâm Uyển Bạch áp ứng.

"Thế à? Nhưng tối qua mình cày phim cả đêm cơ mà!" Tang Hiểu Du nhướn mày, nheo mắt lại ám chỉ: "Còn định lừa mình, dầu dậu đỏ trên cổ cậu sắp không che được nữa rồi kìa!"

Lâm Uyển Bạch nghe xong vội cúi đầu kiểm tra.

Khi hiểu rõ chẳng có thứ gì cả, cô mới nhận ra mình bị lừa: "Cá nhỏ!"

"Được rồi, ok, tỏ ý thấu hiểu." Tang Hiểu Du vỗ vỗ vai cô ra về đây là chuyện thường tình, rồi đưa mày nháy mắt: "Nhưng mà thanh niên ấy, quá độ dễ ảnh hưởng sức khỏe lắm đó!"

"Cậu rút cuộc còn muốn mua quần áo hay không?" Lâm Uyển Bạch xấu hổ không chịu được.

"Mua mua mua! Mình sai rồi!" Tang Hiểu Du vội cười hi hi, kéo cô chạy tới cầu thang cuốn.

Cuối cùng khi bước vào một cửa hàng, nhìn thấy cả quầy chỉ toàn áo sơ mi nam, Lâm Uyển Bạch mới khó hiểu: "Sao cậu lại mua đồ nam giới?"

"Lát nữa mình sẽ bắt xe khách về quê thăm nhà đi. Đâu phải cậu không biết, mình mà không mua quà gì cho đi ấy hay chú, họ chắc chắn sẽ ăn thịt mình!" Tang Hiểu Du nhún vai.

Lâm Uyển Bạch gật đầu, cô cũng khá hiểu tính cách đi của cậu ấy.

Vào trong lòng vòng không lâu, Tang Hiểu Du bèn kích động kêu lên: "Oa, cái này thích hợp lắm, mua hai cái còn được giảm những 30%! Tiểu Bạch, cậu cũng mua một chiếc đi!"

Sau nửa tiếng đồng hồ, ngoài hai túi đồ đầy ắp của Tang Hiểu Du, trong tay Lâm Uyển Bạch cũng có thêm một túi đồ khác.

Để gom được đồ giảm giá, Tang Hiểu Du kiên quyết bắt cô cũng chọn một chiếc. Nhưng bên cạnh cô làm gì có người đàn ông nào để tặng, hình như cũng chỉ có Hoắc Trường Uyên, cuối cùng không còn cách nào khác, cô đành bấm bụng báo số đo...

Họ vừa ra khỏi trung tâm thương mại không lâu thì một chiếc Bentley màu đen đỗ ngay bên cạnh.

Mười phút trước, Hoắc Trường Uyên gọi điện thoại cho cô, hỏi cô đang ở đâu, nói là tiện đường qua đón cô.

Giang Phóng đã bước xuống mở cửa xe cho cô. Tang Hiểu Du không làm bóng đèn nữa, trước khi chạy đi còn thì thầm vào tai cô: "Nhớ lời mình dặn nhé, còn trẻ tuổi!"

Lâm Uyển Bạch đỏ bừng mặt, ngồi vào trong xe.

Cửa xe vừa đóng lại, cô bỗng bị một ánh mắt sắc lẹm lướt qua.

"... Có chuyện gì thế?"

~Hết chương 83~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84

Hoắc Trường Uyên lạnh nhạt buông hai tiếng: "Không sao!"

"..." Sóng lưng Lâm Uyên Bạch lạnh toát.

Hình như lúc nói chuyện điện thoại vẫn còn tốt đẹp, bây giờ tâm trạng của anh có vẻ lại rất không vui, đuôi mắt và khóe miệng đều căng ra, cả khuôn mặt sầm xì.

Lâm Uyên Bạch nhìn mũi mũi nhìn miệng, cũng không biết mình đã đắc tội tới vị thần linh này ở chỗ nào.

Bầu không khí lạnh xoay chuyển trong xe, hơn nữa chỉ tăng không giảm, người tài xế trước mặt và Giang Phóng cũng không dám thở mạnh, cũng không ai lên tiếng.

Thế nên khi gặp phải đèn tín hiệu đột ngột phanh xe, cả cơ thể nhào về phía trước theo quán tính, túi đồ để bên cạnh người Lâm Uyên Bạch cũng rung lắc và phát ra những âm thanh giòn tan sắc nét.

Cảm nhận được ánh mắt lạnh như tên phóng tới của Hoắc Trường Uyên, cô nuốt nước bọt cái ực.

Cô cẩn thận đặt túi đồ từ trên ghế xuống dưới chân.

Khi liếc nhìn thấy túi đồ, đôi đồng tử của Hoắc Trường Uyên chột co lại: "Em đi mua sắm?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Thu hoạch được không ít?" Hoắc Trường Uyên lại hỏi.

"Cũng tạm thôi... chủ yếu là cùng bạn em đi mua quà cho người thân." Lâm Uyên Bạch quan sát sắc mặt anh, trả lời rất thận trọng.

Hoắc Trường Uyên nghe xong, bèn cười khẩy một tiếng, ánh mắt lạnh hẳn: "Ha, thế em mua cho gã quê mùa nào vậy?"

"... Anh là gã quê mùa?"

Lâm Uyên Bạch cắn môi, lí nhí hỏi.

Lúc này cuối cùng cô cũng hiểu nộ khí của anh từ đâu tới.

Hoắc Trường Uyên nghe xong sững người.

Mây mù che đầy trời bỗng chốc tan đi nhường chỗ cho ánh nắng, sắc mặt đang căng thẳng lúc này bất ngờ trở có nét khôi hài: "Tặng cho anh?"

"Phải..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Đưa đây!" Hoắc Trường Uyên chìa tay ra.

"Thương hiệu bình thường thôi, không biết anh có thích mặc hay không..." Lâm Uyên Bạch cầm túi đồ bên cạnh chân lên, áp ứng giải thích: "Bạn thân của em mua cho chú, vừa hay gặp phải đợt sale, mua hai chiếc được giảm giá, thế nên em đã..."

Những lời phía sau cô không nói nữa vì Hoắc Trường Uyên vốn không định nghe tiếp.

Chiếc sơ mi trong túi đồ đã được anh lấy ra. Anh nhìn chăm chăm lên đó, cổ áo màu trắng mới tinh phản chiếu trong con ngươi của anh.

Hoắc Trường Uyên chột ngắc đầu lên dặn dò: "Giang Phóng, tìm một trung tâm thương mại phía trước rồi dừng lại!"

"Vâng, Hoắc tổng!" Giang Phóng lập tức đáp ứng.

Chẳng mấy chốc, chiếc Bentley màu đen một lần nữa dừng lại ở một trung tâm thương mại gần đó.

Hoắc Trường Uyên tay trái xách túi đồ, tay phải kéo cô đi vào trong.

Hai người bảo vệ mặc vest cúi đầu chào khi cánh cửa xoay được đẩy ra. Bước chân Lâm Uyên Bạch có phần chói với, gần như cô phải chạy bước nhỏ phía sau, nhìn chăm chăm bóng lưng rộng lớn của người đàn ông trước mặt, nét mặt cực kỳ khó hiểu. Cô hoàn toàn không hiểu nổi anh cứ nắng mưa thất thường như vậy rốt cuộc định làm gì.

Hình như rất có tính mục đích, cuối cùng anh cũng dừng bước.

Bên trong thi thoảng lại có những đôi nam nữ đi ra, bên trên in hình biểu tượng nhà vệ sinh.

Hoắc Trường Uyên cởi bỏ áo vest, quăng đại cho cô: "Em đứng ngoài cửa đợi anh!"

Lâm Uyên Bạch thấy anh xách túi đồ đi vào nhà vệ sinh nam, tay cầm chiếc cà vạt trên cổ. Rõ ràng anh không định vào giải quyết nhu cầu sinh lý, mà là thay áo.

Cô cầm nín, về nhà thay cũng vậy mà...

Có tin nhắn quảng cáo hiện lên trên di động, Lâm Uyên Bạch cúi đầu rút ra xem.

Nhà vệ sinh nữ bên trái bắt ngờ có tiếng cao gót gấp gáp vang lên. Hình như người đó rất vội. Cô không kịp né tránh, bị đâm phải, người lao đảo.

Khi nhìn rõ đối phương, cô cảm giác họ luôn là oan gia ngõ hẹp.

Lâm Dao Dao trừng mắt nhìn cô, phui phui người: "Đừng là xúi quẩy!"

Lâm Uyên Bạch nhú mày, nhưng cảm thấy đây mới là một Lâm Dao Dao đích thực. Lần trước khi bị bắt gặp ở pub, khi không có ai bên cạnh mà cô ta vẫn tiến tới đìu và gọi cô là chị, tuyệt đối là do uống nhầm thuốc.

"Chính cô đâm vào tôi, xin lỗi thì khỏi đi." Lâm Uyên Bạch cũng sửa sang lại quần áo.

"Muốn tôi xin lỗi chị hả, nằm mơ! Cũng không tự nhìn xem thân phận của mình là gì, xứng sao!" Lâm Dao Dao giậm gót giày, dường như còn có việc khác nên không huyền thuyên thêm nữa. Nhưng trước khi đi khuất, cô ta vẫn còn ngang ngược chỉ tay vào mũi cô: "Lâm Uyên Bạch, không phải lần nào chị cũng may mắn thế đâu, chúng ta cứ đợi đó!"

Lâm Uyên Bạch nhìn theo bóng lưng Lâm Dao Dao hống hách bỏ đi, chìm vào suy tư.

Câu nói cuối cùng của cô ta hình như có hàm ý khác.

Cô bất chợt nhớ tới phản ứng khác lạ của Lâm Dao Dao ở Pub hôm đó và liên kết lại...

"Sao vậy?"

Trên đỉnh đầu có một bóng đen đổ xuống, và một giọng trầm quen thuộc vang lên.

Lâm Uyên Bạch quay lại, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên vừa đi ra. Chiếc sơ mi và cà vạt anh vốn đang mặc đều được cởi ra, thay vào chiếc sơ mi trắng cô mua, tay trái được xắn lên một chút, anh đang cài lại cúc tay áo.

Bóng hình cao lớn rắn rỏi, tỷ lệ tam giác ngược hoàn hảo, hoàn toàn là một cái giá treo quần áo di động.

Anh nhìn theo hướng cô vừa nhìn: "Lâm Dao Dao?"

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Lại bị cô ta ức hiếp?" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

"Không phải." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, rồi hơi ngừng lại: "Nhưng mà..."

Cô chau mày, nói với vẻ không mấy chắc chắn: "Lần trước ở Pub em bị người ta bỏ thuốc, hình như là Lâm Dao Dao làm..."

Hoắc Trường Uyên nghe xong, ánh mắt lạnh đi.

Đội Giang Phóng kéo cửa xe ra, Lâm Uyên Bạch cùng anh lần lượt ngồi vào trong, chỉ coi Lâm Dao Dao như một kẻ xen ngang, không quan tâm nữa.

Chiếc xe lại lăn bánh. Cô nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, quan sát anh một lượt từ cổ áo tới vạt áo.

Chiều rộng của vai hay ngực đều khá vừa, khi anh giơ cánh tay lên cũng không tạo cảm giác căng chật hay quá rộng rãi.

Lâm Uyển Bạch nhẹ nhàng nắm chặt chiếc áo vest trong tay.

Bắt đầu từ lúc nào cô lại nắm rõ số đo của anh trong lòng bàn tay vậy...

"Giang Phóng, cảm thấy thế nào?" Hoắc Trường Uyên hơi hátt hàm, nhìn về chiếc gương ở phía trước xe, chỉnh lại cổ áo.

"Hoắc tổng, chiếc sơ mi này quả thực như được làm từ số đo của anh vậy, cực kỳ hợp với khí chất của anh!" Giang Phóng quay đầu, thao thao bất tuyệt khen ngợi như đang báo cáo công việc.

Lâm Uyển Bạch im lặng nghe, chỉ cảm thấy công lực chân chó của Giang Phóng quả không tầm thường.

Hoắc Trường Uyên nghe được, tâm trạng rất vui, nhìn Giang Phóng thuận mắt hơn bất cứ lúc nào. Anh ưỡ oải nói: "Nhớ thu mua toàn bộ sơ mi của hãng này."

"Vậy nếu đã bán ra ngoài thì sao?" Giang Phóng bắt giác hỏi.

"Mua về với giá cao!" Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi, thần nhiên đáp.

Lâm Uyển Bạch tròn mắt: "..."

Người đàn ông bá đạo này đã thể hiện dục vọng chiếm hữu của mình đạt tới đỉnh cao rồi.

...

Buổi tối, Lâm Uyển Bạch từ bệnh viện đi ra thì nhìn thấy chiếc Bentley đen đỗ bên đường.

Giang Phóng mở cửa xe cho cô, mỉm cười cung kính: "Cô Lâm, Hoắc tổng bảo tôi chở cô qua."

"Cảm ơn anh." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Xe đi khoảng hơn hai mươi phút thì dừng trước cửa một Pub.

Giang Phóng một lần nữa kéo cửa xe ra cho cô. Lâm Uyển Bạch nhìn kỹ biển tên, bắt giác khẽ mỉm môi. Chính là quán mà lần trước cô và Yến Phong cùng Tiêu Văn Tranh tới...

Bước chân cô hơi chậm chạp, trong lòng ít nhiều có phần né tránh.

Từ thang máy đi ra, Giang Phóng dẫn đường phía trước, cuối cùng dừng lại ở chính căn phòng tối hôm đó.

Đẩy cửa ra, bóng Hoắc Trường Uyên đập vào mắt. Anh ngồi trên sofa, hai chân để song song bằng vai, hai cánh tay cũng tự nhiên đặt trên hai đùi, tay phải kẹp điều thuốc đang cháy. Động tác hít vào nhả ra của anh rất thuần thực.

Chỉ có điều cô không ngờ là Lâm Dao Dao cũng có mặt.

~Hết chương 84~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Vẫn giống như mọi lần trước.

Lâm Dao Dao giống như một con bướm hoa bay lượn xung quanh Hoắc Trường Uyên. Trên bàn bày rất nhiều đĩa hoa quả nhỏ, món nào cũng được cô ta niềm nở mời chào trước mặt anh: "Anh Trường Uyên, anh nếm thử món này đi..."

"Anh Trường Uyên, nếu như không có món nào anh thích ăn thì chúng ta lấy thực đơn ra gọi vài món!"

Cho dù suốt cả quá trình, Hoắc Trường Uyên chỉ mãi hút thuốc một mình, không có nửa ánh nhìn nào dành cho cô ta, Lâm Dao Dao vẫn đầy hưng phấn.

Lâm Uyển Bạch quan sát khung cảnh bên trong phòng, nhấc chân lên lại không biết nên tiến vào trong hay lùi ra ngoài.

Sau khi Giang Phóng đi vào, Hoắc Trường Uyên thẳng thừng quay đầu: "Đến rồi à?"

"Khụ..." Lâm Uyển Bạch gượng gạo đi tới.

Lâm Dao Dao nhìn thấy cô, sắc mặt lập tức thay đổi, nhưng vẫn cố gượng nở một nụ cười, gần như phải nhẫn nhịn nghiền răng nghiền lợi: "Chị gái, sao chị cũng đến đây vậy!"

"Qua đây!"

Hoắc Trường Uyên giơ tay, kéo cô đang đứng đối diện bàn tới ngồi ngay bên cạnh mình.

Sắc mặt của Lâm Dao Dao ở bên đã cực kỳ khó coi rồi. Anh Trường Uyên của cô ta lại phá lệ chủ động mời cô ta, bây giờ cảm giác như mừng hụt một phen.

Lâm Uyển Bạch vừa đặt mông xuống sofa thì cánh cửa phòng lại được đẩy ra. Có ba bốn người đàn ông mặc áo vest đi vào, mặt vô cảm, trông giống như vệ sỹ, theo sau là một người phục vụ nam.

Tuổi tác không lớn, sau khi nhìn thẳng mặt, cô lập tức nhớ ra người này.

Chính là người đã mang trà vào cuối cùng trong buổi tối hôm đó. Khi ấy cô vẫn còn thông cảm cho công việc không mấy dễ dàng của đối phương, cười với anh ta, không ngờ anh ta hoảng hốt chạy ra, sau này cô còn tự kiểm điểm lại bản thân...

"Nói đi." Hoắc Trường Uyên rít một hơi thuốc.

Người phục vụ dường như còn hoang mang hơn cả tối hôm đó. Anh ta cúi gằm đầu xuống, cả người run rẩy, giọng nói cũng lập bập: "Không liên quan tới tôi, là cô gái đây sai tôi làm, nếu không anh cứ báo quản lý đuổi việc tôi đi, mọi việc đều không liên quan đến tôi..."

Lâm Dao Dao bị anh ta chỉ điểm, mặt biến sắc.

"Anh Trường Uyên, thế này là thế nào chứ?" Nụ cười của Lâm Dao Dao sắp không gượng nổi nữa.

Hoắc Trường Uyên không có ý định trả lời, chỉ đánh mắt về phía Giang Phóng.

Giang Phóng tiến lên một bước, cầm ly rượu trên bàn lên, sau đó rót quá nửa cốc trà Yuja, lập tức bỏ gì đó vào trong, lắc đều. Bột cặn màu trắng được hòa tan vào trong cốc trà, rồi đặt trước mặt Lâm Dao Dao.

"Uống hết cái này đi." Hoắc Trường Uyên giơ tay lên.

Khuôn mặt nhỏ của Lâm Dao Dao đã trắng bệch đi, trông rất hoang mang, cũng rất sợ hãi: "Anh Trường Uyên, anh đừng đùa nữa."

"Tôi không hề đùa." Hoắc Trường Uyên gạt tàn thuốc, trong đôi mắt không có chút nhiệt độ nào.

Thứ được bỏ vào trong cốc, không nói cũng đủ biết.

Lâm Uyển Bạch quan sát đến bây giờ, cuối cùng cũng hiểu, có vẻ anh đang trút giận thay mình.

Hôm đó cô chỉ buột miệng một cách không chắc chắn. Lúc ấy, ánh mắt Hoắc Trường Uyên cũng chỉ lạnh đi, anh không nói gì quá nhiều, không ngờ mới đó anh đã cho Lâm Dao Dao vào trong.

Thấy Lâm Dao Dao ngồi im, anh thẳng thừng quát: "Giang Phóng!"

Giang Phóng đứng bên cạnh một lần nữa tiến lên, cầm cốc nước, ba bốn người vệ sỹ mặc đồ đen lúc này giờ cũng sai bước đi tới. Hai người trái phải gần như dựng Lâm Dao Dao ngồi thẳng dậy, một người khác bóp miệng cô ta.

"Đừng mà anh Trường Uyên..."

"Em biết sai rồi..."

Lâm Dao Dao sợ hết hồn, làm gì còn dáng vẻ hốc hách thường ngày.

Giang Phóng vẫn giống như hai lần trước không chút nề tình, che đi tầm mắt của cô ta, rồi cầm cốc nước toàn bộ vào miệng cô ta.

Lâm Dao Dao rất muốn né, nhưng không né được, miệng đã bị người ta bóp, ho sặc sụa.

Người vệ sỹ bên cạnh buông tay, Lâm Dao Dao cứ thế ngã ngồi xuống đất, đã mất hết hình tượng, giơ tay móc họng ra nhưng không còn tác dụng gì, cô ta chẳng nôn được gì ra ngoài hết.

"Anh Trường Uyên, hức hức hức..."

Lâm Dao Dao nhào về phía Hoắc Trường Uyên, biểu cảm đầy tố cáo và ảm ức.

Hoắc Trường Uyên không chút dao động, mặc cho cô ta ôm lấy đùi mình nước mắt giàn giụa, cho tới khi sắc mặt cô ta dần dần đỏ hồng về không bình thường.

Lâm Uyển Bạch từng có trải nghiệm về tình huống này, biết nó ra sao, bất chợt nín thở.

"Hoắc Trường Uyên, anh định làm gì..."

Hoắc Trường Uyên vẫn về điều thuốc, nhả ra từng chữ lạnh lùng: "Lấy gậy ông đập lưng ông, tìm đại một phòng nào đó ném cô ta vào!"

Lâm Uyển Bạch sửng sốt.

Lúc này ý thức của Lâm Dao Dao đã trở nên mơ hồ, khi người bảo vệ tiến tới bắt, cô ta thậm chí còn chủ động ôm lấy.

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, một lần nữa quay sang nhìn Hoắc Trường Uyên. Khuôn mặt cương nghị của anh toát ra khí thế bức người, nhưng đồng thời cũng âm hiểm đến đáng sợ, bờ môi hơi rướn chỉ thấy sự lạnh lẽo.

Không phải cô chưa từng được chứng kiến sự lạnh nhạt của anh, cô đã từng cửa cổ tay trước mặt anh mà anh chẳng hề suy suyến.

Có điều, hôm nay, sự lạnh lùng này lại là vì cô.

Thật ra Lâm Uyển Bạch hơi sợ hãi, đồng thời còn có chút ảm áp.

Hoắc Trường Uyên không hề nói giỡn. Trong lúc ấy, Lâm Dao Dao đã bị người ta khiêng ra khỏi phòng, dường như còn loáng thoáng nghe thấy tiếng mở cửa vang lên từ phòng đối diện...

Nói thật cô rất xả tức, hôm đó nếu không có Hoắc Trường Uyên xuất hiện, rất có thể cô sẽ cùng Yến Phong..

Có điều bây giờ cách lấy gậy ông đập lưng ông này đối với con gái là hơi tàn nhẫn, tuy rằng Lâm Dao Dao đáng hận.

Lâm Uyển Bạch đưa tay nắm lấy cánh tay anh: "Thôi bỏ đi..."

"Em chắc chứ?" Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, thầm thờ dài trong lòng: "Hù dọa cho cô ta một bài học là được rồi."

Hoắc Trường Uyên nhíu mày nhìn cô một lúc, dường như đang quan sát xem cô chỉ nói đại hay thật sự nghĩ như vậy. Sau khi xác định đó là suy nghĩ của cô, anh nhìn Giang Phóng. Anh ấy lập tức sải bước đi ra khỏi phòng.

Lâm Dao Dao mới đó đã được đưa trở lại.

Hoắc Trường Uyên không buồn ngược lên nhìn: "Giang Phóng, ném cô ta vào bệnh viện!"

"Vâng!" Giang Phóng cúi đầu.

Từ Pub đi ra, hai người vệ sỹ khiêng Lâm Dao Dao ý thức mơ màng, tay và chân đều bị trói chặt bằng áo khoác, sau đó đặt vào trong taxi, chiếc xe lập tức lao đi.

Lâm Uyển Bạch đứng bên đường quan sát, thở hắt ra một hơi.

Hoắc Trường Uyên kéo cô ngồi vào trong chiếc Bentley, châm một điếu thuốc, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra vậy: "Anh vẫn chưa ăn gì."

"Vậy chúng ta về thôi, em nấu mỳ cho anh..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đáp khẽ.

Chiếc xe lăn bánh, cảnh vật hai bên đường lướt qua cửa sổ.

Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu nhìn, trong lòng vẫn còn chút cảm xúc.

Bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện làn khói trắng, Hoắc Trường Uyên sát lại gần cô, lấy ngón tay vén nhẹ lọn tóc mai của cô, hơi cũng theo động tác của anh như xa như gần: "Sau này nếu cô ta còn ức hiếp em, anh sẽ đòi lại giúp em."

"Cảm ơn anh..." Cô nuốt nước bọt.

Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay đặt bên đùi lại, nơi mềm mại nhất trong trái tim như vừa sụp đổ.

Anh lại một lần nữa nói sau này...

~Hết chương 85~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86

Trở về nhà, việc đầu tiên Lâm Uyên Bạch làm chính là chui vào bếp.

Vẫn rất nhanh, cô đã bê bát mỳ còn nóng hổi ra ngoài, đồng thời đặc biệt thêm một quả trứng.

Hoắc Trường Uyên cởi áo vest ngoài, tiện tay quăng sang bên cạnh, cầm đũa lên bắt đầu ăn. Tuy rằng anh vẫn ăn nhanh và nhiều, nhưng tướng ăn không hề thô tục, từng chi tiết nhỏ đều có thể nhận ra một môi trường sống văn minh lịch sự.

Khi Lâm Uyên Bạch nhìn thấy anh bỏ đũa xuống thì nước trong bát mỳ cũng đã hết sạch.

Một người giống như anh, có lẽ ngày nào cũng được ăn đầy sơn hào hải vị, e là chỉ có thứ anh muốn ăn chứ không có thứ anh không được ăn. Thậm chí anh còn có thể mời một đầu bếp riêng, tóm lại sẽ không phải là một bát mỳ ngoài nước ra chỉ có một quả trứng và vài cọng hành như trước mắt.

Lâm Uyên Bạch sắp không nhớ nổi mình đã nấu mỳ cho anh bao nhiêu lần rồi, nhưng lần nào anh cũng ăn hết sạch.

Anh còn không hề cảm thấy ngán...

Dọn dẹp xong, tắt đèn, đi lên gác, cô phát hiện Hoắc Trường Uyên vẫn còn chưa đi tắm mà đang đứng hút thuốc bên cạnh cửa sổ.

Anh quay lưng lại, tấm lưng vững chắc như một ngọn núi. Một tay anh đút túi quần, tay kia buông thõng kẹp điếu thuốc. Phần đầu đỏ rực một chấm, làn khói trắng từ từ bay lên. Khi nghe thấy tiếng bước chân và quay đầu lại, anh đang đưa điếu thuốc lên miệng, làn khói mờ khiến anh khẽ nheo mắt lại.

Động tác và thần thái đều lan tỏa sức hấp dẫn đầy nam tính một cách vô hình. Lâm Uyên Bạch vô thức quay mặt đi.

"Dọn dẹp xong rồi sao?" Hoắc Trường Uyên hỏi.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Sau đó, cô liền nhìn thấy anh đi tới, dường như đang đợi cô: "Cùng tắm đi."

"Thôi đừng..." Lâm Uyên Bạch né sang bên cạnh mấy bước, áp ứng: "Anh tắm xong em sẽ tắm..."

Lời mời gọi thẳng thắn kiểu này cũng quá lộ liễu rồi!

Từng có trải nghiệm trong phòng tắm, chắc chắn không đơn thuần chỉ là tắm rửa, hơn nữa quá trình thực sự khiến cô khó mà mở miệng, đối với một người bảo thủ như cô mà nói, cô vẫn hy vọng được thực hiện chuyện ấy trên giường...

Dường như sợ anh đuổi theo, cô nhanh chóng vòng sang một bên giường, không cho anh cơ hội.

Hoắc Trường Uyên nhướng mày, nhưng hiếm có dịp thấy anh không quát tháo, ánh mắt chỉ lướt qua một tia sáng rồi dập tắt điếu thuốc, một mình đi vào phòng tắm, không làm khó cô nữa.

Nghe tiếng nước ào ào vang lên, Lâm Uyên Bạch thở phào.

Tĩnh tâm lại, bên tai cô dường như lại vang vọng hai chữ đó của anh.

Sau này...

Cô khẽ cắn môi, co quắp ngón tay và ngón chân lại, dường như làm vậy có thể ngăn cản một cảm xúc khác lạ đang dâng lên trong lòng.

Thanh âm của người đàn ông vang lên chân thực hơn bên tai, vọng ra từ phía cửa phòng tắm: "Anh quên lấy quần lót vào rồi, em lấy giúp anh."

"... Ở đâu vậy?" Lâm Uyên Bạch dừng bật dậy.

"Trong ngăn kéo dưới tủ quần áo."

"Ồ."

Không còn cách nào khác, Lâm Uyển Bạch đành đi tới.

Cô kéo ngăn kéo ra, quả nhiên nhìn thấy một loạt các kiểu quần lót, đa phần đều tối màu.

Không kìm chế được, mặt cô đỏ bừng lên, cô cũng không dám nhìn nhiều, tiện tay lấy ra một chiếc.

Đứng dậy nhìn về phía cánh cửa phòng tắm đóng kín, Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, bấm bụng đi tới. Tới trước cửa, cô gõ lên, phát hiện giọng mình cũng lấp bắp: "Em... mang đến rồi đây..."

"Đưa cho anh!"

Cánh cửa được kéo ra một khe, một tay cánh thò ra.

Bên trong hơi nước nghi ngút, vì dính nước nên cơ bắp anh như gồ lên.

Lâm Uyển Bạch đưa chiếc quần lót vào trong, đang định thu tay về thì đột ngột bị giữ chặt, sau đó cả người cô bị lôi vào trong: "Áy, anh đừng..."

Cô chỉ kịp bật ra vài tiếng, những lời còn lại chẳng biết đã chìm ngấm trong tiếng nước xối xả hay giữa nụ hôn của Hoắc Trường Uyên.

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch đau nhức khắp người, chân tay mềm oặt.

Chủ yếu là vì trong đầu vẫn còn hồi tưởng lại cảnh tối qua. Cuối cùng cô đâu cần tắm rửa nữa, hoàn toàn được anh bế ra ngoài.

Ra khỏi cửa, chiếc Bentley đen đã đợi sẵn từ lâu.

Theo lệ, nó sẽ đưa Lâm Uyển Bạch tới công ty trước. Có thể vì hôm nay đã là thứ Sáu nên đường khá thông thoáng.

Lâm Uyển Bạch len lén nhìn Hoắc Trường Uyên ở bên. So với cô, dường như sau mỗi lần tiêu tốn nhiều thể lực như vậy, trông anh càng sáng khoái và phần chần hơn, hơn nữa rõ ràng anh là người nhọc sức...

Cô sâu nảo nhủu mầy, rốt cuộc chuyện quá độ ảnh hưởng sức khỏe có phải sự thật không!

Khi định quay đi, cô chợt dừng lại trên cổ áo sơ mi trắng của anh.

Là chiếc mà cô mua, hơn nữa nếu cô nhớ không nhầm thì anh đã mặc liên tục ba ngày rồi...

Giang Phóng ngồi phía trước đang báo cáo lịch trình cả ngày với Hoắc Trường Uyên. Dường như đọc được suy nghĩ của cô, anh ấy cười và lên tiếng: "Cô Lâm, thương hiệu sơ mi mà cô mua đã được Hoắc tổng mua lại rồi, sau này chỉ có một mình anh ấy mặc!"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch á khẩu.

Khi nhìn sang Hoắc Trường Uyên ở bên, cô trầm mặc, không ngờ anh làm thật...

Chú ý thấy Giang Phóng khi nói chuyện cứ ấn tay lên môi, cô tò mò hỏi: "Trợ lý Giang, miệng anh sao vậy?"

"Tôi bị nhiệt bên trong, lúc nói chuyện răng cứ cọ vào!" Giang Phóng cười ngượng ngập.

"Trợ lý Giang, tôi phát hiện anh có hai chiếc răng nanh!" Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, dường như mới phát hiện ra, cô tiện miệng nói: "Lúc cười trông đáng yêu lắm..."

"Thế sao?" Hoắc Trường Uyên phóng ánh mắt qua.

Giang Phóng sợ đến nỗi ngậm chặt miệng không dám há ra nữa.

Cho đến khi xuống mở cửa xe, anh ấy vẫn còn im bất, sợ bị yêu cầu đi nhổ răng...

Quả nhiên là "hồng nhan họa thủy!"

...

Sáng sớm ngày thứ Bảy, có tiếng gõ cửa vang lên.

Nói chính xác phải là tiếng đập cửa, Lâm Uyển Bạch đang ngủ mơ màng bị đánh thức.

Cô loáng thoáng nghe thấy tiếng Tang Hiểu Du chạy ra mở cửa, âm thanh có phần ồn ã, sau đó là tiếng quát tháo của Tang Hiểu Du.

"Này này... mấy người đang đột nhập trái phép nhà riêng công dân đây!"

Lâm Uyển Bạch vội tung chăn ra, dụi mắt đi ra ngoài: "Cá nhỏ, sao vậy..."

Có mấy người đứng chặn trước cửa, sau khi nhìn rõ họ, con buồn ngủ của cô lập tức tan biến.

"Lâm Uyển Bạch!"

Người đi đầu chính là Lý Huệ, cảm giác như muốn ăn thịt cô tới nơi.

Theo sau là Lâm Dao Dao với sắc mặt ảm ức và Lâm Dũng Nghị phần nộ bùng bùng, hoàn toàn mang dáng vẻ tới cửa hỏi tội.

Lâm Uyển Bạch nhũn mày. Quả nhiên, cô luôn có cảm giác Lâm Dao Dao sẽ không cho qua, chỉ có điều không ngờ cả Lâm Dũng Nghị cũng hạ mình chạy tới khu nhà xập xệ này. Có thể thấy cô ta nhất định đã thêm mắm dặm muối khá khá.

"Làm sao, làm sao, thích cây đồng bắt nạt ít à!" Tang Hiểu Du đứng sang bên cạnh Lâm Uyển Bạch.

"Chuyện gia đình chúng tôi, phiền cô tránh sang một bên!" Lý Huệ thẳng thừng đẩy cậu ấy ra, ngữ khí hung hăng.

Tang Hiểu Du không phòng bị nên loạng choạng một chút. Lâm Uyển Bạch vội đỡ cô ấy lại. Ngay sau đó cô bậm môi hỏi: "Mấy người tới đây làm gì?"

"Mày còn dám hỏi à!" Lý Huệ đã kẻ mặt, khi trừng lên trông càng ác độc: "Lâm Uyển Bạch, bình thường thấy mày thật thà chân chất, tao không ngờ bụng dạ mày chứa toàn suy nghĩ thâm độc, đến cả em gái mà mày cũng ác như vậy!"

"Mày phải nuôi thù hận lớn đến thế nào. Lần trước chỉ là tranh chấp nhỏ thôi đã gọi điện báo cảnh sát bắt Dao Dao vào đồn, bây giờ lại bỏ thuốc cho Dao Dao!"

"Hức hức..." Lâm Dao Dao đứng bên gạt nước mắt đầy hộc tác...

~Hết chương 86~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

"Uyển Bạch, mày thật chẳng ra sao cả!"

Đôi mày của Lâm Dũng Nghị chưa hề giãn ra, nặng nề buông lơi.

Lòng Lâm Uyển Bạch lạnh ngắt, dường như luôn là như vậy, lần nào cũng đều như vậy: "Bố, sao bố không hỏi xem Dao Dao đã làm gì với con?"

Chưa đợi Lâm Dũng Nghị lên tiếng, Lý Huệ đã giật mắt cơ hội: "Nó đã làm gì mày? Dù nói thế nào, chẳng phải nó vẫn là em gái mày sao! Uống công Dao Dao suốt ngày chị em em với mày, có lần nào không cố lấy lòng mày trong khi mày lạnh lùng!"

"Chị, em thật sự không biết em đã khiến chị ghét bỏ em vì lý do gì, chị nói đi, em sửa chữa không được sao..."

Lâm Dao Dao trang điểm tỉ mỉ, lúc này khi bật khóc trông lại càng như hoa lê đọng mưa, hai mẹ con họ vẫn kết hợp không chút sơ hở như mọi khi.

Lâm Dũng Nghị quả nhiên càng thêm giận dữ, quắc mắt nói: "Cho dù Dao Dao đã sai, con không thể có khí chất của người làm chị sao!"

Lâm Uyển Bạch bỗng nhiên muốn bật cười.

Sau khi mẹ qua đời, cô đã bị đuổi khỏi nhà họ Lâm. Từ khi nào Lý Huệ và Lâm Dao Dao đã coi cô như người nhà họ Lâm chứ? Bây giờ lại nói cô cần ra dáng một người chị...

"Tôi chỉ lấy gậy ông đập lưng ông thôi."

Nhớ tới lời nói của Hoắc Trường Uyên tối hôm đó, Lâm Uyển Bạch đứng thẳng lưng lặp lại.

Tang Hiểu Du đứng bên quan sát toàn bộ quá trình không thể xen vào, chỉ có thể lo lắng.

Bỗng nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, cô ấy lẳng lặng lấy chiếc di động Lâm Uyển Bạch bỏ trong túi áo ngủ, chạy về phía ban công.

Lâm Dao Dao càng khóc dữ dội hơn: "Hu hu, chị, chị thật là quá đáng!"

"Ông à, ông tự nhìn cô con gái ngoan của ông đi!" Lý Huệ ôm chặt con gái mình, cũng nước mắt rùng rùng: "Cho dù trước đó Dao Dao đã làm chuyện gì không đúng thì nó cũng không thể hành xử như vậy được! Nếu như cuối cùng Dao Dao không kịp thời được đưa tới bệnh viện thì hậu quả khó mà lường nổi! Ông bảo sau này Dao Dao làm người kiểu gì đây!"

"Hôm nay nó có thể cho Dao Dao uống thuốc, chưa biết chừng ngày mai nó còn giết chết cả hai mẹ con tôi nữa!"

"Không đúng, cách đây hơn mười năm nó đã giết chết con trai của chúng ta rồi!"

Lý Huệ ở bên Lâm Dũng Nghị nhiều năm, hiểu nhất nỗi đau và điểm yếu của ông ta.

Quả nhiên khi bà ta nói tới câu cuối cùng, con giận trên khuôn mặt Lâm Dũng Nghị bỗng chốc tăng lên gấp bội, như bão tố kéo tới.

"Nghiep chương, mày còn không mau xin lỗi em gái mày!"

"Tôi không hề cảm thấy mình sai chỗ nào." Lâm Uyển Bạch nắm chặt bàn tay run rẩy của mình. Cảnh tượng đơn thương độc mã này cô đã trải qua quá nhiều suốt bao nhiêu năm qua, thậm chí đã tới mức tê dại rồi.

Lý Huệ giờ tay chỉ vào mặt cô, không hề buông tha: "Lâm Uyển Bạch, hôm nay nếu mày không quỳ xuống xin lỗi Dao Dao, chuyện này tao tuyệt đối không bỏ qua dễ dàng đâu!"

"Bỏ đi mẹ." Lâm Dao Dao tiến lên khoắc lấy cánh tay của Lý Huệ, cọ mặt vào nghẹn ngào: "Con chấp nhận số mình xui xẻo là được rồi..."

Đối mặt với người vợ tức giận đòi công bằng và một cô con gái nhỏ ngoan ngoãn hiểu chuyện, rồi lại quay sang nhìn một Lâm Uyển Bạch từ đầu tới cuối bước bình bậm môi, Lâm Dũng Nghị dường như đã thông qua cô nhìn thấy một bóng dáng cổ chấp nào đó. Trong giây lát, đôi mắt của ông ta như dựng đứng cả lên.

Lâm Dũng Nghị nạt nộ cô: "Rốt cuộc mày có sai hay không!"

"Con không sai." Lâm Uyển Bạch nghiêng răng, thẳng lưng ưỡn ngực.

"Ông à, ông xem nó có thái độ gì! Hôm nay bất luận thế nào, ông cũng phải thay Dao Dao của chúng ta giáo dục lại nó!" Lý Huệ miệng không rảnh, tiếp tục thêm dầu vào lửa: "Nếu không cẩn thận, ngày nào đó đến cả ông nó cũng xem thường!"

Lâm Dũng Nghị xưa nay nói một không nói hai, uy quyền không cho phép ai khiêu khích.

Lý Huệ nắm trúng được điểm này, thế nên lần nào cũng nhẹ nhàng ly gián được họ. Con giận trên người Lý Dũng Nghị đã sắp bộc phát. Ông ta sai bước lên trước, giờ cao tay phải lên trước mặt cô.

Lâm Uyển Bạch cho dù nhìn rõ muốn né tránh nhưng vẫn không né được bàn tay trái cũng đồng thời giờ lên của ông ta.

"Bốp!"

Dường như âm thanh ấy quá lớn, khắp phòng vang lên âm vọng.

Cảm giác nóng rát bỗng chốc từ mặt lan đi khắp các giác quan. Lâm Uyển Bạch không cần chạm vào cũng dám chắc nó đã sưng vù lên rồi.

Vậy đâu đã đủ. Ban nãy khi cô né cái tát đầu tiên, Lâm Dũng Nghị đã tức điên.

Còn chưa đợi cô phản ứng lại, ông ta đã một lần nữa giờ tay lên, thẳng thừng tát cô một cái.

Gần như dùng hết toàn bộ sức lực, không giữ lại chút nào.

Tai Lâm Uyển Bạch ù lên, thậm chí cô còn cảm thấy miệng mình dâng lên mùi tanh của máu.

Ban nãy cô dậy còn chưa kịp ăn gì. Cô lao đảo một chút rồi ngã về phía sau, sống lưng đụng phải cạnh cửa.

Lúc này cô mới phát hiện, bên ngoài đã tụ tập không ít người, đều là hàng xóm và những người dưới nhà nghe tiếng đi tới.

Nhưng lòng người luôn là vậy, gặp phải tình huống này, nhất là việc nhà, không ai tình nguyện tiến lên dễ dàng, không muốn giẫm phải vũng nước đục.

Trong mơ màng, có một cái bóng cao lớn rẽ đám người chắn trước cửa ra đi vào.

Giống như khi ở dưới quê, Lâm Uyển Bạch bị đám người quanh xóm hiểu lầm là học con gái nhà ông Trương, ai nấy vây quanh cô giáo dục, bắn đầy nước bọt ra đình đim chết cô, anh cũng như từ trên trời rơi xuống.

Tuy rằng cô biết, đây có thể chỉ là ảo giác mà thôi...

Nhưng khi bờ vai thật sự truyền tới cảm giác ấm áp, cô sững người, ngay sau đó cả người bị một nguồn sức mạnh nâng dậy đột ngột.

"Anh Trường Uyên..."

Biểu cảm phản kích khi nhìn cô bị đánh của Lâm Dao Dao còn chưa kịp cất đi, cô ta đã sững sốt lên tiếng.

Mùi hương nam tính phả tới, cảm cô bị anh nắm lấy, không dùng quá nhiều sức, sau đó anh nâng lên. Lâm Uyển Bạch đối diện với đôi mắt anh, bên trong đó là một hình ảnh thâm thương của mình, đồng thời cũng loáng thoáng nhìn thấy một ngọn lửa có phần lạnh lẽo: "Ai đã đánh!"

Chỉ ba chữ đơn giản mà vang như tiếng sấm.

Mí mắt Lâm Uyển Bạch run rẩy, dường như bây giờ cô mới dám chắc người đứng trước mặt thật sự là anh. Nhiệt độ quen thuộc, giọng nói quen thuộc.

Mẹ con nhà Lâm trong giây lát như quả bóng xì hơi, Lâm Dũng Nghị đứng cạnh cũng có phần chưa hiểu chuyện gì. Ông ta nhíu mày: "Trường Uyên, bác chỉ đang dạy dỗ con gái."

"Người con gái của tôi, ai dám động vào?" Hoắc Trường Uyên hừ lạnh.

Câu nói này vang lên, Lý Huệ và Lâm Dũng Nghị đều bị giật mình. Dường như họ đều không ngờ Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên lại dây dưa với nhau, còn Lâm Dao Dao thì càng tức giận giận chân bình bịch.

"Anh Trường Uyên, sao anh cứ bảo vệ chị ta vậy!"

Lý Huệ cũng bất chấp đứng về phe con gái mình, ác độc nói: "Trường Uyên, cậu không biết đấy thôi, con bé Lâm Uyển Bạch này tâm địa nham hiểm, tuyệt đối đừng để gương mặt ngây thơ của nó lừa phỉnh, nó dám bỏ thuốc em gái của mình đấy!"

"Đánh chó phải ngó mặt chủ. Huống hồ chuyện này là do tôi làm, mấy người tìm cô ấy làm gì? Có gì bất mãn cứ nhắm vào tôi đây." Hoắc Trường Uyên hơi nheo mắt lại, ngữ khí bỗng chốc lạnh đi vài phần.

Lý Huệ nghẹn lại, bất giác nhìn về phía con gái mình, sau khi nhận được đáp án khẳng định bằng ánh mắt, bà ta càng giận đến run người.

"Nếu có ai đánh em phải tát lại kẻ đó thật mạnh cho anh, biết không?" Hoắc Trường Uyên nắm chặt bả vai cô, chưa hề buông ra. Anh cúi thấp xuống, gần giọng nói rõ ràng từng chữ, rồi hơi đánh mắt về phía ba người còn lại: "Đây là lần cuối cùng."

~Hết chương 87~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Lâm Uyển Bạch được anh ôm trong lòng, đập vào tầm mắt là góc nghiêng cương nghị và phần cơ hàm đưa ra của anh.

"Ông à..." Lý Huệ ai oán kêu lên.

Lâm Dũng Nghị nhất thời có chút mất mặt. Ông ta háng giọng, nhíu mày nhắc nhở: "Trường Uyên, đây dù sao cũng là chuyện riêng của gia đình bác."

Dường như ông ta đang bóng gió nhấn mạnh việc mình dạy dỗ con gái là lẽ hiển nhiên.

"Việc hợp tác giữa Lâm Thị và Hoắc Thị, Chủ tịch Lâm đang cân nhắc đối bên A phải không?" Hoắc Trường Uyên giật giật khóe miệng, ngữ khí rất thản nhiên.

Sắc mặt Lâm Dũng Nghị hơi đổi khác. Ông ta chỉ cân nhắc vài giây rồi xua tay: "Thôi bỏ đi bỏ đi! Chung quy vẫn là người một nhà, ai đúng ai sai cũng không cần phải truy xét tới cùng. Âm ỉ cũng âm ỉ rồi, rắn dạy cũng rắn dạy rồi, chuyện này đừng lại ở đây!"

Ngay sau đó, ông ta bèn quay người bỏ ra ngoài trước.

"Bố!" Lâm Dao Dao vẫn không cam tâm.

Lý Huệ quan sát một lúc lâu, lúc này cũng không dám nói gì nhiều, đành kéo con gái: "Được rồi Dao Dao, chúng ta đi thôi!"

Tang Hiểu Du đang nằm bò trên ban công hóng gió cũng đã chạy vào, cuối cùng cũng có thể cáo mượn oai hùm một lần, xua tay ra ngoài như đuổi ruồi: "Đi đi, đi đi! Đi hết đi, khản trương!"

Cô ấy đóng cửa rầm một tiếng, cuối cùng thế giới cũng được thanh tịnh trở lại.

Hai chân Lâm Uyển Bạch mềm nhũn, trong lòng ngực vẫn đè nén một làn hơi giờ mới từ từ thõ ra.

Cô nhìn sang Hoắc Trường Uyên bên cạnh, nuốt nước bọt cái ực, hoàn toàn bất ngờ với việc anh xuất hiện trong nhà mình.

"Anh..." Lâm Uyển Bạch há hốc miệng.

Cô mới bật ra được một âm tiết, đã lập tức đau đớn ngậm chặt miệng lại, thử cựa quậy một bên má sưng vù.

Tang Hiểu Du đứng dựa vào cửa, vẫy vẫy tay với cô, đắc ý nháy mắt: "Tiểu Bạch, cứu binh mình mời đến đó!"

Lâm Uyển Bạch lập tức hiểu ngay.

Tang Hiểu Du tung tẩy chạy tới, nhét di động vào túi áo cô sau đó lại chui thẳng vào trong phòng ngủ. Chẳng mấy chốc cô ấy đã chạy ra trong tình trạng ăn mặc chỉnh tề: "Khụ... À, thì là mình ra ngoài mua ít đồ ăn sáng rồi quay về!"

Nói xong, cô ấy vội vã chạy ra ngoài cửa.

Khi cánh cửa sập sập lại, cô ấy lại thò đầu vào, nháy mắt cười đùa: "Tiểu Bạch, Hoắc tổng, chỗ mình đi xa lắm, về cũng chậm, hai người cần làm gì cứ làm đi ha, không lẽ chờ đâu!"

"..." Lâm Uyển Bạch tái mặt.

Không biết là vì bị đánh hay vì lý do gì khác, cô cảm giác mặt mình bắt đầu nóng như phát sốt.

Lần này sau khi cánh cửa lớn đóng lại, thực sự chỉ còn lại hai người họ.

Lâm Uyển Bạch bị Hoắc Trường Uyên kéo thẳng một mạch vào trong phòng ngủ. Chiếc chăn bị anh đẩy ra một chút, nhường chỗ cho họ.

Hoắc Trường Uyên đưa tay nâng cằm cô lên, nhíu mày quan sát gương mặt cô, biểu cảm nghiêm nghị như đang phê chuẩn tài liệu ở công ty vậy.

Cả hai bên trái phải đều ăn đòn cả. Lâm Dũng Nghị là đàn ông, sức chắc chắn không hề nhẹ, dấu vết của năm ngón tay còn hằn trên đó rất rõ, khóe miệng loáng thoáng còn nhìn thấy máu.

"Đau không?"

Lâm Uyển Bạch sững người, bởi vì cô bắt được một chút xót xa trong ánh mắt Hoắc Trường Uyên.

Nó đến nhanh, đi cũng nhanh, khiến cô suýt nữa tưởng rằng mình nhìn nhầm.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu, sau khi thấy ánh mắt anh phóng qua lại thành thật gật đầu.

Lúc cô ngồi xuống, chiếc di động trong túi thò ra một nửa. Cô liếc qua, chợt nhớ tới việc Tang Hiểu Du nói gọi điện nhờ cứu viện ban nãy.

Nếu tính ra, không lâu sau khi Lý Huệ và Lâm Dũng Nghị tới, Tang Hiểu Du đã chạy ra ban công, rồi tới khi Hoắc Trường Uyên xuất hiện là khoảng trên dưới mười phút. Lâm Uyển Bạch từng đi từ nhà tới nơi ở của anh, đi xe buýt cũng phải gần bốn mươi phút.

Cũng tức là sau khi nhận được điện thoại, rồi ra khỏi nhà, Hoắc Trường Uyên chỉ mất mười phút để lái xe tới đây.

Người đàn ông này...

Lâm Uyển Bạch há hốc miệng, cho dù rất cẩn thận, nhưng động tới cơ mặt vẫn rất đau.

Cô gơ tay nhẹ nhàng ấn lên rồi nhìn anh, cổ họng như bị thứ gì chặn lại.

Rất lâu sau, cô mới cụp mắt xuống, lí nhí bật ra một câu: "Tôi đâu phải chó con..."

"Em mà biết điều như chó con thì tốt rồi!" Ngón tay Hoắc Trường Uyên dùng nhiều sức hơn một chút, anh bật ra một tiếng hừ từ trong mũi.

"..." Lâm Uyển Bạch cắn môi, so sánh kiểu gì không biết!

Quan sát ở khoảng cách gần một lúc khá lâu, Hoắc Trường Uyên nhíu mày càng đậm hơn, thẳng thừng kéo cô dậy: "Sung vì thế này rồi, tới bệnh viện!"

"Không cần đâu!" Lâm Uyển Bạch lắc đầu, đã sớm có phương pháp ứng phó: "Trong nhà có hộp bông băng, bôi chút thuốc, rồi luộc hai quả trứng gà lăn qua một chút là được..."

"Em chắc chứ?" Hoắc Trường Uyên có phần do dự.

"Ừm." Lâm Uyển Bạch gật đầu chắc nịch.

Cánh cửa tủ quần áo bên giường được mở ra, ở ngăn dưới cùng đặt một hộp bông băng nhỏ, bên trong để một vài loại thuốc thường dùng.

Lâm Uyển Bạch lấy ra lọ thuốc đã dùng một nửa, vặn chiếc nắp màu đỏ, lấy tăm bông thấm ít thuốc rồi xoa lên má.

Hoắc Trường Uyên vươn tay ra, lòng bàn tay che lên má cô.

Cô mấp máy khóe môi, tỏ ý: "Em tự làm được..."

"Đưa anh!" Hoắc Trường Uyên hạ thấp giọng.

Lâm Uyển Bạch lập tức ngoan ngoãn buông tay, đáng vẻ rất e dè.

Hoắc Trường Uyên đón lấy, làm y như cô ban nãy, sau đó cúi xuống dựa sát về phía cô.

"Không nhớ anh đã nói gì sao?" Hơi thở của anh phả vào mặt cô.

"Hả?" Mí mắt Lâm Uyển Bạch run rẩy.

Khi Hoắc Trường Uyên rướn môi lên, yết hầu cũng trượt đi, ánh mắt sâu hút như một miệng giếng khô, còn giọng nói trầm thấp thì mang theo vài phần đùa giỡn: "Mấy cô gái yếu đuối sẽ khơi gợi khao khát muốn bảo vệ của đàn ông."

Cô cụp mắt xuống, không dám nhìn thẳng vào anh.

Cảm giác lạnh lạnh của thuốc lan tỏa trên gò má nóng rất, hai cảm giác nóng lạnh đan xen kích thích khiến Lâm Uyển Bạch rụt lại.

"Đau lắm sao?" Hoắc Trường Uyên khựng lại.

"Cũng tạm..." Lâm Uyển Bạch nhe răng, nhưng vẫn lắc đầu.

Trong lòng cô lại cảm thấy, dường như, có lẽ...

Vẫn có thể đau thêm một chút.

Hoắc Trường Uyên bôi thuốc rất nhanh, nhưng rất tỉ mỉ, dường như mỗi dấu tay trên má đều được xúc thuốc. Khi ngón tay anh chạm khê lên má, nhiệt độ của nó cũng lưu lại.

Hộp thuốc được đẩy lại nắp, Lâm Uyển Bạch đứng lên: "À, em đi luộc hai quả trứng..."

Lần này Hoắc Trường Uyên không ngăn cản, để mặc cô đi.

Cô bật bếp ga, rồi mở vòi nước, lấy đầy vào trong nồi, rồi lấy hai quả trứng từ trong tủ lạnh ra bỏ vào đó.

Nước còn chưa sôi hẳn, mặt nước phẳng lặng soi bóng của cô. Cô mặc quần áo ngủ, đầu tóc hơi bù xù, hơn nữa hai má còn sưng vù, quả thực có thể nói là thảm không sao kể xiết.

Chuyện xảy ra sáng sớm nay được lọc lại một lần trong đầu cô. Thứ không thể xua tan là mấy trò mèo hai mẹ con Lý Huệ và Lâm Dao Dao hay hát cùng dáng vẻ giờ tay lên tát của Lâm Dũng Nghị. Cho dù cô đã coi chúng như chuyện cơm bữa, nhưng cũng không thể bình thản tới mức không bị ảnh hưởng chút nào.

Đằng sau có tiếng bước chân vững vàng vang lên.

Không cần quay đầu, cô cũng biết là Hoắc Trường Uyên đi tới, mỗi tiếng bước chân của anh đều giống như đặt vào trái tim cô.

Bàn tay chống lên bệ đá của Lâm Uyển Bạch từ từ cuộn lại. Khi tiếng bước chân dừng lại sau lưng, cô đột ngột quay người.

Chủ động vươn hai cánh tay ôm chặt lấy anh.

Vào buổi sáng nay, cô thật sự quá cần sự ấm áp nơi anh...

Chương 89

Không giống như trước kia, Lâm Uyển Bạch đang chủ động ôm anh.

Cô vùi sâu mặt vào lồng ngực anh, hai tay vòng ra sau lưng, mười đầu ngón tay đan vào nhau, gần như không còn kẽ hở.

Hoắc Trường Uyên đứng người.

Bàn tay đang định lấy thuốc khựng lại giữa không trung, anh nhìn cơ thể dịu dàng bất ngờ nhào vào lòng mình với vẻ hơi sững sờ. Anh im lặng như rồng mây, sau đó chậm rãi đưa tay ôm lấy cô, lòng bàn tay phủ lên lưng và eo cô.

Khuôn mặt Lâm Uyển Bạch áp sát vào ngực anh, mơ hồ bị hơi thở của mình phả ngược lại.

Bên tai là những nhịp tim vững chãi mạnh mẽ của anh, xuyên thấu qua màng nhĩ của cô một cách rõ nét, hết tiếng này đến tiếng kia.

Nước trong nỗi dường như đã sôi lên, nhưng Lâm Uyển Bạch lại không muốn buông tay. Cô chỉ muốn tham lam giành lấy nhiều sự ấm áp hơn nữa từ anh. Chẳng biết đã qua bao lâu, tới khi giọng nói trầm của anh vang lên bên tai: "Em mà còn ôm nữa, anh hừng lên bây giờ."

"..." Mặt Lâm Uyển Bạch lập tức đỏ rần.

"Tính làm thật sao?" Lòng bàn tay của Hoắc Trường Uyên từ từ trượt xuống.

Mơ hồ cảm nhận được một đường nét sắc bén nào đó, Lâm Uyển Bạch hoảng loạn buông anh ra, mặt như còn sưng thêm một chút, vành tai nóng rát.

Hoắc Trường Uyên thẳng thừng chống hai cánh tay lên bệ đá phía sau lưng cô, sau đó cúi xuống, bao bọc cô trong phạm vi của mình: "Anh thì không ngại đâu, có điều cô bạn của em..."

"Đừng đùa nữa!" Lâm Uyển Bạch đẩy đẩy, mắt không dám ngược lên: "Em phải tiếp tục luộc trứng, anh ra ngoài trước đi..."

Cô quay người lại, quả trứng gà trong nồi đã bắt đầu lăn tròn theo dòng nước sôi sục.

Khí nóng bốc lên, gáy cô bất chợt bị cắn một cái.

Dù không quá mạnh nhưng vẫn rất ngứa ngáy, Lâm Uyển Bạch vòng tay lên sờ, bên trên hình như in dấu răng, còn chút nước bọt dính dớp nữa. Còn trong tâm mắt, Hoắc Trường Uyên đã bước những bước lùi biếng đi ra khỏi bếp.

Lâm Uyển Bạch vớt trứng gà ra bỏ vào trong khăn mặt, phía cửa ra vào bỗng có tiếng động truyền tới.

Là Tang Hiểu Du lúc trước chạy ra ngoài. Có vẻ như cố tình, khi thay giày cô ấy đặc biệt rất lớn tiếng, đợi một lúc mới đi vào trong nhà.

Tang Hiểu Du xách theo túi quà sáng chạy thẳng vào bếp, nhìn Lâm Uyển Bạch đang đứng tắt bếp rồi lại nhìn Hoắc Trường Uyên đang ngồi hút thuốc ngoài phòng khách, chớp chớp mắt: "Hai người làm xong rồi hả?"

"..." Quả trứng gà trong tay Lâm Uyển Bạch suýt nữa rơi xuống đất.

"Tốc độ cũng nhanh thật đấy!" Tang Hiểu Du thấy cô đỏ mặt, ngỡ là cô đã mặc nhận rồi.

Lâm Uyển Bạch xấu hổ đang định phủ nhận thì nghe thấy Tang Hiểu Du tự chép miệng độc thoại: "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, mình đã nhầm tính thời gian, hình như còn chưa đến một tiếng, cộng thêm cả màn dạo đầu gì đó nữa, Hoắc tổng cũng không lâu dài lắm nhỉ..."

Lâm Uyển Bạch lập tức bịt miệng cô ấy lại.

Lần này thì trứng gà rơi xuống đất thật, vang lên hai tiếng bẹp bẹp.

Lâm Uyển Bạch mặc kệ nó, vừa ngượng vừa giận hạ thấp giọng cảnh cáo, sợ Hoắc Trường Uyên ngồi ngoài phòng khách nghe được: "Cá nhỏ, cậu nhỏ tiếng thôi! Đừng có ăn nói hàm hồ!"

Ở trong bếp rất lâu, cô mới lẻ mề đi ra.

Hoắc Trường Uyên đang định đi, tay cầm theo chìa khóa xe và đi động.

"À, Cá nhỏ có mua sữa đậu nành và quẩy nóng, anh có muốn ăn không?" Lần này Lâm Uyển Bạch càng không dám nhìn anh, chỉ nhìn lơ đãng đi chỗ khác.

"Không ăn nữa." Hoắc Trường Uyên lắc đầu, rồi đứng đưa chiếc di động trong tay: "Giang Phóng vừa gọi điện thoại, có một khách hàng muốn gặp."

"À..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Cô nhìn theo tới khi anh ra tới cửa. Trước khi anh đi khuất, Tang Hiểu Du không quên thò đầu ra tạm biệt: "Hoắc tổng đi cẩn thận, rảnh rồi cứ đến chơi nha!"

Cửa đóng lại, Lâm Uyển Bạch buông một tiếng thở phào. Cô quay trở lại phòng ngủ nằm lên giường, định nhắm mắt nghỉ ngơi.

Có điều vừa tìm được tư thế thoải mái thì di động đổ chuông.

Màn hình hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên" làm tay cô run lẩy bẩy.

Nuốt nước bọt, Lâm Uyển Bạch bình tĩnh nhận máy, đầu kia vẫn nghe rõ tiếng ô tô nổ máy.

"Sao vậy?"

Hoắc Trường Uyên khựng lại giây lát rồi trầm giọng hỏi: "À thì... anh không lâu lắm à?"

...

Dưới hoàng hôn, Lâm Uyển Bạch bước xuống khỏi xe buýt.

Chiều nay cô nhận được điện thoại của Hoắc Trường Uyên, nói là buổi tối cùng về nhà ăn cơm, bên anh có một cuộc họp đột xuất nên anh sẽ về muộn một tiếng, thế nên bảo cô tan làm tới công ty đợi anh.

Lâm Uyển Bạch xuyên qua dòng người nhìn xuống di động, vừa sáu giờ.

Đèn xanh bật sáng, cô cùng đoàn người đi sang đường, những tòa nhà cao vút đập vào tầm mắt.

Vừa bước vào qua cánh cửa xoay, bước chân Lâm Uyển Bạch chợt khựng lại.

Hoắc Trường Uyên đi ra từ thang máy dành riêng cho tổng giám đốc, mặc một bộ vest màu đen. Các nhân viên đón đường đều cung kính chào anh một tiếng Hoắc tổng, mà bên cạnh anh không phải Giang Phóng, lại là Lâm Dao Dao.

Vẫn giống như hôm ở nhà cô, nước mắt lã chã như mưa.

Cô ta mấp máy môi không biết đang nói cái gì, nước mắt như sợi châu ngọc đứt dây, cực kỳ đáng thương. Có điều Hoắc Trường Uyên còn không buồn nhú mày, chỉ sải những bước chân rất dài, không hề có ý dừng lại lắng nghe.

Lâm Dao Dao nện đôi giày cao gót chạy bước nhỏ theo anh, không tài nào bắt kịp được.

Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng đoán ra được, nhất định là cô ta đang nhận lỗi cho chuyện đến nhà cô mấy hôm trước.

Lâm Uyển Bạch đứng quan sát từ xa. Qua vài lần gặp gỡ không khó để nhận ra, Lâm Dao Dao thật sự rất thích Hoắc Trường Uyên.

Cho dù là lúc ở câu lạc bộ, Hoắc Trường Uyên ra tay tàn nhẫn và không nể tình với cô ta đến vậy nhưng cô ta vẫn không hề oán trách, ngược lại dồn hết mọi oán giận lên đầu cô.

Năm xưa, sau khi Lý Huệ giết chồng người khác, Lâm Dao Dao cũng thay thế vị trí của cô, lớn lên trong sự cưng chiều triệt để của nhà họ Lâm, giống như một con công kiêu ngạo không nhìn thẳng vào mặt ai bao giờ, chắc cô ta cảm thấy chỉ có Hoắc Trường Uyên mới xứng với mình chăng.

"Anh Trường Uyên..."

Lâm Uyển Bạch loáng thoáng vẫn còn nghe tiếng cô ta gọi.

Trong lúc cô đang ngây ra, Hoắc Trường Uyên đã đi tới trước mặt, kéo tay cô: "Nhìn gì nữa, đi thôi!"

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, bị anh kéo ra ngoài tòa nhà. Sau khi cánh cửa xoay đóng lại, Lâm Dao Dao vẫn cố đuổi với phía sau.

Chiếc Land Rover màu trắng đỗ bên lề đường, sau khi hai người ngồi vào xe, nó lập tức lăn bánh.

Khi đi ngang qua một siêu thị nào đó, Hoắc Trường Uyên đánh xe xuống tầng hầm. Lần trước mỳ và trứng gà đều đã dùng hết sạch, trong tủ lạnh giờ chỉ còn vài lon bia thôi.

Họ chậm chậm đi lên theo cầu thang cuốn. Khi bước vào cửa, Lâm Uyển Bạch đẩy theo một xe hàng, đồng thời rút thêm một tờ poster quảng cáo.

Sau khi đặt mỳ vắt và trứng gà vào xe, cô ngắm nghĩ rồi kéo anh vào khu bán rau xanh phía trước.

"Mua thêm ít rau xanh và thịt bò đi, cũng không thể suốt ngày ăn mỳ được, không có dinh dưỡng." Lâm Uyển Bạch dừng lại trước sạp bán rau chân vịt, vừa nói vừa chọn. Cuối cùng, cô vô thức nhìn sang anh lắm lắm: "Vội lại, anh không ngại sao..."

Hoắc Trường Uyên đẩy xe hàng, nghe xong bèn cúi người về phía cô, nói bằng thanh âm chỉ hai người họ nghe được: "Giống như cơ thể của em vậy, ăn mãi không thấy đủ."

Mấy chữ cuối cùng giống như con muỗi nhỏ bay vào trong óc tai cô.

Lâm Uyển Bạch vô dụng đồ búng mặt, cắn môi, đến tận khi có bà thím phía sau sốt ruột lên tiếng nhắc nhở: "Cô gái, cô có chọn nữa hay không, không chọn thì tránh đường chút nào!"

~Hết chương 89~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Lâm Uyển Bạch vội vàng lấy đại một mớ rau chân vịt rồi bỏ vào xe hàng.

Khi tất cả các loại rau đã mua xong, khuôn mặt ửng đỏ của cô cuối cùng mới dịu bớt. Khi đẩy xe tới quầy thu ngân thanh toán, Hoắc Trường Uyên chợt dừng lại.

"Đợi chút."

Lâm Uyển Bạch không hiểu: "Hả?"

Hoắc Trường Uyên nhú mày, giật giật khóe môi: "Còn thiếu một thứ chưa mua."

"... Còn gì chứ?" Lâm Uyển Bạch liếc nhìn xe hàng, sau khi kiểm tra phát hiện không hề bỏ sót thứ gì.

Hoắc Trường Uyên im lặng, quay người đi về phía một gian hàng nào đó.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy đành phải đi theo, có điều sau khi tới nơi, cô gần như cúi gằm, vui mặt xuống xe hàng.

Trên giá bày la liệt đủ các loại hộp nhỏ muôn màu xanh đỏ, những slogan quảng cáo như "Cực kỳ mỏng nhẹ", "Ốc vít sinh lực" quả thực khiến người ta nhìn mà muốn ngất xỉu, hít vào rồi không biết phải thở ra thế nào.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày với cô: "Em chọn đi?"

"Em.. Em không biết..." Lâm Uyển Bạch lắp bắp, không biết phải nhìn về phía nào.

"Thứ này không chỉ dành cho anh, em cũng có phần, hiệu quả tốt mới được." Hoắc Trường Uyên cầm một hộp lên, từ tốn phân tích.

"... Em đã nói là em không biết mà!" Khuôn mặt khó khăn lắm mới trở lại bình thường của Lâm Uyển Bạch bắt đầu bốc hỏa.

Bàn tay ghi chặt xe hàng bắt đầu đổ mồ hôi, cô luôn có cảm giác những người đi ngang qua đều đang nhìn về phía mình, quả thực sắp phát điên.

Một lúc lâu sau, Hoắc Trường Uyên còn rất hứng thú chọn từng hộp một. Cô cắn chặt môi: "Hoắc Trường Uyên, rốt cuộc anh đã chọn xong chưa..."

"Sắp xong rồi." Anh thu tay về, ném xuống xe kha khá hộp.

Một giây sau, Lâm Uyển Bạch bèn vội vã đẩy xe hàng về phía quầy thu ngân.

Lúc trước khi mới đi theo anh, cô từng có kinh nghiệm vào cửa hàng tạp hóa mua thứ này, bây giờ nghĩ lại vẫn thấy xấu hổ.

Trước mắt thấy đã sắp đến quầy thu ngân, khi thấy Hoắc Trường Uyên sắp đi gần tới chỗ mình, Lâm Uyển Bạch thẳng thừng giao lại xe hàng cho anh: "À... em ra ngoài đợi anh!"

Nói xong, cô lao đi như bay giống hệt một con thỏ.

Lâm Uyển Bạch vòng ra từ một cửa, đứng bên cầu thang cuốn đợi anh. Đúng lúc này di động đổ chuông, là người bạn thân Tang Hiểu Du.

Nghĩ tới chuyện vẫn chưa nói với cô ấy tới nay mình không về, cô vội vàng bắt máy.

Khi Hoắc Trường Uyên thanh toán xong đi ra, Lâm Uyển Bạch cũng đã ngắt máy, nhưng dường như tâm trạng vẫn chưa ổn định lắm.

Cầu thang cuốn được thiết kế độ dốc vừa phải, tốc độ cũng chậm.

Lâm Uyển Bạch nhìn theo dòng người đi lên cầu thang, bên tai vẫn còn văng vẳng cuộc nói chuyện ban nãy với Tang Hiểu Du.

"Nói gì thì nói, nếu không có Hoắc tổng sáng sớm vội vàng tới, thì bố cậu, cả bà mẹ kế và cô em gái kia liệu có chịu dễ yên không? Mình thấy không chừng cậu đã bị đánh đến thâm, giờ này đang nằm trong bệnh viện cũng nên!"

"Thế nào đi nữa cậu cũng nên thể hiện một chút, nếu không thì quá đáng quá, người đàn ông của cậu cần gì nhất cậu còn không biết sao?"

"Huống hồ mình đâu có bắt cậu mặc ra đường cho người ta ngắm, cậu sợ gì chứ!"

"Tiểu Bạch, làm người không thể có ơn không báo được, biết không!"

...

Bà vai bị ai đó huych một cái, Lâm Uyển Bạch hoang mang hoàn hồn trở lại.

"Sao ngẩn người ra vậy!" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu: "À, không sao..."

Hôm nay cô đi đôi giày cao gót ba phân, đứng ngang hàng vẫn còn thấp hơn anh gần một cái đầu, buộc phải ngẩng lên mới có thể nhìn rõ ngũ quan rắn rỏi của anh.

Lâm Uyển Bạch ngẫm nghĩ giây lát mới lên tiếng: "Sáng hôm đó anh tới nhà giúp em, hình như em vẫn chưa nói lời cảm ơn anh..."

"Em biết là anh thích thực thể chút mà." Hoắc Trường Uyên nghe xong, nhìn cô bằng ánh mắt đùa giỡn.

"..." Lâm Uyển Bạch lặng lẽ nuốt nước bọt.

Sắp đi tới cầu thang cuốn rồi, hai bàn tay đặt sau lưng cô được nắm chặt lại, giống như đang đắm chìm trong một tâm trạng dằn vặt sâu sắc.

Bánh xe của chiếc xe đẩy hàng chạm vào cầu thang cuốn, vang lên những tiếng rầm rầm, Lâm Uyển Bạch cũng cất bước. Cô liếm môi, rồi bất chợt trở nên ấp úng: "Em muốn đi vệ sinh..."

"Trước mặt có, anh đi cùng em." Hoắc Trường Uyên chỉ tay vào tấm biển phía xa.

"Không cần đâu!" Lâm Uyển Bạch phản ứng rất dữ, rồi rời rắm giải thích: "Mỗi lần vào nhà vệ sinh nữ đều phải xếp hàng rất lâu..."

"Không sao."

"Thật sự không cần mà!"

Hoắc Trường Uyên phóng ánh mắt qua, Lâm Uyển Bạch chợt dạ nhìn đi chỗ khác, cố gắng bình tĩnh lại, nói: "Anh xuống hầm lấy xe trước đi, em ra ngoài sẽ đợi anh ở cửa chính, như vậy có thể đi luôn không mất thời gian!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Nhìn cái bóng cao lớn của anh từ đi xa khuất, Lâm Uyển Bạch cũng quay người rào bước đi.

Có điều khi đi ngang qua nhà vệ sinh, cô không dừng lại mà đi về một phía khác. Bên trên siêu thị là trung tâm thương mại, bật cả nhạc, có rất nhiều cửa hàng nối tiếp nhau, trước cửa đều có những nhân viên đón tiếp xinh đẹp.

Lâm Uyển Bạch có vẻ như đã biết mình cần đi đâu, tiến thẳng vào trong một cửa hàng.

Sau khi vào trong, cô nói bằng giọng lí nhí và gấp gáp: "Chào cô, có thể giới thiệu cho tôi một bộ..."

Từ lúc viết hóa đơn đến khi thanh toán mất một ít thời gian, khi Lâm Uyển Bạch đi ra khỏi trung tâm thương mại, trông cô không có gì đổi khác, chỉ là chiếc túi xách hơi phồng lên một chút.

Chiếc Land Rover màu trắng đã dừng ở đó, Hoắc Trường Uyên không ngồi trong ghế lái mà đứng dựa vào xe, chân trái hơi vắt qua chân phải. Anh đang cúi đầu lấy tay che đi ngọn lửa xanh của bật lửa.

Bên cạnh có hai cô sinh viên đại học đi ngang qua, lần lượt quay đầu lại nhìn.

Cuối cùng, dường như không nhìn được nữa, họ lại chạy ngược về phía anh, vây xung quanh cố gắng bắt chuyện.

Cho dù biểu cảm của Hoắc Trường Uyên lạnh lẽo như núi tuyết, người lạ khó mà tiếp cận, nhưng vẫn không ngăn được sự nhiệt tình của các nữ sinh đại học. Cô cảm đi động riu ra riu rít, dường như muốn xin số điện thoại.

Vàng trán của Hoắc Trường Uyên đã nhăn tít lại rồi.

Nhìn thấy cô, anh như nhìn thấy điểm đột phá, ngữ khí sốt ruột: "Đi vệ sinh mà cũng lâu như vậy!"

"À..." Lâm Uyển Bạch ngập ngừng: "Người xếp hàng khá đông..."

Hai cô gái kia ngơ ngác nhìn nhau, sau đó nhún vai bỏ đi với vẻ hụt hẫng.

Trước khi ngồi lên xe, Lâm Uyển Bạch còn bất giác nhìn về phía sau, một trong số hai cô gái kia dường như còn chưa từ bỏ hẳn, vẫn thi thoảng ngó nhìn họ.

Cô vô thức nhớ tới Lâm Dao Dao lúc trước đuổi theo anh ở Hoắc Thị, rồi thầm thở dài trong lòng.

Ai nói chỉ có hồng nhan mới họa thủy chứ?

...

Trở về nhà, Lâm Uyển Bạch tắt bếp trong bếp.

Đây đều là những việc cô thường làm, thế nên rất thuần thục, chỉ hơn nửa tiếng cô đã làm xong bốn món.

Có chay có mặn, lượng thức ăn không nhiều, vừa đủ cho hai người họ.

Khi Lâm Uyển Bạch dọn dẹp xong bát đĩa đi lên gác, Hoắc Trường Uyên đang gọi điện thoại, hình như là bàn công việc, nét mặt có vẻ rất nghiêm túc, chốc chốc lại phát ra những âm đơn ngắn gọn.

Cô đặt cốc nước vừa rót sang bên cạnh, chỉ tay về phía phòng tắm, nói bằng khẩu hình miệng với anh: "Em đi tắm trước!"

Hoắc Trường Uyên gật đầu, tiếp tục nghe điện.

Lâm Uyển Bạch đi về phía phòng tắm, cứ đi vài bước lại quay đầu nhìn. Nhân lúc anh không chú ý, cô len lén ôm chiếc túi xách vào trong lòng.

Tiếng nước chảy ào ào duy trì khoảng hai mươi phút thì ngừng lại.

Có điều rất lâu không thấy người nào ra, Hoắc Trường Uyên ở bên ngoài bắt đầu gõ cửa, hỏi cô: "Tắm xong chưa vậy?"

"Đợi chút, em sắp xong rồi..."

Giọng Lâm Uyển Bạch rất hoảng loạn, ánh mắt cũng vậy.

Trong phòng tắm, hơi nước nghi ngút, nhưng cô vẫn nhìn rõ được bản thân mình trong gương, ánh mắt vì căng thẳng mà chớp liên hồi cùng gương mặt đỏ rần.

"Nhanh chút!" Hoắc Trường Uyên thúc giục.

"Biết rồi!" Lâm Uyển Bạch vội đáp lại.

Sợ anh đợi sốt ruột, sẽ thẳng thừng đẩy cửa đi vào như trước kia, cô không dám quá lè mè.

Cô kéo khóa túi xách, gần như đổ tuột mọi thứ bên trong ra. Chất vải rất mỏng, ren màu đen nửa lộ nửa kín, hờ hững trên tay cô, nếu không cầm chặt sẽ rơi xuống.

Cũng không kịp nhìn cho rõ, Lâm Uyển Bạch cầm đầu mặc lên người. Đến khi mặc xong nhìn vào gương, cô suýt ngã ngửa.

Tiếng bước chân bên ngoài phòng tắm một lần nữa vang lên, đầu ngón tay của cô cũng run rẩy theo. Không quan tâm được quá nhiều nữa, cô cuống

cuồng quần chiếc áo tắm bên cạnh lên người, sau khi kiểm tra kỹ không còn chỗ nào lộ ra ngoài, cô mới mở cửa chạy ra.

"À, em xong rồi, anh vào tắm đi!"

Đón ánh mắt Hoắc Trường Uyên, cô cúi đầu lí nhí.

Hoắc Trường Uyên nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, nhíu mày, không quá để tâm, vượt qua cô đi vào phòng tắm.

Anh nhanh hơn cô ban nãy rất nhiều, gần như còn chưa lau khô nước trên người đã quần khăn tắm đi ra.

Khi Lâm Uyển Bạch nhìn về phía anh, vừa đúng lúc anh quay người khép cửa lại. Sóng lưng rắn chắc lộ rõ từng đường nét dưới ánh đèn, mấy giọt nước đọng đưa chực rơi khỏi mái tóc ngắn khiến người ta tim đập chân run.

Nuốt nước bọt cái ực, cô bình tĩnh thu lại ánh mắt của mình.

Nghĩ tới bản thân mình dưới chân, trái tim cô một lần nữa đập điên cuồng.

Nhìn bóng dáng cao lớn của anh từ từ tiến lại gần, cho dù đã đắp kín chăn thì chỉ một động tác nhỏ cũng khiến cô cảm nhận được cảm giác lộp vấp cọ sát vào cơ thể.

Phải làm sao đây...

Hối hận có kịp không?

Há miệng hít thở một lúc, hơi thở của Lâm Uyển Bạch cũng run rẩy: "Hoắc Trường Uyên, có thể tắt điện đi không?"

"Nhiều chuyện!" Hoắc Trường Uyên đang lau tóc chợt khựng lại.

Quả nhiên là bị mắng như vậy, nhưng anh vẫn vờ tay tắt đèn.

Phòng ngủ bỗng chốc tối om, chỉ còn ánh trăng bàng bạc hắt qua cửa sổ, mờ màng朦胧 lung.

Hoắc Trường Uyên ngồi bên giường lau tóc vài phút, sau đó đặt khăn tắm lên tủ đầu giường, vén chăn ra, nằm sang bên cạnh cô như mọi khi.

Mới có những tiếng sột soạt, đầu ngón chân của Lâm Uyển Bạch đã co quắp lại.

Cho dù đã tắt điện, cô vẫn nín thở nhắm nghiền mắt lại.

Hoắc Trường Uyên kiểm tra đôi môi cô trong bóng tối.

Bàn tay vân vê cảm cô từ từ đi xuống, sau đó chợt dừng lại. Hai giây sau anh mới tiếp tục động tác.

Dường như chắc chắn được sự khác biệt, Hoắc Trường Uyên ngồi phắt dậy, lật tung chăn ra, đồng thời đập tay vào ngọn đèn ngủ cảm ứng đầu giường.

Lâm Uyển Bạch nằm trên giường nhắm chặt mắt, đôi mi run rẩy, gò má ửng hồng. Tất cả những điều ấy đều không phải trọng điểm. Quan trọng là bộ quần áo ngủ cô đang mặc trên người, hoặc nói chính xác hơn là một mảnh vải, còn chưa thể gọi là đồ ngủ.

Chất liệu mỏng tang màu đen tuyền, không che chắn được gì hết.

Ánh đèn vàng nhạt sáng lên, hắt xuống khiến mọi thứ nửa sáng nửa tối, mỗi ngóc ngách đều không thể giấu được...

Yết hầu của Hoắc Trường Uyên trượt đi chậm rãi, con ngươi co rụt lại, từng múi cơ như sắp bùng cháy, anh nói rành mạch: "Lâm Uyển Bạch, em không muốn sống nữa hả?"

Thanh âm ấy như bật ra từ từng kẽ răng của anh.

Lâm Uyển Bạch run rẩy, đành phải mở mắt ra, chạm đúng phải ánh mắt sa sầm của anh.

Cô một lần nữa nhìn rõ bộ dạng của mình và những dục vọng đang bùng cháy dần trong anh.

"Chẳng phải anh nói..."

Lâm Uyển Bạch lên tiếng, bắt gặp thờ dốc: "Muốn chút gì thực tế..."

Hoắc Trường Uyên nhìn cô chăm chăm, con ngươi như muốn bắn ra khỏi hốc mắt. Anh nhìn từ đầu tới chân cô rồi lại từ chân vòng lên đầu, cứ lặp đi lặp lại như thế nhiều lần.

"Đừng nhìn nữa..." Lâm Uyển Bạch bị nhìn đến rùng mình.

Cô không dám đưa tay che mắt anh lại, đành lấy cánh tay tự che người mình.

Chẳng mấy chốc, Hoắc Trường Uyên đã kéo cánh tay cô ra, giọng nói chẳng hiểu sao lại khàn đặc, giống như đá vạch qua lớp sắt: "Chẳng phải em mặc cho anh xem sao?"

"..."

"Mặc kiểu này, là thích chết đây!"

Suốt cả buổi tối đó, Hoắc Trường Uyên như một người dục vọng không được thỏa mãn, đòi hỏi không biên giới.

...

Không có gì bất ngờ, sáng hôm sau Lâm Uyển Bạch đi như bay, cho dù ăn sáng, cô vẫn đầu vầng mắt hoa.

Chiếc Bentley đen vẫn đỗ dưới nhà, có Hoắc Trường Uyên ở đó, Giang Phóng chỉ phụ trách mở cửa từ đầu tới cuối, không dám diu dặt gì.

Gặp phải giờ cao điểm buổi sáng, xe lúc đi lúc dừng.

Hoắc Trường Uyên bày tỏ nét mặt thỏa mãn, cửa xe mở một nửa, trên ngón tay là điều thuốc đang cháy. Cùng với động tác nhả khói của anh, làn khói trắng bị thổi ra ngoài, ngũ quan cương nghị giống như điêu khắc.

Ở trong mắt Lâm Uyển Bạch, anh như một con sư tử vừa ăn no đang nằm duỗi móng.

Cô nhớ lúc sáng nay mình dậy, nhìn bộ quần áo ngủ dưới đất đã nát thành từng mảnh...

Chiếc xe vừa đi từ trên cầu cao tốc xuống chưa bao lâu thì Hoắc Trường Uyên bảo dừng lại, tài xế không dám chậm trễ, lập tức bật đèn xi nhan rẽ sang phải.

Sau khi xe dừng lại hẳn, Hoắc Trường Uyên tự động mở xe ra.

Lâm Uyển Bạch nhìn theo, bên cạnh là một con đường thương mại, đã có không ít cửa hàng mở cửa, có tiệm tạp hóa, có cả quán ăn sáng hay các cửa hàng quần áo.

Nhìn thấy hình như Hoắc Trường Uyên đi về phía một cửa hàng tạp hóa, cô quay về không quá để ý nữa. Cô nghĩ anh đi mua thuốc lá nhưng cũng thấy kỳ lạ vì sao anh không dặn dò Giang Phóng đi mua.

Khoảng hơn mười phút sau, Hoắc Trường Uyên mới chậm rãi đi về.

Chiếc xe đằng sau đã không ngừng bấm còi. Sau khi cửa xe đóng lại, tài xế vội vàng nổ máy.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy trong tay Hoắc Trường Uyên có thêm một chiếc túi màu hồng, quả thực không hợp với bộ vest đen của anh, bất giác có chút nghi hoặc và khó hiểu. Khi anh đưa chiếc túi qua, nghi hoặc và khó hiểu của cô càng thêm đậm.

"Thứ gì vậy?" Cô chớp chớp mắt.

Hoắc Trường Uyên ngẩng mặt lên, nét mặt có vẻ uể oải: "Em tự xem đi."

Lâm Uyển Bạch cúi đầu nhìn xuống, sau đó bóng tay vội rút về.

Anh anh anh...

Anh đâu có đi mua thuốc lá, anh đã vào cửa hàng bán đồ lót. Trong túi không phải thứ gì khác, toàn là những bộ đồ ngủ gọi cảm, có màu đen, màu trắng, màu đỏ. Ngoài kiểu ren còn có kiểu vân da báo... Thậm chí còn có một bộ đồng phục!

Lâm Uyển Bạch tuyệt nhiên không dám nhìn thêm, quá cay mắt.

"Thế này... là sao?"

Lâm Uyển Bạch bắt đầu lắp bắp.

Hoắc Trường Uyên giống như tối qua, ép sát vào người cô như một con sói, cắn từng chữ bên tai cô: "Sau này mỗi tối hãy mặc một bộ cho anh xem"

"..." Lâm Uyển Bạch co rút người lại trong góc xe, ngón tay bấu chặt quần bò.

Hu hu, cô muốn giết tên đầu heo Tang Hiểu Du kia!

Đưa ra cái ý tưởng điên rồ gì không biết...

~Hết chương 90~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Hai ngày liền sau đó, Lâm Uyên Bạch cảm thấy có thể dùng cụm từ "thảm không kể xiết" để hình dung.

Đến ngày thứ ba, khi Hoắc Trường Uyên lại lúi cúi ra, dù anh có dụ dỗ, ép buộc thế nào, cô cũng nhất quyết không mặc nữa.

Ấn sáng xong, vì là Chủ Nhật, Lâm Uyên Bạch cũng không thu dọn quá vội vã. Khi cô đi ra ngoài phòng khách, Hoắc Trường Uyên cũng vừa ngắt máy, rồi giờ điện thoại về phía cô: "Tur Niên gọi điện thoại cho anh, bảo em tới bệnh viện một chuyến."

"Bác sỹ Tần?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc.

Trước đây cô không dám lưu số điện thoại của Tần Tur Niên, sợ sẽ chạm phải dục vọng chiếm hữu bá đạo của anh. Bây giờ cứ phải truyền đạt thể này đúng là thật sự khôi hài.

Cảm thấy buồn cười, nhưng cô cũng sốt ruột ngay: "Anh ấy có nói là có chuyện gì không? Hay sức khỏe bà ngoại em..."

"Chắc là chuyện tốt." Hoắc Trường Uyên ngắt lời cô.

Chiếc Land Rover đưa cô tới tòa nhà dành cho bệnh nhân nhập viện, hình như còn có công việc nên Hoắc Trường Uyên không tắt máy mà lái thẳng đi ngay.

Lâm Uyên Bạch cũng không dám chần chừ, vội bước đi thẳng vào trong.

Đúng là một chuyện rất tốt.

Bà ngoại sau hơn một năm trường kỳ nhập viện được thông báo đang hồi phục sức khỏe rất tốt, có thể chọn ngày ra viện dưỡng bệnh.

Dĩ nhiên Lâm Uyên Bạch mong có một ngày bà được ra viện, nhưng đa phần nhiều lúc chỉ là ảo vọng. Vì thế, cô đã xác nhận đi xác nhận lại với Tần Tur Niên ba lần, sau khi đều nhận được đáp án chắc chắn, cô mới tin anh ấy không đùa.

...

Buổi tối, sau khi bà ngoại đã ngủ, Lâm Uyên Bạch thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời khỏi bệnh viện.

Khi bỏ di động vào trong túi xách, tay cô trượt mấy cái lên màn hình, xuất hiện một tin nhắn chưa đọc. Cô những tưởng là mấy tin nhắn rác, hóa ra lại là Hoắc Trường Uyên gửi tới: "Tám giờ tối qua đón em."

Lâm Uyên Bạch nhìn giờ, đã sắp chín giờ rồi.

Cô vội vàng chạy về phía thang máy. Mỗi một con số màu đỏ thay đổi đều khiến cô sốt ruột. Khi xuống đến nơi, cô gần như là người đầu tiên lao ra.

Cô thở dốc chạy ra khỏi tòa nhà. Chiếc Land Rover quả nhiên thật sự vẫn còn ở đó, như một con quái thú ẩn nấp trong bóng tối.

Lâm Uyên Bạch chạy qua, khi tới gần không khỏi sửng người.

Hoắc Trường Uyên ngồi ở ghế lái không hút thuốc phi phèo như mọi khi mà đang gác xuống vô lăng, đôi mắt nhắm nghiền, có vẻ là đã ngủ rồi, góc nghiêng vừa rần rờ và tuần tú.

Lâm Uyên Bạch mở cửa xe ra rất khẽ khàng, nhưng vẫn đánh thức anh dậy.

Hoắc Trường Uyên ngồi thẳng lên, lắc lắc cái cổ, về mỗi một trên khuôn mặt không thể che giấu.

Trái tim Lâm Uyên Bạch cũng nảy lên nảy xuống theo từng động tác của anh, cô ngập ngừng: "Xin lỗi nhé, di động của em để trên bệ cửa sổ nên không chú ý, vừa mới nhìn thấy tin nhắn..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rút ra một điều thuốc.

"Anh đến rồi sao không gọi điện?" Lâm Uyên Bạch căn môi nhìn động tác của anh.

"Di động hết pin rồi, sạc lại để ở văn phòng." Hoắc Trường Uyên bỏ chiếc điện thoại đã tối đen màn hình vào trong hộc đựng đồ.

Lâm Uyên Bạch càng căn môi sâu thêm một chút: "Vậy sao anh không lên thang trên kia..."

"Mấy hôm rồi em không tới bệnh viện, có lẽ em và bà ngoại còn nhiều chuyện để nói." Hoắc Trường Uyên nhả ra một làn khói rồi liếc nhìn cô.

"..." Lâm Uyên Bạch như ngừng thở giây lát.

Có một thứ gì đó không tên đang dày đặc cuộn từ tận đáy lòng lên.

Hoắc Trường Uyên hút được nửa liều thuốc, dường như tinh thần khá lên nhiều.

Anh cài lại dây an toàn rồi khởi động xe. Chiếc Land Rover sáng đèn, lái ra khỏi cửa bệnh viện.

Về tới nhà, hai người lần lượt đi tắm rửa.

Khi Hoắc Trường Uyên khoác áo tắm đi ra, cô đang ngồi ở đầu giường, ánh đèn vàng hắt lên đôi mắt cụp xuống của cô, tạo thành hai cái bóng mờ. Bờ môi cô khẽ ním lại, biểu cảm có phần rầu rĩ.

Eo bắt ngờ bị ôm chặt, cả người Lâm Uyên Bạch bị kéo qua.

Đập vào tầm mắt là một vòm ngực vững chãi còn đọng nước.

Ngay sau đó, cảm cô bị nắm chặt. Cô ngước lên, liền nhìn thấy đôi mày nhíu lại của anh: "Chẳng phải bà ngoại em được xuất viện rồi sao, là chuyện tốt, bày ra vẻ mặt âu sầu đó làm gì."

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập, cô nào có.

Dưới ánh nhìn chăm chú của anh, cô do dự mấy giây, cuối cùng vẫn nói ra: "Bà ngoại nói sau khi ra viện muốn về quê sống..."

Có lẽ vì đột ngột ngăn ngày lần trước đã về quê, nên khi nhận tin mình được ra viện, bà ngoại rất kích động, đồng thời nói ngay việc đầu tiên với cô là muốn chuyển về quê, hơn nữa thái độ của bà còn khá kiên quyết.

"Nếu bà đã rất muốn thì chi bằng để bà được vui." Hoắc Trường Uyên nghe xong, sắc mặt trầm ngâm: "Dù là bao nhiêu tuổi, mắc bệnh gì, tâm lý mới là quan trọng nhất. Có lẽ bà ngoại em rất thích cuộc sống dưới quê, ở đó không khí trong lành, có lẽ còn tốt hơn một chút với người dưỡng bệnh. Hơn nữa bà cũng tầm tuổi này rồi, có rất nhiều chuyện nên chiều theo bà."

Anh nói xong một loạt những lời ấy, Lâm Uyên Bạch bất giác liếm khô môi.

Họ lại đang ngồi bàn luận chuyện riêng của nhau như vậy...

Dường như thấy cô không lên tiếng, Hoắc Trường Uyên lại nói thêm: "Nếu em không yên tâm, có thể thuê một người giúp việc ở quanh đó, ngày ngày gọi điện thoại, có tình hình gì cũng có thể nắm ngay lập tức."

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cô khẽ thở dài trong lòng, e là chỉ còn cách này thôi.

Cô không thể nghĩ việc về quê sống mãi với bà, tuy rằng cô rất muốn làm như vậy, nhưng chính bà cũng tuyệt đối không cho phép.

"Hôm nào bà ra viện?"

"Thứ sáu tuần sau." Lâm Uyên Bạch đáp.

Trước khi ra viện còn phải làm một đợt kiểm tra sức khỏe toàn diện nữa, đảm bảo chắc chắn không còn vấn đề gì mới yên tâm ra viện. Hơn nữa vừa hay thứ sáu cô xin nghỉ nửa ngày, hai ngày nữa để sắp xếp cho bà, thứ hai quay lại làm việc là vừa đẹp.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp lại.

Trầm ngâm vài giây anh lại nói: "Đi muộn một ngày đi, chắc thứ bảy anh không có lịch trình gì quá quan trọng, anh lái xe đưa hai người về."

"Không cần đâu..." Lâm Uyên Bạch lập tức lắc đầu.

"Bớt nhiều chuyện." Hoắc Trường Uyên nhíu mày quát.

"..." Lâm Uyên Bạch vẫn rụt vai lại hèn mọn, có điều bặm môi giấy lát, cô vẫn không nhin được lên tiếng: "Nhưng mà..."

Lần này, Hoắc Trường Uyên thẳng thừng chặn đôi môi cô lại.

Một nụ hôn không quá sâu đã đủ khiến cơ thể Lâm Uyên Bạch mềm nhũn ra.

Khi môi lưỡi tách nhau, Hoắc Trường Uyên đã chống cánh tay nằm bên trên cô. Ở một khoảng cách cực gần, có thể nhìn rõ bóng cô nhỏ xíu trong con ngươi của anh.

Lâm Uyên Bạch cắn môi, đôi mi sụp xuống run rẩy như cánh bướm: "Hoắc Trường Uyên, thật ra anh không cần đối xử tốt với em như vậy đâu..."

"Anh đã nói từ lâu rồi, chỉ cần em khiến anh vui." Hoắc Trường Uyên cúi thấp xuống một chút, hơi thở nóng rực phả ra từ mũi, mang theo vài phần trêu chọc: "Nếu em cảm thấy anh đối xử tốt với em, vậy thì hãy phục vụ anh cho tốt!"

Khi câu nói cuối cùng kết thúc, đôi mắt anh đã đổi màu, là dực vọng cô quá đối quen thuộc.

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt quay đi, nhìn thấy ngăn kéo tủ đầu giường đã bị anh kéo ra, những chiếc hộp nhỏ mua về đều ở trong đó.

Có điều sau khi xé rách, anh lại nhét vào tay cô: "Phục vụ anh..."

~Hết chương 91~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

Màn đêm vừa buông.

Lâm Uyên Bạch cầm điều khiển đổi kênh, trên tivi đang phát chương trình quảng cáo một sản phẩm kế hoạch hóa gia đình nào đó.

Thương hiệu giống hệt với chiếc hộp để trong ngăn kéo, cảnh tượng tối qua cũng trong giấy lát hiển hiện trong đầu.

Quả thực là muốn lấy mạng người ta. Cô muốn hất tay vứt đi nhưng bị anh giữ chặt không buông, nhất quyết bắt cô phải đích thân làm cho mình.

Cuối cùng cô gần như nức nở: "Em không biết..."

"Không sao, anh có thể dạy em."

"..."

Lâm Uyên Bạch nghĩ tới cảnh tối qua anh như một thầy chủ nhiệm, nhẫn nại dạy cô từng bước một, hơn nữa từng chi tiết đều nói rất chậm rãi, bây giờ ngón tay cô còn run, dường như vẫn còn cảm giác nóng rực đó...

"Tiểu Bạch, trưng tư hả..."

Bả vai bất ngờ bị ai đó từ phía sau vỗ mạnh một cái, cô suýt nữa nhảy dựng lên.

Sau khi nhìn rõ cô bạn thân Tang Hiểu Du tay bê đĩa hoa quả, mặt cô càng nóng tợn. Lâm Uyên Bạch cắn môi phản bác: "... Cậu trưng tư thì có!"

"Không trưng tư cậu phản ứng dữ dội như vậy làm gì?" Tang Hiểu Du nhét quả táo vào miệng, rồi chỉ cây đĩa ăn hoa quả về phía cô cười gian xảo: "Còn cả mặt cậu nữa kia, đỏ như ớt khỉ vậy, nhất định đang nghĩ mấy chuyện đen tối!"

"Mình đâu có..." Lâm Uyên Bạch chớp mắt về chột dạ.

"Không có mới lạ đó, lừa ai!" Tang Hiểu Du không tin, cắn táo rôm rộp.

"Chẳng thèm nói với cậu!" Lâm Uyên Bạch lăm bằm, định đứng dậy.

"Phải phải phải, chẳng thèm nói với mình, vậy thì cậu đi nói với Hoắc tổng đi!" Tang Hiểu Du cố tình nói, sau đó lao về phía cửa sổ hást cầm, nói tiếp: "Mình vừa thấy có chiếc Land Rover trắng đỗ ở dưới nhà, không biết có phải người đàn ông của cậu không!"

Land Rover trắng?

Lâm Uyên Bạch nghe thấy vậy, bèn đi về phía cửa sổ.

Cô kéo rèm cửa ra, ngó xuống dưới qua lớp cửa kính. Đúng là có một chiếc Land Rover trắng vừa đỗ bên lề đường. Cô đang chăm chú nhìn cho rõ năm chữ số trên biển xe thì di động rung lên, cô liếc nhìn, đặt lên tai.

Giọng trầm của nam lan tỏa qua đường truyền: "Em còn định đứng đó nhìn bao lâu nữa? Xuống nhà."

Cuộc gọi bị ngắt, Lâm Uyên Bạch ngẩn ra, sau đó quay người chạy ra cửa, vớ đại một chiếc áo khoác đi xuống nhà.

Giây phút cánh cửa đóng lại, dường như còn vang lên tiếng cười đùa của Tang Hiểu Du.

Lâm Uyên Bạch ra khỏi cầu thang, chiếc xe đỗ ở đó nổi bật giữa màn đêm. Ở giữa một khu dân cư cũ kỹ như thế này, nó càng thu hút sự chú ý của xóm giềng khắp bốn phía.

Cô cúi đầu đi qua mở cửa, ngồi vào ghế lái phụ: "Sao anh lại đến đây..."

Hoắc Trường Uyên không nói, chỉ khẽ liếc nhìn.

Lâm Uyên Bạch liếm liếm khóe môi, bất giác nói tiếp: "Chẳng phải em đang đến ngày sao, cũng không thể cùng anh..."

Tối qua sau tiết dạy đeo bao cao su, anh đã liên tục gầy vò cô mấy lần liền, nói là mấy ngày này người thân của cô sẽ đến, thế nên phải tranh thủ thời gian.

Đến hôm nay tỉnh dậy, cô vào nhà vệ sinh, quả nhiên đã bị anh nói trúng. Dọc đường đi làm, anh còn bảo Giang Phóng vào cửa hàng tạp hóa mua. Lúc anh ấy đưa lại chiếc túi màu hồng, cô đã xấu hổ tưởng chết.

"Anh biết!" Hoắc Trường Uyên gượng gạo đáp một câu, dường như có phần bất mãn.

Lâm Uyên Bạch cũng không dám nói gì.

Điều thuốc trong tay sắp hút hết, Hoắc Trường Uyên mới lại lên tiếng: "Tối mai tan làm mua thức ăn tối, nấu cơm cho anh."

"Ồ..." Cô ngoan ngoãn gật đầu.

Rất lâu sau không thấy có động tĩnh gì, Lâm Uyên Bạch vô thức nghiêng đầu sang, bỗng bị anh đột ngột cúi xuống hôn.

Trong đêm, đèn đuôi xe đỏ rực dần dần biến mất khỏi tiểu khu.

Lâm Uyên Bạch sờ lên đôi môi sưng vù sau nụ hôn, có phần cảm nín.

Anh qua đây chỉ để nói chuyện này?

Chẳng phải chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là được rồi sao?

...

Chập tối hôm sau, Lâm Uyên Bạch và Hoắc Trường Uyên gần như trước sau về tới.

Cô vừa vào cửa, cúi người thay xống giày thì phía sau đã vang lên tiếng vặn khóa cửa. Sau đó cánh cửa được kéo ra. Hoắc Trường Uyên vốc người cao lớn mặc một bộ vest màu đen đi vào.

"Em đi nấu cơm đây!"

Lâm Uyên Bạch nói câu này rồi xách túi lao vào bếp.

Hoắc Trường Uyên ném đại chìa khóa xe lên tủ giày. Anh lên gác thay quần áo, khi xuống đã mặc một chiếc quần dài xám cùng một chiếc áo cổ tròn, đích thực là một bộ đồ mặc ở nhà. Anh vào bếp lượn một vòng, rót cốc nước, sau đó ngồi xuống sofa xem tivi.

Cũng giống như các đức ông chồng khác trong lúc đợi vợ nấu cơm.

Giờ này tivi chẳng có chương trình gì hay, nhưng anh vẫn xem tin tức tài chính theo thường lệ.

Bỗng nhiên một tiếng chuông điện thoại vang lên.

Không phải của Hoắc Trường Uyên mà phát ra từ chiếc túi xách bên cạnh.

Vì khóa túi chưa kéo kỹ nên màn hình điện thoại sáng trưng đập vào mắt không sót chút nào.

Khi nhìn thấy hai chữ "Yến Phong" hiện trên màn hình, đôi mắt Hoắc Trường Uyên đột nhiên nheo lại.

Anh vươn cánh tay dài, chỉ dùng hai ngón tay đã nhẹ nhàng lấy được di động ra.

Bờ môi mỏng dần dần mím lại thành một đường thẳng băng, anh nghiêng đầu qua, vẫn có thể nhìn thấy bóng hình thanh mảnh đang bận rộn trong bếp. Cô cúi thấp đầu, chốc chốc lại vén những lọn tóc rơi xuống ra sau mang tai.

Hoắc Trường Uyên không buồn suy nghĩ, lập tức ngắt máy.

Anh còn mở lịch sử cuộc gọi ra, sau đó xóa đi, rồi ấn nút tắt máy.

Vừa làm xong một loạt các động tác ấy thì trong bếp truyền tới một số âm thanh.

Sau đó là tiếng bước chân từ xa tới gần. Lâm Uyển Bạch đeo tạp dề đi từ trong bếp ra, trong tay còn nắm một nhúm đậu đũa, hỏi vói về không mấy chắc chắn: "À, bạn này có phải di động của em kêu không?"

"Không có." Hoắc Trường Uyên giấu di động ra sau gối.

"Thế à..." Lâm Uyển Bạch nhũn mày, nét mặt có phần nghi hoặc: "Lẽ nào em nghe nhầm..."

"Trong tivi vừa có người nhận điện thoại." Hoắc Trường Uyên cảm điều khiển chỉ vào tivi, mặt không đổi sắc.

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Có điều khi nhìn về phía bản tin tài chính khô khốc trong tivi, cô vẫn khó giấu được vẻ băn khoăn.

Hoắc Trường Uyên đánh mất nhìn, nhũn mày hạ giọng thúc giục: "Còn không mau đi nấu cơm đi! Anh đói lắm rồi!"

"Em biết rồi!" Lâm Uyển Bạch bị anh quát, vội vã đáp.

Cô không dám lảng nhãng, vội quay người chạy vào bếp, lại bắt đầu bận rộn trở lại.

Khi tiếng dao chặt lên thớt bằng đầu theo nhịp, Hoắc Trường Uyên mới bỏ lại di động vào túi xách, làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Anh một lần nữa gác hai chân vào nhau, châm lên một điếu thuốc.

Hơn một tiếng sau, Lâm Uyển Bạch đặt bốn món mặn một món canh lên bàn.

Chay mặn kết hợp, vẫn không thiếu món nào, vừa đủ lượng cho họ ăn, còn có thêm một bát canh nấm tươi ngon.

Cô gọi một tiếng, Hoắc Trường Uyên một tay rút túi quần đi vào, kéo ghế ngồi xuống đối diện.

Lâm Uyển Bạch đặt hai bát cơm còn nghi ngút khói ra trước mặt anh, sau đó cũng kéo ghế ngồi xuống giống như anh.

Chỉ có điều, dường như suốt cả quá trình, đôi mày anh vẫn thấp thoáng nhướng lên.

Suy nghĩ mấy lần, cuối cùng Lâm Uyển Bạch vẫn không nhận được, do dự hỏi: "... Anh sao vậy?"

"Không sao." Hoắc Trường Uyên nhìn cô, động tác gấp thức ăn dừng lại, sau khi nuốt nốt miếng thịt bò trong miệng, anh mới chậm rãi bổ sung thêm một câu: "Tâm trạng vui vẻ."

~Hết chương 92~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Lâm Uyển Bạch không lên tiếng, cô đã sớm quen với chuyện mưa nắng thất thường của anh rồi.

Ăn cơm xong, cô rửa sạch sẽ toàn bộ bát đũa, lau tay rồi đi ra khỏi bếp.

Trước khi lên gác, cô cầm túi xách trên sofa lên, tiện tay lấy di động ra, ấn là hai lần nhưng phát hiện màn hình cứ tối đen không có phản ứng gì.

Cô nhú mày, đang chuẩn bị ấn nút mở máy xem có chuyện gì thì có một bóng đen ập xuống. Chẳng biết Hoắc Trường Uyên đã đứng sau lưng cô từ khi nào, khẽ nói một câu: "Hết pin rồi phải không?"

"À, chắc là vậy..." Lâm Uyên Bạch bắt gác gạt đầu.

"Có mang sạc không?" Hoắc Trường Uyên lại hỏi.

"Không có." Lâm Uyên Bạch lục túi xách rồi lắc đầu: "Để ở phòng làm việc mất rồi."

Hoắc Trường Uyên đút hai tay vào trong túi quần, liếc nhìn cô rồi hỏi: "Có chuyện gì quan trọng tìm em sao?"

"VẬY THÌ KHÔNG..." Lâm Uyên Bạch một lần nữa lắc đầu.

Tối nay cô đã qua bệnh viện thăm bà, hơn nữa cũng đã nói với Tang Hiểu Du sẽ không về nhà nữa.

"Không có gì thì lên gác tắm rửa!"

"Ồ."

Lâm Uyên Bạch vẫn muốn xem di động, nhưng đã bị anh kéo qua đất lên gác.

Hai người lần lượt tắm rửa xong, Lâm Uyên Bạch nằm trên giường, đợi đến khi tiếng bước chân vang lên, một bên chân bị kéo ra, rồi một bên giường lún xuống, sau đó đèn được tắt đi, căn phòng lập tức chìm trong bóng tối.

Qua vài giây, cô bị Hoắc Trường Uyên giờ tay kéo qua.

"ĐỪNG ĐỘNG ĐÂY!"

Cô hơi giãy giụa thì nghe thấy tiếng quát vọng từ trên đỉnh đầu xuống.

Lâm Uyên Bạch đành nằm im. Anh như một đứa trẻ kẹp búp bê vậy, hai chân hai tay cô đều bị cố định, sau đó nói anh nói: "Ngủ đi!"

Cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại, bên tai là nhịp tim vững chãi của anh, chẳng mấy chốc đã thiếp đi.

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, ở bên cạnh anh, cô có thể bình an say giấc như vậy.

...

Theo sắp xếp của Hoắc Trường Uyên, ngày bà ngoại ra viện bị lùi lại một hôm.

Sáng sớm ngày thứ bảy, chiếc Land Rover đỗ ngay trước cửa khu nội trú. Khi Lâm Uyên Bạch dìu bà đi ra ngoài thì cửa sau đã bật mở. Cô chú ý thấy trên xe còn có thêm hai chiếc gối dựa.

Lần trước từ quê về lại thành phố, bà ngoại ngủ không được thoải mái lắm.

Những chi tiết nhỏ như vậy mà anh hoàn toàn chú ý đến..

Từ Băng Thành đi về quê mất một khoảng thời gian rất dài, gần như tới chiều mới đến nơi.

Lâm Uyên Bạch cùng bà ngoại ngồi ở phía sau trò chuyện cho đỡ buồn, thi thoảng lại ngó lên phía trước. Trong gương chiếu hậu, có thể nhìn thấy đôi mắt tập trung của anh, ánh nắng phản chiếu vào trong trông nó lại càng sâu đậm.

Đi xe một thời gian dài, sức lực của bà ngoại có hạn, đã sớm thiếp đi.

Chiếc Land Rover dừng lại, anh đánh mắt qua, Lâm Uyên Bạch hiểu ý, đẩy cửa xe ngồi lên ghế trước.

Buổi trưa, họ dừng ở trạm dừng chân ăn cơm, rồi lại di chuyển hơn một tiếng đồng hồ nữa, cuối cùng cũng về tới quê.

Vì khoảng thời gian trước từng về đây nghỉ trong dịp Quốc khánh thế nên bụi bặm không quá nhiều, chỉ cần dọn dẹp đơn giản một chút là ở được. Lần này bà ngoại dự định về đây ở thường xuyên, thế nên sắp xếp hành lý cũng mất không ít thời gian.

Khi Lâm Uyên Bạch sắp xếp xong đi ra, phát hiện trên chiếc ghế gỗ đào trong phòng khách nhỏ còn mình bà ngoại.

Cô nhìn vào phòng bếp và phóng nguối đối diện, chỉ thấy một chiếc áo vest đen được vắt lên cuối giường, chiếc Land Rover ngoài vườn hình như cũng không còn. Cô tò mò hỏi: "À, bà ngoại, Hoắc Trường Uyên đâu ạ?"

"Bóng đèn phòng khách bị cháy, Tiểu Hoắc nói nó lái xe lên thị trấn mua về thay!" Bà ngoại cười tí mắt.

"À, thì ra là vậy!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Nghĩ tới chuyện trước kia anh từng sửa khóa nhà, cô cũng không quá bất ngờ.

Lâm Uyển Bạch rót cho bà ngoại một cốc nước nóng, sau đó đi vào phòng ngủ đối diện, cầm chiếc áo vest lên, giờ cao giữ giữ, sợ để lâu như vậy sẽ tạo nếp nhăn.

Có lẽ vì dùng sức hơi mạnh nên chiếc đi động từ trong túi áo cũng rơi ra ngoài.

Lâm Uyển Bạch vội cúi xuống. Cô vừa nhặt đi động lên thì nó bất chợt rung lên. Cô giật nảy mình, không cẩn thận chạm phải hình tròn nhỏ xíu màu xanh lá.

Cuộc gọi được kết nối, giọng đàn ông từ bên trong vọng ra ngoài: "Alô, Trường Uyên à!"

Lâm Uyển Bạch không hề lạ lẫm, nhìn vào màn hình, quả nhiên là Tần Tư Niên gọi tới.

Chưa đợi cô lên tiếng, đầu kia đã tự động nói một tràng giang đại hải: "Tôi nói này, không phải chứ, mấy anh đây đã đặt sẵn thôn nghỉ dưỡng rồi, cậu nói cho leo cây là cho leo cây! Còn chạy về vùng quê đó. Thật nhìn không ra đây, đúng là anh hùng ngắn hơi! Cô Lâm nhỏ người, đủ cho cậu hành hạ mấy hiệp hả!"

Miệng Lâm Uyển Bạch vẫn còn giữ nguyên trạng thái há hốc, mặt dần dần đỏ bừng.

Cô vốn định xin lỗi, nói mình bất cẩn chạm phải máy, nhưng nghe thấy câu cuối cùng, cô nhất thời không biết có nên lên tiếng hay không.

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trước kia có nhiều cô gái như vậy mà cũng không khơi gợi được hứng thú của cậu, tôi thật sự suýt nữa còn tưởng cậu thích đàn ông đấy! Bác sỹ cũng đi khám không ít, không ngờ tới cuối cùng chỉ ở bên cạnh cô ấy cậu mới cương lên được..."

Lâm Uyển Bạch đứng người, máu huyết trong người dần dần đông cứng lại.

Lời nói như đùa cợt của Tần Tư Niên nhưng lại quấn chặt lấy từng sợi dây thần kinh trong đầu cô.

Màn hình di động đã tắt ngấm từ lúc nào cô không biết, chỉ thấy bên tai ù ù từng tiếng, chất giọng trầm của người đàn ông không ngừng lặp đi lặp lại: "Không có người phụ nữ khác, anh chỉ có mình em."

Anh chỉ có mình em...

Bây giờ nghĩ lại, cô chợt phát hiện từng câu từng chữ chỉ còn lại giễu cợt.

Chẳng trách ban đầu Hoắc Trường Uyên năm lần bốn lượt bắt cô đi theo anh, sau khi cô từ chối, thậm chí còn áp dụng thủ đoạn uy hiếp cứng rắn. Thật ra nguyên nhân chỉ có một, anh chỉ có cứng lên được với cô, nên mới cần cô giải quyết nhu cầu sinh lý...

Thì ra mọi sự tốt đẹp thật ra đều là ban ơn...

Chẳng qua là cơ thể cần đến cô.

Vốn dĩ, quan hệ giữa họ chính là như vậy, lẽ nào cô còn hoang tưởng điều gì?

Ngoài vườn vọng vào những âm thanh hỗn tạp, bấy giờ Lâm Uyển Bạch mới phát hiện từng ngón tay mình đã nắm chặt vào nhau. Cô buông ra, điều chỉnh vài nhịp thở mới cất bước đi ra ngoài.

Bà ngoại đã đứng dậy khỏi ghế, đang chống gậy đứng trước cửa phòng ngủ của mình.

Nhìn thấy cô, bà lập tức kích động giờ tay, từng nếp nhăn trên gương mặt cũng cười đến run rẩy: "Tiểu Bạch, con mau vào xem, Tiểu Hoắc đã mua về một chiếc tivi rất to!"

Lâm Uyển Bạch nghe thấy vậy, bèn đánh mắt ra ngoài, chiếc xe ô tô đó quả nhiên đã quay về.

Cô vuốt nước bọt, gật đầu có chút dờ dẫm.

Bước qua một bậc cửa khá cao, Lâm Uyển Bạch đi vào, thứ đầu tiên đập vào mắt không phải chiếc tivi 55inch ấy mà là Hoắc Trường Uyên tay đeo găng đang ngồi bên tường.

Bên cạnh còn có hai nhân viên phục vụ mặc áo vàng, đội mũ cùng màu với nhau, có lẽ là người mang tivi đến lắp đặt. Anh len lỏi giữa hai người họ, tay áo sơ mi được xắn lên tận khuỷu, hoàn toàn không còn hình tượng của một tổng tài cao cao tại thượng mà tràn ngập hơi thở cuộc sống.

Lâm Uyển Bạch còn chú ý thấy, trên chiếc bàn bên cạnh ngoài chìa khóa xe ra còn có chiếc bóng đèn mới mua về.

Chiếc áo vest và di động vẫn còn trong tay, cô nắm chặt lớp vải đi tới bên cạnh anh, đưa di động qua, nhìn chăm chú vào gương mặt anh, chậm rãi nói: "Di động của anh hết điện rồi..."

"Không sao." Hoắc Trường Uyên cầm lấy xem, rồi ném đại lên bàn: "Sạc điện để ở trên xe, không gấp, lát nữa sạc cũng được."

"Ban này bác sỹ Tần..."

~Hết chương 93~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94

Lâm Uyển Bạch há hốc miệng, vừa bật ra được vài chữ thì bị một giọng nói khác che lấp mất: "Anh Hoắc, tivi này dự định treo ở đâu?"

Hoắc Trường Uyên cũng đứng dậy theo, nhủ mày quan sát mấy giây khoảng không gian giữa giường đất và bức tường, rồi chỉ đại khái một vị trí: "Treo ở đây đi, đừng thấp quá, buổi tối bà ngủ xem tivi sẽ đau cổ."

"Vâng!"

Hai người thợ lập tức trở nên bận rộn.

Họ vừa kê giá vừa khước tay khước chân rồi hỏi: "Anh Hoắc, anh xem như vậy được chưa?"

"Lên cao chút nữa."

"Bây giờ thì sao?"

"Được rồi."

Sau khi Hoắc Trường Uyên gật đầu, tiếng khoan cũng theo đó vang lên. Hai người thợ động tác rất nhanh nhẹn, chẳng bao lâu sau đã treo được tivi lên tường. Họ thu dọn dụng cụ đồng thời đưa cho cô một tờ giấy bảo hành bảo cô ký tên.

Sau khi ký xong, Lâm Uyển Bạch tiễn họ ra về.

Trong suốt quá trình ngắn ngủi ấy, ngoài sân đã có mấy vị hàng xóm đến đứng. Dưới quē ít người, có chuyện gì cũng đồn thổi rất nhanh, ai ai cũng qua xem tivi to.

Khi Lâm Uyển Bạch quay lại, Hoắc Trường Uyên đã coi bỏ găng tay, đang cầm điều khiển điều chỉnh hệ thống.

"Cháu nhìn xem, chẳng phải ở đây vẫn còn tivi sao, còn xem được mà!"

Bà ngoại đứng bên cạnh anh, không ngừng thở dài: "Sao phải mua cái mới chứ. Và lại dù có mua, cũng đâu cần mua cái lớn như vậy chứ, bên trên còn viết dòng chữ "Siêu mỏng siêu nét", phải bao nhiêu tiền!"

"Bây giờ các đồ gia dụng đều đang khuyến mại, không đắt đâu ạ." Hoắc Trường Uyên chỉ nói như vậy, rồi chỉ vào chiếc tivi nhỏ để trên bàn: "Hơn nữa cháu đã xem rồi, chiếc tivi ở nhà vừa cũ vừa là tivi đen trắng. Bà ngoại, giờ coi như bà ở thường xuyên dưới quē, xem nhiều sẽ đau mắt đấy."

"Được được! Tiểu Hoắc, cảm ơn cháu!" Bà ngoại cười không khép miệng lại được.

"Bà đừng khách khí." Hoắc Trường Uyên rướn môi.

Khi Lâm Uyển Bạch đi vào phòng ngủ, đúng lúc anh cầm chiếc bóng đèn đi ra ngoài: "Anh đi thay bóng đèn."

"Ồ..." Cô gật đầu.

Nhưng tầm mắt thì dừng lại trên người anh.

Cô nhìn theo anh đi vào phòng khách, nhẹ nhàng kê chiếc ghế gỗ đào nặng nề ấy vào vị trí, sau đó cởi đôi giày ra, đứng lên trên, rồi cũng nhẹ nhàng tháo chup đèn xuống, tháo tiếp chiếc bóng đèn đã cũ...

Bỗng nhiên có tiếng di động rung lên.

Đầu óc Lâm Uyên Bạch dường như cũng ù ù theo. Nhưng lần này không phải của anh, mà ở trong túi áo.

Cô rút ra xem, di động chỉ rung hai lần ngắn ngủi. Là một tin nhắn, sau khi nhìn kỹ người gửi, cô nhú mày, hóa ra là Lâm Dao Dao.

Lâm Uyên Bạch đắn đo giữa việc đọc và xóa, cuối cùng vẫn chọn việc thứ hai, cô ta không chỉ gửi một tin.

"Lâm Uyên Bạch, chị đừng vui mừng quá sớm!"

"Chị tưởng anh Trường Uyên năm lần bốn lượt bệnh vực mình thì nghĩ mình là người quan trọng à?"

"Tôi nói cho chị biết, anh Trường Uyên dù có không lấy tôi thì cũng chưa đến lượt chị! Chẳng qua anh ấy muốn tìm cảm giác mới lạ nên chơi bời với chị chút thôi. Chị đã nhìn thấy người trên bức ảnh này chưa hả, đây mới là vị hôn thê chân chính của anh ấy!"

Ngay sau đó lại có một tin nhắn đính kèm tệp tin gửi tới.

Trên bức ảnh là một bóng nghiêng, nhưng vẫn nhận ra người đó xinh ngắt trời. Một chiếc váy Chanel vừa vặn chần chu, ngón tay trắng trẻo luôn qua mái tóc dài, dường như cô ấy đang cười, gò má thoáng qua một lúm đồng tiền xinh xinh.

Dường như cho dù chỉ tưởng tượng hình ảnh hai người họ đứng cạnh nhau cũng chính là một đôi kim đồng ngọc nữ ăn ý từng chi tiết.

Lâm Uyên Bạch chợt nhớ tới ngày ấy ở Hoắc Thị, khi cô hỏi Hoắc Trường Uyên có lấy Lâm Dao Dao hay không, anh rất khinh bỉ và lạnh nhạt đáp lại: Lấy cô ta? Cô ta xứng sao?

Rồi khi nhìn lại người trong ảnh, hình như cuối cùng cô cũng hiểu vì sao anh nói như vậy.

Lâm Uyên Bạch đột ngột quay người tắt di động đi, cảm thấy trán đã đổ mồ hôi, nhiệt độ trong người dường như đang tản đi rất nhanh, ngón tay có phần run rẩy thiếu kiềm chế.

"Tiểu Hoắc từ lúc về nhà đến giờ chưa ngồi tay ngồi chân, còn không mau đun nước cho cậu ấy uống!"

Bà ngoại dường như thấy cô đứng đực ra đó quá lâu, bắt chợt tiến lên đẩy cô một cái, rồi lại tiếp tục thao thao bất tuyệt: "Cháu thật sự nên chân thành cảm ơn Tiểu Hoắc. Không phải vì cậu ấy mua cho nhà mình cái tivi to, mà vì sự chân thành này của cậu ấy rất khó kiếm! Tiểu Bạch, cháu có thể tìm được một người bạn trai như Tiểu Hoắc..."

"Anh ấy không phải!" Lâm Uyên Bạch đột ngột ngắt ngang.

Nhìn thấy ánh mắt sững sờ của bà ngoại, ý thức được mình phản ứng hơi quá khích, cô vội cắn môi: "Xin lỗi bà..."

"Con bé này làm sao vậy?" Bà ngoại kinh ngạc nhìn cô.

"Không sao ạ, cháu đi đun nước..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, cắm cúi rồi đi.

Cô nổi lửa trong bếp, lấy nồi to đun nước, sau khi lửa bùng lên, nước cũng sôi rất nhanh.

Hoắc Trường Uyên lấp xong bóng đèn đã đi vào lấy một chậu nước, bung trở về phòng ngủ, có vẻ anh đã ra nhiều mồ hôi, định lau qua người.

Lâm Uyên Bạch liên tục thêm củi vào lò.

Củi từ từ cháy, khói bốc ra ngoài cũng khiến đôi mắt cô cay xè.

Cô ngẩng đầu nhìn ra phía bà ngoại ngoài phòng khách, rồi lại đánh mắt nhìn Hoắc Trường Uyên đã đi vào phòng ngủ, bỗng nhiên cảm thấy hơi thở ngắn dần.

Làm ấm giường, gọi là tới...

Đây là yêu cầu Hoắc Trường Uyên đưa ra với cô.

Lúc trước chính cô là người vứt bỏ tự trọng, bán thân kiếm tiền, hoàn toàn là vì bà ngoại còn nằm viện.

Nhưng bây giờ bà ngoại đã hồi phục sức khỏe và có thể ra viện, vậy lúc này cô đang làm gì...

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trước kia có nhiều cô gái như vậy cũng không khai gọi được hứng thú của cậu, tôi suýt nữa còn tưởng cậu thích đàn ông đấy! Cậu cũng đã đi khám không ít bác sỹ, không ngờ tới cuối cùng chỉ có cô ấy là có thể khiến cậu cứng lên..."

"Tôi nói cho chị biết, anh Trường Uyên dù có không lấy tôi thì cũng chưa đến lượt chị! Chẳng qua anh ấy muốn tìm cảm giác mới lạ nên chơi bời với chị chút thôi. Chị đã nhìn thấy người trên bức ảnh này chưa hả, đây mới là vị hôn thê chân chính của anh ấy!"

Những câu nói của Tần Tư Niên và Lâm Dao Dao một lần nữa xuyên qua đầu óc cô, Lâm Uyển Bạch cảm thấy như bị một cây gậy đập từng nhát từng nhát.

Khi đứng dậy, không biết có phải vì đã ngồi quá lâu hay không, bước chân cô chợt loạng choạng.

"Cột kẹt..."

Cửa phòng ngủ bị Lâm Uyển Bạch từ từ đẩy ra.

Hoắc Trường Uyên đang đứng quay lưng về phía giường, áo sơ mi bên trên đã được cởi ra, để lộ sống lưng rắn chắc.

Hoàng hôn bên ngoài hắt vào trong. Anh nghe thấy tiếng động bên quay lại, nhìn thấy cô thì lại quay về, tiếp tục vắt chiếc khăn trong tay.

Lâm Uyển Bạch nắm chặt tay nắm cửa, gọi một tiếng: "Hoắc Trường Uyên."

"Qua đây, lau lưng giúp anh!"

Lần này Hoắc Trường Uyên không quay lại mà thẳng thừng căn dặn.

Lâm Uyển Bạch đi qua, nhận lấy chiếc khăn mặt trong tay anh, nhưng không nhúc nhích.

Có lẽ vì đợi mãi không thấy cô có động tĩnh gì, Hoắc Trường Uyên sốt ruột quay lại, trên gương mặt là sự sốt ruột quen thuộc.

Một ngụm nước bọt được nuốt xuống, Lâm Uyển Bạch cho dù đi giày bệt cũng vẫn cảm thấy gót chân run bần bật.

Cô không ngừng hít sâu thở đều, cho tới khi có đủ dũng khí nhìn thẳng vào đôi mắt đen ấy, há miệng, tốn rất nhiều sức, cuối cùng mới phát ra tiếng: "Chúng ta hãy kết thúc giao dịch bản thiêu này đi..."

Đôi mày và khóe miệng Hoắc Trường Uyên gần như sa sầm lại cùng một lúc.

"Em nói lại lần nữa xem!"

~Hết chương 94~

*Xin giới thiệu với các bạn nữ phụ Lục Tinh Tuyết lên sân~~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

Đầu óc Lâm Uyển Bạch như bị thất nút vậy.

Nhìn thấy con bão tố từ từ dâng lên trong ánh mắt anh, cô cuộn chặt tay lại có phần sợ sệt, nhưng nơi lồng ngực lại có một nguồn sức mạnh phóng ra bừa bãi. Cô nghe thấy tiếng của mình một lần nữa vang lên: "Em nói, chúng ta hãy kết thúc giao dịch bản thiêu này đi."

"Bà ngoại đã xuất viện rồi, em không muốn tiếp tục mối quan hệ này nữa..."

Khi Hoắc Trường Uyên xoay người lại, anh đứng ngược chiều hoàng hôn ngoài cửa sổ, sự im lặng khiến người kiêu dè.

Anh rút một bao thuốc lá từ trong túi quần ra, ngậm một điếu lên miệng, châm lửa. Làn khói trắng từ mũi và miệng anh tỏa ra bốn phía. Không có con gián dữ loi đình như trong tưởng tượng, tâm mắt của anh từ đầu tới cuối khóa chặt cô, cho tới khi hút hết điếu thuốc tới tận phần đầu mút.

Mỗi một đường cơ bắp ở nửa người trên để trần đều căng ra như một mũi tên chực bắn ra khỏi cung. Anh im lặng không nói nhưng khí thế thì luôn sẵn sàng.

Hoắc Trường Uyên vứt đầu mẩu thuốc lá vào thùng rác, động tác giật khóe môi và động tác dập lửa đều rất đồng bộ: "Lâm Uyển Bạch, thể này là em lợi dụng tôi xong thì rút lui?"

Chất giọng trầm bật ra khẽ khàng đến kỳ lạ, nhưng gương mặt anh lại toát ra một vẻ âm u.

Lâm Uyển Bạch biết, anh không vui rồi.

"Khoảng thời gian này..." Cô nghẹn ngào, cố gắng để giọng mình càng chậm rãi hơn một chút nữa: "Có lẽ chúng ta đều có được thứ mà đôi bên mong muốn. Nếu kết thúc, em hy vọng sau này có thể không còn nợ nần gì nhau."

Một lời đơn giản như vậy nhưng để nói hết, lòng bàn tay cô đã đỏ đầy mồ hôi.

Nếu còn tiếp tục mối quan hệ này, chính cô sẽ xem thường bản thân mình.

"Em chắc chứ?" Hoắc Trường Uyên từ từ nheo mắt lại.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Rầm!"

Chậu rửa mặt đặt trên ghế bị anh đá bay xuống đất.

Nước văng tung tóe ra đất, văng cả lên giày của Lâm Uyển Bạch. Đôi giày thể thao đế bằng chẳng mấy chốc đã ướt rượt, nhưng cô vẫn không nhúc nhích.

Hoắc Trường Uyên cười khẩy thành tiếng, cảm giác âm u nơi đáy mắt dâng lên đỉnh điểm theo từng câu từng chữ của anh: "Ha, Lâm Uyển Bạch, em nói kết thúc là kết thúc?"

"Đừng mà..."

Lâm Uyển Bạch hoảng sợ khẽ hét lên, cả người cô bị lùi đi.

Chiếc giường vì một lực mạnh ập xuống nên phát ra những tiếng động bí bách. Cô giãy giụa muốn ngồi dậy nhưng đã bị bờ môi mỏng của anh chặn đứng lại.

Nụ hôn mang theo sự giận dữ của anh, ập xuống mạnh mẽ.

Hoắc Trường Uyên không hề nhẹ tay hơn. Chỉ chớp mắt, anh đã giật chiếc áo len đan thô trên người cô đến biến hình, thậm chí có một vài mối đan đã bung ra. Sự chán ghét trong mắt anh khiến cả người cô đầm đìa mồ hôi.

Lâm Uyển Bạch cố gắng kháng cự, nhưng không thể kháng cự được gì.

Cô chỉ biết ngược mắt lên ngậy ngốc nhìn trần nhà, ánh mắt dần dần không còn tiêu ực, giọng nói cũng trở nên rời rạc trống rỗng: "Em không đồng ý, Hoắc Trường Uyên, anh làm vậy là cưỡng bức em..."

Bàn tay lớn của Hoắc Trường Uyên dịch xuống eo cô, kéo khóa quần bò xuống.

Khi ngón tay chạm phải dị vật, động tác của anh mới ngừng lại.

Cảm xúc lổ mẫn đã hoàn toàn kéo anh đi, khiến Hoắc Trường Uyên quên mất, "người bà con" của cô vẫn chưa đi hẳn...

Khi anh ngược mắt lên, hơi thở lại lập tức như ngừng lại.

Lâm Uyển Bạch nằm đó như một con cừu non đợi chết, không giãy không hét, nhưng hai hàng nước mắt đã từ từ lăn xuống hai bên thái dương.

Hoắc Trường Uyên đưa tay ra, chạm phải khoảng ướt át ấy, như bị thứ gì chích vào người vậy.

Thật ra bản chất anh là một người kiêu ngạo, không thêm mấy chỗ ức hiếp đàn bà con gái.

Giống như ban đầu, cho dù muốn cô đi theo mình, anh cũng chỉ dùng thủ đoạn dụ dỗ, cuối cùng khiến cô chủ động cúi đầu trước mình mà thôi. Cũng giống như anh từng nói với Tần Tư Niên, chuyện chăn gối vẫn nên đôi bên tình nguyện là thoải mái nhất.

Ngón trỏ và ngón cái của Hoắc Trường Uyên khẽ vân vê, cảm giác ướt át ấy tan dần. Giọng nói của anh cũng u tối như gương mặt anh vậy: "Lâm Uyển Bạch, đây là lần đầu tiên em rơi nước mắt vì anh."

"..." Lâm Uyển Bạch như ngừng thở.

Cô bàng hoàng ngẩn đầu. Do góc độ và ánh sáng, mọi thứ trong đôi mắt ấy đều có vẻ không thật. Cô đang chuẩn bị nhìn thật kỹ thì nguồn sức mạnh trên người bỗng nhiên biến mất, sau đó nghe thấy anh bật ra hai chữ trầm thấp.

"Bỏ đi."

Hoắc Trường Uyên rút tay về.

Anh ngồi dậy khỏi giường, cài lại thắt lưng vừa cởi ra, rồi lại rút ra một liều thuốc. Nhưng anh không lập tức châm lên mà nhìn cô.

Cái nhìn này rất sâu sắc, giống như muốn nhìn thấu từ ngoài vào trong của cô vậy.

Lâm Uyển Bạch chột rùng mình, sau đó là từng cơn run rẩy. Ngũ quan lạnh nhạt và xa cách của anh giống như bị đóng đinh vào con người của cô. Anh hừ lạnh: "Người con gái không cần tôi, thì cũng không cần!"

Cô ngồi dậy, hai tay ôm ngực, chỉnh lại chiếc áo len nhăn nhúm, gần như phá cửa đi ra.

Bà ngoại đã trở về phòng ngủ, vì tuổi cao tai có phần ngễnh ngang, phần vì tiếng tivi cũng mở rất to nên bà không phát hiện ra cuộc cãi vã giữa hai người họ.

Không thể ở lại nhà thêm nữa, Lâm Uyển Bạch lao một mạch ra sân.

Chẳng biết đã ngồi bên bờ sông bao nhiêu lâu, đến khi sắc trời dần buông, cô buộc phải quay về đường cũ.

Khi về gần tới, bước chân Lâm Uyển Bạch rất dè dặt, cô bỗng không biết phải đối mặt với đôi mắt đen tối ấy như thế nào. Khi đi đến cổng, cô phát hiện chiếc Land Rover màu trắng vốn đang đỗ bên đường không biết đã đi đâu mất.

Xuyên qua sân đi vào nhà, bà ngoại vẫn đang nằm trong phòng ngủ xem tivi, không biết có chương trình gì mà bà xem cười không ngớt.

Lâm Uyển Bạch đi kiểm tra một lượt, tất cả các chỗ khác đều im phăng phắc.

Chậu rửa mặt bị đổ bên giường đã được cất đi, chiếc sơ mi cởi ra cũng không còn nữa. Giống như người đàn ông tên Hoắc Trường Uyên ấy chưa từng xuất hiện ở nơi này vậy.

Đến tối, cơm canh được bung lên đặt trên chiếc bàn gỗ tròn.

Bà ngoại chống gậy ra ngoài ăn cơm, cầm đũa thưởng thức cơm cô nấu, cả buổi không nói hay hỏi thêm câu gì.

Lâm Uyển Bạch có phần không nhịn được: "Anh ấy đâu ạ..."

"Tiểu Hoắc hả, đi rồi!" Bà ngoại ngược lên, tự nói: "Hình như công ty có việc thì phải, lúc đó cũng chỉ tạm biệt bà vội vã, chỉ cầm chìa khóa xe rồi đi luôn. Nó không nói gì với cháu sao?"

"... Nói rồi ạ." Lâm Uyển Bạch mấp máy môi.

Không còn phải làm ấm giường, không còn phải gọi là tới...

Khôi phục lại tự do là một chuyện tốt, chỉ là mỗi lần thở hắt ra một hơi mạnh, chẳng hiểu sao lồng ngực lại tung tức.

...

Việc tìm người chăm sóc bà ngoại rất dễ dàng, xung quanh hàng xóm có cả tá.

Lâm Uyển Bạch chọn một người bình thường khá gần gũi, thương lượng một cái giá phải chăng, đồng thời dặn dò một số chú ý đối với việc chăm sóc người già rồi mới yên tâm rời đi.

Vì không có Hoắc Trường Uyên, cô buộc phải ngồi tàu hỏa ngay tối Chủ Nhật lên thành phố.

Trước khi đi, Lâm Uyển Bạch ôm bà ngoại một cái thật chặt, dường như muốn xin bà một chút sức mạnh.

Cô ngồi chuyến tàu chậm nhất, hầu như phải dừng hết các ga lớn nhỏ dọc đường. Đến hơn năm giờ sáng, cuối cùng cô cũng đến nơi, ý thức được việc mình đã thức trắng cả đêm dài.

Có vẻ như không cảm thấy buồn ngủ lắm, chỉ là chân tay có phần nặng nề như đeo chì vậy. Còn khoảng ba tiếng nữa là đến giờ đi làm, Lâm Uyển Bạch bắt xe về nhà, bước chậm rãi lên từng tầng một. Cô hơi mệt mỏi.

Chẳng hiểu sao trước mắt lại hiện lên hình ảnh lần bị ngộ độc thực phẩm, được Hoắc Trường Uyên bế lên tận nhà.

Lâm Uyển Bạch tự gõ vào đầu, khi chắc chắn những hình ảnh ấy không còn hiện về nữa, cuối cùng cô mới có sức đi lên tận tầng trên cùng. Nhưng bỗng nhiên không còn sức rút chìa khóa ra, cô thẳng thừng gõ cửa.

Nhưng người từ bên trong mở cửa ra lại khiến cô sững sờ: "Anh Yến Phong..."

"Là anh đây." Yến Phong vẫn mỉm cười với cô như mọi lần.

Lâm Uyển Bạch nhất thời chưa hiểu chuyện gì: "Sao anh..."

"Cuối năm có một đợt binh mới cần tuyển, đội cử anh về đây làm việc này." Yến Phong mỉm cười giải thích: "Còn nói nữa, lúc trước anh gọi điện cho em, muốn nói với em chuyện này, kết quả em không bắt máy, về sau còn tắt máy liên tục!"

"Thế ư, em không nhận được..." Lâm Uyển Bạch ngăn người.

Trong phòng ngủ vọng ra tiếng động, Tang Hiểu Du nhảy chân sáo đi ra ngoài: "Tiểu Bạch, cậu về rồi à!"

"Hôm qua anh bay chuyến đêm, chênh lệch múi giờ nên không ngủ được, sáng sớm tiện đường qua đây, không ngờ sau khi gõ cửa lại là bạn em ra mở. Cô ấy nói em đưa bà ngoại về quê sáng nay mới lên, nên anh dứt khoát ở đây đợi luôn." Yến Phong nói tiếp.

"Dạ..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, cảm thấy não bộ có phần không đủ sử dụng. Cô cời túi xách xuống: "Em đi rửa mặt một chút!"

Cô vịn vòi nước ra, xả nửa labo rửa mặt rồi vùi mặt vào đó một lúc lâu mới cảm nhận được lực phủ ngũ tạng từ từ trở về chỗ cũ.

Tang Hiểu Du bám riết theo cô như con sâu, đưa khăn mặt cho cô rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, hỏi với vẻ khó hiểu: "Này, sao không nhìn thấy chiếc xe trắng của anh nhà cậu thế?"

"Cá nhỏ, đó không phải anh nhà mình..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

"Không phải chứ, suốt ngày bị mình trêu còn xấu hổ nữa!" Tang Hiểu Du cười gian tà.

Từng ngón tay của Lâm Uyển Bạch bấu chặt vào khăn mặt, cô hạ thấp giọng, có phần bay bổng: "Chúng mình chia xa rồi..."

Vì ngay cả "chia tay" cũng không phải.

"Thật hay đùa vậy?" Tang Hiểu Du bỗng chốc dừng sột, liếc nhìn Yến Phong ngồi ở phòng khách, chỉ tay: "Không phải vì cậu vẫn chưa quên..."

Lâm Uyển Bạch mỉm môi một lúc lâu, cuối cùng chỉ im lặng lắc đầu.

Cô đặt khăn mặt và bàn chải về vị trí cũ, thay quần áo đi ra ngoài. Yến Phong từ trên sofa đứng lên: "Đi nào, Tiểu Uyển, chúng ta ra ngoài ăn sáng sau đó anh đưa em đi làm!"

Lâm Uyển Bạch thần thờ gật đầu, đi theo anh ấy ra cửa.

Họ tới một cửa hàng bán đồ ăn sáng ở gần đó, Yến Phong gọi rất nhiều, nhưng cuối cùng cô vẫn ăn rất ít.

Yến Phong lái chiếc xe Jeep treo biển quân đội. Tuy đang là giờ cao điểm buổi sang, nhưng rất nhiều xe nhìn thấy đều chủ động tránh đường, sợ quẹt phải sẽ gặp rắc rối, dọc đường họ đi cũng khá thuận lợi.

Khi gặp đèn đỏ, anh ấy mỉm cười nghiêng đầu nhìn cô: "Lần trước chẳng phải anh nói với em là Châu Châu ầm ỹ đòi gặp em sao. Nhà trẻ ở bên Mỹ nghĩ cũng khá sớm, khoảng hai tuần nữa nó cũng về nước..."

Lâm Uyển Bạch cúi gầm xuống, nhìn mãi vào hai bàn tay nắm chặt đặt trên đầu gối.

"Tiểu Uyển, anh nói em có đang nghe không vậy?" Yến Phong bất giác hơi cao giọng.

"Dạ..." Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên, hơi sững sờ về bàng hoàng: "Anh vừa nói gì ạ?"

Yến Phong không tỏ ra khó chịu mà kiên nhẫn lặp lại lần nữa: "Anh nói, có thể khoảng hai tuần nữa Châu Châu sẽ về nước. Tới lúc đó em đi cùng anh tới đón nó nhé, nó nhất định sẽ rất vui!"

"À vâng." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Cũng đã hơn một năm rồi cô không gặp cậu nhóc đó, dĩ nhiên phải ra tận sân bay đón nó.

Đèn xanh bật sáng, ánh mắt Yến Phong vẫn không rời khỏi gương mặt cô, anh hỏi với vẻ quan tâm khó che giấu: "Tiểu Uyển, có phải em thấy không thoải mái chỗ nào không?"

"Không ạ..." Đôi mắt Lâm Uyển Bạch hơi nhấp nháy, cô đáp qua loa: "Có thể tại tới qua ngồi tàu hơi mệt."

Yến Phong gật đầu, không hỏi thêm nữa, chỉ dặn dò cô đi làm đừng gắng sức quá, chú ý nghỉ ngơi và uống nhiều nước.

Lâm Uyển Bạch khẽ đáp lại, tòa nhà phía trước đập vào mắt.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, gần như chớp mắt đã hết một tuần.

Kết thúc mối quan hệ với Hoắc Trường Uyên, Lâm Uyên Bạch dường như có nhiều thời gian dư dả hơn. Ngày ngày cô tan làm, mua thức ăn về nhà, cùng người bạn Tang Hiểu Du nấu cơm ăn, sau đó lại gọi điện về hỏi han tình hình của bà ngoại. Nhiều lúc làm xong hết những việc này, trời bên ngoài cũng đã tối đen như mực.

Chiều nay họp xong, trở về chỗ ngồi chưa được bao lâu, quản lý đã vội vàng đi từ phòng làm việc ra, nói là dự án hợp tác với Hoắc Thị xảy ra chút vấn đề nhỏ cần sửa chữa, dặn cô sắp xếp tài liệu qua đó một chuyến.

Hoắc Thị..

Lâm Uyên Bạch nét mặt đầy bất rút, cô cắn môi: "Quản lý, tôi có thể không đi không.."

"Vậy sao được!" Quản lý trả lời ngay không cần suy nghĩ, đồng thời nạt nộ: "Công ty không phải là nơi nuôi mấy người nhàn rỗi!"

Cuối cùng, dưới thái độ không dễ từ chối của quản lý, Lâm Uyên Bạch đành ôm tài liệu theo anh ta đi tới Hoắc Thị.

Có hẹn trước nên họ được lên thẳng phòng hội nghị trên tầng cao nhất.

Hoắc Trường Uyên đã ngồi bên trong rồi, lưng dựa vào ghế, tư thế nhàn nhã, trong tay xoay tròn cây bút máy, khi roi xuống mặt giấy phát lên những bộp bộp.

Ngũ quan cương nghị mà không thô kệch vẫn nét nào ra nét ấy như thế, cho dù là đang làm việc, từng cử chỉ vẫn toát lên sự cao quý.

Quản lý gần như lao vào như tên bắn, vừa xoa tay vừa xin lỗi: "Hoắc tổng, thật là ngại quá! Để anh đợi lâu rồi, đường có hơi tắc!"

"Không sao." Hoắc Trường Uyên đổi tư thế vắt chân, đặt cây bút máy lên bàn, ngữ khí nhạt nhòa: "Tôi có đến trước mấy phút thôi, vừa kết thúc cuộc họp ở đây."

Quản lý nghe xong mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Uyên Bạch im lặng đi theo sau, kéo ghế ngồi xuống, cúi đầu thấp nhất có thể để làm nhòa đi sự tồn tại của mình.

Họ nhanh chóng đi vào chủ đề chính, không lâu sau, cô nghe thấy quản lý dặn dò: "Tiểu Lâm, đưa phần đã sửa lại cho Hoắc tổng xem qua!"

"Vâng!" Lâm Uyên Bạch đứng lên.

Cô lần lượt lấy tài liệu trong túi tài liệu ra, thậm chí hít sâu một hơi rồi đi tới bên cạnh Hoắc Trường Uyên.

"Hoắc tổng, đây là tài liệu mới sửa chữa..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đáp rất khẽ, thậm chí không buồn ngẩng đầu lên.

Vì Lâm Uyên Bạch đang đứng nên ở góc độ của cô có thể nhìn rõ từng chi tiết nhỏ. Bao gồm cả bờ môi hơi mím lại của anh, khuôn cằm lún phún mấy sợi râu chưa cạo sạch, xuống dưới nữa là yết hầu nhô ra.

Hơi thở của cô đột ngột ngừng lại, tầm mắt dừng hẳn trên cổ áo của anh.

Anh vẫn mặc chiếc sơ mi mà cô mua...

Trên tay bỗng nhiên có cảm giác ấm nóng truyền tới, không biết là vô tình hay hữu ý, khi đưa tài liệu, ngón tay của Hoắc Trường Uyên chạm vào tay cô.

Chuyện như vậy trước kia thường xuyên xảy ra, Lâm Uyên Bạch không khỏi cắn môi nhìn anh.

Hoắc Trường Uyên ngước mắt lên, vẫn rất thản nhiên: "Sao vậy?"

"Không, không sao!" Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Trở về chỗ, cô vô thức đánh mắt nhìn qua.

Chỉ thấy Hoắc Trường Uyên cúi đầu xuống đọc tài liệu, nét mặt vẫn đầy nghiêm nghị, đôi mắt không có lấy một gợn sóng. Cô bất giác siết chặt ngón tay vừa bị anh chạm qua.

Chập tối tan làm về nhà, Tang Hiểu Du có việc không về ăn cơm nên Lâm Uyên Bạch mua một hộp cơm ăn tạm.

Cô vừa mở hộp ra thì chuông điện thoại bất ngờ reo vang.

Ba chữ "Hoắc Trường Uyên" hiển thị trên màn hình khiến cô bỗng ngừng thở.

Cô do dự bất máy: "...Alô?"

"Anh đây." Chất giọng trầm từ từ truyền tới.

"Em biết..." Lốp nì lông bên ngoài chiếc đũa dùng một lần bị Lâm Uyên Bạch nắm chặt trong tay vang lên những tiếng sột soạt. Cô điều chỉnh lại nhịp thở, hỏi: "Anh... Anh có việc gì không?"

"Anh đói rồi." Hoắc Trường Uyên bắt ngờ nói.

"..." Lâm Uyên Bạch lại thấy rất khó thở.

Đầu kia Hoắc Trường Uyên cũng im lặng mấy giây, sau đó nói một câu: "Anh muốn ăn mỳ."

~Hết chương 95~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Cuộc họp buổi chiều ở Hoắc Thị kéo dài gần một tiếng đồng hồ.

Suốt cả quá trình, Hoắc Trường Uyên đều tập trung vào cuộc họp, không hề liếc về phía cô một lần nào. Sau khi kết thúc, Lâm Uyên Bạch và quản lý ra về. Cũng giống như lần trước, Hoắc Trường Uyên và Giang Phóng đi ra theo, nói là có thể tiện đường đưa họ đi một đoạn.

Quản lý dĩ nhiên rất vui vẻ đồng ý, cô lại bị ấn vào giữa hai người họ.

Chỉ có điều khác biệt là sau khi lên xe, Hoắc Trường Uyên liền nhắm mắt lại, cho tới khi họ đi xuống anh cũng không hề mở ra.

Trước khi đóng cửa xe lại, Lâm Uyên Bạch quay đầu, vẫn nhìn thấy khuôn mặt cương nghị của anh, không hề có một chút biểu cảm nào, cả người toát ra một sự lạnh lùng khiến người ta không thể lại gần.

Cô siết chặt ngón tay, mình lại đang kỳ vọng điều gì.

Không liên quan gì tới nhau như thế này mới là tốt nhất...

Lâm Uyên Bạch đổi di động sang tai bên cạnh, buộc phải nhắc nhở anh: "Hoắc Trường Uyên, hai chúng ta không còn quan hệ gì nữa..."

"Ừm, anh biết."

"..." Lâm Uyên Bạch không biết nên nói tiếp thế nào.

Đang do dự không biết có nên tiếp tục cuộc điện thoại này không thì ở đầu kia, anh lại lên tiếng: "Nấu mỳ kiểu gì đây?"

"Hả?" Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

"Chính là loại mỳ em hay nấu cho anh đó." Hoắc Trường Uyên ngừng một chút rồi nói tiếp: "Anh mua mỳ và trứng gà rồi, hành phải làm thế nào?"

"Anh... định nấu?" Lâm Uyên Bạch ngờ ngàng hỏi anh.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đáp một tiếng rất khẽ.

Nhận được một đáp án chắc chắn, Lâm Uyên Bạch không giấu nổi vẻ bất ngờ. Cô nuốt nước bọt, áp ứng nói: "Đầu tiên phải rửa sạch hành, sau đó thái nhỏ..."

Cô vừa dứt lời, đầu kia đã vang lên tiếng nước chảy, sau đó là tiếng dao băm lên mặt thớt.

"Sau đó thì sao?"

Tới lúc này Lâm Uyên Bạch vẫn không dám tin rằng anh thật sự đang nấu mỳ, cô gần như vô thức nói tiếp: "Sau đó cho nước vào nồi, sau khi nước sôi thì đập trứng vào. Đợi cho nước sôi, trứng thành hình rồi thì bỏ mỳ vào, nhớ phải dùng đũa khuấy mỳ..."

"Đập thẳng trứng vào là được sao?" Hoắc Trường Uyên hỏi cô.

"Đúng vậy..." Lâm Uyển Bạch đáp.

Giống như ban nãy, một loạt các âm thanh rền vang ở đầu kia.

Có điều lần này tiếng động lớn hơn, sau đó là tiếng nắp nồi va chạm với nhau.

Lâm Uyển Bạch bất chợt nghĩ tới anh từng nói với mình: Khi còn học ở nước ngoài, anh từng thông bồn cầu, thay bóng đèn, mấy kỹ năng sinh hoạt này buộc phải biết, ngoại trừ nấu ăn là không thể làm được...

Giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn, Hoắc Trường Uyên làm bước nào cũng hỏi cô rất kỹ.

Lâm Uyển Bạch không thể ngắt máy giữa chừng, đành phải giữ vững điện thoại suốt quá trình. Cuối cùng khi nghe thấy tiếng nắp nồi được đẩy lại, cô cầm chặt di động: "Mỹ cũng đã dạy anh làm xong rồi... Còn việc gì nữa không? Nếu không, em ngắt máy đây..."

Đợi khoảng hai giây, cô nhìn vào di động.

Hoắc Trường Uyên đã giật mắt cơ hội ngắt máy...

Vẫn bá đạo như trước đây, không cho phép người khác ngắt máy trước.

Cẩn môi, đặt di động sang một bên, Lâm Uyển Bạch một lần nữa cúi đầu chuẩn bị ăn cơm hộp, mới phát hiện chỗ cơm đã nguội ngắt.

...

Đèn đường đã lên, tại nhà hàng hào hoa nhất trung tâm thành phố.

Khi Lâm Uyển Bạch tan ca thì bị quản lý gọi tới cùng tham gia buổi tiệc, nói là không bắt cô mời rượu, chỉ phụ trách rót rượu cho các lãnh đạo là được rồi. Đã nói đến vậy rồi, cô không thể từ chối được nữa.

Vị trí được đặt trên tầng hai, sau khi bước vào không bao lâu thì quản lý đã ngắt máy, đứng lên, ra ngoài đón khách.

Cô cũng vội vàng đứng dậy khỏi chỗ. Chẳng mấy chốc, cửa phòng một lần nữa bị đẩy ra, có không ít lãnh đạo được mời tới buổi tiệc tối nay bước vào.

Tất cả đều mặc áo vest quần Âu, bên trong có một bóng dáng cao lớn nhất.

Hoắc Trường Uyên...

Cho dù đi cuối cùng, anh vẫn nổi bật như thế.

Dường như anh lúc nào cũng vậy, dù đứng ở đâu cũng luôn có bản lĩnh khiến người ta vừa nhìn đã bắt được mình, mọi thứ xung quanh tự động nhào thành nền.

Giống hệt như lần gặp ở phòng họp, Hoắc Trường Uyên không hề nhìn thẳng vào cô. Anh đi thẳng tới khu vực ghế ở trong cùng, uể oải dựa cả lưng lên ghế, một chân gác lên, đôi chân hơi rướn cao, để lộ lớp tất màu đen.

Những người khác sau khi anh ngồi xuống mới lần lượt ngồi.

Bữa tiệc bắt đầu rất nhanh, không có người phục vụ riêng. Lâm Uyển Bạch lần lượt cầm bình rượu rót cho từng lãnh đạo suốt cả buổi.

Khi cô đi ngang qua, bên cạnh có người quan tâm hỏi han: "Hoắc tổng, anh sao vậy?"

"Uống hơi vội một chút." Hoắc Trường Uyên đặt tay lên dạ dày.

Lâm Uyển Bạch bất giác nhìn về phía anh. Anh đang khẽ nhíu mày, có vẻ rất không thoải mái.

Lại có một ly rượu được mời anh, Hoắc Trường Uyên uống xong bèn đặt chiếc ly xuống và đứng dậy: "Xin lỗi nhé, mọi người tiếp tục đi, dạ dày tôi không thoải mái, tôi vào nhà vệ sinh một lát."

Ngay sau đó, anh lập tức sải bước đi ra khỏi phòng.

Lâm Uyển Bạch vừa đi rót rượu một vòng, chuẩn bị ngồi xuống thì người quản lý đưa cho cô một bịch khăn giấy và nói: "Tiểu Lâm, cô vào xem giúp tôi xem Hoắc tổng thế nào rồi."

"Tôi..." Cô cắn môi không nhận.

"Mau đi đi, không nhìn thấy tôi không ra được sao!" Quản lý nhét thẳng giấy ăn vào tay cô, rồi lập tức quay đầu bê ly rượu lên, vừa nhiệt tình vừa nịnh nọt: "Cục trưởng Trương, đừng dừng, ly này tôi nhất định phải uống..."

Lâm Uyển Bạch nắm chặt giấy ăn, không còn cách nào khác, đành bấm bụng đi ra khỏi phòng.

Nhà vệ sinh nằm ở tận cùng hành lang, Hoắc Trường Uyên đang phủ phục lên trên bệ rửa mặt, vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng đó. Ánh đèn hắt lên trên, loáng thoáng nhìn thấy những mũi cơ gò lên trên lưng anh. Chỉ là một bóng lưng cũng đủ khiến người ta như ngừng thở.

Trong gương chỉ có mái tóc của anh lộ ra, không nhìn rõ sắc mặt anh hiện đang thế nào.

Lâm Uyển Bạch bước chậm chậm lại gần: "Hoắc tổng, anh vẫn ổn chứ?"

"Ừm..." Hoắc Trường Uyên đáp lại một tiếng mơ hồ.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy, đành tiếp tục tiến lên vài bước: "Quản lý bảo em qua xem anh, có cần giúp đỡ gì không?"

"Đưa giúp anh chai nước kia." Hoắc Trường Uyên không ngẩng lên, chỉ gờ tay.

Lâm Uyển Bạch nhìn theo hướng anh chỉ, nhìn thấy một chai nước suối.

"Ồ..." Cô vươn tay ra lấy.

Sau khi mở nắp, cô đưa nó cho anh: "Hoắc tổng, nước của anh..."

"Móm cho anh."

Ba chữ quen thuộc, lúc này vang lên ít nhiều có phần nhức nhối lỗ tai.

Lâm Uyển Bạch bấm chặt môi, đặt chai nước ra bên cạnh bệ rửa mặt rồi cắn răng: "Em ở đây, anh tự uống đi!"

Nói xong, cô quay người định đi.

Cổ tay cô bị giữ lại, không biết anh đã làm bằng cách nào. Lâm Uyển Bạch chỉ cảm thấy có một nguồn sức mạnh kéo mình bắt giắc xoay tròn một vòng tại chỗ, một lần nữa đối mặt với anh. Trong tầm mắt, anh đã cầm chai nước suối đưa lên miệng.

Không..

Lâm Uyển Bạch thảm hết trong lòng.

Nhưng đã không còn kịp nữa, bờ môi mỏng của Hoắc Trường Uyên cứ thế ập xuống.

Vừa hôn lên, anh vừa truyền qua phía cô không chỉ hương rượu mà cả hơi nước vừa uống.

Đây chính là móm mà anh hay nói.

Lâm Uyển Bạch tròn mắt. Chỉ trong một giây hoảng hồn, lưỡi anh đã bắt đầu đâm quàng đâm xiên.

Cảm giác quen thuộc kích thích cô ngay lập tức. Sự tê dại vô dụng trong vài giây đã lan khắp người, cô không khỏi cảm thấy xấu hổ thay cho bản thân.

Cô đang định toàn lực đẩy anh ra thì Hoắc Trường Uyên đã thả cô ra trước, cúi người thì thầm bên tai cô: "Nhớ anh không?"

~Hết chương 96~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Nhớ anh không?

Lâm Uyển Bạch ngẩn ra vài giây, rồi đột ngột lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên dường như đã cười khế, giọng nói còn khàn hơn lúc nãy một chút: "Nhưng anh nhớ, phải làm sao đây?"

"..." Ngón tay Lâm Uyển Bạch co quắp lại.

Hoắc Trường Uyên tiếp tục ngả người về phía trước, hơi thở nóng rẫy kẹp từng chữ một bỏ vào ốc tai cô: "Không chỉ muốn hôn em, mà còn muốn..."

Phía sau eo có một bàn tay phủ lên, cô bị động và phải lỏng ngực của anh.

Chóp mũi va mạnh, rất đau, nhưng phần nhiều là bỏng rát vì luồng nhiệt ấy.

"Hoắc tổng..."

Lâm Uyển Bạch đẩy anh ra: "Hoắc Trường Uyên!"

Cho dù cô đẩy được anh ra xa một chút, nhưng bàn tay sau eo vẫn bám rất chắc, hoàn toàn không có ý định để cô rời xa phạm vi của anh.

Cảm nhận được bàn tay của anh dần dần không còn nghiêm túc nữa, Lâm Uyển Bạch nghiêng rằng: "Nếu anh còn không buông ra, em hét lên đó!"

"Anh nhớ câu này em từng nói rồi." Hoắc Trường Uyên cúi mặt xuống, nhìn cô chăm chú, ngữ khí chậm rãi: "Hình như anh cũng từng nói rồi, em có thể mặc sức hét, anh thích em hét, càng hét anh càng sướng!"

Lâm Uyển Bạch trừng mắt, lần này thực sự cảm nín không nói được câu nào.

Đúng vào thời điểm này, hai phòng vệ sinh hai bên trái phải lại không có ai đi ra, cũng không có ai đi vào.

Lòng bàn tay Hoắc Trường Uyên đã phủ lên lưng cô, bụng ngón tay dường như đang vôn về vạt áo, sau đó bắt ngờ lôi kéo rất mạnh.

Lâm Uyển Bạch hình như đã nghe thấy tiếng cúc áo sơ mi bung ra.

Cô cúi đầu, lập tức nhìn thấy cảnh xuân lấp ló trước ngực lộ ra.

Với chiều cao và góc độ của Hoắc Trường Uyên, không khó tưởng tượng ra anh nhất định sẽ nhìn rất rõ ràng, bỗng chốc mặt cô nóng bừng.

"Hoắc Trường Uyên, anh... rốt cuộc định làm gì!"

Lâm Uyển Bạch cảm thấy cả người mình sắp bùng cháy tới nơi, vừa giận vừa thẹn.

Cô vừa dứt lời, chiếc chìa khóa nhỏ trên xương quai xanh bất ngờ bị một ngón tay thô lỗ nhấc lên.

Hoắc Trường Uyên nhìn chằm chằm nó, đôi mắt hơi nheo lại, đôi mi dài gần như che kín con ngươi của anh, chỉ loáng thoáng nhìn thấy khoe miệng anh hơi rướn lên.

Chiếc chìa khóa một lần nữa rơi xuống, cảm giác mát lạnh vốn có xen lẫn thêm chút ấm nóng.

Hoắc Trường Uyên không có động thái gì quá đáng hơn, mà giờ tay vỗ nhẹ lên đầu cô mấy cái.

Giống như chủ nhân đối xử với chú cún cưng của mình vậy.

"Rất ngoan."

Lâm Uyển Bạch cắn môi, vì hai chữ cuối cùng của anh.

Vì dường như họ lại quay trở về lúc trước, khi hài lòng, anh cũng nói như vậy.

Áp lực trên người cũng theo đó nhẹ đi. Hoắc Trường Uyên cảm chai nước suối vừa mở nắp, bước chân đã vượt qua cô. Khi anh vừa ra hành lang, loáng thoáng nghe thấy tiếng của quản lý: "Hoắc tổng, anh sao rồi? Vừa nãy tôi còn bảo Tiểu Lâm qua xem sao..."

Lâm Uyển Bạch tiến lên mấy bước, nhìn bản thân trong gương ở khoảng cách gần hơn.

Phần đỏ hồng trên mặt đã lan tới mang tai và lan xuống cổ, ngược lại càng khiến cô giống một người đã uống quá chén hơn.

Khi Lâm Uyển Bạch trở lại phòng VIP, bữa tiệc đã gần như kết thúc. Có điều khiến cô khó hiểu là Hoắc Trường Uyên trước đó còn đi về rất bình thường, chỉ sau vài phút ngắn ngủi đã say khướt, nhắm nghiền mắt, tay chống trán suốt cả quá trình.

Cảnh tượng này dường như cũng có phần quen thuộc.

Quả nhiên, khi ra khỏi nhà hàng, quản lý một lần nữa chủ động có ý giao lại Hoắc Trường Uyên cho cô.

Sau tình huống xảy ra trong nhà vệ sinh, Lâm Uyển Bạch nói sao cũng không chịu, trừ phi quản lý đi cùng mới được. Cuối cùng không còn cách nào khác, quản lý đành phải đợi người lái thuê đến rồi cùng ngồi xe với họ.

Người tài xế lái thuê và quản lý ngồi phía trước, Hoắc Trường Uyên uống say và Lâm Uyển Bạch tỉnh táo ngồi phía sau.

Dọc đường bình an vô sự, cô bắt đầu buông lỏng cảnh giác.

Đêm xuống, đường vắng xe, chẳng mấy chốc xe đã đi vào tiểu khu cao cấp. Xuống xe, Lâm Uyển Bạch và quản lý đi hai bên trái phải.

Cánh cửa thang máy đóng lại, Lâm Uyển Bạch đưa tay ấn số tầng, quay đầu lại liền nhìn thấy nét mặt thăm dò của quản lý: "Quản lý... sao vậy?"

"Tiểu Lâm, sao tôi có cảm giác cô rất thân thuộc với nơi này vậy?"

"Đâu có ạ..."

Lâm Uyển Bạch áp ứng, ánh mắt đảo qua đảo lại, cũng may thang máy sắp tới nơi rồi.

Mỗi tầng một nhà, cứ thế đi thẳng qua cửa chống trộm. Quản lý tìm chìa khóa trong túi quần Tây của Hoắc Trường Uyên. Sau khi mở cửa đi vào, cô không dám tự tiện nữa, sợ lại để quản lý phát hiện ra điều gì bất thường. Cô cùng anh ấy đi lên gác tìm phòng ngủ.

Dưới ánh trăng bàng bạc, chiếc giường to rộng ấy quả thực bắt mắt.

Nhất là... với một người từng có rất nhiều kỷ ức vẩn vơ gió mưa trên đó như Lâm Uyển Bạch mà nói.

Không biết có phải vì cô quá buông lỏng cảnh giác hay không. Khi cô đặt Hoắc Trường Uyên lên giường, ngực còn bị sờ một cái.

Không phải kiểu vô tình chạm phải mà là dùng sức nắm mạnh hai gáy...

Lâm Uyển Bạch nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, thấy anh vẫn đang nhắm nghiền mắt, có vẻ hoàn toàn không biết rõ mình đã giờ trò lưu manh gì.

Cô cắn răng, đành phải nhẫn nhịn!

Cũng may không bật đèn, gò má đỏ hồng của cô có thể được che giấu kín đáo.

Sau khi kéo chăn đắp cho anh, Lâm Uyển Bạch cùng quản lý khẽ khàng đi ra khỏi phòng ngủ, đồng thời khép cửa lại. Khi đi xuống nhà, cô còn bắt gặp nhìn về phía nhà bếp.

Ban nãy vào cửa cô đã ngửi thấy một thứ mùi kỳ lạ, giống như có thứ gì cháy khét, hình như từ trong bếp bay ra.

Lâm Uyển Bạch đi chậm lại, lặng lẽ bước vào đó.

Ánh trăng hắt vào qua ô cửa sổ, soi rõ toàn bộ cảnh tượng bên trong. Một bộ bếp hỗn loạn, nồi niêu rơi hết xuống đất, bên trong còn có một vật thể dính chặt lại vừa đen vừa bẩn không rõ là gì...

Lâm Uyển Bạch nghĩ ngay tới cuộc điện thoại nói muốn nấu mỳ của anh tối qua.

Quản lý đã đi ra cửa chính bắt gặp gọi cô: "Tiểu Lâm, cô lẻ mề gì vậy!"

"Đến đây!" Lâm Uyển Bạch vội ra ngoài theo.

Sau khi tiếng đóng cửa vang lên, cả căn nhà chìm vào bầu không khí yên ắng.

Trong khung cảnh tối om ấy, Hoắc Trường Uyên từ từ mở mắt ra.

Yết hầu bỗng nhiên trượt lên trượt xuống. Cho dù sau đó lại uống thêm rượu nhưng môi lưỡi dường như vẫn còn vương vấn mùi hương của cô. Anh khẽ vờ vờ ngón tay, có vẻ cũng vẫn cảm nhận được xúc cảm của cô.

Tiếng khóa thất lưng vang lên, chỉ có Hoắc Trường Uyên biết anh đang làm gì.

Bây giờ đến mức chỉ nghĩ đến đã không nhận được nữa sao.

...

Hoắc Thị.

Mùa này ở thành phố phương Bắc còn chưa ấm hẳn, nhưng điều hòa trong phòng họp thì bật đầy đủ, Lâm Uyển Bạch khi hít thở cũng có cảm giác nóng bỏng.

Cô cầm tách trà trước mặt lên, uống một hớp cho nhuận giọng.

Vài ba lần nhìn ra phía cửa chính, Lâm Uyển Bạch sốt ruột khi quản lý nghe điện thoại lâu như vậy rồi vẫn chưa quay lại. Cả căn phòng lớn chỉ còn lại cô

và Hoắc Trường Uyên, đương nhiên, một người đứng bên cạnh như khúc gỗ là Giang Phóng hoàn toàn có thể tăng lờ.

Ngoài điều hòa ra, thì chỉ còn tiếng lật giờ tài liệu.

Nhưng trong tầm nhìn của cô, khác với lần trước, Hoắc Trường Uyên có vẻ cứ nhìn thẳng về cô suốt.

"Trong hồ sơ dự án có nói muốn tăng hoa hồng thời kỳ dự kiến đưa ra thị trường lên 2%, thế là ý gì?"

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, tỏ ý: "Việc này em cũng không rõ, đợi quản lý quay lại anh có thể nói với anh ấy..."

Cây bút máy trong tay chợt dừng lại, Hoắc Trường Uyên bất ngờ gọi một tiếng không có dự báo trước.

"Lâm Uyển Bạch!"

~Hết chương 97~

*Spoil: "Trường Uyên, cậu bị người ta đá rồi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Lâm Uyển Bạch dường như không ngờ anh lại đột ngột gọi tên mình.

Cô vô thức ngẩng lên, qua bàn hội nghị cô nhìn thấy bờ môi mỏng của anh khẽ cử động: "Em có muốn cân nhắc một chút không."

"Cân nhắc chuyện gì?" Lâm Uyển Bạch nghi hoặc.

"Tiếp tục đi theo anh, thế nào?" Đôi mắt sâu xa của anh khóa chặt cô.

Tai của Lâm Uyển Bạch xuất hiện hiện tượng điếc tạm thời trong khoảnh khắc, cô ngây người nhìn anh.

Bên tai cũng đồng thời vọng lại rất nhiều âm thanh, toàn bộ đều từ một mình mà ra.

"Lâm Uyển Bạch, đi theo tôi, thế nào?"

"Lâm Uyển Bạch, đây là lần thứ hai tôi hỏi em, theo tôi, thế nào?"

...

Thời gian xoay vần, bây giờ anh lại nói như vậy.

Tiếp tục đi theo anh...

Điều này có nghĩa là gì?

Lâm Uyển Bạch hít sâu một hơi. Những cụm từ như "làm ấm giường", "gọi là tôi" một lần nữa bay ngang qua đầu óc cô. Đây là hoàn cảnh cô đã tự thoát ra, lẽ nào còn định đắm đầu vào lần nữa. Có ai lại chấp nhận tiếp tục làm người tình được người ta bao nuôi không nhìn thấy mặt trời chứ?

Trong lòng vừa chua vừa xót, cô định thần lại, vẫn trả lời như đã từng trả lời: "... Em từ chối!"

Đáp án như vậy không phải là lần đầu tiên cô trả lời, nhưng không hiểu vì sao lại khó khăn đến vậy.

Giang Phóng đứng bên tận lực đóng vai người gỗ bất giác len lén liếc nhìn bàn tay đặt dưới gầm bàn đang cuộn chặt lại của ông chủ, những gân xanh trên mu bàn tay đã gỗ cả lên.

Giang Phóng thậm chí còn nhích tiếp sang bên cạnh, sợ bị vạ lây.

Hoắc Trường Uyên cứ im lặng nhìn cô như thế, có vẻ như thời gian đã dài cả ngàn năm, sau đó nói một câu: "Thôi bỏ đi."

Lại là câu này.

Lâm Uyên Bạch chậm rãi nhắm mắt.

Đúng lúc này, quản lý đẩy cửa trở vào, cảm di động liên tục xin lỗi. Sau khi anh ấy ngồi xuống, cuộc họp tiếp tục trở lại. Khi lật giờ tài liệu, cô chợt run rẩy đôi chút, cảm giác bầu không khí trong phòng như hạ thấp.

Từ Hoắc Thị đi ra đã gần chập tối.

Khi đi ra khỏi cánh cửa xoay, Lâm Uyên Bạch và quản lý gần như không hẹn mà gặp vô thức quay đầu lại nhìn. Ngoài các nhân viên ra ra vào vào, đứng là không có bóng dáng Hoắc Trường Uyên.

Trở về công ty, đầu óc cô bỗng hơi choáng váng ngay ngáy.

Khi tan ca, cô là người cuối cùng rời khỏi chỗ ngồi. Lên xe buýt đi chưa được hai trạm, chuông di động chợt vang lên: "Alô, anh Yến Phong..."

"Tiểu Uyên, tối qua anh đã gọi cho em đó, hôm nay Châu Châu bay về."

"Em xin lỗi, em quên bằng mất!" Lâm Uyên Bạch sàu sảo.

Bên kia lại nói gì đó, cô vừa chen ra cửa, vừa nói vào trong điện thoại: "Không cần, cẩn thận không kịp mất, em đi thẳng ra sân bay đây!"

Lâm Uyên Bạch xuống khỏi xe buýt, khó khăn lắm mới bắt được một chiếc taxi. Sau khi đến sân bay, khi chạy tới trước mặt Yến Phong, cô đã thở hồng hộc rồi.

"Đừng gấp, vừa mới hạ cánh thôi, còn một lúc nữa mới ra ngoài!" Yến Phong vỗ nhẹ lưng cô.

Lâm Uyên Bạch gật đầu, khi nhìn lên màn hình điện tử mới yên tâm.

Không bao lâu sau, lục tục có người đi ra từ cửa. Hai người họ ngó nghiêng tìm kiếm trong đám đông. Yến Phong bất ngờ chỉ vào một chỗ rồi nói: "Ra rồi kìa!"

Lâm Uyên Bạch cũng nhìn theo, quả nhiên nhìn thấy một người có vẻ là tiếp viên hàng không dẫn theo một cậu bé khoảng năm, sáu tuổi đi ra ngoài, bên cạnh còn xách theo một vali dán hình Captain America, nếu cô nhớ không nhầm thì đây là thứ trước kia cô tặng nó.

Vừa nhìn thấy cô, thằng bé lập tức nhào tới, nước mắt lưng tròng như cún con.

"Tiểu Bạch..."

Lâm Uyên Bạch vội ngồi xuống, ôm chầm lấy nó. Rồi cô nghe thấy nó phủ phục bên tai, thì thầm một câu như người lớn: "Tiểu Bạch, con nhớ cô chết mất!"

...

Thứ bảy, trong câu lạc bộ bắn súng.

Yến Phong vẫn lái chiếc xe Jeep biển quân đội đó. Lúc xuống xe, ánh mắt Lâm Uyên Bạch còn hơi mơ màng. Câu lạc bộ này là nơi cô và Hoắc Trường Uyên từng đến.

Bàn tay buông thõng bỗng được nắm nhẹ nhàng. Cô tỉnh lại cúi đầu, thằng bé đang ngửa mặt lên: "Tiểu Bạch, lát nữa con tặng cô một món quà!"

"Quà gì thế?" Lâm Uyên Bạch cười.

"Lát nữa cô sẽ biết!" Thằng nhóc ra vẻ thần bí.

Sau khi bước vào, các nhân viên đưa cho cô một chiếc hộp được bọc rất đẹp, mở ra thì thấy bên trong là một bộ đồ bắn màu hồng, ngay cả tai chụp cũng màu hồng.

"Tiểu Bạch, cô thích không?" Thằng nhóc ánh mắt ngập tràn kỳ vọng.

"Thích lắm." Lâm Uyên Bạch xoa mái đầu nham của nó.

Nhận được sự khẳng định của cô, thằng nhóc bỗng chốc xấu hổ.

Yến Phong nhìn thấy con trai đồ bưng mặt bèn khó xử lắc đầu. Anh ấy mở cửa ra, đồng thời kéo luôn cả thằng nhóc đang định trà trộn đi theo cô vào phòng thay đồ nữ ra ngoài: "Tiểu Uyên, em thay quần áo trước đi, lát nữa tập trung ở đây."

Lâm Uyên Bạch gật đầu nói được, rồi ôm chiếc hộp vào trong.

Khi cô thay xong quần áo đi ra, Yến Phong và Châu Châu vẫn chưa thấy đâu, có lẽ vì có con nhỏ nên mất nhiều thời gian hơn.

Lâm Uyên Bạch cũng không vội, cô đứng ngắm nhìn phong cách trang trí của đại sảnh.

Loáng thoáng nghe thấy có người gọi tên mình sau lưng, cô bất giác quay đầu, nhìn thấy một bóng dáng cao lớn và một đôi mắt đào hoa sát gái. Nói thật lòng, đến giờ phút này cô vẫn thật sự không thể kết nối nó và chiếc áo blouse trắng lại làm một.

"Bác sỹ Tần." Lâm Uyên Bạch chào một tiếng.

Tần Tư Niên vung vẩy chiếc chìa khóa xe, có vẻ rất bất ngờ: "Sao không thấy em đi chung với Trường Uyên..."

"Bác sỹ Tần, giữa bọn em đã không còn quan hệ gì nữa." Lâm Uyên Bạch ngắt lời anh ấy.

"Ồ?" Tần Tư Niên chuyển sang biểu cảm kinh ngạc.

Anh ấy đang định nói tiếp gì đó với cô thì liếc thấy một người đàn ông khác cũng cầm chìa khóa xe đi vào bèn lập tức vẫy tay gọi: "Trường Uyên, bên này!"

Lâm Uyên Bạch như ngừng thở.

Cô còn không dám nhìn, chỉ vội vã nói một câu: "Thật ngại quá bác sỹ Tần, em vào trong trước!"

Lâm Uyên Bạch đứng ở một vị trí rất kín đáo trước cửa ra vào, khi nhìn thấy Yến Phong và thằng bé mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu Uyên, chẳng phải đã hứa sẽ tập trung trước cửa phòng thay đồ sao, sao cô lại ra trước chứ?"

"Ừ..." Lâm Uyên Bạch nói ậm ừ, không trả lời mà nói: "Anh Yến Phong, em không có hứng thú mấy với bắn súng, hay là chúng ta đổi địa điểm khác đi."

Chưa đợi Yến Phong lên tiếng, thằng bé đang hưng phấn đã xụ mặt xuống, lắc lắc tay cô: "Tiểu Bạch, dù sao cũng đến đây rồi, có phải cô không thích bộ quần áo con tặng không?"

"Không phải vậy..." Lâm Uyên Bạch vội lắc đầu.

Nhìn dáng vẻ hệt hăng của thằng bé, cô thở dài, không muốn nó mất hứng nên vẫn cùng họ đi vào.

Ở một bên khác, Tần Tư Niên vừa bê cốc nước lên thì nhìn thấy Hoắc Trường Uyên thay xong quần áo đi tới.

"Không phải chứ, cậu qua đây chơi với mình còn không quên công việc à?" Tần Tư Niên cầm nín nhìn Giang Phóng đi theo sau Hoắc Trường Uyên, tay xách cặp tài liệu.

"Lát nữa còn có một buổi họp trực tuyến." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

Tần Tư Niên hơi khựng lại, cố tình liếc mắt về một chỗ nào đó: "Trường Uyên, mình nói cậu nghe, ban nãy mình nhìn thấy cô Lâm đấy."

Hoắc Trường Uyên chỉ trầm mặc cúi đầu rút thuốc lá ra.

"Hoắc tổng, cô Lâm hiện đang ở khu B đối diện." Giang Phóng âm thầm nhắc nhở bên cạnh.

"..." Hoắc Trường Uyên trầm mắt.

Giang Phong làm như không nhìn thấy, tiếp tục nói: "Hoắc tổng, anh Yến cũng ở khu B, bên cạnh còn có một đứa trẻ, trông giống như một nhà ba người vậy."

"..." Sắc mặt Hoắc Trường Uyên dường như hơi đen lại.

Tần Tư Niên uống một hớp trà, nhin một lúc lâu cuối cùng cũng bật ra một câu: "Trường Uyên, cậu bị người ta đá rồi hả?"

Hoắc Trường Uyên bật bật lửa, châm điếu thuốc lên.

Trong làn khói trắng, cho dù anh không muốn nhìn về phía đối diện thì ánh mắt dường như cũng tự có ý thức liếc qua đó.

Trong khu B, đúng là giống như những gì Giang Phóng nói. Lâm Uyên Bạch mặc một bộ đồ bắn màu hồng, rõ ràng là được chuẩn bị sẵn. Yến Phong đang dụi dụi tai nghe cho cô, còn bên cạnh có một cậu bé cắt đầu nấm.

Nhìn qua quả thực giống một gia đình ba người...

Hoắc Trường Uyên rít mạnh khói thuốc, động tác có vẻ hơi mạnh nên anh đã bị sặc.

Anh thẳng thừng dập điếu thuốc vào gạt tàn, cầm cốc nước lên uống mấy ngụm, cuối cùng con sắc mới qua. Anh chú ý thấy ánh mắt nửa đùa nửa thật

của Tần Tư Niên vẫn đang nhìn mình chăm chăm. Anh mỉm cười mỗi mùng, hồ hững lặp lại một lời từng nói trước đó: "Người con gái không cần mình, mình cũng không cần."

Không biết là nói cho Tần Tư Niên nghe hay nói cho bản thân nghe.

Tần Tư Niên nghe xong, đầu tiên hơi sững người, sau đó im lặng như tờ.

Không cần?

Tần Tư Niên liếc nhìn điều thuốc bị đập quá mạnh đến gãy đôi, bấu môi. Ai tin chứ!

"Pằng..."

Nhân viên giờ bảng hiển thị, bắn trúng hồng tâm.

Lâm Uyển Bạch tháo tai nghe xuống, lập tức vọng tới tiếng reo hò của cậu nhóc: "Tiểu Bạch, cô ngầu quá!"

"Tiểu Bạch, em được đấy!" Yên Phong cũng đi qua, tỏ thái độ kinh ngạc: "Anh nhớ trước kia đi bắn súng, em chẳng hứng thú chút nào, chỉ ngồi một bên nghịch di động, chủ động dạy em cũng hồ hững, không ngờ lại bắn tốt như vậy!"

Ánh mắt Lâm Uyển Bạch có vài phần né tránh: "Trước kia em và bạn có đến đây một lần..."

"Mới tới đây một lần? Anh vừa nhìn thấy bắn trúng cả mười vòng, xem ra người bạn này dạy giỏi hơn anh rồi!" Yên Phong bật cười đung đưa hộp đạn đang chuẩn bị lắp vào súng.

"À, thật ra em cũng chỉ bắn đại thôi..." Lâm Uyển Bạch đáp ứng.

Có điều trước mắt cô bất chợt hiện lên một hình bóng cao lớn nào đó. Người ấy từ phía sau nắm lấy tay cô, điều chỉnh tư thế cho cô, nói với cô phải chú ý tập trung và thả lỏng cơ thể. Vào lúc hết kiên nhẫn, anh còn uy hiếp một câu: Còn không học được, anh sẽ khiến bò ra đất làm bia!"

Lâm Uyển Bạch giờ tay day nhẹ lên trán, xua đi những âm thanh và hình ảnh ấy khỏi đầu.

Hôm nay cô làm sao thế nhỉ?

Lâm Uyển Bạch đặt cây súng xuống, không muốn bắn tiếp nữa, cô trở về chỗ ngồi uống nước hoa quả.

Yên Phong dẫn theo con trai luyện tập một lúc, rồi cũng quay về. Sau khi tháo kính và tai nghe ra, anh không ngồi xuống mà nói: "Anh vừa nghe nhân viên nói Hoắc tổng cũng đang ở đây, anh qua chào hỏi."

"Ồ." Lâm Uyển Bạch đáp ứng gật đầu, dĩ nhiên là cô biết.

"Có muốn đi cùng không?" Yên Phong không đi ngay mà hỏi cô.

"Thôi..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu rất nhanh. Cô cụp mắt xuống, xoa đầu thằng bé đang nằm bò trên đầu gối mình: "Em dẫn Châu Châu đi chơi."

Yên Phong gật đầu, không cưỡng ép mà quay người rời đi.

Khoảng năm, sáu phút sau, Yên Phong đã quay trở về. Lâm Uyển Bạch ngạc nhiên: "Sao anh đi nhanh vậy?"

"Anh vừa qua đó thì được báo là Hoắc tổng đã về rồi." Yên Phong mỉm cười giải thích.

"À..." Lâm Uyển Bạch bất giác nhìn ra phía cửa.

Nếu tính thời gian, thật ra họ đến ngay sát nhau, trước mắt mới được chưa đầy nửa tiếng, có lẽ đến súng anh còn chưa chạm vào. Hình như không cần nhìn tận mắt, cô cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ một tay đứt túi quần rời đi của anh.

Sau đó, họ chỉ ở lại trường bắn khoảng một tiếng đồng hồ nữa.

Yên Phong thấy cô không còn hứng thú, nên đã dẫn cô về trước giờ, sau đó họ đi ăn, lúc trở về nhà đã gần chín giờ tối.

Buổi tối khi đi ngủ, Lâm Uyển Bạch luôn nhìn thấy một bóng lưng lạnh lùng và cứng rắn trong giấc mơ.

...

Hôm sau nữa, dịp nghỉ ngơi cuối tuần.

Bạn thân Tang Hiểu Du chẳng biết đăng ký được tua du lịch giá rẻ ở đâu, mới sáng sớm đã hùng hổ xách vali lao ra sân bay, nói là mười ngày sau mới quay về.

Lâm Uyên Bạch tiến cô ấy đi xong định về ngủ thêm một lúc, nhưng Yến Phong đã tay trái xách một chiếc túi lớn đồ siêu thị, tay phải dẫn theo Châu Châu với quả đầu nằm đến gõ cửa.

"Dang dang dang, bắt ngờ đây!"

Thằng bé lác lư cái đầu, bày ra đủ trò dễ thương.

Lâm Uyên Bạch đang ngáp dờ cũng bất giác mỉm cười.

Suốt cả ngày, hai bố con Yến Phong không hề rời khỏi căn phòng trọ của cô.

Châu Châu đã lâu rồi không gặp cô, quả thực như một cái đuôi bám dính sau lưng cô. Nhưng dù sao cũng là bé trai, khá nghịch ngợm, lúc chạy nhảy nó đã không cẩn thận va phải hộp màu mà bình thường Tang Hiểu Du dùng để thiết kế.

Lâm Uyên Bạch ở ngay bên cạnh, cũng không tránh khỏi bị vạ lây.

Cô chỉ bị bẩn quần áo, còn thằng bé thì thảm hại hơn, cả khuôn mặt bị dính màu tòe lòe trông như mặt hề.

Lâm Uyên Bạch thay quần áo bẩn rồi vứt vào trong máy giặt, sau đó dẫn thằng bé vào phòng tắm rửa mặt. Chuông di động bắt ngờ kêu lên, cô rửa tay qua loa sau đó khi nhìn thấy ba chữ hiển thị trên màn hình đã chột ngay người giây lát.

"... Alô?" Sau khi liếc môi, cô bắt máy.

Đầu kia im lặng một lát, bắt ngờ lên tiếng: "Anh gọi nhầm."

Sau đó, cuộc gọi lại bị cắt đứt.

Lâm Uyên Bạch hơi ngần ra, rất lâu sau mới phản ứng lại, dứt di động vào túi áo. Cô vừa bơm ra một ít xà phòng thì chuông lại đổ.

Cô cầm ra xem, vẫn là ba chữ Hoắc Trường Uyên.

Lần này Lâm Uyên Bạch ngáp ngừng mấy giây mới bắt máy về thăm dò.

"Ồ đâu vậy?"

Cô ghen lời, không chắc anh có lại gọi nhầm hay không: "Ồ nhà..."

"Tiểu Bạch, cô rửa vào mắt con rồi!" Bên dưới bỗng nhiên vang lên tiếng la của thằng bé.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu, bấy giờ mới phát hiện mình đã dụi bàn tay dính xà phòng vào mắt nó. Cô lập tức hoảng loạn cầm khăn mặt lên lau.

Cô đang xử lý thì bên ngoài phòng tắm lại vọng vào tiếng hỏi han của Yến Phong: "Tiểu Uyên, quần áo vừa vắt xong treo hết lên ban công sao?"

Lâm Uyên Bạch không kịp trả lời mà sột ruột nhìn vào di động, phát hiện cuộc gọi đã bị ngắt từ lúc nào.

Cô cắn môi, nhìn chăm chăm vào màn hình đen xì.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là gọi lại, nhưng khi chạm vào biểu tượng màu xanh lá, Lâm Uyên Bạch kịp thời rút tay về. Bấy giờ họ đã không còn quan hệ gì nữa, cô đâu cần phải giải thích với anh chứ?

Xem ra sự kiểm soát bá đạo của Hoắc Trường Uyên đã mang lại cho cô ám ảnh quá sâu đậm rồi...

Buổi tối, Yến Phong làm đầu bếp, hoàn toàn không bắt Lâm Uyên Bạch nhúng tay vào việc gì. Cô chỉ cần ngồi cạnh Châu Châu trên bàn ăn chờ đợi là được.

Khi kim đồng hồ vượt qua con số mười, chiếc xe Jeep mới chậm rãi lăn bánh rời đi.

Đuôi xe vừa khuất dạng ở đầu đường, một chiếc Land Rover màu trắng đỗ ngay gần đó bất ngờ mở cửa xe.

Lâm Uyên Bạch rửa mặt đánh răng sau đó ngồi lên sofa, bàn ghế vẫn hơi lộn xộn một chút.

Cả ngày hôm nay cô trải qua kín mít, bị Yến Phong và Châu Châu chiếm toàn bộ thời gian, nhưng không hiểu vì sao, trong lòng ngược lại càng trống rỗng.

"Cộc cộc..."

Tiếng gõ cửa vang lên rất đột ngột.

Lâm Uyên Bạch đứng lên, phát hiện trong góc sofa có rơi lại mấy cuốn sách. Những tưởng bố con Yến Phong để quên quay lại lấy, cô vội rào bước đi ra.

Nhưng khi ra tới cửa, cô hỏi một câu thăm dò: "Ai vậy?"

Không ai trả lời, bên ngoài im phăng phắc, nhìn qua mắt thần cũng không thấy một ai.

Lâm Uyên Bạch hồ nghi, cảnh giác mở hé cửa ra.

Khi nhìn thấy một cái bóng lớn đứng sừng bên ngoài, cô hét hồn: "Anh..."

~Hết chương 98~

*Spoil: "Em không muốn theo tôi như vậy, chẳng lẽ muốn làm mẹ kế của người ta?"

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99

Đứng bên ngoài không phải ai khác, chính là Hoắc Trường Uyên...

Anh vẫn mặc bộ vest màu đen, có điều khi ánh đèn hắt lên người anh, lại tạo cảm giác khiến người ta khiếp sợ.

Lâm Uyên Bạch ngẩn người nhìn anh, dường như hoàn toàn không ngờ anh lại xuất hiện ở đây, ánh mắt chớp một cách chậm rãi: "Hoắc tổng, anh có việc gì sao?"

"Sao không gọi tên anh?" Hoắc Trường Uyên cười với cô.

"..." Trái tim Lâm Uyên Bạch run lên.

Đối diện với ánh mắt ấy, cô lập tức quay đi, trong không khí thoang thoảng mùi rượu ập vào mũi, cô bất giác nhăn mặt: "... Anh đã uống rượu?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đáp mơ hồ.

Có lẽ là mặc nhận rồi, hơn nữa mùi rượu hoàn toàn không thể tàng lờ.

Có điều anh vẫn cầm chìa khóa xe trong tay. Cứ ngang nhiên lái xe đến đây như vậy, cũng không sợ bị bắt sao?

Lâm Uyên Bạch định nói rằng nếu anh không có việc gì thì về đi nhưng không thể bật lên thành tiếng. Chỉ trong vòng mấy giây cô do dự, Hoắc Trường Uyên đã vượt qua cô, thẳng thừng bước vào trong nhà, cô chỉ bật ra được một tiếng: "Này..."

Hoắc Trường Uyên làm như không nghe thấy, cứ tự nhiên đi vào như không.

Anh không xa lạ với nơi này một chút nào, thẳng tiến vào phòng khách, ngồi xuống sofa, đôi chân lười biếng gác lên nhau, cứ như đang về nhà mình vậy.

Lâm Uyên Bạch cắn môi, đành tạm thời đóng cửa lại.

Cô rất kháng cự việc Hoắc Trường Uyên xuất hiện trong nhà mình, nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác, cũng không thể gọi điện báo cảnh sát tới tống cổ anh ra. Cô đứng bứt ngón tay một lúc rồi vào bếp rót một cốc nước nóng.

Khi Lâm Uyên Bạch đi ra, phát hiện chiếc áo vest trên người anh đã được cởi xuống, vắt ngay trên tay vịn bên cạnh.

Còn ánh mắt của anh thì đang quét một vòng sắc lẹm khắp bốn phía, giống như muốn tìm ra chút manh mối gì đó.

Lâm Uyên Bạch hít sâu một hơi, đi qua, đặt cốc nước trước mặt anh, sau đó cố tình đi sang sofa đối diện ngồi xuống: "Anh Hoắc, uống xong cốc nước này, mời anh ra về cho... Em cần nghỉ ngơi!"

"Ban nãy là Hoắc tổng, giờ lại anh Hoắc, sao không gọi tên anh?" Hoắc Trường Uyên cầm cốc nước lên, rõ ràng chỉ có nước lọc, anh còn lắc lắc.

"..." Lâm Uyên Bạch một lần nữa nhú mày.

Nếu còn gọi tên anh, hình như luôn cảm thấy đang gián tiếp kéo gần khoảng cách giữa hai người, chủ yếu là lại thấy giống lúc trước.

Ngón tay cô bắt ngờ bị nắm chặt, cô nhìn thấy vết hằn của anh trượt đi.

Anh đặt cốc nước xuống, một tay chống lên bàn, nửa người trên đổ xuống, đón lấy hơi nước nóng bốc lên nhìn thẳng vào cô: "Lâm Uyển Bạch, em đưa ra đề nghị kết thúc quan hệ với anh, thật sự chỉ vì bà ngoại đã xuất viện, không cần tiền nữa?"

Trái tim Lâm Uyển Bạch chợt đập lỡ nhịp.

"Anh có ý gì..." Hơi thở của cô gấp gáp, có thứ gì giấu sâu trong lòng chỉ sợ sẽ bị vạch trần.

"Ha..." Hoắc Trường Uyên cười khẩy một tiếng, nhớ lại cảnh tượng một nhà ba người lúc trước ở sân bắn, trong mắt anh ánh lên một tia sáng lạnh lẽo: "Muốn gấp gáp kết thúc với anh như vậy, lẽ nào không phải vì muốn sống chung với Yến Phong?"

"Không liên quan tới anh..." Lâm Uyển Bạch mím môi, dường như vừa thở phào nhẹ nhõm.

"Em muốn làm mẹ kế của người ta vậy sao?" Cả ánh mắt và giọng nói của Hoắc Trường Uyên đều lạnh như băng.

Lâm Uyển Bạch run người, buộc phải nghiêng răng nhắc nhở: "Cũng chẳng liên quan tới anh!"

Hoắc Trường Uyên đứng phắt dậy, trên người anh chỉ còn lại chiếc áo sơ mi trắng, cổ áo mở hé hai cúc, cả người đều hướng về phía trước, giống như một con sói chỉ chờ ăn mồi.

Bà vai bị nắm chặt, Lâm Uyển Bạch trở nên hoang mang.

Một giây sau, quả nhiên cả gương mặt và bờ môi mỏng của anh đều áp xuống. Cô gấp gáp nghiêng đầu: "Hoắc Trường Uyên, anh uống say rồi!"

"Ha ha..."

Không biết có phải là cuối cùng cô cũng gọi tên mình hay không, Hoắc Trường Uyên khẽ bật cười.

Nhưng anh không hề có ý rời đi, ngược lại càng quá đáng hơn, giro tay trượt từ mái tóc cô xuống xương quai xanh, giọng nói trầm ôn cũng đồng thời vang lên: "Em đang run rẩy."

Đâu chỉ là run rẩy, Lâm Uyển Bạch có cảm giác từng hơi thở của mình cũng đang run lên.

Ánh sáng trong đôi mắt Hoắc Trường Uyên lúc này quá quen thuộc. Khi ý thức được điều bất ổn, cô gần như lập tức nhảy dựng lên khỏi ghế định tránh ra xa.

Nhưng đã không kịp nữa. Cô vừa cất bước thì eo đã bị một nguồn sức mạnh cố định, sau đó hoàn toàn bị ném xuống sofa. Không đau, nhưng cảm giác thăng thốt đã hoàn toàn nhấn chìm cô.

Lâm Uyển Bạch bị đè xuống dưới người anh, girong mắt nhìn anh cởi toàn bộ cúc áo sơ mi.

Khi anh chuẩn bị nhào tới thì vang lên tiếng gõ cửa.

Lâm Uyển Bạch đứng người trong giây lát rồi nghe thấy giọng Yến Phong vang lên bên ngoài: "Tiểu Uyên, anh đây, Châu Châu để quên balo ở nhà em rồi!"

Cô còn bàng hoàng hơn cả lúc này.

"Tiểu Uyên?" Dường như không thấy cô đi ra, giọng nói ngoài cửa tiếp tục vang lên: "Anh thấy nhà em vẫn còn sáng đèn, thế nên mới lên đây, em ngủ rồi à?"

"Tiểu Bạch Tiểu Bạch, mở cửa nào!" Cùng với đó là giọng nói trẻ con.

Lâm Uyển Bạch hoàn toàn hoảng hồn, không biết nên làm sao mới phải.

Bầu không khí vốn đang căng thẳng bên trong cũng vì tiếng gõ cửa này mà càng thêm bộc phát.

Hoắc Trường Uyên nhìn chằm chằm sự hoảng hốt của cô, bờ môi mỏng ghé vào tai cô: "Anh bỗng nhiên rất muốn biết, nếu để Yến Phong thấy anh ở đây sẽ có biểu cảm thế nào."

Ngay sau đó, anh làm động tác đứng lên định ra mở cửa.

"Đừng!"

Lâm Uyển Bạch sợ hãi lắc đầu.

Thấy anh không màng, cô gần như ôm chặt cánh tay anh, nói giọng van vi: "Đừng mà!"

Trước kia từng có chuyện như vậy xảy ra. Lúc đó Tiêu Vân Tranh mang đồ ăn sáng đến cho cô cũng trùng hợp bắt gặp Hoắc Trường Uyên, nhưng nếu là Tiêu Vân Tranh còn ở, lại đúng là Yến Phong, hơn nữa còn có Tiểu Châu Châu...

Hoắc Trường Uyên cạy từng ngón tay của cô ra, ngồi xuống bên cạnh.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy, xác định anh không còn động thái nào nữa, mới thở phào.

Cô như lăn xuống sofa, dùng tốc độ nhanh nhất để sửa sang lại quần áo. Sau khi chắc chắn không còn chỗ nào nhăn nhúm, cô mới cầm chiếc balo ở trong góc lên, chạy ra phía cửa.

Cô mở hé cửa ra, Yến Phong vẫn đang giữ tư thế gõ cửa: "Gõ lâu như vậy em mới xuất hiện, anh còn tưởng em ngủ rồi."

"Chưa, ban nãy ở trong bếp không nghe thấy..." Lâm Uyển Bạch chột dạ ngẩng đầu lên.

Tay từ đầu tới cuối vẫn đặt trên nắm đấm cửa, sợ mở rộng quá sẽ nhìn thấy có người bên trong.

"Lúc đi vội vàng quá, thằng nhóc này lúc nào cũng quên cái nọ quên cái kia!" Yến Phong mỉm cười đón lấy ba lô. Chẳng mấy chốc, anh ấy phát giác ra điều bất thường, bèn quan tâm hỏi: "Tiểu Bạch, không sao chứ? Sắc mặt của em trông không tốt lắm!"

"Em không sao, không sao..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu, thanh âm thậm chí có phần gấp gáp: "Anh Yến Phong, không còn sớm nữa, anh mau đưa Châu Châu về nghỉ ngơi đi!"

Mặc kệ ánh mắt nghi ngờ của Yến Phong, cô chỉ muốn đối phương khản trương rồi đi.

Nhưng chuyện Lâm Uyển Bạch sợ hãi vẫn cứ xảy ra.

Có tiếng bước chân vững vàng và một cái bóng ập xuống, sau đó là giọng nói của đàn ông đột ngột cất lên: "Sao lâu quá vậy?"

Cũng giống như sự xuất hiện của anh vậy, bất ngờ và đương nhiên.

Yến Phong suýt nữa làm rớt con trai, cho dù cố gắng bình tĩnh đến đâu, giọng nói cũng pha chút run rẩy: "Hoắc tổng?"

"Thì ra là anh Yến." Khuôn mặt lạnh nhạt thường ngày của Hoắc Trường Uyên lúc này nhuốm vẻ uể oải, thậm chí còn có chút chậm chạp, ngữ khí băng quơ: "Hai người nói chuyện đi, tôi không làm phiền nữa."

Nói xong, anh làm động tác quay người đi vào nhà.

Giống như một chủ nhân nam của căn nhà này vậy, chỉ là nghe thấy tiếng gõ cửa nên qua xem một chút.

Cổ họng Lâm Uyển Bạch căng ra, hàm răng nghiến lại như sắp cắn nát tới nơi.

Nhất là khi thấy ánh mắt khó tin của Yến Phong khi nhìn cô.

Với tình huống này, cô không giải thích được gì dù chỉ nửa câu, bởi vì Hoắc Trường Uyên xuất hiện trong nhà mình, áo sơ mi hơi hé mở, trên lồng ngực còn ẩn hiện những dấu vết của một màn giằng co, những gì hiện ra trong đầu chỉ có mờ ám.

"Không cần đâu, có lẽ tôi mới là người quá rầy." Cả biểu cảm và giọng nói của Yến Phong đều hơi cứng đờ lại.

Cậu nhóc dường như cũng không ngờ được cảnh tượng này, từ đầu tới cuối chỉ úp mặt vào lòng Yến Phong không lên tiếng.

Anh ấy hơi nâng thẳng bé lên, rồi xách cặp quay người đi từng bước xuống nhà. Sau vài tầng có phần hỗn loạn, anh ấy bắt đầu hỏi hận tại sao mình quay trở lại.

Tiếng bước chân trên hành lang dần biến mất, Lâm Uyển Bạch chỉ biết đứng đờ ra đó như khúc gỗ một lúc rất lâu, đầu óc cũng hoàn toàn trống rỗng.

Cuối cùng, khi Yến Phong quay người, tặng cho cô một ánh mắt, mọi thất vọng bên trong như một con dao sắc lẹm phóng thẳng về phía cô.

"Nhìn gì chứ, đã đi mất dạng rồi!"

Ngọn đèn cảm ứng vừa tắt đã lại bật sáng cùng giọng nói trầm thấp của người đàn ông.

Hoắc Trường Uyên kéo giật cánh tay cô, một giây sau, cô hát ra thật mạnh.

Anh bỗng chốc nheo mắt lại, một lần nữa kéo tay cô, nắm chặt, không cho cô cơ hội giằng ra nữa.

Lâm Uyên Bạch không thoát được khỏi sự kiểm soát của anh, nhưng ánh mắt thì lờm anh rất dữ, giống như một lột da anh vậy. Sự ám ức dâng trào trong lòng nhấn chìm cô: "Hoắc Trường Uyên, anh cố tình!"

"Em sợ họ biết quan hệ của chúng ta đến vậy sao?" Hoắc Trường Uyên vẫn đang cố nhìn con giận, nghiêm mặt hỏi.

"Anh chẳng hiểu gì cả!" Lâm Uyên Bạch cắn răng.

"Ha..." Hoắc Trường Uyên cười khẩy, nói khó nghe như một lưỡi dao: "Vậy thì đã sao. Em cũng là người tôi từng ngủ."

Không có gì bất ngờ, Lâm Uyên Bạch bị thương bởi lưỡi dao đó, mặt bỗng chốc trắng bệch, chỉ cảm thấy trái tim lạnh ngắt.

Việc này cô dĩ nhiên sẽ không quên...

Nếu không phải vì xảy ra đêm ngoài ý muốn đó trước, sau đó lại bán đứng bản thân, khi gặp lại Yến Phong, cô cũng không khó mở lời đến vậy.

Hoắc Trường Uyên nhũn mày, dường như cũng ý thức được câu nói của mình không ổn. Anh cũng chỉ gượng gạo một chút, khi lên tiếng lần nữa ngữ khí còn âm u hơn: "Em không muốn đi theo tôi đến vậy, chẳng qua là muốn làm mẹ kế của người ta sao?"

Lâm Uyên Bạch cuộn chặt tay lại.

Móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, cô cố gắng kiềm chế sự kích động muốn gào rú lên với anh, cất giọng run rẩy: "Hoắc Trường Uyên, tôi nói lại lần cuối cùng, quan hệ của chúng ta kết thúc rồi! Tôi hy vọng từ nay về sau hai chúng ta không còn liên quan với nhau nữa!"

Lần này là Hoắc Trường Uyên hất mạnh cô ra.

Anh sai bước đi vào trong, nhưng không ở lại quá lâu, mấy giây sau đã trở ra, trong tay cầm theo áo vest, một người toàn mùi khó chịu lướt ngang qua cô.

Lâm Uyên Bạch gần như đóng cửa trong vô thức rồi khóa chặt.

Trở về giường, cô kéo chăn kín mít.

Thật mệt mỏi.

...

Suốt một tuần sau đó, Lâm Uyên Bạch sống chẳng ra sao.

Cô bạn thân Tang Hiểu Du chạy đi du lịch, ngay cả một người để tâm sự cũng không có. Khoảng thời gian này cô cũng không dám chủ động liên lạc với Yến Phong, cho đến tận Chủ Nhật khi cô đang nằm như chết trôi ở nhà thì có người gõ cửa.

Bây giờ Lâm Uyên Bạch hơi ám ảnh với những tiếng gõ cửa, cô do dự nhích dần ra phía cửa.

Cô bò lên mất thần, khi nhìn rõ người bên ngoài bấy giờ mới chết sững. Cô mở cửa từ từ có phần run sợ.

Giống như buổi sáng tuần trước, bên ngoài có Yến Phong và Tiểu Châu Châu, vẫn xách theo một túi đồ mua từ siêu thị.

Giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy, sau khi bước vào, Yến Phong xách mọi thứ vào bếp, bắt đầu bận rộn. Vì theo quân đội đã lâu, động tác của anh còn nhanh chóng và gọn ghẽ hơn cô nữa.

Buổi chiều là lúc nắng mãnh liệt nhất, trong phòng đâu đâu cũng có mùi thơm.

Có điều sau khi Lâm Uyên Bạch ngồi xuống thì lập tức thấp thỏm bất an. Quả nhiên không bao lâu sau khi bữa cơm bắt đầu, Yến Phong đang gấp thức ăn chợt khựng lại.

"Tiểu Uyên, anh vẫn luôn cho rằng em và Hoắc tổng chỉ có quan hệ công việc." Nói tới đây, Yến Phong hơi ngừng lại, nhũn mày rõ ràng: "Có điều em không nên giấu anh, khiến anh có cảm giác bị làm thẳng góc lừa gạt, xoay vắn."

"Em xin lỗi..." Lâm Uyên Bạch cắn môi cúi đầu.

Cô thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt anh, sợ sẽ nhìn thấy sự hụt hẫng và chán ghét trong đó, thậm chí là ghê tởm...

"Hai người bắt đầu từ khi nào vậy?" Yến Phong lại hỏi.

Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, đáp lại một câu rất khế: "Bọn em đã không còn quan hệ nữa rồi..."

"Tiểu Uyên, nếu em không muốn nói, anh sẽ không làm khó." Yến Phong thấy vậy, những lời vốn dĩ treo bên miệng đều được nuốt xuống, cuối cùng hóa thành một tiếng thờ dài: "Nếu cần giúp đỡ thì cứ nói với anh."

"Vâng..." Chóp mũi Lâm Uyển Bạch hơi cay cay.

Anh luôn là như vậy, dù xảy ra chuyện gì đều ôn hòa như thế, không nổi mắng cô dù chỉ một câu.

Vì bàn luận tới Hoắc Trường Uyên nên bầu không khí có vẻ kỳ lạ hơn nhiều, cho tới khi thẳng nhóc không nhịn được nữa lấy đũa gõ vào bát, bữu môi với cô: "Tiểu Bạch, vì sao cô không dỗ con! Không thấy con cũng ghen tỵ sao!"

Trái tim nặng nề của Lâm Uyển Bạch trong phút chốc nhẹ nhõm hẳn.

Chập tối, Yến Phong còn có việc, hơn ba giờ chiều đã dẫn con trai ra về. Thằng nhóc được dỗ dành trước khi về còn ngượng ngùng thom cô một cái.

Tiền bố con họ về, Lâm Uyển Bạch trở về giường nằm thẳng cẳng, mới đó di động đã rung lên.

Cô mở ra xem, là một tin nhắn thông báo tự động của ngân hàng.

Khi nhìn rõ nội dung tin nhắn, Lâm Uyển Bạch ngồi bật dậy khỏi giường. Không phải thứ gì khác, chính là thông báo có tiền đổ vào tài khoản. Cô kiểm tra kỹ từng chữ số không đằng sau. Hai trăm ngàn tròn, không nhiều cũng không ít.

Mà tấm thẻ này chính là thẻ mà Hoắc Trường Uyên đưa cô khi trước.

Lâm Uyển Bạch cầm di động đi tới bên giường, chiếc thẻ ngân hàng đang nằm yên lặng bên trong ngăn kéo.

Trong tầm mắt, trên tấm gương trang điểm bên cạnh ngoài hiện rõ khuôn mặt mím môi của cô ra thì còn soi vào chiếc chìa khóa nhỏ đựng đưa trên xương quai xanh, kim cương sáng lấp la lấp lánh.

"Sau này đi tới đâu cũng bắt buộc phải đeo!"

"Lúc nào cũng phải đeo nó lên cổ!"

"Tắm rửa cũng không được tháo xuống!"

...

Giọng nói bá đạo của người đàn ông vang bên tai hết lần này đến lần khác, chữ nào chữ nấy đều rất rõ ràng.

Lâm Uyển Bạch bất giác nhớ tới lần trong nhà vệ sinh đó. Anh kéo cổ áo của cô ra, ngón tay khẽ gảy chiếc chìa khóa lên và nói: "Thật ngoan".

Hít sâu một hơi, cô cầm chiếc thẻ ngân hàng lên, đồng thời tháo sợi dây chuyền xuống.

...

Thứ Hai, Lâm Uyển Bạch tranh thủ giờ nghỉ trưa bắt xe tới Hoắc Thị.

Từ cửa xoay đi vào, tới trước quầy lễ tân sang sảnh, bên trong là một nhân viên cô chưa gặp bao giờ.

"Chào cô, phiền cô một chút, tôi muốn tìm Hoắc tổng."

~Hết chương 99~

*Spoil: "Tôi có thể dùng một vài thủ đoạn ép buộc em tiếp theo theo tôi, chỉ là tôi không muốn làm vậy nữa."

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100

Không đi cùng quản lý tới bàn công việc, lại không giống như trước kia có Hoắc Trường Uyên dẫn dò trước, nên cô nhân viên lễ tân hỏi cô: "Có hẹn trước không ạ?"

"Không có..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

"Thật ngại quá, nếu không có hẹn trước thì phiền chị hẹn trước đi ạ!" Cô lễ tân thái độ lịch sự mà kiên quyết: "Nhưng lịch trình của Hoắc tổng rất kín, cho

dù hẹn trước cũng chưa chắc đã gặp được, trước mắt đã sắp xếp tới ba tháng sau rồi."

"..." Lâm Uyển Bạch mỉm môi.

Cô bỗng nhiên phát hiện, thì ra đến gặp anh một lần cũng không phải chuyện dễ dàng.

Lâm Uyển Bạch không còn cách nào khác, đành quay người đi ra ngoài. Khi sắp bước qua cánh cửa xoay, cô nghe thấy phía sau có người gọi mình: "Cô Lâm!"

"Trợ lý Giang!" Cô quay đầu, nhìn thấy Giang Phóng trong bộ đồ công sở.

"Cô Lâm, cô tới tìm Hoắc tổng sao?" Giang Phóng hỏi.

"À..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, thành thật nói: "Tôi tìm anh ấy có chút việc, nhưng không có hẹn trước nên hình như không được..."

Biểu cảm và giọng nói của Giang Phóng đều có vẻ hơi kích động: "Quá đơn giản, để tôi dẫn cô lên."

Đi thang máy lên tầng cao nhất, văn phòng tổng giám đốc quyền lực đập thẳng vào mắt.

Giang Phóng dẫn cô đi thẳng một mạch đến cửa, giơ tay gõ, sau đó đẩy cửa ra, cung kính báo cáo: "Hoắc tổng, có khách tới!"

Trước bàn làm việc rất lớn, Hoắc Trường Uyên nằm bò bên trên, hai bên trái phải là hai chồng tài liệu cao như núi, màn hình máy tính bên cạnh còn đang hiển thị chế độ chờ, có tiếng bút máy sột soạt viết lên giấy.

Chiếc áo vest được treo sau lưng ghế, bả vai bên cầm bút hơi run rẩy. Anh cúi đầu, giống như một người đang nghiêm túc suy nghĩ.

Nghe tiếng Giang Phóng báo cáo, anh không ngẩng lên mà chỉ "ừm" một tiếng.

Giang Phóng liếc nhìn cô, sau đó cúi đầu, lịch sự lùi ra rồi đóng cửa.

Lâm Uyển Bạch đứng nguyên tại chỗ một lúc, cũng không thấy anh ngẩng lên, đành tiếp tục tiến thêm, cho đến khi cô đứng ở một vị trí chỉ cách bàn làm việc mấy bước chân.

Bấy giờ cô mới phát hiện, trên bàn làm việc không chỉ có những chồng tài liệu cao ngất, còn có một cốc cà phê đã nguội ngắt và một hộp cơm, xem ra đây là bữa trưa thư ký đặt cho anh.

Khi nhìn lướt qua, cô hơi khựng lại.

Không phải sơn hào hải vị gì, chỉ là một bát mì, không biết mùi vị có ngon hay không. Đũa được đặt bên trên, chưa mở ra, hình như anh còn chưa ăn miếng nào mà chất đống vào đó.

Lâm Uyển Bạch định thần lại, lên tiếng: "Hoắc tổng..."

Chiếc bút máy trong tay Hoắc Trường Uyên khựng lại. Anh ngẩng phắt đầu lên, con ngươi lập tức co rụt lại.

"Xin lỗi, chiếm dụng một chút thời gian cá nhân của anh..." Lâm Uyển Bạch siết chặt đai túi xách.

"Nói đi." Hoắc Trường Uyên ngả người ra sau.

Lâm Uyển Bạch rút thẻ ngân hàng từ trong túi xách ra, đặt lên mặt bàn: "Hôm qua em nhận được tin nhắn, lại có thêm hai trăm ngàn được chuyển vào..."

"À, việc này hà." Hoắc Trường Uyên đóng nắp bút lại, nơi đáy mắt ánh lên cảm xúc gì đó, ngữ khí hờ hững: "Chắc là Giang Phóng quên mất."

"Nếu chúng ta đã kết thúc quan hệ rồi, em cũng không thể cầm tiền của anh nữa. Thế nên... chiếc thẻ này chung quy vẫn phải trả cho anh." Lâm Uyển Bạch nói liền một mạch, rồi thu tay về.

"Em tới đây là vì chuyện này?" Hoắc Trường Uyên nhìn cô chăm chú.

"Còn nữa..." Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt.

Dưới cái nhìn chòng chọc của anh, cô rút ra hai thứ: "Chìa khóa và sợi dây chuyền này..."

Không giống như chiếc thẻ kia, khi buông chiếc chìa khóa khỏi tay dường như có phần khó khăn.

Giương mặt Hoắc Trường Uyên thoáng qua một sự hụt hẫng, nhưng nếu nhìn kỹ thì hình như lại chẳng có cảm xúc gì.

Khi anh lên tiếng, rõ ràng đã lạnh nhạt hơn mấy phần: "Thứ gì tôi đã tặng rồi là không lấy lại. Nếu em không muốn lấy nữa thì ra cửa rẽ phải, có thùng rác!"

"Vậy tùy anh xử lý..." Đôi tay để sau lưng của Lâm Uyển Bạch nắm lại với nhau.

Dường như Hoắc Trường Uyên hừ lạnh một tiếng, cánh tay xắn tay áo bất ngờ giơ lên, sợi dây chuyền hình chìa khóa nạm kim cương đó lập tức rơi vào thùng rác bên cạnh.

Giống như lúc anh tặng cô vậy, chỉ phát ra một tiếng bí bách.

Lâm Uyển Bạch tròn tròn mắt nhưng cũng không cảm thấy quá bất ngờ, đây hoàn toàn là tác phong giải quyết mọi chuyện của anh.

Có điều khi nhìn thấy thứ xa xỉ và quý giá đó bị anh ném đi như rác, cô không chỉ tiếc tiền, mà càng tiếc sợi dây chuyền. Cô không thể nhặt lên như lúc trước, thế nên suốt cả quá trình chỉ nắm chặt tay: "Không làm phiền Hoắc tổng nữa."

Nói xong, Lâm Uyển Bạch định quay người rời đi.

"Lâm Uyển Bạch, em thật sự không suy nghĩ kỹ thêm sao?"

Lâm Uyển Bạch dừng bước, ngược mắt lên, đôi mắt sâu hút kia chưa từng rời khỏi cô.

Dĩ nhiên cô biết anh ám chỉ điều gì.

Gần như cùng lúc anh lên tiếng, trái tim cô dâng lên chút thất vọng, hơn nữa đồng thời còn có kháng cự và từ chối.

Lâm Uyển Bạch đứng thẳng lưng lên một chút. Cô không lên tiếng, nhưng thái độ và biểu cảm trầm mặc đã nói rõ tất cả.

Khi cô quay người chuẩn bị đi ra phía cửa, giọng trầm của Hoắc Trường Uyên một lần nữa vang lên, mang theo một sự u ám khó che giấu: "Lâm Uyển Bạch, tôi cũng có thể giống như trước kia, dùng một chút thủ đoạn để ép buộc em tiếp tục đi theo tôi."

Lâm Uyển Bạch một lần nữa buộc phải dừng bước.

"Anh..." Cô quay đầu, nghiêng răng trừu tượng nhìn anh.

Đúng là câu nói của anh không hề có ý giả tạo, anh cũng hoàn toàn có được bản lĩnh ấy.

Có câu dân đầu không lại quan, quan đầu không lại thương. Một người có thân phận và địa vị như anh dường như muốn gì là sẽ có được thứ ấy. Trước kia cô cũng từng bị dồn ép và đường cùng mới chủ động tới cầu xin anh...

Tựa hồ cảm giác tuyệt vọng ấy một lần nữa tràn về.

Con phần nộ dâng lên trong lồng ngực Lâm Uyển Bạch không có nơi nào bộc phát. Cô nghe thấy anh lại nói một câu trầm thấp: "Chỉ là tôi không muốn làm như vậy nữa."

"..." Cô sững người.

Trong trái tim dường như bị lấp đầy cô đại, mọc tứ tung tùm lùm.

Ngoài cửa bất ngờ vang lên tiếng gõ cửa, hình như là cấp dưới của anh, người đó cất giọng cung kính: "Hoắc tổng, hội nghị cổ đông sắp bắt đầu rồi ạ!"

Lâm Uyển Bạch rời đi, bước chân có phần luống cuống.

...

Mặt trời hết mọc rồi lại lặn, từng ngày trôi qua trong yên bình.

Hết giờ làm, Lâm Uyển Bạch từ trong tòa nhà văn phòng đi ra, khi chuẩn bị qua đường thì chiếc xe Jeep quân đội lái tới trước mặt cô.

Cô ngồi vào trong, có phần khó xử: "Anh Yên Phong, anh không cần qua đón em đâu, thật ra em quen ngồi xe buýt hơn..."

"Mấy hôm nay anh đều không bận, hơn nữa chủ yếu là Châu Châu muốn gặp em!" Yên Phong cười ôn hòa.

"Tiểu Bạch, một ngày không được gặp cô, con liền hoang mang!" Thăng nhóc ở phía sau lập tức thò đầu ra.

"..." Lâm Uyển Bạch hoàn toàn bại trận.

Chiếc xe đi vào đường lớn, cô nghĩ ra điều gì, chợt hỏi: "Hình như lâu lắm rồi không gặp Tiêu Văn Tranh?"

Trước kia mỗi lần có Yên Phong là Tiêu Văn Tranh rảnh rỗi lại bám xung quanh.

"Cậu ấy à, nhà có việc suốt." Yến Phong giải thích.

Lâm Uyên Bạch gật gù, không hỏi thêm nữa.

Ngược lại, Yến Phong quay đầu nhìn cô, mỉm cười lên tiếng: "Tiểu Uyên, thứ Bảy tuần sau là sinh nhật em, vừa hay anh cũng không có việc gì, tới lúc đó tìm một thôn nghỉ dưỡng, chúng ta thả lỏng một chút được không?"

Lâm Uyên Bạch ngẩn người, cô cũng suýt quên mất.

Có điều cô không đồng ý ngay, ngược lại nét mặt rầu rĩ: "Tuần sau e là không được..."

Khi gần tan làm, quản lý gọi cô vào văn phòng.

Nói là có một dự án mới cần phải đi tình khảo sát, sáng thứ Sáu xuất phát, có lẽ mất khoảng ba ngày, bảo cô đi theo cùng.

"Vì sao chứ?" Thăng bé ngồi sau lại thò đầu lên.

Lâm Uyên Bạch nhìn Yến Phong cũng đang khó hiểu như thế, giải thích thành thật: "Lãnh đạo sắp xếp em tới thành phố S công tác, thứ Sáu phải đi rồi."

"Thành phố S?" Yến Phong hỏi.

"Đúng vậy..." Sau khi gật đầu, Lâm Uyên Bạch bắt gặp ánh nhìn.

Bởi vì dự án này không phải chỉ có riêng công ty cô mà là hợp tác cùng Hoắc Thị. Thế nên, tới lúc đó bên ấy có lẽ cũng sẽ có người phụ trách xuất hiện.

Nhưng chuyện nhỏ như vậy, chắc không thể rầm rộ tới mức để Hoắc Trường Uyên đích thân đi...

Nghĩ như vậy, cô cũng yên tâm hơn nhiều.

Lâm Uyên Bạch mỉm cười, nhún vai: "Anh Yến Phong, chỉ là sinh nhật thôi mà, cũng không phải chuyện gì to tát. Nhưng cũng không sao, hoặc đợi em đi công tác về hai người làm bù cho em cũng được."

Yến Phong nghe xong cũng cười, nhưng nét mặt có phần dăm chiêu.

...

Sáng thứ Sáu, Lâm Uyên Bạch đi xe buýt ra sân bay.

Còn chưa xuống xe cô đã nhận được hai cuộc điện thoại.

Người đầu tiên gọi là Yến Phong, hỏi cô có tới sân bay không, chắc là chỉ muốn thể hiện sự quan tâm, nói vài ba câu thì cúp máy. Sau đó người thứ hai là quản lý, thúc giục cô đã đi tới đâu rồi.

Lâm Uyên Bạch vừa trả lời vừa cầm hành lý chạy qua cửa ra vào.

Bởi vì thời gian đi công tác khá ngắn, cô cũng không dùng vali mà chỉ đeo một chiếc balo hai quai, mang theo các đồ vệ sinh hằng ngày và quần áo thay giặt là được, không nặng chút nào.

Đi thang máy lên, chẳng mấy chốc cô đã tìm thấy quản lý.

Khi nhìn thấy rõ người đứng bên cạnh quản lý, bước chân Lâm Uyên Bạch chợt khựng lại.

Có lẽ vừa làm xong thủ tục bay, thê lên máy bay và chứng minh thư vẫn còn cầm trong tay, quản lý mồm miệng tía lía, trên mặt chỉ toàn những nụ cười nịnh nọt, bên cạnh có một người đàn ông cao lớn mặc áo vest đen đứng bên cạnh.

Khuôn mặt hơi nghiêng lộ rõ những đường nét sắc bén, đôi mắt thâm trầm.

Dường như đã nhìn thấy cô, quản lý lập tức vẫy tay: "Tiểu Lâm, còn ngại ra đó làm gì, mau qua đòi thẻ lên máy bay!"

Lâm Uyên Bạch giữ chặt hai quai balo, bấm bụng chạy qua.

"Hoắc tổng..." Cô hơi cúi đầu.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên hờ hững liếc nhìn cô.

Lúc này Giang Phóng đi từ trong đoàn người ra, trong tay cũng cầm theo thẻ lên máy bay, lễ phép đưa cho Hoắc Trường Uyên, sau đó hai người họ đi qua cửa kiểm tra an ninh trước.

Dưới sự thúc giục của quản lý, Lâm Uyên Bạch cũng làm một loạt các thủ tục. Nhìn cái bóng lạnh lùng phía trước đã đi vào phòng chờ của khách VIP, cô vẫn còn cảm thấy ngỡ ngàng trước sự xuất hiện của anh.

Có điều không ngờ, phía sau còn có chuyện khiến cô bất ngờ hơn nữa.

Các chuyến bay buổi sáng không bị trì hoãn, vào trong chưa bao lâu đã có thông báo lên máy bay.

Lâm Uyên Bạch đi theo phía sau quản lý. Với tư cách là đi công tác, họ dĩ nhiên chỉ ngồi khoang thường. Cô cầm theo thẻ đi tìm lần lượt từng hàng ghế, sau đó nhìn thấy Giang Phóng đứng ở giữa hàng đang bỏ hành lý lên.

Cô quay mặt sang, người ngồi bên cạnh cửa sổ kia không phải Hoắc Trường Uyên thì là ai?

Lâm Uyên Bạch sững sờ.

Mà chiếc vé trong tay cô cũng ghi vị trí chính giữa, tức là bên cạnh anh...

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, há hốc miệng: "Anh..."

Giang Phóng vừa bỏ xong hành lý lên trên, thấy vậy vội thay sếp trả lời: "Gần đây vé máy bay hết nhanh quá, khoang hạng nhất đều hết chỗ cả rồi, thế nên chỉ còn khoang thường thôi. Cũng may chỉ có hơn hai tiếng, cố gắng một chút là đến nơi."

"..." Lâm Uyên Bạch một lần nữa nghẹn lời.

Bây giờ không phải mùa du lịch, hơn nữa đây lại là chuyến bay sớm nhất tới thành phố S. Quan trọng nhất là, với địa vị và thân phận của Hoắc Trường Uyên, lại không giành được vé khoang hạng nhất? Bét nhất cũng phải là khoang thương gia chứ...

Nhưng đối diện với vẻ mặt đầy nghiêm túc của Giang Phóng, cô không tiện hỏi thêm.

Phía sau, hành khách lần lượt đi lên, các tiếp viên hàng không đã nhắc nhở hành khách khẩn trương ổn định chỗ ngồi.

Lâm Uyên Bạch nhìn một Hoắc Trường Uyên vẫn mãi quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, nắm chặt thẻ trong tay, cô đành ngồi xuống.

Cô bỏ balô lên giá để đồ dưới chân, đang cúi đầu chuẩn bị cài dây an toàn thì ở hàng ghế phía sau có tiếng hành khách vọng tới: "Thật ngại quá, anh có tiện đổi chỗ không?"

Lâm Uyên Bạch cảm thấy giọng nói đó rất quen nên quay đầu lại nhìn.

Vừa nhìn, cô lập tức thảng thốt.

Yến Phong vẫn đang bế Châu Châu trong lòng. Nó lúc lắc cái đầu, đang khoa trương khuơ tay múa chân: "Tiểu Bạch, Surprise!"

"Anh Yến Phong, Châu Châu?" Lâm Uyên Bạch tròn mắt, nhìn một lớn một nhỏ xuất hiện trước mặt: "Sao hai người..."

"Chẳng phải anh nói cuối tuần không có việc gì sao, cùng em đi công tác." Yến Phong rướn môi cười, rồi lại hỏi vị khách ở bên cạnh lần nữa: "Anh à, có tiện đổi chỗ không?"

"Được chứ, được chứ!" Vị khách đó hình như đi một mình. Thấy họ quen nhau, nên người ấy đồng ý rất thoải mái.

Lâm Uyên Bạch vẫn chưa tỉnh ra được, vô thức nghiêng đầu nhìn Hoắc Trường Uyên.

Suốt cả quá trình, anh chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, để lại cho cô một góc nghiêng lạnh nhạt. Còn vị khách đổi chỗ đã xách túi qua, còn cậu nhóc phía sau thì sốt sắng thúc giục cô: "Tiểu Bạch, cô mau qua đây ngồi đi! Mau lên nào!"

"À được..." Lâm Uyên Bạch lặng lẽ đứng dậy.

Khoang máy bay vang lên tiếng loa, các tiếp viên hàng không đã bắt đầu làm các thủ tục kiểm tra an toàn trước chuyến bay.

Một dãy ba vị trí, ở giữa đôi thành người đàn ông lạ mặt. Giang Phóng ngồi ngoài cùng, sóng lưng lạnh rần rần, đằng sau thì thoảng lại có tiếng nói chuyện vọng tới.

"Sao hai người không nói gì với em..."

"Thứ Bảy định chúc mừng sinh nhật em, vừa hay Châu Châu cũng chưa tới thành phố S bao giờ nên coi như đi du lịch."

"Như thế thì mệt lắm..."

"Không mệt! Vốn dĩ định tạo bất ngờ cho em ở sân bay. Tại thang nhỏ này dậy muộn quá, suýt nữa thì không kịp..."

...

Giang Phóng len lén nhìn sếp nhà mình, sắc mặt đã trầm tối không thể trầm hơn.

Chuyến bay kéo dài hai tiếng mười phút, mới đó đã hạ cánh xuống sân bay thành phố S. Hai bố con Yến Phong đi theo cô, thế nên cũng ở chung một khách sạn.

Trước khi đi công tác đã đặt sẵn phòng khách sạn nên khi tới chỉ cần giao chứng minh thư là xong.

Khi Lâm Uyên Bạch lấy thẻ phòng, bất giác liếc nhìn chiếc thẻ trong tay Hoắc Trường Uyên.

Anh ở đối diện mình...

Yến Phong lúc này cũng xuất trình chứng minh thư và thẻ ngân hàng: "Phiền cô cho tôi phòng bên cạnh cô này!"

"Vâng, anh đợi một chút!" Cô lễ tân vội vã nhận lấy, vài giây sau mỉm cười nói: "Vừa hay có một vị khách trả phòng, phòng này sẽ dành cho anh!"

"Cảm ơn cô." Yến Phong mỉm cười.

Đặt phòng xong, Yến Phong tay trái dắt con trai, tay phải cầm lấy balo của cô một cách tự nhiên: "Tiểu Uyên, chúng ta đi thôi."

Lâm Uyên Bạch gật đầu, sau đó hai người lớn một trẻ nhỏ đi về phía thang máy.

Lần này, Giang Phóng hoàn toàn không dám nhìn sắc mặt của sếp nữa.

Thật đáng sợ...

~Hết chương 100~

*Spoil: "Đã nói chỉ được hát cho mình tôi nghe cơ mà?"

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101

Sắp xếp xong phòng nghỉ là bắt đầu tập trung vào công việc.

Tại điểm đến có công ty tiếp đón, cả ngày họp hành không ngừng, tới buổi tối không tránh khỏi có những bữa tiệc cần góp mặt, ai cũng phải dự, Lâm Uyên Bạch cũng không ngoại lệ. Có điều sau khi kết thúc, hình như lại phải tiếp tục đi hát.

Nghĩ tới chuyện hai bố con Yến Phong theo mình đi công tác, trong lòng cô có chút áy náy, nên không muốn đi hát cho lắm.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô: "Sao vội về thế?"

"Tiểu Lâm, cô không thể đi được!" Anh vừa mờ lờ, quản lý lập tức lên tiếng: "Thật không nể mặt mọi người gì cả! Ăn cơm xong rồi, vội gì một chốc một lát chứ. Đi nào đi nào, đi thẳng tới điểm tiếp theo!"

Lâm Uyên Bạch không còn cách nào khác, đành đi theo cả đoàn.

Có bốn người từ Băng Thành qua đây, cộng thêm công ty tiếp đón, cả căn phòng kín cũng không hề vắng vẻ.

Lâm Uyên Bạch cảm xúc nước ngọt ngào lọt thỏm giữa đám người, nghe hết bài này tới bài kia, có lúc cũng mơ màng ngủ gục vì những bài hát tình cảm, sau đó lại có người rướn cô hát mấy bài Rock kích động tinh thần nên lại lập tức tỉnh táo.

Cô uống một hớp nước ngọt để bình tĩnh lại. Quản lý như con ruột len lỏi tới bên cạnh cô, cầm cốc bia lên uống cạn.

Sau đó anh ấy nhét micro vào tay cô: "Tiểu Lâm, mau, tôi uống đến độ cổ họng sắp bốc khói rồi! Cô thay tôi làm vài bài đi!"

"Quản lý, tôi..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Lời từ chối còn chưa nói hết, quản lý đã cướp lời: "Đừng có giả vờ! Lần trước phòng đi tụ tập tôi đã nghe cô hát rồi, tôi biết cô hát được hí khúc, tôi gọi cho cô rồi đấy! Hết bài này là đến lượt cô!"

"..." Lâm Uyên Bạch khóc dở mếu dở.

Bài hát trôi qua rất nhanh, liền có người hỏi: "Bài hí khúc này của ai vậy?"

Lâm Uyên Bạch đành phải cầm micro đứng dậy.

Nhạc dạo vang lên, cô hát theo: "Vi cứu Lý lang mà rời khỏi quê nhà, ai ngờ bâng vâng đề tên. Trạng nguyên mặc áo đỏ, đội mũ quan, thật là đẹp mắt!..."

Sau khi hát xong câu cuối cùng, Lâm Uyên Bạch mới âm thầm mở lòng bàn tay ra.

Dưới ánh đèn rực rỡ năm màu, mồ hôi đầm đìa trên tay cũng lấp la lấp lánh.

Trong suốt quá trình hát, cô luôn có cảm giác đầu đầy một đôi mắt bùng bùng như hai ngọn lửa nhìn mình chăm chăm, tựa hồ muốn đốt cháy hai lỗ phía sau lưng cô. Cô chỉ đi đôi giày cao gót ba phân mà đã mấy lần không đứng vững.

Giống như lần trước, khi cô quay người lại thì tiếng vỗ tay rào rào vang lên.

Lâm Uyên Bạch rất ngượng, đặt micro lên bàn rồi chạy về sofa, cầm nước ngọt lên tiếp tục uống.

Người ngồi bên cạnh bắt đầu nịnh: "Hát thật sự rất hay, lát nữa làm thêm vài bài nhé!"

"Đứng đây!" Lập tức có tiếng phụ họa theo.

Lâm Uyên Bạch liếm môi, đành phải ậm ừ cho qua chuyện.

Cô đặt cốc nước ngọt vừa uống hết xuống, Hoắc Trường Uyên nãy giờ vẫn im lặng ngồi ở góc chéo cô 45 độ bất ngờ đứng dậy, dập tắt điếu thuốc trong tay, gõ gõ lên mặt đồng hồ: "Không còn sớm nữa, ngày mai còn buổi họp đây."

Nói câu ấy có nghĩa là muốn giải tán.

Lãnh đạo cao nhất đã lên tiếng, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, cho dù chưa hết hứng thì cũng không ai dám phản bác, lập tức thu dọn đồ đạc đứng lên ra về.

Trở về khách sạn, quản lý nói không có gối ngủ không thoải mái bèn xuống quầy lễ tân xin gối. Lâm Uyên Bạch gạt đầu, một mình đi vào thang máy trước.

Trong suốt quá trình chờ đợi, đằng sau luôn có một cái bóng hắt xuống đầu cô.

Lâm Uyên Bạch quay đầu, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên một tay rút túi quần đang đứng bên cạnh. Ngược ánh sáng, gương mặt anh càng trở nên góc cạnh.

Nghĩ tới thân phận của nhau trong lần công tác này, cô vẫn chào một tiếng: "Hoắc tổng."

Hoắc Trường Uyên không đoái hoài tới cô, bờ môi mông căng ra thành một đường thẳng tắp, gương mặt cũng sầm xuống.

Lâm Uyên Bạch bất giác bặm môi.

Khi ở quán karaoke, hình như cả người anh đều bao trùm một bầu không khí khó chịu. Lúc ra về, không ai dám thở mạnh. Giờ phút này đây, cảm giác ấy chỉ hơn chứ không kém.

Chỉ có hai người họ, giữa chừng không có ai vào thêm, con số màu đỏ đều đặn nhảy lên từ đầu tới cuối.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu nhìn xuống mũi chân mình, bàn tay buông thõng hơi nắm chặt lại. Ở riêng với anh trong một không gian kín như vậy, trong lòng cô luôn có chút sợ hãi, sợ anh sẽ bất ngờ vồ tới như một con sói...

Vậy mà đến tận đến nơi, Hoắc Trường Uyên vẫn chỉ đứng nguyên tại chỗ.

Lâm Uyên Bạch thấy anh bất động bèn tự động đi ra ngoài, đằng sau cũng có tiếng bước chân vang lên theo.

Chẳng mấy chốc đã đi đến cửa phòng, cô rút thẻ phòng từ trong ra, cửa phòng vang lên một tiếng "tít" rồi bật mở. Khi cô định bước vào thì phía sau vang lên một giọng nam trầm, u ám: "Đã nói chỉ được hát cho mình tôi nghe cơ mà."

"..." Hơi thở Lâm Uyên Bạch gấp gáp.

Đó là trước kia khi họ chưa kết thúc quan hệ, anh từng nói...

Cô bắt giấc quay đầu, trong giây lát rơi vào hố sâu trong đôi mắt anh.

Ánh đèn hàng lang hơi tối một chút, trong ánh mắt sâu như giếng cổ đó có sự không vui và tố cáo nặng nề, giống một cậu nhóc đang chỉ trích người lớn nói lời không giữ lấy lời...

Như phải bồng vậy, Lâm Uyên Bạch khẩn trương đóng cửa lại.

...

Tối qua Lâm Uyên Bạch ngủ không ngon giấc lắm.

Trong mơ, cô vẫn luôn hát hí khúc, hết lượt này tới lượt khác, sau đó có một giọng nói bá đạo như âm hồn bất tán.

"Sau này chỉ được phép hát cho mình tôi nghe."

"Nghe rõ chưa!"

"Nghe rõ rồi..."

Tám rưỡi sáng họ xuất phát từ khách sạn. Hơn bảy giờ, Yến Phong gọi điện cho cô nói cùng xuống dưới ăn sáng. Khi cô mở cửa ra thì bố con họ đã đứng đợi bên ngoài rồi.

Cậu nhóc vừa nhìn thấy cô đã lập tức giơ tay ra. Sau khi cô nắm chặt tay nó, nó ngượng ngùng gỡ đầu.

"Hôm nay có thể kết thúc sớm đúng không?" Lúc đóng cửa, Yến Phong hỏi cô.

"Em không biết, chắc là lượng công việc vẫn khá nhiều..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, theo như hôm qua thì hôm nay vẫn là một ả số.

"Không sao, tối nay đợi em về chúc mừng." Yến Phong mỉm cười thấu hiểu, không hề ngại gì.

"Đợi cô đó!" Thằng bé cũng phụ họa theo.

Lâm Uyên Bạch cảm thấy thoải mái hơn nhiều, mỉm cười đáp "Được".

Đang nói thì cánh cửa phòng bên cạnh bỗng nhiên bật mở. Hoắc Trường Uyên đã thay đồ vest từ bên trong đi ra, cổ áo sơ mi trắng vẫn còn rất mới.

Lâm Uyên Bạch kinh ngạc, anh ở phòng đối diện cơ mà?

Anh đổi sang ở bên cạnh cô từ khi nào vậy? Như thế này, há chẳng phải cô ở giữa, bên trái là Hoắc Trường Uyên, bên phải là bố con Yến Phong sao...

Ăn sáng xong, cả đoàn người lại xuất phát tới công ty tiếp đón họp tiếp.

Nhưng so với dự kiến, buổi họp kết thúc sớm hơn nhiều, cũng không sắp xếp ăn uống hay hát hò mà để mọi người về thẳng khách sạn.

Có quản lý và Hoắc Trường Uyên, Lâm Uyên Bạch và Giang Phóng đi tụt xuống phía sau.

Bước vào thang máy, quản lý vẫn còn niềm nở hỏi han Hoắc Trường Uyên một vài vấn đề trong dự án.

Lâm Uyên Bạch chỉ đứng cạnh yên lặng lắng nghe, di động trong túi áo bất ngờ rung lên.

Cô rút ra, những tưởng là Yến Phong gửi tin nhắn hỏi thăm, không ngờ bên trên hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu, vẫn thấy anh đang bình thản nghe quản lý nói, ngay cả ánh mắt cũng không một gợn sóng, chỉ là trong lòng bàn tay cô cầm một chiếc Smartphone màu bạc.

Cô siết chặt tay, mở tin nhắn ra đọc: *Tám giờ tối nay tại công viên Bắc Sơn, không gặp không về.*

~Hết chương 101~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 102

Thế này là ý gì?

Lâm Uyển Bạch nhú mày, cho dù là văn viết, thì cũng vẫn toát lên ngữ khí bá đạo của anh.

Cô dứt lại di động vào túi, bên cạnh quản lý đánh mắt ra hiệu cho cô: "Tiểu Lâm, hôm nay kết thúc sớm, tối ra ngoài đi dạo không?"

"Không thừa quản lý, tôi còn có việc." Lâm Uyển Bạch lắc đầu, nghĩ tới tin nhắn ban nãy, cô tiếp tục bổ sung thêm một câu: "Bạn tôi còn đang đợi tôi, tối nay dự định cùng ăn lẩu."

Ngữ khí của cô đặc biệt nhấn mạnh, thực chất là nói cho Hoắc Trường Uyên nghe.

Thang máy chẳng mấy chốc đã tới nơi, bốn người từ trong lần lượt đi ra.

Lâm Uyển Bạch trở về phòng không lâu thì có người gõ cửa. Cô ra mở, Tiểu Châu Châu cùng với mái đầu nấm lao vào trong, sau đó kéo tay cô chạy về phía phòng bên cạnh: "Tiểu Bạch, đợi cô nữa thôi!"

Sau khi bước vào, khung cảnh bên trong khiến cô kinh ngạc.

Rõ ràng là đã được tỉ mỉ sắp đặt từ trước, vô cùng ấm áp. Trong phòng chỗ nào cũng có bóng bay, trên tường còn dùng bóng bay ghép hàng chữ tiếng Anh "Happy birthday", trên bàn là một nồi lẩu đang sôi sùng sục.

Yến Phong mặc bộ đồ ở nhà, mỉm cười qua đón: "Anh vốn định ra nhà hàng ăn, nhưng vẫn cảm thấy ở trong phòng có không khí hơn!"

"Đúng là rất có không khí." Lâm Uyển Bạch gật đầu, rất cảm động: "Tất cả những thứ này là do hai bố con làm sao?"

"Đúng vậy, bóng bay con thổi được mấy quả! Tiểu Bạch, cô có thích không?" Thăng nhóc lập tức kể công.

Lâm Uyển Bạch xoa đầu nó: "Rất thích, cảm ơn con!"

"Không có gì ạ!" Thăng nhóc bày ra vẻ mặt xấu hổ.

Yến Phong khoác hờ eo cô dẫn tới bên bàn, kéo ghế cho cô ngồi xuống, rồi bế con trai đặt sang ghế bên cạnh, bấy giờ mới ngồi vào bàn.

Lẩu được gọi ship về khách sạn, mỗi người có riêng một nồi nhỏ, khi cồn cháy bùng lên, nước cũng sôi sục. Các loại thức ăn bày đầy khắp bàn, mùi thịt bò thơm nức mũi, khiến người ta thấy ấm áp từ trong ra ngoài.

Đang ăn giữa chừng, Yến Phong rút từ sau lưng ra một chiếc hộp được bọc rất đẹp: "Tiểu Uyển, sinh nhật vui vẻ."

"Là gì vậy?" Lâm Uyển Bạch đón lấy.

"Em mở ra là biết rồi." Yến Phong cười đậm.

Lâm Uyển Bạch mở những sợi dây ruy băng ra, bên trong là một con dao găm Thụy Sĩ mới tinh.

Yến Phong giúp cô bỏ vỏ hộp ra ngoài, mỉm cười lên tiếng: "Chẳng phải em nói với anh con dao găm lúc trước bị hỏng rồi sao? Anh tặng lại em một con khác."

"Anh Yến Phong, cảm ơn anh..." Lâm Uyển Bạch vuốt ve cán dao.

Nhìn bề ngoài, nó rất giống với con dao trước kia của cô, chỉ có điều lưỡi dao mới hơn. Nhưng đều là Yến Phong tặng cho cô, hoàn toàn có thể thay thế. Nhưng không hiểu sao khi chuôi dao chạm vào tay, cảm giác vui mừng khi có lại được nó không mấy mãnh liệt.

Hộp thức ăn trên bàn dần dần ít đi, những hộp còn lại cũng đã nhìn thấy đáy.

Yến Phong nhú mày nhìn về phía con trai nhắc nhở: "Châu Châu, con ăn ít một chút. Sắp tám giờ tối rồi, ăn nhiều không tiêu hóa được đâu!"

"Vâng vâng... con đang vào thời kỳ lớn mà!" Thăng nhỏ nhét một miếng thịt to tướng vào miệng, dáng vẻ rất ngang nhiên.

Lâm Uyển Bạch nghe vậy cũng nhìn sang chiếc đồng hồ điện tử bên cạnh, đúng là chỉ còn năm phút nữa là tới tám giờ.

Nhớ tới tin nhắn lúc chập tối, cô bứt rứt mấy giây, cuối cùng vẫn cầm di động lên: "Em đi điện thoại một chút."

Yến Phong vừa ngăn con trai tiếp tục ăn thịt, vừa gật đầu.

Lâm Uyển Bạch đi xa một chút mới tìm số Hoắc Trường Uyên, gọi qua. Đầu kia vang lên giọng nữ hệ thống: "Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được..."

Cô mím môi quay về, Yến Phong bắt gặp hỏi: "Tiểu Uyển, sao vậy?"

"Không sao ạ." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Lúc ở thang máy, chắc là cô đã biểu đạt đủ rõ ràng rồi, anh sẽ không tới công viên đâu.

Thằng nhóc ngồi bên bị kiểm soát không được ăn thịt, bắt đầu chuyển mục tiêu: "Bố, khi nào được cắt bánh gato ạ?"

"Bây giờ cắt đi!" Lâm Uyển Bạch mỉm cười.

"Được, hai cô cháu cảm ơn, anh châm nến cho." Yến Phong nói.

Con số được cắm lên bánh, sau khi châm lên thì đèn trong phòng được tắt đi. Thằng nhóc và Yến Phong đều cùng cô vừa hát vừa vỗ tay: "Chúc bạn sinh nhật vui vẻ, chúc bạn sinh nhật vui vẻ..."

Lâm Uyển Bạch đội mũ chớp mỉm cười, chấp tay cầu nguyện.

Không có nguyện vọng gì quá lớn lao, cô chỉ hy vọng bà ngoại được mạnh khỏe, các bạn bè xung quanh luôn vui vẻ. Cô thổi tắt nến, cũng coi như đã hoàn thành bữa tiệc sinh nhật tối nay.

Họ gọi phục vụ phòng tới dọn dẹp qua.

Không chỉ thằng nhỏ, ngay cả Lâm Uyển Bạch ăn xong dạ dày cũng hơi căng tức, ngồi trên sofa cô cảm thấy rất khó chịu.

"A, trời đổ mưa rồi!"

Thằng nhóc nằm bò ra cửa sổ sát sàn, quay đầu hét lên với họ.

"Mưa thật này! Đang định ăn xong ra ngoài đi dạo một chút ở gần đây, xem ra đành thôi vậy." Yến Phong đi qua nhìn: "Nhưng anh đã hỏi nhân viên khách sạn, họ nói trên tầng thượng có vườn hoa ngoài trời, có thể lên đó xem sao."

"Cũng được ạ." Lâm Uyển Bạch xoa xoa bụng.

Hai người lớn một trẻ em từ trong phòng đi ra, đóng chặt cửa rồi đi về phía thang máy.

Tới ngã rẽ, cô liếc thấy có một bóng dáng quen thuộc vội vã lướt qua.

Bước chân của Lâm Uyển Bạch bắt gặp chậm đi nửa nhịp. Nghĩ một chút, cô vẫn đuổi theo.

Giang Phóng hình như mới từ ngoài về, ướt mưa một chút, bà vai áo cũng hơi ẩm. Nghe thấy có người gọi mình, anh ấy quay đầu, nhìn thấy cô bèn cúi đầu chào.

"Trợ lý Giang, Hoắc tổng ra ngoài sao?" Lâm Uyển Bạch hỏi với vẻ băng quơ.

"Vâng ạ!" Giang Phóng gật đầu.

Lâm Uyển Bạch khẽ nhíu mày, ngữ khí thăm dò: "... Vẫn chưa về sao?"

"Hình như vẫn chưa về ạ." Giang Phóng nghe xong lại tiếp tục gật đầu.

"À..." Lâm Uyển Bạch nắm chặt tay lại. Vẫn chưa về sao?

Châu Châu phát hiện cô không đi theo, bèn lúc lắc cái móng chạy tới kéo tay cô: "Tiểu Bạch, cô làm gì vậy, thang máy tới rồi!"

Lâm Uyển Bạch bị kéo tuột ra phía thang máy, rồi từ từ đi lên.

Có thể vì trời mưa, người đi lên tầng thượng rất ít, toàn là các khách sống ngay tại khách sạn.

Trang trí trên tầng thượng đều là những tấm kính sát đất, có thể giúp người ta ngắm nhìn toàn cảnh thành phố. Có điều lúc này bên ngoài mưa như trút nước, tiếng mưa rất lớn, ngoài những dòng nước chảy xuống lớp kính ra thì chẳng nhìn rõ được gì.

Con mưa này đến rất dữ, xem ra nhất thời chưa thể tạnh ngay được.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu, nhìn lại tin nhắn trong di động: Tám giờ tối nay ở công viên Bắc Sơn, không gặp không về.

Cô lại nhìn giờ.

Bây giờ đã hơn chín giờ tối rồi...

Cửa ra vào vườn hoa tầng thượng ở ngay trước mắt, bên cạnh có tủ bán đồ tự động. Thắng bé reo hò đòi uống nước ngọt. Yến Phong bỏ xu vào, máy rơi xuống hai lon nước hoa quả, sau đó anh đưa cô một lon.

Nhưng Lâm Uyên Bạch không cầm mà nắm chặt di động trong tay: "Anh Yến Phong, em có chút việc đột xuất, anh và Châu Châu cứ vào trong dạo đi."

"Chuyện gì vậy? Có cần anh..."

Những lời sau đó của Yến Phong nghẹn lại nơi cổ họng, vì cô đã chạy xa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103

Lâm Uyên Bạch mượn một chiếc ô từ lễ tân khách sạn, bắt một chiếc taxi rồi ngồi vào trong xe.

Cô đã tìm kiếm trên bản đồ rồi. Công viên Bắc Sơn đó cách khách sạn ít nhất hai mươi cây số. Nếu không tắc đường cũng phải mất một tiếng đồng hồ, lúc này trời còn đổ mưa nên xe đi rất chậm chạp.

Dọc đường, Lâm Uyên Bạch lại gọi điện thoại cho Hoắc Trường Uyên, nhưng giống với lúc trước, đều nhận được thông báo không thể kết nối hoặc đã tắt máy.

Phía trước là một tài xế nữ, người ấy bất giác nhìn cô qua gương chiếu hậu: "Em gái à, trời mưa to thế này em chạy tới công viên Bắc Sơn làm gì chứ?"

"À, có chút việc ạ..." Lâm Uyên Bạch vuốt lại mái tóc dài.

Suốt cả quá trình, nước mưa làm nhòa đi tầm nhìn, chẳng còn gì rõ nét. Ngoài đài radio đang bật ra thì toàn là tiếng bánh xe đi qua vũng nước.

Rất nhiều suy nghĩ ngổn ngang trong lòng cô.

Trong tin nhắn hẹn là tám giờ tối, bây giờ đã mười giờ hơn rồi. Giang Phóng nói Hoắc Trường Uyên vẫn chưa về, lẽ nào vẫn đang ở công viên Bắc Sơn đợi mình?

Không thể chứ?

Chắc là không đâu...

Với tính cách của Hoắc Trường Uyên, bình thường đến gọi điện còn không có nhắn nài, cho dù có tới, không thấy cô, anh cũng sẽ phui tay bỏ đi thôi.

Có điều cho dù nghĩ như vậy, cô vẫn chọn cách bắt xe đi tới đây.

Đây là lần đầu tiên cô đến thành phố này, nói chi tới công viên ở đây. Càng đi xe càng ỉt ỏi hơn, cuối cùng gần như chỉ còn lại mình xe họ, phía trước không xa, cổng lớn của công viên Bắc Sơn đập vào mắt.

Chiếc taxi đỗ vững vàng, Lâm Uyên Bạch cầm lại tiền thừa và nói: "Cảm ơn chị nhé!"

Cô giương ô lên, rào bước đi vào công viên.

So với một công viên bình thường mà nói, thì vị trí này khá heo lánh. Có thể cũng vì trời mưa, suốt dọc đường cô đi ngoài đèn đường ra thì không bắt gặp bất kỳ ai cả.

Đã vào cuối thu, nhiệt độ các thành phố phương Bắc đã thấp hơn rất nhiều.

Cô ra ngoài vội vã, trên người chỉ mặc độc chiếc áo khoác lông dáng dài. Ban ngày còn đỡ, lúc này gió đêm kèm theo mưa tốc vào, giống như một mũi tên xuyên qua xương cốt, cô bất giác ôm chặt hai cánh tay.

Công viên không lớn, hơn mười phút là Lâm Uyên Bạch đã đi hết một vòng.

Cô không khỏi sầu não vì hành động ngu xuẩn của mình.

Hoắc Trường Uyên không về khách sạn, cũng đâu đồng nghĩa với việc anh vẫn còn ở đây chờ đợi, vậy mà cô vẫn khờ khạo chạy qua đây...

Mưa bị gió thổi, nghiêng ngả đảo qua đảo lại. Lâm Uyên Bạch cầm chặt cán ô, thầm mắng mình trong lòng lần thứ 101 lần.

Khi chuẩn bị quay người rời đi, cô bỗng nhìn thấy trong đình nghỉ của quảng trường nhỏ bên phải tháp thoáng có bóng người ngồi trong, mặc một bộ đồ đen, không nhìn rõ lắm.

Trái tim đập điên cuồng.

Lâm Uyển Bạch cầm ô, đi từng bước tới đó.

Đến khi tới gần, ngũ quan quen thuộc đã chân thực đập vào mắt, cô mới dám chắc chắn mình không hoa mắt.

Cho dù chìm vào không gian tối tăm này, nhưng vóc dáng của anh vẫn thẳng tắp như thế.

Đầu lưỡi Lâm Uyển Bạch như thắt nút lại vậy: "... Hoắc Trường Uyên?"

Nhìn thấy cô, Hoắc Trường Uyên đứng bật dậy khỏi chiếc ghế đá, chỉ vào chiếc đồng hồ trên cổ tay và quát: "Bây giờ mấy giờ rồi!"

Lâm Uyển Bạch không lảng nhảng như trước, mà ngậy ngốc nhìn anh: "Sao anh... vẫn còn ở đây?"

Hoắc Trường Uyên bặm môi: "Em không biết thế nào gọi là không gặp không về hả?"

"..." Trái tim Lâm Uyển Bạch lỡ nhịp giây lát, cô cắn môi: "Nhưng ở trong thang máy, rõ ràng em đã nói tối nay cùng bạn ăn lẩu mà..."

Lời từ chối đã rõ ràng lắm rồi thì phải...

Hoắc Trường Uyên không nói gì, chỉ bặm môi rất chặt.

Không biết có phải đã ở ngoài trời quá lâu không, môi anh lạnh đến tím bầm lại.

Lâm Uyển Bạch im lặng, chiếc ô trong tay bị cô nắm chặt: "Anh hẹn em tối đây có việc gì không?"

"Bị nước mưa dội ướt sạch rồi." Cơ khéo môi của Hoắc Trường Uyên càng căng hơn.

Lâm Uyển Bạch nhìn theo tầm mắt của anh.

Trên mặt đất của quảng trường nhỏ trước mắt, hình như cách đó vài bước có bày một chiếc hộp vuông. Nhìn kỹ thêm chút nữa cô mới thấy rõ bọc bên ngoài in hình pháo hoa...

Pháo hoa bị nước mưa dội lâu như vậy, dĩ nhiên không thể đốt được nữa.

Khi thu lại tầm mắt, phía trước lại có một chiếc hộp được đưa tới: "Cái này tặng em."

"Cái gì vậy?" Lâm Uyển Bạch không hiểu.

Hoắc Trường Uyên thẳng thừng nhét vào tay cô, cô vội vàng đón lấy, không to hơn nhiều so với hộp pháo hoa.

Sau khi mở ra, Lâm Uyển Bạch sửng người, hóa ra là bánh gato?

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, liền nhìn thấy bờ môi anh giật giật: "Không phải sinh nhật em sao?"

"..." Lâm Uyển Bạch chết đứng.

Thế nên anh hẹn cô qua đây, còn làm cả đồng pháo hoa là để mừng sinh nhật cho cô? Mưa xuống làm hồng hết tâm ý, còn bị cô cho leo cây nữa...

Lâm Uyển Bạch ngậy ngốc, há hốc miệng nửa ngày vẫn không biết nên nói gì.

Ngoài sự áy náy dâng trào trong lòng ra còn có một chút cảm giác khác biệt.

Chiếc ô trong tay bị anh giật mất, ngũ khí của anh rất trầm: "Còn nhìn gì nữa, đi thôi!"

Lâm Uyển Bạch ôm hộp bánh gato, im lặng đi theo sau anh.

Con mưa này quá bất ngờ, Hoắc Trường Uyên đi ra ngoài không hề có chuẩn bị, bây giờ chỉ có một chiếc ô trong tay, hai người buộc phải sát lại rất gần, khi đi cánh tay còn động chạm vào nhau.

Lâm Uyển Bạch chú ý thấy anh nhường quá nửa phần ô về phía mình, bả vai trái đã ướt đẫm nhưng anh vẫn không hay biết gì.

Cô bắt giác vội nhanh bước chân hơn.

Cuối cùng cũng đi ra tới cổng nhưng phát hiện chẳng biết cổng đã bị khóa lại từ lúc nào, căn phòng nhỏ ban nãy đi vào đã tắt ngấm đèn.

Lâm Uyên Bạch hoảng loạn nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, anh giơ tay về phía cô: "Di động của tôi hết pin rồi, đưa của em cho tôi!"

Cô cúi đầu vội vàng rút di động ra đưa cho anh, kết quả sau khi đón lấy anh nhíu mày: "Cũng hết pin luôn."

Không phải chứ!

Lâm Uyên Bạch nhìn cánh cửa khóa chặt. Cô quan sát hai bên trái phải, toàn là tường bao rất cao, hoàn toàn không thể trèo qua được.

Họ bị nhốt trong này rồi...

"Phải làm sao đây?" Cô gấp gáp hỏi.

Hoắc Trường Uyên cũng giống cô, nhìn xung quanh một lượt. Sau vài giây trầm ngâm, anh chỉ về phía căn nhà gỗ dựng tạm để nghỉ ngơi ngay gần đó: "Hết cách thôi, chỉ có thể ở đây qua đêm, đợi sáng mai nhân viên tới mở cửa."

"Cái gì?" Lâm Uyên Bạch tròn tròn mắt.

Hoắc Trường Uyên hờ hững liếc mắt qua: "Lẽ nào em có thể mọc cánh bay ra?"

"..." Lâm Uyên Bạch câm nín, cô không thể.

Con người ta thường càng khi xui xẻo thì thường sẽ lôi kéo theo vài ba chuyện đen đui khác nữa.

Khi hai người họ đi về phía ngôi nhà gỗ, chiếc ô vốn đã yếu ớt bị gió quật gãy.

Hoắc Trường Uyên trầm mặc cởi áo vest trên người ra, sau đó che lên đầu cô, hất cằm về phía cô.

"Qua đây."

"Ồ..."

Lúc này không thể ồng ẹo được, Lâm Uyên Bạch ngoan ngoãn đi qua.

Vì lý do tư thế, cô giống như được anh ôm vào lòng vậy. Cũng may trời mưa không nhìn được khuôn mặt đỏ bừng của cô. Vừa đứng vững, cô liền nghe thấy anh nói bên tai: "Ôm chặt eo anh!"

Lâm Uyên Bạch im lặng nuốt nước bọt, một lần nữa đành phải làm theo.

Sau khi bàn tay nhỏ của cô vòng qua, Hoắc Trường Uyên sai bước dẫn cô chạy về phía nhà gỗ. Có điều trông thì tưởng gần, nhưng thực tế lại rất xa. Sau khi họ đi vào, cho dù có áo khoác che mưa thì vẫn ướt như chuột lột.

Trán Hoắc Trường Uyên có giọt nước mưa rơi xuống, men theo đường nét cứng cáp của gương mặt anh, mang theo nét gọi cảm chết người.

Lâm Uyên Bạch nhất thời không nhìn đi đâu khác.

Trong lúc thất thần, chất giọng trầm của anh bỗng nhiên vang lên: "Em còn tiếp tục nhìn anh nữa, anh sẽ không chịu nổi mà hôn em đấy."

~Hết chương 103~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104

Một tiếng "ầm" vang lên trong đầu Lâm Uyên Bạch, cô hoảng loạn quay đi.

Bề ngoài căn nhà gỗ nhỏ trông có vẻ rất nhỏ, nhưng không gian bên trong lại khá rộng. Tuy vậy cũng không có đồ đạc gì thừa thãi, chỉ thấy đen xì xì.

Hoắc Trường Uyên giữ giữ chiếc áo khoác, rất nhiều giọt nước mưa rơi xuống, anh tìm đại một chỗ để treo lên.

"Anh ra ngoài một chút." Để lại câu ấy, anh bèn đẩy cửa ra ngoài.

Lâm Uyển Bạch đành tìm một góc chiếu để ngồi xuống. Trước kia khi còn học đại học, đúng là cô cũng từng có trải nghiệm tham gia các hoạt động ngoại khóa ngoài trời. Nhưng chắc chắn là tốt hơn hoàn cảnh hiện tại rất nhiều, bây giờ cô có cảm giác mình hoàn toàn giống như đang lãnh nạn...

Hoắc Trường Uyên đi khá lâu, dần dần, cô không nổi nữa.

Di động cũng không còn điện, không nhìn được giờ, chỉ càng khiến thời gian thêm dài đằng đẳng, trong tầm mắt toàn là bóng tối. Bên ngoài chỉ có tiếng mưa không ngừng nghỉ, giống như một nơi bị thế giới bỏ rơi vậy.

Khi nỗi sợ hãi của cô lan ra không giới hạn, cửa bị người ta một lần nữa đẩy ra.

Dây thần kinh của Lâm Uyển Bạch căng lên, khi một lần nữa đối diện với đôi mắt ấy, cô bỗng chốc an lòng.

"Anh đi đâu vậy!" Cô đứng lên ra đón, giọng nói có phần run rẩy.

Hoắc Trường Uyên đóng kín cửa lại, nói: "Nhiệt độ thấp quá, không tìm thứ gì sưởi ấm, e là chưa đợi tới sáng mai, hai chúng ta sẽ bị chết cồng mát."

Khi anh nói xong, Lâm Uyển Bạch cũng nhìn rõ chiếc thùng sắt anh xách trong tay, bên trong đựng đầy cành cây và một vài khúc gỗ.

"Em còn tưởng..." Cô liếm môi, vẫn còn chút thấp thỏm.

"Tưởng gì?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch nhìn anh, nhanh chóng cup mắt xuống, giọng nói trầm thấp: "Còn tưởng anh sẽ bỏ em ở lại..."

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên xao động, sự sâu đậm bên trong càng tăng thêm một bậc: "Anh sẽ không bỏ rơi em."

Lâm Uyển Bạch sững người.

Những chữ đơn giản ấy không ngừng tràn vào trái tim cô.

Chẳng biết Hoắc Trường Uyên đã tìm ra mấy tờ báo cũ và tờ rơi vứt đi ở góc nào trong nhà gỗ, cuộn tròn lại, dùng bật lửa châm lên, sau đó ném vào trong thùng sắt.

Nhưng vì trời mưa, cành cây và gỗ đều ướt rượt, rất khó cháy. Nhưng hiếm có dịp thấy anh kiên nhẫn như thế, lặp đi lặp lại động tác hết lần này đến lần khác mà không bực bội.

Lâm Uyển Bạch ở bên nhìn, bất giác nhớ tới lúc trước ở dưới quên, anh ngồi trên chiếc ghế đầu nhỏ, tay cầm quạt, phe phẩy qua lại như một đứa trẻ...

Đến lần cố gắng thứ tư, cuối cùng cũng châm được lửa.

Ánh lửa bốc ra từ trong thùng sắt, cả căn nhà gỗ hình như cũng được chiếu sáng.

Không còn đen thui như ban nãy nữa, Hoắc Trường Uyên bên cạnh cũng thật sự tồn tại, dường như cũng không còn quá đáng sợ.

Lâm Uyển Bạch hơ tay trên đồng lửa một chút, liếc mắt nhìn chiếc hộp bánh gato lúc trước vẫn ôm trong lòng.

Bọc bên ngoài đã ướt rồi. Cô mở ra xem, rồi cẩn thận lấy chiếc bánh gato bên trong ra.

Chỉ là một chiếc bánh gato kem tươi rất bình thường, bên trên gài mấy miếng hoa quả, bánh kem trang trí xung quanh hơi lờm chờm, không đều đặn, bốn chữ "Sinh nhật vui vẻ" được viết bằng tương đồ cũng có phần xiên xẹo...

Hoắc Trường Uyên cầm lấy, yết hầu trượt lên trượt xuống: "Anh vẫn chưa nói: Chúc em sinh nhật vui vẻ."

"Cảm ơn anh!" Lâm Uyển Bạch nói rất chân thành.

Cầm chiếc đĩa lên, cô xiên một miếng bỏ vào miệng, nhai mấy miếng rồi nuốt xuống.

Hoắc Trường Uyên lập tức hỏi: "Mùi vị thế nào?"

"... Phải nói sự thật sao?" Lâm Uyển Bạch do dự.

"Phí lời!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng.

Lâm Uyển Bạch nhìn anh rồi thận trọng nói: "À, nói thật thì không ngon lắm, kem quá ngọt, gato thì quá cứng..."

Hoắc Trường Uyên nghe xong, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Anh cũng cầm một chiếc đĩa nhỏ lên, xiên một miếng rất to, sau đó biểu cảm có phần khó miêu tả.

Lâm Uyên Bạch thấy mặt anh càng lúc càng đen, rồi khi nhìn lại chiếc bánh gato hoàn toàn khác với các cửa hàng, một suy nghĩ táo bạo lóe lên trong đầu cô. Cô hỏi có phần không chắc chắn: "Hoắc Trường Uyên, cái này... không phải là anh tự làm đấy chứ?"

Hoắc Trường Uyên nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó hần học bật ra hai chữ: "Không phải."

Anh ném thẳng chiếc đĩa vào thùng sắt: "Không thích ăn thì vứt đi."

"Không có." Lâm Uyên Bạch đặt bánh vào trong hộp rồi đóng lại cẩn thận: "Có điều ăn hơi no rồi, mang về ngày mai ăn tiếp."

Cho dù có phải hay không, đây cũng là tấm lòng của anh.

So với chiếc bánh gato buổi tối Yến Phong đem về, cô càng muốn giữ nó lại tỉ mỉ nếm thử.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, ở một góc độ cô không nhìn thấy, khóe môi anh rướn lên một độ cong rất nhỏ.

Chủ đề bánh gato kết thúc, chỉ còn lại tiếng còi nổ lép bép.

Trong đêm dài này, lại ở nơi xa lạ, cô nam quả nữ ngồi trong một căn nhà gỗ. Nhất là khi họ đã kết thúc loại quan hệ kia rồi, chung quy vẫn có phần gượng gạo.

Ban đầu Lâm Uyên Bạch ôm gối ngồi đó, dần dần đầu óc dường như bắt đầu nặng xuống.

Hoắc Trường Uyên quay mặt sang: "Lâm Uyên Bạch, em sao vậy?"

"Không sao cả..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, động tác có phần trì trệ.

Cả người cô mềm nhũn, không biết có phải vì nhiệt độ phả từ thùng sắt ra quá cao hay không mà cô hơi hoa mắt chóng mặt.

"Không sao?" Hoắc Trường Uyên quay cả mặt qua, đưa tay về phía cô. Nhiệt độ phát ra từ trán cô khiến anh nhíu chặt mày lại: "Sao lại nóng thế này!"

Mí mắt Lâm Uyên Bạch run rẩy, hình như bị anh nói như thế, cô cảm giác mình đang thờ ra lửa.

Hoắc Trường Uyên hạ tay xuống, sờ vai và cánh tay của cô, nhiệt độ đều cao đến kinh người, quần áo trên người cô ẩm ướt. Nếu nhìn kỹ thì gò má và đôi mắt đều đang đỏ rực.

Từ lúc bước xuống taxi, Lâm Uyên Bạch đã cảm thấy lạnh rồi, sau đó lại ướt mưa thêm một lúc, không ốm mới lạ.

Bây giờ điều cô mong mỏi duy nhất là trời mau sáng. Đợi nhân viên tới mở cửa, có thể trở về khách sạn chui vào chăn ấm...

Đang mơ màng suy nghĩ như vậy, cô cảm giác bên cạnh có tiếng còi quần áo sột soạt rất quen thuộc.

Lâm Uyên Bạch nhìn qua, bỗng chốc trở nên hoang mang: "Hoắc Trường Uyên, anh định làm gì..."

Trong lúc đó, Hoắc Trường Uyên đã cởi nốt chiếc sơ mi trên người ra, một nửa cơ thể để trần càng được ánh lửa miêu tả sắc nét.

Sau đó anh lại cởi đến thắt lưng, sau đó vài giây thì cởi xuống quần Âu, cả người chỉ còn độc chiếc quần tứ giác...

Sau khi cởi hết, anh thẳng thừng giơ tay về phía cô.

"Anh đừng qua đây! Đừng..."

Đối với Lâm Uyên Bạch, bàn tay anh như móng vuốt. Cô ôm chặt lấy mình bằng hai tay, khẽ kêu lên.

Nhưng cô đâu còn sức chống cự lại Hoắc Trường Uyên, chiếc áo len dài bao quanh người bị giật xuống nhẹ nhàng, chiếc áo phông bên trong cũng bị lôi xuống theo, còn nhanh hơn cả anh khi nãy. Chỉ trong chớp mắt, cô chỉ còn lại áo lót: "Hoắc Trường Uyên, đừng mà..."

"Kêu đủ chưa? Đã sốt thành thế này rồi mà giọng vẫn to như vậy!"

Hoắc Trường Uyên khẽ quát, nhìn đáng vẻ như sắp bị cường bức của cô, anh tức không tả nổi: "Em tưởng trong đầu anh chỉ toàn nghĩ đến chuyện đó chắc?"

"Lẽ nào không phải?" Lâm Uyên Bạch cắn môi hỏi lại.

Hoắc Trường Uyên hình như đã tức giận thật sự, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Lâm Uyên Bạch, có phải em muốn ăn đấm không?"

~Hết chương 104~

Chương 105

Đã đến lúc này rồi, còn nghĩ tới chuyện đó, anh có còn là con người không?

Hoắc Trường Uyên nắm chặt năm đầu ngón tay lại, thật sự kích động muốn đâm người.

"..." Lâm Uyển Bạch cũng đã nhìn thấy rồi, lắc đầu có phần ngốc nghếch: "Không muốn!"

Động tác tay của Hoắc Trường Uyên không hề ngừng lại, sắc mặt và giọng nói của anh cũng sa sầm: "Quần áo trên người em ướt cả rồi, phải cởi hết ra. Hơn nữa bây giờ chỉ còn cách này, nếu không đợi tới mai khi mặt trời lên, em sẽ sốt thành ngớ ngẩn luôn!"

Cuối cùng, anh còn lẩm bẩm một câu: "Giờ đã đủ khờ rồi."

"..." Lâm Uyển Bạch chỉ biết phát rồ, anh mới khờ!

Lần này, quần áo trên người cô hoàn toàn bị cởi hết, ngay cả quần lót cũng đồng thời cởi luôn. Cô kháng nghị: "Này..."

"Ướt cả rồi, phải cởi." Hoắc Trường Uyên trả lời có vẻ đầy lý lẽ.

Anh chỉ ít còn có quần tứ giác, nhưng lại bắt cô cởi tuồn tuột như trẻ sơ sinh vậy.

Lâm Uyển Bạch nghi ngờ anh sắp tâm cổ ý.

Màu đỏ trên gáy cô càng đậm hơn. Chẳng bao lâu sau, cả cổ và vành tai đều đỏ lựng. Cho dù trong nhà gỗ chỉ có ánh lửa, nhưng cứ không một mảnh vải, bị nhìn rõ từng chỗ một như vậy, cô vẫn cố gắng dùng tay che chắn.

Hoắc Trường Uyên thấy vậy bèn hừ một tiếng: "Sợ gì chứ, khắp người em có chỗ nào anh chưa nhìn thấy hả?"

"..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Một giây sau, cả người cô bị anh ôm chặt vào lòng, một cái ôm rất kín kẽ, chỉ để hở đúng cái đầu.

Cánh tay rắn chắc mạnh mẽ đặt ngang qua người cô. Lâm Uyển Bạch cố gắng giãy giụa nhưng không thoát ra nổi, ngược lại càng bị anh ghì chặt hơn. Trước đó khi cởi quần áo, cô đã chống cự một lần, lúc này chẳng còn chút sức lực nào cả.

Cả người cô choáng váng ngây ngất, người thì lạnh, nhưng miệng và mũi lại như phun ra lửa vậy.

Còn nhiệt độ cơ thể anh không ngừng truyền sang cô khiến cô có chút muốn lại gần anh theo bản năng.

Hoắc Trường Uyên đặt lòng bàn tay lên tấm lưng trần của cô, giọng nói trầm tĩnh vọng vào tai cô, mang theo sức mạnh quyền rũ: "Ngủ một giấc đi, sáng mai tỉnh dậy là sẽ khỏe."

Mỗi một ngón tay của Lâm Uyển Bạch đều quấn chặt vào nhau, từ đầu tới cuối cô đều cố nín thở, giữ trạng thái cảnh giác.

Cô nhìn anh chăm chăm, phòng bị anh có hành động thái quá bất kỳ lúc nào. Nhưng đợi đã rất lâu rồi mà anh ngoài việc càng ôm mình chặt hơn ra thì chẳng làm gì cả. Ánh mắt cũng không có bất kỳ thay đổi gì, giống như một cái giếng khô sâu hút, chút tà niệm cũng không có.

Dần dần, Lâm Uyển Bạch thả lỏng hơn.

Sau khi thả lỏng, cảm giác ngất ngây trên đầu một lần nữa trở lên mãnh liệt, chẳng bao lâu sau đã nhắm nghiền mắt lại.

...

Khi ánh nắng đầu tiên của ngày mới chiếu qua khe cửa của nhà gỗ, hắt vào trong, Lâm Uyển Bạch mơ màng tỉnh dậy. Cảm giác khó chịu cả người như cũ giống như tối qua không còn nữa, cuối cùng cô cũng như được sống lại vậy.

Cảm giác vừa lạnh vừa nóng đan xen lẫn nhau cũng không còn, hít thở cũng thuận lợi hơn.

Bên ngoài không còn tiếng mưa, có lẽ trời đã tạnh rồi.

Tầm mắt của cô dừng lại tại chiếc thùng sắt trước mặt, bên trong vẫn còn đốm lửa nhỏ xíu. Chứng tỏ cả đêm qua, anh vẫn liên tục thêm củi.

Lâm Uyển Bạch không cần cúi đầu cũng có thể tưởng tượng ra hai người họ lúc này đang ở trong trạng thái gì.

Nhìn thẳng sang bên, lồng ngực để trần của anh chiếm cứ tầm nhìn, đường nét cơ bắp sắc nét, tràn đầy sức mạnh.

Tối qua sốt mê man, bây giờ tỉnh táo lại, cô chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng, nhất là khi có hai cánh tay vắt ngang eo và bụng cô. Cho dù trong tình trạng đang ngủ, hai bàn tay anh cũng đan chặt vào nhau.

Lâm Uyển Bạch quét mắt nhìn, quần áo của mình đều bị anh quăng bên cạnh thùng sắt.

Không còn ướt rượt như tối qua, đã hoàn toàn được hong khô. Cô vươn tay ra nhưng không vươn tới.

Nhìn Hoắc Trường Uyên vẫn đang nhắm nghiền mắt, cô cắn môi, đành cố gắng tách cánh tay anh ra. Mới có chút động tác, cô đã cảm nhận được anh bỗng nhiên nuốt nước bọt, giọng nói hơi khàn lúc sáng sớm.

"Nằm yên nào!"

Lâm Uyển Bạch cứng người: "..."

Không phải chỉ vì bị anh quát mà vì cô cảm nhận rõ ràng sự thay đổi nơi cơ thể anh.

Hoắc Trường Uyên càng ôm chặt cô hơn, cả khuôn mặt vùi vào hõm cổ cô.

Lâm Uyển Bạch hoàn toàn thờ ơ, không dám động đậy chút nào.

Trên da thịt toàn là hơi thở anh phả ra, dường như còn nóng hơn cả cô hôm qua bị sốt. Nhịp tim của anh càng đập điên cuồng như tiếng trống dồn, không cần sát lại gần, cô cũng cảm nhận được, những tiếng thỉnh thỉnh phát ra.

Bất ngờ, Hoắc Trường Uyên buông cô ra và đứng dậy.

Anh nhìn cô rồi nhanh chóng quay đi, nhắm nghiền mắt lại như đang cố gắng bình ổn điều gì đó.

Tầm nhìn quả thật không thể tăng lên đi thứ gì đó, Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, do dự hỏi: "À, anh chắc chắn... anh không sao chứ?"

Đổi lại là một ánh mắt hằn học của Hoắc Trường Uyên bắn qua.

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng bước chân, hơn nữa đã rất gần rồi, dường như là những người làm trong công viên, nghe thấy tiếng họ nói bên qua kiểm tra.

"Không được vào đây!" Hoắc Trường Uyên quát lên.

Giọng anh quá có sức mạnh, bên ngoài bỗng chốc im phăng phắc.

Hoắc Trường Uyên quay lại, nhìn về phía Lâm Uyển Bạch vẫn đang hoang mang không biết nên làm sao mới được, càng giận hơn: "Còn ngây ra đó làm gì, em muốn anh nặc giúp em hả?"

"Không... không cần!"

Lâm Uyển Bạch tỉnh ra, vội đứng lên lấy quần áo.

Có điều vừa đứng lên, một dòng nóng rực từ bên dưới chảy ra ngoài. Cô sững người, đã không còn dám ngẩng đầu lên nữa.

Sớm không tới, muộn không tới, lại tới đúng lúc này...

Hoắc Trường Uyên vừa khoác áo sơ mi vào người, thấy cô đứng im, đang định nói gì thì nhìn thấy một vết màu đỏ đọng lại dưới nền nhà. Chẳng bao lâu sau, lại có hai giọt chảy xuống, vết hằn của anh cũng dịch chuyển theo.

"Đợi chút!" Buông câu này ra, anh sai bước đi về phía.

Mấy giây sau, Hoắc Trường Uyên trở lại, vẫn đóng chặt cửa, trong tay có thêm một túi khăn giấy: "Dùng tạm cái này lót được không?"

"Được..." Lâm Uyển Bạch gơ tay ra, cúi gằm như con đà điểu, không dám nhìn ai.

"Khụ... Em làm đi." Hoắc Trường Uyên quay lưng lại, mặt hình như cũng có chút không tự nhiên.

Tay trái Lâm Uyển Bạch cầm khăn giấy, cơ thể khom khom bất động, máu dưới đất vẫn không ngừng tăng thêm.

Đã xui xẻo uống nước lạnh cũng buốt răng, giờ thì cô đã hoàn toàn thấu hiểu. Thật sự xấu hổ tới phát khóc, có cần phải đen đui tới mức này không?

Bây giờ cô chỉ muốn đập đầu chết luôn.

Tối qua khi Hoắc Trường Uyên quăng quần áo của cô đi, có lẽ vì quá gấp gáp không chú ý, quần lót đã dính vào thùng sắt, bây giờ thùng lỗ chỗ, hoàn toàn không thể mặc được. Nhưng cô chỉ còn lại quần bò, không thể lót giấy ăn được.

Tiếng móc khóa thất lung một lần nữa vang lên.

Đột nhiên có một chiếc quần được quăng ra trước mặt.

Lâm Uyển Bạch gần như vô thức vươn tay ra, chiếc quần lót tứ giác còn lưu lại mùi của anh rơi vào tay cô, vẫn còn nóng rực.

Sau khi nhìn rõ, cô suýt thổ huyết, chột nghe thấy Hoắc Trường Uyên thúc giục: "Nhìn gì nữa! Còn không mau mặc vào!"

Lâm Uyển Bạch không còn sự lựa chọn, đành bấm bụng âm thầm mặc vào.

Cơ thể Hoắc Trường Uyên vốn đã cường tráng, cho dù là vai rộng hông thon thì quần tứ giác đối với cô cũng rất lớn.

Nó cứ tuột xuống liên tục, cô đành thắt một nút trên eo.

Sau khi đã mặc xong toàn bộ, Hoắc Trường Uyên đi ra mở cửa nhà gỗ.

Bên đứng là có người làm trong công viên đang đứng, là một ông bác đã ngoài năm mươi tuổi, trông khá đôn hậu, tay xách chùm chìa khóa, còn giữ nguyên dáng vẻ đứng im không dám động đậy.

Lúc này cửa mở ra, ông bác nhìn hai người họ qua lại, ánh mắt rất...

Lâm Uyển Bạch ôm mặt.

Máu và khăn giấy còn đầy dưới đất, muốn ông bác không suy nghĩ nhiều cũng khó.

Đúng là một ngày sinh nhật khó quên!

Cô thẳng thừng từ bỏ chuyện giải thích, suốt cả quá trình chỉ cúi gầm rồi khăn trương đi ra khỏi căn nhà gỗ, đi về hướng cổng lớn của công viên.

Không giống với lúc mưa to tối qua, bây giờ thì thoáng vẫn nhìn thấy có xe taxi đi ngang qua. Một lúc sau họ mới bắt được một chiếc xe trống.

Khi trở về khách sạn đã là một tiếng đồng hồ sau.

Chiếc taxi dừng lại ở cửa chính khách sạn, Hoắc Trường Uyên trả tiền, hai người họ lần lượt xuống xe.

Trời đổ mưa xong, không khí rất lạnh, một cơn gió thổi qua, Lâm Uyển Bạch ôm chặt hai cánh tay, bồng bả vai ẩm ướt.

Hoắc Trường Uyên khoác áo của mình lên cho cô, đồng thời kéo kín cổ áo lại.

"Cảm ơn anh..." Trong lúc đó, Lâm Uyển Bạch cúi đầu, vô thức nhìn qua thắt lưng da của anh.

Nghĩ tới chuyện anh đã cởi quần lót ra, bên trong đang trống trải, cô lặng lẽ quay đi chỗ khác.

Cay mắt quá...

Vừa bước vào đại sảnh khách sạn, Yến Phong chẳng biết sai bước chạy ra từ phía nào: "Tiểu Uyển, em không sao chứ!"

"Em không sao..." Lâm Uyển Bạch vội lắc đầu.

"Tối qua em nói có việc rồi vội vã bỏ đi, về sau anh gõ cửa phòng em mãi mà không thấy ai, gọi điện em cũng không bắt máy! Anh sốt ruột chết mất, nếu còn không thấy em đâu, đợi qua 24 tiếng anh sẽ báo cảnh sát ngay! Em chạy đi đâu vậy?" Yến Phong gần như nói một hơi liền, có thể thấy anh ấy rất lo lắng.

"À, em..." Lâm Uyển Bạch liếm môi, cố tìm từ ngữ.

Hoắc Trường Uyên đi chậm hơn đã đuổi kịp, vừa hay đứng bên cạnh cô.

Tầm mắt Yến Phong đúng lúc dừng lại trên chiếc áo vest khoác trên người cô, đồng thời nhìn thấy Hoắc Trường Uyên chỉ mặc áo sơ mi. Anh ấy đã hiểu, mặt hơi đỏ sẫm: "Tiểu Uyển, em ở chung với Hoắc tổng suốt đêm qua à?"

"Không phải như anh nghĩ đâu!" Lâm Uyên Bạch lắc đầu: "Em và Hoắc tổng bị nhốt lại trong một công viên, tới tận sáng nay mới có người làm tới mở cửa ra..."

Giải thích tới cuối cùng, cô bỗng có cảm giác chột dạ.

Hai người rõ ràng chẳng làm gì cả, nhưng ngược lại cứ như đã làm chuyện xấu xa gì vậy.

Hoắc Trường Uyên hờ hững liếc nhìn cô, đút hai tay vào túi quần, đi lướt qua họ, tiếp tục tiến về phía trước.

Yến Phong nhanh chóng trấn tĩnh lại, ổn định sắc mặt, cởi áo vest trên người cô xuống, sau đó lại cởi áo của mình ra khoác cho cô, đồng thời đuổi theo Hoắc Trường Uyên: "Hoắc tổng, áo vest của anh, cảm ơn anh!"

Hoắc Trường Uyên không nói gì cả, đón lấy áo và đi tiếp, không hề dừng bước.

"Tiểu Uyên, chúng ta cũng lên trên thôi!" Yến Phong quay lại nói với cô.

Lâm Uyên Bạch gật đầu: "À vâng."

Lúc này cô cũng chỉ muốn trở về phòng... Khụ... Muốn được yên tĩnh!

Đã tới ngày công tác cuối cùng, tối nay họ bay, ban ngày vẫn phải họp nốt.

Buổi sáng trở về phòng, việc đầu tiên Lâm Uyên Bạch làm chính là thay chiếc quần lót tứ giác thất nút ở eo ra, sau đó vứt vào bồn nước.

Cô xả nước xuống ào ào, lúc giặt sạch vẫn còn cảm thấy nóng bừng mặt.

Giặt vò suốt nửa tiếng, cô dùng máy sấy khô đến nỗi đau cả tay.

Cô tìm một chiếc túi ni lông, gấp cẩn thận chiếc quần lại, sau đó nhét vào túi xách. Suốt cả ngày làm việc hôm đó, cô cảm thấy mình như một đũa biến thái vậy...

Gắng được tới giờ trưa, cuối cùng Lâm Uyên Bạch cũng tìm được cơ hội.

Hoắc Trường Uyên đứng trước ô cửa chớp, tay kẹp điều thuốc, đang cúi đầu hút, bên cạnh không có ai, chỉ có Giang Phóng.

Lâm Uyên Bạch ôm chặt túi xách, chạy bước nhỏ qua đó.

"À, Hoắc tổng!"

Nói xong, cô đánh mắt về phía Giang Phóng, ý tứ quá rõ ràng.

Hoắc Trường Uyên lại làm như không hiểu, phả ra một làn khói: "Có chuyện gì cứ nói thẳng đi!"

Giang Phóng vốn dĩ đã chuẩn bị cúi đầu tạm thời tránh mặt, lại nhận được ánh mắt sếp, đành đứng yên đó như cây tùng vậy.

"Không có gì..." Lâm Uyên Bạch ấp úng mãi, đành nói vậy.

Có người khác bên cạnh, sao cô dám mặt dày trả lại anh chiếc quần lót tứ giác!

Hoắc Trường Uyên hút thuốc tiếp, quay về phía trợ lý: "Giang Phóng, cậu tiếp tục đi!"

Giang Phóng nghe xong, cung kính lên tiếng: "Vâng, Hoắc tổng! Nội dung cuộc họp Hội đồng quản trị sáng mai..."

Lâm Uyên Bạch tính thầm trong lòng, chỉ là một chiếc quần lót tứ giác chắc anh chẳng buồn để ý. Cô tiếp tục ôm túi xách, giống như ban nãy chạy lẹ chuồn nhanh.

...

Bởi vì thời gian đi công tác vào đúng thứ Bảy, Chủ Nhật, nên khi về được nghỉ thêm hai ngày.

Khi máy bay hạ cánh đã rất muộn rồi, về tới nhà đã là nửa đêm, sau khi vào cửa cô ngã thẳng xuống giường ngủ luôn.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cô mới nhớ ra phải dọn dẹp hành lý. Nói là hành lý nhưng cũng chỉ là chiếc balo. Cô bỏ hết đồ cần thay giặt ra ngoài, bao gồm chiếc quần tứ giác đó.

Ngoài cửa vọng vào tiếng xoay chìa khóa, chắc là cô bạn Tang Hiểu Du cùng đi du lịch đã trở về.

Lúc này mà bị cô ấy nhìn thấy cô cầm một chiếc quần lót nam, chắc chắn không thiếu một màn trêu chọc!

Trong tình thế cấp bách, Lâm Uyên Bạch đành giấu nó vào ngăn cuối cùng của tủ quần áo.

Vừa giấu xong thì cửa bị đẩy ra, Tang Hiểu Du kéo valy loẹt quẹt dép đi vào. Cô vội hỏi: "Cá nhỏ, lần này đi chơi thế nào?"

"Đừng nhắc nữa!" Tang Hiểu Du làm mặt hung tợn, phồng mồm tròn má: "Lúc ở Lệ Giang, mình gặp một gã nhà giàu, ảnh hưởng tâm trạng cả chuyến du lịch, thật là tức chết mình luôn! Tiểu Bạch à, mình nói cho cậu biết, mấy kẻ trông có vẻ tử tế, ga lăng thật ra đều là mặt người dạ thú!"

"Hả..." So sánh này...

Nhưng ở một mức độ nào đó, thật ra ít nhiều cô cũng hết sức tán thành.

Đến tận khi ăn sáng xong, Tang Hiểu Du vẫn còn chửi mắng mãi không dứt, đủ thấy con giận lớn đến mức nào.

Ban ngày cả hai không ai ra ngoài, khó khăn lắm mới có thời gian rảnh rỗi, lại vừa du lịch và công tác về, thế nên họ mua rất nhiều đồ ăn vặt ngồi nhà xem tivi, tăng rating cho các thân tượng mình thích.

Lâm Uyên Bạch vừa nhét miếng khoai tây vào miệng thì di động rung lên.

Rất ngắn gọn, là một thông báo tin nhắn. Cô cầm lên liền nhìn thấy ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

Mở nội dung ra, Lâm Uyên Bạch có chút ngơ ngác, vì màn hình chỉ có một dấu hỏi chấm "?"

Lâm Uyên Bạch: "?"

Hoắc Trường Uyên: "???"

Lần này Lâm Uyên Bạch ngơ thực sự, không hiểu rốt cuộc anh đang giờ trò gì.

Theo lý mà nói, Hoắc Trường Uyên không giống một người thích nhắn tin quấy rối.

Đang do dự không biết có nên nhắn lại không thì di động lại rung lên, lần này cuối cùng cũng hiển thị chữ: Lâm Uyên Bạch, em định khi nào trả quần lót lại cho anh?

"!"

Lâm Uyên Bạch đứng bật dậy, phun hết khoai tây trong miệng ra...

~Hết chương 105~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106

"Tiểu Bạch, cậu làm sao thế!"

Tang Hiểu Du đang ngồi bên vắt chân lên sofa, nét mặt khinh bỉ.

Lâm Uyên Bạch lau miệng, rút một tờ khăn giấy ra vội vàng thu dọn. Cô còn chưa làm xong, lại có tin nhắn mới tới di động. Cô cầm lên xem, suýt nữa thì quăng ra ngoài.

Hoắc Trường Uyên: Nếu em có sở thích sưu tầm nó, thì có thể giữ lại.

"Không hề!" Lâm Uyên Bạch gần như soạn tin nhắn gửi lại trong khoảnh khắc.

Cô nhắm mắt lại, hít sâu thở đều. Sau khi bình tĩnh, cô gửi lại một tin khác: "Ồ chỗ em, chiều em sẽ gọi ship chuyển phát qua cho anh!"

Hoắc Trường Uyên vẫn trả lời lại rất tốc độ: "Không cần, có thời gian anh tự đến lấy."

Lâm Uyên Bạch đọc xong câu này, không hiểu lắm.

Nhưng cô nghĩ thôi bỏ đi, anh thích thế nào thì mặc kệ anh, tính cách bá đạo như thế đã quyết định chuyện gì thì khó mà thay đổi. Cô quăng di động đi,

tiếp tục xem tivi.

...

Nghỉ đến ngày thứ hai, buổi chiều Tang Hiểu Du nhận điện thoại chạy ra ngoài, chớp tối mới hót hải chạy về, mồ hôi đầm đìa.

Lâm Uyển Bạch rót một cốc nước đưa qua, nghe cô ấy nói xong về chuyện mình vừa làm đồng thời cũng là chuyện muốn tuyên bố, cô rất kinh ngạc: "Cá nhỏ, cậu tìm được nhà rồi hả?"

"Đúng vậy!" Tang Hiểu Du uống nước ừng ực.

"Ở đâu thế?" Lâm Uyển Bạch vội hỏi.

Sau khi uống hết cốc nước, Tang Hiểu Du hào sảng lau khôe miệng: "Ở ngay phía sau trung tâm hội nghị. Đợi đã, để mình cho cậu xem ảnh!"

Nói rồi, cô ấy đưa cho cô xem mấy bức ảnh đã chụp trong di động.

Lâm Uyển Bạch ngắm từng bức một, rồi ngẩng đầu lên hỏi với vẻ hoài nghi: "Cá nhỏ, cậu chắc chắn là căn nhà này chỉ có một ngàn hai một tháng chứ?"

"Chính thế! Cậu bảo có phải mình nhặt được vàng không!" Tang Hiểu Du đắc ý nhướn mày.

"Đúng thế..." Lâm Uyển Bạch gật đầu. Đầu chỉ là nhặt được vàng, cô còn đang nghi ngờ chủ nhà phải chăng nào bị kẹt cửa.

Vị trí của căn nhà đẹp hơn chỗ cô rất nhiều, hơn nữa còn là một phòng khách hai phòng ngủ. Phòng ngủ sáng sủa, ánh sáng trong ảnh rất đẹp, trang trí cũng rất khá, đồ gia dụng đầy đủ, nhưng giá cả chỉ đắt hơn chỗ cô ở có hai trăm tệ...

Trước kia họ đã tìm qua rất nhiều nhà, mãi vẫn không tìm được, nguyên nhân chủ yếu là vì Tang Hiểu Du kinh tế cũng khó khăn như cô.

Nhà tốt thì không thuê nổi, nhà tồi lại không ưng ý, thế nên cứ mãi ở chung với cô tại đây.

Suy nghĩ tới đây, Lâm Uyển Bạch buộc phải lo lắng: "Cá nhỏ, căn nhà này rẻ như vậy, không phải bị lừa đó chứ?"

"Yên tâm yên tâm, tuyệt đối không thể!" Tang Hiểu Du lắc đầu như trống bỏi, tỏ ý: "Chủ nhà nói rồi, mình không cần đặt cọc, ngay cả tiền nhà cũng được trả một tháng một lần."

Lâm Uyển Bạch nghe xong chỉ càng lo lắng hơn.

Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy chứ?

Tang Hiểu Du lúc lắc cái mông chạy qua, ôm chặt vai cô: "Trời ơi, yên tâm đi! Thật ra đây là một người bạn của mình, khá là rộng rãi, trong tay đang có nhà để trống, thấy mình không có nhà để ở nên mới bảo mình qua. Nói thuê nhà gì đó chẳng qua chỉ là ý tứ thôi!"

"Được thôi rồi..." Lâm Uyển Bạch thấy cô ấy nói đến mức này mới gật đầu.

"Đúng rồi, Tiểu Bạch, ngày mai mình chuyển luôn!" Tang Hiểu Du lại tiếp tục tuyên bố một chuyện nữa.

"Nhanh vậy sao!" Lâm Uyển Bạch kêu khê.

"Ha ha, có phải không nở xa mình không! Không sao hết, có xa nhau lắm đâu. Khi nào cậu rảnh thì qua tìm mình chơi!" Tang Hiểu Du ôm vai cô lắc lắc, bỗng dưng cười có phần dễ tiện.

Tang Hiểu Du chắc chắn là người của phái hành động, nói ngày mai chuyển là ngày mai chuyển.

Mới sáng sớm, toàn bộ hành lý đã được thu dọn xong, sau đó thuê một chiếc taxi trên mạng, ra đi như vũ bão.

Lâm Uyển Bạch đi làm lại như bình thường, nên chỉ tiễn cô ấy xuống dưới nhà. Cũng may đồ đạc không quá nhiều. Khi cô đi lên gác, phát hiện cánh cửa nhà đối diện cũng đang mở, cũng có người chuyển túi lớn túi nhỏ ra ngoài, còn có người khiêng đồ đạc.

Nhìn thấy hàng xóm đi ra, cô tiện miệng hỏi: "Chị à, anh chị cũng chuyển đi à?"

Đối phương chính là người lần trước cửa hông đã có lòng giúp cô báo cảnh sát.

"Đúng thế đấy!" Hàng xóm thẳng thừng gật đầu.

"Chẳng phải đang ở rất tốt sao à?" Lâm Uyển Bạch kinh ngạc, bất giác hỏi tiếp: "Em nhớ lúc trước chị nói đã trả thêm nửa năm tiền nhà. Chưa được bao lâu, vẫn chưa đến kỳ mà nhỉ?"

"Haizz, đừng nhắc nữa!" Hàng xóm nghe xong, lại thờ dãi: "Đúng là đã nộp tiền nhà nửa năm rồi. Nhưng chủ nhà bán nhà đi rồi, trả hết tiền lại, bảo em

lập tức chuyển thì cũng còn cách nào đâu!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, đây chính là chuyện khó tránh khi đi thuê nhà, ai gặp phải thì xui xẻo thôi.

"Nghe nói căn nhà tôi này còn được bán với giá cao, cao gấp mấy lần giá thị trường ấy! Cũng không biết bên mua nghĩ thế nào lại chạy tới nơi này. Tồn thất của anh chị cũng được người ta bồi thường. Không còn cách nào khác, người có tiền bây giờ đúng là khó hiểu mà!"

Lâm Uyên Bạch an ủi mấy câu, nhìn giờ đã sắp muộn, không nói nhiều thêm mà đi vào nhà.

...

Vì quan hệ hợp tác, cô khó tránh khỏi lại bị quản lý gọi đi cùng tới Hoắc Thị.

Có điều, lần này bước vào phòng hội nghị, người ngồi bên trong lại không phải Hoắc Trường Uyên. Giang Phóng cũng không thấy mặt mũi đâu, mà là một người có vẻ giống thư ký.

Nhìn thấy sự nghi hoặc của họ, đối phương mỉm cười giải thích: "Hoắc tổng ra ngoài công tác rồi, phải một tuần sau mới quay về, thế nên lần này tạm thời là tôi thay mặt!"

"À vâng..." Quản lý liên tục gật đầu.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu, thì ra là lại đi công tác.

Kết thúc đi ra ngoài, trong khi đợi thang máy, cô lại không kìm được lòng nhìn về phía cửa phòng tổng giám đốc.

Trong lòng bất chợt dấy lên một chút hụt hẫng lạ kỳ.

Lâm Uyên Bạch gạt mình, vội xua đi, lẽ nào cô còn mong sẽ gặp mặt anh?

Mặt trời mọc rồi lại lặn, dường như ngày ngày vẫn nối tiếp nhau.

Lâm Uyên Bạch đi qua đi lại giữa hai địa điểm nhà và cơ quan. Sau khi gia đình hàng xóm đối diện chuyển đi, hình như họ có sửa chữa qua lại căn nhà.

Có lần tan làm về nhà, thấy cánh cửa khép hờ, tường bên trong được sơn lại một lượt. Các công nhân đang thay đồ gia dụng mới, hơn nữa toàn là hàng hiệu, không biết chủ mới khi nào mới dọn đến.

Nhớ lại lời miêu tả của chị gái hàng xóm trước kia về người có tiền, cô bật cười, cũng đúng lắm chứ.

Lại là chấp tới, Lâm Uyên Bạch lê cơ thể mệt mỏi đi lên tầng.

Mãi mới lên được tầng cao nhất, cô cúi đầu lục tìm chìa khóa từ trong túi xách ra, liền nghe thấy có tiếng bước chân từ dưới vọng lên, càng lúc càng gần.

Lâm Uyên Bạch mơ hồ cảm thấy bước chân này có phần quen thuộc.

Sự vững vàng ấy giống như sự bình tĩnh, từ tốn của một doanh nhân.

Cô bất giác quay đầu sang nhìn. Đèn cảm ứng trên hành lang bật sáng, một bóng dáng cao lớn từ từ lọt vào tầm mắt. Sau đó là một ngũ quan rần rở, cương nghị, đôi mắt sâu hút và một bờ môi mỏng hơi mỉm lại.

Anh một tay rút túi quần, theo từng bước chân của anh, đôi tất đen cũng lộ ra ngoài.

Lâm Uyên Bạch sững sờ đứng nguyên tại chỗ, lập tức cắn môi: "Anh..."

Hoắc Trường Uyên không có ý đoái hoài tới cô, ngược lại anh đi thẳng qua cô, đứng ở phía đối diện, sau đó cũng rút ra một chùm chìa khóa.

Chìa khóa đó được cắm vào ổ một cách chuẩn xác.

Và sau đó.

"Cạch..."

Cánh cửa nhà đối diện cứ thế được mở ra.

Lâm Uyên Bạch lập tức tròn tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107

Vì quá sừng sốt, chiếc chìa khóa trong tay cô cũng theo đó rơi xuống đất cái "cạch".

Lâm Uyển Bạch cuồng quýt nhặt lên, nhưng ánh mắt thì không rời khỏi anh.

Từ đầu tới cuối, biểu cảm trên gương mặt Hoắc Trường Uyên đều không hề thay đổi.

Anh không có ý cố tình chào hỏi cô, so với sự bàng hoàng trên gương mặt cô, anh hoàn toàn thân nhiên và bình tĩnh, giống như việc anh xuất hiện ở đây, mở cửa ra là một việc quá đỗi bình thường.

Sau khi rút chìa khóa xuống, Hoắc Trường Uyên vững vàng bước vào trong.

Lâm Uyển Bạch vẫn đang thần thờ ở chỗ cũ, tầm nhìn bị ngăn cách bởi cánh cửa chống trộm bị đóng kín, mà thứ cuối cùng cô nhìn thấy chỉ là đôi mắt sâu hút đó.

Hành lang yên tĩnh trở lại, cô cũng đành quay người mở cửa vào nhà.

Sau đó, Lâm Uyển Bạch làm một động tác rất ngốc nghếch.

Cô lấy tay bấu thật mạnh vào má phải, cảm giác đau đớn dồn lại. Sau đó cô mới chắc chắn mình không nằm mơ giữa ban ngày, Hoắc Trường Uyên đã thật sự dọn tới ở đối diện nhà cô.

Thì ra người có tiền mà chị hàng xóm cũ nói chẳng hiểu được...

Lại chính là anh!

Có điều trọng điểm là vì sao anh lại chạy tới sống?

Rõ ràng nơi anh đang ở là một khu chung cư cao cấp như thế? So sánh với khu nhà nghèo nàn này quả thực là cách biệt trên trời dưới đất! Hay là những người có tiền cũng hơi thần kinh thật sự?

Lâm Uyển Bạch đứng đực ở cửa ra vào, rất lâu sau vẫn chưa thể tỉnh lại sau cơn chấn động.

Thế nên khi có tiếng gõ cửa đột ngột vọng vào, cô giật mình nhảy lên tại chỗ.

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, nín thở hỏi: "Ai đó?"

"Anh đây."

Bên ngoài truyền tới một giọng nam giới khá trầm.

Lâm Uyển Bạch bò lên cửa, nhìn ra ngoài qua ô mắt thần. Bên ngoài, Hoắc Trường Uyên cao lớn đứng đó, đôi mắt như đang muốn nhìn xuyên qua cánh cửa vậy.

Cô đặt tay lên tay nắm cửa, chậm rãi đẩy ra: "... Anh có việc gì không?"

"Anh tới lấy quần... lót." Hoắc Trường Uyên đút cả hai tay vào túi quần, nói từng chữ rành mạch.

Một tiếng nổ ầm vang trong đầu Lâm Uyển Bạch.

Hóa ra anh vẫn còn ghi nhớ chuyện này!

Cuối cùng bây giờ cô cũng hiểu, ý tứ của anh khi nhắn tin "có thời gian qua lấy" nghĩa là gì rồi!

Thấy anh liên tục nhìn từ trên xuống dưới người mình, Lâm Uyển Bạch ngượng ngập, mới ý thức được từ lúc vào nhà đến giờ mình vẫn đứng đực ra trước cửa. Cô vội bỏ túi xách xuống, thay dép lê rồi chạy vội vào trong: "... Anh đợi chút!"

Chưa đầy vài giây sau, cô đã chạy hộc tốc ra ngoài.

Trong tay cầm theo chiếc quần tứ giác nóng bỏng ấy. Lâm Uyển Bạch đưa nó cho anh, nhưng lần này hai tiếng cảm ơn cô không sao nói lên thành lời.

"Có chuyện gì sao?" Thấy cô cứ nhìn mình mãi, Hoắc Trường Uyên nhướng mày.

Lâm Uyên Bạch có cả bụng nghi vấn, biểu cảm trên khuôn mặt có phần không chắc chắn: "Hoắc Trường Uyên, anh chuyển tới sống đối diện?"

"Vừa nãy em không nhìn thấy à?" Hoắc Trường Uyên rút từ trong túi quần ra một bộ chìa khóa, lắc lư trước mặt cô.

Đương nhiên là Lâm Uyên Bạch nhìn thấy, máu chó là...

"Vì sao anh lại ở sống ở đây?"

Hoắc Trường Uyên nhú mày, cũng hỏi lại cô đầy lý lẽ: "Sao anh không được ở đây?"

"Em không có ý đó..." Lâm Uyên Bạch gượng gạo lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên hồ hững hờ nhìn cô, giải thích bằng ngữ khí bình thường: "Chỗ này khá gần công ty, đi làm khá tiện."

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch khờ khạo gật đầu.

Nhưng lý do này, có phải hơi khiên cưỡng không?

Khu đất này sắp trở thành nơi có nguy cơ bị dỡ bỏ rồi. Chưa nói về kết cấu nhà ốc, chỉ riêng phương diện điện, nước, ga đều vô cùng cũ kỹ. Cho dù khu nhà cao cấp kia quá xa, nhưng với thực lực của anh hoàn toàn có thể mua chỗ tốt hơn. Huống hồ anh còn có xe riêng, Giang Phóng cũng thường xuyên đưa đón...

"Lâm Uyên Bạch, em còn định cầm chặt quần lót của anh tới khi nào?"

Lâm Uyên Bạch sững người, thấy anh cứ nhìn mình chằm chằm, cô cũng cúi xuống.

Lại một tiếng nổ nữa vang lên trong đầu.

Bấy giờ cô mới sực tỉnh, ban nãy mình định đưa cho anh nhưng mãi vẫn không buông tay ra...

Lâm Uyên Bạch vội vàng rút tay về, ngượng ngập giấu sau lưng, ánh mắt né tránh. Cô thúc giục: "Anh còn việc gì không. Nếu không thì em đóng cửa đây!"

Cánh cửa vừa đóng lại, hai tay cô vội làm thành quạt, quạt cho mình bớt nóng.

Cô trở vào phòng thay quần áo, lục tìm trong tủ lạnh, tìm được một nửa túi đồ ăn đông lạnh để nấu.

Bên ngoài, bóng tối đã bao trùm. Lâm Uyên Bạch đang chuẩn bị mở tivi lên xem phim truyền hình, sau đó tắm rửa đi ngủ.

"Cộc cộc..."

Tiếng gõ cửa lại vang lên.

Lâm Uyên Bạch một lần nữa ra mở, bên ngoài quả thật vẫn là Hoắc Trường Uyên.

Anh cũng mặc một bộ đồ ngủ, một người tràn đầy sức sống như vậy trước kia thường xuyên nhìn thấy. Cô cắn môi: "Hoắc Trường Uyên, anh lại có việc gì?"

"Giúp anh nấu bát mì được không?" Hoắc Trường Uyên giờ thứ giấu sau lưng lên.

Là một túi đồ ăn siêu thị, bên trong có một túi mì vắt và một hộp trứng gà. Anh còn đang móc chìa khóa xe trên ngón tay, có lẽ vừa cất công ra ngoài mua về.

"..." Lâm Uyên Bạch nhú mày, dường như đang nghĩ cách từ chối.

"Cả ngày nay phải họp, từ trưa đến giờ chưa có thứ gì vào bụng, chỉ uống hai cốc cà phê, dạ dày hơi khó chịu." Để phối hợp với miêu tả của mình, Hoắc Trường Uyên còn đặt tay phải lên bụng, thấy cô nhú mày, anh lại bổ sung thêm một câu: "Hàng xóm với nhau nên giúp đỡ lẫn nhau, phải không?"

Dường như bị câu nói cuối của anh phá vỡ phòng tuyến, Lâm Uyên Bạch gật đầu: "... Thôi được rồi!"

Cô đón lấy túi đồ trên tay anh, mở hân cửa ra, sau đó quay người đi vào bếp.

"Anh ngồi ngoài phòng khách đợi một chút, xong rồi em sẽ gọi anh!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Anh đi theo vào, khẽ rướn khốe môi ở một góc độ phía sau mà Lâm Uyên Bạch không nhìn thấy.

Trong tủ lạnh có hành lá đã rửa sạch, cô cắt đại mấy cọng, bắt đầu đun nước nấu mì. Cô bỏ thêm vào hai quả trứng gà. Hơn mười phút sau, tiếng máy hút mùi được tắt đi.

Khi Lâm Uyên Bạch bê bát mì ra, Hoắc Trường Uyên đã tự động đi qua kéo ghế ngồi.

Khều được hai miếng, anh ngẩng đầu hỏi cô: "Em nấu kiểu gì thế, sao lần nào anh nấu cũng không được?"

"À..." Lâm Uyên Bạch nhớ tới chỗ nồi rơi vãi dưới đất nhìn thấy trong nhà anh, nuốt nước bọt trả lời: "Có thể cũng cần năng khiếu bẩm sinh nữa."

"..." Khóe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật.

Chẳng mấy chốc bát mì đã thấy đầy, anh một lần nữa ngẩng đầu lên: "Còn nữa không?"

"Chắc chỉ còn chút nước thôi..."

"Đồ hết cho anh đi."

Lâm Uyên Bạch cầm lấy bát, bỗng nhiên cảm thấy đoạn hội thoại này có phần quen thuộc. Lần đầu tiên cô nấu mì cho anh cũng như vậy...

Nước mì trong nồi được đổ hết ra, khi cô đặt bát xuống còn không nhìn được nói thêm một câu: "Buổi tối vẫn nên ăn ít một chút, nếu không dạ dày khó tiêu hóa."

Khi Hoắc Trường Uyên buông đũa, bát mì đã sạch bong kin kít, một chút nước cũng không còn.

"Cảm ơn em." Anh mỉm cười với cô.

Hơi thở của Lâm Uyên Bạch như dừng lại, cô ấp úng: "Không có gì..."

Đây quả thực là lần đầu tiên anh nói với cô hai từ ấy, nhất là lại mỉm cười, quả thực rất hấp dẫn.

Dọn dẹp xong bát đũa, khi từ trong bếp đi ra, Lâm Uyên Bạch phát hiện anh vẫn đang ngồi yên trên ghế bàn ăn. Lâm Uyên Bạch nhất thời nhìn ra ngoài cửa sổ có phần căng thẳng.

"Hoắc Trường Uyên, cũng không còn sớm nữa..."

~Hết chương 107~

~Per: Bắt đầu từ hôm nay mình sẽ đăng song song cả truyện của đôi Bạch - Uyên và phần sau của các zai nhà họ Tần nhé. Tên của phần nó mình để theo tên của cặp đầu tiên "Khi cá nhỏ gặp cảm thú". Mong mọi người ủng hộ. Các cặp đôi có thể đọc riêng rẽ vẫn hiểu được bình thường ^^

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108

Thế nên, anh nên đi rồi.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp một tiếng.

Dường như đã hiểu được ám thị của cô, anh đứng lên khỏi ghế ăn, đi ra phía cửa chính.

Lâm Uyên Bạch lặng lẽ đi theo sau anh. Khi gần tới cửa, Hoắc Trường Uyên đột ngột dừng bước mà không báo trước.

Cô không kịp phản ứng, loạng choạng lùi sau một bước, cả người lao đảo chực ngã.

Có một cánh tay rắn chắc vòng tới, giống như mấy cảnh thường gặp trong mấy bộ phim điện ảnh. Cô chao đảo nửa vòng trong không trung rồi ngã vào vòng tay anh.

Lâm Uyên Bạch ngo ngoay.

Anh vẫn không có ý buông ra, hơn nữa gương mặt góc cạnh đó rõ ràng đang sát lại gần.

Càng lúc càng gần...

Lâm Uyển Bạch căng thẳng trở nên lắp bắp: "Anh... anh..."

Khi khoảng cách chỉ còn khoảng một phân, cuối cùng Hoắc Trường Uyên cũng dừng lại, hơi thờ từ mũi anh phả vào đôi máy cô: "Anh quên không chúc em ngủ ngon."

"..." Lâm Uyển Bạch nghĩ biểu hiện lúc này của mình chắc chắn rất ngớ ngếch.

Yết hầu của Hoắc Trường Uyên khẽ động: "Chúc ngủ ngon!"

Cảm giác trời buộc trên eo cũng theo đó biến mất, Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt: "... Chúc ngủ ngon!"

Cho đến khi khóa trái cửa lại xong, cô vẫn còn hơi choáng váng.

Không còn tâm trạng xem phim nữa, cô tắm rửa rồi bò lên giường. Lâm Uyển Bạch nằm trên giường, nhắm chặt mắt lại, nhưng lại mở ra rất nhanh. Thật ra tới bây giờ, trong đầu cô vẫn còn một chút khó hiểu, không dám tin Hoắc Trường Uyên đã thật sự chuyển tới làm hàng xóm của mình...

Rõ ràng là sống ở đối diện mà hình như cô vẫn nghe được tiếng bước chân anh đi đi lại lại trong phòng.

Lâm Uyển Bạch lật người, rồi lại lật người, trong lúc trần trọc đã chắc hẳn đây sẽ là một đêm mất ngủ.

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch cúi gằm mặt đi tới công ty.

Vừa quẹt thẻ xong, người đồng nghiệp ở chỗ bên cạnh quan tâm ghé sát tới: "Tiểu Bạch, cô không sao chứ?"

"Không sao mà..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu, nhưng người thì rệu rã.

"Chắc chứ?" Đồng nghiệp chỉ vào mắt cô: "Quầng thâm như mắt gấu trúc vậy, tối qua có phải lại chơi game suốt đêm không?"

Tối qua cô đã sắp bị giày vò đến cạn kiệt sức lực rồi.

Chỉ cần nhắm mắt lại là sẽ nghe thấy tiếng bước chân đó. Khó khăn lắm nó mới biến mất, nhưng cô lại mơ hồ nghe thấy tiếng thờ lúc có lúc không của anh...

Hai, ba giờ sáng, cô mới mơ màng chớp mắt, kết quả trong mơ lại toàn nhìn thấy anh...

Quả thực là bị bóng đè!

Lâm Uyển Bạch gật đầu: "Ủm, đánh boss..."

Uống hai cốc cà phê, tinh thần khá lên không ít, cô ôm một tập tài liệu photo trở về bàn làm việc, bỗng quản lý chạy tới: "Tiểu Lâm, cùng tôi tới Hoắc Thị một chuyến!"

Lâm Uyển Bạch lập tức bỏ những công việc còn dang dở lại đó, thu dọn đi ra khỏi công ty.

Họ tới phòng họp đợi hơn mười phút, Hoắc Trường Uyên mới vội vã đi vào, có vẻ như vừa từ ngoài về, phía sau có Giang Phóng trong bộ đồ vest.

Anh mở tài liệu ra, bắt đầu cuộc họp.

Vẫn giống như mọi lần, Hoắc Trường Uyên nghe quản lý trình bày bằng vẻ mặt rất nghiêm túc, thi thoảng còn hơi nhíu mày lại, giật giật khóe môi rồi đáp lại đôi ba câu.

Lúc này anh chấm cây bút máy trong tay lên mặt giấy, nắm tay thành nắm hờ đặt bên khóe miệng, nghiêng đầu ho mấy tiếng.

"Xin lỗi!"

Quản lý thấy vậy vội hỏi: "Hoắc tổng, anh bị bệnh sao?"

Lâm Uyển Bạch cũng bất giác nhìn về phía anh, gương mặt anh hình như có phần tiều tụy, môi cũng khá nhợt nhạt.

Hoắc Trường Uyên lắc đầu: "Không sao, có thể bị chút phong hàn."

"Nhiệt độ mấy hôm nay đang hạ, mặc nhiều một chút ạ."

"Ủm."

Hoắc Trường Uyên khẽ đáp, điều chỉnh lại sắc mặt rồi tiếp tục cuộc họp.

Sau khi rời khỏi Hoắc Thị trở về công ty, chợt tối cô đột xuất được thông báo phải tăng ca thêm hai tiếng. Khi cô ngồi xe buýt dừng định về tới nhà thì trời đã tối.

Lâm Uyển Bạch và bà ngoại nói chuyện điện thoại, nghe thấy giọng bà rất có tinh thần, cô cũng vui lây.

Lúc cúp máy, cô vừa hay đi tới dưới tòa nhà.

Chiếc Land Rover màu trắng biển năm số 8 nghiêm nhiên đỗ ở đó, xem ra Hoắc Trường Uyên đã về nhà rồi.

Giống như con người anh vậy, nó cũng chẳng ăn nhập gì với mọi thứ xung quanh nó.

Lâm Uyển Bạch tính đến thời điểm này đã chấp nhận được sự thật Hoắc Trường Uyên chuyển qua đây sống. Nhưng ở đây đừng nói là hầm để xe, ngay cả một chỗ đậu xe đẳng hoàng cũng không có. Chiếc xe hào nhoáng của anh cứ thế đỗ một cách vô kỷ luật, cũng chẳng sợ người khác quẹt xe vào...

Khi vào cửa, cô còn đặc biệt nhìn về phía đối diện một cái.

Buổi tối ăn cơm xong, Lâm Uyển Bạch tắm rửa đi ra ngoài, bỗng nghe thấy di động đổ chuông.

Ba chữ "Hoắc Trường Uyên" hiển thị trên màn hình.

Lâm Uyển Bạch nhìn ra cửa chính, ngáp ngừng rồi bắt máy: "... Alô?"

"Hoắc Trường Uyên?"

Mãi vẫn không có âm thanh gì, cô buộc phải hỏi thêm lần nữa.

Sau vài giây im ắng mới có giọng nam trầm vọng tới, hơi khàn khàn: "Nhà em có thuốc không?"

Lâm Uyển Bạch nhớ tới sáng nay tại phòng họp của Hoắc Thị, anh khá mệt và có ho mấy tiếng.

"Anh bị cảm nặng sao?"

"Ừm, hình như vậy." Hoắc Trường Uyên nói chuyện có vẻ hơi mất sức. Ngừng một chút, anh lại nói: "Trán hơi nóng, cổ họng cũng đau nữa."

Lâm Uyển Bạch rào bước tới bên cạnh giường, lấy hộp y tế bên dưới gầm giường ra, vừa mở vừa nói với anh: "Nhà em có thuốc hạ sốt, bây giờ em tìm, anh qua lấy hả?"

"Tôi không còn sức nữa, em mang qua giúp tôi đi."

"Vâng." Lâm Uyển Bạch nghe thấy được sự yếu ớt của anh qua điện thoại, không do dự quá nhiều.

Cô lấy máy sấy sấy khô tóc một chút, thay quần áo rồi cầm thuốc và chìa khóa qua nhà đối diện.

Cô gõ hai ba tiếng thì cánh cửa được mở ra.

Hoắc Trường Uyên đi dép lê đứng bên trong, còn chưa cởi áo vest, cả vạt nói lỏng ra một chút trông hơi lếch thếch, sắc mặt rất không tốt, nhất là đôi mắt có phần lơ đãng, biểu hiện tiêu chuẩn của người đang ốm.

Lâm Uyển Bạch tỏ ý: "Em mang thuốc qua cho anh!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, rồi lấy ra một đôi dép lê từ trong tủ giày.

Lâm Uyển Bạch sững người, bởi vì dưới đất là một đôi dép lê nữ, giống hệt như trong căn nhà hạng sang của anh.

Hoắc Trường Uyên đã quay người đi vào nhà. Cô vội cúi đầu thay dép: "Viên trắng uống hai viên, viên vàng và viên đỏ mỗi loại một viên!"

"Tôi nay anh ăn gì chưa?"

Nghĩ ra gì đó, Lâm Uyển Bạch bắt giác hỏi.

"Không có khẩu vị." Hoắc Trường Uyên lên tiếng, nói một câu hoàn chỉnh.

Chỉ có bốn chữ, nhưng thanh âm còn khàn đặc hơn cả trong điện thoại, đã hoàn toàn biến giọng.

"Bụng đói không được uống thuốc đâu!" Lâm Uyển Bạch cản anh lại, đặt thuốc xuống, nhíu mày nói: "Thế này đi, em nấu cháo cho anh ăn, anh ăn rồi"

mới được uống thuốc."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Đặt cốc nước xuống, anh lập tức quay người đi vào phòng ngủ, rồi đá bay dép lê, ngã vật lên giường như một đứa trẻ.

Lâm Uyển Bạch nhìn qua, lại chạy về nhà lấy một ít gạo qua, mở bếp ga nhà anh lên, tìm một chiếc nồi nhỏ bắt đầu rửa gạo nấu cháo.

Động tác nấu nướng của cô vẫn rất tốc độ, cảm giác gạo dính vào nhau hơn một chút thì cô múc ra một bát.

Khi bước vào phòng ngủ, Hoắc Trường Uyên hình như vừa nghe điện thoại, lúc này anh dựa đầu vào giường.

"Em nấu xong cháo rồi, anh uống đi!"

Lâm Uyển Bạch bê bát cháo đưa tới trước mặt anh, bỏ một cái thìa vào trong.

Hoắc Trường Uyên sau khi đón lấy thì không ăn ngay mà nhìn cô chăm chăm, rồi bất ngờ nói một câu: "Lâm Uyển Bạch, em đang quan tâm tới anh."

~Hết chương 108~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109

"... Em nào có!"

Giống như một con mèo bị giật trúng đuôi, Lâm Uyển Bạch lập tức phản bác.

Bị anh nhìn chăm chăm không buông, cô càng cảm thấy không tự nhiên, cô áp ứng nói: "Chẳng phải anh nói hàng xóm với nhau nên giúp đỡ lẫn nhau sao!"

"Đút cho anh." Hoắc Trường Uyên đẩy cái bát trong tay ra.

Ba chữ bá đạo ấy đủ để liên tưởng tới quá nhiều thứ khác...

Lâm Uyển Bạch mím chặt môi: "Anh không ăn thì thôi."

"Nhỏ mọn!" Hoắc Trường Uyên bĩu môi, thu lại bát về, cầm thìa múc từng chút một, cổ họng khàn đặc đờm: "Cái đồ ngốc nghếch nhằm hoa thủy tiên thành hành bị trúng độc vào bệnh viện, anh còn từng đút cho em đấy!"

"..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập, hình như đúng là có chuyện này.

Hoắc Trường Uyên ăn được mấy miếng, chẳng mấy chốc nhú mày: "Sao chẳng có mùi vị gì vậy."

"Anh bị ốm rồi, chỉ có thể ăn nhạt vậy thôi." Lâm Uyển Bạch cầm nín.

Đã bị ốm mà còn đòi hỏi nhiều như vậy, có giỏi thì đừng có ốm!

Hoắc Trường Uyên tiếp tục ăn, giữa chừng ngẩng lên lườm cô một cái: "Vậy khi nào anh khỏi bệnh, em lại nấu cho anh bát mỳ đấy."

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch nê tình anh đang ốm, gật đầu.

Nhưng mà sao người này lại chung thủy một lòng với mỳ thế không biết!

Tuy ăn cháo không nhanh như lúc ăn mỳ nhưng cuối cùng anh cũng chậm chạp ăn hết. Anh bỏ thìa vào bát rồi đưa cả cho cô.

Lâm Uyển Bạch đón lấy, đặt sang bên cạnh, rồi đưa cho anh đủ số viên thuốc đã chuẩn bị sẵn: "Bây giờ có thể uống thuốc rồi!"

Hoắc Trường Uyên rất hợp tác, ngồi dậy, ngẩng đầu uống hết, sau đó mới uống tới nước.

Ngay sau đó, anh lại trở về tư thế cũ, nằm vật ra giường, còn kéo chăn lên trùm kín người, chỉ để lộ từ cổ lên tới đầu.

Lâm Uyển Bạch không đi ngay mà mang bát đĩa vào trong bếp rửa sạch sẽ. Vì không yên tâm về anh, nên suốt quá trình cô còn cố tình làm chậm hẳn.

Có lẽ cô đã lè mè khoảng nửa tiếng đồng hồ, mới rót một cốc nước ấm rồi đi vào phòng ngủ.

Hoắc Trường Uyên vẫn giữ nguyên tư thế ban nãy.

Nghĩ rằng anh đã ngủ, Lâm Uyển Bạch đặt cốc nước lên tủ đầu giường rồi đứng dậy, phát hiện anh đang nhìn mình chăm chú.

Cho dù vì đang ốm ánh mắt hơi lơ đãng, tốc độ chớp mắt cũng có phần chậm chạp nhưng đôi mắt anh vẫn rất sâu.

Nó như một miệng giếng mà nhảy xuống đó là vạn kiếp bất phục...

Lâm Uyển Bạch đứng thẳng người lên. Vì anh nằm đã lâu nên mái tóc ngắn hơi rối bù, giống như ổ gà vậy.

Nói thật là có phần khôi hài!

Lâm Uyển Bạch cố nhịn cười, có điều dần dần phát hiện ra sự bất thường của anh. Cho dù là lúc mỗi mệt, cô cũng chưa thấy anh yếu ớt đến vậy. Ai cũng nói bệnh đến núi cũng đổ quả đúng thật. Nhưng theo lý mà nói, thuốc phải có chút tác dụng rồi chứ...

Càng nghĩ cô càng chau mày, bất giác vươn tay về phía trán anh.

Hả!

Cô thầm kêu một tiếng trong lòng, vội rút tay lại.

Cô tự sờ lên trán mình mới biết nhiệt độ của anh nóng tưởng chết.

Trước kia lúc đi công tác ở thành phố S, một người dầm mưa lâu như vậy vẫn không sao bây giờ bị cảm một chút lại thành ra thế này.

Lâm Uyển Bạch ngập ngừng lên tiếng: "Hoắc Trường Uyên, anh như vậy không được đâu, phải tới bệnh viện!"

"Không đi." Hoắc Trường Uyên thẳng thừng từ chối.

"Vậy anh có thuê bác sỹ tư nào không?" Lâm Uyển Bạch lại hỏi tiếp.

"Không có." Hoắc Trường Uyên một lần nữa trả lời.

Lâm Uyển Bạch nhíu mày. Mấy người giàu có chẳng phải đều sở hữu một bác sỹ tư tiêu chuẩn sao?

Nghĩ một chút, cô lại vội hỏi: "Vậy bác sỹ Tàn thì sao? Hay là gọi cho anh ấy một cuộc!"

Dù sao cũng là chuyên gia, đối phó với mấy căn bệnh vặt này chắc vẫn thừa sức?

Hoắc Trường Uyên vẫn chối từ: "Mấy hôm trước cậu ấy vừa đi Vân Nam du lịch rồi, quay về lại có cả đồng ca mổ đang đợi, đừng làm phiền người ta."

Lâm Uyển Bạch nghe xong lại bất giác nhớ tới cô bạn thân Tang Hiểu Du của mình.

Trùng hợp vậy sao? Đều tới Vân Nam du lịch...

Nhưng lúc này cô không nghĩ nhiều được như vậy nữa. Cô rất lo cho bệnh tình của anh. Nhiệt độ này còn dữ dội hơn cả cô lần trước. Nếu không tới bệnh viện, thật không dám chắc sẽ biến chứng thế nào, e rằng ngày mai có dậy được không còn là vấn đề.

Hoắc Trường Uyên bất thành linh hỏi: "Trong nhà em có rượu trắng không?"

"Không có..." Lâm Uyển Bạch ngập người lắc đầu.

"Vậy em ra siêu thị mua một chai." Hoắc Trường Uyên lại nói.

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, bất giác trừng mắt về phía anh, nghi ngờ anh sốt đến ngớ ngẩn rồi: "Đã bệnh đến mức này rồi, anh còn định uống rượu?"

"Nghe lời anh, đi mua đi." Hoắc Trường Uyên vuốt vuốt cổ họng, khàn đặc giọng, nói: "Dùng rượu trắng lau lên người là có thể hạ sốt."

Lâm Uyển Bạch nhìn anh vẻ hoài nghi, cuối cùng gạt đầu dưới ánh nhìn chăm chú của anh.

Mười lăm phút sau, cô thở hồng hộc, xách một chai rượu trắng về.

"Mua về rồi à?"

Lâm Uyên Bạch lắc lắc chai rượu trong tay: "Ừm, mưa về rồi."

Thật ra ban đầu cô ôm theo thái độ nghi ngờ nhưng nghĩ tới đêm lần trước bị nhốt trong công viên, cách dùng cơ thể sưởi ấm đã giúp cô hạ sốt của anh, cô nghĩ anh hiểu biết nhiều hơn cô...

Quan trọng nhất là khi hỏi các cô trong siêu thị, họ nói cách dân dã này rất hữu hiệu, nhiệt độ cơ thể hạ xuống nhanh. Các cháu nội ngoại nhà họ khi bị ốm, sợ phải tiêm đau thì thường xuyên làm cách này.

Cháu nội ngoại...

Bên cô là một tổng tài lớn tổng ngồng...

Hoắc Trường Uyên rút một thứ trong ngăn kéo ra, ném cho cô: "Trong này có bông vải, lấy nó thấm rượu bôi lên người."

"Hả?" Lâm Uyên Bạch ngây ngốc: "Em... Em làm?"

"Bây giờ anh sốt, không còn chút sức lực nào cả. Em không hy vọng người bệnh như anh tự hạ sốt cho mình chứ?" Khi Hoắc Trường Uyên nói, đôi mắt sâu nhìn cô chăm chăm, không hề chớp mắt.

Dưới sắc vàng vọt của ngọn đèn trần, trông anh có vài phần đáng thương, hơn nữa từng câu từng chữ của anh đều không có chút bá đạo nào, ngược lại càng giống van vãn hơn.

Ai nói chỉ có phụ nữ yếu đuối mới khiến đàn ông muốn bảo vệ?

Chẳng tuyệt đối chút nào, rõ ràng đàn ông yếu đuối cũng khiến phụ nữ có khao khát chăm sóc mà...

Lâm Uyên Bạch bại trận trước ánh mắt anh, vãn về cục bông trong tay: "Vây... bây giờ phải làm thế nào?"

"Cởi quần áo của anh ra trước đã."

Hoắc Trường Uyên nằm đó, giơ tay ra hiệu lên người mình.

Cởi quần áo?

Cũng đúng, muốn dùng rượu lau người để hạ sốt thì quần áo chính là chướng ngại...

Lâm Uyên Bạch đành hậm hực: "Ồ..."

Cô bắt đầu nín thở, bước lên hai bước một cách máy móc rồi lại xoay người rất máy móc.

Cô vươn tay về phía anh, đầu tiên là cởi chiếc cà vạt xộc xệch của anh, sau đó tới cúc áo sơ mi. Sau khi không còn cái nào, cơ thể đẹp đẽ của anh cũng lộ ra đầy đủ.

Hoắc Trường Uyên giống như một đứa trẻ, hợp tác với cô giơ cao hai tay lên, áo sơ mi, quần Âu đều được lột ra hết.

Lòng ngực cực kỳ trắng kiện được ánh đèn hắt thẳng vào miêu tả, đường hông của anh dường như còn sâu đậm hơn bình thường một chút. Rõ ràng anh chỉ một môi nằm đó vậy mà vẫn mang một nét gợi cảm trí mạng, phát huy được hormone nam tính đến cực hạn.

Lâm Uyên Bạch len lén nuốt nước bọt, cố gắng giữ bình tĩnh.

Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Cô vắt áo sơ mi và áo khoác lên chiếc ghế bên cạnh, mắt không nhìn đi đâu khác, sau đó quay người, tay chân có phần luống cuống không biết tiếp theo nên làm gì.

Hoắc Trường Uyên không đợi cô lên tiếng, đã chỉ xuống hông mình: "Vẫn còn quần."

~Hết chương 109~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110

Tầm nhìn của Lâm Uyển Bạch cũng hướng xuống theo ánh mắt anh, mặt bắt đầu nóng rần.

Nhưng nếu đã bắt đầu rồi, cô cũng không thể kết thúc được, đành phải bầm bụng còi thắt lưng trên hông anh, âm thanh khóa cài bằng kim loại được mở ra giòn tan khắp phòng, ngay sau đó là tiếng kéo khóa quần...

"Quần lót không cần còi đâu."

Hoắc Trường Uyên bất ngờ cất tiếng, giọng nói rất trầm.

Lâm Uyển Bạch đang nín thở bỗng bị giật mình, cắn răng nói: "... Em biết rồi!"

Ai nói muốn còi quần lót của anh chứ!

Cuối cùng cô cầm quần Âu lên, ném cùng áo vest và sơ mi vào một chỗ, Lâm Uyển Bạch cảm thấy hít thở thật là khó khăn.

Khi cô ngước mắt lên nhìn anh, cả người anh từ trên xuống dưới chỉ còn độc chiếc quần tứ giác ôm chặt lấy vòng hông đầy đặn.

Mặt Lâm Uyển Bạch đỏ rần lên.

Ông trời ơi!

Cả đời này, cô chưa từng làm việc còi quần áo cho đàn ông...

Lâm Uyển Bạch không ngừng hít sâu thở đều, tự ám thị tâm lý cho mình. Mình đang giúp anh hạ sốt, giống như cô trong siêu thị nói.

Ừm, đúng, cứ coi anh như đứa cháu nội cháu ngoại nhà người ta là được rồi!

Chỉ có điều, làm gì có cháu nội ngoại nào vóc dáng chuẩn đến thế này. Cho dù chỉ nằm thẳng ra đó thì từng đường cơ bắp cũng rất rạch ròi, mỗi đường đều như một dây sắt vậy.

Cảm giác nếu lấy tay gõ lên trên cũng sẽ phát ra những tiếng vang.

Cô mồ hôi trắng ra, lấy bông thấm rượu, hương rượu trong giây lát lan tỏa khắp không trung.

Hoắc Trường Uyên nhìn cô chăm chú, rồi lên tiếng nhắc nhở: "Lau từng chỗ một, bằng không sẽ không có tác dụng."

"Biết rồi!" Lâm Uyển Bạch lẩm bẩm.

Ngồi bên cạnh giường, cô cúi người bắt đầu cẩn thận tiến hành hạ sốt cho anh.

Từ ngực đến nách...

Cánh tay, lòng bàn tay...

Cẳng chân, gót chân...

Tuy rằng cô rất thận trọng, nhưng trong lúc lau không tránh khỏi thi thoảng chạm tay vào làn da màu đồng của anh. Nó nóng đến khiến cô run tay, như một dòng điện xuyên thẳng vào nơi sâu nhất trong trái tim.

Hết nửa chai rượu trắng, cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng lau hết những chỗ cần lau trên người anh. Cô thở hắt ra một hơi: "Phù, xong rồi!"

Hình như cũng có hiệu quả thật sự, cảm giác nhiệt độ trên người anh giảm đi không ít.

Có điều khung cảnh này vẫn quá mức nóng bỏng đến chảy máu mũi. Lâm Uyển Bạch hoảng loạn kéo chăn qua, đắp lên cho anh, cũng đồng thời làm dịu đi đôi mắt mình.

Nhưng chiếc chăn vừa kéo lên được một nửa thì trước mắt bỗng chao đảo.

Lâm Uyển Bạch bị anh kéo lên người, ngay sau đó eo cô bị hai cánh tay vòng qua, mặt cô bị áp lên hõm cổ của anh.

"Này! Hoắc Trường Uyên..."

Cô khẽ gọi, anh bất động như một pho tượng, chỉ còn hơi thở nóng rẫy phả vào mang tai.

Trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Lâm Uyển Bạch xấu hổ ngẩng đầu lên, lại phát hiện đôi mắt sâu hút đó đã nhắm nghiền lại, làm như không hề hay biết gì về hành động của mình, khuôn mặt dần ra thoải mái đến vô tội.

Cô nhất thời không trút giận được, đành cố gắng giãy ra để xuống giường.

Nhìn thấy cánh tay anh vẫn giữ nguyên tư thế sau khi bị cô cạy ra, Lâm Uyên Bạch nhíu mày tự lẩm bẩm: "Ngủ thật rồi sao?"

Chỉnh trang lại chiếc áo len nhăn nhúm, cô chúi thằm trong bụng.

Người đàn ông này, ngủ rồi mà cũng không quên giờ trò lưu manh...

Lâm Uyên Bạch đẩy nắp chai rượu lại, gần như nhảy vọt về nhà. Đóng cửa bình tĩnh lại, cô mới thay dép lê đi vào phòng ngủ, có điều trán và chóp mũi toàn là mồ hôi, không biết vì bận hay vì gì.

Cô chạy vào phòng tắm, vốc nước lạnh lên rửa mặt, trái tim vẫn đang đập dồn dập.

Tiếng bước chân biến mất, trong phòng chỉ còn lại hương rượu thơm thơm.

Hoắc Trường Uyên từ từ mở mắt ra, bên trong không có chút buồn ngủ nào. Anh nhìn chòng chọc lên trần nhà.

Cảm giác đau nhức khắp cơ thể vì sốt sau khi được cô lau qua người đã nhẹ nhàng hơn nhiều. Có điều dần dần một cơn nóng khác xuất hiện, giống như phát ra từ trong người anh vậy.

Hoắc Trường Uyên chậm chạp lật người, thật muốn giờ trò lưu manh đến cùng mà!

...

Chiều hôm sau, cô lại tới Hoắc Thị họp.

Vẫn đợi không bao lâu thì Hoắc Trường Uyên sai bước đi vào như một cơn gió. Anh mặc bộ vest màu đen, bên trong kết hợp với sơ mi trắng. Kiểu ăn mặc rất đơn giản ấy trên người anh lại thể hiện một sự khác biệt. Với gương mặt cương nghị, trông anh rất có tính thần.

Trước khi buổi họp bắt đầu, quản lý niềm nở bắt đầu trò chuyện: "Hoắc tổng, thần sắc của anh trông rất khá, bị cảm chút chút không sao chứ ạ?"

"Vâng." Hoắc Trường Uyên gật đầu, rồi nói thêm một câu: "Cũng may có hàng xóm."

"Hàng xóm ạ?" Quản lý nghi hoặc.

Hoắc Trường Uyên chỉ im lặng mỉm cười.

Lâm Uyên Bạch âm thầm cụp mắt xuống.

Cuộc họp này là lần bàn bạc cuối cùng cho những thay đổi của dự án, thế nên kéo dài khá lâu. Tới khi kết thúc cũng vừa hay đến giờ tan ca, họ không mất công quay lại công ty nữa mà có thể đi thẳng về nhà.

Ra khỏi tòa nhà lớn, sau lưng có tiếng bước chân vang lên, quả nhiên là Hoắc Trường Uyên và Giang Phóng.

"Giờ này đường phố tắc nghẽn, không dễ bắt xe, tôi có thể bảo tài xế tiện đường đưa hai người về." Hoắc Trường Uyên một tay đút túi quần, tuy nói với quản lý, nhưng ánh mắt lại nhìn vào cô.

Hai chữ tiện đường có nghĩa là gì, Lâm Uyên Bạch hiểu quá rõ, ánh mắt nhấp nháy không tự nhiên.

Quản lý xoa tay cười ha ha: "Vậy thì ngại quá, cứ làm phiền Hoắc tổng!"

Trước khi lên xe, Giang Phóng mở cửa cho mọi người. Ngay phía sau bỗng có tiếng còi ô tô vang lên. Là một chiếc xe Jeep biển quân đội, cửa sau xuất hiện một cái đầu mờ mờ, giọng cao tay vừa vẫy vừa hét: "Tiểu Bạch..."

Lâm Uyên Bạch sững sờ.

Tối nay đúng là cô có hẹn ăn cơm với bố con Yến Phong, đang họp dở chừng thì nhận được tin nhắn. Họ nói sẽ đợi cô dưới tòa nhà công ty. Nhưng cô thấy còn phải họp khá lâu, thế nên đã thành thật nói sau khi kết thúc mình sẽ tự bắt xe qua. Không ngờ họ thẳng thừng tới Hoắc Thị đón cô.

Lâm Uyên Bạch cầm chặt túi xách: "Quản lý, anh lên xe đi! Tôi thì thôi, bạn tôi qua đón rồi, tôi đi trước!"

Nhìn thấy thẳng bé chuẩn bị nhảy ra khỏi xe, cô vội rào bước chạy qua.

Cánh cửa ghế lái phụ đã được mở sẵn, Lâm Uyên Bạch ngồi vào trong. Chiếc xe Jeep nhanh chóng hòa vào dòng xe trên đường, rồi biến mất.

Hoắc Trường Uyên lẳng lặng thu lại ánh mắt, tiến lên một bước che chặt cửa xe: "Thật ngại quá quản lý Trần, tôi bỗng nhiên nhớ ra mình còn có việc."

Anh vừa dứt lời, chiếc Bentley cũng lao vút đi ngay.

Quản lý bị bỏ lại một mình, đứng hỗn loạn giữa cơn gió.

Chẳng phải nói là sẽ đưa về sao!

Chiếc Bentley cũng hòa vào dòng xe nhưng chiếc xe Jeep biển quân đội đã biến mất không dấu vết.

Giang Phóng ngồi nghiêm chỉnh phía trước, dè dặt quan sát sắc mặt Boss ở phía sai, rồi thận trọng hỏi: "Hoắc tổng, anh không sao chứ?"

Hoắc Trường Uyên rút ra một điếu thuốc, bật bật lửa tanh tách.

"Không sao."

Khi anh phả mạnh ra một làn khói, bờ môi cũng giật nhẹ.

Làn khói trắng dần dần tản ra, khóe mắt căng thẳng của Hoắc Trường Uyên cũng dịu đi nhiều. Cuối cùng, anh lại rướn môi nói một câu đầy hàm ý: "Không vội."

~Hết chương 110~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111

Buổi tối, họ ăn cơm ở một quán nướng, cũng được coi là một cửa hàng đã kinh doanh nhiều năm, khá đông khách.

Yến Phong có đặt chỗ trước. Sau khi tới, họ vào thẳng phòng kín. Có một chiếc bàn dài hình chữ nhật, ở giữa sụp xuống một chỗ, sau khi thêm than thì đặt lên một vỉ nướng, chẳng mấy chốc đã ấm hân lên.

Phục vụ vừa bung đủ món lên thì di động đồ chuông.

Lâm Uyển Bạch rút ra nhìn nhanh, không bắt máy ngay mà đứng dậy khỏi ghế: "À, em ra ngoài nhận điện thoại!"

Yến Phong mỉm cười gật đầu, còn thằng nhỏ thì đã hoàn toàn bị thu hút bởi miếng thịt bò to tướng.

"... Alô?" Ra khỏi phòng, Lâm Uyển Bạch mới bắt máy.

Đầu kia là chất giọng trầm của Hoắc Trường Uyên: "Em vẫn chưa về?"

"... Có chuyện gì sao?" Lâm Uyển Bạch hỏi ngược lại.

"Không có chuyện gì." Hoắc Trường Uyên hồ hững, ngừng một lát lại hỏi: "Đang ở cùng Yến Phong?"

"Ừm..."

"Ồ..."

Đường dây im ắng một lúc, Lâm Uyển Bạch nhíu mày hỏi: "Không còn chuyện gì thì em cúp máy đây..."

Quả nhiên, vừa nói xong câu này, đầu kia đã giành giật thời cơ tắt máy trước.

Lâm Uyển Bạch trở lại phòng, cậu nhóc đang sốt sắng lấy rau xanh quần thịt ăn, nhét đầy vào miệng, lúng búng như con chuột nhỏ: "Tiểu Bạch, mau tới 'en' đi... 'En' ngon lắm!"

Miếng thịt được ướp đậm đà, nướng cháy cạnh hai bên, rồi được cắt bằng kéo thành từng miếng nhỏ vừa ăn, tiếng thịt nướng xì xèo đầy hấp dẫn.

Lâm Uyển Bạch chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy đói, cầm đũa lên gấp một miếng.

Miếng thịt đậm sốt còn chưa kịp cho vào miệng, tiếng chuông điện thoại lại vang. Cô một lần nữa rút ra, màn hình vẫn hiển thị số điện thoại của Hoắc Trường Uyên.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, lần này thẳng thừng bắt máy ngay tại bàn, hạ thấp giọng hỏi: "Anh có chuyện gì?"

"Không có gì." Hoắc Trường Uyên trả lời y như lúc nãy: "Hỏi em khi nào về nhà."

"Không biết nữa..." Lâm Uyển Bạch nhìn chằm chằm miếng thịt bò trong đĩa, nuốt nước miếng: "Không nói với anh nữa, em đang ăn."

Lần này sau khi ngắt máy, cô đã nghĩ kỹ rồi. Nếu Hoắc Trường Uyên gọi điện tới nữa, cô sẽ thẳng thừng ngắt máy hoặc để chế độ cảm

Nhưng anh không gọi lại nữa, mà chuyển sang nhắn tin.

Hoắc Trường Uyên: "Em định khi nào về nhà?"

Hoắc Trường Uyên: "Đã bảy giờ rồi, còn chưa về?"

Hoắc Trường Uyên: "Mặt trời xuống núi rồi, con gái ở ngoài một mình không an toàn đâu."

...

Cứ mười phút, di động lại rung một lần.

Toàn là tin nhắn, cũng toàn đến từ cùng một người, không ngại phiền toái.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy cả đồng tin nhắn chưa đọc trong điện thoại, không hiểu anh trở nên kiên nhẫn như vậy từ khi nào!

Yến Phong ngồi đối diện nhận ra cô đang nhú mồm nhìn di động, bèn hỏi với vẻ quan tâm: "Tiểu Uyển, sao vậy, có tin nhắn quấy rối à?"

"Không phải..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu. Có lẽ chưa đủ câu thành quấy rối ác ý. Cô hơi ngừng một chút rồi nói: "Là một người hàng xóm thôi."

Cô không nói dối, bây giờ Hoắc Trường Uyên đích thực là hàng xóm của mình.

Trong lúc họ nói chuyện, lại có một tin nhắn tới, vẫn là Hoắc Trường Uyên gửi, nội dung không mấy khác biệt.

Lâm Uyển Bạch bắt đầu đau đầu.

Ăn xong đi ra khỏi quán nướng, lên xe rồi, cô chịu đựng gầy vò cầm chặt di động: "Anh Yến Phong, hôm nay em không thoải mái lắm, hôm khác em cùng Châu Châu ra bờ sông thả đèn trời nhé!"

"Em không khỏe chỗ nào, có phải bị cảm không?" Yến Phong lập tức hỏi.

Không có sự khó chịu khi cô lỡ hẹn, ngược lại chỉ còn lo lắng cho sức khỏe của cô.

Lâm Uyển Bạch chột dạ lắc đầu: "Em không sao, về uống mấy viên thuốc cảm là ổn..."

"Được, vậy anh đưa em về trước, nghỉ ngơi sớm đi." Yến Phong gật đầu không chút nghi ngờ.

Dọc đường, Yến Phong vẫn quan tâm hỏi han cô. Khi đi ngang qua cửa hàng thuốc, anh ấy còn suýt dừng xe lại.

Chiếc Jeep đi tới dưới khu nhà cũ. Lâm Uyển Bạch tháo dây an toàn, rồi xoa mái đầu nắm cửa cậu nhóc ngồi ghé sau: "Xin lỗi nhé Châu Châu, đã hẹn sẽ cùng nhau ra sông thả đèn trời rồi..."

"Không sao đâu ạ. Tiểu Uyển, cô phải tự chăm sóc bản thân đấy!" Cậu nhỏ lắc đầu, nét mặt nghiêm túc.

Thấy vậy, cảm giác tội lỗi của Lâm Uyển Bạch càng thêm đậm.

Nhìn chiếc xe rời đi hẳn, cô mới quay người đi lên nhà.

Cô đi một mạch lên tầng trên cùng, vừa rút chìa khóa ra thì cánh cửa chống trộm phía đối diện quả nhiên bật mở.

"Về rồi à?" Hoắc Trường Uyên đút hai tay vào túi quần.

Lâm Uyển Bạch có cảm giác dù ai hiền lành đến đâu cũng sắp bùng nổ tới nơi. Cô nghiêng răng hỏi anh: "Hoắc Trường Uyên, rốt cuộc anh có việc gì?"

"Chẳng phải đã hứa sau khi anh khỏi bệnh, em sẽ nấu cho anh bát mì sao?" Vì đã thay quần áo ở nhà, đứng ngược ánh sáng trong phòng, gương mặt nhợt nhạt của Hoắc Trường Uyên có phần lười biếng.

"..." Lâm Uyển Bạch phát rồ, tiếp tục nghiêng răng: "Chỉ vì chuyện này?"

Một bát mì, không đổi ngày khác được sao?

"Ừm, anh cứ đợi mãi." Hoắc Trường Uyên gật đầu thản nhiên.

Lâm Uyển Bạch hít sâu thở đều, tự nhủ mình phải bình tĩnh.

Cô lắc lắc chầm chìa khóa trong tay: "... Bây giờ sẽ nấu cho anh!"

Vào nhà, Lâm Uyển Bạch lao thẳng vào trong bếp. Lần nữa cô mua mỳ vẫn còn nửa gói, trứng gà và hành đều còn cả.

Cô rửa tay, vừa bật lửa vừa lăm bằm lí nhí: "Thật chẳng thể nào hiểu nổi, sao cứ thích ăn mỳ mãi thế không biết..."

"Bởi vì muốn ăn mỳ em nấu*."

*Câu này còn có thể hiểu là: Bởi vì muốn ăn "bên dưới" em.

Chẳng biết Hoắc Trường Uyên đã đứng dựa vào cửa từ lúc nào, tiếp lời.

Lâm Uyển Bạch nhìn anh một cái, thu lại tầm mắt rồi tiếp tục nấu mỳ.

Cô cúi đầu hơi thấp, sau đó mặt hơi đỏ lên.

Hình như anh nói không có vấn đề gì, lẽ nào vì cô quá đen tối...

Ngày hôm sau là ngày nghỉ cuối tuần.

Lâm Uyển Bạch dậy sớm, nấu một nồi canh rồi bỏ vào trong bình giữ nhiệt, sau đó ngồi xe buýt đi tìm cô bạn Tang Hiểu Du.

Từ khi cô ấy chuyển đi, cô vẫn chưa có dịp tới thăm.

Đến nơi, có người gác cổng, phải đăng ký mới được vào trong. Tang Hiểu Du mặc khá phong phanh, đứng ngoài cửa tòa nhà chờ đợi. Nhìn thấy cô, cô ấy kéo tuột cô vào trong thang máy.

Lâm Uyển Bạch đi lượn thăm quan từng phòng một, không thể không cảm thán: "Cá nhỏ, hoàn cảnh chỗ này của cậu tuyệt thật đấy! Còn thoải mái hơn cả lúc nhìn trên ảnh!"

"Ha ha, phải rồi!" Tang Hiểu Du như con cáo nhỏ nhặt được của hời.

"Cá nhỏ, cậu nhớ chị hàng xóm ở đối diện không?" Sau khi ngồi xuống, Lâm Uyển Bạch không nhịn được, bắt đầu kể lể: "Cả nhà chị ấy dọn đi rồi. Căn nhà bị người ta mua lại, cậu đoán sau này ai chuyển tới?"

"Hả? À?"

"Hoắc Trường Uyên..."

Tang Hiểu Du nghe xong, ánh mắt sáng trưng: "Vậy sao, trùng hợp vậy!"

Phản ứng của cô ấy khá khác biệt với tưởng tượng của Lâm Uyển Bạch, chỉ ít cô nghĩ cô ấy sẽ phải nhảy lên nhảy xuống, không ngờ lại bình tĩnh như thế.

Buổi tối cùng ăn cơm xong, Lâm Uyển Bạch mới về nhà.

Trong lúc đi thang máy, bên tai cô vẫn còn văng vẳng câu nói của Tang Hiểu Du trước khi cô về: "Tiểu Bạch, cậu phải cẩn thận nhé! Chưa biết chừng Hoắc tổng đang thả câu dài săn cá to đấy..."

Lâm Uyển Bạch nhú mày, rất nghi hoặc.

Lẽ nào cô là con cá to đó?

Không biết có phải vì tác dụng của câu nói này không mà sau khi trở về nhà, Lâm Uyển Bạch vẫn có phần căng thẳng.

Nhất là khi đêm khuya yên ắng, tiếng gõ cửa đột ngột vang lên, khiến cả sống lưng cô căng ra.

"Cộc cộc cộc!"

~Hết chương 111~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112

Lâm Uyển Bạch cứng người di chuyển ra cửa, giống như sắp phải chịu án tử hình vậy.

Cô bò lên cửa nhìn ra mắt thần, rồi thở phào nhẹ nhõm.

Cô mở cửa ra, bên ngoài có một thanh niên trẻ đôi mươi, trên áo in logo của một hãng chuyển phát nhanh nào đó: "Xin hỏi chị là Lâm Uyển Bạch phải không?"

"Tôi đây." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Chị có bưu phẩm, mời chị ký nhận."

"Vâng, cảm ơn anh!"

Cô ký tên là bill chuyển phát, đối phương cũng vội vã đi xuống.

Lâm Uyển Bạch ôm bưu kiện, đang định đóng cửa lại thì có một cánh tay bất ngờ chặn lên cánh cửa.

Lực rất mạnh, một nguồn sức mạnh quen thuộc.

Cô ngẩng đầu lên, ánh đèn trên hành lang đều bị chặn lại. Chẳng biết Hoắc Trường Uyên đã ra ngoài từ lúc nào, ánh mắt sa sầm lại cúi nhìn cô.

"Anh..."

Hoắc Trường Uyên nhú mày, nét mặt có chút bất lực tới không thể bất lực hơn: "Đường ống nước trong phòng tắm nhà anh hỏng rồi. Quản lý nói ngày mai mới qua sửa được, muốn mượn phòng tắm nhà em."

"... Tắm?" Lâm Uyển Bạch sửng sốt.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, giọng giật giật cô áo sơ mi đúng lúc: "Buổi sang tiếp đón một vị khách từ nước ngoài về, chạy đi rất nhiều nơi, khắp người toàn là mùi mồ hôi, không tắm không ngủ được."

Nhà cũ chính là như vậy, có rất nhiều thiết bị gia dụng bên trong đã cũ, động một chút là gặp vấn đề.

Lâm Uyển Bạch không hề nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của anh.

"Vậy anh vào đây đi."

Chỉ là một câu buột miệng, cuối cùng cô vẫn hồi hận.

Đêm hôm thế này, để một người đàn ông vào nhà mình tắm, quả thực có chút...

Nhưng Hoắc Trường Uyên không cho cô cơ hội hối hận. Anh đã nói tiếng Cảm ơn rồi len vào trong, đồng thời tiện tay đóng cửa giúp cô.

Lâm Uyển Bạch đành phải đi trước dẫn đường cho anh. Khi cô đang định chỉ tay về phía phòng tắm thì anh đã quen thuộc bước tới, hệt như chủ nhân của căn nhà này vậy.

Cô suy nghĩ quên mất, trước kia họ từng có quan hệ đó, anh còn từng ngủ lại đây...

"Điều khiển ở trên giá, nhiệt độ nước anh tự điều chỉnh đi." Lâm Uyển Bạch chỉ vào bên trong, hắng giọng có phần gượng gạo: "Khụ... Vậy anh tắm đi..."

Hoắc Trường Uyên gật đầu, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy, vội vã quay người đóng cửa phòng tắm lại, còn đặc biệt tỉ mỉ kiểm tra khe cửa có đóng kín hay không.

Rất nhanh, bên trong truyền tới tiếng cởi quần áo, sau đó là tiếng nước rào rào chảy.

Lâm Uyển Bạch ôm bưu kiện tiếp tục đi ra phòng khách, chốc chốc lại quay đầu nhìn. Qua một cánh cửa kính cát mài, thấp thoáng có thể nhìn thấy một vóc dáng cao to, trong đầu cô lập tức hiện hiện hình ảnh một mỹ nam đang tắm...

Một giây sau, cô vội vàng giơ tay dấm lên đầu.

Điên rồi...

Âm thanh của phòng tắm cứ văng vẳng bên tai, Lâm Uyên Bạch thẳng thừng bật tivi lên, còn chỉnh cho âm lượng lên mức to.

Chiếu xong một tập phim truyền hình, người bên trong vẫn còn chưa ra.

Thấy sắc trời càng lúc càng tối, cô bắt đầu không ngồi được nữa, đi qua, thậm chí còn chỉnh trang lại vạt áo, gõ cửa: "Hoắc Trường Uyên?"

Khi âm thanh vang lên thì tiếng nước cũng ngừng.

"... Anh vẫn chưa tắm xong à?" Cô bất giác lên tiếng hỏi lại.

Lần này bên trong vẫn không lên tiếng, nhưng loáng thoáng có tiếng bước chân, sau đó cánh cửa được kéo ra.

"Anh anh..."

Lâm Uyên Bạch lập tức che chặt mắt.

Lấp bắp một hồi cô mới nói được một câu hoàn chỉnh: "Sao anh không mặc quần áo!"

Trong không gian nghi ngút hơi nước, Hoắc Trường Uyên chỉ mặc độc chiếc quần lót, vô tư đứng trước mặt cô.

Tuy rằng hai hôm trước vừa lau rượu khắp người anh, nhưng đó là trường hợp đặc biệt, tình thế đặc biệt. Lúc này mái tóc ngắn của anh ướt rượt, nước từ đuôi tóc rỏ xuống, men theo ngũ quan cương nghị của anh, chạy qua yết hầu gồ lên của anh, sau đó tới lồng ngực trắng kiêu...

"Vừa tắm xong thì mặc kiểu gì? Quần áo thay ra toàn quần áo bẩn." Hoắc Trường Uyên điềm nhiên trả lời câu hỏi của cô.

"..." Khóe miệng Lâm Uyên Bạch giật giật.

Cô phải cô nên cảm kích chí ít anh đã mặc quần... lót không?

Sao gần đây rất hay nhìn thấy cảnh anh ờ trờ đi lại trước mặt mình thế...

Cho tới khi nghe thấy những tiếng sột soạt, Lâm Uyên Bạch mới dám bỏ tay ra khỏi mắt.

Hoắc Trường Uyên đã quấn thêm một chiếc khăn tắm quanh hông.

Lâm Uyên Bạch vẫn cảm thấy miệng hơi khô. Khăn tắm đó là của cô, dầu gội hay dầu tắm anh dùng cũng là của cô, chiếc bàn chải đánh răng màu hồng trong tay anh kia cũng là của cô...

Đợi chút!

Lâm Uyên Bạch bất giác tròn tròn mắt: "Anh dùng bàn chải của em..."

"Nếu không thì sao, anh đánh răng bằng gì?" Hoắc Trường Uyên cúi đầu nhỏ hết bọt đi, ngữ khí thản nhiên đến vô tội.

Dường như bị cô nhìn chọc chọc mãi, anh lại bình tĩnh nói thêm một câu: "Không sao đâu, anh không chê em"

"..." Lâm Uyên Bạch phát rồ.

Đã không thể tiếp tục so đo với anh nữa, cô nhân lúc bản thân chưa thổ huyết, quay người rời đi.

Cuối cùng Hoắc Trường Uyên cũng sấy khô tóc rồi đi ra. Máu huyết của Lâm Uyên Bạch đã cạn, cô bắt lực chống tay lên trán, chỉ muốn nhanh tiến vị Phật này ra khỏi nhà mình.

Có điều ra tới cửa, bước chân anh đột ngột khựng lại.

Lâm Uyên Bạch kinh nghiệm đầy mình, phản ứng nhanh lùi sau mấy bước.

"Có chuyện gì vậy?"

Hoắc Trường Uyên nhú mày rất chặt: "Anh quên mang chìa khóa rồi."

Lâm Uyên Bạch ngẩn người: "... Thật hay đùa vậy?"

"Có thể lúc ra gấp quá nên chỉ cầm theo di động." Ngữ khí của Hoắc Trường Uyên cũng thắm chút nặng nề.

Lâm Uyên Bạch thấy anh tỏ nghiêm trọng, không giống như đang đùa, cũng chau mày theo. Cô suy nghĩ rồi ngược mắt nhìn anh: "Gọi điện cho công ty khóa đi? Chỗ em hình như có ghi một số điện thoại!"

Nói rồi, cô rào bước đi vào phòng khách.

Cô rút mấy tờ giấy dưới lọ hoa trên mặt bàn ra, bên trên có ghi một dòng số.

Hoắc Trường Uyên đã đi theo, nhìn qua rồi nhanh chóng gọi.

Hình như họ bắt máy rất nhanh, nhưng cuộc gọi cũng rất ngắn, chỉ thấy anh mấp máy môi: "Thế ư? Ồ, tôi biết rồi... Cảm ơn."

"Sao rồi?" Anh ngắt máy xong, Lâm Uyên Bạch vội hỏi.

"Muộn quá rồi, người ta không chịu đến." Hoắc Trường Uyên đứng đưa đi động ra hiệu.

"..." Không phải chứ!

Lâm Uyên Bạch lại tiếp tục suy nghĩ rồi nhìn về phía anh: "Gọi cho Giang Phóng?"

"Tắt máy." Hoắc Trường Uyên hờ hững.

Ừa...

Lâm Uyên Bạch im lặng, sao gần đây gặp lắm chuyện xúi quẩy vậy?

Cô đi tới bên cạnh cửa sổ nhìn xuống dưới, tầm nhìn ở tầng trên cùng rất khoáng đạt, khoảng cách với cửa sổ các nhà quanh đây cũng rất xa. Suy nghĩ trèo bằng đường cửa sổ lập tức bị đánh tan. Lỡ không cẩn thận sa chân, há chẳng phải trách nhiệm thuộc về cô?

Lâm Uyên Bạch sốt ruột đi đi lại lại trong phòng rồi nhìn người đàn ông đang quần khăn tắm trên người trong phòng khách.

"... Vậy phải làm sao đây?"

Hoắc Trường Uyên xoa cằm, trầm ngâm giây lát: "Xem ra chỉ còn một cách thôi."

"Cách gì?" Lâm Uyên Bạch ấp úng hỏi.

Không hiểu vì sao, khi hỏi câu này, cô nhìn được trong đôi mắt sâu đó một ảo giác mình đang bị ai đó cho vào bẫy...

Quả nhiên, câu nói tiếp theo của Hoắc Trường Uyên giống như một tiếng nổ vang trời.

"Tôi nay anh ở lại."

~Hết chương 112~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113

Ở lại ư?

Lâm Uyên Bạch bị giật mình, đến nỗi không thể phát ra âm thanh nào.

Hoắc Trường Uyên nhìn cô, ánh mắt như một người vô gia cư không có chốn về: "Nếu không phải làm sao? Không vào được nhà, em không định bắt anh ăn mặc thế này ra ngoài thuê phòng khách sạn chứ. Huống hồ ví tiền và chìa khóa xe đều ở trong nhà, cũng không có chứng minh thư."

"..." Lâm Uyên Bạch cuộn chặt từng ngón tay lại.

"Anh có thể ngủ ngoài sofa." Ngay sau đó Hoắc Trường Uyên nói một câu.

"..." Nét mặt Lâm Uyên Bạch dần ẩn hiện những cảm xúc bứt rứt.

Sau đó, Hoắc Trường Uyên trầm mặc mím môi, không lên tiếng nữa.

Cả căn phòng rơi vào một bầu không khí im lặng đến quái lạ.

Khi còn chưa kiên trì được mười giây, cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng mở tay ra, bí bách lên tiếng: "Thôi được rồi..."

"Làm phiền em rồi." Hoắc Trường Uyên nói với giọng chân thành.

"À, để em đi tìm cho anh gối và chăn..."

Lâm Uyển Bạch nói xong bằng tốc độ tên lửa rồi quay người vội vàng chạy vào phòng ngủ.

Nhưng vì tâm trạng quá rối bời, bước chân quá gấp gáp, khi sắp tới cửa phòng cô tự vấp chân mình ngã sõng soài.

Phía sau có tiếng bước chân vững vàng tiến tới, và một tiếng cười khê không thể che giấu: "Có đau không? Anh chỉ ngủ nhò ở đây một đêm, đâu phải muốn lên giường với em, em căng thẳng như vậy làm gì chứ?"

Lâm Uyển Bạch mặt mặt không chịu được, ngọn lửa trên hai gò má như lan thẳng ra sau vành tai.

"... Em không có!"

Cô gạt bàn tay lớn đưa tới, cứng rắn muốn tự đứng lên, rồi đâm đầu vào phòng ngủ.

Khi Lâm Uyển Bạch ôm theo gối và chăn đi ra, cô có vẻ đã bình tĩnh hơn nhiều.

Cô cố gắng bước đi thật tự tại, thu dọn mọi đồ lặt vặt trên sofa, sau đó tập trung tinh thần trải chăn cho anh.

Suốt quá trình ấy, Hoắc Trường Uyên đứng ngay bên cạnh.

Lâm Uyển Bạch đặt gối xuống, chỉ hơi liếc là có thể nhìn thấy bóng dáng cao lớn vạm vỡ ấy, rồi cô lại nhìn chiếc sofa chật hẹp, cảm giác anh lên cũng không thể duỗi thẳng hai chân được.

"Hay là em nhường giường cho anh, em ngủ sofa nhé?"

"Không cần đâu." Hoắc Trường Uyên từ chối.

Lâm Uyển Bạch gạt đầu, nhất thời không biết nên nói gì nữa.

Hoắc Trường Uyên hất cằm ra hiệu với cô: "Phim truyền hình còn chưa chiếu hết, em không xem tiếp à?"

"À..."

Lâm Uyển Bạch mơ mơ hồ hồ, cứ thế bị anh kéo ngồi lên sofa.

Trong tivi là một bộ phim đang khá nổi gần đây, ngày nào cô cũng đu. Ban nãy lúc anh tắm rửa, nó đã chiếu hết một tập, bây giờ đang chiếu tập thứ hai.

Có điều lúc này, Lâm Uyển Bạch chẳng thể tập trung xem phim, thật sự là Hoắc Trường Uyên ngồi bên có cảm giác tồn tại quá mạnh.

Cô len lén liếc sang nhìn, phát hiện cánh tay gần bên phía cô của Hoắc Trường Uyên chẳng biết đã vát lên lưng ghế sofa từ lúc nào.

Tư thế ấy giống như anh đang ôm trọn cô vào vòng tay vậy. Cho dù cô ngồi thẳng tắp, không cố tình nhìn thì cũng cảm nhận được lồng ngực hơi phập phồng lên xuống của anh, mùi hương nam tính thuộc về anh thì thoảng lại phả tới.

Lâm Uyển Bạch định thần lại.

Khi một lần nữa tập trung xem tivi, cô bỗng giật mình.

Trên đó chẳng biết từ lúc nào đã chuyển sang cảnh nam nữ nhìn thẳng vào mắt nhau đầy tình cảm. Nhạc nền rất lãng mạn, bàn tay nam chính từ từ nâng gương mặt cô gái lên, ánh mắt sáng rực như lửa dưới ánh trăng: "Anh muốn hôn em..."

Cô gái cúi mặt không trả lời, nhưng biểu cảm ngượng ngùng đã nói rõ tất cả.

Sau đó, khuôn mặt và đôi môi của hai người họ càng lúc càng gần nhau hơn...

"Cánh tiếp theo họ sẽ lên giường."

Giọng nam trầm thấp bên cạnh đột ngột vang lên, cô ghen lời: "Ồ..."

Giống như chứng minh cho lời anh nói, nam nữ chính quả nhiên càng hôn càng mãnh liệt.

Hơn nữa khung cảnh còn thay đổi, ống kính lia thẳng sang một chiếc giường đồ rực. Nam nữ chính nằm hôn nhau trên đó, khó mà tách rời, cùng với đó là tiếng thở dốc rõ ràng, quần áo của hai bên rơi xuống từng chiếc một.

Lâm Uyển Bạch cảm thấy máu huyết như đang xông lên não bộ.

Cô không thể nhìn tiếp được nữa, đứng bật dậy, gương mặt ngáp một cái: "À, em hơi buồn ngủ, không xem nữa..."

Tiếng áp úng của cô, cuối cùng biến thành một tiếng thở hắt ra.

Khi cô vừa dịch chuyển, Hoắc Trường Uyên cũng đột ngột đứng dậy, cánh tay dài vòng qua nách, bế bổng cô lên.

Gần như không cho cô cơ hội thứ hai lên tiếng, trong chớp mắt đã đi vào phòng ngủ. Lâm Uyển Bạch đánh mắt trọng tâm rơi thẳng xuống giường của mình. Cơ thể rắn chắc cũng đề lên ngay lập tức, một cánh tay chống bên cạnh đầu cô.

Trên hông Hoắc Trường Uyên chỉ có một chiếc khăn tắm, trong lúc xô đẩy, chạm phải nhiệt độ bên trên khiến cô rụt lại như phải bỏng.

Căn phòng không bật đèn, không gian cũng tối tăm, thế nên đôi mắt thâm trầm của anh lại càng sáng quắc như lửa.

Trong đầu Lâm Uyển Bạch toàn là những lời cô bạn thân Tang Hiểu Du nói.

Buông câu dài...

Cá to...

Trong lúc hỗn loạn, cô nghe thấy anh gọi tên mình: "Lâm Uyển Bạch."

"Sao... Sao vậy?" Mí mắt Lâm Uyển Bạch run rẩy thiếu kiểm soát.

Ánh trăng mờ lung bên ngoài hắt vào phòng, cô không dám nhúc nhích, đáng vẻ xấu hổ giống như búp non mới nhú đầu tháng ba, khiến sóng lòng người ta như bị thổi bùng lên.

Hoắc Trường Uyên giờ ngón tay cái lên chạm qua tóc mai của cô rồi dừng bên khóe miệng: "Anh muốn hôn em."

"..." Ánh mắt cô hỗn loạn trong khoảnh khắc.

Đây là lời thoại trong bộ phim ban nãy, nhưng bật ra từ anh còn đầy mê hoặc hơn cả nam chính.

Lâm Uyển Bạch ngây ngốc nhìn gương mặt anh sát lại gần, gần tới mức cô thậm chí có thể nhìn rõ từng sợi râu trên cằm anh.

Trong lúc hoảng hốt bối rối, cô nhắm tịt mắt lại.

Hơi thở nóng rầy phả vào mặt cô, ngay sau đó, nhiệt độ trên bờ môi anh đã truyền sang cho cô.

Khi hơi thở của anh rời xa, Lâm Uyển Bạch ngạc nhiên mở mắt.

Anh...

Hôn lên trán cô?

Lâm Uyển Bạch ngây ngốc nhìn anh. Trong bóng tối, đôi mắt ấy không hề cháy lên chút dục vọng nào, dường như thật sự giống như lời anh nói, đơn thuần chỉ muốn hôn cô mà thôi.

Không có bất kỳ tạp niệm nào, chỉ là muốn hôn cô.

Hoắc Trường Uyên thu cánh tay lại, cơ thể cao lên cũng đứng lên ngay sau đó.

Cả người chợt ảm áp, là chiếc chăn anh kéo lên, cùng giọng nói khàn khàn: "Chúc ngủ ngon."

"Ngủ ngon..." Lâm Uyển Bạch áp úng nói.

Cho tới khi nhìn thấy cánh cửa bị đóng lại, cô vẫn còn chưa hoàn hồn được.

Hình như anh khác rồi...

Tuy rằng vẫn còn sự bá đạo trước kia, nhưng lại không cưỡng ép cô như thế nữa.

Lâm Uyển Bạch đưa tay chạm lên trán.

Đó là một nụ hôn dịu dàng.

Cảm giác có thứ gì đó cứ chân động mãi nơi sâu thẳm trong trái tim..

~Hết chương 113~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114

Sáng hôm sau, Lâm Uyên Bạch lật người.

Cô mở mắt ra nhìn ánh nắng ban mai len lỏi vào phòng. Một đêm ngủ ngon bất ngờ. Rõ ràng để Hoắc Trường Uyên ngủ trong nhà, cô nên lo lắng sợ hãi mới phải, vậy mà cô vẫn có thể yên bình ngủ say giấc, đến mộng mị cũng không có.

Bên ngoài phòng ngủ cực kỳ yên ắng.

Lâm Uyên Bạch khẽ khàng kéo cửa ra, vừa mới đó đã nhìn thấy Hoắc Trường Uyên nằm ngủ trên sofa.

Hình say, tiếng thở đều đều.

Nhưng dáng vẻ này của anh ít nhiều có phần hài hước, đôi chân dài phải co quắp ở đó.

Chiếc chăn trên người đã rơi xuống dưới đất rồi, hơn nữa chiếc khăn tắm lúc trước chỉ buộc quanh hông giờ cũng biến mất tăm tăm tích. Thế nên lúc này anh giống như tối hôm qua khi vừa bước ra khỏi phòng tắm vậy, chỉ còn độc chiếc quần lót tứ giác.

Lâm Uyên Bạch đi qua, cúi xuống muốn giúp anh nhặt chăn lên đắp lại vào người.

Cô cố gắng không liếc ngang liếc dọc, cũng cố gắng không chạm vào anh. Nhưng ai ngờ chăn vừa đắp lên, một lòng bàn tay dày dặn đã nắm chặt lấy tay cô.

Đôi mắt kia chẳng biết đã mở ra từ lúc nào, đang nhìn cô chằm chằm.

Anh dậy rồi ư?

Lâm Uyên Bạch bối rối nhìn anh, vội nói: "À, em đánh thức anh sao? Nếu anh chưa tỉnh thì cứ tiếp tục ngủ đi..."

Nói rồi, cô không thể đứng lên rồi đi ngay, bởi vì Hoắc Trường Uyên từ đầu tới cuối không hề buông tay.

"Hoắc Trường Uyên..." Cô nhắc nhở.

Tầm mắt của Hoắc Trường Uyên vẫn không lệch đi phân nào, bờ môi mỏng bật ra ba chữ: "Anh khó chịu."

"Anh sao rồi?" Lâm Uyên Bạch căng thẳng hỏi.

"Anh thật sự rất khó chịu." Hoắc Trường Uyên lặp lại câu này, giọng hơi khàn.

Lâm Uyên Bạch thấy anh cứ nhú mày rất chặt lại càng thấy khó hiểu, cho tới khi anh nắm lấy tay cô kéo thẳng xuống dưới...

Sau khi hiểu ra đó là chuyện gì, con người của cô co rụt lại, nhịp tim hoàn toàn rối loạn.

Ai cũng nói sáng sớm đàn ông sẽ có phản ứng đó...

Không rút tay về được, cô chỉ có thể tiếp tục co quắp, ánh mắt rời rạc. Cô nghe thấy tiếng anh nuốt nước bọt, độ khàn của tông giọng càng nặng nề thêm: "Em giúp anh nhé?"

Đối với một người từng có kinh nghiệm như Lâm Uyên Bạch mà nói, gần như lập tức hiểu ý tứ của anh.

Trong phòng khách đã sáng trưng, hình như còn sắp sang chiều rồi, một thời tiết nóng nực khiến người ta khô rát.

"... Không được!" Lâm Uyên Bạch thẳng thừng lắc đầu.

"Thật sự không được sao?" Hoắc Trường Uyên vẫn nắm chặt tay cô.

"Không được!" Lâm Uyển Bạch vẫn lắc đầu, hơi thờ trở nên chậm chạp. Cô nghiêng rằng: "... Muốn làm anh tự túc đi!"

Hoắc Trường Uyên nhìn cô chăm chú một lúc, thấy cô hoàn toàn không suy suyển, có vẻ anh đã bại trận, cuối cùng cũng buông tay cô ra, không cưỡng ép nữa.

Ngay sau đó anh nhảy dựng lên, đi thẳng vào phòng tắm.

Lâm Uyển Bạch thờ phào, lòng bàn tay nóng rẫy, xúc cảm bên ngoài lớp vải vẫn còn rất rõ ràng.

Cô nhìn về phía cái bóng cast in lên cửa kính đang mờ hồ có một động tác nào đó.

Cô vội vàng quay đi, không cần nghĩ cũng biết anh đang làm gì bên trong. Thật đen tối!

"Ừ..."

Lâm Uyển Bạch ôm chiếc chăn đã được gấp gọn gàng lại đi vào phòng ngủ, bỗng nghe thấy một âm thanh thoải mái.

Cô suyt nữa thì lại vấp ngã sõng soài như tối qua, âm thanh đó quả thực như vang vọng ngay bên tai vậy.

Anh nhất định lại cố tình nói to hơn bình thường!

Lâm Uyển Bạch ở yên trong phòng ngủ, chần chừ không dám ra ngoài, sợ sẽ lại nghe thấy mấy âm thanh không nên nghe, cực kỳ rất tai..

Phải đến hơn nửa tiếng sau, cô mới mở cửa ra thăm dò, chỉ thấy cánh cửa phòng tắm mở toang, còn Hoắc Trường Uyên thì đứng trong phòng khách với chiếc khăn tắm ở hông, không còn chút đau khổ ban nãy, trông rất sáng khoái.

Tay phải anh đang cầm di động, chắc lại đang gọi cho công ty phá khóa.

Khi Lâm Uyển Bạch đi vào đánh răng rửa mặt, cố tình liếc nhìn một cái, trong thùng rác nhà vệ sinh hình như có thêm vài cục giấy ăn.

Khác với tối qua, người của công ty phá khóa không từ chối, hơn nữa còn đến khá nhanh. Là một anh thanh niên, mang theo đầy đủ dụng cụ.

Lâm Uyển Bạch cũng mở cửa ra đứng nhìn. Sau khi xác nhận rõ thân phận của Hoắc Trường Uyên, động tác của cậu ta vô cùng nhanh nhẹn, bắt đầu tháo gỡ mất thần và tiến hành mở khóa.

"Tiểu Uyên!"

Một giọng nói bất ngờ vang lên.

Lâm Uyển Bạch nhìn về phía đó, thấy Yến Phong đang đi lên, tay xách một túi hoa quả.

Cô kinh ngạc, há hốc miệng, đang định lên tiếng thì đối diện vang lên một tiếng "cạch". Cậu thanh niên mở khóa mỉm cười nói với Hoắc Trường Uyên: "Xong rồi anh nhé!"

Đúng lúc này Yến Phong đi lên, cũng vô tình nhìn sang, rồi sửng người: "Hoắc tổng?"

Hoắc Trường Uyên từ từ quay người lại, khẽ gật đầu: "Anh Yến!"

"Hoắc tổng đang... sống ở đây?" Yến Phong nhìn cánh cửa đang mở, hỏi với vẻ không chắc chắn.

"Vâng." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi, thân nhiên đáp: "Bỗng dưng muốn thay đổi môi trường sống."

Yến Phong theo Lâm Uyển Bạch đi vào nhà, mãi vẫn cứ nhú mảy.

Lâm Uyển Bạch chủ động phá tan sự im lặng: "Anh Yến Phong, anh cầm gì trong tay vậy?"

"Người ta vận chuyển cho anh ít xoi từ Tam Á tới, cho em một ít em ném thử. Mấy hôm nay khá bận, anh chẳng tranh thủ được thời gian qua đây. Vừa hay hôm nay lên tổng bộ họp bàn về chuyện tuyển quân mới, ngang qua chỗ em nên mang tới cho em!" Yến Phong đặt túi lên mặt bàn, ngừng một chút, nghi hoặc hỏi: "Tiểu Uyên, Hoắc tổng chuyển tới ở đối diện nhà em?"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, kể lại đại khái về việc chủ nhà cũ bán nhà cho Hoắc Trường Uyên.

Yến Phong nghe xong, nói một câu châm chọc mang đầy ý tứ: "Xem ra anh ta cũng tốn nhiều tâm tư thật!"

"..." Lâm Uyển Bạch không biết nên đáp thế nào.

Chuông di động vang lên, là máy của Yến Phong, hình như là tổng bộ gọi tới, thúc giục anh ấy tới họp.

Sau khi ngắt máy, Yến Phong đành đứng lên. Có điều khi đi ra cửa, anh ấy vẫn dừng bước, trầm ngâm giây lát: "Tiểu Uyển, anh nhớ là lần trước em đã nói với anh, hai người không còn quan hệ gì nữa..."

Lâm Uyển Bạch đang định giải thích thì cánh cửa nhà đối diện bật mở.

Hoắc Trường Uyên đã thay quần áo, không phải áo vest mà là một bộ đồ ngủ ở nhà đầy sức sống. Chiếc quần dài màu than xám, chiếc áo len đơn màu trắng, khiến khuôn mặt cương nghị của anh dịu dàng hơn nhiều.

Anh nhìn thẳng về phía cô và hỏi: "Em có nhìn thấy áo sơ mi của anh không?"

"Làm sao em biết..." Lâm Uyển Bạch nóng mặt, hoảng loạn nói.

Hoắc Trường Uyên từ từ nhướn đuôi mày lên, sau đó chậm rãi nói rành mạch từng chữ: "Tối hôm qua, lúc tắm chẳng phải anh đã còi ra trong nhà tắm sao?"

"Tiểu Uyển?" Yến Phong lập tức quay sang nhìn cô, ánh mắt như mong muốn cô xác thực.

"À, tối qua anh ấy tắm ở nhà em..." Mặt Lâm Uyển Bạch đã đỏ bừng rồi, cô bầm bụng giải thích: "Chẳng qua là vì nhà anh ấy bị hỏng đường ống nước, thế nên mượn phòng tắm nhà em. Sau đó lại quên mang chìa khóa, nên đã ngủ tạm trên sofa một đêm! Ban nãy anh cũng thấy đấy, có người tới phá khóa..."

Ánh mắt Yến Phong đã có nhiều thay đổi.

Nói thì nói như vậy, nhưng nghĩ sao cũng cảm thấy bất thường!

Giống như có một con thỏ ở trong hang và bên ngoài là một con sói đầy nguy hiểm...

Khi chuông di động một lần nữa vang lên thúc giục, Yến Phong không bắt máy nữa mà chau mày vội vã nói với cô: "Tiểu Uyển, hôm khác chúng ta nói chuyện! Có tình hình gì nhớ gọi điện thoại cho anh!"

Câu cuối cùng rõ ràng là nói cho Hoắc Trường Uyên nghe.

Bóng Yến Phong nhanh chóng khuất sau hành lang. Lâm Uyển Bạch như sắp nổ tung đầu.

Hoắc Trường Uyên dứt một tay vào túi quần, biểu cảm lười biếng, khóe môi rướn lên một nụ cười nhạt nhòa, ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt giống như một cậu nhóc vừa làm chuyện xấu thành công: "Bây giờ có thể tìm áo sơ mi cho anh rồi chứ?"

"... Tìm!" Lâm Uyển Bạch giật giật khóe miệng.

~Hết chương 114~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115

Hai ngày sau đó có vẻ bình yên phẳng lặng.

Lâm Uyển Bạch ôm tập tài liệu trở về bàn làm việc, rút chiếc di động để trong ngăn kéo ra xem, bên trên hiển thị hai cuộc gọi nhờ, đều tới từ cùng một người.

Cô ngẫm nghĩ, không gọi lại mà soạn một tin nhắn: *Có việc gì không?*

Vừa gửi thành công thì đã có cuộc gọi tới.

Ngón tay Lâm Uyển Bạch đều tê dại vì rung, vội vàng bắt máy: "... Alo?"

"Đang đi làm sao?" Chất giọng trầm của Hoắc Trường Uyên truyền tới.

"Ừm, vừa họp xong..."

"Anh đang phê duyệt tài liệu."

"Ồ..."

Lâm Uyển Bạch cắn môi, không hiểu anh gọi điện tới rốt cuộc có dụng ý gì, hình như cũng không có việc gì quá quan trọng.

Hoặc Trường Uyên vẫn tiếp tục nói: "Hết giờ anh về nhà luôn, còn em?"

"Em phải cùng lãnh đạo đi ăn cơm với khách."

"Với quản lý Trần ở bộ phận em?"

"Ừm."

"Ở đâu?"

Sau khi Lâm Uyển Bạch báo cáo địa chỉ, đầu kia không nói thêm gì nữa mà bảo thẳng: "Anh cúp máy đây, sắp có cuộc họp trực tuyến."

Nói xong, anh thẳng thừng ngắt máy.

Lâm Uyển Bạch nhìn màn hình di động, có phần cảm nín, vẫn không hiểu ý tứ của anh sau khi gọi cuộc gọi này. Giống như những cuộc gọi hỏi han bình thường giữa hai người đang yêu, để hiểu rõ lịch trình của đối phương...

Cô vừa dứt di động vào ngăn kéo thì cô đồng nghiệp bên cạnh ghé tới hóng hớt: "Tiểu Bạch, bạn trai à?"

"Không phải đâu!" Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

"Tin cậu mới lạ đó, thấy cậu trả lời từng câu từng câu như cô con dâu mới về nhà chồng ấy! Không phải thì chắc chắn giữa hai người cũng có vấn đề!" Cô đồng nghiệp bĩu môi.

Lâm Uyển Bạch vừa khó xử vừa ngượng ngập: "Mình nào có..."

Đồng nghiệp vẫn âm ỉ nói là không tin. Trở về vị trí tiếp tục làm việc, cô bất giác nhìn mình trong gương rồi âm thầm lắc đầu.

Chập tối tan ca, Lâm Uyển Bạch thu dọn đồ đạc, trực tiếp cùng quản lý đi tiếp khách.

Giống như hai lần trước, quản lý bảo cô phục vụ việc rót rượu trong bữa cơm. Cô vừa rót xong quay về thì nghe thấy bên cạnh có âm thanh bèn nói: "Quản lý, hình như di động của anh đang kêu!"

"Ồ, vậy sao?" Người quản lý đang nâng cốc nghe thấy vậy bèn rút máy ra khỏi túi áo vest.

Ngồi gần, Lâm Uyển Bạch loáng thoáng nhìn thấy hai chữ "Hoặc tổng" hiển thị trên màn hình, nhưng không dám chắc chắn.

Quản lý nói tiếng xin lỗi với các vị khách rồi ra bên cạnh cửa sổ nghe điện thoại, giữa chừng hình như còn quay đầu nhìn cô vài lần.

Quản lý nhận điện thoại quay về không bao lâu thì lại nói phải đi vệ sinh. Khi quay lại, sắc mặt ông ấy trông có vẻ rất đau khổ.

Lâm Uyển Bạch vội ghé qua hỏi: "Quản lý, anh không sao chứ?"

"Không ổn lắm." Quản lý lắc đầu, đầu mày nhíu chặt, ngữ khí trở nên trịnh trọng: "Tiểu Lâm à, bệnh viêm dạ dày của tôi tái phát rồi, lát nữa có thể cần cô đỡ giúp tôi."

Lâm Uyển Bạch cắn môi, liếc nhìn bàn tiệc.

Tối nay họ tiếp đãi toàn là các lãnh đạo quan trọng của Chính quyền, quyền lực trong tay người nào cũng rất lớn, nói năng cũng rất có sức nặng, không thể đắc tội được ai. Do dự giây lát, cuối cùng cô chỉ còn cách gật đầu.

Suốt cả buổi tối, ly rượu trước mặt Lâm Uyển Bạch cứ đầy mãi.

Cuối cùng, cô sắp không còn nhớ rõ mình uống mấy ly nữa. Chỉ biết khi ngồi xuống, tay phải chống vào mép bàn, cảm giác những đồ ăn ngon trên mặt bàn đều đang xoay tròn theo biên độ nhỏ.

Không biết tình trạng này đã duy trì được bao lâu, cô loáng thoáng nghe thấy quản lý vỗ vai mình: "Tiểu Lâm, kết thúc rồi!"

"... Kết thúc rồi sao?" Lâm Uyển Bạch mơ mơ màng màng, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đêm thu phương Bắc gió se se lạnh. Ra khỏi cửa nhà hàng, gió ào tới, Lâm Uyển Bạch không chỉ cảm thấy lạnh. Cô cố gắng đè nén men rượu hình như cũng đang xông thẳng từng cơn lên đỉnh đầu.

Cô gắng gượng cùng quản lý tiễn các vị lãnh đạo ra về, trong tầm mắt thoáng thấy một chiếc Land Rover màu trắng đi tới.

Ban đầu cô không mấy để ý, cho đến khi bóng dáng cao lớn đó mỗi lúc một gần hơn. Nhìn rõ rồi, Lâm Uyển Bạch kinh ngạc: "Ồ... Sao anh lại ở đây?"

"Tiện đường thôi." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

Lâm Uyển Bạch nghe xong nghi hoặc, trùng hợp đến vậy ư?

Hoắc Trường Uyên mở cửa ghế lái phụ ra, nói với cô: "Đi thôi, anh đưa em về."

Lâm Uyển Bạch quay đầu nhìn, quản lý chẳng biết đã chạy đi đâu, bèn gật đầu: "Ừm..."

Tốc độ của chiếc xe không nhanh, xuyên qua màn đêm một cách vững vàng.

Sau khi Lâm Uyển Bạch lên xe thì ngồi dựa vào cửa sổ, một tay giơ lên day day trán, dường như một xua tan cảm giác say xỉn đang dâng cao.

Hoắc Trường Uyên đánh mắt về phía cô: "Uống nhiều rồi sao?"

"Có một chút..." Lâm Uyển Bạch thành thật gật đầu.

"Khó chịu lắm sao?" Hoắc Trường Uyên lại hỏi.

"Vẫn ổn..." Hơi thở Lâm Uyển Bạch nồng nặc mùi rượu nóng.

Dạ dày không có cảm giác cồn cào đến khó chịu, chỉ là đầu óc rất nặng, huyết thái dương giật lên từng hồi đau đớn. Cô không dám nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm giác dây đèn đường nổi thành một kia sắp bay lên trời tới nơi.

Nói xong câu ấy, cô tạm thời nhắm mắt lại.

Đến khi xe tắt máy, cô mới mở mắt ra, cổ gượng mở mí mắt phân biệt một lúc mới nhìn rõ là đã tới nhà rồi.

Cô đẩy cửa ghế lái phụ ra, chân bước xuống đất mà lảo đảo như bước trên bịch bông, mềm mại, không vững là chực ngã.

Bên cạnh, có một nguồn sức mạnh đỡ cô lại vững vàng.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên, nhìn thấy ngũ quan rõ ràng của anh, nhất là đôi mắt sâu đó, giống hệt như bóng tối sau lưng vậy.

Dưới chân không còn sức lực, đến mức đầu lưỡi cũng như đang quấn vào nhau vậy: "Cảm ơn anh..."

Lúc này cô hoàn toàn đứng không vững nữa, mùi rượu trào lên khiến đầu óc cô chỉ càng thêm hỗn loạn, hoàn toàn không phát hiện ra toàn bộ sức mạnh của mình đều đã nương tựa vào người anh, chủ động để anh được hời.

Hoắc Trường Uyên cúi xuống, một cánh tay lẳng lặng đưa ra ôm lấy eo cô.

Đáy mắt anh ánh lên một tia sáng, lực trên bàn tay chặt thêm, giọng nói trầm tĩnh bị gió đêm thổi vào tai: "Có phải không đứng vững được không? Để anh bế em lên."

Dứt lời, anh đã bế ngang người cô lên.

Đầu óc Lâm Uyển Bạch choáng váng dữ dội, trước mắt đã xuất hiện bóng chồng. Cô không còn sức lực giãy giụa, trong mơ hồ, cô ngược lại còn dựa vào vai anh, nói đi nói lại câu Cảm ơn với anh.

Mỗi bước chân lên từng tầng, đèn cảm ứng cũng sáng theo lúc đó.

Giữa chừng, Hoắc Trường Uyên không hề dừng lại, hơi thở cũng không loạn nhịp vì ôm cô, bấp tay vững chắc giữ cô yên ổn.

Trong hơi thở của Lâm Uyển Bạch, ngoài mùi rượu phảng phất còn có mùi hương nam tính của anh quyện quanh mũi. Người mãi người mãi, cô càng say hơn. Đến nỗi khi lên tầng trên cùng, anh bế cô vào phòng đối diện cô cũng không chú ý.

Cánh cửa cọt kẹt đẩy ra rồi đóng lại.

Lưng cô chạm vào lớp nệm giường mềm mại. Dưới sự thúc đẩy của men rượu, cô chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Trong vô thức, cô níu lấy áo sơ mi của Hoắc Trường Uyên.

Có thể vì lực quá mạnh nên mấy cúc áo trước ngực anh bung ra, để lộ da thịt màu đồng mạnh mẽ, lồng ngực thấp thoáng ẩn hiện.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày, ấn chặt bàn tay đang hoang mang của cô: "Sao, uống say rồi định giờ trò lưu manh à?"

~Hết chương 115~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116

"Em không..." Cô hoảng loạn lắc đầu.

"Vậy tức là quyến rũ anh?" Đôi mắt nheo lại của Hoắc Trường Uyên toát ra mùi nguy hiểm.

"Không mà..." Lâm Uyển Bạch thật sự oan tày trời, rõ ràng việc say rượu đã khiến cô nói năng không còn lưu loát.

Hoắc Trường Uyên giữ chặt tay cô không buông, lòng bàn tay nắm chặt từ từ dẫn xuống. Không biết anh làm kiểu gì mà dọc đường từng chiếc cúc áo đều bung ra như có phép thuật vậy. Lúc này lồng ngực rắn chắc của anh đã hoàn toàn lộ ra trước mắt cô.

Lâm Uyển Bạch bị hình ảnh đó kích thích, lại càng choáng váng hơn. Khi cô định quay đi thì anh bất ngờ cúi xuống gọi một tiếng bên tai.

"Uyển Uyển."

Cô bất giác sửng người.

Hai chữ này lọt vào tai cô không chút dự báo, giống như có một sợi lông nhỏ đã vuốt ve trái tim.

Chưa từng có ai gọi cô như vậy.

Người thân thiết nhất đều gọi cô một tiếng Tiểu Bạch, ngay cả Yên Phong cũng chỉ gọi cô là Tiểu Uyên. Lần đầu tiên có người gọi tên cô như vậy, hai chữ láy nhau giống như một dư vị triền miên không dứt.

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, trong lúc ngơ ngẩn, cảm cô được nâng lên nhẹ nhàng: "Uyển Uyển, anh muốn thừa nước đục thả câu."

"..." Nhịp tim của cô gia tăng đột ngột.

Hàm ý của câu nói này...

Lâm Uyển Bạch ngược mắt lên mới phát hiện đôi mắt sâu hút kia chẳng biết từ lúc nào đã rực sáng như bùng cháy, giống như sắp nuốt chửng cô vào mới cam lòng.

Dường như đã nhẫn nại rất nhiều, Hoắc Trường Uyên biểu đạt khao khát một cách trực tiếp: "Muốn có em!"

Lâm Uyển Bạch chỉ cảm thấy ba chữ này nổ tung trong đầu mình.

Hoắc Trường Uyên như đang chống đẩy, hai tay chống hai bên. Khi anh hơi cúi xuống, hơi thở nóng rực từ mũi phả vào mí mắt cô. "Anh cho em mười giây để suy nghĩ, nếu em không từ chối, anh sẽ coi như em chấp nhận."

"10, 9, 8..."

Anh bắt đầu đếm, tới cuối cùng thậm chí còn đếm nhanh hơn: "3, 2, 1!"

Lâm Uyển Bạch vốn đã đầu váng mắt hoa, làm sao còn có thể phản ứng lại kịp. Cô nhìn anh hơi ngây ngất, chỉ thấy bờ môi mỏng của anh hơi rướn lên một đường cong khê khàng.

Sau đó, một bóng đen ập xuống.

Cô bị hôn tít mù.

Môi lưỡi bị cạy mở, tiếng phản kháng của Lâm Uyển Bạch chỉ còn lại những tiếng ngâm nga. Ý thức của cô càng lúc càng mờ hồ, có những món quần áo bị ném đi ngang qua tầm mắt.

Thế này thì rốt cuộc là ai đang giữ trò lưu manh đây...

Hoắc Trường Uyên chẳng biết vẫn biến đâu ra một bao cao su.

Một lần nữa phủ phục người xuống, anh áp sát vào tai cô, nói một câu vừa bá đạo vừa dụ dỗ: "Uyển Uyển, cho anh!"

Lâm Uyển Bạch say hẳn.

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch bị đánh thức bởi tia nắng ban mai.

Rèm cửa không kéo nên ánh sáng bên ngoài mặc sức tràn vào, cả căn phòng đều được chiếu sáng, bao gồm cả đồng áo len và áo vest vút lung tung dưới sàn nhà, và vô số những cục giấy vệ sinh được vo tròn lại.

Cô đau đầu dữ dội, khắp người đau nhức, giống như bị ai đó đánh một trận vậy.

Lâm Uyển Bạch ngồi bật dậy, bởi vì phát hiện xung quanh không giống căn phòng của mình.

Nơi này tràn ngập mùi hương nam tính, màu sắc đơn giản, nhưng cũng không quá xa lạ. Cô nhìn khắp một lượt hai bên trái phải, đã có thể chắc chắn đây là căn nhà đối diện của Hoắc Trường Uyên. Ngày sau đó, những cảnh tượng tồi qua ỉa về.

Giống như một thước phim chiếu lại trong đầu.

"Uyển Uyển, anh muốn thừa nước đục thả câu."

"Anh muốn em!"

...

Lâm Uyển Bạch day day hai bên thái dương đau nhức. Rượu không chỉ giống như liều thuốc độc phá hủy dạ dày, mà còn là chiếc chìa khóa mở ra dục vọng.

Tối qua bị men rượu thôi thúc, cô đã ồm ờ cùng Hoắc Trường Uyên lăn lên giường...

Trong phòng tắm có tiếng nước chảy rào rào, chắc Hoắc Trường Uyên đang ở bên trong.

Lâm Uyển Bạch nhắm mắt lại mấy giây để định thần, rồi dè dặt vén chăn ra, nhặt quần áo dưới đất lên mặc vào người. Cô mặc kệ nó nhăn nhúm, cảm túi xách, lén lút đi ra ngoài như một con mèo.

Cô vừa chạm tay vào nắm đấm cửa, phía sau vang lên giọng nam trầm, dường như còn chút khàn đặc sau màn sung sướng: "Em ăn cho đã rồi vuốt mép bỏ chạy hả?"

Lâm Uyển Bạch quay đầu, liền nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đứng trước cửa phòng tắm, tay đang cầm một chiếc khăn tắm lau tóc, nhìn cô cười mà như không cười.

"À..." Lâm Uyển Bạch ấp úng ngượng ngập.

"Vào tắm đi." Hoắc Trường Uyên ra hiệu về phía sau.

Lâm Uyển Bạch liếm môi, lắc đầu: "Không cần đâu, để em về nhà tắm là hơn..."

Nói xong, cô bèn chạy ra ngoài như tẩu thoát.

Cô thẳng thừng mở cửa, len lỏi sang phía đối diện, sau đó đóng cửa lại, rồi lao vào trong phòng tắm.

Lâm Uyển Bạch tắm qua thật nhanh, tuy rằng có thể gột được mùi hương Hoắc Trường Uyên để lại nhưng không thể xóa tan những ký ức anh in hằn. Trên người chỉ cần là chỗ nhìn được, đều có những dấu đỏ và tím.

Cô thay quần áo rồi nhìn vào mình trong gương, sầu nào vì hành động thiếu kiểm soát tồi qua.

Cô tự thề trong lòng sẽ không bao giờ động vào rượu nữa...

"Lâm Uyển Bạch, anh cũng có thể giống như trước kia, dùng một vài thủ đoạn để ép buộc em tiếp tục đi theo anh."

"Chỉ là anh không muốn làm vậy nữa."

Những lời Hoắc Trường Uyên từng nói vẫn văng vẳng bên tai, anh đúng là không còn làm vậy nữa, mà dùng một cách khác cao cấp hơn, khiến trái tim đến cơ thể cô dần dần buông bỏ mọi phòng tuyến, cuối cùng chìm đắm lúc nào không hay...

Lâm Uyển Bạch từ từ nắm chặt tay lại.

"Cộc cộc!"

Tiếng gõ cửa vang lên, cô chậm chạp đi qua.

Ngoài cửa, Hoắc Trường Uyên đã thay sang bộ vest, tinh thần còn sáng khoái hơn cả lần trước sau khi được giải phóng trong phòng tắm nhà cô. Trong tay anh xách một túi đồ siêu thị: "Anh vừa xuống nhà mua mỳ, có thể nấu ăn luôn!"

"Em không đói lắm..." Lâm Uyển Bạch không để anh đi vào.

"Vậy em nấu cho anh ăn." Hoắc Trường Uyên không hề để ý.

Lâm Uyển Bạch đứng đực ra trước cửa. Sau giây lát đối chọi trong im lặng, dưới cái nhìn chăm chú của anh, một kẻ đạo hạnh chưa cao như cô vẫn bại trận. Cô đón lấy túi đồ, lặng lẽ đi vào bếp.

Một túi mỳ vắt nhỏ, vừa đủ nấu được hai bát to.

Bát anh nghi ngút khói, cô chỉ ăn nửa bát, bên trên có một quả trứng trần đẹp mắt.

Hai người ngồi đối diện nhau, Lâm Uyển Bạch im lặng đưa mỳ vào miệng.

Có điều cho dù cô cúi đầu, ánh mắt hùng hực phía đối diện vẫn không thể tăng lên.

Lâm Uyển Bạch cắn môi ngẩng đầu lên, không có gì bất ngờ, cô rơi vào đôi mắt anh. Cô không chịu nổi, quay đi: "Hoắc Trường Uyên, anh có thể đừng nhìn em mãi được không..."

"Ngượng à?" Hoắc Trường Uyên khẽ cười thành tiếng.

Hai bên gò má của cô giống như tói qua vậy, đỏ hồng lên, nổi bật trong quảng sáng ban mai rực rỡ, giống như màu hoa đào vào lúc đẹp nhất đời hoa.

Hoắc Trường Uyên gấp một gấp mỳ, chậm rãi nhai rồi nuốt xuống, đôi mắt ánh lên những tia sáng tinh nghịch, cổ tình rướn môi: "Tói qua em nhiệt tình lắm mà, làm xương cốt của anh kêu răng rắc."

"Anh có thể đừng nói nữa không..." Lâm Uyển Bạch càng đỏ mặt hơn.

Cô run rẩy hàng mi nhìn anh, lòng bộn bề cảm xúc.

Mặc kệ đi, chết thì chết!

Cô nắm chặt đôi đũa, liều mình cắn môi lí nhí nói với tốc độ nhanh: "À... Tói qua chúng ta là tình một đêm..."

~Hết chương 116~

*Bỏ cả ăn mừng để dịch nốt chương này cho anh em, nhớ comt nhiều vào ủng hộ con bé ==))

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117

Đúng với dự liệu, sắc mặt Hoắc Trường Uyên suýt chút nữa là đen xì.

Lớp da thịt bên khóe miệng giật giật mấy cái rất rõ ràng: "Lâm Uyển Bạch, em dám nói lại lần nữa không?"

Thật sự không dám...

Nhưng lời đã nói ra rồi, muốn vót vát cũng đã không kịp.

Lâm Uyển Bạch chẳng biết lấy dũng khí từ đâu ra, nuốt nước bọt, tiếp tục nói với giọng nhỏ và nhanh: "Tói qua đối với em mà nói chính là tình một đêm. Mọi người đều là người trưởng thành rồi, say rượu làm loạn cũng là điều không thể tránh khỏi..."

"Vậy em coi anh là gì?" Hoắc Trường Uyên mặt sắp thành than đen tới nơi.

"À..." Lâm Uyển Bạch liếm môi, căng thẳng suýt cắn đứt đầu lưỡi: "Đối tượng của tình một đêm?"

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại khó tin, anh nói từng chữ như bật ra từ kẽ răng: "Em coi anh là đối tượng của tình một đêm?"

Lâm Uyển Bạch không lên tiếng, nhưng ánh mắt lấp lánh nhìn về phía anh chính là một sự mặc nhận.

Hoắc Trường Uyên bỏ đôi đũa trong tay xuống. Năm ngón tay vang lên tiếng bẻ khớp xương răng rắc. Anh sợ mình không kiểm soát được mà vung tay đập cô.

Sáng nay tỉnh dậy, thật ra anh rất muốn cùng cô làm thêm lần nữa.

Nhưng nghĩ tới chuyện tối qua hành hạ cũng khá lâu, cô suyết thì ngất đi, nên anh nghĩ sẽ tạm thời tha cho cô. Dục vọng trống trải bao lâu giờ được thỏa mãn, đến lúc này anh vẫn còn đang hồi tưởng. Ai ngờ gạo nước lạnh của cô thỉnh thoảng lại tạt tới.

Hoắc Trường Uyên không chỉ cảm thấy tay mà cả răng mình cũng nghiến rất dữ.

"Tình một đêm?"

"Đối tượng tình một đêm?"

Anh liên tiếp lặp lại hai câu, lòng bàn tay giấu dưới gầm bàn của Lâm Uyển Bạch cọ lên đầu gối, toàn là mồ hôi ướt rượt.

Cô có vẻ đã chọc vào một con sư tử...

Đáng sợ quá...

"Két..."

Tiếng ghế ăn và mặt đất ma sát tạo ra âm thanh chói tai. Hoắc Trường Uyên đột ngột đứng bật dậy: "Nếu đã vậy, thì chúng ta làm lại lần nữa đi!"

Việc anh muốn làm nhất bây giờ chính là bịt chặt cái miệng của cô lại.

Vẫn thẳng thắn như tối hôm qua, anh khiến cô ngoài âm ừ ra thì chẳng nói được bất kỳ câu nào khác.

"Đừng mà..."

Lâm Uyển Bạch hoảng hốt rút người về phía sau, kéo giãn khoảng cách. Tay cô vẫn giơ cao đôi đũa một cách khô cứng.

Sợ hãi nhìn thẳng vào đôi mắt anh, cô hắng giọng, gượng gạo bật ra một câu: "Em không có nhiều nhu cầu như anh đâu... Hơn nữa, em có lẽ cũng không quá cần người tình..."

Nửa câu cuối vừa dứt, Lâm Uyển Bạch hoàn toàn không dám nhìn anh nữa.

Người tình...

Hoắc Trường Uyên cảm giác mọi sợi gân ở sau gáy đều bị treo ngược lên trên.

Hai tay anh cuộn chặt lại thành nắm đấm, bởi vì lần này anh không những sợ mình đâm cô mà càng sợ mình sẽ thẳng thừng bóp chết cô!

...

Nhìn thẳng vào những con số chi chít trên màn hình máy tính, bàn tay Lâm Uyển Bạch gõ không ngừng.

Đến bây giờ, nhớ lại dáng vẻ sa sầm mặt mày của Hoắc Trường Uyên, cô vẫn cảm thấy sống lưng lạnh ngắt. Giống như lần đầu tiên khi cô ném thẳng hai trăm đồng vào mặt anh vậy, bản thân cũng không biết dừng khí ở đâu ra.

Người đồng nghiệp bên cạnh đẩy đẩy cô: "Tiểu Bạch, tan làm rồi!"

Lâm Uyển Bạch liếc nhìn đồng hồ ở góc phải, rồi đứng lên thu dọn cùng.

Tối nay cô hẹn hai bố con Yên Phong cùng đi ăn cơm, lần này là lần đầu. Lần trước cô không chịu nổi màn giục giã ma quỷ của Hoắc Trường Uyên mà thất hẹn đi thả đèn trời với thằng bé, thế nên coi như hôm nay bù lại.

Ra khỏi tòa nhà chưa được bao lâu, Yên Phong đã lái chiếc xe Jeep tới đón cô.

Quán lẩu nằm ở một vị trí khá yên tĩnh giữa trung tâm ồn ào, bên cạnh là một khách sạn cấp sao, thế nên làm ăn rất phát đạt.

Chỗ đỗ xe trước cửa đã kín, Yên Phong phải đỗ sang bên cạnh. Lúc xuống xe, di động của anh đổ chuông, Lâm Uyển Bạch bèn qua giúp anh dắt thẳng nhỏ.

Khi họ chuẩn bị đi vào quán lẩu thì từ trong có mấy người mặc đồ vest đi ra.

Người cao nhất đứng giữa là Hoắc Trường Uyên, bộ vest đen ngàn năm không đổi. Có vẻ như anh tới đây tiếp khách, đi song song bên cạnh còn có hai người nước ngoài khác. Giang Phóng đã rào bước chạy tới bên cạnh chiếc Bentley để mở cửa xe.

"Tiểu Bạch, lát nữa chúng ta gọi một con cua to để nhúng lẩu nhé?"

Thằng bé lắc tay cô, bỗng nhiên hỏi bằng giọng giòn tan. Lâm Uyển Bạch không lập tức trả lời mà vô thức nhìn qua.

Hoắc Trường Uyên có lẽ đã nghe thấy bèn quay đầu nhìn lại.

Nhưng anh cũng quay đi rất nhanh, cúi người ngồi vào xe, chiếc Bentley đen cứ thế phóng đi.

Quán lẩu tổng cộng có bốn tầng, tuy rằng đông khách nhưng cũng khá nhiều bàn, nên không cần phải đặt chỗ trước. Rất nhanh, một nồi lẩu uyên ương được bê lên, than hồng rực cháy bên dưới.

Yến Phong ngồi đối diện gấp thăn nồn bò vào nồi, rồi ngược mắt hỏi: "Tiểu Uyển, em không sao chứ?"

"Không sao ạ." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

"Anh thấy em cứ rút đi động ra xem, đang đợi điện thoại của ai à?"

"À, không không..." Lâm Uyển Bạch vội nói rồi đẩy túi xách qua một bên, giải thích: "Em xem mấy thứ em mua trên mạng đã đến chưa ấy mà!"

Lúc thu tay về, cô vẫn không nhận được ấn vào nút Home. Màn hình sáng lên, bên trên yên ắng không có bất kỳ cuộc gọi hay tin nhắn nào.

Ánh mắt Hoắc Trường Uyên khi quay đầu lại ban nãy, có lẽ là đã nhìn thấy cô đi chung với bố con Yến Phong.

Cứ nghĩ sẽ giống như lần trước, anh sẽ lại thúc giục liên hồi như ma quỷ...

Yến Phong lần lượt gấp thịt cho cô và cho con trai rồi dịu dàng nhắc nhở: "Thịt bò chín kỹ quá rồi, Tiểu Uyển, mau ăn đi."

"Được." Lâm Uyển Bạch gật đầu, cầm đũa lên.

Yến Phong thấy cô chốc chốc lại cho thịt vào miệng, nhưng rõ ràng biểu cảm ngoài mặt không mấy nhập tâm.

Anh bất giác nắm chặt chiếc cốc trong tay.

Lần này về nước, Yến Phong luôn cảm thấy cô càng ngày càng xa mình, hơn nữa cảm giác này ngày sau mãnh liệt hơn ngày trước.

Ăn cơm xong, họ cùng thằng bé đi tới bờ sông thả đèn trời, cuối cùng cũng bù đắp xong, Lâm Uyển Bạch liền về nhà. Khi đi lên gác, cô đặc biệt ngoái xuống dưới nhà, chiếc Land Rover màu trắng vẫn chưa quay về.

Sau khi vào nhà, cũng không còn sớm nữa, cô bật tivi lên.

Càng lúc cô càng chỉnh nhỏ volume xuống, cuối cùng chỉ còn lại một nấc. Tuy rằng cô nhìn thẳng lên màn hình, nhưng lại bất giác đóng tai nghe tiếng động ngoài cửa.

Có cuộc gọi vào di động, Lâm Uyển Bạch tức tốc rút ra xem.

Nhưng không phải Hoắc Trường Uyên, mà là bên chuyển phát gọi tới, hỏi cô có ở nhà không, họ qua chuyển hàng.

Cô ngắt máy không lâu sau thì có tiếng gõ cửa. Lâm Uyển Bạch chạy ra mở cửa, nhân viên chuyển phát đứng bên ngoài: "Xin hỏi chị Lâm phải không ạ?"

"Tôi đây."

"Đây là bưu kiện của chị, mời chị ký nhận lên trên!"

"Vâng."

Lâm Uyển Bạch đón lấy bút, trong lúc đang định ký tên lên trên thì có tiếng bước chân vững vàng vọng từ cầu thang tới.

Cô nín thở nhìn qua, Hoắc Trường Uyên đang đút một tay vào túi, tay kia ngoài chìa khóa xe còn có một túi đồ, bên trong không có gì bất ngờ, chính là mỳ và trứng gà.

Mặt anh vẫn còn đen thui như lúc sáng, mắt chợt lóe lên cảm giác muốn giết người.

Hoắc Trường Uyên đi thẳng qua cửa nhà cô, sau đó rút chìa khóa mở cửa nhà đối diện.

"Chị Lâm, ký ở đây là được rồi!" Anh nhân viên nhắc nhở cô.

"À vâng!" Lâm Uyển Bạch hoàn hồn, trả lời.

"Rầm..."

Đúng lúc cô hạ bút, cánh cửa nhà đối diện cũng bị đóng sập vào rất mạnh.

Tiếng vang rất lớn, tiếng vọng còn lại mãi.

Cậu thanh niên trẻ tuổi dường như bị giật mình, run rẩy dè dặt hỏi: "Ban nãy tôi không chặn đường ai chứ?"

Lâm Uyển Bạch liếm môi: "Không đâu..."

~Hết chương 117~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118

Buổi chiều hôm sau, Lâm Uyển Bạch ngồi ngây người trước màn hình máy tính.

Hàng chữ và số dày đặc, không cái nào lọt vào mắt cô, ánh nhìn của cô cứ bay tạt đâu đâu.

Tối qua khi ký nhận bưu phẩm, cô cũng nghĩ sẽ giống như lần trước, Hoắc Trường Uyên sẽ đột ngột xuất hiện phía sau người bưu tá, nhưng cuối cùng chỉ là một tiếng đóng cửa rất mạnh.

Khi anh lên gác, Lâm Uyển Bạch nhìn rất rõ ràng, trong tay anh cầm một túi đồ, bên trong có mỳ và trứng gà. Nhưng cô đã ghé tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài một lúc lâu, phía đối diện hoàn toàn im ắng, anh càng không có ý bắt cô sang nấu...

Quản lý từ phòng làm việc đi ra, lao thẳng tới chỗ cô.

Lâm Uyển Bạch ngồi thẳng người lên, những tưởng quản lý mắng cô vì tội tâm hồn treo ngược cành cây, ai dè lại đưa cho cô một túi tài liệu: "Tiểu Lâm, cô mang chỗ tài liệu bổ sung này tới Hoắc Thị, dự án coi như đã chính thức kết thúc rồi!"

"Ồ, phải đích thân mang qua sao ạ?" Cô hơi do dự.

"Đương nhiên rồi!" Quản lý trả lời ngay: "Việc hợp tác với Hoắc Thị, ai dám lơ là? Tôi còn đang đợi lần này kết thúc, tiếp theo Hoắc Thị lại tìm chúng ta làm ăn nữa!"

Kể ra cũng phải, lúc trước trong quá trình hợp tác, cô vẫn luôn cùng quản lý chạy qua chạy lại Hoắc Thị.

Lâm Uyển Bạch nghe xong bèn gật đầu.

Nửa tiếng sau, cô cầm túi tài liệu tới Hoắc Thị.

Vì là công việc có hẹn trước, sau khi nói rõ ở quầy lễ tân, cô được dẫn về phía thang máy.

Cô lên tầng trên cùng, một người có vẻ giống thư ký nói Hoắc tổng đang họp, hỏi cô có việc gì không, đồng thời hỏi có cần đưa cô tới phòng tiếp khách đợi một chút không.

Lâm Uyển Bạch đang định trả lời thì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Tóc có vẻ mới nhuộm lại màu khác, một màu đen ngả vàng, kết hợp với làm xoăn khiến cô ta trông như công chúa vậy. Trên người toàn là hàng hiệu, nhất là mẫu túi cao cấp phiên bản giới hạn xách trong tay, logo sắp làm người ta lóa mắt.

Lâm Dao Dao...

Lâm Uyển Bạch nhủ mày, cảm giác đã lâu lắm rồi không thấy đối phương nhảy nhót trước mặt mình.

Hoặc nói chính xác hơn là ở trước mặt Hoắc Trường Uyên.

Cánh cửa phòng họp được đẩy ra, người bên trong lục tục ra ngoài. Đi đầu dĩ nhiên là Hoắc Trường Uyên trong bộ vest đen, các nhân viên phía sau cũng tự động rời đi, chỉ còn Giang Phóng đi sát theo anh.

Thư ký vội tiến tới, cung kính cúi đầu: "Hoắc tổng, cô Lâm đây..."

Nói xong, anh ta có phần hỗn loạn, bởi vì lúc này có tới hai cô Lâm..

Hoắc Trường Uyên nhìn qua Lâm Dao Dao đang ở gần mình nhất rồi lại nhìn Lâm Uyển Bạch cách xa hơn vài bước. Ánh mắt anh không dừng trên người ai quá lâu, anh tiếp tục sải bước đi về phía văn phòng.

Khi anh đi tới trước mặt cô, Lâm Uyển Bạch đành ngượng ngập nói: "À, Hoắc tổng, đây là tài liệu bổ sung mà quản lý Trần bảo tôi mang qua cho anh..."

Hoắc Trường Uyên không dừng bước chân, đến đôi mày còn không buồn nhướng lên.

Anh chỉ gọi to một tiếng: "Giang Phóng!"

Lâm Uyển Bạch vẫn đang giơ tập tài liệu lên cao, Giang Phóng rào bước đi tới: "Cô Lâm, cứ đưa tôi!"

Lâm Dao Dao ban nãy chỉ mãi hướng về Hoắc Trường Uyên, cũng chỉ mới vừa nhìn thấy cô.

Từ sự phẫn nộ ban đầu, cô ta chuyển dần sang sung sướng mừng thầm

Trước kia lần nào gặp tình cảnh ba người ở Hoắc Thị, Hoắc Trường Uyên chẳng nắm tay Lâm Uyển Bạch đi qua trước mặt cô ta? Lần nào Lâm Dao Dao cũng vừa tức vừa căm, cuối cùng cũng có ngày anh không đuổi cô ta nữa.

Lâm Dao Dao cũng đi tới trước mặt cô, dừng bước.

"Lâm Uyển Bạch, tôi đã nói là anh Trường Uyên chỉ chơi bởi với chị thôi! Hừ, coi như chị biết tự lượng sức mình, người như anh ấy đâu thuộc về cô được!" Lâm Dao Dao ưỡn ngực kiêu hãnh nói, rồi nện đôi giày cao gót như bươm bươm bay lên: "Anh Trường Uyên, đợi em với!"

Lâm Uyển Bạch mím môi, cũng may cô chỉ tới đưa tài liệu.

Cô lặng lẽ đi về phía cửa thang máy. Khi nó đóng lại, cô còn loáng thoáng nghe thấy tiếng cười của Lâm Dao Dao: "Anh Trường Uyên, tối mình đi ăn cơm nhé? Em biết một nhà hàng Pháp mới mở, cực kỳ chuẩn vị..."

...

Sau khi tan ca, Lâm Uyển Bạch cũng không muốn về nhà mà ngồi xe đi thẳng tới chỗ cô bạn thân Tang Hiểu Du.

Sau khi nghe cô kể chuyện mình và Hoắc Trường Uyên lại lăn lên giường, Tang Hiểu Du sùng sốt vô cùng, miệng mở to đến mức sắp nhét vừa cả quả trứng: "Tiểu Bạch, cậu to gan thật đấy..."

"À thì..." Lâm Uyển Bạch vuốt vuốt mái tóc dài.

Nếu lại cho cô thêm một cơ hội, e là chưa chắc cô đã dám kể ra.

"Cậu thật sự nói câu đó với Hoắc tổng hả?"

"Đúng vậy..."

"Cậu lợi hại, quá ngẫu!" Tang Hiểu Du thẳng thừng đứng lên trên sofa, kích động vô cùng: "Mình đang tưởng tượng ra khuôn mặt Hoắc tổng khi nghe câu nói đó, nhất định là rất đen, rất thú! Bây giờ cậu vẫn có thể nguyên vẹn đứng trước mặt mình như thế này, quả thực là kỳ tích! Thường những câu đó chẳng phải chỉ có đàn ông mới nói sao, vậy mà cậu dám nói với Hoắc tổng!"

"..." Lâm Uyển Bạch xấu hổ.

Bị Tang Hiểu Du nói, cô có cảm giác mình là kẻ ngu xong không chịu nhận trách nhiệm vậy...

Lâm Uyển Bạch liếm môi, bỗng nhiên không muốn quay về nữa: "Cá nhỏ, hay là mình tới chỗ cậu ở mấy hôm nhé..."

Trốn tránh, né đông bão!

"Không được!" Tang Hiểu Du từ chối rất thẳng thừng. Ý thức được phản ứng của mình có hơi nhanh quá, cô ấy lại vội vàng cười trừ giải thích: "Khụ... Mình có một người bạn học chung cấp ba đã chuyển đi nhiều năm rồi. Ngày mai cậu ấy về Băng Thành, có thể sẽ ở tạm vài hôm, mình đã đồng ý rồi..."

"Vậy thì thôi." Lâm Uyên Bạch chỉ có thể gật đầu.

Tang Hiểu Du ngồi lại xuống ghế, vỗ vai cô: "Tiểu Bạch, mình thấy cậu vẫn nên cẩn thận chút đi, hay mua bảo hiểm gì đó đi? Minh sợ Hoắc tổng sẽ mưu sát cậu..."

Chắc là...

Không đến mức ấy chứ...

Nghĩ tới chuyện mấy ngày nay lần nào gặp mặt anh cũng đen xì, đôi mắt lạnh lùng như muốn giết người, từng đợt lạnh lẽo ập tới.

Lâm Uyên Bạch ôm vai.

Từ trên xe buýt bước xuống, khi cô trở về tiểu khu trời vẫn còn chưa tối hẳn.

Nhìn thấy chiếc xe Land Rover trắng với biển 5 con số 8 lộ liễu đồ đó, cô chợt ngẩn người, ngược nhìn lên tầng trên cùng, hình như là anh đã về rồi.

Về sớm như vậy, anh không ăn cơm với Lâm Dao Dao sao?

Lâm Uyên Bạch rất kinh ngạc.

Nhưng biết anh đã về, khi lên tầng cô vẫn cố gắng nhẹ bước chân.

Giống như hiệu ứng slow-motion trên phim điện ảnh, Lâm Uyên Bạch không dám thở mạnh, suốt cả quá trình nín thở rút chìa khóa, rồi cắm chìa, xoay một mức độ nhẹ nhàng. Sau khi mở được cửa, cô căng thẳng đến nỗi sống lưng ướt đầm mồ hôi.

Cô rút chìa khóa ra, đang chuẩn bị len lỏi vào trong thì có người túm lấy cổ áo sau của cô.

Lâm Uyên Bạch quay đầu, va phải ánh mắt sâu hút đó, bên trong vừa đen vừa lạnh lẽo.

Cô cảm giác lòng bàn tay mình cũng bắt đầu đổ mồ hôi. Cô lặng lẽ nuốt nước bọt, biểu cảm ngập ngừng: "Anh... Anh có việc gì không?"

Cô thật sự sợ sẽ giống như Tang Hiểu Du nói, anh sẽ không nói gì hết, lập tức giết chết cô...

Hoắc Trường Uyên không định thả cô ra, anh siết chặt lực tay kéo áo cô.

Anh thoải mái như chỉ đang nhắc một con chim, xoay cô một vòng tại chỗ, bắt cô đối mặt với anh, sau đó cánh tay anh chuyển sang chống hai bên đầu cô, giữ cô giữa lồng ngực của mình và cánh cửa. Anh lạnh lùng hừ một tiếng, cơ bắp như bung hết ra, nghiêng răng nói rành mạch từng chữ.

"Tìm-em-quan-hệ!"

~Hết chương 118~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119

Khi anh xuất hiện, Lâm Uyên Bạch đã đặc biệt để ý một chút, trong tay cô lẽ không mang theo vũ khí.

Khả năng bị mưu sát giảm đi đôi chút.

Đột ngột nghe thấy bốn chữ đó, Lâm Uyên Bạch hơi ngây ra: "Hả?"

"Tìm em quan hệ!" Hoắc Trường Uyên lặp lại lần nữa một cách rõ ràng.

Có vẻ như vì dùng sức gần từng chữ mà ngọn đèn cảm ứng vừa tắt lại đột ngột sáng lên.

"..." Lâm Uyên Bạch bắt giác co rụt vai lại. Cô cố gắng bình tĩnh, nuốt nước bọt, không dám nhìn thẳng vào mắt anh ở khoảng cách gần: "Thành thật xin lỗi, có lẽ em đã nói rồi, em không quá cần một người bạn giường..."

"Khụ... Anh uống rượu đấy à?"

Người thấy mùi rượu, cô bất giác nhăn mũi hỏi.

Bờ môi Hoắc Trường Uyên giật nhẹ. Anh không phủ nhận, cơ thể trắng kiện hướng về phía cô tạo cảm giác chèn ép: "Vậy có lẽ em cũng từng nói, chúng ta đều là người trưởng thành, làm loạn sau khi say cũng là chuyện không thể tránh khỏi!"

Lâm Uyển Bạch xấu hổ, đây là lời lúc trước cô từng nói.

"Tình một đêm chứ gì?" Hoắc Trường Uyên ngẫm nghĩ mấy chữ này, nheo mắt lại: "Được, nhưng anh cảm thấy chưa đủ!"

Anh vừa dứt lời, cảm cô đã bị anh nâng lên.

Khi Lâm Uyển Bạch ý thức được sự chẳng lành thì đã muộn, môi cô bị cạy mở.

Mùi rượu nồng nặc bị lưỡi của anh cuộn cả vào miệng cô, hình như còn xen lẫn mùi thuốc lá. Không biết anh đã uống bao nhiêu rượu, chỉ cảm giác bị anh lúc chậm rãi lúc gấp gáp hôn như vậy, bản thân cô cũng dần dần mơ màng.

Nụ hôn của Hoắc Trường Uyên càng lúc càng hung hăng.

Vì ở trên tầng cao nhất, gần như sẽ không có ai lên, ngược lại càng khiến anh được thể.

Hơi thở nóng rực như đang châm bông từng lỗ nhỏ trên người cô. Khi cảm giác được phần eo của chiếc áo len đan bị đẩy lên cao, Lâm Uyển Bạch mới sức bình tĩnh.

Cô ngẩng đầu, cố gắng hết sức trốn tránh bờ môi đã bắt đầu lướt xuống cổ cô của anh: "Hoắc Trường Uyên, anh đừng như vậy..."

Sự phản kháng này của cô đối với Hoắc Trường Uyên là hoàn toàn vô ích, ngược lại anh đẩy cô muốn đi vào trong nhà, chuyện anh muốn làm chẳng cần nói rõ.

Lâm Uyển Bạch cực kỳ hoảng loạn, chỉ biết dùng tay giữ rịt cánh cửa.

Chết người nhất là, cơ thể cô lại bất giác nảy sinh một sự run rẩy...

"Dừng tay, thả cô ấy ra!"

Bất ngờ, một giọng nói quen thuộc vọng tới.

Lâm Uyển Bạch chỉ cảm giác có người lao tới, sau đó đẩy hai tay và bờ môi mỏng đang cố tình làm bậy của Hoắc Trường Uyên ra, rồi kéo cô ra sau lưng mình.

Sau khi nhìn rõ người ấy, cô sửng sốt: "Anh Yến Phong?"

Yến Phong nghiêng đầu liếc nhìn cô, sự phẫn nộ không thể che giấu hiện rõ trên mặt. Anh trừng mắt nhìn về phía Hoắc Trường Uyên: "Hoắc tổng, mong anh tự trọng!"

Ban này Hoắc Trường Uyên bị dục vọng căng ra khắp cơ thể sai khiến, khi bả vai bị người khác túm lấy, anh không hề phòng bị, thế nên loạng choạng ngã lùi về sau mấy bước, đồng thời cũng đã nhìn thấy ánh mắt sắc lẹm của Yến Phong.

"Chỗ này có việc gì của anh hả?" Lúc này cơn giận bùng lên, anh rướn bờ môi mỏng: "Nếu tôi nói tôi không nghe đây?"

Nói rồi, anh thẳng thừng vượt qua Yến Phong để kéo tay Lâm Uyển Bạch.

Yến Phong sao chịu nhường.

Từ buổi sáng hôm đó bỗng dưng biết được Hoắc Trường Uyên chuyển tới sống đối diện cô, nhất là sau chuyện anh qua tìm áo sơ mi với đầy ý tứ xấu xa, Yến Phong chung quy không thể yên tâm được, luôn có rất nhiều hình ảnh xuất hiện trong đầu. Buổi tối khi lái xe ngang qua, anh định tới thăm cô một hôm, không ngờ tới nơi, quả nhiên lại nhìn thấy cảnh tượng xấu xí này!

Con giận trong người nhất thời cũng trào hết lên, cú đấm của Yến Phong văng qua.

Hoắc Trường Uyên không giống ban này, anh đã có phòng bị, nhẹ nhàng né sang phải để tránh. Vừa đứng vững, anh cũng giờ nắm đấm lên.

Trong giây lát, cục diện trở nên không thể kiểm soát.

Hai người họ như hai thanh niên đấm đá nhau nơi đầu đường, rối loạn thành một đám, khó mà phân biệt, khó mà hòa giải.

Yến Phong làm lính nhiều năm, tay nghề tóm bắt và võ vẽ đề khá, chiêu nào cũng dữ và chuẩn xác. Lâm Uyển Bạch từng có cơ hội nhìn thấy tư thế anh tuần của anh ấy trên sân tập, không khỏi lo lắng thay cho Hoắc Trường Uyên.

Có điều cô không ngờ rằng Hoắc Trường Uyên cũng không chịu kém cạnh. Cho dù mặc vest, cũng không ảnh hưởng tới việc phát huy của anh. Anh ăn một cú đấm vào mặt nhưng ngay sau đó đã đá trả vào cánh tay Yến Phong.

Lâm Uyên Bạch hoàn toàn ngẩn người, không ngờ mọi chuyện lại ra nông nỗi này.

Khi còn học đại học, mấy cảnh này chẳng lạ lẫm gì. Trước cửa khu ký túc xá nữa, luôn có đôi ba nam sinh vì một cô gái mà đánh nhau. Nếu có người đi ngang qua, ngoài việc khuyên can, cũng có đôi ba người nhìn cô gái bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Bây giờ chuyện này rơi xuống đầu mình, Lâm Uyên Bạch chỉ cảm thấy đau đầu không tưởng.

"Hai người..."

Cô nhìn mà hốt hoảng, cố gắng ngăn cản: "Anh Yến Phong, Hoắc Trường Uyên, hai người đừng có đánh nữa!"

Nhưng làm gì có ai chịu nghe cô, mắt cả hai người đều đỏ sọng lên. Chỉ còn lại toàn tiếng đấm bịch bộp, giống như quyết tìm ra kẻ thắng người thua vậy. Cứ tiếp tục như vậy rất có thể sẽ kinh động tới hàng xóm, khiến họ báo cảnh sát không chừng. Hình như cô còn loáng thoáng nghe thấy tiếng mở cửa ở dưới tầng.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy, đành liều mạng lao vào giữa họ.

Cô vô thức quay người nhìn Hoắc Trường Uyên trước, cũng vừa hay đón phải cú đấm đang hướng tới của anh.

"Tiểu Uyên!"

Yến Phong đứng sau cũng tái mặt, Lâm Uyên Bạch sợ hãi nhắm tịt mắt lại.

Nhưng cơn đau trong dự tính không truyền tới, Hoắc Trường Uyên đã kịp thời thu tay về.

Yến Phong vội tiến lên kiểm tra, nhúm mày: "Tiểu Uyên, em không sao chứ? Lao ra như vậy nguy hiểm lắm biết không?"

"Em không sao!" Lâm Uyên Bạch vội lắc đầu, vẫn đứng yên giữa hai người họ. Cô sợ một giây không chú ý, họ lại lao vào đánh nhau nữa, nên cố gắng dịu giọng hòa giải: "Đều là hiểu lầm thôi, hai anh đừng đánh nữa..."

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng nheo mắt nhìn họ mấy giây rồi đột ngột xoay người, đóng sầm cánh cửa chống trộm vào, chỉ để lại một bóng lưng rắn chắc.

...

Trong một phòng khám nhỏ gần khu nhà, bên ngoài có một chiếc Jeep biển quân đội đang đứng.

Khỏe miệng Yến Phong sưng cũng vừa phải, có điều cánh tay bị Hoắc Trường Uyên đá khá mạnh, đã không thể gập lại ở một góc độ nhỏ, Lâm Uyên Bạch theo anh ấy tới đây băng bó một chút.

Sau khi băng xong, Lâm Uyên Bạch vội hỏi: "Sao rồi anh Yến Phong? Vết thương cánh tay ổn không?"

"Không sao, dù sao anh cũng là quân nhân, chút thương tích này đáng gì!" Yến Phong cử động đơn giản vài động tác rồi mỉm cười. Ngừng một lát, anh ấy nói: "Không ngờ, Hoắc tổng là một người quanh năm làm kinh doanh mà cũng võ vè ra trò, nhưng cả hai người đều chẳng ai được lợi hơn ai!"

"Anh Yến Phong, sao anh lại đánh anh ấy chứ?" Lâm Uyên Bạch nhúm mày.

Nghĩ tới cảnh tượng ấy, giờ cô vẫn không dám tin. Một bên là Hoắc tổng trầm ổn, một bên là quân nhân nghiêm nghị. Hai con người chín chắn như thế lại chẳng nói chẳng rằng xông vào đánh nhau...

Cô bắt gặp oán trách: "Cũng may hôm nay anh đến một mình, nếu có thằng nhỏ thì phải làm sao! Anh bao nhiêu tuổi rồi, đã làm bố rồi mà còn đánh nhau như con nít..."

"Ha ha, nói thật là anh muốn đấm anh ta từ lâu rồi!" Yến Phong cười khế, nhưng lời nói thì đầy ý tứ.

"..." Lâm Uyên Bạch sững người, mỉm cười lại.

Hình như từ lúc quen biết tới giờ, cô cũng hiếm thấy vẻ mặt hùng hực này của Yến Phong.

Yến Phong nhìn thẳng vào mắt cô: "Tiểu Uyên, nhớ kỹ lời anh nói, còn chuyện này xảy ra lần nữa phải lập tức gọi điện cho anh!"

"À..." Lâm Uyên Bạch trở nên ấp úng, giải thích ngượng ngập: "Thật ra chỉ là một chút hiểu lầm. Hai chúng em có chút tranh cãi, cộng thêm việc anh ấy uống cũng hơi nhiều rồi nên mới..."

Phía sau cô không nói tiếp nữa, ít nhiều có phần chột dạ.

"Tiểu Uyên, hay là anh tìm cho em một nơi khác, em dọn đi nhé?" Yến Phong nhìn đôi mi sụp xuống của cô, trầm ngâm rồi đưa ra một cách: "Hoắc Trường Uyên sống đối diện em, theo dõi em như hổ rình mồi, anh không thể yên tâm được, lại cũng không thể bảo vệ em từng giây từng phút. Hơn nữa, điều kiện sống của em ở đây cũng không quá lý tưởng, dọn đi chính là lợi nhiều hơn hại!"

Lâm Uyển Bạch nghe xong, cuộn chặt tay lại.

Cô không trả lời trực tiếp câu gì mà chỉ tìm một cái cớ để đáp qua loa: "À, để em đi lấy thuốc giúp anh..."

Khóe miệng Yến Phong giật giật, nhìn bóng dáng né tránh của cô, anh ấy cũng không nói thêm nhiều nữa.

Sau khi chắc chắn vết thương không có gì đáng ngại, họ rời khỏi phòng khám.

Cho dù trong tình cảnh này, Yến Phong cũng mở khóa trước rồi kéo cửa xe giúp cô.

Nhìn thấy gói thuốc ném ở ghế sau, Lâm Uyển Bạch ngấm nghĩ rồi không ngồi vào ngay lập tức mà nói: "Anh Yến Phong, anh vào trong xe trước, đợi em một lát!"

...

Vết thương của Yến Phong ít nhiều ảnh hưởng tới việc lái xe nên tốc độ xe không nhanh lắm.

Tới dưới nhà, Lâm Uyển Bạch từ đầu tới cuối vẫn nắm chặt quai túi xách. Yến Phong đề nghị đưa cô lên nhà nhưng bị cô khéo léo từ chối: "Anh Yến Phong, anh vẫn nên về nghỉ ngơi sớm đi! Nhất định phải lái chậm thôi, nhớ bôi rọu thuốc!"

"Được, lên tới nơi nhắn tin cho anh." Yến Phong gật đầu dặn dò.

"Ừm." Lâm Uyển Bạch vẫy tay.

Tiền Yến Phong về, cô ngẩng đầu nhìn lên, rồi đi vào trong tòa nhà.

Sau khi bò lên từng tầng, Lâm Uyển Bạch chần chừ đứng trước cửa mãi vẫn không rút chìa khóa ra, mà quay đầu nhìn sang cánh cửa đối diện.

Cô vuốt tay lên chiếc túi xách hơi phồng, bên trong hình như có vật cứng giống kiểu chai lọ.

Trước khi lên xe ra về, cô lại quay vào phòng khám, lấy thêm một phần thuốc y hết như Yến Phong.

Giống như Yến Phong nói, hai người họ chẳng ai lợi hơn ai. Hoắc Trường Uyên cũng ăn đủ, nhưng Yến Phong được tới phòng khám còn anh thì ở lý trong nhà. Hơn nữa anh vừa chuyển tới đây không lâu, chắc chưa chuẩn bị thuốc sẵn, lần trước bị cảm cũng lấy thuốc hạ sốt của cô...

Lâm Uyển Bạch ngần ngại một lúc cuối cùng vẫn đi qua.

"Cộc cộc cộc..."

Cô gõ tay gõ cửa, bên trong không có bất kỳ động tĩnh gì.

Lâm Uyển Bạch nhú mày. Khi đi lên, cô đặc biệt nhìn một lần. Đèn nhà anh vẫn sáng, chứng tỏ anh không đi đâu cũng chưa đi ngủ.

Những tưởng anh không nghe thấy, cô bắt đầu gõ tiếp: "Cộc cộc..."

Cô kiên trì rất lâu mà vẫn không có người ra mở.

Cô rút đi động ra định gọi điện hỏi han anh, nhưng nghĩ lại đành thôi. Cuối cùng cô gõ thêm hai tiếng, xác định không có âm thanh gì, đang định quay về thì cánh cửa bất ngờ được mở ra từ phía trong.

Ánh sáng bên trong cũng hắt cả ra ngoài.

Cô nhìn thẳng, bắt gặp khuôn cảm sắc bén của Hoắc Trường Uyên và yết hầu nhô cao.

"À..."

Lâm Uyển Bạch lên tiếng.

Đang ngấm nghĩ xem nên nói gì thì Hoắc Trường Uyên đã quay người đi vào trong. Cửa vẫn mở, anh không có ý đuổi cô đi, nhưng cũng chẳng đoái hoài tới cô.

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập, sờ sờ chiếc túi hơi lòi lên, cuối cùng vẫn thay giày đi vào.

Hoắc Trường Uyên đi thẳng vào trong, ngồi xuống sofa. Bộ vest sau trận đánh đấm đã nhăn nhúm. Hai chân anh vắt chéo nhau, dép lê chỉ còn nửa chiếc

còn đứng đưa trên chân, chực rơi xuống.

Nuốt nước bọt, Lâm Uyên Bạch tiếp tục đi vào.

Giữa chừng, mũi chân của cô đã phải thứ gì đó. Cô cúi đầu, nhìn thấy một chiếc gối tựa sofa. Cô nhìn lên trên, lại có một chiếc nữa, hơn nữa dưới bàn trà hình như còn rải rác đồng giấy báo hỗn loạn.

Chắc những thứ này không tự chạy xuống đây đâu nhỉ...

Lâm Uyên Bạch nín thở nhìn về phía anh, dè dặt quan sát sắc mặt anh.

Khuôn mặt vẫn sa sầm, giống như mặt biển phẳng lặng vừa có cơn bão quét qua. Nhưng nó vẫn chưa bình yên trở lại, hơn nữa cùng với biểu cảm nơi khóe mắt, có một mùi thuốc súng nồng nặc và cảm giác oán trách sau một màn đánh nhau chưa phân thắng bại...

Tiếp tục tiến gần thêm mấy bước, Lâm Uyên Bạch mới bàng hoàng phát hiện ra mặt anh bị thương.

Ban nãy lúc ngoài cửa, anh đứng ngược sáng, cô không hề nhìn rõ. Bây giờ mới thấy xương gò má phải của anh sưng lên rất to, khiến khuôn mặt góc cạnh rõ ràng như biến hình, trông khá là đáng sợ.

Người này, lẽ nào sau khi trở về vẫn chưa xử lý vết thương?

Đắp khăn một chút cũng được mà...

Lâm Uyên Bạch không nhìn được, chỉ tay: "Hoắc Trường Uyên, mặt anh bị thương nặng đấy..."

Hoắc Trường Uyên lạnh lùng liếc nhìn cô, không đoái hoài, tự động với tay cầm cốc nước trên bàn.

Có thể vì quá dùng sức, chạm phải mấy khớp ngón tay sưng vù, sắc mặt anh khựng lại.

Lâm Uyên Bạch cũng chú ý thấy, cô bất giác cắn môi. Bàn tay anh và má phải nặng như nhau, ngón cái và ngón giữa đều bị rách da rồi.

Cô nhớ rất rõ, cuối cùng cô lao tới, suýt nữa ăn cú đấm giương cao của anh. Còn anh tuy kịp thời rút tay về nhưng không phanh được lực, đã trượt qua bức tường bên cạnh.

Càng nghĩ vậy, lòng cô càng bất an.

Nói thế nào thì việc anh đánh nhau với Yến Phong cũng liên quan tới cô.

Lâm Uyên Bạch đi thẳng tới, ngồi xuống bên cạnh anh, rút thuốc mua về trong túi xách ra: "Đây là thuốc em mua cho anh ở phòng khám, vết thương trên mặt và tay anh đều phải xử lý, nếu không sang ngày mai sẽ càng nặng hơn..."

Hoắc Trường Uyên nhìn thấy cô bày ra đồng chai lọ.

Anh hừ lạnh một tiếng rất to, ánh mắt và ngữ khí đều không giấu được sự ai oán: "Em còn quan tâm cơ đấy?"

"..." Lâm Uyên Bạch bất mãn.

Cô mở nắp chai ra, mùi thuốc nồng nặc lan tỏa khắp phòng.

Lâm Uyên Bạch ngược mắt nhìn anh, hỏi dò: "Em bôi giúp anh nhé?"

Hoắc Trường Uyên không đáp, nhưng cũng không từ chối.

Thấy vậy, Lâm Uyên Bạch dùng bông tẩm lần lượt nhúng vào thuốc khử trùng rồi thuốc nước, xử lý vết thương cho anh.

Cảnh tượng này có phần quen thuộc.

Hình như trước kia anh cũng từng cầm chặt bông tẩm như thế này, bôi từng chút lên gò má sưng cao của cô. Cảm giác đau đớn truyền tới nhưng cô chỉ cảm thấy ấm áp, nhất là khi anh bảo vệ cô vào lòng khi đứng trước mặt bố...

Một cơn run rẩy dâng lên từ tận đáy lòng, Lâm Uyên Bạch lên tiếng: "Hoắc Trường Uyên, anh bao nhiêu tuổi rồi còn đánh nhau với người ta..."

Thật ấu trĩ.

Ba chữ này cô chỉ dám âm thầm mắng trong lòng.

Thật ra ban đầu Yến Phong vẫn giữ phong độ, tuy rằng anh là người đánh trả nhưng nói anh là người đánh trước cũng chẳng sai.

Hoắc Trường Uyên lại hừ một tiếng: "Ngửa mặt anh ta từ lâu rồi!"

Câu trả lời này, hai người họ đúng là giống đặc...

Cô không chú tâm trong một phút, bất cẩn chậm vào miệng vết thương, chỉ nghe thấy một tiếng "S-ss..." vang lên.

"Nhẹ tay chút coi!"

"Xin lỗi..."

Lâm Uyển Bạch vội vàng ngồi thẳng lưng. Có điều nhìn gò má phải của anh sưng cao ở khoảng cách gần, hoàn toàn không còn vẻ điển trai thường ngày, ngược lại càng giống một cái đầu heo...

Như vậy, khỏe mỗi cô kim được, giật giật...

"Em còn cười được à? Anh như vậy là vì ai?"

Hoắc Trường Uyên vốn đang sa sầm mặt, lúc này càng đen xì, lớn tiếng quát nạt.

Lâm Uyển Bạch cắn môi. Im lặng mấy giây, cô buộc phải lẩm bẩm: "Ai bảo anh thích giờ trò lưu manh cơ..."

~Hết chương 119~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120

"Còn dám nói?" Hoắc Trường Uyên nghiêng răng.

Kẻ thức thời là trang tuần kiệt, Lâm Uyển Bạch không dám lên tiếng.

Vết thương được xử lý xong xuôi trong lặng lẽ, cô thở phào nhẹ nhõm, không quên dặn dò anh: "Được rồi, buổi tối khi đi tắm, anh chú ý đừng để dính nước vào nhé!"

Cô vớt cây bông tắm đi, vừa ngẩng đầu chợt sững người, anh đang nhìn cô chăm chú.

Trong đôi mắt thâm trầm như miệng giếng của anh lần lượt phản chiếu hai cô bé xú.

Trái tim Lâm Uyển Bạch như đập chậm nửa nhịp. Cô muốn mượn động tác quay đầu để né tránh, nhưng cảm bỗng bị tay cái của anh nâng lên.

Hoắc Trường Uyên dùng bàn tay đang bị thương của anh, trên khớp xương vẫn còn quần lớp bông vải cô vừa băng lại.

Cô khẽ mím môi, không dám cử động bừa bãi.

"Anh làm gì vậy..."

Hoắc Trường Uyên giữ chặt rồi nâng lên nhẹ nhàng, để cô có thể nhìn rõ vết thương trên má phải của mình: "Lâm Uyển Bạch, em nhìn rõ cho anh và nhớ kỹ."

"Thế là ý gì?" Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt.

"Vết thương này là vì em." Ánh mắt Hoắc Trường Uyên chuyển tối, yết hầu trượt lên trượt xuống, giọng nói thâm trầm cất lên: "Từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên anh dùng nắm đấm vì một người con gái."

"..." Trái tim Lâm Uyển Bạch càng lỡ nhịp tệ hại hơn.

Trong mơ hồ, môi cô cứ thế bị anh hôn lên.

Đầu lưỡi linh hoạt dễ dàng cạy mở được răng cô, rồi bám đuôi gât gao.

Dù là trước kia hay là bây giờ, nụ hôn của Hoắc Trường Uyên luôn khiến cô tê dại hết xương cốt, quên hết cả bản thân.

Vì đang ngồi trên sofa, tư thế rất dễ đổ xuống, Lâm Uyển Bạch cố gắng chống cự nhưng đã bị anh đè lên người, tựa trán mình vào trán cô, tay theo đường nách hướng xuống.

Cô cắn môi, giữ chặt bàn tay chỉ trong chớp mắt sẽ chuẩn bị làm những động tác xấu xa của anh.

Hoắc Trường Uyên cúi đầu, cắn thẳng lên mu bàn tay cô: "Quan hệ còn chưa được làm, không để anh giờ trò chút hay sao?"

Lâm Uyển Bạch ngây ngốc.

Ngay sau đó, mu bàn tay cô lại bị anh cắn thêm phát nữa, lần này anh đã dùng sức, cô đau đến buột phải buông ra.

Hoắc Trường Uyên giống như lúc đứng trước cửa, vui mặt vào hôm cô, hơi thở phả lên trên. Anh cũng lần lượt cắn lên hai cái giống như với mu bàn tay của cô, có điều rõ ràng sức đã khác trước, khi rời đi nơi ấy ướt rượt.

Chiếc dép lê trên chân rơi xuống đất, Lâm Uyển Bạch cảm giác ngón chân của mình đã co quắp lại.

Cô đang suy nghĩ sẽ dùng hai tay đồng thời đẩy anh ra thì Hoắc Trường Uyên bất ngờ đứng bật dậy, nhìn cô từ trên xuống: "Còn không đi? Định ở đây qua đêm à?"

Lâm Uyển Bạch ngốc hần, nằm đó có phần mơ hồ.

Hoắc Trường Uyên đứng đưa bàn tay bị thương, rồi lại cử động cái cổ, sau đó sờ lên gò má phải sưng vù, khi lên tiếng, ngữ khí đã có phần uể oải: "Nhìn anh nữa cũng vô ích, tối nay anh tiêu tốn quá nhiều sức lực, không còn tâm trạng và sức khỏe để lên giường cùng em."

Lâm Uyển Bạch đỏ rần mặt.

Cô ngồi dậy, vừa ngượng vừa xấu hổ, chẳng buồn quan tâm sửa lại cổ áo hơi hở ra, cứ thế cầm lấy túi xách, cầm đầu chạy ra cửa.

Cô lao thẳng một mạch về nhà, nhiệt độ trên khuôn mặt vẫn chưa hề giảm.

Tắm xong đi ra, cô mới miễn cưỡng bình thường trở lại. Nhớ lại những lời bác sỹ dặn ở phòng khám, cô cầm di động lên, nhắn tin cho Hoắc Trường Uyên: "Nhớ sáng tối uống thuốc!"

Rất lâu sau, Hoắc Trường Uyên mới trả lời một chữ "Ừm".

Lâm Uyển Bạch đọc được câu trả lời của anh mới giờ tay tắt đèn đi ngủ.

Có điều khi nhắm mắt lại, trong căn phòng yên ắng, bên tai cô dường như lại vô tình vang lên giọng nói trầm của người đàn ông.

"Lâm Uyển Bạch, ngoài bố mẹ, em là người đầu tiên dám gọi anh cả tên họ như vậy đấy!"

"Từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên anh dùng nắm đấm vì một người con gái."

...

Lâm Uyển Bạch lật người, giọng nói ấy còn cả trong mơ.

...

Chập tối tan lăm, Lâm Uyển Bạch leo lên tầng trên cùng, rút chìa khóa ra.

Cánh cửa chống trộm nhà đối diện đột ngột bật mở, Hoắc Trường Uyên xách một túi rác đi ra ngoài, đặt ở vị trí cố định, sau đó chậm rãi nhìn cô, hờ hững chào: "Về rồi à."

"Ừm." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Có điều một giây sau, cô lại không nhận được nhủ mày lên tiếng: "Sao mặt anh... Hoắc Trường Uyên, anh không bôi thuốc đúng không?"

Cũng khó trách cô hỏi như vậy, từ lúc vừa xuất hiện tới giờ, Hoắc Trường Uyên chỉ quay nửa mặt về phía cô. Rõ ràng mức độ sưng trên gò má anh còn nặng hơn tối qua. Nhất định anh đã bất cẩn không bôi thuốc, nếu không chẳng thể như vậy.

"Em không bôi, anh mặc kệ nó." Hoắc Trường Uyên lên tiếng chứng thực cho suy nghĩ của cô.

Lâm Uyển Bạch im lặng, cảm giác anh đang cố tình.

Cuối cùng khi cánh cửa chống trộm đóng lại, có thêm một cái bóng đi theo phía sau.

Bôi thuốc xong xuôi, Hoắc Trường Uyên không để cô đi, hơn nữa đẩy cô vào bếp. Trên bệ bếp để cả đồng hồ. Từ chối không được, cô đành bật bếp

lên. Bận rộn chán chê, ăn uống cũng xong, cô vẫn dọn dẹp sạch sẽ bát đĩa theo thói quen.

Sau khi cô đặt cái bát cuối cùng xuống, phía sau có tiếng bước chân, ngay sau đó Hoắc Trường Uyên áp sát cô.

Lâm Uyển Bạch đã sớm có phòng bị, thế nên né tránh cũng rất khéo léo.

Hoắc Trường Uyên cũng không giận mà nhướn mày hỏi cô: "Muốn không?"

"..."

"Muốn không?"

"... Hoắc Trường Uyên!" Cô không nhịn được quát lên.

Hoắc Trường Uyên nở một nụ cười mờ ám: "Lần này anh tôn trọng ý của em, em muốn khi nào?"

"Hoắc Trường Uyên, em đã nói rồi, em không cần bạn giường... càng không muốn cùng với anh..." Lâm Uyển Bạch mím môi rất chặt.

"Em nói đi, rốt cuộc muốn gì?" Hoắc Trường Uyên che chặt mọi ánh sáng trên đầu cô, ngũ quan của anh càng thêm sâu đậm.

Giống như bị thứ gì làm rung động thần kinh, bàn tay Lâm Uyển Bạch cuộn chặt lại thành nắm đấm.

Cho dù cụp mắt xuống, cô cũng không kiểm soát được những bút rứt và đau khổ đang từ từ dâng lên. Sau khi đứng bứt tay một lúc, cuối cùng cô vẫn lựa chọn ngẩng đầu lên, không đáp mà hỏi ngược lại: "Hoắc Trường Uyên, có phải anh rất muốn em tiếp tục theo anh không?"

Đuôi mày Hoắc Trường Uyên hơi nhướn lên.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy, tiếp tục nói: "Đầu tiên anh tổ chức sinh nhật cho em, sau đó lại bỏ tiểu khu cao cấp không ở, dọn tới khu nhà vừa cũ vừa nát này. Nếu em đoán không nhầm, anh muốn gài gài em đúng không?"

"Nếu em tiếp tục theo anh, có phải lại giống như trước kia, chỉ cần anh muốn gọi điện thì em sẽ phải lập tức tới làm ấm giường? Sau đó anh có thể cho em một chiếc thẻ, bên trong mỗi tháng vẫn sẽ có chuẩn xác hai trăm ngàn tệ, hoặc là nhiều hơn? Hoặc thậm chí, chỉ cần phục vụ cho anh vui, em muốn bao nhiêu anh sẽ cho bấy nhiêu?"

Thấy anh đứng sững đó im lặng, thái độ như mặc nhận, đáy lòng Lâm Uyển Bạch càng thất vọng đến lạnh lẽo.

Cô lắc đầu rất nhẹ, rất chậm nhưng rất kiên quyết: "Nhưng, đó không phải là những thứ em cần."

"Lâm Uyển Bạch!" Hoắc Trường Uyên nhú mày trầm giọng.

"Xin lỗi đã khiến anh thất vọng, nhưng em rất nghiêm túc!" Lâm Uyển Bạch hít sâu một hơi, đón lấy ánh mắt sâu của anh, một lần nữa lắc đầu, sau đó nói rành mạch từng chữ: "Hoắc Trường Uyên, em không muốn làm bạn giường cho anh như trước để anh gọi là phải tới."

Cô không trả lời thẳng thắn cô muốn gì, mà nói bóng gió rằng mình không muốn gì.

Khuôn mặt Hoắc Trường Uyên như phủ một lớp sương mỏng, nhìn không chân thật.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu, đi ngang qua bên cạnh anh, không hề ngăn cản.

Trái tim vừa buông lỏng lại thắt chặt rất nhanh. Cô tiếp tục tiến lên, vừa đi lướt qua anh thì nghe thấy anh đột ngột bật ra một câu: "Vậy thì hẹn hò là được!"

~Hết chương 120~

*Mình nhắc lại lần cuối cùng: Bạch Bạch là một nữ chính rất nảo nản, rất ngu ngốc, rất bánh bèo. Điều này mình đã nói từ chương giới thiệu truyện, ai vô tình nhấn vào truyện mà chưa đọc giới thiệu phiên lợi lại đọc rồi quyết định. Cái nảo nản của Bạch Bạch không phải là sự nảo nản giả vờ của các nữ cường khác, vì cô ấy không cường. Nếu các bạn tìm một người thông minh, hiểu chuyện, hiểu tình cảm, hiểu mọi thứ trên đời, mạnh mẽ, biết đối đáp với nam chính vân vân các kiểu thì các bạn tìm nhầm truyện rồi. Đây là lần cuối cùng mình nói. Từ sau trở đi những comment than phiền về nữ chính tất cả đều bị xóa luôn không cần hỏi. Bởi vì sự lựa chọn mình đã giao cho các bạn rồi, đã chọn đọc là phải chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121

Nếu lúc đầu đồng ý tiếp tục đi theo anh, Lâm Uyển Bạch đã chẳng nói câu kết thúc.

Một người đàn ông mặt nào cũng xuất sắc như Hoắc Trường Uyên, cô tin rằng cho dù chỉ làm một nhân tình giấu mặt cũng sẽ có rất nhiều cô gái sẵn đón, nhưng cô chắc chắn không phải một trong số họ.

Thế nên sau lần say rượu trước để rồi xảy ra chuyện, cô liều mạng quy chụp nó về chuyện tình một đêm chính là vì không muốn tiếp tục giẫm lên vết xe đổ.

Cuối cùng cũng nói ra hết những lời trong lòng, Lâm Uyển Bạch vừa thoải mái vừa ghen ngào.

Nhất là khi cô từng bước từng bước đi ngang qua người anh, cổ họng như bị một bàn tay bóp nghẹt. Có điều cô vẫn cố gắng không bộc lộ ra cảm xúc gì, chỉ khi tiếng người đàn ông vang lên sau lưng, bước chân cô chuẩn bị ra khỏi nhà bếp mới khựng lại tại đó.

Anh... nói gì cơ?

Lâm Uyển Bạch ngăn người quay đầu lại.

Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, chỉ ngậy ra nhìn anh như thế và nghe thấy tiếng trái tim mình đập kịch liệt.

"Hoắc Trường Uyên, anh... có ý gì?"

Sau một hồi cố gắng nuốt nước bọt, Lâm Uyển Bạch cuối cùng cũng tìm lại được giọng nói của mình.

Hoắc Trường Uyên mấp máy môi: "Ý gì là sao?"

"Câu anh vừa mới nói là có ý gì?" Lâm Uyển Bạch không dám chớp mắt, chỉ nín thở hỏi tiếp.

"Chính là ý trên mặt chữ!" Hoắc Trường Uyên hơi chau mày, mặt hình như cũng hơi ửng đỏ.

Ý trên mặt chữ thì có nghĩa là gì?

Lâm Uyển Bạch len lén giấu hai tay sau lưng mình.

Những ngón tay ra sức bấu lấy lòng bàn tay, cho dù có cảm giác đau đớn truyền tới, cô vẫn không dám tin những chuyện này là sự thật.

Trong cuộc sống của Lâm Uyển Bạch, cô chưa bao giờ đờ như khúc gỗ giống lúc này.

Cô há hốc miệng, giống như vẫn đang đi kiếm tìm một đáp án chắc chắn, mỗi chữ đều hỏi rất chậm rãi: "Hoắc Trường Uyên, lẽ nào anh muốn nói... muốn hẹn hò với em?"

"Nếu không thì sao? Chẳng lẽ với ma?"

Nói xong, Hoắc Trường Uyên còn lạnh lùng hừ một tiếng.

Lâm Uyển Bạch thở hơi gấp, đáy lòng vốn dĩ chỉ là một khoảng hụt hẫng giá lạnh lúc này lại như có một thứ nóng rẫy nào đó đang sôi sục, nhấn chìm tất cả, không gì có thể ngăn cản được.

Có quá nhiều thứ lấp đầy lồng ngực, đến nỗi khiến ánh mắt cô nhất thời có chút mơ màng.

Mí mắt cô hơi run, khẽ cụp xuống: "Ồ..."

"Ồ?" Hoắc Trường Uyên càng nhún mày tợn hơn.

Đây là cái phản ứng quái quỷ gì!

Lâm Uyển Bạch ngược mắt nhìn về phía anh, vẫn đứng yên tại chỗ, giữa hai người là khoảng cách vài bước chân.

Dưới ánh đèn sáng trưng của nhà bếp, cả người anh đứng ngược chiều sáng, xung quanh là những quảng sáng mơ mơ hồ hồ và đôi mắt sâu ấy sáng đến đáng sợ.

Dường như bị lóa mắt, cô nhanh chóng cúi xuống, khoe môi mấp máy một chút, rồi khẽ ép ra một câu: "Em suy nghĩ đã..."

Nói xong, Lâm Uyển Bạch co cẳng chạy.

Khi Hoắc Trường Uyên phản ứng lại thì bên ngoài, tiếng sập cửa đã vang lên.

Suy nghĩ ư?

Dưới ánh đèn, sắc mặt Hoắc Trường Uyên khó coi cực kỳ.

Anh giờ tay vuốt gáy, cảm giác cơn đau trên các khớp xương và gò má càng thêm nhức nhối.

Có nhầm không vậy, cô vẫn còn cần suy nghĩ?

...

Ngày hôm sau khi Lâm Uyển Bạch chạy tới công ty, tòa nhà văn phòng vẫn còn khá vắng vẻ, chỉ có đúng cô lao công.

Tối giờ làm chính thức, các đồng nghiệp mới lục tục ngồi vào vị trí.

Đồng nghiệp bên cạnh thấy cô ngáp ngủ liên tục bèn ghé tới: "Tiểu Bạch, tối qua cô không nghỉ ngơi à?"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch không phủ nhận.

Sáng nay tỉnh dậy, cô nhìn vào gương và cũng choáng váng vì hai quầng thâm mắt của mình.

"Lại đánh boss à?" Đồng nghiệp hỏi với vẻ thấu hiểu.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch lặng lẽ gật đầu.

Dường như luôn có quan hệ liên quan như thế, sau khi đề cập đến, di động cũng đổ chuông.

Lâm Uyển Bạch vội vàng rút ra, bên trên hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

Sáng sớm vừa mở mắt, cô rửa mặt, không kịp ăn sáng đã chạy tới công ty. Trước khi đi, cô còn đặc biệt rap người bỏ lên cửa nghe ngóng một lúc, xác định nhà đối diện chưa dậy mới bỏ trốn như một con thỏ.

"... Alô?"

Lâm Uyển Bạch chần chừ bất mấy, bên kia không có động tĩnh gì.

Nhưng loáng thoáng nghe thấy có người đang cung kính chào anh, cô cắn môi: "Anh không nói gì thì em cúp máy nhé..."

"Suy nghĩ sao rồi!" Giọng nam trầm cuối cùng cũng vang lên, nhưng có vẻ âm u.

"Hả..." Lâm Uyển Bạch giật mình, sau đó lại cắn môi.

"Lâm Uyển Bạch, chẳng phải em nói không muốn giống như trước kia đi theo anh, không muốn làm bạn giường gọi là tới đó sao? Bây giờ anh không giao dịch với em, mà muốn hẹn hò với em, em còn muốn thế nào?" Hoắc Trường Uyên dường như đang đề nện một sự giận dữ bốc ra từ câu chữ, nhưng cuối cùng giọng anh vẫn bắt gặp cao lên.

"Em không..." Lâm Uyển Bạch vô tội nín lấy đầu gối mình.

Hoắc Trường Uyên im lặng mấy giây rồi hỏi cứng rắn: "Vậy em suy nghĩ rõ ràng rồi?"

"..." Lâm Uyển Bạch không lên tiếng nữa.

"Em đúng là!" Cuối cùng Hoắc Trường Uyên cũng bị chọc giận. Qua đường truyền điện thoại, cô cũng cảm nhận được khí thế bốc ra từ người anh: "Rốt cuộc em còn phải suy nghĩ chuyện gì chứ? Anh hỏi em, dù là trên giường hay dưới đất, có điểm nào anh chưa làm em hài lòng?"

Câu cuối cùng của anh quá lớn tiếng, di động như cũng rung cả lên.

Nghe được lời trần trụi của anh, Lâm Uyển Bạch suýt nữa sắc nước bọt nơi cổ họng, vội vàng lấy tay che loa điện thoại lại.

Cô nhìn trái ngó phải, cũng may không ai chú ý tới cô. Chỉ có các đồng nghiệp đang cầm laptop đi về phía phòng họp, buổi họp giao ban mỗi sáng đã sắp bắt đầu.

Cô buộc phải tỉnh táo lại, cuối cùng cũng tìm được một cái cớ: "Em phải đi họp rồi! Về chuyện anh nói... Em vẫn chưa suy nghĩ rõ ràng, à, tạm thời vậy đi..."

Nói xong, Lâm Uyển Bạch hoảng loạn tắt máy, đồng thời ném nó vào ngăn kéo.

Cô cũng ôm máy tính chạy về phòng họp, không dám suy nghĩ nữa, mặt Hoắc Trường Uyên lúc này chắc chắn đen thui.

Kết thúc buổi họp, việc đầu tiên Lâm Uyên Bạch làm sau khi trở về chính là căng thẳng lục di động. Kỳ lạ là Hoắc Trường Uyên không gọi tới, cũng không nhắn tin, cô coi như thờ phào nhẹ nhõm.

Suốt cả giờ nghỉ trưa, cô ăn uống trong bình yên, di động vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Dần dần, Lâm Uyên Bạch cũng thoải mái hơn, tiếp tục hoàn thành các công việc buổi chiều.

Giữa chừng cô vào phòng vệ sinh một lần, cũng đi khá lâu. Khi cô quay lại, phát hiện bầu không khí của cả văn phòng có hơi kỳ lạ. Hình như rõ rệt nhất là mấy cô bạn đồng nghiệp, ai nấy đều lờ mờ lơ đãng ra dăm lại.

Lâm Uyên Bạch thấy vẻ chờ đợi trên gương mặt mỗi người, bèn khó hiểu: "Mọi người sao vậy?"

"Tiểu Bạch, cô chưa biết gì à?" Người đồng nghiệp ngồi bên cũng đang tô lại son, giải thích một cách miễn cưỡng: "Ban này quản lý mới tuyên bố, nói là có một nhân vật quan trọng sắp tới thăm công ty ta."

"Nhân vật quan trọng nào?" Lâm Uyên Bạch lắc đầu, mờ mịt hoàn toàn.

Rốt cuộc là ai chứ lại khiến mọi người vừa căng thẳng vừa kích động, còn hồi hộp hơn cả những lần tổng giám đốc xuống kiểm tra thể này.

"Trời ơi, chính là..."

Đồng nghiệp vừa định trả lời cô thì có người từ ngoài cửa hét vọng vào trong: "Quản lý, Hoắc tổng tới rồi ạ!"

Hoắc tổng?

Lâm Uyên Bạch sửng người.

Cô chỉ thấy các đồng nghiệp trong phòng đều giống như sắp đi đánh trận vậy, đồng loạt đứng hết dậy. Còn quản lý bộ phận của họ thì đã lao vội ra cửa đón như tên bắn, nụ cười tươi như hoa, tay vẫy như mèo chiêu tài.

Mà bóng dáng cao lớn đi từ thang máy vào kia không phải Hoắc Trường Uyên thì ai vào đây?

Bộ vest màu đen được cắt may thủ công, cả vạt thắt gọn ghẽ không xô lệch, quần Âu tôn lên đôi chân thẳng tắp, ngũ quan cương nghị mà không thô kệch, đường nét rõ ràng, mặt mày tuấn tú, vẫn rất dễ dàng trở thành trung tâm của sự chú ý.

Lâm Uyên Bạch cắn môi, cô cũng đành đứng dậy.

Các đồng nghiệp sau lưng đã bắt đầu xôn xao, thì thầm to nhỏ: "Trời ơi, mau đỡ tôi chút nào! Sắp ngất rồi!"

"Trước kia chỉ xem trên tin tức, hôm nay cuối cùng cũng được gặp người thật."

"Hoắc tổng thật sự quá đẹp trai! Cô nhìn diện mạo siêu cấp của anh ấy đi, còn cả vóc dáng nhìn là muốn ôm ấp nữa. Trời ơi, hình như anh ấy vừa nhìn tôi một cái. Không ôn rồi, trái tim thiếu nữ đã cất giữ quá lâu của tôi..."

Lâm Uyên Bạch âm thầm xoa cánh tay, da gà nổi đầy người.

Có cần khoa trương vậy không?

Quản lý tiến lên, kích động tới mức lắp bắp: "Hoắc tổng, anh cất công tới đây thật sự là vinh hạnh cho chúng tôi quá, vinh hạnh quá!"

Phải biết rằng, lần họp tác trước đã không khác nào miếng bánh từ trên trời rơi xuống. Hơn nữa có lần nào không phải họ cầm tài liệu đơn đã chạy đến Hoắc Thị. Một "ngôi miếu nhỏ" như thế này sao dám đón nhân vật lớn như Hoắc Trường Uyên.

"Hoắc tổng, mời anh vào phòng khách VIP ạ!" Quản lý vội nói.

"Ừm." Hoắc tổng gật đầu, có vẻ hồ hững liếc nhìn qua cô.

Quản lý lên được đến chức quản lý cũng không phải dạng gà mờ, hơn nữa sau nhiều lần họp tác anh ta cũng đã đoán ra mò ám, dĩ nhiên hiểu ngay ý của anh.

Sau khi anh ta đơn đã mời Hoắc Trường Uyên vào phòng khách VIP thì quay đầu lại dặn dò: "Tiểu Lâm, đi pha hai cốc trà ngon!"

"Vâng." Lâm Uyên Bạch đáp.

"Sao quản lý lại sai cô ấy chứ!"

"Ghen tỵ chết đi được, bỏ lỡ mất cơ hội được tiếp xúc gần hơn với nam thần!"

...

Cô vừa đi, lập tức có tiếng ai oán văng lên.

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập, đón nhận những ánh mắt hằn học ấy đi vào phòng tiếp khách, cô cũng chẳng muốn đâu biết không!

Cô gõ cửa bước vào, Hoắc Trường Uyên đang ngồi riêng một sofa, hai chân vắt chéo, rõ ràng là một tư thế tùy ý nhưng nhìn anh ngồi lại rất đẹp. Giấy phút đóng cửa lại, cô còn nghe thấy cả tiếng xuyết xoa ở bên ngoài.

"Hoắc tổng, trà của anh..."

Lâm Uyên Bạch cúi đầu đặt tách trà lên.

Hoắc Trường Uyên mở nắp, hồ hững đáp một tiếng: "Cảm ơn cô."

Lâm Uyên Bạch do dự muốn ra ngoài, nhưng quản lý gọi giật cô lại, rõ ràng muốn cô ở lại phục vụ bên cạnh.

"Hoắc tổng, trong điện thoại anh nói đột ngột quá, tôi vẫn chưa kịp thông báo tới tổng giám đốc. Anh xem, đáng lẽ phải để tổng giám đốc đích thân tiếp anh đúng không ạ?" Quản lý xoa xoa hai tay, vẫn rất bứt rứt.

"Đừng làm mọi chuyện âm ỉ quá." Hoắc Trường Uyên lắc đầu tỏ ý.

"Vậy... không biết lần này anh qua công ty là có chỉ thị gì ạ?"

"Không đến mức là chỉ thị, tiện đường ghé qua thôi mà." Hoắc Trường Uyên đổi tư thế, lười biếng hỏi: "Không quấy rầy chứ?"

"Không quấy rầy, đương nhiên không quấy rầy rồi!" Quản lý lắc đầu như trống bỏi.

Tròn một tiếng đồng hồ, Hoắc Trường Uyên không có ý ra về.

Hình như anh cũng chẳng có việc gì quan trọng, nói thì ít, đa phần toàn để quản lý tiếp chuyện. Tách trà trước mặt cũng đã được thêm đến lần thứ ba, lá trà trôi nổi trên mặt nước, hơi nóng nghi ngút, khói bốc lên từng vòng.

Vào lúc quản lý sắp cạn từ tới nơi thì di động của Hoắc Trường Uyên đổ chuông.

Có lẽ là quản lý Giang Phóng gọi tới, chắc đang báo cáo gì đó với anh, chỉ nghe thấy anh nhủ mồm nói: "Lùi hết thời gian hẹn gặp và thời gian họp hành, tôi không qua được bây giờ đâu."

Anh ngắt điện thoại, quản lý dè dặt hỏi: "Hoắc tổng, nếu anh còn có việc..."

"Không sao." Hoắc Trường Uyên hồ hững ngắt lời.

Quản lý vội vã gạt đầu, có điều trán đã lấm tấm mồ hôi. Chủ yếu là vì đã một tiếng đồng hồ rồi, quả thực vẫn không hiểu vị thần này rốt cuộc muốn làm gì.

Quả nhiên là "lòng vua khó đoán"...

Lâm Uyên Bạch đứng suốt cả tiếng cũng bắt giác nhìn qua.

Hình như cảm nhận được ánh mắt của cô, Hoắc Trường Uyên liếc nhìn về phía cô, rồi cúi đầu nhấn một tin.

Một giây sau, Lâm Uyên Bạch thấy tiếng rung trong túi áo.

Cô hơi nghiêng người rút di động ra, quả nhiên là anh gửi tới.

"Anh đang đợi em suy nghĩ."

Nhìn thấy mấy chữ ấy, Lâm Uyên Bạch lại xấu hổ tới suýt sặc nước bọt.

Cô vừa cất di động vào thì nghe thấy Hoắc Trường Uyên lên tiếng: "Đứng rồi, quản lý Trần, Hoắc Thị mỗi năm đều có các dự án hợp tác tài chính với một số công ty, không biết quý công ty có hứng thú không?"

"Hứng thú! Hứng thú!" Quản lý nói liên tục, cứ gọi là kích động vô cùng.

"Vay phiền quản lý Trần tìm cho tôi báo cáo tổng kết của quý này." Hoắc Trường Uyên gạt đầu.

"Vâng vâng, Hoắc tổng, anh đợi chút, tôi đi tìm ngay!" Mắt quản lý sáng bừng lên, anh ta đứng bật dậy, còn đặc biệt dặn dò cô: "Tiểu Lâm, giúp tôi tiếp

Hoắc tổng chu đáo!"

Cánh cửa đóng lại, Lâm Uyển Bạch cảm thấy hơi thở của mình trở nên mỏng manh.

Hoắc Trường Uyên đặt hai chân xuống, nửa người hơi đổ về trước: "Bây giờ suy nghĩ được không?"

"Làm gì có ai ép người ta như anh chứ..." Cô cắn môi.

"Vẫn chưa nghĩ xong? Vậy rốt cuộc em cần bao lâu?" Biểu cảm của Hoắc Trường Uyên có phần sốt ruột.

"À thì... một tuần?" Lâm Uyển Bạch yếu ớt hỏi.

"Lâu vậy sao?"

"... Vậy thì năm ngày?"

Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lại: "Em tưởng là bà con tới hàng tháng à?"

"..." Lâm Uyển Bạch câm nín.

Cô lại cắn môi, bị ánh mắt của anh dồn ép, cô hơi bức bối: "Sao anh lại như thế nhỉ, chuyện này ai chẳng phải cân nhắc?"

"Đưa ngu xuẩn nào phát ngôn câu đó!" Hoắc Trường Uyên phẫn nộ.

"Tóm lại em cần thời gian suy nghĩ!" Lâm Uyển Bạch khẳng khái, vờ vờ ngón tay, rồi lại không biết lấy gan ở đâu ra, dám nói: "Nếu anh không đồng ý thì thôi..."

Hoắc Trường Uyên đã đứng dậy khỏi sofa, hần học trừng mắt nhìn cô một lúc: "Biết rồi!"

Ngay sau đó, anh sai bước đi ra, hướng về phía cửa.

Đúng lúc anh mở cửa, quản lý cũng cầm một xấp tài liệu đi vào. Hoắc Trường Uyên không buồn nhìn, chỉ bức dọc nói một câu: "Gửi fax cho tôi là được rồi!"

Quản lý đứng ngây tại chỗ, không biết mình đã làm gì chọc giận tới anh, vội vàng đi tiễn.

Lâm Uyển Bạch lặng lẽ quay về bàn làm việc, còn chưa ngồi hẳn xuống ghế, các đồng nghiệp đã vây lấy: "Tiểu Bạch, cô và Hoắc tổng ở trong phòng lâu như vậy, đã làm gì?"

"Có làm gì đâu..." Cô tỏ ý.

"Cứ thế ngồi nhìn nhau à?"

Thấy cô gật đầu, các đồng nghiệp phẫn nộ: "Trời ơi! Đúng là tức chết mất thôi, có một cơ hội trời ban như thế mà cô lại lãng phí, cho tôi thì tốt biết bao nhiêu! Tôi nhất định sẽ nhào tới..."

Nghe mọi người mồm năm miệng mười, Lâm Uyển Bạch lặng lẽ nhìn về phía phòng văn thư.

Nhớ tới một khuôn mặt đen xì nào đó, cô nghĩ bụng cũng không thể gọi là không làm gì...

Hoắc Trường Uyên ra khỏi tòa nhà văn phòng, bỗng nhiên rất muốn chửi nhau.

Lần đầu tiên anh ăn hành trước mặt phụ nữ như thế.

~Hết chương 121~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122

Đến tận lúc hết giờ làm, trong văn phòng vẫn chưa thể bình yên.

Sắc mặt các nữ đồng nghiệp ai nấy đều bày ra biểu cảm hối hận không kịp, chốc chốc lại thở dài, hận bản thân không nắm bắt được cơ hội, không thể biểu lộ gì trước mặt nam thân để giành được sự coi trọng.

Người có được cơ hội lộ mặt là Lâm Uyển Bạch thì âm thầm thu dọn đồ đạc, cố gắng rời đi một cách lặng lẽ nhất có thể.

Ra khỏi tòa nhà, lập tức có tiếng còi xe ô tô vang lên.

Lâm Uyển Bạch mới đó đã nhìn thấy chiếc Land Rover trắng đỗ bên lề đường. Trong bóng tối, đôi mắt sâu hút của Hoắc Trường Uyên phóng qua kính chắn gió nhìn về phía cô, hơn nữa anh đã bắt đầu đi về bên này.

Để tránh bị các đồng nghiệp nhìn thấy rồi truy sát, cô lao về phía anh như lao về vạch đích cuộc thi điền kinh 100 mét.

Cô mở cửa ra, chui vào trong rồi thắt vội dây an toàn, tất cả đều rất liền mạch.

Chiếc xe len lỏi vào dòng xe trên đường. Sau khi chắc chắn mình đã an toàn, Lâm Uyển Bạch mới quay sang hỏi anh: "Hoắc Trường Uyên, sao anh còn chưa đi?"

Hoắc Trường Uyên hờ hững liếc nhìn cô, ý không muốn nói nhiều lời thừa thãi: "Ra chợ mua thức ăn, về nhà nấu cơm."

"Ồ." Lâm Uyển Bạch không dám phản bác.

Nhìn anh có vẻ không vui, hơn nữa chắc chắn có liên quan tới mình, cô cố gắng không chọc vào anh.

Tối khu chợ gần nhà, người rất đông, họ bị chen chúc kẹp giữa một cửa hàng. Bà chủ bận rộn cân hàng và thu tiền, chẳng bận tiếp khách nữa. Bà ấy quảng túi ni lông cho họ, họ đành tự động lấy hàng.

Lâm Uyển Bạch cúi người bò rạp ra trên sạp hàng, tỉ mỉ lựa chọn.

Có những món quá xa với không tới, Hoắc Trường Uyên đứng bên lại ra tay giúp đỡ.

Giọng nam trầm của Hoắc Trường Uyên áp đảo cả những tiếng ồn ào hỗn tạp ngoài chợ: "Ớt xanh có lấy không?"

"Lấy." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Bông cải xanh có lấy không?"

"Lấy." Lâm Uyển Bạch lại gật đầu.

"Cải thảo thì sao, lấy không?"

"Lấy." Lâm Uyển Bạch vẫn tiếp tục gật đầu.

Cô tính có thể làm món cải thảo luộc. Lát nữa qua sạp hàng khô, có thể mua thêm ít miến kết hợp, mua thêm xì dầu ăn với cá hấp, vừa tươi vừa ngon.

Nhìn thấy cô cúi đầu trầm tư, trong đôi mắt Hoắc Trường Uyên ánh lên chút giao hoạt.

Anh đột ngột cầm một mớ hành lên, nhưng câu hỏi lại là: "Hẹn hò với anh, lấy không?"

"..." Lâm Uyển Bạch cắn môi, không hề trả lời.

Hoắc Trường Uyên quăng hành đi, ngữ khí có phần bức bối: "Cũng không ngốc nhỉ, thông minh lên từ lúc nào vậy!"

Lâm Uyển Bạch phát rồ, cô ngốc khi nào!

Có điều khi nhìn thấy khóe môi anh căng ra vì không đạt được mục đích của mình, lòng cô cũng cân bằng hơn.

Buổi tối, họ về nhà Lâm Uyển Bạch nấu nướng, làm bốn món mặn một món canh, không làm quá nhiều đồ tanh, chỉ có một đĩa tôm kho.

Trong phòng, không ai nói chuyện với ai, chỉ im lặng ngồi đối diện nhau ăn cơm, chỉ có tiếng bát và thìa va chạm khê khàng. Khi đặt thìa xuống, Hoắc Trường Uyên nhìn về phía cô: "Ngày mai là cuối tuần, em định làm gì?"

"À..." Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, rõ ràng là cô chưa dự định gì cả.

"Có muốn về quê thăm bà ngoại không?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày, đưa ra một đề xuất.

"Muốn!" Lâm Uyển Bạch gật đầu gần như không do dự.

Bà ngoại xuất viện về quê ở đã được một thời gian, bây giờ con cháu về cơ bản chỉ liên lạc với ông bà qua điện thoại. Bà tuổi đã cao, lại không biết dùng

quá nhiều đồ điện tử thông minh. Lần nào cũng phải đợi cậu nhóc nhà hàng xóm qua thì họ mới nói chuyện được qua video call một lúc ngắn ngủi.

Ngón cái của Hoắc Trường Uyên gõ lên mặt đồng hồ đeo tay: "Ừm, chín giờ sáng mai xuất phát."

Lâm Uyển Bạch ngẩn ra, bấy giờ mới hiểu ý tứ của câu này. Anh định về quê cùng cô?

Trong giây lát, cô hân hoan không tả được.

Thấy anh đã đứng lên đi về phía cửa ra vào, Lâm Uyển Bạch vội ra tiễn.

Trước lúc đóng cửa lại, Hoắc Trường Uyên chợt dừng bước.

Anh bất ngờ quay người, nhìn cô chăm chú, rồi bật ra một câu: "Em còn bốn ngày."

"..."

...

Chín giờ sáng hôm sau, chiếc Land Rover màu trắng chuẩn giờ xuất phát ra khỏi thành phố.

Cứ nghĩ tới chuyện chiều nay được gặp bà ngoại, Lâm Uyển Bạch lại không kiểm soát được sự kích động.

Thật ra có mấy lần cô muốn về quê thăm bà nhưng bà xót cô ngồi xe lửa vất vả, nói gì cũng không chịu. Lần này biết Hoắc Trường Uyên lái xe cùng về, bà đồng ý ngay.

Cô bất giác quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh, ngẫm nghĩ rồi hỏi: "Hoắc Trường Uyên, mấy hôm nay anh không phải làm việc sao?"

"Lùi hết rồi." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

"Như vậy làm lỡ dở anh quá..." Lâm Uyển Bạch nghe xong bèn cắn môi.

Hoắc Trường Uyên khẽ rướn môi, thản nhiên nói: "Không sao, vừa hay anh cũng rất nhớ bà ngoại."

Lâm Uyển Bạch gật đầu, có thể dễ dàng phán đoán được mức độ thật giả trong câu nói của anh. Anh vẫn luôn đối xử rất tốt với bà ngoại, cho dù là trước kia họ chỉ có quan hệ giao dịch, anh cũng rất nhẫn nại và chu đáo.

Sáng sớm nay trước khi xuất phát, cô đã nhìn thấy cả đồng đồ dinh dưỡng chất đầy sau cốp xe.

Tối qua quyết định đột ngột, cô vốn không nghĩ được nhiều, không ngờ anh đã chuẩn bị đầy đủ.

Hoắc Trường Uyên...

Trước khi anh quay sang nhìn mình, Lâm Uyển Bạch hoảng loạn quay đi, vờ như đang ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Trước mặt là trạm thu phí, chiếc xe đi chậm lại, chờ đợi cùng đoàn xe.

Di động trong túi xách rung lên, Lâm Uyển Bạch rút ra, là tin nhắn của người bạn thân Tang Hiểu Du.

"Tiểu Bạch, cậu phải cẩn thận một chút!"

Đang không hiểu câu nói này có nghĩa là gì thì ngay sau đó lại có một tin nhắn khác tới ngay: "Lỡ như dọc đường Hoắc tổng cho dừng xe ở một khu rừng núi hoang vắng nào đó rồi lột sạch đồ của cậu, ép buộc cậu phải hẹn hò với anh ta phải làm sao? Tối lúc đó cậu kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng thừa..."

Lâm Uyển Bạch càng đọc càng cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Khi cô cảm nhận được gì đó thì giật mình, vội giấu điện thoại đi.

Nhưng đã muộn, Hoắc Trường Uyên vịn về cảm, trầm ngâm giây lát rồi chậm rãi nói: "Đây cũng là một ý tưởng hay đấy."

"Anh đừng có làm bừa..."

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, bất giác co rụt người sang bên cạnh.

Hoắc Trường Uyên thấy mặt mũi cô căng thẳng, bèn giơ tay vỗ lên đầu cô: "Khờ khạo!"

Chiếc xe phía trước đã rời đi, họ cũng tiến lên, hạ cửa kính xuống để lấy thẻ.

Phản tác trước trán Lâm Uyên Bạch đều rơi bù xù cả. Cô nhìn vào gương chiếu hậu vuốt lại tóc. Gió thổi vào, cô hoàn toàn không cảm thấy bức bối, ngược lại có chút ngọt ngào chưa từng thấy.

Hơn ba giờ chiều, xe tới đích.

Lâm Uyên Bạch nhảy từ trên xe xuống, vội nắm chặt tay bà, có chút oán trách: "Bà ngoại, sao bà lại ra ngoài này đời!"

"Có lạnh đâu, với lại bà cũng mới ra chưa lâu mà!" Bà ngoại mỉm cười, khuôn mặt hơi đỏ lên vì gió thổi. Nhưng chẳng đáng gì với tâm trạng, bà tiến lên kéo lấy Hoắc Trường Uyên ở phía sau: "Tiểu Hoắc à, mau vào nhà đi!"

"Dạ vâng bà ngoại." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Một trái một phải, hai người họ lần lượt khoác tay bà đi vào sân.

Rất lâu không gặp, dĩ nhiên có rất nhiều điều muốn nói. Đến tập chập tối, bà ngoại vẫn ngồi yên trên chiếc ghế mây chưa hề nhúc nhích, giữ họ lại hỏi han đủ chuyện. Cả căn nhà tràn ngập tiếng cười hiền từ và ấm áp của bà.

Buổi tối ăn cơm xong, Lâm Uyên Bạch đi rửa một ít hoa quả.

Sắc trời bên ngoài càng lúc càng đậm hơn.

Chăm sóc bà ngoại ăn kiwi xong, cô vừa xiên một miếng táo lên thì nghe thấy Hoắc Trường Uyên bất ngờ hỏi: "Tối nay ngủ thế nào?"

~Hết chương 122~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123

Giọng Hoắc Trường Uyên không to không nhỏ, ai ngồi trên bàn cũng nghe thấy rõ.

Miếng táo cứ thế rơi thẳng xuống bát.

Lâm Uyên Bạch xiên lại, trước khi bà ngoại kịp lên tiếng, cô vội vàng nói: "Bà ngoại, lâu lắm rồi không gặp, cháu có rất nhiều chuyện muốn nói với bà, tối nay cháu ngủ với bà!"

"Được!" Bà ngoại nghe xong mỉm cười gật đầu.

Bà nghĩ thầm, khó khăn lắm cô mới về được quê, ngủ với bà cũng tốt, còn hai thanh niên này về thành phố còn ới thời gian.

Lâm Uyên Bạch âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Khi ngược mắt lên, cô phát hiện Hoắc Trường Uyên đang nhìn mình, cười mà như không cười, còn bờ môi mỏng ấy trong lúc giật giật mơ hồ bật ra hai chữ: Được lắm!

Buổi tối đi ngủ, cô tự nhiên xoắn xít chen chúc với bà trên chiếc giường đất.

Tắt đèn chưa bao lâu, màn hình di động đặt bên gối chợt sáng lên.

Mấy trò này trước kia thường xuyên xuất hiện, Lâm Uyên Bạch run tay mở ra, nhưng phát hiện tin nhắn chỉ có hai chữ ngắn ngủi: Ngủ ngon.

Giống như bị chọc ghẹo vậy, gò má cô nóng bừng.

Suốt cả ngày hôm ấy cô như rơi vào lời nguyên từ hai chữ ấy của anh.

...

Hôm sau, bà ngoại ngủ ít, dậy rất sớm. Lâm Uyên Bạch cũng dậy sớm theo bà, làm một bát nỳ trứng gà trong bếp. Phòng đối diện vẫn không có động tĩnh gì, bà ngoại bảo cô vào trong gọi anh.

Cô đẩy cửa vào, bên trong im phăng phắc, Hoắc Trường Uyên nằm trên giường ngủ rất say sưa.

Lâm Uyên Bạch hơi cúi người xuống, khẽ khàng gọi: "Hoắc Trường Uyên, tối giờ dậy ăn sáng rồi..."

Hoắc Trường Uyên có vẻ không nghe thấy, một cánh tay vắt ngang qua trán, dưới cằm là chút râu lún phún mới mọc đêm qua. Bình mình đã hất lên mặt, tạo cảm giác rất đàn ông, cũng đây gọi cảm.

"Hoắc Trường Uyên?" Lâm Uyển Bạch thấy anh không đáp lại, tiếp tục kiên nhẫn gọi: "Bữa sáng đã xong rồi, còn không ăn sẽ nguội mất! Anh đừng ngủ nữa..."

Lâm Uyển Bạch giờ tay chọc chọc anh. Không động đậy nên cô phải chọc tiếp.

Sau đó anh bất ngờ động đậy!

"... Này!"

Lâm Uyển Bạch khề hét lên một tiếng. Trời đất xoay chuyển, cô bị anh lôi lên giường.

Còn chưa kịp có thời gian phản ứng lại, cô đã bị anh đè xuống dưới, lập tức hôn.

Anh nhanh nhẹn cạy mở môi cô, đặt xuống một nụ hôn dữ dội.

Anh không chỉ đơn thuần là hôn, bàn tay bắt đầu trở nên không an phận...

Lâm Uyển Bạch hoàn toàn không nói được tiếng nào, một âm thanh hoàn chỉnh cũng không thể. Những tiếng hức hức hu hu của cô ngược lại càng giống như đang mời gọi. Cô không giãy ra được, chỉ có thể nhắm tâm cắn một nhát.

Hoắc Trường Uyên đau đớn, hự một tiếng.

Lâm Uyển Bạch nhân cơ hội ấy đẩy anh ra, nhảy xuống giường, hoảng loạn sửa soạn lại quần áo của mình.

Còn Hoắc Trường Uyên thì theo đà ngã sang bên kia giường. Bàn tay không yên phận ban nãy lúc này đang ôm miệng, đôi mắt vẫn còn nhắm nghiền.

Một lúc sau anh mới chậm chạp mở mắt ra.

Giống như vừa thức giấc, trong đôi mắt Hoắc Trường Uyên ngoài sự buồn ngủ ra còn có sự mơ màng: "Sao thế?"

"Anh..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

"Anh làm sao?" Hoắc Trường Uyên khó hiểu.

Ánh mắt anh khi lướt qua cổ áo vì cảm xúc mà đang phập phồng của cô lại bắt gặp tối đi vài phần.

Lâm Uyển Bạch vẫn đang lau đi những dấu vết để lại nơi khóe miệng, xấu hổ trừng mắt nhìn anh, đỏ mặt chỉ trích: "Ban nãy anh giờ trò lưu manh, hôn em, còn... sờ soạn em!"

Nếu cô không nhắm tâm cắn anh thật mạnh, ai biết được sau đó còn xảy ra chuyện gì quá đáng hơn...

"Thế hả?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày, từ từ ngồi dậy, day day trán: "Anh còn tưởng đang nằm mơ chứ."

"..." Khóe miệng Lâm Uyển Bạch giật giật.

"Có muốn biết trong mơ chuyện gì xảy ra tiếp theo không?"

"... Không muốn!" Lâm Uyển Bạch nghiêng răng, không nhìn những tia sáng chọc ghẹo lấp lánh trong mắt anh nữa: "Em vào đây gọi anh dậy, anh khăn trương lên! Bữa sáng xong xuôi rồi, nguội tới nơi rồi, bà ngoại đang đợi anh ra ăn đó!"

Nói xong, cô rào bước chạy ra ngoài, để lại mình anh cùng tiếng cười khe khẽ vọng lại.

Ngày nghỉ chỉ có hai ngày ngắn ngủi, thứ Hai đã phải đi làm rồi, về thành phố còn mất một ít thời gian nên họ gần như ăn xong cơm trưa là lập tức xuất phát.

Lâm Uyển Bạch rất quyến luyến bà ngoại, nhưng chẳng còn cách nào khác, việc duy nhất có thể làm bây giờ cũng chỉ làm thêm nhiều món ngon cho bà ăn.

Cô xách giỏ rau từ trong bếp ra ngoài, nói với bà đang cười tươi trò chuyện cùng Hoắc Trường Uyên: "Bà ngoại, cháu đi mua ít đồ ăn!"

"Hoắc Trường Uyên, em đi một mình, anh ở nhà chơi với bà nhé."

Nghĩ tới chuyện lát nữa còn phải lái xe máy tiếng đồng hồ, cô lại vội vàng bổ sung thêm một câu.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nhướn mày, có vẻ cũng hợp với ý anh.

Lâm Uyển Bạch mua về đầy một giỏ thức ăn, nghĩ xem lát nữa sẽ làm món gì thích hợp để bà tiêu hóa và tốt cho sức khỏe.

Bước chân nhẹ nhàng của cô đi vào vườn, cô phát hiện bầu không khí có vẻ kỳ lạ.

Đi vào nhà, hai người ở bên trong vẫn giữ nguyên tư thế như lúc cô đi, có điều bà ngoại ban nãy còn tươi như hoa, lúc này lại nhìn cô vẻ không vui lắm. Hoắc Trường Uyên ngồi bên cúi đầu uống trà, mặt vô tội.

Lâm Uyển Bạch lần lượt nhìn cả hai, có phần khó hiểu: "Bà ngoại, sao thế ạ?"

"Tiểu Bạch, cháu qua đây, bà ngoại có chuyện muốn hỏi!" Bà ngoại vẫy tay với cô, biểu cảm có phần nghiêm nghị.

Lâm Uyển Bạch ngần ngừ. Khi đi qua, cô thấy Hoắc Trường Uyên đặt tách trà xuống, đứng lên, đón lấy giỏ rau trong tay cô: "Anh giúp em cầm vào bếp."

"Ừm, cảm ơn anh." Cô gật đầu.

Sau khi Hoắc Trường Uyên vào bếp, nét mặt bà ngoại càng nghiêm hơn nữa: "Bà biết hết cả rồi!"

"Dạ?" Lâm Uyển Bạch khó hiểu.

"Ban nãy Tiểu Hoắc đã nói cho bà nghe rồi."

"... Nói gì cơ ạ?" Lâm Uyển Bạch vẫn mơ mơ màng màng.

"Con bé này! Cháu làm bà tức chết mất!" Bà ngoại bắt đầu gặng dứ trách móc cô: "Sao không để cho bà yên tâm chứ. Một người đàn ông tốt như Tiểu Hoắc biết đi đâu mà tìm. Cháu còn chưa thỏa mãn, lại đòi kết thúc với người ta! Cũng may Tiểu Hoắc tốt tính, không chấp nhặt với cháu, còn tiếp tục muốn sống cùng cháu! Sau này về thành phố, đừng có giờ trò hòn dỗi gì nữa, phải đối xử tốt với nó!"

"..." Lâm Uyển Bạch cả mặt đen xì.

Chẳng trách, cô mới đi có một lúc bà đã tự dung nhìn cô không thuận mắt.

Hoắc Trường Uyên rốt cuộc đã nói những gì. Nói câu nào cũng khiến anh chẳng sai chút nào, làm cô không còn cơ hội phản bác, nhưng chuyện vốn dĩ đâu phải như vậy!

Cô đứng là phải ngậm bồ hòn làm ngọt, có nổi khở chẳng thể nói ra...

Bà ngoại thấy cô im lặng, chân thành vịn vào mu bàn tay cô: "Tiểu Bạch, những lời bà nói cháu đã nghe rõ chưa!"

"Nghe rõ rồi ạ..." Lâm Uyển Bạch đau khổ gật đầu.

Đúng lúc này Hoắc Trường Uyên lững thững từ trong bếp đi ra, còn bật một lon nước hoa quả, đặt trước mặt bà.

Bà ngoại thấy vậy "trở mặt" ngay, lấy thìa múc một miếng đào, cười đến độ nếp nhăn hẳn rõ rồi nhìn cô hậm hực: "Yên tâm đi, Tiểu Hoắc, bà vẫn còn ngồi đây! Nó tuyệt đối không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của cháu đâu!"

"Bà ngoại..." Lâm Uyển Bạch ai oán.

Nhưng chỉ đổi lại một cái trừng mắt của bà, và một nụ cười nhẹ nhàng không thể che giấu của Hoắc Trường Uyên.

~Hết chương 123~

*Câu chuyện này ngoài bố mẹ nhà trai là cầu huyết ra thì các thành viên khác của hai gia đình cộng bạn bè thân thích gần xa đều tích cực tác hợp đôi trẻ. Vậy nên các bạn hiểu việc đôi trẻ xa nhau góp phần không nhỏ của nhân vật nữ phụ rồi đấy:v

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124

Trên đường trở về thành phố, Lâm Uyển Bạch cứ mím chặt môi.

Hoắc Trường Uyên bật đài radio lên, trong radio phát ra tiếng nhạc nhẹ nhàng. Có chút cũ kỹ xa xưa nhưng vẫn rất nhịp nhàng.

Anh liếc sang bên cạnh: "Không vui à?"

"Không phải." Lâm Uyển Bạch phủ nhận.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày, lại hỏi: "Những lời bà ngoại nói, em nhớ hết chưa?"

Nghe tới đây, Lâm Uyển Bạch càng mím chặt môi hơn chút nữa.

Cô bỗng nhiên cảm thấy, lần này về quê chắc chắn là do anh cố tình..

Lâm Uyển Bạch cũng cố tình không trả lời, cứng miệng lẩm bẩm: "Còn hai ngày nữa cơ mà..."

Hoắc Trường Uyên chẳng hề để ý, dù sao cũng có bà ngoại chống lưng cho mình.

Khi đi vào trung tâm thành phố, sắc trời đã dần tối xuống. Lâm Uyển Bạch cũng thiếp đi, khi tỉnh dậy phát hiện trên người có thêm một chiếc áo vest. Còn Hoắc Trường Uyên ở bên cạnh đang mặc sơ mi lái xe, tay áo được xắn lên tận khuỷu, để lộ bắp tay rắn rỏi.

Hoắc Trường Uyên nghe thấy động tĩnh bèn nhìn qua, hỏi cô: "Dậy rồi à?"

"Ừm, tôi đâu rồi vậy?" Lâm Uyển Bạch dụi dụi mắt, vẫn có phần mơ màng.

"Sắp vào đường vành đai ba."

Lâm Uyển Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi lại nhìn anh. Lái xe một thời gian dài, ngoài chút thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi khi tới trạm đổ xăng ra, anh hoàn toàn không dịch chuyển chút nào. Không giống cô còn được thiếp đi một lúc, nét mặt anh lúc này tỏ rõ vẻ mệt mỏi.

Nghĩ tới chuyện lúc trưa anh nói món thịt kho tàu đó rất ngon, cô bất giác lên tiếng: "Trong tủ lạnh còn rất nhiều đồ, tối nay em nấu cho anh ăn nhé?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Có thể là do Chủ Nhật, lúc xuống cầu cao tốc, hơi tắc đường một chút.

Chiếc di động bỏ trong túi xách bên cạnh chân chốt đỗ chuông.

Hai người ngồi cạnh nhau, Hoắc Trường Uyên ở ngay bên, hơn nữa chỉ cần đổ người qua là có thể mở được hộp đồ. Khi cầm chai nước khoáng ra ngoài, anh vô tình liếc mắt nhìn sang. Hai chữ "Yến Phong" trên màn hình không khó để thấy rõ.

"Sao không bắt máy?" Anh mấp máy môi.

Lâm Uyển Bạch nhìn anh thật nhanh rồi bấm bụng bắt máy: "Alô?"

Cuộc nói chuyện không quá dài, đa phần là Yến Phong nói còn cô chỉ đáp lời.

Sau khi ngắt máy, nét mặt cô cực kỳ bất ổn.

Con đường phía trước đã trở nên thông thoáng hơn, chiếc xe đi nhanh trên trục đường chính.

"À..." Lâm Uyển Bạch ngập ngừng lên tiếng.

Khi anh nhìn qua, cô căng thẳng nắm chặt di động: "Làm sao đây, em quên khuấy mất là trước đó đã hẹn bố con anh Yến Phong tối nay cùng ăn cơm..."

Ngoài bố con Yến Phong ra, còn có Tiêu Vân Tranh. Bởi vì đã lâu lắm không được gặp Tiêu Vân Tranh rồi, nên thứ Năm họ đã hẹn qua điện thoại sẽ cùng đi ăn cơm.

Hoắc Trường Uyên nghe xong cũng không lên tiếng nhưng bờ môi mím lại thành một đường thẳng.

Anh bất ngờ đánh vô lăng sang phải một vòng.

Đèn hướng về phía tay không hề bật sáng, anh thẳng thừng chèn qua vạch vàng đỏ bên đường.

Hoắc Trường Uyên nhìn trân trân về phía trước, hạ giọng hỏi: "Còn không xuống xe đi, định bắt anh đưa em đi à?"

"Không không..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập lắc đầu, âm thầm mở khóa dây an toàn: "Vậy tối nay anh ăn gì?"

"Tự về nấu mì." Hoắc Trường Uyên vẫn không nhìn cô.

"..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

Nắm chặt chiếc túi xách trong tay, cô chần chừ mãi vẫn không xuống xe, chân như mọc rễ vậy.

Hoắc Trường Uyên đột ngột cởi dây an toàn, cầm bao thuốc và bật lửa, mở cửa bước xuống xe.

Lâm Uyên Bạch bất giác nhìn qua, chỉ thấy anh đang dựa vào đó cúi đầu hút thuốc, gió thổi làn khói đi rất xa.

Qua cửa sổ xe, gương mặt nghiêng của anh lúc này giống như được bao trùm một tầng mây đen vậy, khóe môi hơi căng ra, giống như một cậu nhóc đang hờn giận, nhưng lại cũng rất lạc lõng và cô đơn.

Lâm Uyên Bạch cuối cùng vẫn rút đi động ra.

Cô tìm lại số điện thoại kia: "Àlo, anh Yến Phong à, em đây! Em xin lỗi, tối nay em có chút chuyện không thể đi được ạ..."

Ngắt máy xong, cô vẫn còn hơi chột dạ, tự mình nói dối mà trơn tru như vậy.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Lâm Uyên Bạch cũng đẩy cửa xe bước xuống, vòng qua đầu xe đi về phía anh.

Hoắc Trường Uyên nghĩ cô đi hẹn nên hừ một tiếng rồi thẳng thừng dập tắt điếu thuốc.

Lâm Uyên Bạch liếc môi, vội nói: "À, ban nãy em đã gọi điện thoại rồi, tối nay em không đi nữa..."

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên nhìn về phía cô.

Bóng đen trên gương mặt anh có vẻ đã tan đi không ít, nhưng khóe miệng vẫn nặng nề như hai tảng đá chập lại. Dường như vẫn rất không hài lòng, im lặng vài giây, anh quay người kéo cửa xe ra.

"Hoắc Trường Uyên..."

Lâm Uyên Bạch bất giác gọi một tiếng.

Thấy anh nghiêng đầu, mắt hơi sụp xuống, cô mới phát hiện mình đang nắm chặt tay anh.

Lòng bàn tay thô ráp mà ấm áp, cho dù có gió lạnh thổi qua, độ ấm vẫn không ngừng truyền tới.

Cô đỏ mặt định rút tay về nhưng anh xoay ngược lại nắm chặt lấy, giữ chắc trong lòng bàn tay mình, đôi mắt sâu nhìn cô như muốn khóa chặt cô lại vậy.

Lâm Uyên Bạch thẳng thừng bỏ cuộc, mặc cho anh nắm tay, rồi cúi đầu nhìn mũi chân mình như một bé gái xấu hổ: "À thì, em đã suy nghĩ kỹ rồi..."

"Chuyện hẹn hò mà anh nói, em đồng ý."

Hít sâu một hơi, cô nói rõ ràng, rành mạch và hoàn chỉnh.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại: "Em nói lại xem!"

Đôi mắt Lâm Uyên Bạch lấp lánh, giọng nói như không còn là của cô nữa: "Em nói em đồng ý..."

Khi lặp lại câu này, cô mới chợt nhận ra ba chữ này đáng lẽ chỉ nên nói lúc kết hôn. Nghĩ vậy, mặt cô càng đỏ lựng.

Thật ra không đồng ý ngay lập tức với anh, thậm chí kéo dài thời gian phần nhiều là do cô không dám chắc chắn.

Khi Hoắc Trường Uyên đưa ra lời đề nghị, trái tim cô rất loạn, không dám tin vào tai mình. Anh giống như một đóa hoa bên vách núi, quá nguy hiểm, nhưng cuối cùng cô vẫn không kháng cự nổi sức quyến rũ chết người của nó.

Lâm Uyên Bạch len lén ngược mắt lên nhìn anh, nhưng bất ngờ bị anh đẩy sang bên cạnh xe.

Một giây sau, anh hôn cô mà không nói một lời.

Cô tròn tròn mắt nhưng cô không tránh được đầu lưỡi gập gáp của anh.

Lâm Uyên Bạch bị anh ép đến độ đầu như dính vào cửa xe, bờ môi của anh lăn qua nghiền lại trên môi cô, mang đầy sự chiếm hữu mạnh mẽ.

Hơi thở hình như cũng bị rút sạch sẽ...

Bỗng nhiên cảm giác có một ánh mắt đang chăm chú nhìn họ, Lâm Uyên Bạch mở mắt ra, quả nhiên đối diện là một người xa lạ đầu đội mũ.

Cô bối rối đẩy Hoắc Trường Uyên ra, đỏ mặt trốn ra sau lưng anh.

Hoắc Trường Uyên cũng nhạy cảm phát giác thấy, một tay kéo cô ôm vào lòng, quay đầu lạnh lùng quát: "Nhìn cái gì, không thấy người ta yêu nhau bao giờ à?"

"Này, cảnh sát giao thông đó..."

Lâm Uyển Bạch giựt giựt vạt áo của anh, lí nhí nhắc nhở.

Người đàn ông mặc cảnh phục, mũ thể hiện rõ huy hiệu ngành, hơn nữa đằng sau còn có một chiếc xe cảnh sát nhấp nháy đèn...

Người cảnh sát tiến lên, chỉ vào vị trí anh dừng xe, lên tiếng nghiêm nghị: "Xin lỗi! Thưa anh, tôi xin phép ngắt ngang câu chuyện giữa anh và cô gái trong lòng, chỗ này không được đỗ xe quá lâu!"

Lâm Uyển Bạch cúi gằm như một con đà điểu.

Hoắc Trường Uyên nhú mày không vui, nhưng vẫn sửa chữa lại: "Là bạn gái tôi."

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125

"Hà?"

Khuôn mặt anh cảnh sát vốn đang nghiêm túc, bỗng dưng hơi hài hước.

Nhưng dù sao cũng là người đã theo nghề nhiều năm, chẳng mấy chốc anh ta đã bình tĩnh trở lại, giữ vững thái độ chuyên nghiệp của mình, chữa lời: "Xin lỗi anh, quấy rầy anh và bạn gái trong lòng một chút, chỗ này không được đỗ xe quá lâu!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên hài lòng gật đầu.

Cảnh sát giao thông tiếp tục nói: "Phiên anh khẩn trương lái xe đi, sau này muốn thân mật có thể về nhà!"

Lâm Uyển Bạch vui mặt vào lòng anh, chỉ hận không thể hóa thành gió bay đi, bay xa...

Không dám nhìn người cảnh sát nữa, cô cúi thấp đầu, rào bước định đi về phía ghế lái phụ. Có thể vì quá gấp gáp, lúc cất bước, đầu gối cô huých phải bánh xe, quả thực rất đau đớn, gân cốt tê liệt trong giây lát.

Hoắc Trường Uyên ở bên cạnh đỡ lấy cô: "Sao rồi?"

"Không sao không sao!" Thấy người cảnh sát cũng nhìn qua đây, Lâm Uyển Bạch vội vàng lắc đầu tỏ ý.

Cô muốn tiếp tục đi nhưng cảm giác tê rần truyền tới khiến cô bất chợt loạng choạng vài bước.

Cô đứng lại một lúc cho dịu bớt, đang định cất bước lên thì bất ngờ bị hẫng, cả người được Hoắc Trường Uyên bế bổng lên. Bàn tay không biết đặt chỗ nào của cô đành phải vòng qua ôm lấy vai và cổ anh.

"Hoắc Trường Uyên, không cần đâu..."

Lâm Uyển Bạch xấu hổ giãy giụa, nhưng hoàn toàn vô ích.

Đến tận khi đặt cô xuống ghế lái phụ rồi, anh mới buông tay. Cô len lén ngược nhìn, khi vị cảnh sát kia quay đi rồi khỏi đó, vẫn còn đánh mắt nhìn thêm một chút.

Thật xấu hổ...

Hoắc Trường Uyên đứng thẳng người lên, bất ngờ gọi một tiếng: "Đồng chí cảnh sát."

Người cảnh sát bị gọi dừng bước, quay đầu lại nhìn với vẻ khó hiểu.

"Anh có việc gì không?"

Lâm Uyển Bạch cũng ngẩng lên không hiểu. Chỉ thấy anh gật gù khoe môi, hạ giọng cảnh cáo: "Nhớ kỹ, sau này đừng có nhìn bạn gái của người khác

như vậy nữa, cẩn thận bị đâm!"

Lần này, cô triệt để vùi hẳn đầu vào đầu gối, không dám ngo nghiêng thêm lần nào nữa.

Chiếc Land Rover trắng lao đi, chỉ để lại khói bụi mù mịt.

Người cảnh sát đứng nguyên tại chỗ, hỗn loạn trong cơn gió.

...

Đèn đường sáng lên, trong phòng toàn là mùi cơm thơm phức, ấm áp.

Về tới nhà, Lâm Uyên Bạch liền vào bếp, chọn lựa mấy món trong tủ lạnh. Khoảng một tiếng sau, cô đã nhanh nhẹn làm xong bốn món để bung lên, còn làm thêm món trứng xào khô qua và món canh gà nấu rong biển.

Cô gọi với một tiếng "Ăn cơm thôi" ra ngoài phòng khách, Hoắc Trường Uyên bèn đi vào.

Suốt cả bữa cơm, Lâm Uyên Bạch cứ cúi gằm. Lúc gấp thức ăn, hình như cô vẫn cố né tránh ánh mắt, không ngẩng lên.

Im lặng như thế một lúc lâu, Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện chột miệng đưa.

Lâm Uyên Bạch không nhìn được, lên tiếng hỏi: "Sao vậy, không ngon à?"

"Không, rất ngon." Hoắc Trường Uyên lại cầm đũa lên.

"Ồ." Lâm Uyên Bạch khẽ đáp.

Sau khi chạm phải ánh mắt anh trong vài giây ngắn ngủi, cô lại khản trương cúp mắt xuống.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày: "Xấu hổ sao?"

Suốt dọc đường về, cô không hề lên tiếng nói câu nào. Về tới nhà là chui vào bếp. Đến tận lúc này, cô cũng rất ít lần nhìn thẳng vào mắt anh, đôi tai ửng hồng một cách đáng ngờ.

"Đâu có..." Lâm Uyên Bạch ánh mắt đảo đảo.

Hoắc Trường Uyên hơi nheo mắt lại, từ tốn hỏi: "Vậy sao mặt em cứ đỏ mãi thế, lại còn không dám nhìn anh?"

"Em đâu có!" Lâm Uyên Bạch gấp gấp phủ nhận.

Cô bặm bưng ngược mắt nhìn lên, nhưng chưa kiên trì được mấy giây đã giả vờ gấp thức ăn, hoảng loạn quay đi.

"Ha ha..." Tiếng cười thấp không chút che giấu vang lên, Hoắc Trường Uyên cố tình rướn môi cười, trêu chọc cô: "Xấu hổ như vậy, lẽ nào trước đây em chưa từng hẹn hò với ai?"

Ai ngờ Lâm Uyên Bạch nghe xong, càng cúi đầu thấp hơn.

Rất lâu sau, cô mới lẩm bậm bật ra một tiếng: "Ừm..."

Năm nay cô 24 tuổi, còn chưa chính thức yêu đương gì. Hồi đại học, hầu như ai cũng có một mối tình rầm rộ, oanh liệt. Ngay cả cô bạn cùng phòng ký túc, Tang Hiểu Du, cũng có một anh bạn trai đã yêu thương suốt bao năm trời. Còn cô thì dồn hết tâm tư cho Yên Phong, chắc cũng chỉ có thể gọi là tình đơn phương, mãi vẫn chẳng thể nở hoa kết quả.

Bây giờ bị anh nhắc như vậy, hình như có phần mất mặt.

Cô len lén liếc về phía đối diện, quả nhiên nhìn thấy đầy sự trêu chọc hiện trên khuôn mặt anh, trong lòng càng bí bách hơn.

Cô nuốt chửng miếng thịt kho tàu trong miệng, tò mò hỏi: "Hoắc Trường Uyên, còn anh thì sao? Vậy anh là lần thứ mấy..."

Giây phút buột miệng hỏi ra, Lâm Uyên Bạch thật ra hơi hối hận.

Cô cảm thấy mình không tránh khỏi việc giống những cô gái khác, sẽ hiếu kỳ đối phương trước kia đã từng hẹn hò với bao nhiêu cô gái, trông như thế nào, có đẹp hay không.

"..." Hoắc Trường Uyên trầm mặc.

"Hoắc Trường Uyên, vì sao anh không trả lời em?" Lâm Uyên Bạch bất giác cắn môi.

"..." Hoắc Trường Uyên hơi rướn môi cười.

"Là... rất nhiều lần sao?" Lâm Uyển Bạch nhũu mày, lồng ngực hơi tức, cảm giác tự ngược bản thân: "Hai bàn tay đều không đếm hết, lẽ nào là vì quá nhiều, không nhớ rõ được?"

Hai bên khóe miệng Hoắc Trường Uyên căng ra. lát sau, anh gượng gạo bật ra một câu: "Cũng giống với em."

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, cũng giống với cô...

Lẽ nào là cũng chưa từng?

Cô nuốt nước bọt, ánh mắt đờ đẫn: "Nhiều năm rồi, anh vẫn luôn độc thân?"

"Ừm."

"Thật sao?"

"Ừm."

Sau khi trả lời, Hoắc Trường Uyên hơi cuộn tay lại thành nắm đấm đặt bên khóe môi ho một tiếng, nét mặt có phần không tự nhiên. Thấy môi cô mấp máy, còn có ý lên tiếng tiếp, anh bỗng bực dọc: "Em có thôi đi không!"

Lâm Uyển Bạch cắn đũa, dè dặt nhìn anh.

Vậy há chẳng phải là lần đầu tiên...

Cô nghĩ tới những lời anh từng nói: Lần đầu tiên gọi cả họ lẫn tên anh, lần đầu tiên vì cô đâm người khác, bây giờ lại thêm một lần đầu tiên hẹn hò...

Lâm Uyển Bạch khựng lại, trong lòng có chút hân hoan như sắp bùng nổ.

Hít sâu một hơi, cô cố tình chỉ tay vào anh: "Thế mà ban nãy anh còn dám cười em!"

"Im lặng!" Hoắc Trường Uyên quát.

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch rụt vai lại.

Nhưng mắt cô vẫn hấp háy, cô lại không nhìn được, lăm bắm một câu: "Rõ ràng là vậy mà!"

Thấy khóe miệng anh giật giật, Lâm Uyển Bạch vội vàng cúi đầu xuống và com.

Ăn tối xong, thu dọn bát đĩa trong bếp xong xuôi, cô vừa khóa vòi nước lại thì Hoắc Trường Uyên đi vào, nói di động của cô đổ chuông.

Lâm Uyển Bạch đáp một tiếng, lau tay rồi rào bước ra phòng khách lấy máy. Là bà ngoại gọi tới. Sau khi về thành phố, cô quên khuấy mất phải báo bình an với bà. Nói chuyện với bà một lúc lâu cô mới tắt máy.

Khi cô quay vào bếp, Hoắc Trường Uyên vẫn còn đứng trong đó.

Dưới ánh sáng màu vàng ấm, anh mặc sơ mi trắng, tay áo xắn lên, để lộ bắp tay rắn rỏi.

Bát trong bồn cũng đã được tráng sạch sẽ, xếp đặt gọn gàng.

Lâm Uyển Bạch sững sốt hỏi: "... Anh rửa sao?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, vẫn còn không dám tin thì thấy anh sai bước đi tới như một cơn gió, sau đó cúi người, vòng tay qua eo khiêng cô lên vai, sai bước đi vào phòng ngủ...

~Hết chương 125~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126

Ban đầu, Lâm Uyển Bạch vẫn còn chìm đắm trong việc vị tổng tài của cả một tập đoàn lớn kia lại đi rửa bát.

Sau đó cô được ném xuống giường như một con gió.

Cô nuốt nước bọt, hoảng loạn đẩy cơ thể to lớn cũng nhào tới ngay lập tức ấy: "Hoắc Trường Uyên, đợi đã..."

Nhưng không còn kịp nữa, nụ hôn của anh đã rơi xuống.

Còn mạnh mẽ hơn cả lúc ở bên ngoài, lúc thì hung hãn như mãnh thú, lúc lại mon man tựa gió xuân.

Chiếc áo len đan bị kéo giật ra, khiến cô lạnh lẽo một góc.

"Đợi đã!"

Khi cảm giác được khóa quần bò đang được kéo xuống, Lâm Uyển Bạch gấp gấp lên tiếng ngăn cản.

Trong tầm mắt là lồng ngực rắn chắc mà đầy sức bộc phát của anh. Nhìn lên trên, trong đôi mắt đen sâu hút chứa đựng một trời rực lửa. Ngọn lửa đó là vì điều gì, cô biết quá rõ ràng.

Cô giờ tay chặn anh lại, biết rõ nhưng vẫn hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh định làm gì..."

"Em nói xem?" Hoắc Trường Uyên giật tung cổ áo.

Những chiếc cúc áo văng ra, lồng ngực anh hoàn toàn hở ra trước mặt cô.

"Hoắc Trường Uyên, em không muốn..." Lâm Uyển Bạch quay đi, vẫn rất kháng cự.

"Em không muốn?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Chỉ ít bây giờ không muốn..." Lâm Uyển Bạch cắn môi. Cô bị anh dùng tay nắm chặt cằm, cô đành phải ngược lên nhìn thẳng vào mắt anh, nói ra những suy nghĩ trong lòng: "Hoắc Trường Uyên, hôm nay em vừa mới nhận lời hẹn hò cùng anh, không muốn lập tức lên giường ngay."

"Lâm Uyển Bạch, em đang đùa giỡn anh đấy à?"

"Em không có..."

Cục tức của Hoắc Trường Uyên xông lên, mắc nghẹn lại nơi cổ họng: "Em không cảm thấy đối với chúng ta là rất thừa thãi sao? Dù sao thì việc gì cần làm đã làm cả rồi, hơn nữa bây giờ chúng ta đã hẹn hò, làm việc gì cũng là rất bình thường, em lại coi anh như hòa thượng?"

Thịt đã dâng tới bên miệng rồi, lại không cho kẻ thèm ăn được miếng nào?

Logic quỷ quái gì vậy!

Lúc này Hoắc Trường Uyên thật sự muốn mổ cái não góc ghech của cô ra, xem xem bên trong chứa cái gì.

"Em đâu có bắt anh làm mãi đâu..."

Lâm Uyển Bạch không nhịn được, phản bác anh. Thấy gân xanh trên trán anh đã giật giật, nhưng cô vẫn liều lĩnh: "Và lại, anh làm ít một lần thì chết à!"

Hoắc Trường Uyên dường như đã bị nghẹn lời bởi câu nói của cô, nhất thời không nói được câu nào.

"... Lẽ nào anh là tình trùng đầu thai?" Lâm Uyển Bạch không sợ chết, tiếp tục.

"Lâm Uyển Bạch!" Hoắc Trường Uyên hoàn toàn phần nộ.

"Tóm lại là em không muốn!" Lâm Uyển Bạch giằng cằm của mình ra khỏi tay anh, rần rời quay mặt đi: "Không thì đừng hẹn hò nữa..."

Hoắc Trường Uyên chống hai tay bên cạnh cô, hậm hực trừng mắt nhìn cô.

Cuối cùng, trong màn giằng co vô thanh ấy, anh vẫn lật người ngồi sang bên cạnh như một kẻ bại trận.

"Thôi được rồi, anh tôn trọng em." Hoắc Trường Uyên rút ra một điều thuốc.

Lâm Uyển Bạch sững sờ, cũng ngồi bật dậy: "Cảm ơn anh..."

Khỏe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật mấy cái. Anh rít một hơi thuốc thật mạnh, cố gắng dùng nicotin để đè nén sự rục rịch trong cơ thể.

Có điều khi vô tình liếc sang, thấy cô đang cúi đầu sửa sang lại quần áo, lồng ngực thấp thoáng một khoảng cảnh xuân, dục vọng miễn cưỡng dịu đi vừa rồi lại bùng cháy. Anh dứt khoát đập tắt điếu thuốc rồi đứng dậy.

Thấy anh bất ngờ sai bước đi ra ngoài, Lâm Uyển Bạch sửng sốt.

"Hoắc Trường Uyên, anh định về à?"

Hoắc Trường Uyên không dừng bước chân, anh đã đi ra khỏi phòng ngủ, chỉ hơi nghiêng đầu ra sau. Yết hầu nổi cao trượt lên trượt xuống: "Anh e mình còn không đi sẽ không chịu được mà cưỡng bức em mất."

Lâm Uyển Bạch: "..."

...

Sáng thứ Hai, giờ tan ca chập tối.

Khi Lâm Uyển Bạch thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi văn phòng thì di động rung lên.

Cô mở ra xem, là tin nhắn Hoắc Trường Uyên gửi đến: Anh đang ở dưới.

Lâm Uyển Bạch ngẩn ra giây lát rồi vội bước chạy về phía thang máy. Nhìn những con số màu đỏ nhanh chóng thay đổi, trái tim cô cũng đập dữ dội.

Thật ra sáng nay cô tỉnh dậy vẫn còn cảm thấy rất không chân thực.

Mình và Hoắc Trường Uyên đã thật sự hẹn hò với nhau rồi...

Ra khỏi tòa nhà, quả nhiên cô lập tức nhìn thấy ngay chiếc Land Rover trắng. Nhìn trái ngó phải, cô cầm đầu chạy qua. Không giống như trước, giờ đây cô cảm thấy tâm trạng rất kỳ lạ, giống như một thiếu nữ ôm mộng xuân sắp được gặp người trong lòng mình vậy.

"Sao anh lại tới đây?"

Lâm Uyển Bạch ngồi vào xe, vẫn còn hơi thờ dốt.

Hoắc Trường Uyên vươn tay qua đeo dây an toàn cho cô, rồi liếc nhìn: "Tới đón bạn gái mình tan làm không phải rất bình thường sao?"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch đỏ mặt quay đi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Làm sao đây, tim đập nhanh sắp nổ tung rồi!

Đi được một đoạn đường, Lâm Uyển Bạch cảm thấy mình đã dần bình tĩnh hơn, bèn nghiêng đầu hỏi: "Hoắc Trường Uyên, hôm nay chúng ta đi chợ mua thức ăn sao?"

"Không, hôm nay ra ngoài ăn." Hoắc Trường Uyên rướn môi, một tay vòng đánh vô lăng: "Chiều nay anh đã lệnh cho Giang Phóng đặt một nhà hàng. Ăn xong chúng ta ra bờ sông đi dạo rồi đi một bộ phim."

"Hả?" Lâm Uyển Bạch ấp úng nhìn anh.

Hoắc Trường Uyên nhìn thẳng vào mắt cô, có chút uể oải: "Yêu nhau chẳng phải đều đi hẹn hò sao?"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch vẫn ấp úng.

"Mà nói với em cũng phí công vô ích, em đã hẹn hò bao giờ đâu mà."

Lâm Uyển Bạch á khẩu, câm nín, nhưng rồi lại nhanh chóng lảng lạng bầu môi: "Làm như mình hiểu lắm, anh cũng vậy thôi à..."

"Chưa ăn thịt heo lẽ nào chưa nhìn thấy heo chạy?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"..." Thôi được rồi.

Ô tô dừng lại trước cửa một nhà hàng Tây, bên ngoài toàn là các loại xe hạng sang.

Lâm Uyển Bạch xuống xe, nhìn khung cảnh vừa cao cấp vừa xa hoa đó qua cửa sổ. Cô hơi căng thẳng, lòng bàn tay bắt đầu rướm mồ hôi.

Hoắc Trường Uyên vòng qua đầu xe, thẳng thừng nắm lấy tay cô: "Nhìn gì nữa, đi thôi!"

"Ồ." Lâm Uyển Bạch lặng lẽ đi theo anh.

Vào trong đại sảnh, quản lý đã đích thân ra đón tiếp, đồng thời dẫn họ tới vị trí đã đặt.

Nhân viên phục vụ đưa cho họ hai thực đơn, Lâm Uyển Bạch nhìn vào giật mình.

"Sao vậy?" Hoắc Trường Uyên nhìn cô.

Lâm Uyển Bạch liếc nhìn người nhân viên bên cạnh, khẽ hỏi anh với vẻ không chắc chắn: "Anh chắc chắn trên này là nhân dân tệ... không phải yên Nhật chứ?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch im lặng lật một hồi, miễn cưỡng gọi mấy món rẻ nhất.

Khi nhân viên bưng đồ lên, cô cầm lấy đĩa, ăn rất từ tốn và chậm rãi. Mùi vị tuy rất ngon, gần như toàn là những món cao cấp cô chưa ăn bao giờ nhưng cảm giác nhai miếng thịt bò cứ như đang nhai tiền vậy.

Hoắc Trường Uyên có vẻ thấu hiểu suy nghĩ của cô bèn cười: "Ăn không hết, lát nữa em trả tiền!"

"..." Lâm Uyển Bạch kinh hoàng.

Động tác nhai lập tức trở nên nhanh hơn. Cô nhồi nhét cho hai má phồng to, trông giống hệt một con sóc chuột.

Di động của Hoắc Trường Uyên đổ chuông, có vẻ sóng không tốt lắm nên anh nói với cô rồi đi về phía rộng rãi hơn để nghe máy.

Lâm Uyển Bạch sợ ăn không hết anh bắt mình thanh toán thật nên tiếp tục ngồi đó chiến đấu với thịt bò trong đĩa. Cô vừa bưng cốc nước bên cạnh lên định uống một ngụm thì trên đỉnh đầu bất ngờ có một cái bóng chiếu xuống.

Cô ngẩng lên, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là chiếc túi của Hermès.

Cô nhú mày, nhìn tiếp lên trên, chính là khuôn mặt xinh đẹp nhưng hốc hác của Lâm Dao Dao.

~Hết chương 126~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127

Nhìn thấy đôi phương xuất hiện, Lâm Uyển Bạch nhú mày nhưng không quá bất ngờ.

Nhưng Lâm Dao Dao nhìn thấy sự xuất hiện của cô lại cực kỳ sững sốt. Ban nãy cô ta vừa cùng vài thiên kim tiểu thư dùng bữa trên gác. Lúc xuống dưới cảm thấy có một bóng dáng trông rất quen, ban đầu còn nghi ngờ có khi nào mình nhìn nhầm không. Cô ta bảo những người khác về trước, còn mình qua xem một chút, không ngờ đúng là Lâm Uyển Bạch!

Nhà hàng Tây này là một trong những nhà hàng nổi tiếng nhất Băng Thành, không nhận khách vắng lai, xưa nay chỉ tiếp những người đặt bàn trước.

Quan trọng là chỗ này chi phí không hề thấp, một bữa cơm đơn giản có thể cũng bằng cả năm tiền lương của một người bình thường. Ra vào chỗ này đa phần là quý tộc hoặc giới thượng lưu. Thế nên có thể tới đây ăn cơm ngoại trừ tiền bạc ra thì còn phải có thân phận. Ngay chính bản thân Lâm Dao Dao cũng chỉ thi thoảng mới ăn một bữa.

"Lâm Uyển Bạch, sao chị lại ở đây!"

Lâm Dao Dao chỉ tay vào cô, vì quá bất ngờ nên hỏi thêm một câu: "Chị tới đây làm gì?"

"Ăn cơm." Lâm Uyển Bạch cầm dao đĩa trong tay, lý do rất thần nhiên.

"Tôi đâu có mù!" Lâm Dao Dao bị chọc tức, ngữ khí càng trở nên hách dịch: "Tôi đang hỏi chị, vì sao chị lại chạy tới đây ăn cơm! Chị có biết chỗ này là chỗ nào không? Cũng không biết cầm gương lên soi lại bản thân, đây là nơi loại người như chị được vào à?"

Lâm Uyển Bạch đánh mắt nhìn đĩa bát tít còn lại một nửa.

Nghĩ tới những lời trước đó Hoắc Trường Uyên nói, cô không muốn lãng phí thời gian cãi nhau, tiếp tục cúi đầu chăm chú cắt thịt.

"Lâm Uyển Bạch, chị cảm tưởng là tôi?" Lâm Dao Dao thấy vậy càng bức dọc: "Chị có biết chỗ này một bữa ăn mất bao nhiêu tiền không? Chị ăn nổi sao? Chị xứng sao? Đứa không có mắt nào dẫn chị tới vậy?"

Cô ta có chú ý thấy, phía đối diện tuy không có ai nhưng vẫn sắp một bộ bát đĩa.

"Hoắc Trường Uyên." Lâm Uyển Bạch ngược mắt lên, thật thà nói.

"Ha!" Lâm Dao Dao nghe xong bật cười với vẻ không hề khách khí. Cô ta như vừa nghe câu chuyện đáng cười nhất thế giới: "Lâm Uyển Bạch, bây giờ chị còn dám nói khoác cơ đấy? Đúng là dối trá không đồ mặt, không sợ người ta cười gãy răng sao? Anh Trường Uyên đã đá chị lâu rồi. Hơn nữa tên của anh ấy là thứ để chị gọi sao? Chị chẳng qua chỉ là thứ đồ chơi anh ấy chơi chán rồi đá đi, còn dám nói anh ấy đưa chị tới đây, vô liêm sỉ!"

Lần trước ở Hoắc Thị cô ta đã tận mắt chứng kiến. Hoắc Trường Uyên hợp xong đến nhìn thẳng còn không nhìn thẳng Lâm Uyển Bạch, quan hệ rõ ràng đã khác trước. Thế nên Lâm Dao Dao chỉ nghĩ cô cố tình nói chứ không hề tin tưởng.

"Nhà hàng này làm sao vậy, loại khách nào cũng tùy tiện cho vào sao! Phục vụ!"

Nói rồi, Lâm Dao Dao quay đầu lại hét to.

Chẳng mấy chốc có một nhân viên từ trước quầy phục vụ chạy tới, thái độ rất cung kính: "Cô Lâm, cô cần gì ạ?"

"Quản lý Vương, các anh quản lý nhà hàng kiểu gì vậy? Loại người nghèo hèn như vậy cũng được vào dùng bữa sao? Khiến người ta nhìn cũng thấy ăn không ngon miệng nữa. Nếu còn làm ăn như vậy, khi về tôi sẽ khiếu nại, sau này các thiên kim trong giới khi tổ chức tiệc tùng cũng sẽ không tới đây nữa!"

Người được gọi là quản lý Vương cũng chỉ vừa tới giao ca, hoàn toàn không biết Lâm Uyển Bạch đi cùng ai đến.

Hơn nữa, ông ta lại thân với Lâm Dao Dao hơn một chút, trước kia cô ta còn từng bo cho ông ta vài lần. So với thân phận của Lâm Dao Dao, Lâm Uyển Bạch đích thực trông thấp kém hơn nhiều, khi so sánh ra rõ ràng không thể đắc tội với Lâm Dao Dao.

Lâm Dao Dao khẽ giơ cánh tay đeo chiếc túi Hermes lên, đột ngột nói: "Tôi vừa đi ngang qua đây, làm rơi vòng tay, tôi nghi ngờ do cô ta nhặt được!"

"Tôi không hề!" Lâm Uyển Bạch lập tức phủ nhận.

"Rõ ràng tôi tận mắt nhìn thấy chị nhặt mất!" Lâm Dao Dao chỉ tay vào mặt cô, rồi nói tiếp "Quản lý Vương nếu cô ta không thừa nhận, thì cũng đơn giản, lục soát là biết liền! Chiếc vòng đó tôi mới mua không lâu, còn là phiên bản giới hạn!"

Lâm Uyển Bạch nhú mày, rõ ràng Lâm Dao Dao đang cố tình gây khó dễ.

Roi vòng tay chỉ là một cái có, chẳng qua chỉ muốn khiến cô mất mặt trước đám đông. Bây giờ đã có rất nhiều người không còn ăn nữa mà nhìn cô như xem trò vui.

"Xin lỗi cô đây, phiền cô hợp tác một chút."

Quản lý Vương tiếp nhận ánh mắt của Lâm Dao Dao, tiến lên ra hiệu.

Lâm Uyển Bạch nhấn mạnh mình không hề làm nhưng đối phương không hề nghe cũng không chịu mở camera lên xem đã cầm chiếc túi xách trên ghế của cô lên định kiểm tra.

Đây rõ ràng là một sự sỉ nhục. Cô muốn giật lại, Lâm Dao Dao tiến lên ngăn cản cô. Con dao trong tay roi xuống đất, cô nghiêng rằng: "Lâm Dao Dao, cô nên biết điểm dừng!"

"Nếu tôi không chịu thì sao?" Lâm Dao Dao nhướn cao mày, cười ngạo nghễ: "Sao hả Lâm Uyển Bạch, tôi chính là không muốn để chị sung sướng! Lát nữa tốt nhất là chị tự rút ra ngoài, tránh ở lại đây thêm mất mặt! Còn nữa, tôi sẽ nói hết tất cả mọi chuyện với anh Trường Uyên!"

"Cô định nói gì với tôi?"

Giọng nam trầm đột ngột át tiếng cô ta.

Lâm Dao Dao quá sững sốt, đến mức biểu cảm trên gương mặt chưa kịp thay đổi: "Anh... Anh Trường Uyên?"

Hoắc Trường Uyên tay nắm di động trở về kéo chiếc ghế ở đối diện ra nhưng chưa ngồi xuống, gương mặt sa sầm như sắp có giông bão kéo tới.

Quản lý Vương đang mở khóa chiếc túi xách chợt giật mình, run rẩy đến mức không dám tiếp tục tìm kiếm vòng tay nữa. Ông ta nhìn sang phía Lâm Uyển Bạch, không dám cả thở mạnh, sao ngờ được cô lại là người do Hoắc Trường Uyên đưa tới. Lần này chết chắc rồi...

"Hoắc tổng, thành thật xin lỗi!" Quản lý nhà hàng lúc trước nghe tin vội vã chạy tới, không cần anh lên tiếng nói gì đã lập tức nói: "Đám người dưới có mắt không trông, tôi sẽ lập tức xử lý nghiêm! Quản lý Vương, anh thật to gan, dám ngang nhiên lục soát túi xách của khách. Ngày mai không cần đi làm nữa!"

À không đúng, bây giờ anh hãy lập tức thu dọn đồ đạc và rút!"

Quản lý Vương bị xử lý ngắn người. Nghĩ trăm phương nghìn kế mới leo lên được vị trí trưởng ca này, thế mà bỗng dưng mất việc.

"Thế thôi ư?" Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng.

"Hoắc tổng, anh xem còn chỗ nào chưa hài lòng cứ nói!"

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại, liếc nhìn Lâm Dao Dao: "Sau này động vật và cô Lâm Dao Dao đây không được vào nhà hàng."

Ồ...

Như vậy rõ ràng là coi Lâm Dao Dao ngang hàng với động vật rồi.

Bấy giờ khóe miệng căng chặt của Lâm Uyển Bạch mới nở một nụ cười, mọi ám ức phải nhận tan biến trong giây lát.

"Vâng vâng vâng, chúng tôi sẽ liệt vào nội dung quản lý!" Quản lý nhà hàng dè dặt cười trừ nói luôn.

Ông ta vừa dứt lời không lâu đã có hai nhân viên phục vụ đi tới chịu trách nhiệm đuổi Lâm Dao Dao ra ngoài.

Sắc mặt Lâm Dao Dao đã cực kỳ khó coi rồi. Trước đó trên du thuyền bị đuổi thì cũng bỏ qua, chí ít không có ai cười nhạo. Nhưng bây giờ ở trong một hoàn cảnh như thế này, rất nhiều người đến đây dùng bữa, thậm chí có thể có người quen, đồn thổi ra ngoài sau này cô ta khỏi cần sống nữa!

Nhưng đối diện với một Hoắc Trường Uyên lạnh lùng, cô ta lại không có kẻ sách gì. Vụ bị chuốc thuốc ở Club lần trước vẫn còn rành rành trước mắt.

"Khoan đã."

Cô ta mới đi được vài bước, Hoắc Trường Uyên lại bất ngờ lên tiếng.

Lâm Dao Dao vội quay đầu gọi tên anh với nét mặt vừa hân hoan vừa chờ đợi: "Anh Trường Uyên..." Hoắc Trường Uyên đã ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng đặt di động sang bên cạnh. Ngón cái gỗ nhíp đều đặt lên màn hình điện thoại, cảm hơi ngược lên ra hiệu về một hướng nào đó: "Nhặt con dao dưới đất lên rồi mới được đi."

~Hết chương 127~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128

"Cái gì?" Lâm Dao Dao hét lên thất thanh.

Hoắc Trường Uyên giữ nguyên tư thế không nhúc nhích, nhưng ánh mắt thì lạnh đi vài phần.

Người phục vụ vốn dĩ đang định tiến lên thu dọn, nghe xong cũng đứng nguyên tại chỗ.

Lâm Uyển Bạch cũng cúi đầu xuống nhìn, là ban nãy khi Lâm Dao Dao tiến lên kéo giạt tay cô đã làm rơi xuống.

Dưới sự uy hiếp trong im lặng ấy, Lâm Dao Dao chỉ cảm thấy một bầu không khí u ám bao quanh lấy mình. Trước ánh mắt của bao nhiêu người, cô ta đành quay lại, ngồi sụp xuống, nhặt con dao làm rơi bên cạnh chân Lâm Uyển Bạch lên.

Cô ta đặt lên mặt bàn, không dám ở lại thêm dù chỉ một giây, chạy thật nhanh về phía cửa, giữa chừng đôi giày cao gót còn bị trật một cái nhưng cô ta cũng không dám cúi xuống kiểm tra.

Kết thúc màn náo kịch do Lâm Dao Dao mào đầu, nhà hàng cũng yên tĩnh trở lại.

Người phục vụ đã thay cho họ một bộ dao đĩa mới. Cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng ăn hết thịt bò, chỉ còn bát súp hải sản bên cạnh là không thể uống thêm được nữa.

Hoắc Trường Uyên cầm khăn ăn lau khóe miệng: "Chưa ăn hết, em đi thanh toán."

Lâm Uyển Bạch còn chưa hết khủng hoảng, đã có một chiếc thẻ được đặt ra trước mặt.

Cô cần môi, biết anh làm vậy là có dụng ý gì. Ban này Lâm Dao Dao làm mọi chuyện quá âm ỉ, những lời khó nghe cũng có rất nhiều người nghe thấy, nên lúc này cũng có không ít người phồng ảnh mắt qua quan sát cô.

Lâm Uyển Bạch "ồ" một tiếng, không hề từ chối.

Người phục vụ đi tới thanh toán, cô đưa thẻ ra, đồng thời ký tên lên bill, mấy ánh mắt kia nhanh chóng tản đi.

Giống như khi đến, Lâm Uyển Bạch được Hoắc Trường Uyên dắt tay ra ngoài.

Nhà hàng Tây khá gần với bờ sông, lái xe không lâu đã tới nơi. Chiếc Land Rover đỗ lại tại nơi đậu xe.

Lúc cởi dây an toàn ra, Lâm Uyển Bạch vẫn không nhìn được, khẽ nói: "Hoắc Trường Uyên, lần sau chúng ta cứ ăn ở nhà thôi!"

"Vì Lâm Dao Dao sao?" Hoắc Trường Uyên nhàu mày.

"Không phải." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Cô chỉ cảm thấy quá đắt đỏ, đi suốt cả đường, trước mắt cô vẫn bay bay tờ hóa đơn có đến mấy số không.

Cô nói ra nguyên nhân với vẻ hơi ngượng ngập, Hoắc Trường Uyên nghe xong mỉm cười: "Ừm."

Nhắc tới Lâm Dao Dao, Lâm Uyển Bạch lại nói: "Thật ra lúc đó anh nói với người quản lý rằng động vật và Lâm Dao Dao không được phép vào, có nhiều người nhìn thấy như vậy đã đủ hạ thấp cô ta rồi, không cần thiết phải bắt cô ta nhặt dao nữa."

Không phải cô thánh thiện gì, chỉ là có quá nhiều người đứng xem, cô không muốn khiến anh lưu danh tiếng làm khó phụ nữ.

"Trước kia cô ta từng bắt em nhặt, hôm nay vừa đúng dịp." Hoắc Trường Uyên nói nhẹ tênh.

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch sửng người: "Đó đã là chuyện rất lâu trước kia rồi, anh không nói em cũng quên mất..."

"Anh không quên là được." Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch khẽ rướn môi, lòng cũng theo đó đổ sập một mảng.

Dường như từ sau khi quen biết anh, mỗi lần gặp phải Lâm Dao Dao, cô không còn chịu ức nữa.

Cảm nhận trong lòng bàn tay có dị vật, cô mới ý thức từ lúc ra ngoài, chiếc thẻ vẫn được mình nắm chặt trong tay: "À, quên không trả anh chiếc thẻ!"

"Em cầm đi." Hoắc Trường Uyên không nhận.

"Em không cần đâu..." Lâm Uyển Bạch mặt đỏ sẫm, lập tức lắc đầu.

Nó khiến cô kháng cự, cứ như quay trở lại thời gian giao dịch trước kia vậy.

"Vì sao lại không cần?" Hoắc Trường Uyên hỏi.

"..." Cô mím môi không lên tiếng.

Hoắc Trường Uyên nhạy bén liếc nhìn: "Nếu đã đồng ý hẹn hò, tiêu tiền của bạn trai chẳng phải là việc rất bình thường sao?"

Trái tim ngọt ngào của Lâm Uyển Bạch bỗng chốc được thả lỏng, nhưng cô vẫn do dự.

"Cầm lấy!" Hoắc Trường Uyên hạ giọng quát.

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch hèn nhát cúi đầu.

Lúc trước không chú ý, bây giờ cô mới phát hiện chiếc thẻ này khác với những chiếc thẻ bình thường, nó màu đen.

Nghe nói loại thẻ này không thể tự đăng ký, mà được chủ động lựa chọn trong số 1% khách hàng. Người sở hữu nó sẽ được hưởng thụ những đãi ngộ đặc biệt đẳng cấp nhất thế giới, từ quyền lợi tới phục vụ, hơn nữa còn không có hạn mức...

Lâm Uyển Bạch sửng sốt, quả thực đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy: "Lẽ nào đây là thẻ đen trong truyền thuyết? Có thể quẹt rất nhiều tiền?"

Hoắc Trường Uyên chớp mắt, nói ra một con số.

Lâm Uyển Bạch nghe xong suýt ngất xỉu.

Nuốt nước bọt, cô kích động nhét lại thẻ vào tay anh: "Hoắc Trường Uyên, vẫn nên trả lại anh thì hơn..."

"Sao vậy?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

"Em sợ có ngày em cướp thẻ bỏ trốn..."

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên bỗng chốc đen xì lại.

Nhưng khi xuống xe, anh vẫn cưỡng ép nuốt nó vào trong ví tiền của cô.

Bây giờ vẫn chưa có sóng hay gió, trên bờ sông đèn đuốc sáng trưng, rất nhiều người đi lại tấp nập, nhưng đa phần đều là các cặp đôi, hoặc khoác vai nhau hoặc nắm tay nhau.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu, nhìn những ngón tay mình đang đan vào tay anh.

Cô hơi ngán ngạo, giống như đang nằm mơ nhưng cảm giác nhiệt độ truyền tới lại hoàn toàn chân thực.

Khóe mắt liếc thấy một tia sáng, Lâm Uyển Bạch cứ nghĩ anh rút bật lửa ra châm thuốc, nhưng khi nhìn qua thì lại tròn tròn mắt.

Trên những ngón tay gầy của anh quấn một sợi dây chuyền bạch kim, mặt dây chuyền bên dưới được gió sông thổi khẽ đung đưa, chính là một chiếc chìa khóa nhỏ nạm kim cương.

"Đây chẳng phải..." Lâm Uyển Bạch nhìn chằm chằm chiếc chìa khóa nhỏ.

"Hm?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Cô nhớ rất rõ, khi ấy anh đã gờ tay ném nó vào thùng rác, không ngờ anh vẫn nhặt về...

Cảm giác mừng rỡ khi tìm lại vật cũ dâng tràn trong lồng ngực.

Khẽ liếm môi, Lâm Uyển Bạch áp úng hơi ngưng ngáp: "À, sợi dây chuyền này, hình như là của em..."

"Em không cần nữa cơ mà?" Hoắc Trường Uyên hơi động dẩy ngón tay, đuôi mày càng nhướn cao hơn nữa.

"..." Lâm Uyển Bạch bị anh nói, càng xấu hổ, nhưng mắt vẫn không rời khỏi chiếc chìa khóa kia. Cuối cùng cô vẫn mặt dày khẽ lên tiếng: "Hoắc Trường Uyên, anh có thể trả lại nó cho em không..."

"Ồ." Anh không nói có thể hay không thể, chỉ phát ra một âm thanh khó hiểu như thế.

"Ồ?" Lâm Uyển Bạch hơi sốt ruột.

Hoắc Trường Uyên thu chặt ngón tay lại, nuốt cả dây chuyền vào túi quần, sau đó từ tốn nói một câu: "Anh sẽ suy nghĩ."

"..." Lâm Uyển Bạch hỗn loạn rồi.

Chẳng trách cô cảm thấy câu thoại này quen thuộc, thì ra là anh cố tình.

Nhìn thấy bờ môi mỏng của anh rướn lên một nụ cười khe khẽ rồi uể oải đi về phía chiếc ghế dài bên bờ sông ngồi xuống, Lâm Uyển Bạch đành phải đi theo. Cô cúi đầu không lên tiếng, ánh mắt cứ vô thức nhìn theo bàn tay rút túi quần của anh.

Đã vào giữa thu, gió đêm lành lạnh thổi vào mặt. Ngồi trên ghế quá lâu vẫn sẽ cảm thấy lạnh, cô bất giác rụt vai lại.

Bên cạnh lập tức có tiếng cời áo dạ.

"Không cần đâu..."

Lâm Uyển Bạch lên tiếng, những tưởng anh định cời ra khoác cho mình.

Nhưng sau khi cời ra, Hoắc Trường Uyên lại ôm vào lòng rồi vươn tay bế cô lên, để cô ngồi lên chân mình.

Lòng ngực anh rộng lớn là thế, bao trọn lấy cô. Cô cũng không còn cảm nhận được gió sông nữa, nhất thời chỉ còn lại nhiệt độ và nhịp tim của anh.

Có điều tư thế này hình như quá mờ ám.

Men theo con đường, thỉnh thoảng lại có vài ba ánh mắt nhìn qua, Lâm Uyển Bạch dần dần cảm thấy không tự nhiên.

Lại có một người đi qua, mí mắt cô run rẩy, muốn nói không lạnh nữa và chuẩn bị đứng lên.

Có điều lần đầu tiên chân không chịu hợp tác, lần thứ hai nhúc nhích thì bỗng nhiên bị anh ôm chặt eo, bên tai vang lên mấy chữ nóng rực: "Anh có cảm

giác rồi."

~Hết chương 128~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129

Một tiếng nổ ầm vang trong đầu Lâm Uyển Bạch.

Hoắc Trường Uyên thậm chí còn xấu xa hơn, dùng sức thu chặt cánh tay lại, để cô có thể cảm nhận được rõ ràng nguồn sức mạnh thức tỉnh dưới chiếc thắt lưng.

Cuối cùng cô cũng được trực tiếp thấu hiểu bằng cơ thể xem thế nào là như ngồi trên đồng lửa.

Cô cứng đờ cả người, không dám dịch chuyển tùy tiện. Gió sông lạnh lạnh phả vào mặt, nhưng không thể xoa dịu dòng máu sục sôi trong cơ thể cô.

Sợ anh sẽ làm ra hành động gì đó quá giới hạn, Lâm Uyển Bạch hít sâu một hơi, nhân lúc anh không phòng bị, đột ngột nhảy lên, thoát khỏi chân anh, áp úng nói: "Hình như sắp đến giờ chiếu phim rồi, chúng ta phải đi lấy vé nữa..."

Nói xong, cô chạy tút tót về phía rạp chiếu như một con gió.

Hoắc Trường Uyên ở phía sau hình như ngồi đơ ra mất vài giây rồi mới bám theo bước chân cô.

Sau khi xem xong phim trở về nhà cũng đã gần 11 giờ.

Cả khu chung cư cực kỳ yên ắng, hành lang cũng im phăng phắc, chỉ còn những ngọn đèn cảm ứng sáng lên từng tầng theo bước chân hai người họ.

Lâm Uyển Bạch đi phía trước. Khi đi tới tầng trên cùng, cô rút chìa khóa ở trong túi xách ra. Vừa cắm vào ổ thì cánh tay bị người ở đằng nhẹ nhàng kéo lại, sau đó cô xoay cả người lại, bị anh đè lên cánh cửa chống trộm.

Cô vô thức nhắm mắt lại, nụ hôn của Hoắc Trường Uyên tiến tới đúng như dự định.

Có phần quá nồng nhiệt, cứ thế bám riết lấy đầu lưỡi cô.

Khi được thả ra, Lâm Uyển Bạch như con cá bị vớt lên được thả về lại với biển, không ngừng thở dốc. Cô cảm nhận được bàn tay anh giờ lên, như vuốt nhẹ lên vành tai cô, sau đó, xương quai xanh đột ngột lạnh lạnh.

Cô sững người, bắt giác cúi đầu xuống.

Chiếc chìa khóa nhỏ đang yên lặng nằm trên đó, kim cương lấp lánh những tia sáng vụn vặt.

Thật ra từ lúc anh lấy nó ra khi ở bên bờ sông, trái tim cô vẫn luôn lơ lửng như bị treo lên, nhưng anh lại cố tình không đưa, còn trà thủ nói sẽ suy nghĩ. Đến nỗi suốt cả quá trình xem phim, cô thậm chí còn nghĩ, có nên nhân lúc tối mù này len lút lấy trong túi anh không...

Lòng ngực trống trải rất lâu lại có chiếc chìa khóa, trái tim dường như cũng được lấp đầy.

Đối với những người khác mà nói, có thể nó chỉ là một món trang sức xa xỉ, nhưng đối với cô, ý nghĩa của nó lại khác biệt.

Lâm Uyển Bạch tỉ mỉ vuốt ve từng đường nét: "Cảm ơn anh..."

"Đừng có làm mất, cũng đừng trả lại anh nữa." Hoắc Trường Uyên khẽ cười.

"Ừm!" Lâm Uyển Bạch nghiêm túc gật đầu, giống như vừa đưa ra một lời hứa hẹn.

Anh tựa trán mình vào trán cô. Trong tầm mắt thẳng băng, là đôi mày hơi hạ xuống của anh ở khoảng cách gần. Quá gần, đến mức cô cảm thấy cháy bỏng, cảm nhận được cả hơi thở phả ra từ mũi anh.

Sau đó, cô nghe thấy anh bắt ngờ lên tiếng: "Anh muốn ngủ cùng em."

"Không được..." Lâm Uyển Bạch hít sâu, lắc đầu.

"Lúc ở bên bờ sông, lẽ nào em không cảm nhận được?" Hoắc Trường Uyên chạm cả mũi mình vào mũi cô, cơ thể trắng kiện càng đè sát vào cô, lúc chớp mắt, dường như cả mí mắt của cả hai cũng chạm vào nhau.

Ánh mắt nóng bỏng, ý tứ muốn thể hiện đã quá rõ ràng.

Hơi thở của Lâm Uyển Bạch run rẩy.

Đến bây giờ, cô vẫn còn nhớ rõ cảm giác ấy.

Cô né tránh ánh mắt anh, cắn môi: "Hoắc Trường Uyên, anh đã nói là sẽ tôn trọng em mà!"

"Ồ." Hoắc Trường Uyên đáp mơ hồ một tiếng.

Nhưng đôi mày của anh lại nhíu vào rất chặt, mấy lời nào này chính anh nói ra ư?

Shit!

Lâm Uyển Bạch đẩy anh ra: "Muộn lắm rồi, ngày mai còn phải đi làm, anh cũng ngủ sớm đi..."

"Hay là tối nay chúng ta nằm im, không làm gì cả." Hoắc Trường Uyên không muốn buông tay, tiếp tục dụ dỗ cô: "Không chạm vào em cũng không ôm em, không làm chuyện gì bậy bạ, chỉ thuần túy là ngủ chung thôi, thế nào?"

Lâm Uyển Bạch vẫn cắn môi, không mắc lừa, càng không lên tiếng.

Bất ngờ, bàn tay quấn trên eo cô luồn sâu vào trong lớp áo với một tốc độ cực nhanh.

Cảm nhận được nắm ngón tay của anh thu chặt, cô bất giác kêu khẽ: "Này... Hoắc Trường Uyên!"

"Hết gì chứ!"

Hoắc Trường Uyên bức dọc, dùng sức vầy vò mấy cái như phát tiết: "Khộng cho ngủ, lẽ nào không được chạm mấy cái cho đỡ thèm?"

"..." Lâm Uyển Bạch hoàn toàn câm nín.

Cô bị anh ăn hiếp như vậy khoảng mười giây rồi Hoắc Trường Uyên mới thu tay về vói về không mấy tình nguyện, trên gương mặt chỉ toàn là sự bất mãn vì không được thỏa mãn dục vọng.

Lâm Uyển Bạch không dám nhìn nhiều, vội vàng quay người tiếp tục mở khóa.

Trước khi đóng cửa lại, cô bất giác quay đầu nhìn, thấy anh cũng đã đi về phía đối diện. Cái bóng cao lớn trông rất buồn bực, động tác rút chìa khóa cũng chậm rãi, ánh đèn hắt bóng xuống đỉnh đầu giống như một bóng đen âm u.

Rõ ràng là tổng giám đốc của một tập đoàn đã lên sân giao dịch khá lâu rồi vậy mà lúc này chẳng khác nào một đứa bé buồn bực vì không được ăn kẹo.

"Này, đợi chút!"

Ngập ngừng nắm chặt tay, cuối cùng cô vẫn kêu lên.

Hoắc Trường Uyên dừng tay, im lặng quay người nhìn cô.

Lâm Uyển Bạch chui ra ngoài, chạy tới trước mặt anh bằng những bước chân rất khễ, rất nhẹ, đôi mày chớp chớp một biểu cảm ngượng ngùng. Băn khoăn một lúc, cuối cùng cô mới lấy hết dũng khí.

Cô kiễng chân lên, hôn chụt một cái lên môi anh.

Đây là lần đầu tiên cô hôn một người trong lúc làm chủ được ý thức của mình.

Trước kia trong thời gian hai người giao dịch, anh cũng từng bắt cô chủ động hôn anh, nhưng rõ ràng là cô làm vì bị anh uy hiếp.

Trong lúc nhịp tim đã đập nhanh tương nứt vỡ, thậm chí cô không dám nhìn anh, giọng khề khàng tới khó tin: "Chúc ngủ ngon..."

Nói xong, Lâm Uyển Bạch bèn quay đầu chạy nhanh về nhà.

Cho đến khi cánh cửa đóng lại rất lâu, Hoắc Trường Uyên vẫn đứng sững đó như một bức tượng, có vẻ vẫn chưa ngờ được cô lại có hành động ấy.

Anh đưa tay chạm lên khóe môi, đôi mày cao cao nhướng lên.

Anh mở cửa, sau khi tháo giày da ra, anh không buồn đi dép lê mà đi thẳng chân đất vào phòng ngủ. Anh cũng không tắm, cứ thế nằm thẳng cẳng lên

chiếc giường lớn, hai tay gối ra sau gáy, hai chân vắt vào nhau.

Dưới ánh trăng mờ lung, bờ môi anh rướn lên một đường cong, anh nở một nụ cười trong im lặng.

...

Sáng hôm sau, chiếc Bentley đen lẩn bánh trong ánh bình minh.

Giang Phóng ngồi ở ghế lái phụ, cứ vài giây lại nhìn vào gương chiếu hậu một lần.

Từ lúc đón sếp lên xe tới giờ, anh ấy phát hiện có những sự bất thường. Khuôn mặt lạnh lùng hằng ngày hôm nay lại rất ôn hòa. Ánh mắt trầm mặc không cảm xúc dường như còn nhuốm ý cười nhân nhật.

Ôi trời!

Giang Phóng có phần nghi ngờ cuộc đời.

Theo sếp đã nhiều năm như vậy, chưa nay anh đều là người không bộc lộ hi nộ ái ố ra ngoài, lúc nào cũng toát ra một khí thế khiến người khác không dám lại gần. Vậy mà bây giờ, anh lại xoa xoa khoe môi, tự cười một mình như một đứa trẻ khờ khạo?

Quả nhiên, người yêu vào không thể hiểu được bằng tư duy bình thường...

Bentley cán đích Hoắc Thị, dọc đường các nhân viên liên tục chào hỏi.

Lên đến phòng làm việc của tổng giám đốc, Hoắc Trường Uyên không vội vã đi họp Hội đồng quản trị ngay mà cùng trợ lý Giang Phóng ở trong phòng, không cho phép người nào quấy nhiễu, có vẻ rất thần bí.

Dựa lưng vào ghế xoay, Hoắc Trường Uyên đang hút thuốc, mặt có vẻ đắm chiêu.

Anh gạt tàn thuốc, trầm giọng hỏi: "Trợ lý Giang, cậu chắc chắn cách này hiệu quả chứ?"

"Vâng!" Giang Phóng tỏ thái độ chắc nịch như đinh đóng cột.

Ngay sau đó anh ấy xấu hổ gãi đầu, hắng giọng, gượng gạo giải thích: "Khụ... Hoắc tổng, cách này thật ra hồi đại học em từng cho bạn gái cũ dùng thử..."

Hoắc Trường Uyên nghe xong, hơi nhướn mày: "Ừm, cậu ra ngoài đi!"

Đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn mình anh. Anh từ tốn hút hết điếu thuốc rồi cầm di động lên.

Đầu kia, Lâm Uyển Bạch vừa từ phòng photo đi ra thì nhận được điện thoại của anh. Cô ôm cả chồng tài liệu, ngồi xuống bàn làm việc sắp xếp.

"Lại đi xem phim?"

Nghe anh nói xong, cô cảm thấy rất bất ngờ, tối qua vừa mới xem xong cơ mà.

Ở đầu bên kia, giọng nói trầm của Hoắc Trường Uyên có phần lười biếng: "Hẹn hò đấy, có hiểu không hả?"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch đành ngoan ngoãn đáp lại.

"Tối nay anh phải tăng ca, nên chắc phải xem ca muộn một chút." Đầu kia lại nói.

Lâm Uyển Bạch định nói không xem cũng được, nhưng sợ làm anh không vui, lòi đến bên miệng lại bị cô nuốt xuống.

Cô tiếp tục ngoan ngoãn nhận lời, rồi như chợt nghĩ ra điều gì, cô lại nói: "À vừa hay, vốn dĩ em định tối nay tới chỗ Cá nhỏ một chuyến. Trước đó khi cô ấy chuyển đi, có để sót lại hai bộ quần áo, em mang qua cho cô ấy."

"Ừm, anh sẽ tới chỗ đó đón em."

"Em biết rồi..."

Ngất máy rồi, cô phát hiện người đồng nghiệp ngồi bên cạnh đang phóng về phía mình một ánh nhìn mờ ám.

Lâm Uyển Bạch đỏ mặt, vội vàng đặt di động xuống, giả vờ tiếp tục tập trung sắp xếp tài liệu, có điều khi dùng bút vẽ đại mấy chữ lên giấy, cô mới kinh hoàng nhận ra, mình đang vẽ xiên xẹo ba chữ: Hoắc Trường Uyên.

Cô xấu hổ vo mảnh giấy lại, ném vào trong thùng rác.

Chập tối tan lăm, Lâm Uyên Bạch ngồi xe buýt đi thẳng tới chỗ của cô bạn thân Tang Hiểu Du.

Vào trong tiểu khu, từ xa cô đã nhìn thấy Tang Hiểu Du khi khoác một chiếc áo len đan mỏng manh đứng dưới nhà. Cứ nghĩ cô ấy đang đợi mình, nhưng cô lại nhìn thấy bên cạnh đó một chiếc ô tô đen. Hình như cô ấy đang nói chuyện gì đó với chủ xe, cái miệng mấp máy.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe nổ máy rồi phóng đi.

Hình như người ấy nhấn ga khá mạnh, đi xa rồi vẫn còn để lại một làn gió mạnh.

Lâm Uyên Bạch vội vàng né sang bên cạnh, ôm chặt hai vai. Có điều khi nó đi lướt qua, cô ngược mắt lên nhìn, rồi chột sững sờ. Người ngồi trong ghế lái là đàn ông, đôi mắt hoa đào cuốn hút ấy quá quen thuộc...

Bác sỹ Tần?

Bên kia, Tang Hiểu Du cũng đã nhìn thấy cô, vẫy tay điện rồ với cô.

Lâm Uyên Bạch mang theo chút ngạc nhiên đi tới, hỏi với vẻ không chắc chắn: "Cá nhỏ, người vừa nói chuyện với cậu là ai thế?"

"Có ai đâu!" Tang Hiểu Du có phần né tránh.

"Chiếc xe vừa lái đi xong ấy..." Lâm Uyên Bạch chỉ vào phía cổng vào khu nhà, trầm tư nói: "Sao càng nhìn mình càng thấy giống bác sỹ Tần, bạn thân của Hoắc Trường Uyên vậy... Hai người quen nhau à?"

"Trời, cái gì mà cảm thú rồi bác sỹ Tần chứ, bên ngoài lạnh lắm, chúng ta mau vào nhà đi!" Tang Hiểu Du tiến lên khoác tay cô, lôi thẳng vào trong.

Vào thang máy rồi, cô ấy liền hỏi xem quần áo có mang đến không. Chủ đề bị ngắt ngang, cô cũng không hỏi lại nữa.

Mỗi lần tới chỗ ở của Tang Hiểu Du, Lâm Uyên Bạch đều cảm thán về căn nhà này. Một nơi quá thoải mái lại có giá hơi như thế đốt đèn lên cũng chẳng tìm thấy. Lúc này, Tang Hiểu Du đứng bên cạnh cười rúc rích như một con chuột.

Họ ở nhà gọi đồ ăn về để giải quyết bữa tối, chốc chốc Lâm Uyên Bạch lại kiểm tra đồng hồ.

Sau khi biết nguyên nhân, Tang Hiểu Du ngạc nhiên: "Cậu và Hoắc tổng lát nữa còn đi xem phim?"

"Đúng thế!" Lâm Uyên Bạch gạt đầu, cũng tỏ thái độ nghi hoặc: "Chẳng biết vì sao lại xem ca muộn như vậy, hình như 11 giờ 30 mới bắt đầu chiếu. Gần đây cũng có phim gì đặc biệt hot đâu..."

"Ca phim 11 giờ 30?" Tang Hiểu Du hỏi.

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gạt đầu.

Tang Hiểu Du đảo đảo đôi mắt, lập tức hiểu ra ngay.

Cô ấy vỗ vai cô, nói với vẻ nghiêm túc: "Được rồi! Phim mà Hoắc tổng chọn dĩ nhiên không cần lo lắng. Người ta bận rộn công việc nên mới phải xem ca muộn như vậy, cậu phải thông cảm chứ!"

Lâm Uyên Bạch nhìn bạn thân của mình mấy giây rồi tỏ thái độ: "Cá nhỏ, vì sao mình có cảm giác cậu rất ủng hộ Hoắc Trường Uyên thế nhỉ..."

"Khụ khụ... Mình thể hiện rõ ràng đến thế sao?"

"Đúng vậy..."

"Vậy được rồi!" Tang Hiểu Du ngượng ngập thừa nhận, rồi nhanh chóng giải thích: "Người ta dù gì cũng là ông chủ của một tập đoàn lớn, hô mưa gọi gió ở Băng Thành. Lỡ như ngày nào đó gặp phiền phức biết đâu lại giúp được gì. Hơn nữa, bây giờ anh ấy là bạn trai của cậu, mình ủng hộ chẳng qua là muốn anh ấy đối xử tốt với cậu hơn thôi!"

Nghe cũng có vẻ đầy lý lẽ...

Lâm Uyên Bạch gạt gù.

~Hết chương 129~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130

Gần đến 11 giờ, di động đổ chuông, bên trên hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

Sau khi ngắt máy, Lâm Uyên Bạch vội vàng khoác túi lên người: "Cá nhỏ, mình phải đi đây!"

"Bye bye nha~" Tang Hiểu Du nhảy chân sáo đằng sau cô, vẫy tay chào: "Chúc cậu và Hoắc tổng xem phim vui vẻ nha~"

"Ừm biết rồi, cậu không cần tiễn đâu, anh ấy tới dưới nhà rồi!" Đi giày xong xuôi, Lâm Uyên Bạch lên tiếng.

Cánh cửa thang máy từ từ khép lại, Tang Hiểu Du vẫn còn đứng đó cười tít mắt.

Cô bắt giắc xoa xoa cánh tay, sao nụ cười ấy cứ dâm dăng thế nào...

Ra khỏi cửa tòa nhà, chiếc Land Rover màu trắng đã dừng ở đó. Cánh cửa ghế lái phụ được mở từ trong ra, Lâm Uyên Bạch rảo bước, cúi người chui vào trong.

Hoắc Trường Uyên đang hút thuốc, thấy cô đã thất xong dây an toàn, anh thẳng thừng dập tắt điếu thuốc còn nguyên một nửa.

Lúc khởi động xe, Lâm Uyên Bạch bắt giắc quay sang nhìn anh một cái.

Cô hơi bất ngờ, vì trên khuôn mặt anh không hề có sự mệt mỏi của một người phải tăng ca quá lâu. Đôi mắt anh rất sáng, ngược lại... còn có chút phấn khích?

Giờ này không còn tắc đường nữa, đèn đường nối thành một đường dài.

Lúc dừng đèn đỏ, Lâm Uyên Bạch tò mò hỏi: "Phim gì thế?"

"Tôi đó sẽ biết." Hoắc Trường Uyên khẽ cười.

Lâm Uyên Bạch gật đầu rồi lại hỏi: "À, vé đã đặt sẵn rồi sao?"

"Ừm" Hoắc Trường Uyên đáp.

Lâm Uyên Bạch lại gật đầu lần nữa. Cô không nói gì, kỳ thực là hơi buồn ngủ, không muốn xem lắm.

Vẫn là rạp chiếu bên bờ sông như hôm qua. Ô tô được đánh xuống hầm gửi xe, hai người họ đi lên bằng thang máy. Có thể vì không phải cuối tuần, cộng thêm việc ca chiếu quá muộn nên chẳng mấy người xem.

Hoắc Trường Uyên bước những bước lớn về phía quầy lấy vé tự động. Khi quay trở lại, anh lại đút vé vào trong túi quần.

Cửa vào đã có nhân viên nhắc nhở soát vé rồi, Lâm Uyên Bạch được anh nắm tay đi qua xếp hàng.

Lúc soát vé, Hoắc Trường Uyên cũng tự đưa vé qua. Cuống vé được xé ra bị anh găm chặt trong lòng bàn tay, suốt cả quá trình không hề đưa cô xem, không biết là sắp chiếu bộ phim gì.

Lâm Uyên Bạch ngo trái ngo phải một chút.

Cô phát hiện người xem toàn là các cặp đôi như họ, gần như không có một người nào đi lẻ hay hai người nữ nào. Hơn nữa dường như ai nấy đều thì thầm nói gì đó, nét mặt rất thái quá.

Cô cảm thán trong lòng, rạp chiếu phim quả nhiên vẫn là nơi dành cho hò hẹn.

Sau khi tìm được chỗ, chỉ chưa đầy hai phút sau, màn hình quảng cáo đã dừng lại, toàn bộ căn phòng được tắt đèn tối om.

Sau đó là những tiếng nhạc dạo đầu có phần khác biệt vang lên.

Màn hình đen thui, cộng thêm nhạc nền tạo ra một bầu không khí rùng rợn.

Khi ghế trước có một cô gái hét ầm lên, Lâm Uyên Bạch mới bàng hoàng nhận ra, họ đang đi xem phim kinh dị...

Cô len lén nuốt nước bọt.

Rõ ràng căn phòng bật điều hòa chiều nóng, nhưng cô chỉ cảm thấy có khí lạnh từ gót chân xộc lên.

Lặng lặng cúi đầu xuống nhìn, Lâm Uyên Bạch mới phát hiện, lòng bàn tay mình đã đổ đầy mồ hôi từ lúc nào, ướt rườn rướt. Cô chui lên đầu gối, nhưng lớp mới xuất hiện cũng rất nhanh, còn tiếng nhạc khiến người ta sồn gai ốc kia thì mãi chẳng chịu dứt.

Cô bắt giác liếc nhìn sang bên cạnh, cô muốn nói mình có thể không xem nữa, đi về nhà không.

Nhưng cô lại thấy Hoắc Trường Uyên lười biếng dựa vào ghế, biểu cảm rất tập trung, có vẻ như đang xem rất say sưa. Cô đành nuốt hết mọi lời muốn nói xuống bụng.

Trên màn hình bất ngờ xuất hiện thứ gì đó, tiếng hét của cô gái ngồi đằng trước một lần nữa vang lên.

Lâm Uyển Bạch không quan tâm được quá nhiều nữa. Cô nâng tay vịn chặn giữa hai người họ lên, ghé sát về phía anh.

Cô rất ít khi xem mấy loại phim này. Hồi trước khi còn học đại học, Tang Hiểu Du có một thói quen biến thái là cực kỳ đam mê thể loại này, có lần cương quyết kéo cô xem cùng, làm cô sợ hãi đến nỗi cả tối hôm ấy không dám đi vệ sinh. Sau này khi tới mấy công viên trò chơi, cô cũng tuyệt đối tránh xa các khu nhà ma.

"Sao thế?"

Cuối cùng Hoắc Trường Uyên cũng nhìn sang phía cô.

Lâm Uyển Bạch liếm môi, giọng gào áp úng: "À, em hơi lạnh..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, vươn tay khoác vai cô, sau đó hát hàm ra hiệu: "Xem tiếp đi."

Lâm Uyển Bạch đáp một tiếng, đành bặm bụng nhìn lên màn hình.

Bộ phim được chiếu từ từ. Bên cạnh những tiếng động cực kỳ chân thật còn là tiếng hét lúc cao lúc thấp của cô gái kia.

Hoắc Trường Uyên vờ như vô tình cúi xuống, liếc nhìn Lâm Uyển Bạch đang co rụt trong vòng tay mình.

Mỗi lần xuất hiện một cảnh tượng đáng sợ nào đó, cô lại lập tức nhắm chặt mắt, ôm chặt lấy hông anh, hai cánh tay run rẩy nhưng không chịu buông. Đôi mắt anh lóe lên một tia sáng xảo quyệt, khóe môi bắt giác rướn lên.

Bộ phim dài hơn một trăm phút, cuối cùng cũng kết thúc.

Ánh đèn trong phòng chiếu dần dần sáng lên, trên màn hình chỉ còn lại phần credit cuối phim nhưng Lâm Uyển Bạch vẫn chưa thể hoàn hồn lại.

Cùng với các đôi nam nữ đi ra khỏi phòng chiếu, Lâm Uyển Bạch cảm thấy chân mình mềm nhũn, nhất thời chưa thể trở lại thực tại.

Vốn dĩ phim chiếu nửa đêm, lúc họ lấy xe ra cũng đã hơn một giờ sáng.

Đường cang vắng vẻ không chướng ngại vật, chiếc Land Rover lao vun vút trong đêm. Trong xe không bật radio, ánh sáng lúc sáng lúc tối hắt vào mớ hồ tạo nên một bầu không khí khác biệt.

Lâm Uyển Bạch nắm chắc dây an toàn, cúi đầu nhìn chăm chăm mắt cá chân suốt cả quá trình.

"Lâm Uyển Bạch?"

Hoắc Trường Uyên bất ngờ gọi một tiếng.

Cô đột ngột ngẩng lên, như bị giật mình, cả người bỗng chốc cứng đờ, sau đó đôi đồng tử co rụt lại, hướng về phía anh.

Hoắc Trường Uyên quan sát biểu cảm rời rạc của cô, từ tốn hỏi: "Em không sao chứ?"

"... Không sao ạ!" Lâm Uyển Bạch thở hắt ra một đôi.

"Tới nhà rồi, xuống xe đi." Hoắc Trường Uyên ra hiệu.

Nghe vậy, cô mới nhìn sang bên, kinh hoàng phát hiện chiếc xe đã dừng lại từ lúc nào.

Lâm Uyển Bạch khẩn trương tháo dây an toàn, cùng anh xuống xe đi vào trong tòa nhà.

Hành lang im phăng phắc, tiếng bước chân của hai người hòa vào nhau, mỗi bước dường như đều có âm vọng.

Hoắc Trường Uyên nắm lấy tay cô, đôi mắt sâu liếc sang nhìn: "Sao vậy, vẫn đang nghĩ tới bộ phim vừa xem à?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch mím môi.

"Em sợ sao?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Một chút..." Cô thành thật gật đầu.

"Vô dụng!" Hoắc Trường Uyên tuy chê bai nhưng khóe môi lại nở một nụ cười đáng ngờ: "Mấy bộ phim kinh dị toàn là giả thôi, giữa chừng còn có diễn viên đóng thế nữa. Khi nữ chính đi lên sân thượng nhìn thấy có ma nữ bay bay, ngay cả dây cáp treo trên lưng diễn viên cũng chưa PTS kỹ càng, kể cả cảnh trên mộ cũng vậy."

Lâm Uyển Bạch vốn dĩ đang cố gắng hết sức để quên đi mọi tình tiết. Nghe anh nói xong, dường như chúng lại tự động trở về trong não bộ.

Lòng bàn tay cô lại bắt đầu đổ mồ hôi, nhưng cô nghe thấy anh nói tiếp: "Khu nhà này ở Băng Thành cũng đã xây dựng nhiều năm rồi. Hình như trước kia là đất nhà máy, vì xảy ra hỏa hoạn nên có không ít thương vong. Sau một thời gian bỏ phế, nơi này được xây lại, chưa biết chừng trước kia cũng có ma..."

"Hoắc Trường Uyên, anh có thể đừng nói nữa không?"

Lâm Uyển Bạch cắn môi, không chịu nổi, bực bội ngắt lời anh.

Hoắc Trường Uyên vui vẻ đáp ứng: "Ừm."

Đã lên tới tầng thượng, Lâm Uyển Bạch lần mò mãi mới rút được chìa khóa ra, động tác vặn khóa cũng rất chậm.

Còn người hàng xóm mọi lần vẫn quần lầy cô không buông thì hôm nay lại đút hai tay vào túi, đứng ở đó: "Muộn lắm rồi, ngày mai còn phải đi làm, về ngủ đi nhé!"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch kéo cửa ra.

"Chúc ngủ ngon." Hoắc Trường Uyên nói, rồi quay người đi.

Thấy vậy, Lâm Uyển Bạch đành lặng lẽ bật đèn đi vào, rồi đóng cửa lại.

Cô vào phòng tắm, dội nước qua loa rồi đi ra, mặc kệ tóc tai, khi chuẩn bị lên giường nằm thì cửa sổ đột ngột vang lên tiếng động.

Cô chạy qua kiểm tra, hình như chỉ là gió lùa vào.

Có điều nghĩ tới bộ phim kinh dị ban tối, cộng thêm những lời quỷ quái của Hoắc Trường Uyên vang bên tai, sống lưng cô bỗng chốc tê rần, thậm chí còn cảm thấy có con gió hiểm ác thổi tới. Hơn nữa cô cảm thấy cả căn phòng dường như cũng đang có những bóng ma bay bay.

Lâm Uyển Bạch rút di động dưới gối ra, soạn một tin nhắn.

"Hoắc Trường Uyên, anh ngủ rồi à?"

Sau khi gửi thành công, cô ôm di động đợi rất lâu nhưng mãi không thấy động tĩnh gì.

Từng giây từng phút trôi qua, Lâm Uyển Bạch càng lúc càng căng thẳng. Cố sốt ruột gọi điện qua nhưng được thông báo di động đã tắt máy.

Cấn môi, cô dứt khoát chạy nhanh ra ngoài cửa.

Cô lao thẳng sang phía đối diện, mới gõ cửa hai tiếng, bên trong đã có người mở ra.

Hoắc Trường Uyên có vẻ vừa thay xong quần áo, cổ áo ngủ vẫn còn chưa gọn gàng. Mấy lọn tóc trước trán anh rối bời, trong tay cháy một điếu thuốc.

"Có việc gì vậy?"

Lâm Uyển Bạch ấp úng: "À..."

"Ngủ không được à?"

Lâm Uyển Bạch liếm môi, định nói nhưng có phần bối rối.

Ngay lập tức, cô thấy anh lặng lẽ nghiêng người qua. Cô bước thẳng vào trong không chút do dự. Nhìn thấy tấm lưng rộng lớn của anh, mọi cảm giác sợ hãi trong lòng dường như đã hoàn toàn tan biến.

Hoắc Trường Uyên rót cho cô một cốc nước nóng vừa đun.

Lâm Uyển Bạch nhấp ngụm nhỏ, cố gắng thể hiện sự tự nhiên: "À, em nhắn tin không thấy anh trả lời, gọi điện thì tắt máy..."

"Hết pin rồi." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

"Ra vậy..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, một giây sau, thấy anh đột ngột đứng dậy, cô hơi căng thẳng: "Hoắc Trường Uyên, anh định đi đâu vậy?"

"Đi vào nhà vệ sinh." Hoắc Trường Uyên vẫn rất bình thản.

Lâm Uyển Bạch bứt rứt đặt cốc nước xuống, nhanh chóng đứng lên theo: "... Em đi cùng!"

~Hết chương 130~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131

"Anh đi vệ sinh cơ mà, em chắc chắn muốn đi cùng?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày nhìn cô.

Lâm Uyển Bạch xấu hổ, vội giải thích: "Em đứng bên ngoài đợi anh..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên có vẻ do dự giây lát, rồi miễn cưỡng gật đầu. Trước khi đóng cửa phòng tắm lại, anh còn cố gắng đi chậm hơn, từ tốn buông một câu: "Vậy em chờ có nhìn trộm."

"..." Mặt Lâm Uyển Bạch roi đầy vạch đen nhưng lại không dám phản bác.

Nghe thấy tiếng nước xả bồn cầu vọng ra, cô xấu hổ đỏ mặt nhưng lại thấy rất yên tâm.

Chẳng mấy chốc, Hoắc Trường Uyên đã kéo cửa, nhưng anh không lập tức bước ra ngay, mà dựa vào cạnh cửa, nhìn cô: "Anh còn chưa tắm, bây giờ định tắm đây, cùng tắm không?"

"Không cần!" Lâm Uyển Bạch lắc đầu thật mạnh, khề cán môi: "Em tắm rồi... Em vẫn đứng đây với anh!"

Hoắc Trường Uyên im lặng nhướn mày nhưng không nói thêm gì nữa. Anh lại đóng cửa vào, lần này là tiếng nước vòi sen chảy rào rào.

Lâm Uyển Bạch như cô trò nhỏ bị giáo viên phạt đứng, nghiêm người nép mình bên cạnh cửa, nghe từng động tĩnh của anh ở bên trong, từ tắm rửa đến đánh răng mới cảm thấy không còn quá sợ hãi nữa. Cô quả thực không dám ở một mình lúc này, toàn suy nghĩ những thứ đầu đầu.

Mấy chuyện ma quỷ tuy không có thật nhưng cô vẫn sợ...

Hoắc Trường Uyên tắm khá nhanh, khi anh kéo cửa ra lần nữa, trên hông chỉ còn độc chiếc khăn tắm.

Mái tóc chưa khô hẳn vẫn còn đang rò nước. Những giọt nước men theo tóc mai chảy xuống yết hầu gồ lên, khiến người ta nhìn là thất hồn điên đảo. Lâm Uyển Bạch cuống quýt quay đi, cố gắng khiến mình trông tự nhiên hơn một chút.

"Sắp hai giờ sáng rồi đấy, còn không về ngủ?" Hoắc Trường Uyên nhìn đồng hồ trên tường.

Nghe vậy, Lâm Uyển Bạch lập tức cuộn chặt tay lại.

Trong lúc do dự, cô lại nghe thấy anh nói: "Anh ngủ đây, buồn ngủ lắm rồi."

Lệnh đuổi khách không thể rõ ràng hơn nữa.

Lâm Uyển Bạch khó xử. Cô cắn môi, càng nắm tay lại chặt hơn, rồi liều mạng lên tiếng: "Em có thể ngủ cùng anh không?"

"Hm?" Hoắc Trường Uyên cao giọng đầy mờ ám.

Lâm Uyển Bạch bị anh nhìn đến đỏ mặt, xấu hổ giải thích: "À... Ý em là, ở chung một phòng, anh ngủ giường, em ngủ đất cũng được..."

Hoắc Trường Uyên không lên tiếng, nhưng đã vượt qua cô đi về phía phòng ngủ, có vẻ như đang lấy chăn trong tủ ra.

Cô thở phào, rào bước chạy qua giúp.

Nằm trong chăn ấm đệm êm, Lâm Uyển Bạch lật người, có thể nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông đang nằm dưới đất qua ánh trăng bàng bạc, cảm anh sắc lem một đường nhưng đầy sức mạnh nam tính, khiến người ta an tâm.

Lúc trải chăn xuống đất, Hoắc Trường Uyên ngăn cô lại, bảo cô nằm lên giường.

Câu nói "Sao anh có thể để bạn gái mình ngủ đất" của anh vẫn còn văng vẳng bên tai. Sự bá đạo đó dường như đã vượt qua ngàn vạn câu nói ngọt ngào hoa mỹ khác trên đời.

"Ngủ đi."

Cảm giác được ánh mắt chăm chú của cô, Hoắc Trường Uyên lên tiếng.

Lâm Uyển Bạch vội nhắm mắt lại, không còn sợ hãi bất kỳ thứ gì nữa, chẳng mấy chốc đã bước vào giấc mộng.

Sáng hôm sau, cô vẫn còn گیã giũa trong mơ. Cô mơ thấy có một cơ thể cao lớn đè lên người mình, lướt một đường từ trên xuống dưới, liếm lên người cô, khiến cô tê dại, ngứa ngáy...

Cô cảm thấy rất nóng, hơn nữa là càng ngày càng nóng.

Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, ngũ quan đập thẳng vào tầm mắt làm cô giật nảy mình. Điều càng khiến cô sững sốt là quần ngủ trên người mình đã không cánh mà bay.

Hoắc Trường Uyên đang phủ phục trên người cô.

"Anh... Anh..."

Lâm Uyển Bạch lập tức tỉnh như sáo.

Những tưởng anh sẽ lại vờ như đang nằm mơ không tỉnh táo giống mọi lần, ai ngờ cô ngẩng lên chỉ thấy trong đôi mắt anh là dục vọng chan hòa, đáy mắt anh đỏ rực lên.

Dường như đã chờ đợi rất lâu, thấy cô dậy, anh thẳng thừng hôn cô như khát nước.

Nhất thời, cô chỉ còn phát ra được những tiếng ú ớ.

Khó khăn lắm mới được thả ra, cô thở hồng hộc, đồng thời phát hiện lớp màng che chắn cuối cùng trên người cũng không còn nữa.

"Hoắc... Hoắc Trường Uyên..."

Lâm Uyển Bạch hoảng loạn, lắp bắp.

Hoắc Trường Uyên đè cơ thể trắng kiện xuống, hơi thở nặng nề phả vào mi mắt cô, ngữ khí rất ngang nhiên: "Tự em chui vào hang cọp đấy chứ."

"..." Lâm Uyển Bạch câm nín, hoàn toàn không thể cãi lại.

Tuy rằng anh nói không sai, nhưng tối qua rõ ràng là tình huống đặc biệt mà...

Lâm Uyển Bạch đập chân đập tay mấy cái nhưng chẳng có tác dụng gì. Cô vẫn bị anh kìm cặp, hơn nữa cô cảm thấy hình như hơi thở của anh lại nặng nề thêm, nhiệt độ cũng tăng cao.

Hoắc Trường Uyên bất ngờ nâng mặt cô lên, tựa trán anh vào trán cô, giọng nói trầm ấm như đang dụ dỗ: "Uyển Uyển, nhìn anh nào!"

Lại là danh xưng này...

Đầu óc Lâm Uyển Bạch trống rỗng, cô như bị mê hoặc, mơ màng nhìn vào mắt anh.

Một giây sau, cả người Lâm Uyển Bạch cứng đờ, chỉ còn phát ra những tiếng ngâm nga.

...

Nóng bỏng lùi xa, trong không khí chỉ còn lại dư âm của những màn thân mật.

So với một Lâm Uyển Bạch đang nằm rù ra đó, không mở nổi mắt, Hoắc Trường Uyên tựa đầu vào giường, gương mặt nhăn nheo như một con sư tử đang nhớ lại dư vị của con mồi.

Di động rung lên, anh cầm xem, là trợ lý Giang Phóng gửi tin nhắn tới.

"Hoắc tổng, hiệu quả thế nào ạ?"

Hoắc Trường Uyên lướt nhanh một chữ: "Perfect."

Ngừng một chút, anh gửi thêm một tin thông báo lùi toàn bộ lịch trình sáng nay rồi quăng điện thoại qua một bên, một lần nữa kéo cô vào lòng.

Anh vừa chạm vào, Lâm Uyên Bạch đã run lên: "Đừng..."

Đừng...

Làm sao có thể!

Anh đói bao nhiêu ngày nay, trống trải tưởng chết, bom đạn vẫn còn hùng hục đây!

Yết hầu của anh trượt lên trượt xuống về sót sáng, anh lại đè lên người cô...

...

Buổi chiều trở lại công ty, bước đi của Lâm Uyên Bạch có phần không tự nhiên.

Cô không chỉ hai chân lão đạo, chủ yếu là quá xấu hổ, vì cái chuyện ấy mà cô xin nghỉ hẳn buổi sáng.

Nếu không phải vì cô khẳng khái e là Hoắc Trường Uyên sẽ giữ rịt cô trên giường cả ngày mất. Đòi mất ấy nóng bỏng tới mức cô sợ hãi!

Nghĩ tới bộ phim kinh dị tối qua, Lâm Uyên Bạch bỗng nhiên cảm thấy con đường sâu nhất mình từng đi chính là bước vào những cái bẫy của Hoắc Trường Uyên...

Cô vừa ngồi xuống, người đồng nghiệp hóng hớt bên cạnh đã nhào tới: "Tiểu Bạch, ồm hả?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch mệt mỏi gật đầu.

"Rõ ràng trông mặt cậu hồng hào sáng sủa, chẳng giống ồm gì cả!" Người đồng nghiệp quan sát mấy giây rồi cố tình trêu chọc: "Mau nói đi, có phải lại làm mấy chuyện xấu hổ không hả?"

Lâm Uyên Bạch chột dạ, càng gượng gạo, ấp úng hai ba câu cho xong chuyện rồi vội có tới phòng photo.

Lúc cô ôm chồng tài liệu đi về, có một anh chuyển phát nhanh gõ cửa phòng làm việc, tay ôm một bó hoa hồng đỏ to tướng: "Xin hỏi ai là cô Lâm Uyên Bạch ạ?"

~Hết chương 131~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132

Một bó hoa to tướng như thế, muốn lờ đi cũng khó.

Dưới những ánh mắt đang đồng loạt nhìn qua của đồng nghiệp, Lâm Uyên Bạch hoảng hốt đứng lên: "À, tôi đây..."

"Đây là hoa tặng cho chị, phiền chị ký nhận lên trên này!" Nhân viên chuyển phát đi thẳng về phía cô, đồng thời đưa ra bó hoa trong tay.

Còn chưa kịp phản ứng lại, trong vòng tay Lâm Uyên Bạch đã có thêm một thứ nặng nề.

Mùi hoa hồng thơm ngát vẩn vít quanh mũi, cô mới hít mấy hơi đã suýt ngất xỉu.

Sau khi nhận được chữ ký, người nhân viên nhanh chóng rời đi.

Đồng nghiệp ở bên dĩ nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội hóng chuyện, đã sớm sán đến, mắt đảo đảo nhìn bó hoa, rút ra một tấm thiệp nhỏ: "Ày, sao một cái tên cũng không có vậy? Chỉ có ba chữ: Tặng Uyên Uyên."

Lâm Uyên Bạch cũng đang khó hiểu không biết là ai tặng, nhìn thấy ba chữ này lập tức hiểu ra ngay.

Chỉ có một người duy nhất mới gọi cô như vậy.

Cô lại cúi đầu nhìn bó hoa hồng trong tay, nó bóng như lừa vậy.

"Tiểu Bạch, rốt cuộc là ai tặng vậy?"

Lần lượt có đồng nghiệp xúm lại, vây xung quanh bó hoa: "Đúng vậy đây, một bó hoa to như thế này phải đến 99 bông hồng ấy nhỉ? Đúng là đẹp sắp mù mắt đến nơi rồi, quan trọng là hoa này bao nhiêu tiền chứ?"

Lâm Uyển Bạch cup mắt xuống không trả lời mà tạm thời đặt nó lên bàn: "Tôi vào nhà vệ sinh một lát!"

Nói xong, cô cầm di động chạy về phía nhà vệ sinh.

Sau khi đi vào, cô mở cánh cửa trong cùng ra, dựa vào, bình ổn lại nhịp tim mấy giây rồi gọi vào số của Hoắc Trường Uyên.

Đường truyền nhanh chóng được kết nối, vài giây sau đó lập tức có người bắt máy.

Nhưng đầu ấy mãi không lên tiếng. Im lặng quá lâu, Lâm Uyển Bạch đành nói trước: "Hoa rất đẹp..."

"Thích không?" Bấy giờ Hoắc Trường Uyên mới nói.

"Rất thích..." Cho dù biết anh không nhìn thấy, Lâm Uyển Bạch vẫn khẽ gật đầu, giọng nói khẽ khàng như cánh bướm: "Cảm ơn anh."

"Em biết anh cần lời cảm ơn kiểu gì nhất mà."

Cô nói xong lời cảm ơn, anh lập tức đáp lại một câu như vậy.

Nhưng hình như cảm xúc không đúng lắm, hơn nữa nghe kỹ thì có vẻ anh cũng không ở trong phòng làm việc, có chút tạp âm. Cô tò mò hỏi: "À... Hoắc Trường Uyên, anh đang ở ngoài sao?"

"Ừm, vừa tới sân bay." Hoắc Trường Uyên ngừng lại một lát, khi lên tiếng giọng có vẻ buồn rầu: "Đột xuất có một dự án xảy ra vấn đề, cần anh đích thân qua đó, có thể phải đi công tác vài ba hôm."

Lâm Uyển Bạch "ò" một tiếng, biểu thị sự thông cảm.

Một người như anh, sẽ mãi mãi chẳng bận hết việc.

"Chà muốn đi!" Hoắc Trường Uyên bất ngờ rầu rĩ lên tiếng.

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt.

Đầu kia lại nhanh chóng truyền tới một câu nói như bật ra từ từng kẽ răng: "Sớm biết vậy, trưa nay không nên thả em xuống giường!"

"..." Lâm Uyển Bạch đỏ mặt, người đàn ông này!

"Hay là em xin nghỉ phép, cùng anh đi công tác đi, nhé?"

Âm cuối cùng còn ngân dài mang theo cảm giác dụ dỗ mê hoặc lòng người.

Trước kia khi giao dịch, anh cũng từng "đóng gói" bắt cóc cô đi, nhưng quan hệ giữa hai người bây giờ đã khác. Chuyện này nghe thôi đã khiến người ta thấy xấu hổ, những ngón chân trong đôi giày của cô như co quắp lại hết.

"Đừng mà..."

Lâm Uyển Bạch ngửa ngáy trong lòng nhưng vẫn từ chối: "Em đợi anh quay về!"

Hoắc Trường Uyên có vẻ không mấy vui vẻ nhưng đầu kia, Giang Phóng đã nhắc nhở về thời gian, cuối cùng anh đành thôi.

Ngắt máy xong, giống như ban nãy, Lâm Uyển Bạch phải cần mấy giây bình tĩnh lại mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Trở về phòng làm việc, các đồng nghiệp vẫn còn tỏa ra ánh mắt trái tim đầy ngưỡng mộ.

Trước kia hồi đại học, trong ký túc xá luôn có những bạn học nữ nhận được hoa hồng của bạn trai, bầu không khí ngọt ngào đó dường như có thể lan tỏa tới mỗi góc ngách. Đến tận khi tốt nghiệp cô vẫn chưa yêu đương gì, thế nên từ nhỏ tới lớn chưa biết nhận hoa của người khác giới là thế nào.

Lâm Uyển Bạch vuốt ve những cánh hoa hồng, ngón tay thấm đẫm hương thơm.

Hoắc Trường Uyên đâu có biết, anh cũng mang tới cho cô biết bao nhiêu lần đầu tiên.

...

Bó hoa quá to, đến nỗi tối về tới nhà, cô có thể hái vài bông ra để ngâm bồn tắm.

Tỉnh dậy, cô có cảm giác người mình vẫn thơm nức. Lúc ra cửa, cô bất giác nhìn về phía cánh cửa đối diện.

Mới có một ngày mà đã có chút nhớ nhưng rồi...

Chập tối tan làm, Tang Hiểu Du qua tìm cô đi dạo phố, hai người chen nhau lên xe buýt. Giờ tan tầm rất đông đúc, gần như không còn khe hở. Khi chiếc di động trong túi đồ chuông, cô trong giây lát không thể rút ra ngay được.

Tang Hiểu Du ở bên cạnh giúp đỡ, nháy mắt nhìn cô: "Này, điện thoại của bạn trai!"

Lâm Uyển Bạch đón lấy, trên màn hình hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

Dưới biểu cảm trêu chọc của cô bạn nhỏ, cô xấu hổ đặt lên tai.

"Đang làm gì thế?"

Qua đường truyền, giọng nam trầm vang lên.

Lâm Uyển Bạch báo cáo với anh như cô vợ nhỏ: "À, em vừa tan làm, cùng Cá nhỏ ra ngoài đi dạo, lát nữa ăn ở ngoài luôn rồi về nhà..."

"Ừ." Hoắc Trường Uyên ừ ỏi đáp.

Anh kéo hơi khá dài, nếu cô đoán không nhầm, anh nhất định lại đang hút thuốc.

Lâm Uyển Bạch tò mò hỏi: "Khi nào anh quay về?"

"Nhớ anh à?" Hoắc Trường Uyên hỏi ngược lại cô.

Hơi thở của Lâm Uyển Bạch như khựng lại, cô ngượng ngập im lặng.

"Anh nhớ em."

Ba chữ này vọng tới, tai cô nóng rần lên, ngay sau đó, cô lại nghe thấy anh nói tiếp: "Nhớ tới đau cả tay."

"..." Lâm Uyển Bạch hiểu ra chậm một nhịp, khẽ cắn khóe môi.

Thật đen tối...

"Chiều ngày kia anh về."

"Ồ, em biết rồi."

Lâm Uyển Bạch nhắm tính thời gian, vừa hay là thứ Bảy.

Hình như ở bên đó anh vẫn đang bận công việc, có người xin chỉ thị gì đó, trước khi ngắt máy anh khẽ nói một câu: "Đợi anh về, xem anh giải quyết em ra sao!"

Tang Hiểu Du giúp cô nhét lại điện thoại vào túi, dĩ nhiên không buông tha cho cô: "Tiểu Bạch, cậu và Hoắc tổng nói chuyện gì thế?"

"À thì..." Lâm Uyển Bạch ấp úng giây lát.

"Mình biết rồi, nhất định lại là chuyện cảm trẻ con!" Tang Hiểu Du kêu lên.

Trên xe buýt rất đông người, Tang Hiểu Du giọng vốn đã to, tiếng kêu ấy khiến ai cũng quay ra nhìn.

Lâm Uyển Bạch mắt mặt không dám ngẩng đầu lên, cũng may phía trước là tới trạm, cô kéo Tang Hiểu Du bon chen chạy xuống.

Trạm xe cách trung tâm thương mại không xa, qua một con đường là tới. Tuy rằng bẩm sinh con gái sinh ra thích đi mua sắm, nhưng cô thì bình thường, không ghét cũng không quá cuồng nhiệt, cảm thấy mua đủ là được, hơn nữa cô cũng quen mua đồ online, tiện và nhanh chóng.

Tang Hiểu Du vừa vào đã điên cuồng lượn khắp nơi.

Đi tới trước một tủ kính, cô ấy kéo cô lại: "Tiểu Bạch, chiếc váy này đẹp quá! Cậu mặc nhất định rất xinh!"

"Đắt quá!" Lâm Uyển Bạch nhìn giá rồi lắc đầu.

"Không sao!" Tang Hiểu Du dĩ nhiên hiểu tâm ý của cô, kéo cô chạy vào trong quầy: "Chúng ta cứ vào thử đã, cho đỡ ngại!"

Sau khi đi vào, cô nhân viên nhiệt tình tới tiếp đón. Nghe Tang Hiểu Du nói xong, cô ấy cởi chiếc váy trên người ma-nơ-canh xuống, đồng thời dẫn cô vào cả phòng thay đồ.

Khi cô đi ra thì thấy Tang Hiểu Du đang nhũn mày nhìn về một phía.

"Cá nhỏ, sao thế?" Lâm Uyên Bạch khó hiểu bước qua.

Thấy Tang Hiểu Du hơi ngước lên, lẩm bẩm một câu: "Hình như mình nhìn thấy cô em gái khó ưa của cậu đấy!"

Cô cũng nhìn theo hướng đó, trước cửa có một người phụ nữ tóc xoắn đi giày cao gót, khắp người toàn hàng hiệu, kiêu hãnh đối mặt với cô nhân viên như một con chim công, còn ai ngoài Lâm Dao Dao.

"Mình cởi áo ra đã, chúng ta đi thôi!"

Lâm Uyên Bạch không muốn gây thêm nhiều phiền phức không cần thiết, khề nói rồi định quay người đi về phía phòng thay đồ.

Nhưng Lâm Dao Dao tinh mắt đã phát hiện ra cô: "Lâm Uyên Bạch!"

"Sao dạo này tôi hay gặp chị thế nhỉ!" Cô ta rảo bước đi tới, khoanh tay nhìn cô.

"Tôi mới là người phải nói câu này đấy." Lâm Uyên Bạch chau mày.

"Ồ! Vậy chẳng lẽ chị cũng vào đây mua quần áo!" Lâm Dao Dao đi giày cao gót, dáng lại càng cao hơn một chút, cô ta như nhìn xuống cô: "Chị có biết quần áo ở đây bao nhiêu tiền không mà đòi mặc thử? Còn nói, thật ra chạy vào đây mặc thử cho đỡ thèm chứ gì?"

"Cô mặc kệ chúng tôi có mua được hay không!" Tang Hiểu Du tức giận nói.

"Vậy có nghĩa là mua không nổi rồi? Còn vờ vịt nổi gì, tôi cũng thấy mất mặt thay!" Lâm Dao Dao ngạo nghễ.

Lần nhọc nhãi trong quán ăn Tây trước đó còn chưa dịu bớt, nhưng cũng giống như hôm ở quán bar, cô ta vẫn dồn mọi cảm phần lên đầu cô.

Ban này Lâm Dao Dao đã đặc biệt nhìn quanh, không hề có bóng dáng Hoắc Trường Uyên, thế nên lại càng hầm hè hơn, muốn nhân cơ hội này đòi lại hết mọi sự ấm ức.

Lâm Dao Dao chỉ vào người nhân viên và nói: "Bộ váy trên người chị ta đẹp đấy, gói lại cho tôi!"

Lâm Uyên Bạch nghe xong bèn cúi đầu xuống nhìn váy.

Đúng là một chiếc váy rất đẹp, thiết kế tỉ mỉ, chất liệu cũng thích hợp mặc vào mùa thu đông. Trên eo còn có hai nút thắt nhỏ hình bướm bướm, thêm vài phần tao nhã. Cô thay xong đã soi gương ở bên trong, rất vừa vặn, rất xinh.

Cô nhân viên thấy vậy, đành khó xử hỏi: "Thật ngại quá thưa cô, hai cô có mua không ạ? Cả tiệm chỉ còn lại một chiếc này. Nếu hai cô không mua thì cô đây..."

"Mua! Ai nói chúng tôi không mua!" Tang Hiểu Du tức giận.

"Cá nhỏ..." Lâm Uyên Bạch vội lên tiếng.

"Không ăn được bánh bao thì cũng phải hít được mùi thơm! Cậu nhìn cái điệu bộ của cô ta đi, lỗ mũi sắp dựng ngược lên trời rồi. Hôm nay mình phải đại diện mặt trắng trẻo trị cô ta!" Tang Hiểu Du hậm hực nói xong, bèn cố tình đi tới trước mặt Lâm Dao Dao, khoát tay: "Bộ mặc trên người và mấy bộ kia nữa chúng tôi lấy cả! Làm ơn đi!"

Lâm Dao Dao phá lên cười không chút khách khí, khoái hài nhìn họ, những tưởng họ chỉ đang cố tình phô trương thanh thế.

Cho đến khi nhìn thấy Lâm Uyên Bạch rút chiếc thẻ đen trong túi xách ra, biểu cảm của cô mới cứng đờ lại.

Cô nhân viên cũng nhìn thấy, kích động vô cùng, gần như cúi rạp người xuống: "Thưa chị, mời chị qua bên này thanh toán!"

"Vâng." Lâm Uyên Bạch gật đầu, đi theo.

Dù sao đây cũng là mâu thuẫn giữa cô và Lâm Dao Dao, sao có thể bắt Tang Hiểu Du thanh toán. Hơn nữa tình hình của cô ấy cô hiểu rõ, kiểu gì cũng lại quẹt sạch thẻ tín dụng thôi, huống hồ cô ấy chỉ ra mặt thay mình.

"Nhìn thấy chưa, chúng tôi mua hết rồi!"

Thanh toán xong, Tang Hiểu Du đắc ý như sắp bay lên trời, trước khi đi còn cố tình lớn tiếng: "Tôi khuyên một số người, không mua thì đi ngay cho, đừng chỉ mong vào đây cho đã rồi làm phiền việc kinh doanh của người ta!"

Khi bóng hai người họ khuất hẳn, Lâm Dao Dao tức đến nghiến người.

Giống như muốn chứng thực điều gì đó, cô ta chạy nhanh tới quầy thu ngân: "Xin lỗi, có thể cho tôi xem hóa đơn vừa rồi không?"

Năm phút sau, Lâm Dao Dao bước ra khỏi cửa hàng, suýt giẫm gãy giày cao gót.

Nghĩ tới ba chữ "Hoắc Trường Uyên" vừa nhìn thấy trên hóa đơn, cô ta hận đến nghiêng răng kèn kẹt. Chị ta lại được cầm thẻ đen của anh Trường Uyên, xứng sao?

"Lâm Uyển Bạch, chúng ta cứ đợi đó!"

Nắm chặt chiếc túi xách hàng hiệu trong tay, Lâm Dao Dao nghiêng răng.

Cô ta cười khẩy, chợt nghĩ tới chuyện gì đó bèn rút di động ra.

Cô ta gọi một cuộc điện thoại quốc tế, khi người kia bắt máy lập tức bày ra vẻ mặt ngây thơ đáng yêu: "Alô? Chị Sunny ạ, em là Dao Dao vẫn luôn tương tác với chị trên instagram đó, khi nào chị về nước thế..."

~Hết chương 132~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133

Cuối tuần nhanh chóng tới gần.

Sáng sớm tinh dậy, Lâm Uyển Bạch liền ra siêu thị, mua không ít thức ăn về.

Buổi trưa, cô úp mỳ ăn đơn giản, ăn xong thì nhìn đồng hồ, thầm nhẩm tính thời gian trong lòng. Hai giờ chiều chuyến bay của Hoắc Trường Uyên hạ cánh, chỉ còn khoảng gần ba tiếng nữa là anh trở về, cô bỗng có chút chờ mong.

"Đợi anh về, xem anh giải quyết em ra sao!"

Nhớ tới câu nói này của anh trong điện thoại, Lâm Uyển Bạch bỗng đỏ mặt, tim đập nhanh.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng chan hòa, có lẽ anh không định ngay ban ngày đã...

Nhưng cô cũng lập tức nhớ tới một ngày nào đó trước đây, đâu phải anh chưa từng, sau đó tim càng đập dữ dội hơn. Lâm Uyển Bạch đứng lên, dùng tay quạt quạt lên mặt sau đó ra ban công đi vòng vòng.

Chuông di động đột ngột vang lên, Lâm Uyển Bạch phản ứng lại, tức tốc nhận máy.

Khi nhìn thấy cái tên trên màn hình, cô không khỏi sửng sốt, ngập ngừng đưa lên tai: "Alô, anh Yên Phong ạ?"

"À vâng... em biết rồi... Không sao ạ, đương nhiên là được, vâng! Bye bye!"

Nhanh chóng ngắt máy, Lâm Uyển Bạch khẽ nhủ mày, biểu cảm trở nên hơi bối rối.

Khi kim giờ trên chiếc đồng hồ treo tường chạy tới số 3, trên hành lang loáng thoáng vang lên những tiếng bước chân vững chãi. Khi nó biến mất, cánh cửa ra vào cũng đồng thời vọng tới tiếng gõ.

Lâm Uyển Bạch đang đứng trong bếp rửa hoa quả, bất chấp việc tay đang ướt át chạy vội ra ngoài. Cô kéo cửa ra, bên ngoài là Hoắc Trường Uyên bụi bặm mặt mũi, thậm chí anh còn chưa về nhà mình đã sang thẳng đây.

"À, anh về rồi sao..."

Lâm Uyển Bạch liếm môi, nín thở nhìn anh.

Rõ ràng mới chỉ có ba ngày không gặp vậy mà giống như rất lâu rồi.

Hoắc Trường Uyên sải bước rộng đi thẳng vào trong. Sau khi đá cánh cửa xong lưng vào, anh ôm chầm lấy cô, cúi đầu xuống hôn.

Nụ hôn không khác gì con người anh, cũng bá đạo và mạnh mẽ.

Lại vì khao khát tích tụ sau nhiều ngày không gặp, anh càng khí thế bùng bùng.

Lâm Uyên Bạch còn chưa kịp thích ứng, hai chân đã rời khỏi mặt đất, bị anh bế bổng lên đè vào tường, bàn tay trống rỗng xé quần áo của cô, eo cô nhanh chóng mất lạnh một mảng.

Trong sự kịch liệt ấy, cô thậm chí có thể cảm nhận được một nơi nào đó trên cơ thể anh đang rục rịch chờ bùng nổ.

Đột ngột nghĩ tới chuyện gì đó rất quan trọng, Lâm Uyên Bạch giật mình, lập tức tỉnh táo lại: "Đừng! Hoắc Trường Uyên, không được..."

Hoắc Trường Uyên làm như không nghe thấy, chỉ nghĩ cô vẫn xấu hổ, ánh mắt nóng rực, đè cô lên khoảng không giữa bức tường và lồng ngực anh, ôm chặt cô không một kẽ hở, máu huyết khắp người như sôi sục.

Việc duy nhất anh muốn làm bây giờ chính là chiếm hữu cô một cách mạnh mẽ.

Lúc này, bất ngờ có tiếng chạy lạch bạch của một đứa trẻ vang lên.

"Tiểu Bạch, ai đến thế ạ!"

Hai người đang quấn lấy nhau lập tức dừng lại.

Lâm Uyên Bạch là người phản ứng lại đầu tiên. Cô gần như nhảy xuống khỏi người anh, loạng choạng sửa sang lại quần áo. Cái bóng nhỏ xíu ấy đã thò đầu ra, đang chấp tay sau lưng hỏi như một chủ nhân nhỏ.

Cô nuốt nước bọt, có phần không dám nhìn sang Hoắc Trường Uyên đứng bên cạnh.

Bởi vì khi liếc mắt, cô đã thấy biểu cảm trên gương mặt anh thay đổi trong khoảnh khắc. Đôi đồng tử của anh co rụt lại, anh cũng đang trừng mắt về phía cậu nhóc bất ngờ xuất hiện phá ngang chuyện hay của người ta.

"Từ đâu ra thế này?"

Anh gần như bật câu hỏi ra từ những kẽ răng.

Lâm Uyên Bạch liếm khóe miệng, ngượng ngập giải thích: "À, anh gặp rồi mà, con của anh Yến Phong..."

Dĩ nhiên là anh biết!

Cơ hàm của Hoắc Trường Uyên như sắp bung ra hai bên má, anh trầm giọng hỏi: "Vì sao lại ở đây!"

"À thì..." Lâm Uyên Bạch nhún vai, dè dặt chọn lựa câu từ giải thích: "Chuyện là thế này, anh Yến Phong phải nhận nhiệm vụ mới, cô giúp việc mời về lại bỗng dưng bị ốm, không ai chăm sóc cho Châu Châu, cũng không kịp tìm người thay thế đột xuất. Thế nên anh ấy đưa nó tới chỗ em, để em tạm thời chăm sóc nó..."

Hoắc Trường Uyên nghe xong câu giải thích của cô, mặt càng lúc càng đen xì lại.

Dĩ nhiên Lâm Uyên Bạch có thể cảm nhận được sự không vui của anh, nhất là những cơn gió lạnh đang lùa vào trong tay áo.

Cô nhất thời không biết làm sao cho phải, há hốc miệng, chợt nghe thấy thằng nhóc chấp tay sau lưng đột ngột hét lên: "Ông nội hung dữ quá!"

Ông nội...

Lâm Uyên Bạch giật giật khóe miệng.

Bình thường tuy rằng Hoắc Trường Uyên đa phần đều mặc quần áo màu đen, nhưng gương mặt nam tính cương nghị đó chỉ cần đứng ở đâu là đủ sức hấp dẫn vô vàn phụ nữ. Nét mặt của anh đúng là có hơi chín chắn nhưng không hề tạo cảm giác già cỗi.

Hơn nữa nếu xét về tuổi tác, anh còn nhỏ hơn Yến Phong sáu tuổi... Thằng nhỏ này!

Lâm Uyên Bạch lảng lảng nhìn sang Hoắc Trường Uyên, quả nhiên thấy mặt anh đã đáng sợ như sắp có dông lốc kéo tới.

"À, Châu Châu, đó là chú!" Cô vội sửa chữa lại.

"Thôi được ạ!" Thằng nhỏ nhún vai, rồi bĩu môi: "Chú này, chú chạy tới nhà người khác làm khách, sao lại hung dữ như vậy!"

"Châu Châu, cháu xuống bếp xem giúp cô nước hoa quả ép ban này đã xong chưa?"

"Dạ vâng!"

Nhìn thấy thằng nhỏ chạy lảng lảng vào bếp, Lâm Uyên Bạch vội đứng ra trước mặt anh, ấp úng nói: "Hoắc Trường Uyên, chắc anh sẽ không tính toán

với một thằng nhóc chứ? Trè con ngây thơ mà!"

"Em có tình hả?" Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lại.

"Đương nhiên là không..." Lâm Uyển Bạch làm mặt oan uổng, nhìn anh: "Em xin lỗi, em cũng không ngờ anh Yến Phong lại đưa nó tới. Sự việc xảy ra quá đột ngột, em cũng không có cách nào từ chối, dù sao cũng đâu làm ảnh hưởng việc gì..."

"Không ảnh hưởng ư!" Hoắc Trường Uyên nổi giận.

"À thì..." Lâm Uyển Bạch á khẩu.

Nhìn thấy khuôn mặt lạnh như tiền của anh, cô tự biết mình đuối lý, bèn chủ động lên tiếng: "Hoắc Trường Uyên, anh vừa xuống máy bay chắc là mệt lắm. Mau vào ngồi đi, hay là anh lên giường em nằm một lát?"

Đến tận lúc đưa vào phòng ngủ, sắc mặt Hoắc Trường Uyên vẫn chưa dịu đi được.

Lâm Uyển Bạch đón lấy chiếc áo vest và áo khoác ngoài của anh, kiễng chân treo lên giá, đồng thời giúp anh trải lại gối và chăn.

Hoắc Trường Uyên không có ý nằm xuống. Anh tựa vào đầu giường, hai chân vắt chéo, hai cánh tay khoanh trước ngực. So với thằng nhỏ ngoài kia, anh càng giống một cậu bé đang hồn dỗi hơn. Mặt anh như viết rành rành bốn chữ "Cực kỳ khó chịu".

"Hay là anh đọc sách một lúc?" Lâm Uyển Bạch cố gắng phân tán sự chú ý của anh.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn sang bên cạnh, cầm cuốn sách đặt trên đầu giường lên, hơi sững người: "Sách dịch tiếng Đức."

"Ừm." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Em biết cả tiếng Đức?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"À, thật ra em không giỏi lắm, một chút thôi!" Lâm Uyển Bạch vuốt vuốt tóc, giải thích: "Đây là cuốn sách mẹ em để lại."

Nghe câu nói cuối cùng của cô, động tác lật sách của Hoắc Trường Uyên rõ ràng cũng trở nên cẩn thận và chậm rãi hơn nhiều.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy, lòng trào dâng niềm ấm áp.

Lúc này tiếng bước chân lạch bạch của thằng bé một lần nữa vang lên, sau đó nó thò cái đầu nấp vào trong.

"Nước ép xong chưa?"

"Rồi ạ!" Thằng bé gật đầu.

"Được, cô qua đây!" Lâm Uyển Bạch cũng gật đầu. Nhìn người đàn ông đang sững xía, cô nói: "Hoắc Trường Uyên, anh uống gì? Em ép nước hoa quả cho Châu Châu... hay là cà phê nhé!"

Nghe đến chữ nước hoa quả, anh càng đen mặt, nên cô phải chữa lại.

Dù là trước kia khi giao dịch hay sau này khi hẹn hò, hai người cũng đã ở bên nhau một thời gian, cô vẫn khá hiểu một vài thói quen sinh hoạt của anh. Có vẻ anh không mấy thích trà, thường khi có dịp gì, anh đều uống rất ít trà, mà thường uống cà phê, nhất là loại cà phê đen đặc.

Thấy anh không phản đối, Lâm Uyển Bạch vội đi xuống bếp.

Thời gian trôi qua hơi lâu cô mới bung khay lên. Trong phòng một lớn một nhỏ đang trừng mắt nhìn nhau, có mùi thuốc súng trong vô hình.

"Châu Châu, nước ép của cháu này."

Lâm Uyển Bạch đi qua, đưa cốc thủy tinh cho thằng bé, rồi đưa một chiếc cốc sứ cho Hoắc Trường Uyên ngồi trên giường: "À... cà phê của anh!"

"Woa!" Thằng bé ngồi trên ghế tay cầm cốc nước, vắt vẻo hai chân: "Nước ép thật là ngon. Tiểu Bạch giỏi quá! Quả thực còn ngon hơn uống ở quán bên ngoài!"

"Đồ nịnh bợ." Hoắc Trường Uyên hừ lạnh.

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập, thấy anh không động vào cà phê cô chột hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh ném thử xem?"

Hoắc Trường Uyên miễn cưỡng cầm lên uống một ngụm.

"Không phải cà phê hòa tan?" Anh có phần kinh ngạc.

"Ừm, không phải đâu." Lâm Uyển Bạch giải thích: "Em vừa mới nấu đấy, hạt cà phê cũng mới được xay ra. Thế nào, ngon chứ?"

"Mùi vị không tệ, hơn nữa còn rất đặc biệt, em nấu kiểu gì vậy?" Hoắc Trường Uyên lại uống thêm một ngụm, nhắm nháp hương vị.

"À, thì là nấu cà phê bình thường, nhưng lúc bỏ giấy lọc em lấy nước nóng tràn qua, khử đi mùi giấy, sau đó mới bỏ cà phê đã xay! Hơn nữa hạt cà phê không được xay quá nhuyễn, nếu không sẽ bị đắng, lấy nước đã lọc để nấu..." Nói tới đây, Lâm Uyển Bạch dừng lại: "Còn về sự đặc biệt mà anh nói, có lẽ là mùi đường mạch nha, em không thêm sữa cũng không thêm đường trắng mà bỏ vào một ít đường mạch nha!"

Hoắc Trường Uyên trầm mặc lắng nghe, ngón tay vân về mép cốc.

Hương cà phê không ngừng phả vào mũi. Trong lúc trình bày, đôi mắt cô tỏa sáng, nhận ra được cô đã nấu như vậy nhiều lần, thuần thục như nấu com vậy.

"Anh không biết ngoài nấu mì ra em còn biết nấu cà phê đấy." Hoắc Trường Uyên hơi nhướn đuôi mày: "Đặc biệt học sao?"

"Không phải, mẹ em dạy đấy!" Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên hơi sững người, có vẻ cũng không ngờ đến.

Cuốn sách dịch tiếng Đức bên cạnh và tách cà phê trong tay đây khiến anh bất giác nhớ tới bức ảnh từng nhìn thấy trên bìa mộ.

Cậu nhóc nghe thấy họ nói chuyện một lúc, đã sớm sốt ruột, nhảy xuống khỏi ghế: "Thật sự ngon lắm sao? Cho cháu nếm thử đi!"

Nói rồi, nó ghé sát về phía tách cà phê.

Nhưng chưa đợi nó chạm đến, Hoắc Trường Uyên đã ngira cổ uống cạn, cuối cùng chỉ còn chiếc cốc không.

Thằng bé ngây ngốc.

Lâm Uyển Bạch: "..."

~Hết chương 133~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134

"Châu Châu, cháu thật sự rất muốn uống sao? Vậy cô làm thêm cho cháu một cốc?"

Lâm Uyển Bạch đành lên tiếng nói. Ai ngờ cô vừa dứt lời, Hoắc Trường Uyên đã hạ giọng: "Không được!"

"Hoắc Trường Uyên..." Cô khó xử gọi tên anh.

Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng, lại bắt đầu phát huy thói ngang ngược của mình.

Thằng bé ngẩng đầu lên, cất giọng giòn tan: "Tiểu Bạch, không sao ạ! Cháu không giống như chú kỳ lạ này đâu. Dù sao thì bố có nói, uống nhiều cà phê sẽ không ngủ được! Không ngủ được sẽ rụng tóc đấy, cháu không muốn hói đầu!"

"Khụ!" Lâm Uyển Bạch suýt chút nữa thì sặc nước bọt. Nhân lúc Hoắc Trường Uyên chưa nổi điên, cô vội nói: "Châu Châu, cháu mau uống nốt nước hoa quả ép đi!"

Thấy thằng bé đang tập trung uống nước, cô ngồi xuống bên giường, cố tình an ủi nhân vật lớn: "Hoắc Trường Uyên, em có chuyện muốn nói với anh."

"Nói đi." Hoắc Trường Uyên buông một câu.

Lâm Uyển Bạch khẽ liếm khóe môi, nói với anh: "Hôm trước em đã quẹt chiếc thẻ đen của anh..."

Không phải cô cố tình tìm chủ đề mà chuyện này vốn dĩ nên nói cho anh biết.

Khi trước cuối cùng cô chấp nhận cầm tấm thẻ đen đó phần nhiều cũng là vì câu nói của anh "Nếu đã đồng ý hẹn hò thì tiêu tiền của bạn trai chẳng phải là việc rất bình thường sao". Nhưng tuy đã nhận, cô cũng không định dùng thật, hôm trước chỉ là chuyện ngoài ý muốn...

"Ủm." Hoắc Trường Uyên tiếp tục kiếm lời như ngọc.

Lâm Uyển Bạch thấy anh phản ứng hồ hững, đành ấp úng nói một mình: "Thật ra khi gặp phải Lâm Dao Dao, trong lúc nhất thời tức giận... Tóm lại, cuối cùng em đã mua một chiếc váy, giá có hơi đắt một chút, nhưng rất đẹp. Em mặc thử cho anh xem nhé?"

Thấy anh lạnh nhạt, Lâm Uyển Bạch bèn đứng lên lấy chiếc váy trong tủ ra, phần nhiều là muốn dỗ dành anh.

Đứng trong phòng tắm không bao lâu, khi cô đi ra đã thay xong váy.

Cô xoay trái xoay phải có phần ngượng ngịu rồi kéo kéo vạt váy, hỏi anh: "Thế nào?"

"Tiểu Bạch, cô mặc chiếc váy này đẹp quá đi!"

Còn chưa đợi Hoắc Trường Uyên đưa ra lời bình luận, thằng nhỏ uống xong nước hoa quả đã chạy tới khen.

"Thế sao? Cảm ơn cháu!" Lâm Uyển Bạch có phần xấu hổ, dù sao thì được khen ai cũng vui.

"Vâng vâng, quả thật giống hệt như tiên nữ ấy à!" Thằng nhỏ liên tục gật gù, chạy vòng vòng xung quanh cô như một chú cún con, cuối cùng ngoắc ngoắc tay với cô, mắt sáng long lanh.

Lâm Uyển Bạch không hiểu, hơi ngời sụp xuống.

Sau đó, có một tiếng "chụt" vang lên bên má cô.

Thằng bé xấu hổ bè ngón tay: "Hi hi, Tiểu Bạch, cô đẹp quá, cháu không nhịn được muốn thơm!"

"Cháu ấy à!" Lâm Uyển Bạch mỉm cười.

Đột ngột, cô cảm nhận được có luồng gió lạnh ủa tới.

Cô ngẩng đầu liền nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang phóng về phía cô một ánh mắt u ám.

Thằng bé cảm nhận được cơn bão tố từ người lớn, bèn nghiêng đầu tỏ ý: "Tiểu Bạch, cháu đi xem phim hoạt hình ạ!"

"Đi đi đi đi!" Lâm Uyển Bạch vội gật đầu.

Thấy bóng thằng bé đã biến mất về phía phòng khách, cô ra đóng cửa lại, phía sau vang lên một loạt những tiếng bước chân rất nhanh.

Cô vừa quay đầu, người đã đột ngột bị đè lên cánh cửa.

Khuôn miệng vì sững sốt mà há hốc ra lập tức bị anh thừa cơ xâm nhập.

Khác với sự kịch liệt ban nãy, nụ hôn này thậm chí còn mang theo vài phần trừng phạt bên trong.

Khi được thả ra, Lâm Uyển Bạch không nhịn được, khẽ kháng nghị: "Đau quá..."

Hoắc Trường Uyên nghe vậy, lại cúi đầu cắn thêm cái nữa lên môi cô.

Thấy cô nhũn mảy, nét mặt căng ra của anh mới dịu đi đôi chút. Khi lên tiếng, giọng anh vẫn trầm trầm: "Còn dám để người đàn ông khác hôn em thử xem?"

"Châu Châu chỉ là một đứa con nít thôi mà..." Lâm Uyển Bạch dờ khóc dờ cười.

"Vậy cũng không được!" Hoắc Trường Uyên nhũn mảy.

Đôi mắt anh hơi nhũn lại, anh nói một câu khó hiểu: "Có một tình địch là Yến Phong thì thôi, giờ lại xuất hiện thêm một tiểu tình địch!"

Lâm Uyển Bạch im lặng, không dám lên tiếng.

Cô thực sự có phần cảm nín, không ngờ anh lại đi tính toán với một đứa con nít...

Ban nãy đầu lưỡi cô tê dại cả, khó khăn lắm mới dịu đi được đôi chút nhưng anh vẫn ghì chặt mình không buông. Cô ngẩng đầu lên muốn anh buông ra một chút, phát hiện anh đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt hơi dọa người.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, dè dặt nói: "Hoắc Trường Uyên, sao anh lại nhìn em như vậy..."

"Lâm Uyển Bạch." Hoắc Trường Uyên bất ngờ gọi một tiếng.

Kiểu gọi cả họ lẫn tên như vậy khiến cô hít thở cũng căng thẳng theo.

Lúc nín thở, cô nhìn thấy anh giơ ngón trỏ ra chấm lên chóp mũi của mình: "Em thành thật trả lời anh, trước kia có phải em rất muốn làm mẹ kế của người ta không?"

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch đáp ứng.

Nói thật, khi chưa gặp anh, không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đó, cô đích thực từng có suy nghĩ này.

Sau khi bị đuổi ra khỏi nhà họ Lâm, cô vẫn luôn sống nương tựa cùng bà ngoại trong một con hẻm cũ kỹ. Quan hệ giữa họ và xóm giềng cũng rất tốt, nhất là những người tầm tuổi bà, họ còn thường âm thầm khen con rể của mình.

Khi cô tốt nghiệp cấp ba, cuối cùng cũng được nhìn thấy vị con rể trong truyền thuyết. Đó là Yến Phong trong trang phục quân nhân tay bế một đứa nhỏ.

Hình ảnh ấy khiến cô cảm thấy giống như một người đàn ông bề ngoài mạnh mẽ, bên trong dịu dàng như trong tiểu thuyết.

Lúc đó vì chăm sóc con, Yến Phong thường xuyên sống bên cạnh. Cô và bà ngoại cũng hay chạy qua giúp đỡ anh. Có thể vì các cô gái nhỏ rất hay hâm mộ những người đàn ông có câu chuyện. Cộng thêm việc hình tượng người đàn ông mất vợ phải gà trống nuôi con đơn độc ấy lại rất hấp dẫn cô...

Hoắc Trường Uyên cảm giác có một ngọn lửa đang bùng lên tận đầu.

Cô lại không hề phủ nhận!

Nguồn sức mạnh trên người đột ngột biến mất, Lâm Uyên Bạch thấy Hoắc Trường Uyên đã sải bước đi về phía cửa sổ, rút một điều thuốc trong túi ra. Có vẻ vì tâm trạng ảnh hưởng, anh bật bật lửa mấy lần mới châm được điều thuốc, mùi thuốc lá lan ra.

Cô khẽ mím môi, nhìn tức góc độ của cô vừa hay thấy được đôi môi bặm chặt của anh.

Lâm Uyên Bạch đi tới, im lặng nhìn anh mấy giây: "Hoắc Trường Uyên, anh ghen à?"

Hoắc Trường Uyên nghe xong, bàn tay cầm điều thuốc đột ngột bị lỏng.

Anh vô thức buông ta, tàn thuốc rơi xuống cháy vào áo vest của anh. Anh hỗn loạn phui đi: "Ghen cái đầu!"

Lâm Uyên Bạch đứng nhìn, càng thêm chắc chắn về suy nghĩ của mình.

"Anh ghen rồi!" Lần này cô nói bằng giọng khẳng định.

Cuối cùng cô không nhịn được cười, trong lòng như có một hũ mật bị đánh đổ.

Hoắc Trường Uyên bị cô cười, càng thêm xấu hổ, bực dọc kéo cô qua, một lần nữa nâng mặt cô lên, giận dữ hôn.

Lâm Uyên Bạch bị ép phải ngẩng đầu lên, cảm nhận môi lưỡi của anh.

Trong lúc hơi thở đan cài, cô không nhịn được, giơ tay vòng qua bờ vai dài rộng của anh, non nót đáp lại anh từng chút một. Chẳng mấy chốc, cô đôi lại là thể tấn công hùng hổ hơn của anh.

Khi nụ hôn này kết thúc, mắt Hoắc Trường Uyên đã đỏ quạch.

Trong mơ hồ, Lâm Uyên Bạch chẳng biết mình đã được anh bế lên giường từ lúc nào, hai cánh tay cô ôm vòng qua cổ anh, hình thành một tư thế mờ ám.

Hoắc Trường Uyên chống hai tay bên cạnh cô, hạ thấp trọng tâm cơ thể rắn chắc, giơ một tay lên vuốt ve vạt váy của cô, rồi luồn vào trong từng chút một. Anh hừ một tiếng: "Tên tiểu quỷ đó thì hiểu gì, em rõ ràng không mặc gì là đẹp nhất."

~Hết chương 134~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt vì câu nói trần trụi của anh.

Nhất là bàn tay tác quái của anh, bụng ngón tay thô ráp cọ lên làn da của cô giống như gồ lên một cục mụn com mảnh nhỏ.

Dần dần có phần không kiểm soát được hơi thở dốc, Lâm Uyển Bạch cảm thấy đầu lưỡi khô khốc. Bàn thân Hoắc Trường Uyên cũng không thoải mái gì, lồng ngực bên dưới lớp sơ mi trắng phồng lên xuống, đôi mắt u tối bùng lên ngọn lửa.

"Rầm rầm..."

Đột nhiên tiếng đập cửa vang lên.

Có vẻ như thằng bé đứng ngoài không đẩy được cửa ra, đành phải dùng tay đập.

Họ suýt nữa thì quên mất, trong nhà không chỉ có hai người.

Lâm Uyển Bạch hít sâu một hơi, để bản thân nhanh chóng bình tĩnh lại, rồi lặng lẽ kéo vạt váy đã tón lên tận eo xuống.

Cô len lén liếc nhìn Hoắc Trường Uyên, quả nhiên sắc mặt anh không vui vẻ gì, cơ miệng vì dục vọng không được thỏa mãn mà căng ra. Anh lại rút một điếu thuốc ra châm lên, dùng nicotin để bình ổn lại mọi thứ.

Khi phả ra một làn khói, anh hần học nói một câu: "Sau này nhất định phải sinh con gái."

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập, quả thực là khinh thường một cách lộ liễu.

Nhưng ngay sau đó trái tim cô lại nảy mạnh lên.

Vì câu nói của anh...

Tiếng đập cửa bên ngoài vẫn còn vang vọng, Lâm Uyển Bạch ấn nhẹ lên ngực, chạy qua mở cánh cửa khóa trái.

Thằng nhỏ đang ôm bụng, vừa nhìn thấy cô lập tức kêu gào: "Tiểu Bạch, cháu đói rồi!"

"Châu Châu đói sao?" Lâm Uyển Bạch nhìn ra ánh hoàng hôn sắp tắt bên ngoài, vội hỏi: "Vậy tối cháu muốn ăn gì? Trong tủ lạnh có nhiều thức ăn lắm, cháu có món gì đặc biệt thích cứ nói với cô, cô sẽ làm ngay cho cháu!"

"À..." Thằng bé nghiêng đầu, nhanh chóng nói ra hai món.

Lâm Uyển Bạch vui vẻ đồng ý, quay đầu nhìn người đàn ông đang hút thuốc: "À, Hoắc Trường Uyên, anh muốn ăn gì?"

Thấy anh không đoái hoài tới mình, cô lặng lẽ đi xuống bếp.

Khi bóng tối đã bao trùm bốn phía, trong phòng ăn cũng đã ảm áp mùi thơm của thức ăn. Hoắc Trường Uyên và Châu Châu chán ghét nhau, dĩ nhiên không ngồi cạnh, đành mỗi người một bên, đối diện không ai nhìn ai.

Hoắc Trường Uyên đến tận lúc ăn cơm, tay vẫn kẹp điếu thuốc.

Khi nhìn thấy cô bung bát mỳ ra cho mình, anh mới lẳng lặng nhướn mày, có vẻ như tâm trạng khá hơn không ít, lập tức dập tắt điếu thuốc.

Lâm Uyển Bạch làm thêm hai món so với mọi ngày, cả hai người họ đều ăn rất ngon miệng, bầu không khí trong giây lát ôn hòa hơn.

Hoắc Trường Uyên khêu được hai đũa mỳ thì nhìn về phía cô: "Uyển Uyển, em không chỉ phải làm no cái dạ dày của anh mà còn phải làm no cơ thể anh nữa."

"Cơ thể thì làm sao no được ạ?" Thằng bé xen vào.

"Trẻ con hiểu gì." Hoắc Trường Uyên nhếch mày.

"Xi!" Thằng nhỏ bĩu môi, nhìn sang bên cạnh, nghiêng đầu khó hiểu: "Tiểu Bạch, sao mặt cô đỏ như ớt khi thế ạ?"

"Có thể vì quá nóng..." Lâm Uyển Bạch đảo đảo mắt.

Thấy ánh mắt Hoắc Trường Uyên lộ vẻ trêu chọc, thằng bé lại càng tò mò. Nhiệt độ trên gò má tăng cao, cô gấp một chiếc khăn, nói lấy lệ: "Mau ăn đi!"

Cuối cùng họ cũng ăn xong bữa cơm một cách bình an vô sự.

Thằng bé trong lúc gấp khăn phút cuối, xương văng vào áo, bắn ra rất nhiều dầu mỡ.

Có mang theo quần áo thay giặt nên Lâm Uyển Bạch đành đưa nó đi thay quần áo ngủ, rồi mang cho quần áo bẩn ngâm vào chậu. Sau khi làm xong mọi việc trở lại bếp, cô thấy Hoắc Trường Uyên đang đứng trước bồn nước, xắn cao tay áo, để nước chảy ồ ồ.

Cô chột sững người.

Lần từ dưới quê lên và đồng ý hẹn hò, Hoắc Trường Uyên cũng từng rửa bát cho cô.

Sự sững sốt của lần ấy vô cùng lớn rồi. Có điều khi tận mắt bắt gặp lại cảnh này, cảm giác ngỡ ngàng của cô vẫn không thuyên giảm. Một tổng giám đốc cao ngạo lại tình nguyện làm một việc mà không nhiều người đàn ông thèm làm..

Lâm Uyển Bạch đi tới, cơ thể đã tự có ý thức của nó.

Cô từ phía sau vòng tay ôm lấy anh.

Vòng hông trắng kiện, Lâm Uyển Bạch phải rất nỗ lực mới có thể ôm chặt, cảm nhận cơ thể rắn rỏi và nhiệt độ của anh.

Hoắc Trường Uyên nghiêng người nhìn cô, khẽ đáp: "Còn hai cái đĩa nữa là xong rồi."

Lâm Uyển Bạch không nhúc nhích, càng ôm anh chặt hơn một chút, thậm chí còn áp mặt lên lưng anh, cọ qua cọ lại nhẹ nhàng.

"Đừng có dụ dỗ anh nhé?" Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt.

Khi âm cuối cùng kết thúc, khuỷu tay anh cũng cử động, theo đà kéo tay cô xuống dưới.

Qua lớp quần áo, Lâm Uyển Bạch cảm nhận được sức mạnh của anh đang thức tỉnh.

Gò má hơi ửng hồng, cô vội buông tay ra một chút. Cấn mỗi một lúc lâu, cuối cùng cô không nhịn được, hỏi lên tiếng lòng bứt rứt bấy nay: "Hoắc Trường Uyên, à... anh thật sự chỉ có thể... với em?"

"Em nghe ai nói!" Hoắc Trường Uyên khựng lại.

"Bác sỹ Tần đó..." Lâm Uyển Bạch thật thà kể: "Không phải anh ấy cố tình nói với em đâu! Là có một lần em vô tình nghe điện thoại của anh..."

"Em còn từng nghe lén điện thoại của người khác cơ à?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

"Không phải nghe lén!" Lâm Uyển Bạch xấu hổ giải thích: "Là không cẩn thận. Lúc giúp anh treo quần áo, nó rơi từ trong túi áo ra, lúc em nhặt lên thì chạm vào... Rốt cuộc có đúng như vậy không?"

Cuối cùng, cô vẫn gạn hỏi.

Hoắc Trường Uyên đáp cứng ngắc: "Em còn hỏi!"

Lần này, anh thẳng thừng ấn tay cô xuống xuống bằng đôi bàn tay còn ướt nước.

Lâm Uyển Bạch co rụt lại, không dám nói thêm câu nào, mí mắt sụp xuống, run rẩy.

Hoắc Trường Uyên nhìn ngon đèn đường sáng lên bên ngoài, nhíu mày: "Khi nào tên tiểu quỷ kia mới đi?"

"À..."

"Nó không đi?"

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, ấp úng: "Có vẻ là như vậy... Tối nay nó sẽ ở lại đây, nhanh nhất cũng phải sáng mai anh Yến Phong mới qua đón nó..."

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên đen tới cực điểm.

Khi họ từ trong bếp đi ra, thằng nhỏ trong phòng khách đã dụi mắt: "Tiểu Bạch, con buồn ngủ rồi!"

"Được, cô dỗ con ngủ nhé!" Lâm Uyển Bạch đành đi qua.

"Đợi nó ngủ rồi thì em qua tìm anh!" Hoắc Trường Uyên bất ngờ hạ giọng nói một câu.

"Vậy sao được!" Lâm Uyển Bạch quay người lại, nhíu mày: "Anh Yến Phong gửi con ở đây để em chăm sóc. Nói gì nó cũng là trẻ con, sao có thể bỏ nó một mình ở nhà..."

Dù nói thế nào, đã hứa rồi cô vẫn phải có trách nhiệm.

Cô cấn môi, nhìn anh với vẻ lấy lòng: "Ngày mai em ở bên anh được không?"

Hoắc Trường Uyên im lặng một lúc rồi buông một câu: "Biết rồi."

"Em tiền anh nhé?"

Thấy anh quay người định đi, Lâm Uyển Bạch vội nói.

Hoắc Trường Uyên chau mày từ chối: "Không cần đâu, đỡ nó đi!"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, thằng bé ngáp ngủ đã chỵ tới bên cạnh cô.

Nhìn bóng hình cao lớn đã đi ra tới cửa, cô vẫn hơi bất ngờ. Cô những tưởng anh sẽ khó chịu, không ngờ anh đồng ý dễ dàng như vậy.

Thằng bé quần lầy cô đòi ngủ, Lâm Uyển Bạch không quan tâm được nhiều nữa, dẫn nó vào trong phòng.

Còn khi cô quay đi, Hoắc Trường Uyên đang thay giày đã lẳng lặng lấy luôn chiếc chìa khóa đặt trên túi xách của cô.

Trong đêm khuya khoắt, tiếng thở đều đều.

Loáng thoáng có động tĩnh gì đó rất khẽ, như thực như mơ.

Âm thanh đó mỗi lúc một gần thêm, rơi xuống nền đất. Sau đó bả vai hờ ngoài chăn của cô được ai nắm chặt. Cô mơ màng mở mắt ra, đập phải đôi mắt sâu hút ấy.

Lâm Uyển Bạch tròn trĩnh mắt: "Anh..."

~Hết chương 135~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136

"Hoắc Trường Uyên, sao anh lại..."

Lâm Uyển Bạch sững sốt, chỉ tay vào anh, không còn chút ngái ngủ nào nữa.

Rõ ràng cô đã nhìn thấy anh đi về phía cửa ra vào, hơn nữa trước khi ngủ cô còn đi loay quanh một vòng. Cửa lớn đóng chặt, anh cũng đã rời đi, sao bây giờ lại đột ngột xuất hiện bên giường cô, hơn nữa lòng bàn tay còn nắm chặt vai cô chứ.

Hoắc Trường Uyên không có ý giải thích, đôi mắt u tối còn đen hơn cả bầu trời đêm ngoài kia.

Anh cúi người xuống, cố tình phả hơi từ mũi lên đôi má của cô: "Ồ đây hay ra phòng khách, em tự chọn đi."

"..." Lâm Uyển Bạch sững sốt.

"Vậy thì ở đây!" Hoắc Trường Uyên thẳng thừng vươn tay tới.

Thấy anh thật sự không đùa giỡn, liếc nhìn đứa trẻ vẫn đang nằm say ngủ bên cạnh, Lâm Uyển Bạch vội vàng ra hiệu: "Dừng..."

Thật sự làm gì đó trước mặt con nít, cô e sau này sẽ có bóng ma tâm lý.

Vừa nói xong, cô liền bị Hoắc Trường Uyên bế bổng lên, động tác rất khẽ, rất nhanh, cả quá trình không hề làm đứa nhỏ bên cạnh thức giấc, trong chớp mắt đã đi gần ra khỏi phòng ngủ.

Cho đến khi cánh cửa bị đóng lại, Lâm Uyển Bạch mới dám nói lớn hơn một chút: "Hoắc Trường Uyên, anh đi rồi cơ mà, vì sao lại... Um!"

Cô nói quá nhiều rồi!

Hoắc Trường Uyên hôn lên môi cô một cách chuẩn xác, lấy đầu lưỡi chặn câu nói của cô lại.

Anh vừa kịch liệt vừa khao khát, khí thể như muốn nuốt chửng cô vào bụng vậy.

Anh nói anh nhớ cô đến đau cả tay không phải là trêu đùa. Ba ngày đi công tác, tối nào anh cũng không yên ổn, nín nhịn khó chịu. Anh phát hiện hình như mình còn khao khát cô hơn cả lúc trước nữa.

Khó khăn lắm mới kết thúc công việc để trở về, sao anh có thể để một thằng tiểu quý phá hoại chuyện tốt của mình chứ.

Huống hồ, anh cũng đợi không kịp nữa, nhìn cả một buổi chiều đã là giới hạn của anh rồi.

Sofa phải gánh sức nặng của hai con người, lún hẳn xuống. Lâm Uyển Bạch cảm giác như mình không được nằm trên một vật thể nào vậy, cảm giác rõ nét duy nhất chính là nguồn sức mạnh trắng kiện của anh.

Những tiếng sột soạt vang lên, quần áo ngủ biến mất rất nhanh.

Hoắc Trường Uyên cúi mặt thì thầm bên tai cô: "Lát nữa em nhỏ tiếng một chút, đánh thức tên tiểu quý đó anh không chịu trách nhiệm đâu."

"..." Lâm Uyển Bạch xấu hổ không chịu được.

Cô nhìn thấy anh biến ra một cái bao cao su trong tay, thuần thục mở ra.

Một giây sau, cả người cô cứng đờ.

Cô suýt nữa hét lên thành tiếng, nghĩ tới những lời anh nói lại lập tức lấy tay bịt chặt miệng lại, sợ bật ra tiếng động gì sẽ đánh thức thằng bé. Mí mắt cô đã nhuộm một lớp đỏ hồng mỏng manh, đáng vẻ vừa đau khổ vừa khó chịu.

Hoắc Trường Uyên cười gian xảo, tiếp tục thì thầm: "Nhớ anh không?"

Lâm Uyển Bạch không trả lời, nhắm mắt lắc đầu.

"Uyển Uyển, có nhớ anh không?"

"Có nhớ anh không?"

Trong đêm khuya yên ắng, giọng khàn phát ra từ cổ họng anh cực kỳ mê hoặc.

Lâm Uyển Bạch dần dần không kiểm soát nổi mà chìm đắm, run rẩy bật ra một câu: "Muốn..."

Hoắc Trường Uyên hoàn toàn điên cuồng.

...

Thứ Hai, ngày làm việc.

Tuy vừa mới kết thúc một kỳ nghỉ cuối tuần nhưng trông Lâm Uyển Bạch có vẻ chỉ càng mệt mỏi hơn.

Buổi tối ngày Hoắc Trường Uyên đi công tác về, mở cửa lên vào lúc nửa đêm, hành hạ cô tới gần sáng. Hôm sau là Chủ Nhật, tuy rằng thằng bé được đón về nhưng anh vẫn không tha cho cô. Cô bị ấn lên giường không có kết thúc...

Vật vả tới giờ tan làm, Lâm Uyển Bạch đi từ trong thang máy ra.

Bên ngoài tòa nhà văn phòng có hai cái bóng quen thuộc đang chờ đợi. Cô ngạc nhiên: "Anh Yến Phong? Tiêu Vân Tranh?"

"Lần trước bị em cho leo cây, hôm nay tới đây chặn đường em luôn!" Tiêu Vân Tranh uể oải nói.

"O..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

Tiêu Vân Tranh bĩu môi vẻ không vui lắm: "Anh đặt chỗ ở nhà hàng xong rồi, không được viện lý do từ chối! Chúng ta lâu lắm không ăn với nhau một bữa rồi. Lâm Uyển Bạch, em đừng làm anh mất hứng!"

"Thôi được rồi!" Ngẫm nghĩ một chút, cô đành gật đầu.

Dù sao lần trước cũng là mình bùng hẹn, còn không đi cô sẽ rất áy náy.

Có điều cô vốn đã hẹn Hoắc Trường Uyên tối nay cùng ăn cơm. Bứt rứt giấy lát, cô rút di động ra: "Vậy anh đợi em gọi một cuộc điện thoại đã!"

Cô gọi vào số anh, có chuông nhưng mãi không thấy ai bắt máy.

Lâm Uyển Bạch nhớ ra chiều nay có gọi điện, anh nói hình như chập tối có một cuộc họp. Cô nghĩ chắc chắn là anh vẫn chưa xong họp nên không tiện nhận điện. Cô soạn một tin nhắn gửi qua, nói với anh mình đi chơi với bạn.

Vừa bỏ di động xuống, cô đã bị Tiêu Vân Tranh kéo thẳng lên xe.

Nơi họ dùng bữa là một nhà hàng cao cấp, chỉ nhìn cách trang trí và thái độ phục vụ cũng biết chắc là do Tiêu Vân Tranh đặt chỗ.

Căn phòng VIP to nhất chỉ có ba người họ ngồi, rõ ràng cực kỳ trống vắng. Nhưng họ lại gọi rất nhiều món, gần như bày kín chiếc bàn xoay.

Lâm Uyển Bạch chọn hai miếng thịt tôm hùm, bị mùi mù tạc làm cho suýt sặc. Phải uống hai hộp nước vào cô mới bình ổn lại được, ngược mắt lên phát hiện Tiêu Vân Tranh ngồi đối diện có vẻ khang khác. Một người bình thường nhiều chuyện nhất hôm nay lại nói rất ít, hình như còn có tâm sự.

"Anh ấy sao vậy?" Cô bất giác hỏi.

"Không có chuyện gì nghiêm trọng, buồn tình thôi." Yến Phong cười cười.

Lâm Uyển Bạch sững sốt như một người vừa phát hiện ra châu lục mới: "Tiêu Vân Tranh cũng có người thích?"

"Sao hả, Lâm Uyển Bạch, anh không được thích ai hay sao?" Tiêu Vân Tranh nghe xong lập tức phật lòng.

"À, vậy thì không..." Lâm Uyển Bạch vội xua tay, trong lòng ngược lại có suy nghĩ khác.

Bỏ qua thân phận lính cần vụ trước kia, khi gặp lại anh ấy, anh ấy là Vân thiếu, ấn tượng gián tiếp tạo cho cô là hình tượng một công tử ăn chơi. Nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, trước kia khi còn làm ở hộp đêm, cô thường xuyên gặp anh ấy nhưng bên cạnh anh ấy rất ít khi có phụ nữ.

Thì ra anh ấy đã có người trong lòng.

Nhìn thấy anh ấy khẽ vắn về mặt Phật trên sợi dây chuyền đeo cổ, nghĩ tới chuyện hình như anh ấy luôn mang theo nó bên người, cô hiểu ra và hỏi: "Tiêu Vân Tranh, mặt Phật này của anh không lẽ là người trong lòng anh tặng?"

Tiêu Vân Tranh nhún vai, không hề phủ nhận.

"Lúc ấy nó nói với anh, đối phương sắp về nước rồi." Yến Phong bật cười xen vào.

"Vậy phải là chuyện tốt rồi! Vì sao trông anh ấy cứ buồn rầu vậy?" Lâm Uyển Bạch tỏ thái độ nghi hoặc, nhưng cũng không khó đoán: "Em hiểu rồi... Là anh thích người ta, nhưng người ta không thích anh sao?"

Nhìn thấy sắc mặt Tiêu Vân Tranh sầm xuống, cô chắc chắn thêm về suy nghĩ của mình.

Sau đó, họ không còn nhắc tới chủ đề này nữa, mà nói những câu chuyện khác để không khí thú vị hơn.

Ăn được nửa chừng, Lâm Uyển Bạch đi vào nhà vệ sinh.

Khi quay lại phòng, cô phát hiện Yến Phong vừa bỏ đi động của mình xuống, nhìn thấy cô bèn giải thích: "Ban nãy Hoắc tổng gọi tới, anh nhận máy."

"Hả?" Lâm Uyển Bạch sững người.

"Anh thấy đã gọi hai lần, chắc có chuyện gì gấp nên nhận giúp em." Yến Phong nhìn sắc mặt cô, nói tiếp: "Anh bảo em đi vào nhà vệ sinh rồi, lát nữa sẽ báo lại em."

Thật câu nói này nửa thật nửa giả.

Yến Phong cố tình bắt máy. Từ sau lần đánh nhau với Hoắc Trường Uyên dạo trước, anh vẫn luôn lo lắng cho cô, luôn có cảm giác sẽ có chuyện mình không mong muốn xảy ra, thêm nữa là muốn thăm dò họ, càng muốn biết phản ứng của cô.

Thấy cô nắm chặt di động, vội vàng chạy ra ngoài, ánh mắt Yến Phong tối hắc đi...

~Hết chương 136~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137

Lâm Uyển Bạch không muốn chần chừ một giây nào, lập tức gọi lại.

Đầu kia bắt máy rất nhanh, cô vô thức đứng thẳng dậy: "Alô?"

"Hoắc Trường Uyên, anh nghe rõ không?"

Mãi không có ai đáp lại, cô hỏi với vẻ ngờ vực.

Đợi thêm vài giây, cuối cùng mới có một câu nói trầm trầm vọng tới: "Em đang ở đâu!"

"Em ra ngoài ăn cơm..." Lâm Uyển Bạch rút vai lại, không dám giấu giếm gì anh: "Với anh Yến Phong, còn có Văn thiếu!"

Cô đặc biệt nhấn mạnh câu cuối cùng, tỏ rõ thái độ rằng cô không ra ngoài riêng lẻ cùng Yến Phong.

"Anh đồng ý chưa?" Hoắc Trường Uyên vẫn hạ thấp giọng.

Cho dù cách nhau đường truyền điện thoại, cô vẫn cảm nhận được sự không vui của anh, Lâm Uyển Bạch lí nhí giải thích: "Lúc trước em có gọi điện cho anh, nhưng gọi mãi anh không bắt máy, về sau em có nhắn tin cho anh mà..."

Hoắc Trường Uyên trở nên trầm mặc.

"Em chỉ đi ăn với hai anh ấy thôi, sẽ về nhanh mà..."

Lâm Uyển Bạch cắn môi, khi lên tiếng giọng có chút lầy lờn: "Tối nay, em đến với anh nhé?"

Tuy rằng cảm giác hai chân không thể khép chặt lại rất đáng sợ, cô thật lòng muốn được nghỉ ngơi nhưng vẫn liều mạng.

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên lại phản ứng rất bình thản: "Nói sau đi, anh tiếp khách đây."

Ồ!

Lâm Uyển Bạch nhìn màn hình di động sau khi bị ngắt máy, chống tay lên trán.

Không giống trước đó anh chỉ không vui khi bị thằng nhỏ quấy rầy, rõ ràng bây giờ anh đang giận.

Cô nhớ tới câu thoại kinh điển trong một bộ phim điện ảnh nào đó, nhẩn mặt lại.

Hoắc tổng rất giận dữ, hậu quả rất nghiêm trọng...

Trở về phòng không lâu thì bữa cơm của họ cũng kết thúc. Hôm nay Tiêu Văn Tranh đã uống rượu nên anh ấy tìm tài xế lái thuê. Yến Phong chỉ uống trà nên phụ trách đưa cô về nhà.

Ánh đèn trong tiểu khu đã sáng lên, Lâm Uyển Bạch để ý thấy chiếc Land Rover màu trắng biển năm con 8 vẫn chưa xuất hiện.

Sau khi xe dừng hẳn, Yến Phong ngáp ngừng định nói gì đó.

Anh nhíu mày, cuối cùng vẫn lên tiếng: "Tiểu Uyên, lần trước anh có nói với em về chuyện dọn khỏi khu này, em suy nghĩ thế nào rồi?"

"Tạm thời em không muốn đi ạ." Lâm Uyển Bạch lắc đầu, áp ứng: "Chỗ này khá gần công ty của em, em ở cũng quen rồi, hơn nữa tiền phòng còn chưa đến kỳ thanh toán..."

Yến Phong yên lặng ngồi nghe, dường như mỗi lý do của cô đều có vẻ giống viện cớ.

"Tiểu Uyên." Anh nhíu mày, trầm ngâm giây lát mới lại lên tiếng: "Lần trước về nhà Châu Châu có nói với anh, nhìn thấy em và chú sống ở đối diện hôn nhau, em và Hoắc tổng..."

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

Thì ra vẫn bị thằng bé nhìn thấy, thật không hay chút nào.

Họ đâu chỉ hôn nhau, còn làm chuyện không thể miêu tả kỹ càng, hơn nữa còn làm suốt cả đêm...

Nhìn thấy ánh mắt gấp gáp và quan tâm của Yến Phong, Lâm Uyển Bạch giải thích: "Bọn em đang hẹn hò."

"Hẹn hò? Em và Hoắc Trường Uyên?" Yến Phong sững sờ.

Có vẻ vì quá bất ngờ, anh thậm chí còn không gọi là "Hoắc tổng" như mọi khi.

"Vâng." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Khỏe miệng Yến Phong giật giật, nhất thời không kịp tiêu hóa thông tin này. Anh nhìn thấy cô gật đầu, bờ mí sụp xuống run rẩy, hoàn toàn là dáng vẻ của một cô gái đang yêu.

"Anh Yến Phong, cũng không còn sớm nữa, em lên nhà đây." Lâm Uyên Bạch đã tự tháo dây an toàn: "Anh lái xe về chậm thôi, đi cẩn thận nhé!"

Rất lâu sau, Yến Phong mới bật ra một tiếng: "Được!"

Nhìn theo bóng cô biến mất ở cửa tòa nhà, anh vẫn không thể hoàn hồn trở lại.

Bây giờ cho dù không muốn Yến Phong vẫn phải thừa nhận, Tiểu Uyên của anh đã càng ngày càng xa rồi anh rồi.

Sau khi leo lên nhà, Lâm Uyên Bạch không tắm rửa ngay mà bò lên cửa sổ ngồi đợi, mãi vẫn không thấy chiếc Land Rover ấy.

Từng giây từng phút trôi qua, đến tận hơn mười giờ tối.

Cô bắt đầu gọi điện thoại cho Hoắc Trường Uyên, lần này không phải không có ai nghe mà vừa "tút" một tiếng thì đã có người ngắt máy, khi gọi lại thì vẫn tình trạng như vậy.

Lần này Lâm Uyên Bạch hoang mang thực sự, cứ đi đi lại lại trong phòng.

Ngẫm nghĩ một chút, cô chỉ còn cách bấm bụng gọi cho một người khác: "Àlo, trợ lý Giang ạ? Tôi là Lâm Uyên Bạch, anh đang ở cùng với Hoắc Trường Uyên phải không..."

...

Nửa tiếng đồng hồ sau, taxi dừng lại trước cửa hộp đêm.

Lâm Uyên Bạch cảm lấy chỗ tiền lẻ được trả lại rồi vội bước chạy vào trong. Ra khỏi thang máy, cô lần theo số phòng mà Giang Phóng nói, nhanh chóng tìm được.

Cửa phòng mở hé, bên trong đang có tiếng hát vọng ra.

Có rất nhiều người, cả nam lẫn nữ, mùi rượu và mùi thuốc lá trộn lẫn vào nhau. Lâm Uyên Bạch đi vào trong, cố gắng kiểm tìm Hoắc Trường Uyên trong không gian u tối. Đi được một nửa, trước mắt bỗng có thêm một cái bóng.

"Ồ! Tôi còn tưởng mình nhìn nhầm chứ!"

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu lên lập tức bắt gặp đôi mắt hoa đào đó: "Bác sỹ Tần..."

Dường như chỉ cần cời chiếc áo blouse trắng đó ra là anh ấy sẽ trở về với hình tượng một công tử ăn chơi trác táng. Cứ thay đổi thân phận liên tục như vậy quả thật khiến người ta không thể thích ứng. Nhưng cô bất chợt nhớ tới cảnh tượng đã nhìn thấy ở dưới nhà cô bạn Tang Hiểu Du. Nếu không phải vì bây giờ đang không tiện, cô nhất định phải hỏi rõ ràng.

"Cô Lâm chạy tới đây làm gì vậy?" Tần Tư Niên nhìn thấy cô, có vẻ rất kinh ngạc.

"À, tôi tìm Hoắc Trường Uyên..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập.

"Tìm Trường Uyên? Lần trước gặp, chẳng phải cô nói không có quan hệ với cậu ấy sao?" Tần Tư Niên nhướn cao mày, cố tình nói. Thấy cô đỏ mặt, anh ấy bèn bật cười xua tay: "Được rồi, không chọc cô nữa, cậu ấy ở kia!"

Nhìn theo hướng ấy, cô quả nhiên nhìn thấy Hoắc Trường Uyên ngồi xoay lưng lại.

Lâm Uyên Bạch thờ phào nhẹ nhõm, bên cạnh anh không có cô gái nào, chỉ có Giang Phóng.

Cô nghiêng người đi tới, Giang Phóng thấy cô lập tức đứng dậy: "Cô Lâm!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu, ngồi xuống cạnh anh.

Hoắc Trường Uyên chỉ hờ hững liếc nhìn cô một cái, rồi lại tiếp tục hút thuốc, cố tình coi cô như không khí.

"Hoắc Trường Uyên..."

Cô dè dặt gọi một tiếng, rồi lại thận trọng hỏi: "Anh vẫn còn giận à?"

"Con mắt nào của em nhìn thấy anh đang giận?" Hoắc Trường Uyên hừ lạnh một tiếng.

"..." Bên mắt nào cũng thấy cả.

Thấy anh vừa hút hết một điếu thuốc lại định rút thêm điếu nữa, cô buộc phải giữ tay anh lại: "Anh đừng hút thuốc nữa, uống chút nước đi!"

Hoắc Trường Uyên ném chiếc bật lửa lên mặt bàn, đúng là không hút nữa nhưng vẫn lò cò đi.

"Hoắc tổng không để tâm đến em, hay là qua đây chơi xúc xắc với mấy anh đi?"

Bên cạnh có người cười trêu chọc ghé sát tới. Nhưng chưa chạm được vào cô, Tần Tư Niên đã giơ chân đá một cái: "Qua bên kia, muốn chết hả!"

"Mình đùa ấy mà!" Đối phương dĩ nhiên sẽ hiểu ngay, vội cười ha ha: "Cô gái, muốn dỗ đàn ông vui quá đơn giản đi, hát cho Hoắc tổng nghe một bài!"

"Thôi bỏ đi, nếu buổi vui này của chúng ta còn muốn tan thì đừng bắt cô đây hát!" Tần Tư Niên lập tức nói.

"..." Lâm Uyển Bạch mất mặt.

"Ai nói vậy!" Có người bắt bình thay cô, là Giang Phóng đứng bên: "Tôi từng nghe cô Lâm hát rồi, không, là ca kịch, kịch Hoàng Mai, cực kỳ hay luôn!"

Trước kia khi đến thành phố S công tác, dưới lời đề nghị của quản lý, Lâm Uyển Bạch đích thực từng hát qua...

Sau câu nói ấy, tất cả mọi người trong phòng đều tập trung sự chú ý lên người cô, đều hô hào muốn nghe, hơn nữa còn gọi sẵn, đưa luôn cả micro cho cô.

Lâm Uyển Bạch như một con vịt bị khiêng lên giá nướng.

Cô liếc nhìn Hoắc Trường Uyên ngồi bên cạnh, thấy anh không buồn ngược lên, đành phải đứng dậy đi về phía màn hình. Cô không hề chú ý thấy, một đôi chân dài cũng đồng thời đưa ra khi cô cất bước.

"Rầm..."

Lâm Uyển Bạch ngã sòng soài.

~Hết chương 137~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138

Một âm thanh rất lớn vang lên.

Những người trong phòng vốn đang đứng hết lên hô hào cô, lúc này đều ngây ngốc cả.

Dưới sàn trải một lớp thảm lông dài, giẫm lên mềm mại, không đến mức bị ngã quá đau, nhưng ngã như vậy trước mặt bao nhiêu người là rất mất mặt, cũng may cô mặc quần dài, nếu là váy ngắn kiểu gì cũng hở hết sạch.

Lâm Uyển Bạch thê thảm bò dưới đất, thật sự muốn cắm mặt vào tấm thảm luôn cho xong.

Một cánh tay rắn chắc chìa ra trước mặt, nhắc cô lên nhẹ nhàng như nhắc một chú chim.

Giang Phóng là người tỉnh lại sớm nhất, vội tiến lên hỏi: "Cô Lâm, cô không sao chứ!"

"Đứng lên xem có bị thương chỗ nào không? Tôi là bác sỹ, có vấn đề gì cứ nói với tôi." Tần Tư Niên đỡ cô xong cũng đứng dậy.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu, tỏ ý không sao.

Nhìn thấy phía xa có người vẫn há hốc miệng chưa thể khép lại, cô thật sự xấu hổ muốn chết.

"Thật ngại quá, tôi ngã làm hỏng micro rồi..."

Chiếc micro tan thành hai nửa, Lâm Uyển Bạch nhìn một Hoắc Trường Uyên im lặng không nói, xua tay tỏ ý với mọi người: "À, tôi cũng xin lỗi, thật ra tôi không biết hát ca kịch gì đâu..."

Nghe cô nói vậy, những người trong phòng đều ngẩn ra, sau đó lập tức bật cười. Có người vì muốn làm cho bầu không khí sôi nổi trở lại, còn cố tình trêu chọc rằng cô không biết hát nên mới căng thẳng đến vậy.

Ngược lại, Giang Phóng ban nãy bắt bình thay cô làm mặt không cam tâm: "Cô Lâm, rõ ràng cô hát rất..."

Những lời sau đó khi nhận được một ánh nhìn lạnh lùng quét qua từ phía sếp đã lập tức ngưng lại.

Trên màn hình đã đổi sang một bài nhạc thịnh hành khác. Thấy mọi người trong phòng đã chú ý sang chuyện khác, Lâm Uyển Bạch thở phào, ngồi xuống không bao lâu, cô vẫn đứng lên: "Tôi vào nhà vệ sinh một chút..."

Vào trong rồi, cô mới dám giơ tay ôm cằm.

Ban này ngã đến tê dại, chỉ là không thể hiện ra.

"Có bị thương ở đâu không?"

Bất thành linh, có một giọng nam trầm vang lên.

Chỉ có điều, ngữ khí ấy quá lạnh quá cứng nhắc, dường như chủ nhân của nó thật ra cũng chẳng tình nguyện hỏi câu này cho lắm.

Lâm Uyển Bạch ngước mắt lên liền nhìn thấy một bóng hình cao lớn xuất hiện phía sau qua gương, cao hơn cô hẳn một cái đầu.

Cô quay người lại, nhìn về phía cửa, có chút hoang mang: "Hoắc Trường Uyên, sao anh... đây là nhà vệ sinh nữ mà!"

Hoắc Trường Uyên vẫn không buồn đoái hoài như lúc trước. Anh thẳng thừng ngồi xuống, vén gấu quần bò của cô lên. Hai đầu gối hơi tím lại, nhưng cũng không phải là quá nghiêm trọng, có lẽ sau ngày mai sẽ bớt thâm hơn.

Anh rút tay về, đứng lên lại.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, không nhịn được nhỏ giọng hờn trách: "... Anh cố tình!"

Hôm nay cô đi giày đế bằng, khả năng tự vấp ngã gần như bằng không. Cộng thêm việc cô đi ngang qua trước mặt anh, khi ngã đã rất chắc chắn là do chân anh chia ra. Đây rõ ràng là hành động của một đứa trẻ mà...

"Ai bảo em hát cho người ta?" Hoắc Trường Uyên không phủ nhận, hừ một tiếng lạnh lùng.

"..." Thôi được rồi, họa do cô gây ra.

Lâm Uyển Bạch nhớ lại, trước kia anh từng nói, sau này chỉ được phép hát cho mình anh nghe.

Thấy cô có vẻ không bị gì nghiêm trọng, Hoắc Trường Uyên dứt hai tay vào túi, quay người đi ra ngoài.

Thấy vậy, Lâm Uyển Bạch cũng rào bước bám theo.

Khi đi ra, bắt gặp một nữ nhân viên đi vào, bất chấp sự xấu hổ, cô chạy bước nhỏ đuổi theo bóng hình cao lớn phía trước. Nhưng anh không quay về phòng mà đi thẳng ra thang máy.

Như vậy cũng tốt, ban này bị ngã một cú trước mặt bao người, cô cũng chẳng còn mặt mũi nào quay về nữa.

Thang máy từ từ đi xuống, Lâm Uyển Bạch nhìn sang người đàn ông bên cạnh.

Hai tay anh vẫn dứt túi, cô chỉ có thể giật giật cổ tay áo của anh, dè dặt: "Hoắc Trường Uyên, anh đã bớt giận chưa?"

"Chưa." Hoắc Trường Uyên lạnh nhạt buông một chữ.

"..." Lâm Uyển Bạch ghen lời.

Đúng lúc này, thang máy tới nơi, từ từ mở ra, những người đợi bên ngoài cũng ủa vào.

Hoắc Trường Uyên vẫn sải bước đi trước. Anh cao lớn chân dài, bước một bước là đi khá xa, lại không định chờ cô, nên chẳng mấy chốc đã cách nhau một quãng.

"S-ss..."

Lâm Uyển Bạch kêu lên thành tiếng.

Cùng với đó cô cũng ngồi sụp xuống ôm lấy đầu gối ban này bị ngã, làm ra vẻ đau khổ.

Cô len lén nhìn, bóng dáng cao lớn trong tầm mắt vẫn rất lạnh nhạt, hoàn toàn không có ý dừng lại.

Cô hơi sầu sã, đáng nhẽ phải diễn giống hơn chút mới phải...

Đại sảnh người ra người vào tấp nập, Hoắc Trường Uyên đi tới đâu cũng dễ dàng thu hút sự chú ý của người khác. Lúc hai người từ trong thang máy đi ra đã có ánh mắt phóng qua. Lúc này nhìn thấy cô cố tình ngồi sụp xuống, còn anh thì thần nhiên như không, họ như đang giễu cợt cô định giờ trò mèo nhưng không thành.

Lâm Uyển Bạch đỏ bừng mặt.

Đang chuẩn bị rầu rĩ tự đứng lên thì trước mặt có thêm một cái bóng.

Cả người cô lập tức nhẹ bẫng, cô được anh bế bổng lên rồi đi thẳng ra cửa.

Lâm Uyển Bạch vô thức vòng hai tay ôm lấy cổ anh, mặt càng đỏ lựng, ngoài sự xấu hổ còn có sự ngượng ngùng.

"Em sai rồi..."

Đôi mắt u tối đó liếc qua, tự biết mình đuối lý, cô chủ động thừa nhận sai lầm: "Lần sau nếu còn có chuyện này xảy ra, trước khi đi với các anh ấy, em nhất định sẽ hỏi ý kiến anh!"

Đáp lại cô là một tiếng hừ bật ra từ mũi Hoắc Trường Uyên.

Nhưng tốt hơn lúc trước nhiều rồi, sắc mặt anh không còn quá căng thẳng nữa.

Hoắc Trường Uyên không uống rượu nên tự lái xe đưa cô về. Dọc đường, hình như anh còn gửi tin nhắn báo cho Giang Phóng là mình đã đi trước.

Đêm xuống đường không tắc, họ về tới nhà khá nhanh. Sau khi đỗ xe xong, hai người một trước một sau bước xuống. Lần này anh không cố tình bỏ cô lại nữa, chỉ là đi tận tới nhà rồi, anh vẫn không nói câu nào, tự động mở cửa.

Lâm Uyển Bạch đành mặt dày theo anh vào trong.

"À, anh đi tắm trước đi..." Đóng cửa lại, cô đứng vuốt vuốt mái tóc dài.

Hoắc Trường Uyên cời áo khoác xuống, đi vào phòng tắm, tiếng nước chảy ồ ồ vang lên.

Lâm Uyển Bạch phòng má, nhún vai rồi thở hắt ra.

Một tiếng đồng hồ sau, trong ánh đèn âm áp của phòng ngủ, hai người họ đều đã lần lượt tắm rửa xong. Hoắc Trường Uyên ngồi trên chiếc ghế đơn bên cạnh, hong quần khăn tắm, hai chân vắt chéo, ngón tay kẹp điều thuốc, dáng vẻ thuần thực.

Ngoài cửa có cái bóng lén la lén lút.

Lâm Uyển Bạch đang che loa điện thoại đi, hạ thấp giọng nói: "Cá nhỏ, cậu chắc chắn... cách này có tác dụng chứ?"

"Thì cứ thử xem!" Tang Hiểu Du đáp trong cơn buồn ngủ.

Ngắt điện thoại rồi, Lâm Uyển Bạch nhìn về phía cái bóng bên cửa sổ, đầy áp lực.

Ai cũng bảo đồ con gái không dễ dàng...

Rõ ràng đồ đàn ông vui mới khó!

Cô hít sâu một hơi, dường như đã quyết định điều gì đó, tiến thẳng vào trong.

Thấy cô ngồi xuống trước mặt mình, ngẩng đầu lên ngoan như cún con, Hoắc Trường Uyên hỏi: "Em làm gì vậy?"

Lâm Uyển Bạch im lặng, chỉ liếm môi.

Nghĩ tới việc mình sắp làm, tim cô đập nhanh tới mức gần như sắp bắn ra khỏi lồng ngực.

Dưới cái nhìn của anh, cô vươn bàn tay nhỏ ra, tháo chiếc khăn tắm của anh, đầu ngón tay có phần run rẩy. Như sợ mình sẽ lùi bước, cô quyết tâm cắn đầu lưỡi tới bước cuối cùng.

Sau đó, cô cúi đầu...

~Hết chương 138~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139

Có lẽ là mười phút, hoặc lâu hơn nữa...

Khi Lâm Uyển Bạch ngẩng lên, đầu óc vẫn còn mơ màng.

Tới bây giờ cô vẫn không dám tin, mình lại dám to gan lớn mật làm chuyện như vậy. Ban nãy trên đỉnh đầu vọng xuống âm thanh bật ra từ cổ họng anh, cô hồi tưởng lại vẫn cảm thấy cả trái tim nóng bừng lên.

Trong miệng ngập đầy mùi vị của anh, mãi không thể tan đi.

Xấu hổ không tưởng được, Lâm Uyển Bạch cuống quýt kéo chiếc khăn tắm giặt xuống ban nãy lên, đắp lại vào hông anh rồi có ý định chạy trốn.

Nhưng sao cô có thể được như ý, một cánh tay đã kịp thời giữ chặt cô lại.

Chỉ trong khoảnh khắc, cô đã bị bế ngồi lên đùi anh, toàn bộ là một sức mạnh kim kẹp. Cô hoảng loạn ngẩng đầu, đập mắt vào là ánh nhìn u tối ấy. Bây giờ cô mới bàng hoàng phát hiện ra trong đó toàn là sóng dữ, dường như anh vẫn còn đang đắm chìm trong dư âm của sự kích thích.

Lâm Uyển Bạch run rẩy né tránh nhưng nhanh chóng bị anh giữ chặt lấy cằm, ép cô nhìn vào mắt mình.

"Dám làm không dám chịu?"

Giọng nói hơi khàn, Lâm Uyển Bạch bối rối: "Em..."

"Ai dạy em?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

"À..." Cô ấp úng.

"Tiểu yêu tinh!" Hoắc Trường Uyên bất ngờ mắng một câu rồi thu chặt cánh tay đặt trên eo cô lại: "Lại dám dỗ dành ông bằng cách này à? Hm?"

Đã làm rồi không thể chối cãi, Lâm Uyển Bạch đành bậm bưng hỏi: "Hoắc Trường Uyên, vậy anh... rốt cuộc đã nguôi giận chưa?"

Hoắc Trường Uyên không lên tiếng, nhưng ánh mắt rõ ràng đã tối đi nhiều.

Lâm Uyển Bạch có phần bối rối, cả người bất ngờ mất đi sức nặng mãnh liệt, cô bị anh bế thẳng lên đi về phía giường.

Gần như chỉ vài ba bước chân, họ đã ngã xuống giường.

Hoắc Trường Uyên một tay nâng mặt cô lên hôn. Giữa lúc môi lưỡi đan cài, anh cất giọng trầm trầm: "Muốn khiến anh nguôi giận, lát nữa em phải bán sức một chút!"

Ngươi giận ư?

Bây giờ anh không những hết giận, còn rất hưng phấn.

Trong âm thanh xé túi bao cao su xen lẫn tiếng thở dốc của hai người nam nữ...

...

Buổi trưa, đa số mọi người đều tới phòng trà nước.

Lâm Uyển Bạch chống tay lên má, màn hình máy tính đen ngòm soi rõ nét mặt bút rứt của cô.

Cô cảm chiếc di động vẫn chưa dứt vào ngăn kéo lên, gọi vào một số. Đầu kia bắt máy rất nhanh, trạng thái nhẹ nhõm khác hẳn với cô. Có thể nghe thấy tiếng lật giờ tài liệu và tiếng bút ký tên lên giấy sột soạt.

Lúc này đã là giờ nghỉ trưa mà anh vẫn chưa rảnh.

Đứng trên cao phải chịu được giá lạnh, Lâm Uyển Bạch thậm chí còn tưởng tượng được dáng vẻ của anh: Ngồi trên chiếc ghế tựa, một tay cầm điện thoại, một tay cầm bút mực ký tên, cô chột đau lòng.

"Nhớ anh à?"

Giọng nam trầm đột ngột vọng tới.

Cho dù cách nhau đường truyền điện thoại, Hoắc Trường Uyên vẫn có thể nhẹ nhàng chọc được cô.

"Còn lâu!" Lâm Uyển Bạch vội che loa đi, cũng may máy đồng nghiệp bà tám xung quanh không có mặt. Cô đỏ mặt giải thích: "Em có chuyện muốn nói với anh..."

"Ừ." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

"Ban nãy anh Yến Phong gọi điện thoại cho em..." Lâm Uyển Bạch bắt đầu lên tiếng về thăm dò.

"Lại phải đi gặp anh ta?" Còn chưa đợi cô nói hết câu, đầu kia đã hỏi thẳng.

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch thành thật đáp: "À, vì em đã hứa với anh, lần sau nếu có hẹn hai anh ấy, em nhất định sẽ hỏi ý kiến anh trước."

Chủ yếu là vì cô sợ chọc giận anh.

Dễ dằn ông vui tuyệt đối là chuyện khó nhất thiên hạ. Lần trước cô phải tốn rất nhiều sức mới dỗ được anh. Hơn nữa việc ấy cô cũng không muốn làm lại lần thứ hai nữa. Không đúng, không thể làm lại cả đời này!

Quả thực xấu hổ!

"Không cho phép!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng, cây bút trong tay chợt dừng lại.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, có chút khó xử, cố gắng nói tiếp: "Anh Yến Phong bay chuyến chập tới, em chỉ đi tiễn thôi, chẳng là sẽ về rất nhanh..."

"Anh ta quay về New York?" Nghe xong, Hoắc Trường Uyên khá ngạc nhiên.

"Vâng!"

"Thằng bé cũng đi theo?"

"Ừm."

Lâm Uyển Bạch nắm chặt di động, còn muốn lan man thêm vài câu nhưng đầu kia bất ngờ lên tiếng: "Anh biết rồi, em có thể đi."

Ngày sau đó, hình như có người gõ cửa đi vào báo cáo công việc, anh nói một câu "Anh bận rồi" sau đó cúp máy.

Lâm Uyển Bạch ngẩn người nhìn màn hình di động.

Trở mặt trước sau cũng nhanh quá đấy...

Được sự cho phép của Hoắc Trường Uyên, sau khi tan ca, Lâm Uyển Bạch ngồi taxi tới sân bay.

Khi cô đến nơi, bố con Yến Phong đã check-in xong, Tiêu Vân Tranh cũng đứng một bên, có vẻ đang nói lời tạm biệt.

Thấy cô đi tới, họ đều dừng lại cùng lúc.

Yến Phong khẽ thờ dãi: "Anh vốn còn định dẫn Châu Châu về nước ở một thời gian, không ngờ gia đình bỗng nhiên có người đổ bệnh. Ông muốn gặp cháu nội, không còn cách nào khác, đành phải về ngay!"

Lâm Uyển Bạch gật đầu. Từ trước đó khi Yến Phong chuyển trọng tâm sang Mỹ, cả nhà anh cũng di dân sang đó theo.

Thằng bé lưng đeo túi sách buồn rầu, chạy qua nắm lấy tay cô lắc lắc: "Tiểu Bạch, cháu sẽ quay lại thăm cô sớm thôi, cô đừng quên nhớ cháu mỗi ngày nhé!"

"Được, cô sẽ nhớ cháu, ngày nào cũng nhớ!" Lâm Uyển Bạch mỉm cười hứa hẹn.

Yến Phong nhìn cô, trong ánh mắt như chất chứa ngàn vạn lời muốn nói, cuối cùng chỉ đúc kết thành một câu: "Tiểu Uyển, nhớ là có bất kỳ chuyện gì cũng gọi điện thoại cho anh nhé!"

"Vâng." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Họ nói chuyện thêm mấy câu thì loa thông báo bắt đầu nhắc nhở chuyến bay.

"Không còn sớm nữa, bọn anh phải qua cửa kiểm tra an ninh đây!" Yến Phong nhìn lên màn hình điện tử, sau đó không quên dặn dò: "Vân Tranh, giúp anh đưa Tiểu Uyển về nhé!"

"Anh yên tâm!" Tiêu Vân Tranh đồng ý.

Hai người họ nhìn mãi cho đến khi hai bố con Yến Phong qua cửa kiểm tra an ninh, vẫy tay tạm biệt rồi mới rời đi.

Vừa ra khỏi đại sảnh sân bay, Tiêu Vân Tranh bỗng gọi cô một tiếng.

"Lâm Uyển Bạch."

Lâm Uyển Bạch có phần khó hiểu: "Sao thế ạ?"

Hôm nay cô vừa đến đã phát hiện sự khác lạ của anh ấy, anh ấy cứ nhũn mày suốt không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Lúc này biểu cảm anh ấy nhìn cô cũng có phần nghiêm nghị, như có lời muốn nói vậy.

"Anh nghe anh Phong nói, em và Hoắc tổng của Hoắc Thị..."

Lâm Uyển Bạch đang nghe thì bỗng nhiên ánh mắt quét phải thứ gì đó.

Cô vô thức nhìn qua, mở to mắt có phần kinh ngạc, như không dám tin.

Nuốt nước bọt, tâm tư cô đã bay đi xa. Lâm Uyển Bạch cầm chặt túi xách vội vàng nói: "À, em xin lỗi, em bỗng nhiên có chút chuyện. Tiêu Vân Tranh, lát nữa anh cứ tự về đi ạ!"

Nói xong, cô bèn rào bước chạy về một phía nào đó.

Lưu lượng người và xe bên ngoài đại sảnh sân bay là rất lớn. Lâm Uyển Bạch rào bước đi, chiếc xe Land Rover màu trắng hoàn toàn lọt vào tầm mắt.

Xe không tắt máy, qua kính chắn gió có thể nhìn rõ gương mặt cương nghị. Trong tay anh kẹp điều thuốc, cùng với động tác nhả khói của anh, làn khói trắng cũng từ từ bay lên.

Đúng là anh thật!

Ban nãy cô còn tưởng mình nhìn nhầm!

Nhịp tim đập nhanh hẳn lên, Lâm Uyển Bạch đi qua kéo cửa xe, ngơ ngẩn nhìn người đàn ông ngồi trong xe ghế lái.

Hoắc Trường Uyên phóng ánh mắt qua, ngửi khí uể oải: "Tiễn xong rồi sao?"

"Vâng..."

Lâm Uyển Bạch gật đầu, không thể rời mắt khỏi anh: "Hoắc Trường Uyên, sao anh lại tới đây?"

"À, vừa hay có một vị khách hàng phải tiễn." Hoắc Trường Uyên gạt tàn thuốc.

Nghe vậy, Lâm Uyển Bạch bắt giắc mím môi.

Câu nói này không có quá nhiều sức thuyết phục. Một sếp lớn như anh không thể làm một việc nhỏ như vậy, hơn nữa cho dù là chuyện công, bên cạnh anh cũng còn sự tồn tại của trợ lý Giang Phóng.

Nghĩ tới chuyện mình ra sân bay tiễn bố con Yến Phong, hành động của anh càng giống như đang theo dõi...

Dường như bị cô nhìn chăm chú mãi, Hoắc Trường Uyên nhũn mày: "Nhìn gì chứ!"

Lâm Uyển Bạch thoáng thấy chút gượng gạo ánh lên trong đôi mắt anh, lại càng chắc chắn suy nghĩ của mình.

Tuy rằng cảm thấy anh ấu trĩ, nhưng trong lòng lại như có ai đánh đổ một hũ mật vậy.

Nắm chắc dây an toàn trong tay, cô không cài ngay lập tức, mà đột ngột rướn người về phía anh. Một tiếng "chục" rất khẽ vang lên trong khoang xe. Cô chỉ hôn lên khóe miệng như chuồn chuồn đập nước rồi rời đi ngay.

Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt: "Lại quyến rũ anh?"

"Em còn lâu!" Lâm Uyển Bạch cũng sần nảo vì sự kích động của mình, xấu hổ phủ nhận, đồng thời mượn động tác cài dây an toàn để che giấu: "Anh mau lái xe đi, em nhìn thấy phía sau có rất nhiều xe không có chỗ đỗ..."

Nhưng Hoắc Trường Uyên không vội, ngược lại vươn tay về phía cô.

Anh bá đạo giữ lấy gáy cô, tiếp tục lại một nụ hôn sâu.

Anh bắt chập những tiếng còi lia lịa phía sau, hôn đến khi cô xin hàng mới miễn cưỡng thả ra.

Anh khởi động lại xe, Lâm Uyên Bạch bò rạp lên ghế, đỏ mặt như một cô dâu nhỏ.

Tiêu Vân Tranh vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nhú mào nhìn về phía chiếc Land Rover trắng vừa đi khuất.

Những lời ban nãy không cần hỏi nữa, vì anh ấy đã tận mắt chứng kiến hai người họ hôn nhau trong xe như chốn không người, cảnh này đã cho anh ấy đáp án.

Khi thu lại tầm mắt, biểu cảm trên khuôn mặt anh ấy hơi ngạp ngừng, lại có chút phức tạp.

...

Từ sân bay trở lại thành phố cũng là lúc nơi đây đã lên đèn.

Hoắc Trường Uyên không lái thẳng xe về nhà mà dừng lại trước cửa một nhà hàng. Đã hơi muộn, anh không định bắt cô về nhà làm nữa mà ăn ở ngoài luôn.

Bãi đậu xe vẫn rất đông những chiếc xe hạng sang. Động tác mở cửa của Lâm Uyên Bạch hơi chần chừ.

Hoắc Trường Uyên đã vòng qua đầu xe, đi sang nắm lấy tay cô: "Chỗ này không đắt, hơn nữa anh là khách VIP, có thể được giảm giá."

"Vâng." Lâm Uyên Bạch gật đầu, xấu hổ vì bị anh nhìn thấu tâm tư.

Nhà hàng này là nhà hàng đồ Trung, chuyên làm các món Tứ Xuyên. Khác với bố cục của nhiều nhà hàng truyền thống, cho dù là đại sảnh, mỗi bàn cũng đều có không gian riêng tư. Họ ngồi vào một vị trí gần cửa sổ.

Thấy anh mỗi lần lật tờ menu là lại định gọi một món, Lâm Uyên Bạch nhỏ giọng nhắc nhở: "À, Hoắc Trường Uyên, chúng ta ăn không hết đâu..."

"Không sao." Hoắc Trường Uyên khẽ biểu thị, anh gấp thực đơn lại nói với người phục vụ một câu: "Thêm một bát thịt bò sôi sục và một đĩa cà tím xào cay nữa, nhanh một chút!"

Sau khi ghi xong, người phục vụ cúi chào rồi rời đi.

Lâm Uyên Bạch bất giác nhìn về phía đối diện, dường như từ lúc gặp anh ở sân bay tới giờ, đuôi mào của anh luôn giữ trạng thái hơi nhướng cao.

"Hoắc Trường Uyên, anh vui lắm à?" Cô hỏi dò.

"Ừ." Hoắc Trường Uyên lại nhướng mào thêm chút.

Sao lại không vui chứ. Cả hai tình địch lớn nhỏ đồng thời đi một lúc, đáng lẽ phải gọi thêm bát canh!

Nhà hàng có vẻ mời về khá nhiều đầu bếp, nên tốc độ lên món rất nhanh. Chưa đợi bao lâu, phục vụ đã lần lượt bê các món lên.

Lâm Uyên Bạch nhìn cả bàn đầy món ăn, không thiếu món nào mà chỉ có hai người họ, chỉ hận không thể ăn hết sạch. Cô nhú mào quở trách: "Hoắc Trường Uyên, anh gọi nhiều quá..."

"Em gầy lắm, ăn nhiều vào." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Lâm Uyên Bạch đang định gật đầu thì nghe thấy anh tiếp tục buông một câu: "Nếu không, buổi tối lấy đâu ra sức cùng anh ngủ?"

Anh vừa dứt lời thì cũng là lúc người nhân viên bê món cuối cùng lên.

Lâm Uyên Bạch lập tức đỏ mặt.

Nhưng anh lại cố tình gi tay ra, nắm lấy tay cô.

Lâm Uyên Bạch hoảng loạn nhìn trái nhìn phải, cũng may bàn họ cách bàn bên một quãng, cô cố gắng rút tay về: "Đừng đùa nữa, em muốn ăn rồi..."

Hoắc Trường Uyên không những không buông, hơn nữa còn xoay tay cô lại, cúi đầu hôn lên lòng bàn tay cô.

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt tía tai, cảm giác nóng rực từ lòng bàn tay trào dâng, tràn vào tận trái tim. Cô ngượng ngạp, nhất là khi phát hiện gần đó có người đang nhìn mình, thậm chí đi về phía này.

Động tác ngang nhiên ấy bị mọi người nhìn thấy, cô vội rút tay về.

Người đó vẫn tiếp tục đi, có vẻ như lao thẳng về phía cô. Nhưng sau khi đứng lại, người ấy lại lên tiếng nói với Hoắc Trường Uyên: "Trường Uyên, tối đây ăn à?"

Là một người đàn ông trung niên đã có tuổi, khoảng trên dưới năm mươi, ngữ khí rất thân thuộc.

Hoắc Trường Uyên nghe vậy ngẩng đầu lên, đứng hẳn khỏi ghế: "Chú Trịnh."

"Từ xa chú đã ngờ ngợ là cháu, cũng một thời gian không gặp rồi. Sao hả? Gần đây sức khỏe của bố cháu thế nào?"

"Rất tốt ạ." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

"Vậy là tốt rồi! Gần đây khá bận, chú không có thời gian ghé chơi. Đợi tuần sau rảnh hơn, chú sẽ tới tìm anh Hoắc câu cá. Gần đây mới mở một khu câu, câu cá ở đó đã lắm!" Đối phương cười ha ha nói xong, mới quay sang phía bên cạnh, hỏi vói về hai ngáp ngừng: "Cô đây là..."

Thấy người ấy tập trung đến mình, Lâm Uyển Bạch lập tức sốt sắng, cần mồi đứng dậy theo.

Từ câu từ cũng có thể nghe ra, Hoắc Trường Uyên và vị trưởng bối này khá thân, hơn nữa đối phương còn thân với bố của anh hơn. Thật ra cô hơi ngượng, không biết mình có nên tránh mặt không.

Cô bấu hai tay vào nhau, nghe anh lên tiếng giới thiệu: "Bạn gái của cháu."

"Ồ, ha ha..." Đối phương rõ ràng đã từng người, chẳng mấy chốc bật cười: "Hai đứa tiếp tục ăn đi, bên kia chú còn đi với bạn!"

Hoắc Trường Uyên gật đầu nói một câu: "Chú Trịnh đi ạ", rồi ngồi lại xuống bàn.

Lâm Uyển Bạch cũng thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống vị trí của mình.

Cô cảm lại đĩa lên, phát hiện Hoắc Trường Uyên ở đối diện không nhúc nhích, mà nhủu mảy, có vẻ đang trầm tư chuyện gì.

Lâm Uyển Bạch nuốt nốt miếng thịt bò, dè dặt hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh sao vậy?"

"À, không sao." Hoắc Trường Uyên cắt hết mọi cảm xúc đi.

Thấy cô cứ chớp mắt nhìn mình, anh gấp một ít thịt cho cô: "Ăn nhiều vào!"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch cúi đầu vì hiểu ra ý tứ sâu xa của anh.

Khi cô len lén ngẩng lên nhìn thì anh đang bê cốc nước chậm rãi uống, sự thoải mái trên nét mặt như khiến cô ảo giác về mọi cảm xúc vừa rồi của anh.

Ăn xong một bữa no trở về, dọc đường không tắc nghẽn, chiếc xe nhanh chóng dừng lại trước khu nhà cũ.

Khi vào tòa nhà, Hoắc Trường Uyên đưa tay ôm lấy eo cô, gần như kéo cô đi thẳng lên tầng trên, cũng không tốn quá nhiều sức lực. Anh thẳng thừng rút chìa khóa mở cửa.

Sau khi bước vào, chưa kịp bật đèn, anh đã quay người dè cô lên cánh cửa.

~Hết chương 139~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140

Lâm Uyển Bạch kháng nghị với anh nhưng không có tác dụng.

Cuối cùng, đừng nói là giường, ngay cả quần áo còn chưa buồn cởi, Hoắc Trường Uyên đã giằng vò cô một hồi rồi.

Khi được bế vào phòng tắm, mắt cô run rẩy, nói giọng oán trách: "Sau này có thể có chút trình tự được không..."

Không thể tắm trước rồi làm hay sao...

Hoắc Trường Uyên nhướn mày, trong giọng nói vẫn còn lưu lại sự khản đặc của dấu vết kích tình: "Ai bảo ngay từ lúc ở sân bay đã quyến rũ anh?"

"..." Lâm Uyển Bạch cảm thấy còn oan hơn Đậu Nga*.

*Một nhân vật oan ức trong truyện dân gian Trung Quốc với lời thề tháng 6 trời đổ tuyết nổi tiếng.

"Có cần anh tắm giúp em không?" Hoắc Trường Uyên kéo bộ quần áo đang đưa trên người cô xuống.

"Không cần!" Cô lập tức lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên không chọc ghẹo cô nữa, đóng cửa phòng tắm lại.

Sau khi Lâm Uyển Bạch tắm xong, đổi tới anh vào tắm. Khi tiếng nước chảy ồ ồ dừng lại, cô dựa vào đầu giường mới khôi phục lại được chút sức lực. Nhưng khi vừa ngẩng đầu lên, cô lại luống cuống cúi xuống.

Cơ thể cao lớn của Hoắc Trường Uyên hoàn toàn lộ ra ngoài, thậm chí khăn tắm anh còn không buồn quấn.

Trên làn da màu đồng có những giọt nước chưa kịp lau khô. Dưới ánh đèn, cả cơ thể quyến rũ đầy mùi nam tính của anh bung ra, nhất là phần dưới hông, liếc một cái là đỏ mặt.

Người này!

Đúng là có khuynh hướng cuồng bạo mà...

Hoắc Trường Uyên cảm nhận được ánh mắt né tránh của cô, vốn dĩ đang định rút quần lót trong ngăn kéo ra nhưng lại thôi, cố tình cầm trong tay, đứng đưa đi về phía cô.

Chưa thấy ai dễ xấu hổ như cô, động một tý là đỏ mặt, hơn nữa không chỉ tai mà là đỏ khắp người.

Nhưng anh chỉ càng cảm thấy cô đáng yêu, càng không nhịn được muốn chọc cô.

Hình ảnh gần trong gang tấc quả thực khiến người ta muốn chảy máu mũi, Lâm Uyển Bạch không chịu nổi, đành lên tiếng kháng nghị: "Hoắc Trường Uyên, anh có thể đừng trần nhộng nhộng đi lại lung tung trong nhà không..."

"Sao hả?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Thì..." Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, buột miệng nói: "Hơi gai mắt..."

Hoắc Trường Uyên sững người, rồi lặp lại với vẻ nguy hiểm: "Gai mắt?"

Một tiếng đồng hồ sau, Lâm Uyển Bạch mới như lưng nằm bẹp ra giường, quyết định sau này nói năng phải thận trọng!

Lần này Hoắc Trường Uyên đã mặc quần vào rồi, nét mặt còn thỏa mãn hơn cả ban nãy.

"Chẳng phải đã bảo em ăn nhiều một chút sao?" Thấy cô chớp mắt nằm đó, còn không có sức cựa quậy ngón tay, anh trêu chọc xong lại quát khế một câu: "Thật vô dụng!"

Hoắc Trường Uyên vươn tay ôm cô vào lòng.

Lâm Uyển Bạch người mềm oặt, anh muốn sắp đặt sao cũng được, hơi thở của cô và lồng ngực của anh lên xuống đồng thời.

Bên ngoài trắng sáng sao mờ. Đường như sau hai lần dốc cạn thể lực, ngoài một môi ra thì không còn cảm giác buồn ngủ nữa. Cô chỉ hơi ngước lên là có thể nhìn thấy khuôn cằm sắc lẹm và yết hầu nhô cao của anh.

Nghĩ tới vị trưởng bối gặp lúc ăn cơm, Lâm Uyển Bạch bất giác gọi anh một tiếng: "Hoắc Trường Uyên..."

"Ừ?" Hoắc Trường Uyên đang cầm bao thuốc trong tay.

"Chuyện gia đình em anh hầu như đã nắm rõ, anh nói cho em nghe về gia đình anh đi?"

Từ sớm, Hoắc Trường Uyên đã từng điều tra về cô, nắm khá rõ tình hình gia đình cô. Ấn tượng của bà ngoại về anh lại càng tốt không thể tốt hơn. Còn cô ngoài danh phận tổng giám đốc tập đoàn Hoắc Thị ra hình như đều chưa hiểu nhiều lắm về anh.

"Nhà anh?" Hoắc Trường Uyên có vẻ hơi bất ngờ, châm điếu thuốc lên, rít một hơi rồi nói: "Chẳng có gì đáng nói. Mẹ anh xuất huyết rất nặng khi vừa sinh anh ra, vì chuyện này mà bố rất ghét anh, chẳng vì ngứa mắt, thấy phiền nên đã ném anh ra nước ngoài. Bố rất nghiêm khắc, luôn nổi nóng, từ nhỏ tới lớn anh gần như rất ít khi thấy ông cười, đa phần chỉ quát nạt người khác."

Nghe tới đây, Lâm Uyển Bạch lẩm bẫm một câu: "Vậy thì giống anh mà..."

"Em nói gì?" Hoắc Trường Uyên rất thính tai.

Bị anh lờm, cô lập tức im bặt.

Hoắc Trường Uyên với lấy gạt tàn đầu giường rồi nói tiếp: "Anh và một người cô trong nhà khá thân."

"Cô?" Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên, có chút tò mò.

"Ừm, lúc nhỏ bố không quan tâm tới anh, hầu như chỉ có cô ấy lo cho anh. Lúc đó cô cũng chỉ ngoài hai mươi tuổi, nhưng không hề ngại những lời đồn thổi dèm pha, đi tới đâu cũng dắt anh theo. Ban đầu anh bị đưa qua Mỹ học, cô không yên tâm, thậm chí còn làm thủ tục di dân để đi theo anh. Anh nhớ rất rõ, Giao thừa mấy năm đó, anh và cô hai người cùng ăn bánh mỳ và giấm bông đón tết."

Dường như quan hệ thật sự rất thân thiết nên khi nói những lời này, ánh mắt Hoắc Trường Uyên cũng nhuốm nụ cười.

Lâm Uyển Bạch nghe mà lòng không thoải mái lắm.

Cùng với khoe môi giật giật của anh, có làn khói trắng bay ra, bóng hình anh trở nên rất cô đơn.

Thật ra ấn tượng ban đầu anh dành cho cô chính là sự hồ hững, hơn nữa còn là lạnh lùng vô tình, giống như trên chiếc du thuyền hào hoa đó, anh đứng dựa vào lan can. Một mình xa xăm, lạnh nhạt như ngăn cách với cả thế giới.

Bây giờ, Lâm Uyển Bạch thật ra lại cảm thấy anh rất cô đơn.

Lòng ngực bí bách khủng khiếp, cô chủ động vươn tay ôm chặt anh, vùi sâu vào lòng anh.

Hoắc Trường Uyên nâng cằm cô lên: "Xót sao?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch chân thành gật đầu.

Phải, cô xót xa.

Rất đau lòng.

Lâm Uyển Bạch không né tránh ánh mắt anh, nhìn thấy một bản thân thu nhỏ qua con ngươi ấy, nỗi đau không thể che giấu.

Hoắc Trường Uyên trầm mặc lấy ngón tay cọ cọ qua cằm cô. Hai giây sau, anh mỉm cười: "Đau lòng rồi, vậy thì phải cố gắng an ủi anh!"

Lại không nghiêm túc!

Lâm Uyển Bạch nằng thẳm trong lòng, nhưng cô thấy anh đập tắt đèn thuốc, có vẻ định làm thật.

Khi bàn tay nóng rực vươn tới, cô như con chim sợ cành cong lắc đầu: "Dừng, tối nay em thật sự không ổn đâu..."

Thấy khuôn mặt nhỏ của cô hoảng sợ không giống giả vờ, lại nghĩ đến chuyện vừa rồi mình giằng vò đến mức cô sắp ngất xỉu, anh không tiến thêm bước nào nữa, chỉ hôn nhẹ lên khóe môi cô.

"Được, tha cho em đây!"

Lâm Uyển Bạch chưa kịp thở phào, anh đã nóng hổi bổ sung thêm một câu: "Sáng mai tính tiếp."

~Hết chương 140~

*Câu trả lời cho câu hỏi của các bạn về bảo bối gì đó. Thứ nhất là mình không thuộc team thích đi bảo, mình thích ở nhà:v (Trừ lý do bóng đá:v) Thứ hai, tác giả quan trọng nhất của mình đã biết mình làm gì rồi. Còn nếu anh Chi không cho phép thì mình sẽ tự động đóng truyện khi anh ấy có lời với mình. Còn bất kỳ câu chuyện nào liên quan đến ai ở ngoài kia đều không liên quan đến mình:3 Vậy ha~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141

Hoắc Trường Uyên trước nay nói một không nói hai.

Sáng sớm hôm sau thức dậy, cả hai phải mất rất nhiều thời gian mới bò ra được khỏi giường.

Cô đang tắt bếp nấu đồ ăn sáng trong bếp thì sau lưng vang lên tiếng bước chân. Lâm Uyển Bạch quay đầu lại, liền nhìn thấy Hoắc Trường Uyên vừa tắm xong, đang bày ra vẻ mặt lạnh như tiền.

Cô đang khó hiểu thì nhìn thấy anh đưa đi động qua: "Điện thoại của Yến Phong."

Lâm Uyển Bạch chớp mắt, bấy giờ mới hiểu nguyên do mặt anh lạnh lùng.

Cô cúi đầu xuống, cuộc gọi đang được kết nối...

Vạch đen bay đầy đầu cô nhưng cô không dám nói nhiều, đành vận nhỏ bếp ga xuống, đi ra gần cửa sổ để nhận máy.

Đầu kia bố con Yến Phong vừa xuống sân bay, gọi điện chỉ để báo bình an. Anh ấy không nói gì về việc Hoắc Trường Uyên nghe điện thoại của cô. Sau khi cúp máy, Lâm Uyển Bạch bê hai bát nỷ ra, nhìn thấy người đàn ông ngồi bàn mặt vừa đen xì vừa thối hoắc.

Lâm Uyển Bạch đưa bát nỷ và đôi đũa cho anh, hỏi dò: "Hoắc Trường Uyên, anh lại ghen đấy à?"

"Không có." Hoắc Trường Uyên cất giọng khô khốc.

"... Thật sự không có?"

"Ừm."

Lâm Uyển Bạch quan sát sắc mặt anh, sau đó được nước lần tới nói một câu: "Vậy anh cười cái coi..."

"Lâm Uyển Bạch!" Hoắc Trường Uyên phát rồ lên.

...

Buổi trưa, Lâm Uyển Bạch không dùng bữa cùng đồng nghiệp.

Cô nhận được cuộc gọi của Tiêu Vân Tranh, ra khỏi tòa nhà đã nhìn thấy chiếc xe thể thao thời thượng đó.

Nơi ăn cơm vẫn rất quan trọng, ở một nhà hàng khá cao cấp. Nhưng lúc gọi món, Lâm Uyển Bạch cũng tiết chế một chút, không gọi quá nhiều, đủ lượng ăn cho hai người là được.

Đây không phải là lần đầu tiên họ ăn trưa chung với nhau. Trước kia, thường sẽ là Tiêu Vân Tranh chạy tới tìm cô, cho dù không có chuyện gì quan trọng lắm thì vẫn nói mãi không ngừng. Tính cách anh quá ngạo nghễ, không có chỗ cho sự yên tĩnh, vậy mà hôm nay anh lại hơi ít nói.

Có vẻ như thức ăn không hợp khẩu vị, anh cũng ăn không nhiều, phần nhiều là vắn về mặt Phật trên sợi dây đeo cổ.

Từ lần trước ăn cơm chung với nhau, Yến Phong kể chuyện anh khổ sở vì tình, đã gián tiếp thông báo miếng ngọc này cũng do người trong lòng tặng cho anh. Thế nên mỗi lần nhìn thấy cảnh này, cô đều thấy rõ sự trân trọng của anh dành cho nó.

Lâm Uyển Bạch nuốt nốt miếng tôm trong miệng xuống: "Tiêu Vân Tranh, anh không sao chứ?"

"Không sao, anh thì có việc gì được!" Tiêu Vân Tranh nhướn mày, uể oải đáp.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy gật đầu.

Xong bữa cơm từ nhà hàng đi ra, Tiêu Vân Tranh lại lái xe đưa cô về, dọc đường cũng không lên tiếng mấy.

Bữa cơm này ăn có vẻ vô duyên vô cớ, Lâm Uyển Bạch nhún vai. Khi tới tòa nhà, cô cúi đầu tháo dây an toàn.

Chuẩn bị đẩy xe đi xuống thì Tiêu Vân Tranh bất ngờ lên tiếng: "Lâm Uyển Bạch, anh biết bây giờ em và Hoắc tổng của Hoắc Thị đang yêu nhau."

Lâm Uyển Bạch sững người, mặt hơi đỏ.

Cô từng thăng thấn với Yến Phong cô đang hẹn hò với Hoắc Trường Uyên, thế nên việc Tiêu Vân Tranh biết không có gì bất ngờ. Huống hồ hôm tới sân bay, lúc ra cô chạy về phía chiếc Land Rover của Hoắc Trường Uyên, chắc là anh cũng đã nhìn thấy.

"Trước kia anh theo anh Phong làm lính cận vệ. Lúc đó em hay ngại, giấu hết mọi suy nghĩ với anh Phong, thế nên anh hay chọc ghẹo em, đào hố em vì cảm thấy vui, hơn nữa anh cũng hy vọng em và anh Phong sẽ đến với nhau! Không ngờ về sau em không cùng anh ấy qua Mỹ, nhưng dù gì thì trong tiềm thức của anh vẫn luôn coi hai người là một cặp. Và lại còn có giao tình trước kia, anh vẫn luôn coi em là một người bạn có thể tâm sự." Tiêu Vân Tranh bỗng dừng nói một đoạn dài.

Lâm Uyển Bạch nghe rất xúc động nhưng cũng rất khó hiểu.

Cô há hốc miệng, còn chưa kịp nói gì thì Tiêu Vân Tranh chợt nhíu mày, chuyển giọng: "Lâm Uyển Bạch, đứng ở góc độ bạn bè mà nói, em và Hoắc Trường Uyên, anh thấy không hợp nhau."

Lâm Uyên Bạch nghe xong, đầu tiên là sững người, sau đó lại cười cười.

Cô không suy nghĩ quá nhiều, chỉ cho rằng Tiêu Văn Tranh cũng giống như lời anh nói, vì luôn coi cô và Yến Phong là một cặp nên nói ra những lời như vậy cũng không bất ngờ.

Lâm Uyên Bạch không phản hồi gì, chỉ dặn dò anh lái xe cẩn thận một chút rồi đi vào.

Lượng công việc buổi chiều không lớn lắm. Có một buổi họp và hai bản báo cáo quý phải hoàn thành xong và nộp trước giờ về.

Cô vừa đi vào phòng trà nước pha một tách cà phê quay về thì đồng nghiệp ngồi bên đã thông báo: "Tiểu Bạchh, di động của cô trong ngăn bàn cứ rung suốt đấy! Bước đầu tôi nghi ngờ chắc chắn là đàn ông gọi tới!"

Lâm Uyên Bạch vội đặt tách cà phê xuống, mở ngăn kéo ra xem, quả nhiên có hai cuộc gọi nhờ, và cũng bị người đồng nghiệp đoán trúng.

Cô đang định gọi lại thì người đó một lần nữa gọi tới.

"Sao không nghe máy!"

Vừa bắt máy, đầu kia đã cất giọng trầm trầm

Lâm Uyên Bạch ngồi thẳng dậy một chút, dè dặt giải thích: "À, em vừa đi pha cà phê..."

"Có chuyện gì sao?" Thấy anh không lên tiếng, cô buộc phải hỏi tiếp.

"Bây giờ xuống dưới đi."

"... Dạ?"

"Anh đang ở dưới công ty."

Nói xong, Hoắc Trường Uyên thẳng thừng ngắt máy, Lâm Uyên Bạch phản ứng lại mới vội vàng đi về phía thang máy.

Từ thang máy đi ra, cô hơi do dự, không hiểu vì sao anh lại đến giờ này. Còn hơn ba tiếng nữa mới hết giờ làm, hơn nữa buổi trưa ra ngoài ăn với Tiêu Văn Tranh, cô cũng đã báo trước với anh rồi.

Lẽ nào vì chuyện này anh chạy đến đây?

Vậy thì cũng ấu trĩ quá đi, tuy rằng nghĩ vậy, nhưng bước chân của cô vẫn ráo nhanh hơn không ít.

Bên ngoài không xuất hiện chiếc Land Rover trắng mà là chiếc Bentley đen, hơn nữa ngoài tài xế phía trước, trợ lý Giang Phóng cũng ngồi ở ghế lái phụ.

Giang Phóng xuống trước, mở cửa ghế sau cho cô.

Hoắc Trường Uyên mặc đồ vest ngồi vắt chân, bên tay trái hình như còn đặt một chồng tài liệu nhỏ, trông anh có vẻ vội vã.

"Sao thế?"

Lâm Uyên Bạch ngồi vào, khó hiểu hỏi.

Hoắc Trường Uyên hạ chân xuống, đồng thời cũng gấp tài liệu lại: "Không sao, lát nữa anh phải ra sân bay."

"Lại phải đi công tác sao?" Lâm Uyên Bạch hiểu ngay.

Cô biết rõ anh bận thế nào, cho dù không đến mức làm ngày làm đêm nhưng ở một vị trí cao, có rất nhiều việc phải làm, có điều anh mới đi công tác bao lâu đâu...

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Lát nữa đi luôn à?" Lâm Uyên Bạch cắn môi.

"Ừ." Hoắc Trường Uyên lại gật đầu, rồi anh giơ tay lên xem đồng hồ: "Quyết định đột xuất, có một vụ án cấp bách cần phải giải quyết, chuyến bay bốn giờ, tới Macao một tuần."

"Lâu vậy sao!" Lâm Uyên Bạch bất giác kêu lên một tiếng.

Chẳng trách anh không nói gì trong điện thoại, mà qua đây nói trực tiếp với cô.

Thời gian một tuần không dài, nhưng cũng chẳng ngắn.

Hoắc Trường Uyên bật ra một tiếng cười khẽ: "Không đành lòng sao?"

Không đành lòng..

Nhưng Lâm Uyên Bạch vẫn nói: "Còn lâu!"

Vừa nói xong, cô liền bị anh kéo vào lòng, đặt lên môi một nụ hôn ngọt ngào.

Lâm Uyên Bạch lập tức đỏ mặt, tài xế và Giang Phóng vẫn còn ngồi đằng trước mà anh vẫn phóng túng như vậy.

Cô định giơ tay đẩy anh ra nhưng lại càng bị anh ôm chặt hơn. Trong lúc giây phút, anh đã cạy mở răng cô, không khí trong khoang miệng bị anh quét sạch.

Nụ hôn ấy kéo dài rất lâu...

Khi anh buông ra, đôi mắt Lâm Uyên Bạch có phần mơ màng.

Cả hai người ở ghế trước đều ngồi thẳng băng, dáng vẻ như chúng tôi chẳng nhìn thấy gì hết.

Sau khi cô xấu hổ bước xuống xe, Hoắc Trường Uyên không bảo tài xế lái đi ngay mà hạ nửa cửa sổ xuống, ngắm nhìn cô.

"Anh nhìn em đi vào!"

"Vâng." Lâm Uyên Bạch ngoan ngoãn đáp.

Rõ ràng anh chỉ đi công tác mà thôi, cô chợt hiểu được tâm trạng khó chia lìa của mấy cặp đang yêu.

Đi được vài bước, Lâm Uyên Bạch lại bịn rịn quay đầu lại.

Thấy anh vẫn đang duy trì tư thế ấy nhìn mình, trái tim cô đập rộn ràng. Cô buộc mình quay đi, khẽ cắn môi rồi rảo bước vào trong tòa nhà.

Cô không chỉ đến Hoắc Thị một lần.

Tuy rằng không phải giờ tắc đường nhưng thời gian vẫn khá gấp. Đi thẳng từ Hoắc Thị đến sân bay khá gần, nhưng anh lại tranh thủ thời gian tới đây một chuyến. Ngoài việc muốn thông báo tận mặt với cô, có lẽ anh chỉ muốn hôn cô trước khi xa cách một thời gian ngắn mà thôi.

Đến tận khi bóng cô khuất hẳn vào trong tòa nhà, chiếc Bentley đen mới từ từ lăn bánh...

~Hết chương 141~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142

Tan làm, Lâm Uyên Bạch bò chậm chạp như một con ốc sên lên nhà.

Hơi mệt một chút, cô rút chìa khóa từ trong túi xách ra. Rõ ràng là một động tác lặp đi lặp lại hàng ngày, nhưng hôm nay lại cảm thấy cực kỳ cô đơn, nhất là khi quay đầu nhìn cánh cửa đối diện.

Ăn tối xong, sắc trời cũng dần dần tối xuống.

Hoắc Trường Uyên đã xuống sân bay, gửi tin nhắn báo bình an cho cô. Nhưng có vẻ như anh rất bận, nói là muốn một chút nữa mới gọi điện thoại được cho anh.

Trên tivi phát một chương trình không có dinh dưỡng chút nào, Lâm Uyên Bạch xem không nổi, nhưng lại cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm từng giây từng phút.

Nhất là khi đi lòng vòng trong nhà mấy lần, phát hiện chỉ có tiếng bước chân của mình, cô ngẫm nghĩ rồi cầm chìa khóa đi ra ngoài, ngồi xe buýt tới tiểu khu nơi cô bạn thân Tang Hiểu Du ở.

"Tới đây, tới đây!"

Cô vừa ấn chuông, bên trong liền vọng ra giọng nói tràn đầy sức sống của Tang Hiểu Du.

Vì khi tới không báo trước nên cô ấy nhìn thấy cô có phần ngỡ ngàng: "Áy? Tiểu Bạch, sao tối muộn rồi cậu còn chạy tới đây?"

"Cá nhỏ, mình định tối nay sang ở với cậu!" Lâm Uyển Bạch cũng không giải thích, chỉ nói thẳng như vậy.

"Không được!" Tang Hiểu Du từ chối ngay, không buồn suy nghĩ.

"Vì sao lại không được chứ?" Lâm Uyển Bạch nhún mày.

"Cậu cãi nhau với Hoắc tổng à?" Tang Hiểu Du không trả lời mà hỏi ngược lại.

"Không." Lâm Uyển Bạch khó xử giải thích: "Anh ấy đi công tác rồi, đi Macao, phải đi mất một tuần cơ! Mình ở nhà một mình thấy cũng chán, nên tranh thủ qua đây chơi với cậu! Không chào đón mình à..."

"Vậy thì được!" Tang Hiểu Du nghe xong, lập tức đổi giọng.

Lâm Uyển Bạch nheo mắt lại: "Cá nhỏ, cậu chắc chắn không giấu mình có chuyện mờ ám gì với Hoắc Trường Uyên đấy chứ?"

"Mình không hề! Cậu đừng đổ oan cho người ta chứ, mình thề có chủ tịch Mao đấy!"

Tang Hiểu Du giơ tay lên một cách thái quá, nhưng ánh mắt vẫn lấp lánh. Như sợ tiết lộ chuyện gì, cô ấy vội vàng kéo cô vào nhà, đưa dép lê để chuyển hướng chú ý của cô.

Tắm rửa xong, hai người họ thoải mái nằm vật ra giường, trò chuyện mấy kỷ niệm cũ hời đại học.

Dần dần, mí mắt Tang Hiểu Du đánh nhau toi bờ, nhưng Lâm Uyển Bạch lại kiên quyết kéo cô ấy nói chuyện với mình. "Tiểu Bạch, ngủ đi được không? Mình thật sự buồn ngủ lắm rồi..."

"Nói chuyện thêm với mình một lúc đi!" Lâm Uyển Bạch cắn môi, không dễ dàng buông tha.

Lại nói chuyện thêm khoảng nửa tiếng nữa, rõ ràng đã ngáp ngủ rồi nhưng cô vẫn chưa có ý đi ngủ.

Tang Hiểu Du cầm chiếc đồng hồ lên, ai oán: "Chúng ta đã bỏ lỡ thời gian tốt nhất dành cho giấc ngủ rồi. Nếu còn không ngủ, căn ngày mai dậy có thêm vài nếp nhăn đấy! Tối lúc đó xem Hoắc tổng còn buồn quan tâm cậu không!"

Lâm Uyển Bạch vẫn không ngủ, cho tới khi chiếc di động trong tay cô cuối cùng cũng rung lên.

Liếc nhìn màn hình, cả người cô lập tức tràn đầy tinh thần. Mắt cô sáng lên, cô đặt di động lên tai: "... Alo? Anh xong việc rồi à?"

"Vẫn chưa ngủ sao?"

"Ừm..."

Hoắc Trường Uyên cười khê: "Ha ha, đang đợi anh à?"

"Không phải..." Lâm Uyển Bạch phủ nhận, nhưng nghe chẳng có sức thuyết phục tí nào, cô đỏ mặt chuyển chủ đề: "Anh về tới khách sạn chưa?"

"Ừm, anh vừa về, vẫn chưa kịp thay quần áo. Có khá nhiều việc, người phụ trách dự án bên này xảy ra vấn đề, phải đột xuất thay một người mới để thay thế, thế nên cũng cần chút thời gian làm quen!" Hoắc Trường Uyên cất giọng trầm ấm, còn toát lên chút mệt mỏi.

Lâm Uyển Bạch nghe ra, vội nói: "Vậy anh mau đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi."

Đầu kia hình như Hoắc Trường Uyên khẽ đáp một tiếng, nhưng lát sau, cuộc gọi vẫn giữ nguyên trạng thái kết nối.

"À..." Lâm Uyển Bạch nhìn vói về nghi hoặc: "Hoắc Trường Uyên, sao anh không cúp máy?"

Anh bá đạo cỡ nào cô hiểu, lần nào cũng phải tự cúp máy trước, chính cô cũng không dám cúp trước anh.

"Bây giờ em đang làm gì?" Hoắc Trường Uyên không trả lời mà hỏi.

Lâm Uyển Bạch thay đổi tư thế, thành thật trả lời anh: "Em đến chỗ Cá nhỏ rồi, bây giờ đang nằm trên giường..."

Cô vừa dứt lời, hơi thở trong điện thoại có vẻ nặng nề hơn.

"Trong điện thoại mà cũng quỵến rũ anh?" Hoắc Trường Uyên khi cất giọng lên có vẻ hơi khàn.

"..." Cô nào có!

Lâm Uyển Bạch oan ức muôn phần, sợ tiếp theo anh sẽ lại nói câu gì đó nóng nực, vội lên tiếng: "Cũng không còn sớm nữa, anh ngủ sớm đi. Em cũng buồn ngủ rồi, ngày mai còn phải đi làm..."

Hoắc Trường Uyên "ừm" một tiếng, lần này anh cúp máy thật.

Lâm Uyển Bạch quay mặt sang thì nhìn thấy gương mặt ai oán không thể ai oán hơn của Tang Hiểu Du.

Lúc này Tang Hiểu Du đã hiểu rõ nguyên nhân vì sao cô mãi không chịu ngủ. Đã buồn ngủ như chó, lại còn bị bọn họ ngược thành chó*.

*Người Trung Quốc gọi dân FA là cẩu độc thân.

"Làm ơn đi, sau này thể hiện ân ái có thể chọn buổi trưa không?"

"Vì sao?" Cô không hiểu.

"Bởi vì sớm muộn* cũng sẽ bị sét đánh!" Tang Hiểu Du nghiêng răng nghiêng lợi hậm hực.

*Chơi chữ, "sớm muộn" tương đương với buổi sáng và buổi tối.

"..." Khóe miệng Lâm Uyển Bạch giật giật.

Đang định tiếp tục đào vào nỗi đau của cô ấy thêm vài câu thì di động rung lên, nhưng là một tiếng thông báo tin nhắn. Vẫn là của Hoắc Trường Uyên, bên trên hiển thị hai chữ: Ngủ ngon!

Lâm Uyển Bạch trong giây lát không rảnh quan tâm tới Tang Hiểu Du nữa, quay người trở lại, tí mắt cười nằm soạn tin nhắn.

Tang Hiểu Du ôm chặt lồng ngực nội thương.

Ngược quá!

...

Ba ngày sau đó, Lâm Uyển Bạch vẫn cảm thấy trời qua rất chậm.

Hoắc Trường Uyên sáng tối đều gọi cho cô, hai người nói chuyện không lâu, chỉ qua loa vài câu, nhưng dường như đợi điện thoại của anh đã trở thành một thói quen, nếu không nhận được sẽ thấp thỏm không yên.

Sáng hôm nay, cô quẹt thẻ đi vào văn phòng thì di động đổ chuông.

Ở đầu kia hình như anh cũng đang đi trên đường, có tiếng bước chân vững vàng. Nhưng rõ ràng là buổi sáng mà chất giọng trầm của anh vẫn có phần mệt mỏi.

"Có phải anh mệt lắm không?"

Hoắc Trường Uyên trả lời cô: "Ừm, mấy hôm nay chẳng ngủ được."

"Bận lắm à?" Lâm Uyển Bạch cắn môi, động tác kéo ghế cũng chậm đi nửa nhịp.

"Một phần." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp, ngừng một chút, anh bổ sung thêm: "Chủ yếu là vì hai tối nay hơi mất ngủ."

"Sao đang yên đang lành lại mất ngủ chứ?" Lâm Uyển Bạch nhíu mày.

Hoắc Trường Uyên không lập tức trả lời mà im lặng một lúc.

"Nhớ em."

Hai chữ đột ngột vang lên.

Lâm Uyển Bạch suýt nữa làm rơi chiếc smartphone, một bên tai cảm thấy nóng rực lên. Cho dù cách nhau đường truyền điện thoại, cô vẫn cảm nhận được ngọn lửa bùng lên sau hai chữ ấy.

Đầu kia có người cung kính báo cáo gì đó với anh, anh vội vàng nói một câu: "Anh phải họp rồi."

Ngắt điện thoại, Lâm Uyển Bạch từ từ thở hắt ra một hơi.

Cô ngược mắt lên, các đồng nghiệp đang lục tục đi vào, quản lý cũng xách cặp tài liệu đi vào phòng riêng đúng lúc ấy.

Lâm Uyên Bạch cuộn chặt tay lại, như đang suy nghĩ chuyện gì. Khi cô buông ra, có vẻ đã đưa ra một quyết định. Cô không ngồi xuống mà cùng quản lý đi vào phòng.

Khoảng hơn mười phút sau, cô bước ra.

Bước chân có phần nhẹ nhàng nhanh nhẹn, Lâm Uyên Bạch cảm di động lên, giọng nói vì một sự phấn khích nào đó mà hơi run run: "À lô, Cá nhỏ, cậu có thể giúp mình đặt một vé máy bay tới Macao không?"

~Hết chương 142~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143

Bởi vì đặt vé gấp nên chuyến bay tới đó đã không còn nữa.

Lâm Uyên Bạch ngồi chuyến bay buổi trưa ngày hôm sau. Bay đến Macao mất bốn tiếng rưỡi đồng hồ, chậm nhất là bây giờ tối mai cô sẽ có thể xuất hiện trước mặt anh rồi.

Đúng lúc chuẩn bị qua cửa bay thì Hoắc Trường Uyên bất ngờ gọi điện tới.

Lâm Uyên Bạch giật thót, không ngờ anh lại gọi ngay lúc này, do dự một lúc cô mới nhận máy.

Thật ra cũng chẳng có chuyện gì, chỉ là lúc này anh đang rảnh, hỏi xem cô đang làm gì. Cô nói dối là đang ăn cơm, sợ lộ ra sơ hở, chưa nói mấy câu cô đã chủ động đề nghị kết thúc cuộc gọi.

Nhớ tới chuyện Hoắc Trường Uyên từng nói cô cứ nói dối là lòng bàn tay sẽ đỏ mề hôi.

Cô bắt gặp cúi đầu xuống nhìn, quả nhiên lòng bàn tay đầy mề hôi.

Lâm Uyên Bạch cọ cọ tay vào quần bò, rồi cùng đoàn người tiếp tục tiến bước.

Cô chỉ mới ngồi máy bay hai lần, hơn nữa cả hai lần đều có Hoắc Trường Uyên đi cùng. Một mình đi máy bay như thế này, thật ra trong lòng cô có chút sợ hãi. Chẳng mấy chốc đã tới lượt, cô hít sâu một hơi, trình ra chứng minh thư và vé máy bay.

Ngồi bên cạnh cô là một đôi vợ chồng đã có tuổi, nhất là người vợ rất thích trò chuyện, khiến cả chuyến bay không còn quá vất vả.

Sau khi máy bay hạ cánh an toàn, Lâm Uyên Bạch liền tháo dây an toàn ra. Ngoài túi đeo trên người, cô còn xách một chiếc túi nhỏ, bên trong có quần áo thay giặt.

Từ sân bay đi ra, cô theo chân những người khác mua vé đi xe buýt.

Theo những gì chuẩn bị trước từ tối hôm trước, Lâm Uyên Bạch đi hết chuyến xe của hãng hàng không thì chuyển sang một tuyến xe khác.

Là loại xe buýt hai tầng, ngoài tầng dưới, còn có nóc xe có hàng ghế lộ thiên ngắm cảnh. Nhưng bây giờ nhiệt độ khá thấp, nên không nhiều người ngồi lên trên, gần như đều ngồi cả trong khoang xe, cộng thêm có mấy đoàn khách du lịch nên xe có vẻ chật chội.

Không còn chỗ ngồi, Lâm Uyên Bạch tìm một vị trí dựa ra sau để đứng vững.

"Anh làm gì vậy!"

"Tôi làm sao hả?"

Xe đi chưa được bao lâu, bỗng có tiếng ồn ào vọng tới, thu hút sự chú ý của mọi người.

Là một cô gái hơi thấp, tóc ngắn, đeo cặp kính gọng rất to, vóc người đầy đặn. Còn cãi nhau với cô ấy là một người đàn ông gầy nhẳng, tướng mạo hơi gian.

Họ nói tiếng Quảng Đông, tuy Lâm Uyên Bạch không biết tiếng nhưng cô cũng xem không ít phim Quảng Đông và TVB nên có thể nghe được phần nào.

Cô gái tức giận, thờ hồng học chỉ tay vào mặt người đàn ông: "Ban nãy anh sờ mông tôi!"

"Làm ơn đi, trên xe có nhiều cô gái xinh như vậy, tôi lại đi sờ cô?" Người đàn ông cũng không chịu yếu thế, miệng rất độc: "Ra cửa không chịu soi gương à, tự nhìn lại mình xem ra sao mà ảo tưởng bị người ta sờ!"

"Anh..." Cô gái tức run người.

Trong xe không ai can dự, chỉ cười ha ha xem trò vui.

Cuối cùng, cô gái không còn cách nào khác, đành nhìn xuống, đổi sang đứng một chỗ khác cách xa người đàn ông đó hơn. Lâm Uyển Bạch ở bên quan sát, cảm thấy cô gái này rất thật thà, mặt nhìn đến đờ ềng, không giống như đang nói dối.

Nghĩ bụng mình cũng không quen thuộc gì nơi này, cô bất giác cũng tự động đứng về phía ít người.

Chẳng mấy chốc đã tới trạm đến, Lâm Uyển Bạch dịch chuyển ra phía cửa. Người xuống xe có vẻ rất động, cô bị chen đến mấy lần.

Túi đồ đựng quần áo được cô ôm trong lòng, còn túi xách trên người bị chen đẩy ra sau lưng. Cô vô thức muốn kéo về, nhưng mu bàn tay chột đau nhói.

Cô thu tay về mới phát hiện có một vết xước, hơn nữa máu nhanh chóng chảy ra ngoài.

Lâm Uyển Bạch quay đầu lại, phát hiện đứng sau lưng cô là gã đàn ông tranh cãi với cô gái ban nãy. Thấy mình cứ nhìn, anh ta lập tức hung dữ trừng mắt: "Mày nhìn gì!"

Cô sợ hãi nhìn đi chỗ khác, không dám nói gì nhiều thêm.

Bản thân không phải người vùng này, sợ chọc phải đối phương bị trả thù, cô nghĩ mình nên cẩn thận một chút.

Khi Lâm Uyển Bạch xuống khỏi xe thì máu trên mu bàn tay đã nhỏ xuống thành giọt rồi. Cô đột ngột ý thức được gì đó, kiểm tra lại túi xách của mình thì phát hiện đáy túi cũng bị rách một đường, ví tiền và đồ vật đi theo người bên trong đã biến mất!

Chết toi!

Gã đàn ông vừa rồi không phải lưu manh mà là kẻ trộm!

Điều may mắn duy nhất là di động được cô đựng trong túi áo nên không bị ăn trộm.

Bên cạnh có một bà cô đã có tuổi, thấy tình cảnh cô gặp phải, bèn tốt bụng đưa giấy ăn, đồng thời chỉ cho cô đồn cảnh sát ở chếch đối diện. Lâm Uyển Bạch gật đầu nói cảm ơn rồi cùng đoàn người đi qua ngã tư.

Sau khi cô làm xong khai nhận, đi ra khỏi đồn cảnh sát, thì trời cũng đã tối dần.

Hôm qua khi quyết định tới Macao, buổi tối nói chuyện với Hoắc Trường Uyên, cô đã cố tình moi ra địa chỉ khách sạn nơi anh ở.

Ai ngờ đen đui làm sao, túi xách của cô lại bị rách, ví tiền và chứng minh thư bên trong đều không còn. Cũng may cảnh sát đã cử người đưa cô tới cửa khách sạn.

Nhìn thấy một khách sạn nguy nga tráng lệ, Lâm Uyển Bạch mới bình tĩnh trở lại.

Có điều sau khi đi vào, nói rõ tên người mình muốn tìm thì lễ tân lại tỏ ý không thể tiết lộ thông tin riêng tư của khách hàng. Không còn cách nào khác, cô đành gọi điện thoại cho Hoắc Trường Uyên. Sau khi cuộc gọi được kết nối, không ai nghe máy.

Khoảng hơn mười phút sau anh mới gọi điện lại.

Lâm Uyển Bạch khẩn trương bắt máy: "...Alô?"

"Nhớ anh à?"

Giọng nam trầm vọng đến đầy nóng bỏng.

"Không phải..." Lâm Uyển Bạch đỏ mặt, ánh mắt lấp lánh: "Em chỉ muốn hỏi xem anh đang làm gì, vẫn chưa về khách sạn sao?"

"Không, đang họp thôi, có mấy vấn đề quan trọng vẫn chưa giải quyết xong, hôm nay bắt buộc phải xong. Nếu không nhìn thấy điện thoại của em, anh còn chưa rời khỏi ghế suốt năm tiếng đồng hồ rồi đấy."

"Vậy anh ăn cơm chưa?"

"Vẫn chưa, lát nữa sẽ cùng ăn với nhân viên hội nghị. Em thì sao?"

Lâm Uyên Bạch nói dối anh: "Em ăn rồi!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Đầu kia hình như có tiếng nói chuyện, Lâm Uyên Bạch sợ ảnh hưởng tới công việc của anh nên không dám nói mình đang ở trong khách sạn mà chỉ nói: "À, Hoắc Trường Uyên, vậy anh cứ bận việc đi, khi nào về tới khách sạn thì tính tiếp!"

Ngắt điện thoại, cô nhìn chiếc túi xách trống rỗng của mình, buông một tiếng thở dài.

Vốn dĩ chỉ là một phút bốc đồng, vì câu "Nhớ em" của anh, cô không kìm được lòng, xin nghỉ phép để chạy qua đây, lòng luôn thấp thỏm và kỳ vọng, không ngờ vừa xuống sân bay đã bị trộm theo dõi, rồi đến bước đường này.

Thế mới nói, bất ngờ không thể tùy tiện tạo ra được...

Đại sảnh khách sạn có chỗ nghỉ ngơi, có điều diện tích quá lớn, người đi qua đi lại, lờ như không cẩn thận bỏ lỡ mất anh thì phải làm sao?

Lâm Uyên Bạch ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn không ngồi xuống sô pha mà đi tới cửa khách sạn.

Hơn mười giờ đêm, một chiếc xe công vụ màu đen từ từ lái tới.

Chưa đợi bảo vệ tiến lên, người tài xế đã chạy xuống mở cửa phía sau, người xuống trước là Giang Phóng, kế đó là Hoắc Trường Uyên.

Anh mặc một bộ vest thủ công màu đen, tôn lên cơ thể trắng kiêu theo tiêu chuẩn tam giác ngược, gần như hòa vào bóng đêm, gương mặt không che giấu được sự mệt mỏi.

Buổi họp diễn ra không lý tưởng lắm, vẫn không hoàn toàn giải quyết xong mọi vấn đề, có nghĩa là ngày mai vẫn phải tiếp tục. Công việc chất đống như núi, có quá nhiều quyết sách cần anh đích thân giải quyết. Cơ thể mệt mỏi, trái tim cũng mệt mỏi, đây chính là cái giá phải trả của một người đứng ở vị trí cao.

"Hoắc Trường Uyên..."

Một giọng nữ đột ngột vang lên từ một phía nào đó...

~Hết chương 143~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144

Bước chân Hoắc Trường Uyên khựng lại.

Có thể gọi cả họ lẫn tên anh ra như vậy, hình như chỉ có một người.

Mang theo sự nghi hoặc trong lòng, anh quay đầu nhìn về phía tiếng gọi, quả nhiên nhìn thấy bên cây cột trụ bằng đá cẩm thạch của khách sạn có một bóng dáng bé nhỏ đang đứng, trong lòng ôm một chiếc túi. Dưới ánh đèn, cô đang mím môi nhìn về phía mình.

Đôi mắt sáng rực tựa như ánh sao trong đêm tối vậy.

Dường như mọi mệt mỏi ngày nay cũng theo đó bay mất sạch vậy.

Giang Phóng đứng phía sau càng sừng sốt hơn, lắp bắp mấy tiếng: "Lâm... Lâm... Cô Lâm?"

"À, tôi đây!" Lâm Uyên Bạch xấu hổ tiến lên.

Cô chưa từng làm chuyện như thế này bao giờ, rõ ràng có phần vụng về.

Thấy Hoắc Trường Uyên cứ im lặng nhìn mình chằm chằm, lại thấy đáng về ngốc nghếch của mình đôi mắt anh, mặt cô nóng bừng, khẽ lên tiếng, có phần gượng gạo: "Hi, Surprise~"

Đúng là một bất ngờ.

Hoắc Trường Uyên im lặng nhướng mày.

Macao tuy mang khí hậu phương Nam, nhưng bây giờ đã sắp bước vào mùa đông rồi, buổi tối rất lạnh, chỉ có bốn, năm độ. Chú ý thấy đầu mũi cô đã đỏ ửng vì gió đêm, anh bắt giác nhủ mày.

"Đợi bao lâu rồi!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng hỏi.

"Thật ra cũng không lâu lắm, lúc em gọi điện thoại cho anh, em cũng vừa tới nơi..." Lâm Uyển Bạch dè dặt.

Hoắc Trường Uyên thâm nhảm tính trong lòng, từ cuộc gọi đó tới giờ chỉ ít cũng phải ba tiếng đồng hồ rồi. Lẽ nào suốt ba tiếng ấy cô cứ ngốc nghếch đứng đây chờ đợi mình? Vậy mà còn nói không lâu lắm?

Hoắc Trường Uyên càng nhủ mày đậm hơn?

Nhất là khi nắm lấy tay cô, nhiệt độ giá lạnh trên đó khiến anh càng phát hỏa: "Sao lại đứng ở đây, sao không vào trong đợi!"

"À..." Lâm Uyển Bạch khẽ cắn môi như một đứa trẻ làm sai, ấp úng giải thích: "Trong khách sạn đông người quá, em sợ bỏ lỡ mắt anh, nên ra ngoài cửa đợi, tầm nhìn tốt hơn..."

Hoắc Trường Uyên mím môi lại thành một đường thẳng, chỉ im lặng nắm chặt lấy tay cô.

Lâm Uyển Bạch cẩn trọng quan sát sắc mặt anh, không nhìn ra là vui buồn hay mừng giận. Cô bắt giác hơi chột da, không biết mình cứ tự động đến thế này có quái rầy anh không, nhưng đồng thời trong lòng cũng khó tránh khỏi sự hụt hẫng.

Cô vừa cụp mắt xuống thì bỗng nhiên eo được ôm chặt.

Cô cứ thế được kéo vào trong vòng tay của Hoắc Trường Uyên, gáy được một bàn tay lớn giữ chặt lấy.

Cô hơi ngước mặt lên, liền có một nụ hôn mãnh liệt rơi xuống.

Tuy rằng những hành động cuồng nhiệt kiểu này đã không còn là lần đầu nữa, hơn nữa Giang Phóng cũng quay lưng đi đầy ý nhị, nhưng Lâm Uyển Bạch vẫn xấu hổ.

Cô vốn dĩ nghĩ anh chỉ hôn phớt rồi thôi, ai ngờ nụ hôn của Hoắc Trường Uyên rất mạnh mẽ, cuốn lấy đầu lưỡi cô, hoàn toàn bất chấp bàn tay nhỏ đang đẩy ngực anh, khiến cô run rẩy từ trong ra ngoài.

Mặt Lâm Uyển Bạch nóng bừng, cô không dám nhìn những ánh mắt lướt ngang qua.

Thoải được rồi, cũng may ở đây không có ai quen biết mình.

Túi xách trong tay Lâm Uyển Bạch được Hoắc Trường Uyên cầm lấy. Họ ra khỏi thang máy, anh quẹt thẻ, cô tự nhiên theo anh vào phòng.

Đó là một gian phòng tổng thống, rất cao cấp, ngoài phòng khách ra còn có cả một căn bếp nhỏ, gần như không thiếu bất cứ vật dụng gì, nhưng vì không gian quá lớn nên có phần quạnh vắng.

Thấy anh đặt túi xách lên ghế sofa, cô cũng cõm túi xách trên người mình xuống.

Nãy giờ anh chỉ nắm tay phải của cô, lúc này mới để ý thấy mu bàn tay trái của cô dán hai miếng băng cá nhân.

"Tay em làm sao vậy?"

Nghe anh hỏi vậy, Lâm Uyển Bạch mới chú ý tới ánh nhìn của anh.

Băng cá nhân được người trong đồn công an đưa cho cô, cô không kể lại gì, chỉ lắc đầu: "Em không sao, tối qua lúc nấu cơm không cẩn thận bị xước thôi."

Hoắc Trường Uyên gật đầu, không hỏi nhiều nữa, cố chấp nhìn thêm nhưng vì băng dán khá kín nên không nhìn ra bất kỳ vết thương nào.

Anh đi tới chỗ bình nước, rót một cốc nước nóng, nhét vào tay cô: "Em không phải đi làm sao?"

"Em xin quản lý nghỉ phép mấy hôm..." Lâm Uyển Bạch chủ động khai báo, rồi ngẩng đầu lên nhìn anh, tiếp tục nói, có phần ngượng ngập: "Cộng thêm ngày nghỉ, vừa hay có thể cùng anh quay về..."

"Vậy vì sao lại nghỉ phép chạy qua đây?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch cụp mắt xuống, ấp úng nói: "Chẳng phải anh nói nhớ em sao..."

Mặt cô đỏ ửng, không biết là vì hơi nước trong cốc hay vì điều gì khác.

Khi ngược mắt lên, cô phát hiện anh vẫn đang ngắm mình chăm chú, Lâm Uyển Bạch hơi run rẩy: "Hoắc Trường Uyên, sao anh cứ nhìn em mãi thế làm gì..."

"Anh ngắm người con gái của anh, cũng phạm pháp à?" Hoắc Trường Uyên nhàn nhã đáp lại.

"Anh còn cười..." Thấy anh cong môi cười, Lâm Uyển Bạch cảm thấy thật vô duyên vô cớ.

Nhất là sau khi cô nói xong, độ cong của nụ cười ấy càng tăng thêm rõ rệt, còn nửa đùa nửa thật, cô ngượng ngập: "Anh đừng có cười nữa!"

Hoắc Trường Uyên không có ý định dừng lại. Yết hầu của anh bất ngờ di chuyển, có tiếng cười bật ra, sau đó lồng ngực anh cũng phập phồng lên xuống. Tiếng cười tan vào không khí, văng vẳng bên tai cô.

Anh vươn cánh tay dài ra, một lần nữa kéo cô vào lòng, đưa cọt: "Uyển Uyển của chúng ta biết cách thương đàn ông rồi."

"..." Lâm Uyển Bạch đỏ bừng mặt.

Uống hết một cốc nước nóng, người cô cũng thoải mái hơn một chút, ngón tay cũng không còn lạnh lẽo nữa. Hoắc Trường Uyên đề nghị để cô đi tắm trước, cô gạt đầu, xấu hổ tìm ra áo ngủ.

Nửa tiếng sau, Lâm Uyển Bạch từ trong bước ra.

Nhìn quanh một vòng, cô phát hiện Hoắc Trường Uyên vẫn ngồi ngoài phòng khách, xoay lưng về phía cô, không biết đang cúi đầu nhìn cái gì.

Hình như nghe thấy tiếng bước chân, chất giọng trầm của anh cũng vang lên: "Em gấp phải ăn cơm!"

"Dạ?" Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Cô đi qua mới thấy anh đang nhú mày, trong tay đang dốc ngược túi xách của cô xuống.

Vốn dĩ lúc còi ra, cô đã cố tình để đáy túi hướng về phía sofa, bây giờ bị anh phát hiện ra, cô cũng không thể giấu giếm nữa.

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch gạt đầu, thành thật nói: "Trên xe buýt đông người quá, lúc xuống xe không chú ý. Khi em phát hiện ra thì đã bị người đó rạch mất rồi, đồ bên trong cũng không còn, nhưng em đã báo cảnh sát..."

"Có phải tay em cũng bị rạch không?" Hoắc Trường Uyên bặm môi lại.

"À vâng..." Lâm Uyển Bạch đành phải thừa nhận, ngữ khí cố gắng tỏ ra nhẹ nhàng: "Em không nghĩ là đi tới đâu cũng gặp móc túi đấy, trị an của Macao xem ra phải tăng ca ha~ Cũng may em không mang theo tấm thẻ đen anh cho em, em cất vào ngăn kéo tủ rồi, nếu không thì..."

Càng nói tới cuối cùng, giọng cô càng nhỏ đi.

Bởi vì sắc mặt Hoắc Trường Uyên đã sầm xuống. Anh không nói năng gì, lập tức rút di động ra.

Rất nhanh, chuông cửa vang lên, Giang Phóng không biết kiếm được ở đâu ra một hộp bông băng.

Hoắc Trường Uyên đón lấy, đóng cửa lại, không cần hỏi lý do, cứ thế kéo cô ngồi xuống sofa.

Thấy anh lục hết chai lọ đến lọ kia, Lâm Uyển Bạch lí nhí hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh không vui à?"

"Em rập tâm khiến anh lo chết phải không?" Hoắc Trường Uyên trừng mắt với cô.

Hai chiếc băng cá nhân đều được gỡ ra. Miệng vết thương không dài nhưng rất sâu, có thể tưởng tượng ra lúc bị rạch đã chảy bao nhiêu máu. Vậy mà chẳng hề xử lý, có thể vì lúc tắm gặp nước nên giờ đã hơi viêm nhiễm rồi!

~Hết chương 144~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145

"Không phải vậy đâu..." Lâm Uyển Bạch dè dặt lắc đầu.

Khi ngược mắt lên, cô phát hiện Hoắc Trường Uyên đang nhìn chăm chăm vào mu bàn tay cô. Anh đã lấy tăm bông và nước khử trùng ra, đang tiến hành khử trùng vết thương.

"Có đau không?" Anh nhíu mày mãi.

"Không đau..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Khi tăm bông được ấn mạnh lên vết thương, cô bỗng chốc đau đớn kêu lên: "Á..."

"Thôi được rồi, là rất đau..." Thấy anh đen xì mặt lại, cô không dám nói dối nữa, nhưng lại cảm thấy anh đã lo lắng quá mức, cô bèn nâng cao tay lên một chút: "Nhưng anh có thể thôi thôi, thôi chút là hết đau thôi!"

Quả nhiên, khoe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật.

Sau khi xử lý xong vết thương bằng nước khử trùng, anh dán lại băng urgo.

Hoắc Trường Uyên vẫn trừng mắt giận dữ nhìn cô, chấn động trong lòng thì rất lớn.

Nghĩ tới chuyện cô chạy qua đây nhưng lại không nói một lời trong điện thoại, cứ thế ngốc nghếch đứng trước cửa khách sạn đợi một mạch ba tiếng đồng hồ, sao anh không hiểu, cô không chỉ đơn thuần muốn tạo bất ngờ cho anh, cũng là vì sợ làm phiền tới công việc của anh.

Còn cả vết thương trên mu bàn tay nữa, nếu không phải bị anh phát hiện ra, cô có thể sẽ giấu mãi, thậm chí còn nói dối là làm rơi ví tiền, chỉ toàn báo chuyện vui không báo chuyện buồn! Hơn nữa ban nãy còn mừng thầm vì không mang theo chiếc thẻ đen của anh...

"Đồ khờ khạo!"

Hoắc Trường Uyên quát ngoài miệng nhưng không có ý trách cứ.

"..." Lâm Uyển Bạch ngồi khép chặt hai đầu gối như một cô học sinh bị giáo viên quở trách.

Lát sau, cô nhìn anh, đưa tay giựt giựt tay áo của anh: "À, Hoắc Trường Uyên, có thể cho em chút gì ăn được không, em vẫn chưa ăn..."

Lần này, Hoắc Trường Uyên không gọi điện thoại cho Giang Phóng nữa mà gọi thẳng cho phục vụ phòng.

Sau khi anh tắm rửa xong đi ra, phục vụ đã bê đồ ăn từ xe đẩy lên.

Hoắc Trường Uyên không nhúc nhích, chỉ đứng bên cạnh hút thuốc. Dưới cái nhìn chăm chú của anh, Lâm Uyển Bạch ngượng ngùng ăn hết một bát cơm to. Khi đặt đĩa xuống, cô no căng tướng chừng vỡ bụng.

"Ăn xong chưa?"

"Ăn xong rồi..."

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên dập tắt điếu thuốc trong tay: "Vậy ngủ thôi."

Lâm Uyển Bạch như một cô con dâu nhỏ theo sau anh đi vào phòng ngủ. Giường rất rộng, đệm cũng rất êm, nằm lên trên như nằm trên mây vậy.

Đã hơn mười một giờ rồi, bên ngoài đã hoàn toàn im ắng.

Hoắc Trường Uyên vươn cánh tay qua, cô ngoan ngoãn dựa vào anh, trong tầm mắt là yết hầu gồ lên của anh.

"Nếu còn chuyện như vậy xảy ra nữa thì phải thành thật nói với anh."

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch khẽ đáp.

Sau đó, cằm của cô được nâng lên, hai người hôn nhau trong bóng tối.

Người ta hay nói "tiểu biệt thắng tân hôn", một khi thân mật rồi, sao còn có thể chia xa được nữa.

Ban nãy lúc tắt đèn, cô chú ý thấy trên tủ đầu giường có để hai hộp đồ nhạy cảm do khách sạn chuẩn bị.

Lâm Uyển Bạch cũng nghĩ anh sẽ muốn mình, ai ngờ anh lại chỉ ôm cô vào lòng: "Em mệt cả ngày rồi, ngủ sớm đi, không vội, cứ hồi phục lại tinh thần rồi tính!"

Giọng nói rất trầm, nhưng toát lên sự xót xa dành cho cô.

Lâm Uyển Bạch nằm trong lòng anh, áp sát vào cơ thể anh, có thể cảm nhận được khao khát của anh.

Cô cắn môi, lí nhí nói: "Thật ra không sao đâu mà..."

"Ngủ ngay!"

Lâm Uyển Bạch nhắm mắt lại mà lòng ngọt ngào.

...

Ngày hôm sau, Lâm Uyển Bạch ở yên trong khách sạn không ra ngoài.

Chuyện ăn trộm ít nhiều gì cũng để lại bóng ma tâm lý trong lòng cô. Cô không dám một mình đi lung tung nữa. Hơn nữa cô có âm thầm quan sát giá của căn phòng này, nếu chỉ ở đúng một đêm thì thiệt quá.

Trên tivi có khá nhiều chương trình, một ngày cũng cứ thế nhàm chán trôi qua.

Khi thành phố lên đèn, Lâm Uyển Bạch đi ra khỏi phòng tắm. Cô nhìn chiếc chăn đã được xếp gọn, lại bấu vào gò má đỏ ửng của mình, tự mắng mình không biết xấu hổ, lại xin nghỉ phép để qua đây làm ấm giường cho người ta.

Trước kia khi còn giao dịch, anh cũng từng yêu cầu cô như vậy, nhưng tâm trạng và hoàn cảnh bây giờ đã khác, là cô cam tâm tình nguyện.

Hơn chín giờ tối, Hoắc Trường Uyên quay về.

Anh đã uống rượu, vừa mở cửa ra là mùi rượu ập tới. Giang Phóng đi bên cạnh dìu anh.

Nhìn thấy cô, Hoắc Trường Uyên tự động nhào vào lòng cô, cả người nặng nề đè lên cô. Lâm Uyển Bạch loạng choạng mấy bước, gáy bị anh phả hơi nóng rục vào.

Cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng đứng vậy lại, phát hiện Giang Phóng đã chuẩn bị từ lúc nào.

Cô đóng cửa lại, nhọc nhằn kéo Hoắc Trường Uyên vào trong phòng ngủ. Họ đi tới bên giường, cô gần như phải cạy tay anh ra, ném anh như một con thú không lồ lên giường.

Đệm giường mềm đến nỗi bật lên mấy cái, Hoắc Trường Uyên lại níu tay cô.

"Cởi quần áo cho anh!"

"..."

Lâm Uyển Bạch cắn môi đứng im. Cô bị anh kéo, ngã ngồi xuống giường. Bàn tay lớn của anh kéo tay cô đặt lên sơ mi của mình: "Mau lên, cởi cho anh! Uyển Uyên!"

"Em biết rồi..." Nghe được tiếng gọi cuối cùng, cô như bị hàng phục vậy.

Lần nào anh gọi cô như vậy, Lâm Uyển Bạch lại không kìm được lòng mình.

Tuy Hoắc Trường Uyên đã uống rượu nhưng không đến nỗi say be bét, mức độ hợp tác vẫn rất cao, áo vest và áo sơ mi đã nhanh chóng được cởi xuống.

Lâm Uyển Bạch như đang cởi đồ cho một đứa trẻ vậy. Tối khi chỉ còn một chiếc quần lót trên người, anh thẳng thừng ấn tay cô lên, cô lắc đầu, tuyệt đối không cởi thêm nữa.

Hoắc Trường Uyên đã nhẫn nhịn quá lâu, ngồi bật dậy.

Lâm Uyển Bạch không hề phòng bị, cứ thế bị anh bế lên chân, tạo nên tư thế mờ ám, môi anh cũng rơi xuống ngay sau đó.

Mùi rượu rất nồng, cô hơi né tránh, nụ hôn bèn rơi xuống cổ cô.

Làn da nóng rục chột rùng mình.

Thật ra sáng nay tỉnh giấc, anh đã rất muốn, nhưng bị cuộc gọi của Giang Phóng ngắt ngang, tối nay dĩ nhiên sẽ không bình yên.

Lâm Uyển Bạch không kháng cự, nhưng vẫn đẩy đẩy anh: "Hoắc Trường Uyên, anh đi tắm trước đã..."

"Vậy em đợi anh ra đấy!" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Cô không đáp, anh tiếp tục hà hơi vào tai cô: "Nhé?"

Lâm Uyển Bạch đỏ mặt gật đầu: "Vâng..."

Nhận được lời bảo đảm, Hoắc Trường Uyên vươn cánh tay dài ra, tỏ ý cô hãy đi vào phòng tắm như một đại gia.

Đi tới cửa, sợ anh đột nhiên nổi hứng kéo cả mình vào trong, cô hơi buông tay. Nhìn thấy cánh cửa mài cát đóng lại, cô mới thở phào.

Chỉ là khi đang định quay đi, thì cửa phòng đột ngột bật mở.

Có thứ gì được ném ra ngoài.

Lâm Uyển Bạch đứng nguyên tại chỗ đổ mắt nhìn chiếc quần lót dưới đất lên.

Thật nguy hiểm!

Cũng may trốn nhanh, suýt nữa thì rơi vào đầu cô.

Ngón cái và ngón trỏ của cô vôn về một góc quần, trên lớp vải dường như vẫn còn hơi ấm của anh. Cô đi qua, ném nó vào giỏ đồ thay giặt như ném một củ khoai nóng.

Đuôi giường vẫn còn một ít quần áo anh cởi ra, có phần hỗn loạn, cô cũng dọn dẹp lại luôn.

Vào lúc đang vo chiếc áo sơ mi lại, Lâm Uyển Bạch chợt dừng động tác, khước môi từ từ mím chặt.

Ở phía cổ áo, có một dấu môi son màu hồng..

~Hết chương 145~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146

Khoảng hai mươi phút sau, Hoắc Trường Uyên tắm xong đi ra ngoài.

Trên hông anh quấn một chiếc khăn tắm, che đi bộ phận quan trọng, dường như mùi rượu đã tan đi không ít, nhưng sức nóng trong ánh mắt chỉ càng hùng hực hơn.

Thấy cô đã nằm lên giường, đắp chăn dựa vào đó, anh đi tới, nhưng cô vẫn nhắm nghiền mắt không nhìn anh. Dưới ánh đèn, mi mắt cô tạo thành hai cái bóng đen, cũng không giống như đang xấu hổ.

Khi anh đi tới, Lâm Uyển Bạch vươn tay tắt ngấm ngọn đèn đầu giường đi.

Hoắc Trường Uyên im lặng như ong mảy, vén chăn lên, gần như nhào tới cùng lúc, giật tung chiếc khăn tắm trên người ra.

Trong bóng tối, có rất nhiều cảm giác càng trở nên rõ nét, nhất là khi trên người cả hai có chung một mùi sữa tắm.

Hoắc Trường Uyên nâng mặt cô lên, vòn lấy đôi môi cô một cách chuẩn xác.

Anh đang cởi cúc áo ngủ ra, bỗng bị cô giữ chặt tay lại.

"Sao vậy?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

"Không.." Cô lắc đầu.

Khi anh định tiếp tục những động tác mãnh liệt hơn thì vẫn bị cô ngăn chặn. Lâm Uyển Bạch kịp thời nắm chặt bàn tay đang định mon men xuống dưới của anh: "Em đến ngày ấy rồi!"

"Bà con?" Hoắc Trường Uyên lập tức đứng người.

"Ừm.." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Đã tắt đèn nên không gian căn phòng đen xì xì, cũng rất dễ dàng để che giấu sự chột dạ nơi đáy mắt cô.

Hoắc Trường Uyên vẫn vươn bàn tay lớn ra, sau khi chạm phải dị vật, hơi thở phả ra từ mũi dường như cũng trở nên bí bách hơn: "Đến khi nào vậy?"

"Chính là vào lúc anh tắm..." Lâm Uyên Bạch khẽ nắm chặt tay lại.

"Sao lại đến lúc này, chẳng phải còn nhiều ngày nữa mới tới sao?" Hoắc Trường Uyên nhú mày rất sâu, có phần bực bội.

Trái tim Lâm Uyên Bạch nảy lên mấy cái.

Vì mức độ nhạy bén của anh, cô phải xoay đầu qua, cố gắng để ngửi khí tự nhiên hơn một chút: "Có lúc không chuẩn đâu, tới trước hoặc tới sau chưa thể biết trước được..."

Hoắc Trường Uyên giữ nguyên tư thế chống tay hai bên người cô mấy giây, dường như không thể bình tĩnh lại được, anh lật người trèo xuống giường, đi vào phòng tắm dội nước lạnh.

Khi anh quay lại, cũng đồng thời mang theo bầu không khí mát mẻ.

Có điều lòng bàn tay anh nhẹ nhàng vỗ lên vai cô mấy cái, hơi thở lập tức trở nên nặng nề hơn.

Lâm Uyên Bạch cắn môi, như tự lẩm bẩm "Em có thể ra xô pha, hoặc đặt thêm một phòng nữa cũng được..."

"Im lặng!" Hoắc Trường Uyên khẽ quát.

Im thì im...

Lâm Uyên Bạch bặm môi lại.

Cô thẳng thừng lật người, quay lưng về phía anh, nằm im như đang hôn dỗi ai đó vậy.

Chỉ có điều không bao lâu sau, cô vẫn bị Hoắc Trường Uyên kéo vào lòng.

...

Ngày hôm sau, khí sắc của Hoắc Trường Uyên hơi tệ một chút.

Người khác không biết nhưng Lâm Uyên Bạch hiểu rõ, tối qua anh phải chạy vào phòng tắm hai lần, lần nào về cũng mát mẻ hơn nhưng vẫn đầy sự bất mãn khi không được làm điều mình muốn...

Sau khi biết cả ngày hôm qua cô chỉ ở trong khách sạn, ăn sáng xong, Hoắc Trường Uyên bảo cô đi thay quần áo cùng anh đi họp. Cô không đồng ý nhưng cuối cùng vẫn không thắng nổi anh, đành phải ngồi vào xe tới công ty con tại đây.

Phòng hội nghị rất lớn, nhiệt độ điều hòa cũng được điều chỉnh vừa phải.

Lâm Uyên Bạch hơi ngượng ngáp, cô được sắp xếp ngồi trên chiếc xô pha phía sau bàn hội nghị. Có vẻ vì biết cô là người được Hoắc Trường Uyên đưa tới, ai bước vào phòng họp cũng cực kỳ cung kính với cô.

Hơn nữa vào ngồi chưa được bao lâu, đã có người bê trà và bánh điểm tâm đặt lên chiếc bàn trước mặt cô, còn có một chiếc laptop và iPad, đồng thời tắt nhệ chuẩn bị tài liệu, không để cô cảm thấy chờ đợi quá lâu.

Chuẩn bị tất cả những thứ này là một cô gái trẻ, trông giống một sinh viên vừa tốt nghiệp, nói giọng phổ thông tiêu chuẩn: "Chào chị Lâm, chị còn cần gì cứ trực tiếp gọi tôi là được! Hoắc tổng ban này có dặn dò riêng, bảo tôi để ý phục vụ chị chu đáo!"

"Cảm ơn cô!" Lâm Uyên Bạch cảm kích nói.

Sau khi cô gái nhỏ cúi đầu rời đi, buổi họp cũng bắt đầu.

Cánh cửa chớp được hạ xuống, màn chiếu ở giữa được bật lên, Hoắc Trường Uyên nghiêng người hướng mắt nhìn về phía đó.

Ánh đèn chiếu hắt lên mặt anh, ngũ quan và những đường nét vốn cương nghị lại càng sâu đậm hơn. Bàn tay đã quen kẹp thuốc lá lúc này cầm một cây bút mực. Khi có ai đó phát biểu anh lại nhìn về phía họ, còn nghe rất nghiêm túc, thi thoảng khẽ gật đầu.

Trên màn hình máy tính trước mặt Lâm Uyên Bạch chiếu những chương trình giải trí đang hot, nhưng cô không thể hoàn toàn tập trung.

Bởi vì cho dù đang có một cuộc họp nghiêm túc diễn tả, luôn có một ánh mắt vụng trộm liếc về phía cô quan sát, khiến cô không khỏi đỏ mặt.

Thật ra ban đầu khi từ chối, cô cũng cảm thấy sắp xếp như thế này là không ổn thỏa, dẫu sao đây cũng không phải là một buổi tiệc rượu tiếp khách, một vị sếp cao như vậy dẫn theo bạn gái của mình còn ra thể thống gì chứ!

Nghĩ như vậy, Lâm Uyên Bạch bất giác lên nhìn về phía anh.

Suốt cả quá trình, Hoắc Trường Uyên đều nghiêm túc tập trung vào buổi họp, biểu cảm trên gương mặt rất thần nhiên, tựa hồ anh không hề cảm thấy lúc làm việc dẫn cô theo là một việc mất hình tượng đến mức nào.

Hội nghị tiến hành có vẻ rất thuận lợi. Khi ánh nắng bên ngoài ngả về Tây cũng là lúc màn chiếu được tắt đi.

Mọi người đều đang lục tục thu dọn đồ đạc ra về. Hoắc Trường Uyên đứng dậy khỏi ghế, đi thẳng về phía cô.

Bước chân của anh vừa dừng lại phía trước sofa, thì Giang Phóng đuổi kịp, nói với anh câu gì đó, đầu tiên anh im lặng nhướng mày, sau đó hơi quay người sang.

Lâm Uyển Bạch đứng lên, cũng nhìn theo hướng họ nhìn, thấy trước cửa phòng hội nghị có một bóng dáng cao gầy bước vào.

Vì ai nấy đều đang đi ra, chỉ có người đó đi vào nên mục tiêu khá rõ ràng. Cộng thêm việc đó là một cô gái xinh đẹp quyến rũ, vóc dáng cũng chuẩn, mặc chiếc váy da, đôi giày cao gót nên xuống sàn nhà vang lên những tiếng lanh lảnh.

Có vẻ như đó là một cô gái con lai, ngũ quan cực kỳ sắc nét, cộng thêm lớp trang điểm vừa phải nên rất hấp dẫn người đối diện.

Lâm Uyển Bạch chú ý đến màu son của đối phương, chính là màu hồng phấn đó, còn vẽ cả viền môi, đủ non nớt.

Cô bất giác nắm tay lại. Cô nhớ tới dấu son dính trên cổ áo Hoắc Trường Uyên tối qua. Giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho cô biết, rất có thể nó xuất phát từ cùng một người.

Cô gái kia cũng đi thẳng về phía này giống Hoắc Trường Uyên lúc này.

Xem ra họ không xa lạ, cô ấy thẳng thừng giọng tay: "Hoắc tổng!"

"Giám đốc Từ!" Hoắc Trường Uyên bắt tay lại.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, tầm mắt không thể rời khỏi bàn tay đang siết chặt của họ.

Một giây, hai giây, ba giây...

Khi giây thứ tư vừa qua, họ mới buông ra, cô cũng không hiểu vì sao mình có thể đếm một cách chuẩn xác như thế.

"Em đã đứng ngoài đợi rất lâu rồi, nhưng không dám làm phiền, đợi tới khi cuộc họp kết thúc mới dám gọi cho Giang Phóng!" Người phụ nữ được gọi là giám đốc Từ mỉm cười: "Tôi qua em nói rồi, phải đặc biệt mời Hoắc tổng ăn một bữa cơm để tỏ lòng cảm ơn."

"Cũng không cần đâu." Hoắc Trường Uyên cười khẽ một cái.

"Vậy sao được! Nhà hàng em đã đặt xong xuôi rồi, và lại chúng ta nhân tiện có thể bàn một chút về chuyện góp vốn đầu tư, em còn rất nhiều vấn đề cần hỏi anh đây, Hoắc tổng! Nếu sau đây anh không có hẹn gì thì chúng ta đi luôn nhé?"

Nói rồi, cô ấy cuối cùng cũng nhìn sang cô: "... Vị này là?"

Ban nãy hai người họ trò chuyện khá thân mật, Lâm Uyển Bạch cảm thấy mình như tấm phông nền vậy.

Thấy họ cùng đồng loạt nhìn về phía mình, cô mím chặt môi, khẽ đáp: "À, hai người đi ăn đi, để trợ lý Giang đưa em về khách sạn là được rồi..."

Cô cúi đầu chuẩn bị rời đi nhưng bị Hoắc Trường Uyên nắm chặt lấy tay.

"Cùng đi đi."

~Hết chương 146~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147

Chiếc xe thương vụ dừng lại bên dưới tháp Macao.

Nơi giám đốc Từ đặt hàng là một nhà hàng xoay nằm trên tầng, không những có thể ăn mà còn có thể ngắm nhìn quang cảnh toàn thành phố Macao về đêm, có thể nói là tốn nhiều tâm sức.

Nghe nói tháp Macao cao 338 mét, xếp thứ tám tại châu Á và thứ mười toàn thế giới về độ nổi tiếng, thậm chí còn cao hơn cả tháp Eiffel của Paris, hơn thế còn có thể nhìn xa tận Chu Hải* và một phần cảnh quan các đảo xa của Hồng Kông.

*Châu Hải hay còn gọi là Chu Hải là một thành phố trực thuộc tỉnh ở bờ biển phía nam tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc.

Lâm Uyển Bạch phóng tầm mắt nhìn ra ngoài, đúng là cảnh đêm rất đẹp, nhưng lúc này đây cô lại không có tâm trạng ngắm nhìn, lồng ngực nghẹn lại khó chịu.

Trên chiếc bàn đen có trải một lớp khăn màu trắng tinh. Chiếc ly để cao bằng thủy tinh trong veo, đĩa cũng sạch bong có thể soi rõ mặt người.

Giám đốc Từ thể hiện rất tốt phong thái của một người chủ nhà, sau khi đặt túi xách xuống, cô ấy mỉm cười lên tiếng: "Đây là nhà hàng buffet, chúng ta đi lấy đồ ăn đã được không?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Lâm Uyển Bạch vừa ngồi xuống tức thì, nghe thấy vậy đành đứng dậy theo.

Bữa tối nay nhà hàng phục vụ các món của Bồ Đào Nha và Ấn Độ và cả những món hải sản tươi ngon, phong phú cùng với một vài món ăn đặt làm ngay. Phóng tầm mắt nhìn qua, la liệt, đầy rẫy, Lâm Uyển Bạch lặng lẽ cầm đĩa đi phía sau.

Phía trước là bóng hai người đi song song với nhau, Hoắc Trường Uyên cao lớn, còn giám đốc Từ vừa gầy vừa cao, cực kỳ đẹp đôi.

Dọc đường, cuộc nói chuyện giữa họ chưa lúc nào ngừng.

Đa phần họ bàn luận về những chuyện trong cuộc việc, toàn là các chủ đề cô nghe không hiểu. Mà cho dù có hiểu cũng không đến lượt cô xen vào.

Bàn tay cầm kẹp của Lâm Uyển Bạch siết chặt lại, lồng ngực càng lúc càng bí bách.

Giống như phát tiết vậy, cô chọc mạnh vào con cua đang giương càng trên lớp đá. Nhưng giống như đối đầu với cô vậy, gắp một hồi, con cua cứ trượt xuống. Nhiều lần như vậy, cô chẳng gắp được con nào.

Tức chết đi!

Khi Lâm Uyển Bạch định từ bỏ thì trong đĩa bất ngờ có thêm một con cua to đơ rục.

Cô ngẩng lên, va phải đôi mắt sâu hút của Hoắc Trường Uyên đang nhìn mình nửa đùa nửa thật.

Lâm Uyển Bạch quay mặt đi, cầm đầu định tới khu bánh trước mặt.

Khi đi ngang qua anh, khuôn mặt cương nghị của anh bất ngờ áp sát cô, yết hầu hơi động.

"Cho phép em ghen đây."

"..." Bước chân cô hơi khựng lại.

Khi mỉm cười lại, cô nghe thấy anh lại buông một câu bên tai: "Nhưng không được phép đánh đổ cả thùng giấm."

"Em không có..." Lâm Uyển Bạch phản bác.

Nhưng ngoài miệng thì nói vậy, trong lòng vẫn có một âm thanh nhỏ xíu đang phản bác cô.

Lấy đồ ăn xong, ba người lại trở về bàn. Tuy là nhà hàng xoay ngắm cảnh 360 độ nhưng tốc độ xoay rất chậm, phải một tiếng rưỡi mới xoay được một vòng, sẽ không khiến người ta chóng mặt, cung cấp một trải nghiệm ăn uống rất thoải mái.

Giám đốc Từ và Hoắc Trường Uyên vẫn chuyện trò rất hợp ý, bỗng đầu gối cô chợt ầm lên.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu, quả nhiên nhìn thấy bàn tay lớn của anh vờn qua.

Lòng bàn tay lớn đang nắm chặt lấy đầu gối cô, ngón tay ma sát qua lớp vải.

Cô nhúc nhích, không giằng ra, sợ làm ra động tĩnh quá lớn nên đành thôi.

Khi cô nhìn qua lần nữa thì thấy anh vẫn đang nói chuyện với giám đốc Từ, ra vẻ nghiêm túc, giống như bàn tay chọc ghẹo mình dưới gầm bàn không phải của anh vậy. Tình huống kiểu này thật ra đã không phải lần một, lần hai nữa rồi, chỉ khác trước là lúc này trong ánh mắt cô không có chút khó chịu nào.

Hơn nữa không biết nói đến chuyện gì mà bỗng có tiếng cười khẽ vang lên, nhưng anh lại hơi liếc mắt về phía mình. Lâm Uyển Bạch dám khẳng định, anh

đang cười mình.

Cười cái gì mà cười!

Lâm Uyển Bạch trút hết mọi giận dữ vào con cua trên đĩa, bắt đầu dùng dao "giải phẫu" nó.

Trong lúc đang ăn, Hoắc Trường Uyên chợt đứng lên: "Anh đi nghe cuộc điện thoại."

Nói xong, anh bèn cầm di động rời đi.

Giám đốc Từ có vẻ là một người nhanh nhậy, không hề không khí đông lạnh mà chủ động mở lời: "Hải sản ở đây đều rất ngon, tôi thấy hình như cô Lâm rất thích ăn cua?"

"À, đúng là rất ngon..." Lâm Uyển Bạch trả lời hơi dối lòng.

"Con trai tôi cũng thích ăn cua ở đây, tuần nào cũng âm ỉ đòi tôi đưa tới."

"Giám đốc Từ có con rồi ạ?" Lâm Uyển Bạch ngăn người.

"Đúng vậy, năm nay nó đi học mẫu giáo rồi, là con trai nên rất nghịch ngợm, thuê cả người giúp việc về mà có trông được nó đâu!" Giám đốc Từ tươi cười gạt đầu, cuối cùng còn hỏi thêm một câu: "Cô Lâm là bạn gái của Hoắc tổng phải không?"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch khẽ gạt đầu.

Cô hơi khó hiểu, không biết rốt cuộc đối phương đang suy nghĩ chuyện gì trong lòng.

"Vậy coi như tôi mời bữa cơm này là đúng rồi!" Giám đốc Từ mỉm cười chấp hai tay lại.

"Mặc dù tôi và Hoắc tổng này giờ chỉ bàn công việc, nhưng hôm nay chủ yếu là muốn cảm ơn anh ấy! Bữa cơm tôi qua tôi cũng tham gia, không ngờ lại gặp chồng cũ. Anh ta là người cố chấp, ly hôn đã hai năm mà vẫn bám riết lấy tôi không buông, cũng may có Hoắc tổng kịp thời ra tay giúp đỡ! Vì muốn chồng trước từ bỏ, tôi cũng thuận nước đẩy thuyền, cùng Hoắc tổng diễn một vở kịch!"

"Nhưng mà cô yên tâm, chúng tôi chỉ diễn bề ngoài vậy thôi, không làm gì quá đáng đi quá giới hạn đâu, tôi chỉ hôn một cái vào cổ áo Hoắc tổng. Dù sao cô cũng là bạn gái của anh ấy, tôi cảm thấy cùng là phụ nữ, tôi nên nói với cô một tiếng."

"Hả..." Lâm Uyển Bạch lần này ngây ngốc thật sự.

"Cô Lâm đừng để bụng nhé!"

"Không đâu, không đâu..."

Lâm Uyển Bạch hoàn hồn lại, giải thích lia lịa.

Khi nhìn thấy dấu son trên cổ áo, trong lòng cô rất khó chịu. Thật ra tôi qua cô cũng chẳng ngủ được, suốt cả buổi tối trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh.

Trước kia trong hộp đêm hay quán bar, Hoắc Trường Uyên cũng ra vào rất nhiều để tiếp khách, cô cũng nhìn thấy có những cô gái ở bên cạnh anh nhưng anh gần như không chạm vào họ. Vậy mà lại bất ngờ xuất hiện một dấu hôn khiến cô lo được lo mất. Hoặc có thể vì đây là tật xấu đã ăn vào bản chất của đàn ông, cô thậm chí còn nghi ngờ việc mình đến đây đồng thời tưởng tượng ra cảnh một cô gái khác ngồi lên đùi, thân mật với anh...

Cho dù chỉ là mua vui qua đường, cô vẫn khó chịu trong lòng.

Nhưng bây giờ hiểu rõ ngọn nguồn, mọi bí bách nơi lồng ngực Lâm Uyển Bạch đều tan biến sạch sẽ.

Thì ra chỉ là một hiểu lầm...

...

Dùng bữa xong, chiếc xe công vụ đen vẫn đỗ trước cửa khách sạn.

Trong thang máy không đông người, khi đến tầng mười chỉ còn lại hai người họ.

Nghĩ đến những lời tổng giám đốc Từ nói, Lâm Uyển Bạch nhìn người đàn ông đang đứng thẳng bên cạnh, bất giác dịch chuyển bước nhỏ về phía anh, gọt tay khẽ nắm lấy tay anh, sau đó nắm chặt lại từng chút một.

Giống như lúc ăn cơm vậy cô cũng dùng ngón tay cọ cọ.

Hoắc Trường Uyên liếc sang bên cạnh, nói một câu hơi nặng nề: "Bà con của em đang đến, đừng có chọc vào anh nghe rõ chưa!"

"Hoắc Trường Uyên, thật ra..."

Lâm Uyển Bạch liếm môi, thấy anh hơi nhướn mày đợi cô nói nốt, cô bèn nuốt nước bọt, từ từ nói: "Có chuyện này em muốn nói với anh!"

"Chuyện gì?"

Lâm Uyển Bạch cup mắt xuống, sau đó kiễng chân lên, thì thầm một câu gì đó vào tai anh.

Con ngươi của Hoắc Trường Uyên đột ngột co rụt lại.

Sau đó eo cô bị anh ôm chặt.

Lâm Uyển Bạch bị anh kéo vào lòng, anh thu mạnh cánh tay lại, ánh mắt nhìn cô như có thể ăn thịt người vậy: "Em dám lừa anh!"

~Hết chương 147~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148

"Á!"

Cửa thang máy mở ra, Lâm Uyển Bạch bất ngờ bị anh vòng tay qua eo khiêng thẳng lên vai.

Bước chân Hoắc Trường Uyên như mang theo làn gió, cho dù đi trên nền thảm trải sàn dài cũng có âm thanh nặng nề phát ra.

Sự gãy gập của Lâm Uyển Bạch là phí công vô ích.

Cũng may trên hành lang không gặp nhiều người, cô đành che chặt mặt mình lại, coi như tự lừa dối mình, trốn tránh camera ở mỗi góc tường.

Sau khi thẻ phòng được quét xong, Hoắc Trường Uyên gằn như dùng chân đá thẳng cửa ra.

Mục tiêu rất rõ ràng, anh lao thẳng về phía chiếc giường lớn trong phòng ngủ, ném cô lên trên, rồi ngay sau đó đè lên cô, kéo khóa quần bò của cô xuống không chút lãng phí thời gian.

Phải nhìn thấy mới dám chắc chắn.

Sau khi đã tự mình xác nhận, Hoắc Trường Uyên nguy hiểm nheo mắt lại.

Lâm Uyển Bạch như một đứa trẻ mắc lỗi, chớp chớp đôi mắt.

"Lâm Uyển Bạch, em càng ngày càng to gan rồi đấy, lại dám lừa anh?" Hoắc Trường Uyên nghiêng răng rất chậm, cơ hàm như sắp bung ra tới nơi: "Em còn biết mình mang họ gì không!"

"Họ Lâm ạ..." Lâm Uyển Bạch lí nhí đáp.

Chỉ đổi lại một ánh mắt càng thêm hung dữ của anh, cô biết điều ngậm chặt miệng lại.

"Xem tối nay anh xử lý em thế nào!"

Hoắc Trường Uyên cảm giác ngọn lửa hừng hực mình nhìn suốt hai đêm như bốc thẳng lên, kêu gào trong huyết mạch, xông thẳng tới não bộ.

Anh thật sự sắp tức chết rồi!

Người con gái to gan này lại dám lấy chuyện này ra gạt anh, hại anh tối qua hai lần liên tiếp phải dội nước lạnh. Nếu tối nay không xử lý cô, khiến cô kêu không thành tiếng, anh tuyệt đối không dễ dàng tha cho cô!

Lâm Uyển Bạch như đọc được tiếng lòng của anh, chợt run người.

Lúc này Hoắc Trường Uyên như bị lửa dục vọng thiêu đốt, xem ra...

Thật đáng sợ...

Cô liếm môi, cố gắng cứu vớt cục diện một chút.

Nhưng Hoắc Trường Uyên sao dễ dàng cho phép cô lên tiếng, anh cúi đầu, hậm hực cắn lên môi cô.

Trong phòng chỉ còn tiếng quần áo bị xé rách.

Trong bóng tối, tiếng cầu xin của Lâm Uyển Bạch cũng vỡ vụn ra: "Hoắc Trường Uyên, anh nhẹ một chút..."

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch nhất quyết không đi họp cùng anh nữa.

Tối qua bị hành hạ quả nửa thời gian, cô một lòng muốn ở lại khách sạn ngủ bù. Khi cô tỉnh dậy, mặt trời đã chói chang. Cô tắm rửa qua một chút, dùng bữa trưa trong nhà hàng của khách sạn. Hơn hai giờ chiều, Hoắc Trường Uyên xong việc sớm, trở về.

Anh không nghỉ ngơi quá nhiều, mà kéo cô: "Tối nay bay chuyến chín giờ tối, còn vài tiếng nữa, anh có thể đưa em đi mua sắm!"

Sau khi Lâm Uyển Bạch ngủ bù một giấc, tinh thần đã thoải mái hơn nhiều.

Cô những tưởng sẽ là một địa điểm danh thắng, không ngờ lại là một trung tâm giải trí bài bạc với quy mô lớn, nói trắng ra là một sòng bạc.

"Hoắc Trường Uyên, anh còn cờ bạc?" Cô nghi ngại hỏi.

"Chúng ta gọi đó là cờ bạc, nhưng ở Macao này họ chỉ coi đó là một cái máy trò chơi." Hoắc Trường Uyên khẽ nhướn mày. Cuối cùng, anh cố tình nói một câu bên tai cô: "Nếu thua, anh sẽ gán em lại đây!"

Ánh mắt Lâm Uyển Bạch chuyển sang thẳng thốt trong giây lát, cô căng thẳng nhìn anh.

Nhưng chẳng mấy chốc cô lại lắc đầu, rất chắc chắn: "Anh sẽ không đâu..."

"Uyển Uyển thật thông minh!" Hoắc Trường Uyên rướn môi.

Lâm Uyển Bạch đỏ mặt, xấu hổ thúc giục anh: "Thôi, chúng ta mau vào trong đi!"

Thời gian không dư dả nên cô biết Hoắc Trường Uyên chọn nơi này là có lý do của anh. Thứ đại diện cho Macao chính là bài bạc, nếu không vào sòng bạc một lần coi như chưa đến Macao, hơn nữa cô cũng muốn mở mang thêm hiểu biết.

Đây có vẻ là một trung tâm giải trí đã nhiều năm tuổi, nhưng trang trí vẫn rất hào hoa, đi tới đâu là vàng rực rỡ tới đó.

Sau khi bước vào, Hoắc Trường Uyên liền đi đổi xèng.

Cứ cách một trăm mét là lại có một bàn bài: Baccarat, Five-card stud, xúc xắc, còn cả những trò cá cược như đua ngựa, đua chó, Jai alai*... Một vài trò cô còn chưa nhìn thấy bao giờ, nhưng vẫn có đầy đủ trong sòng bạc này.

*Là một môn thể thao liên quan đến một quả bóng nảy ra từ một không gian có tường bằng cách tăng tốc nó lên tốc độ cao bằng một thiết bị cầm tay.

Lâm Uyển Bạch đi dạo ngắm qua một lượt với anh, cảm thấy chỗ nào cũng mới lạ.

Giữa chừng, Hoắc Trường Uyên vào nhà vệ sinh. Lúc ra, anh thấy cô đang ngốc nghếch ngồi trước một chiếc máy game như một đứa trẻ, nhìn những người bên cạnh kéo gậy.

"Sao em không chơi?"

Lâm Uyển Bạch xua tay: "Em nhìn là được rồi!"

Hoắc Trường Uyên kéo cô lên, ôm cô đi về phía trước: "Phía trước có mấy trò bài bạc, anh dẫn em qua xem!"

Trong phòng có rất nhiều bàn chơi bài, gần như đều hình tròn. Người phát bài đứng giữa, xung quanh có vô số người đứng xem, gần như không còn chỗ trống.

"Ngán người ra làm gì vậy?" Thấy cô nhìn về phía đối diện, Hoắc Trường Uyên hỏi.

Lâm Uyển Bạch không giấu giếm: "Em nhìn thấy Lý Huệ..."

"Bà vợ hai của bố em?" Hoắc Trường Uyên nhúm mày.

"Vâng." Cô gật đầu.

Ban này chỉ vô thức nhìn qua, cảm thấy quen mắt, khi nhìn kỹ lại, cô phát hiện đích xác là Lý Huệ. Bên cạnh còn có một Lâm Dao Dao không lúc nào rời khỏi bà ta.

Trong ấn tượng, cô nhớ Lâm Dũng Nghị ghét nhất là mấy người cờ bạc, cá độ, trước kia có một thư ký ham mê bài bạc, sau khi biết chuyện hôm sau ông đã đuổi việc luôn..

Hoắc Trường Uyên không nói gì, chỉ khoác vai cô di chuyển sang bàn đối diện, rẽ đám đông ra: "Xin lỗi, nhường chỗ cho chúng tôi!"

Lâm Uyển Bạch định nói không cần, nhưng đã bị anh ấn xuống ghế.

Lâm Dao Dao ngồi đối diện đang nghịch móng tay vừa làm của mình: "Mẹ, sao mẹ vẫn còn chơi! Cứ tiếp tục chơi thế này, cẩn thận một ngày nào đó mẹ thua hết tài sản trong nhà đấy!"

"Phi phui!" Lý Huệ lập tức không vui: "Con đúng là đồ mồm quạ, đừng nói linh tinh! Từ lúc mẹ ngồi ở đây tới giờ, lúc nào cũng thắng. Không bao lâu nữa có thể lấy lại hết chỗ thua tối qua, chưa biết chừng có thể..."

Nói tới đây bà ta bắt ngừng lại, vì nhìn thấy Lâm Uyển Bạch ở đối diện.

"Anh Trường Uyên?" Sự chú ý của Lâm Dao Dao khác bà. Cô ta nhìn thấy Hoắc Trường Uyên trước rồi mới nhìn thấy Lâm Uyển Bạch, sắc mặt vô cùng khó coi. Cô ta quẹt móng tay lên túi xách: "Sao lúc nào cũng đi cùng chị ta vậy!"

Hai ánh mắt phóng tới quá rõ ràng, Lâm Uyển Bạch cảm nhận được.

Có điều bây giờ có chuyện quan trọng hơn. Cô hoang mang nhìn về phía Hoắc Trường Uyên: "Em không biết đâu..."

"Đừng lo lắng." Hoắc Trường Uyên không ngồi mà đứng ngay bên cạnh cô, chống tay lên thành ghế: "Five-card stud rất đơn giản, chính là năm lá bài, xem điểm số hoặc độ lớn nhỏ của quân bài quyết định sự thắng bại. Ngoài việc phải có chút kiến thức về việc Theo hay Bỏ, còn lại đều dựa vào may mắn!"

"Nhưng mà..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

"Chơi hai ván rồi đi." Hoắc Trường Uyên đặt khay lên bàn.

Lâm Uyển Bạch nhìn xèng của những người khác rồi lại nhìn chỗ của họ, bất giác kéo vạt áo của anh, nhỏ giọng hỏi: "Hoắc Trường Uyên, thẻ màu đỏ là bao nhiêu?"

Hoắc Trường Uyên nói một con số.

Lâm Uyển Bạch tròn mắt, ngón tay run run chỉ vào một phía khác: "... Vậy còn màu xanh?"

"Em không chơi nữa!"

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch kích động định đứng dậy.

Hoắc Trường Uyên giữ lấy vai cô, thản nhiên mỉm cười: "Không sao, em cứ coi như chơi Tá là trên mạng là được!"

~Hết chương 148~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149

Tả là...

Đâu có giống nhau chứ!

Lâm Uyển Bạch như ngồi trên đồng lửa, lòng bàn tay tứa đầy mồ hôi.

Cô hoàn toàn không có kinh nghiệm bài bạc, cũng vốn không biết chơi, chỉ biết dựa vào những kiến thức Hoắc Trường Uyên dạy tại chỗ. Không có chút may mắn nào, liên tục cả hai ván đều thua, xèng trong đĩa đã ít đi một nửa. Còn hai mẹ con Lý Huệ ở đối diện thì ngược lại, thắng đến tươi rói mặt

mày.

Lâm Uyển Bạch kiên trì muốn đứng lên, sợ sẽ thua sạch chỗ xèng còn lại.

Hoắc Trường Uyên như đọc được suy nghĩ của cô, âm thầm dùng sức ấn cô ngồi yên trên ghế: "Đừng sợ, có anh ở đây."

Bàn tay anh trượt xuống, dừng lại trên lưng cô, vô hình trung mang lại cho cô một nguồn sức mạnh.

Lâm Uyển Bạch bắt giắc ngồi thẳng lên một chút, trên bàn đã bắt đầu phát bài rồi.

Sau ba vòng phát bài, trên bàn chỉ còn đứng cô và Lý Huệ đối diện. Bài trong tay cô hơi nhỏ, 8, 9, 10 cơ. Lúc lật bài cô đã nhìn thấy rồi, tuy là một dây liên tiếp nhưng so với ba con K của Lý Huệ thì vẫn không có khả năng chiến thắng.

Cho dù cô không hiểu thì cũng biết cơ hội để đạt được Thùng phá sảnh (Một dây năm quân đồng chất) là rất thấp.

Cô không theo nhiều tiền, Lâm Uyển Bạch muốn từ bỏ. Nhưng Hoắc Trường Uyên lại giữ chặt tay cô, đồng thời đẩy hết số xèng còn lại ra ngoài.

"... Hoắc Trường Uyên!"

Lâm Uyển Bạch thắng thốt kêu lên.

Hoắc Trường Uyên nhìn cô bằng ánh mắt sâu hút rồi nói: "Chia bài!"

Lý Huệ ở bên kia đã thắng liên tiếp hai ván, đắc ý từ sớm. Thấy cô theo hết, mắt bà ta bỗng sáng rực lên. Bà ta xác nhận lại chỗ bài trong tay, rồi đẩy hết chỗ tiền mình có ra không chút do dự.

Lâm Uyển Bạch căng thẳng tới ngừng thở.

Cô thở dồn dập vì những âm thanh phát bài. Khi nhận lấy bài, cô còn không dám mở lên xem.

Nhà cái và Lý Huệ đều đã mở bài, Lâm Uyển Bạch bấm bụng mở bài ra, cây J cơ xuất hiện khiến cô thắng thốt tới mức suýt rơi cả con người ra ngoài, kích động không ngừng tiếp tục lật nốt.

Bên cạnh có tiếng trầm trồ, Thùng phá sảnh!

Hoắc Trường Uyên đặt xèng vào đĩa, khoác vai cô đứng lên: "Không chơi nữa, chúng ta đi thôi!"

Lâm Uyển Bạch nhìn chằm chằm hai tay mình, như không dám tin. Cô còn chưa kịp hoàn hồn trở lại sau cơn bất ngờ vừa rồi. Lần đầu tiên tham gia một ván bài, lại còn thắng ư? Không những thắng được vốn mà còn thắng thêm gấp đôi.

Ngoài sự phấn khích nhiều hơn, còn có một nỗi sợ hãi sâu sắc.

Nghĩ tới chuyện ban nãy anh chọn theo hết, cô không khỏi nghiêng đầu hỏi: "Hoắc Trường Uyên, sao anh dám chắc sẽ có Thùng phá sảnh?"

"Chơi đại!" Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

"Trời ạ..." Lâm Uyển Bạch ngốc luôn.

Cô không khỏi quay đầu nhìn sang bên kia. Xuyên qua đám đông, cô nhìn thấy hai mẹ con Lý Huệ vẫn chưa rời khỏi bàn chơi, sắc mặt cứng đờ sắp chết, vẫn đang nhìn chằm chằm mấy lá bài.

Chẳng trách người ta nói, bài bạc là bác thẳng bàn.

Thắng thua chỉ cách nhau một lần ranh.

Lâm Uyển Bạch mím môi nhìn anh, định nói gì đó lại thôi.

Nhưng có vẻ như Hoắc Trường Uyên biết cô định hỏi gì, đôi mắt hơi nheo lại: "Có phải em muốn hỏi anh có nhiều bàn như vậy, vì sao lại chọn bàn đó không? Nguyên nhân rất đơn giản, gấp lần nào hành hạ lần đó!"

Lâm Uyển Bạch lại ngẩn ra.

Hai người họ không ở lại lâu mà tới trước quầy lễ tân đổi lại tiền. Hai cọc xèng thừa ra được đổi thành tiền mặt, Hoắc Trường Uyên nhét vào tay cô.

Cô chưa bao giờ chạm vào nhiều tiền đến thế.

"Em không cần đâu..." Lâm Uyển Bạch vội vàng trả lại.

"Đây là tiền em thắng được." Hoắc Trường Uyên uể oải nhướn mày.

Lâm Uyển Bạch vẫn lắc đầu từ chối, nhưng bị anh quát: "Cầm lấy!"

...

Hai người khác cũng không ở lại sòng bạc quá lâu còn có hai mẹ con Lâm Dao Dao.

Sắc mặt Lý Huệ rất khó coi. Lúc ra khỏi cửa, bà ta còn cố tình kiểm soát chửi bới một bài. Sau khi lên xe đi xa rồi, bầu không khí trong xe vẫn còn rất nặng nề.

Lâm Dao Dao nhìn vào gương dặm lại phấn, vẽ vôi vài đường, sau đó ném thỏi son trong tay ra ngoài cửa sổ: "Con Lâm Uyển Bạch chết tiệt, rốt cuộc chị ta có chỗ nào tốt đẹp chứ! Sao anh Trường Uyên lại để ý chị ta, lại còn dẫn chị ta tới Macao chơi nữa!"

Lý Huệ cũng bốc hỏa trong lòng, cuối cùng bà ta không những không thắng được tiền mà còn thua sạch sẽ.

"Một con tiện nhân bị đuổi ra khỏi nhà như chị ta rốt cuộc dựa vào đâu mà khiến anh Trường Uyên không buồn nhìn con lấy một cái!" Lâm Dao Dao hậm hực siết chặt chiếc túi xách trên chân, nhất là khi nghĩ tới cảnh hai người họ thân mật như chốn không người ban nãy, cô ta càng đỏ kị tưởng chết.

Lý Huệ nghe vậy, nhíu mày hỏi: "Dao Dao, con vẫn chưa chịu từ bỏ à?"

"Con thích anh Trường Uyên lâu như vậy rồi..." Lâm Dao Dao bĩu môi.

"Lần trước ở nhà không phải bố con chưa nhắc đến chuyện cưới hỏi với Hoắc tổng nhưng đã bị cậu ta từ chối, hơn nữa sau khi biết nguyên nhân, bố con cũng không dám nhắc lại nữa..." Lý Huệ nhìn con gái: "Dao Dao, bây giờ con cũng chưa quá nhiều tuổi, chuyện gì cũng vẫn kịp. Có rất nhiều cậu chủ còn nhà quyền quý, chúng ta còn có thời gian từ từ lựa chọn!"

Nhưng Lâm Dao Dao nghe xong không đồng ý: "Nhưng cả Băng Thành này không ai so sánh được với anh Trường Uyên*!"

*Một cú tát vào mặt Tần Tư Niên, Tần Dịch Niên, Tần Hoài Niên =))

Lý Huệ không lên tiếng, vì đây là sự thật, không thể phản bác. E là cả Băng Thành này, xét về bối cảnh gia đình hay thế lực, địa vị, cũng không tìm ra được người đàn ông nào xuất sắc hơn Hoắc Trường Uyên.

"Nói thì nói vậy, nhưng mà..."

"Mẹ!" Lâm Dao Dao nhấn mặt ngắt lời, ngẩng cao đầu, thái độ kiên quyết tựa như không đạt được mục đích không bỏ qua: "Con không sợ, cho dù không trèo cao tới được nhà họ Hoắc, con chỉ cần là người con gái của anh Trường Uyên cũng được rồi! Mẹ, chẳng phải mẹ đã nhấn nhai ở bên bố bao nhiêu năm rồi mới được lên ngôi vị trí bây giờ sao, thế nên mọi chuyện đều không phải vấn đề!"

Lý Huệ nghe xong không lên tiếng, ở một mức độ nhất định cũng ngầm đồng ý với con gái.

Sau khi bà ta được gả về nhà họ Lâm đã thành công đuổi được Lâm Uyển Bạch ra khỏi nhà. Ở bên ngoài, Lâm Dao Dao gần như là cô thiên kim duy nhất của gia đình, cũng là bông hoa được bà ta nâng niu nuôi lớn. Hơn nữa xét về diện mạo hay vóc dáng, có điểm nào kém Lâm Uyển Bạch?

Nghĩ tới chuyện lúc trước Hoắc Trường Uyên bảo vệ Lâm Uyển Bạch, bà ta đã có phần ngạc nhiên rồi, không ngờ ban nãy trên bàn bài lại xuất hiện một lần. Xem ra Lâm Uyển Bạch rất được lòng Hoắc Trường Uyên. Cũng không biết cô ta đã dùng thủ đoạn hồ ly tính gì, không khác gì người mẹ nhảy lầu kia!

Chết thì cũng chết rồi, bây giờ trong giấc mơ của Lâm Dũng Nghị thì thoáng vẫn lờ mờ thấy tên người đó. Khi nghĩ như vậy, bà ta hoàn toàn quên mất mình thực sự là kẻ thứ ba.

Lý Huệ hơi sững người, biểu cảm nhìn con gái tràn đầy tự tin.

"Đúng rồi mẹ! Mẹ bảo liệu Lâm Uyển Bạch có nói với bố không? Bố ghét nhất là bà bạc!" Lâm Dao Dao bỗng nhiên nhớ ra gì đó, vội căng thẳng hỏi.

"Sợ gì chứ!" Lý Huệ không chút lo lắng, nhàn nhã vuốt phẳng lại vạt áo nhàn nhàn: "Cho dù dám mách thì đã sao nào. Tới lúc đó mẹ chỉ cần rủ vài câu bên tai ông ấy, rồi nhắc đến đứa con bị sảy năm xưa, con nghĩ bố tin nó hay tin mẹ?"

Hai mẹ con họ nhìn nhau, đều không hẹn mà bật cười...

~Hết chương 149~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150

Khi từ trong khu giải trí đi ra, sắc trời bên ngoài vừa nhá nhem.

Vẫn còn hai tiếng đồng hồ nữa mới tới giờ bay, họ có thể men theo con đường này, đi dạo thêm một chút.

Buổi trưa, Cục cảnh sát gọi điện thoại cho cô, nói là đã tìm được ví tiền của cô, tiền mặt và thẻ ngân hàng bên trong đều không còn nữa, chỉ còn lại giấy tờ tùy thân, có lẽ tên trộm sau khi lấy hết những thứ có giá trị đã ném nó vào trong thùng rác.

Nhưng đối với Lâm Uyển Bạch mà nói, đây đã là chuyện quá may mắn rồi.

Nhưng cho dù không tìm lại được giấy tờ tùy thân, cô cũng không quá lo lắng nữa. Vì có Hoắc Trường Uyên ở đây, anh nhất định sẽ có cách đưa mình về.

Phần bị rách ra của túi xách được tạm thời khâu lại, bây giờ bên trong đang phồng lên, đựng toàn tiền, mỗi bước đi Lâm Uyển Bạch đều cảm thấy thấp thòm lo âu, căng thẳng lấy tay đỡ đáy túi, sợ sẽ rớt ra ngoài.

Cuối cùng Hoắc Trường Uyên vẫn kiên trì nhét tiền cho cô.

Có điều chỗ tiền tài nặng trĩu này Lâm Uyển Bạch lại cảm không mấy tự nhiên. Đi được nửa đường, nhìn thấy gì đó, cô khẽ đưa tay Hoắc Trường Uyên: "Chúng ta vào cửa hàng kia xem đi?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Sau khi bước vào, anh hơi bất ngờ, hóa ra đây là một cửa hàng đồ hiệu.

Là một thương hiệu nổi tiếng thế giới, chủ yếu kinh doanh các loại đồ da cao cấp, bên trong bày la liệt hàng, toàn là các loại ví da đủ kiểu dáng, bên trong đa phần là các khách nữ.

Lâm Uyển Bạch tay giữ túi xách, hỏi với vẻ dè dặt: "Hoắc Trường Uyên, chỗ tiền này... em có thể chi tiêu tùy ý phải không?"

"Đã nói là em thắng được mà!" Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Nghe vậy, cô khẽ gật đầu, bắt đầu đi theo cô nhân viên lượn khắp các tủ đồ.

Di động đổ chuông, Hoắc Trường Uyên nói với cô: "Em cứ chọn đi, anh đi nghe điện thoại!"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch lại gật đầu lần nữa.

Cuộc gọi tới từ người phụ trách công ty con tại đây, bàn luận về việc công nên kéo dài khá lâu. Sau khi Hoắc Trường Uyên kết thúc cuộc nói chuyện quay trở về, Lâm Uyển Bạch đang cúi đầu đứng trước một khu vực nào đó, rất lâu không nhúc nhích.

Hoắc Trường Uyên từ phía sau đi tới: "Chọn xong chưa?"

"Ừm." Lâm Uyển Bạch liếc nhìn anh, sau đó nói với nhân viên: "Phiền cô thanh toán cái này giúp tôi!"

Cô đi theo người đó đến quầy thu ngân để thanh toán.

Lúc cô nhân viên đưa món đồ đã gói xong xuôi tới, Hoắc Trường Uyên ngỡ ngàng. Cuối cùng cô lại chọn một chiếc thắt lưng nam. Cô cầm chưa đầy hai giây đã đưa thẳng cho anh.

"Mua cho anh?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Ừm!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Đôi mắt Hoắc Trường Uyên hơi tối đi. Đây là chiếc thắt lưng kỷ niệm, ở giữa có một chữ H biểu tượng, giá không hề rẻ. Anh liếc mắt nhìn tờ hóa đơn vừa được in ra, giả vờ vụn bằng số tiền mới thắng được...

Từ cửa hàng đồ cao cấp đi ra, Lâm Uyển Bạch nhẹ nhõm cả người.

Cô nhìn Hoắc Trường Uyên ở bên, ban nãy khi đi ra, anh đã mượn phòng thay đồ để đeo thắt lưng lên.

"Có biết bình thường tặng thắt lưng cho đàn ông có ý nghĩa gì không?" Hoắc Trường Uyên bỗng chốc lười biếng rướn khóe môi.

"... Ý nghĩa gì chứ?" Lâm Uyển Bạch ngăn người, cô không nghĩ nhiều như vậy.

Số tiền thắng được anh nằng nặc bắt cô nhận, cô không muốn, chỉ có thể nghĩ ra cách thức này.

"Nếu một cô gái tặng thắt lưng cho đàn ông, vậy thì có nghĩa là muốn trói chặt anh ấy cả đời." Nói tới đây, Hoắc Trường Uyên vòng tay qua eo kéo cô vào lòng mình. Anh cúi xuống, ánh mắt tràn ngập mùi vị nam tính: "Sao, em cũng muốn dùng thắt lưng trói chặt anh à?"

"Nếu đúng vậy thì sao..."

Lâm Uyển Bạch nín thở, khẽ hỏi lại.

Đáp lại cô là nụ hôn nồng nhiệt của Hoắc Trường Uyên.

Ăn tối xong trong một nhà hàng ở đầu phố, hai người họ trở lại khách sạn, thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát ra sân bay.

Hành lý của Lâm Uyển Bạch không nhiều, quần áo thay giặt vài ba bộ là được. Hoắc Trường Uyên tới Macao lâu hơn cô, dọn xong đồ của mình cô qua dọn giúp đồ của anh. Cô đang đồ đạc giấu chỗ quần lót của anh vào trong vali thì chợt có tiếng gõ cửa.

Mở cửa ra, người tới là Giang Phóng, nhìn nét mặt có vẻ vội vàng.

"Cô Lâm"

Giang Phóng cúi đầu chào sau đó hỏi ngay: "Hoắc tổng đâu ạ?"

"Anh ấy ở trong..." Lâm Uyển Bạch chỉ vào phòng ngủ bên trong.

Giang Phóng hơi gật đầu tỏ ý đã biết rồi rồi bước đi vào trong, cung kính nói gì đó. Hoắc Trường Uyên hơi nhíu mày, trầm ngâm mấy giây: "Tôi biết rồi, cậu đi sắp xếp đi!"

Thấy Giang Phóng lại vội vã đi ra, Lâm Uyển Bạch tiến lên hỏi: "Sao vậy?"

"E là anh không thể cùng em quay về."

"Dạ?" Cô không hiểu.

Hoắc Trường Uyên chau mày giải thích: "Anh lại phải bay qua Mỹ một chuyến, giải quyết một vài việc. Nhưng lần này sẽ không quá lâu, tới đó giải quyết xong là có thể về ngay."

Đại sảnh sân bay.

Vì Hoắc Trường Uyên phải đi Mỹ nên anh qua cửa bay quốc tế, khác với cô.

Giang Phóng đã giúp họ check-in xong xuôi. Lâm Uyển Bạch vẫn giống như lúc tới, ôm túi xách của mình đứng đó, nhìn Hoắc Trường Uyên phía trước. Anh bỗng lên tiếng:

"Về tới nơi rồi nhắn tin cho anh, có thể anh đang ở trên máy bay không nhận được, nhưng vẫn phải nhắn, nghe rõ không?"

"Nghe rõ rồi..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Hoắc Trường Uyên nói tiếp: "Lúc hạ cánh cũng nửa đêm rồi, anh đã bảo Giang Phóng sắp xếp, bảo anh Trần tài xế qua đón em"

"Ừm..." Cô ngoan ngoãn đáp.

Anh Trần là tài xế của anh, nghe sự sắp xếp đâu ra đấy của anh, cô rất an tâm.

Cô đã xin quản lý nghỉ phép, ngày mai là thứ Hai phải đi làm, cô không thể bám theo anh sang Mỹ được.

Thời gian trôi nhanh từng phút từng giây, loa thông báo đã bắt đầu nhắc nhở.

"Qua đây."

Hoắc Trường Uyên đưa tay về phía cô.

Lâm Uyển Bạch không kháng cự mà nghe lời, ngượng ngùng dựa vào anh.

Loa phát thanh vẫn đang ầm ĩ. Cô giãy giụa nhưng không thể thoát ra. Cô nghe thấy anh thì thầm bên tai mình: "Buông ra cũng được, em hôn anh một cái!"

"Ồ đây?" Lâm Uyển Bạch sững sờ nhìn anh.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên hồ hững đáp.

Lâm Uyển Bạch nhìn trái ngó phải, xấu hổ vờ về ngón tay: "Nhưng ở đây đông người quá..."

"Không hôn thì không thả." Hoắc Trường Uyên thu chặt cánh tay lại vẻ uy hiếp.

Dưới cái nhìn chính diện với anh, Lâm Uyển Bạch cuối cùng cũng nhắm lại, từ từ kiễng chân lên.

Năm phút sau, cô ôm hai gò má ửng hồng, chạy qua cửa kiểm tra an ninh.

Đến tận cùng của chỗ ngoặt, Lâm Uyển Bạch quay đầu lại vẫn nhìn thấy bóng Hoắc Trường Uyên đứng sững đó. Dưới ánh đèn, anh như một người đầu đội trời chân đạp đất, khiến người ta không thể rời mắt.

...

Thứ Hai, ngày làm việc.

Cả ngày đúng là chỉ toàn công việc. Ngoài giờ nghỉ trưa ra thì không có lúc nào được nghỉ. Trước khi tan làm, cuối cùng cô mới được thờ một chút.

Các đồng nghiệp thích buôn dưa lê bên cạnh dĩ nhiên không rảnh. Họ bắt đầu kéo cô ra hỏi cho rõ ngọn ngành, gạn hỏi cô tuần trước xin nghỉ để làm gì, có phải cùng bạn trai đi chơi không.

Di động rung lên, Lâm Uyển Bạch vội có đó thoát thân, vào nhà vệ sinh nghe máy.

Nhìn màn hình, cô nhú mày, đó là một số máy lạ.

"Alô?" Lâm Uyển Bạch ngập ngừng.

Đầu kia ngừng lại mấy giây rồi một giọng nói vang lên: "Chào cô, cô là cô Lâm, Lâm Uyển Bạch?"

Lâm Uyển Bạch bày ra vẻ mặt khó hiểu.

Ban đầu cô còn nghĩ là cuộc gọi chào mời dịch vụ, nhưng có vẻ lại không giống, vì ở đầu kia là một chất giọng rất dày dặn, có vẻ như là một người có tuổi, thậm chí là một người đàn ông trung niên.

"Dạ vâng đúng là tôi!" Cô nắm chặt di động, bất giác hỏi: "Xin hỏi, bác là..."

Đầu kia đáp một câu: "Tôi là bố của Trường Uyên!"

Hả!

Lâm Uyển Bạch lập tức bụm chặt miệng.

Quá sững sốt, cô suýt nữa hét lên thành tiếng.

Nghĩ tới chuyện là bố của Hoắc Trường Uyên gọi tới, Lâm Uyển Bạch thiếu nước làm rớt di động. Cô phải cầm hai tay, nuốt nước bọt một lúc lâu, cuối cùng mới tìm lại được giọng nói: "À, không biết bác..."

"Liệu cô Lâm có thời gian rảnh gặp tôi một chút không? Sau khi hết giờ làm, tôi sẽ sắp xếp thư ký qua đón cô."

Còn chưa đợi cô nói xong, đầu bên kia có vẻ như đã ngắt máy. Tuy rằng chỉ là những lời hỏi ý, nhưng rõ ràng ông ta đã thay cô quyết định tất cả.

Ngắt máy rồi, rất lâu sau, Lâm Uyển Bạch mới thở hắt ra một hơi đã nhịn từ lâu.

~Hết chương 150~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151

Giờ tan tầm cao điểm, chiếc xe lao đi nhanh như bay rồi dừng lại trước cửa một quán trà.

Người thư ký do ông Hoắc sắp xếp mở cửa xe giúp cô. Lúc bước vào, Lâm Uyển Bạch dừng lại trước cửa một lúc, chỉnh trang lại tóc tai, quần áo, điều chỉnh lại nhịp thở rồi mới đi vào.

Tổng cộng chỉ cao năm tầng, nên không có thang máy. Trang trí ở đây trông rất cổ kính, bước chân lên từng bậc thềm gỗ tạo ra những âm thanh bí bách.

Tới tầng ba, đi tới tận đầu hành lang rẽ một vòng, dừng lại trước cửa phòng kín, gõ cửa rồi đẩy ra, người thư ký cung kính cúi đầu nói: "Thưa Chủ tịch Hoắc, người đã đến."

Bên cạnh cửa bằng gỗ lim khắc hoa có một người đàn ông trung niên mặc kiểu Đường Sơn, có vẻ còn nhiều hơn Lâm Dũng Nghị vài tuổi, tầm khoảng năm mươi lăm, trông vóc người rất rắn rỏi, trên đầu không có quá nhiều tóc bạc, trước mắt là một tách trà Bích Loa Xuân còn đang bốc khói nghi ngút.

Có vẻ như đang nhắm mắt nghỉ ngơi, ông vẫn giữ nguyên tư thế ngồi, không mở mắt ra.

Sau khi người thư ký báo cáo xong, bèn lui ra ngoài.

Đóng cửa lại, không chỉ lòng bàn tay mà Lâm Uyển Bạch cảm nhận rõ từng lỗ chân lông trên cánh tay đều đang rướm mồ hôi hột.

Cô không hề nghĩ bỏ của Hoắc Trường Uyên lại gọi điện thoại cho mình, cũng không biết vì có gì ông ấy lại muốn gặp mặt cô. Lẽ nào anh đã nhắc đến mình trước mặt bố, nhưng trực giác nói cho cô biết không phải như vậy.

Ông Hoắc không lên tiếng, cô cũng không dám nhúc nhích, đành đứng nguyên tại chỗ âm thầm quan sát.

Ngũ quan của ông có vài phần giống với Hoắc Trường Uyên, nhất là bây giờ khi ông đang bày ra biểu cảm lạnh nhạt, quả thực giống nhau như đúc.

Bên tai Lâm Uyển Bạch chợt vọng về câu Hoắc Trường Uyên từng nói: "Bố anh rất nghiêm túc, luôn nổi nóng, từ nhỏ tới lớn anh gần như rất ít khi nhìn thấy ông ấy cười, đa phần chỉ toàn quát nạt người khác..."

Trăm nghe không bằng một thấy.

Liền qua đôi môi khô khốc, càng lúc cô càng căng thẳng.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cuối cùng ông Hoắc cũng mở mắt ra, ánh mắt có vài phần sắc lẹm, nhìn cô chăm chăm, mang theo ý tứ thăm dò vào tận sâu những suy nghĩ trong lòng đối phương, giống như muốn nhìn rõ toàn bộ từ tâm hồn đến thể xác của cô: "Cô Lâm?"

"Dạ vâng..." Lâm Uyển Bạch vô thức tiến lên trước một bước.

Ông Hoắc gạt đầu, bình thản hỏi: "Cô Lâm cũng là người Băng Thành?"

"Vâng..."

"Năm nay bao nhiêu tuổi?"

"24 ạ..."

"Làm công việc gì?"

"Làm nhân viên tại một công ty tài chính..."

Lâm Uyển Bạch không dám thở mạnh, cảm giác như đang bị điều tra nhân khẩu, nhưng lại tuyệt đối không được trả lời qua quýt.

Trong ngữ khí của ông Hoắc mang theo chút khách khí, nhưng ánh mắt lại khiến người ta không thoải mái, nhất là khi ông nhìn về phía cô, rất sắc. Cô vừa buông bàn tay nắm chặt ra lại nghe thấy ông hỏi: "Vậy bố mẹ cô làm nghề gì?"

"Mẹ cháu đã qua đời từ lâu." Lâm Uyển Bạch thành thật trả lời: "Bố cháu đã tái hôn, bây giờ tự kinh doanh một công ty. Cháu còn bà ngoại sống dưới quê..."

"Cô Lâm, cô và Trường Uyên bây giờ đang có quan hệ gì?" Ông Hoắc bất ngờ hỏi.

Trái tim Lâm Uyển Bạch run lên.

Cô cảm thấy mọi câu trước đó chỉ là tung hỏa mù, có vẻ như đây mới là câu hỏi mấu chốt.

"Chúng cháu..." Cô nuốt nước bọt, bình tĩnh lại, trả lời: "Chúng cháu có quan hệ bạn trai bạn gái!"

"Bạn trai bạn gái..." Ông Hoắc lặp lại lời cô nói, hơi kéo dài âm cuối như mang theo ý tứ sâu xa. Sau đó, ông cười với ý gì đó: "Ha ha..."

Mấy hôm trước khi tới hồ chứa nước câu cá, ông Trịnh nói với ông có gặp con trai dẫn theo bạn gái ra ngoài ăn cơm. Lúc đó ông không chịu tin, không

ngờ mới điều tra qua một chút đã thật sự xuất hiện một người như thế!

Ông Hoắc nheo mắt lại, chỉ vào chiếc ghế gỗ lim đối diện và nói: "Cô Lâm, đừng câu nệ như thế, tôi đâu phải hổ. Không cần đứng mãi, ngồi xuống đi!"

"Vâng..."

Lâm Uyển Bạch vội trả lời, rồi nói thêm một câu: "Cảm ơn bác..."

Cô dè dặt đặt mông xuống đệm, cũng vẫn như ngồi trên đồng lửa, đối mặt với khí thế quá mạnh mẽ của ông Hoắc.

Sau khi ngồi xuống, cô không dám tự động lên tiếng. Cô chú ý thấy, có vẻ giống với Hoắc Trường Uyên, hai cha còn đều không quá thích trà, tách Bích Loa Xuân chưa từng được động vào.

Thấy ông Hách bê tách trà lên, Lâm Uyển Bạch vội vàng giơ tay ra: "Bác trai, tự cháu..."

"Gọi tôi là chủ tịch Hoắc." Ông Hoắc lạnh giọng sửa chữa.

Lâm Uyển Bạch xấu hổ, ngượng ngập chữa lại: "Vâng, chủ tịch Hoắc..."

Cốc được rót đầy nước, cô nhìn lá trà trôi nổi trên bề mặt, trái tim trở nên bất an.

Sau khi đặt chiếc ấm xuống, ông Hoắc có vẻ như đã chuẩn bị từ trước, rút một tờ chi phiếu trong cặp ra, ký một chữ rồi đưa cho cô: "Trong này có một triệu*."

*Tương đương 3,5 tỷ VND.

Lâm Uyển Bạch lập tức sững người.

"Bác..." Ý thức được điều bất ổn, cô vội vàng chữa lại: "Chủ tịch Hoắc?"

"Nhận đi, coi như phí bồi thường cho cô." Ông Hoắc hờ hững nói.

Sắc mặt Lâm Uyển Bạch tái nhợt trong khoảnh khắc. Cô mím môi lại, đôi môi cũng mất hết sự hồng hào. Cô lắc đầu, không chấp nhận.

"Sao? Cảm thấy bị hạ thấp danh dự à?" Thấy vậy, ông Hoắc bật cười: "Cô Lâm này, làm người nên thật thà một chút là hơn. Ban đầu khi đi theo Trường Uyên, chẳng phải mỗi tháng nó cũng cho cô hai trăm ngàn đó sao? Hay là cô chê ít? Không sao, hai triệu đủ không? Nếu cần nhiều hơn, xin lỗi, tôi cảm thấy cô không xứng!"

Từng ngón tay đặt trên đầu gối của Lâm Uyển Bạch găm sâu móng tay vào lòng bàn tay. Cô không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Chỉ vài ba câu của ông Hoắc đã đủ khiến cô từ sững sốt chuyển sang mất mặt, cuối cùng thậm chí không ngẩng được đầu lên...

Cô cố gắng lắm mới bật ra được thành tiếng: "Rất xin lỗi, cháu sẽ không lấy..."

"Tôi có thể nói rất thẳng thắn với cô, Trường Uyên sẽ không có kết quả gì với cô đâu. Đàn ông ấy mà, chỉ chơi đùa thôi, tôi không tính toán. Nhưng cũng sẽ không cho phép nó tiếp tục làm vậy! Còn về chỗ tiền này..." Ông Hoắc chỉ ngón tay lên chỗ chi phiếu: "Nếu cô đổi ý, bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm tôi, nhà họ Hoắc không thiếu chút tiền này."

Lâm Uyển Bạch lặng lẽ nghe hết, không phát biểu gì, chỉ hỏi: "Chủ tịch Hoắc, cháu đi được chưa?"

"Được rồi."

"Cảm ơn trà của bác, tạm biệt..."

Nói xong, Lâm Uyển Bạch bèn đứng dậy, vội vàng cúi đầu chào rồi ra khỏi quán trà như đang chạy trốn.

Không hiểu sao lại về được tới nhà, khi chìa khóa rơi cách xuống sàn, cô mới ý thức được mình đã đứng đực trước cửa rất lâu rồi.

Nhặt chìa khóa lên, Lâm Uyển Bạch đẩy cửa ra.

Cô vừa vào trong, thay được dép thì di động đổ chuông, là Hoắc Trường Uyên bây giờ đang ở bên Mỹ.

"Tan làm rồi à?"

Nghe được chất giọng trầm của anh, đầu mũi Lâm Uyển Bạch chợt cay xè.

Bám chặt tay lên tủ để giày, Lâm Uyển Bạch cố gắng dè nén cơn chua xót đang trào lên trên mũi.

"Ừm..." Cô nói rất khẽ.

Hình như nghe thấy tiếng cọt chìa khóa của cô, Hoắc Trường Uyên hỏi: "Vừa về tới nhà? Đi đâu rồi?"

"Em..." Lâm Uyển Bạch há hốc miệng, sợ sẽ tiết lộ cảm xúc thật sự của mình. Ngừng một chút cô mới lại lên tiếng, nhưng không nhắc một chữ nào đến chuyện xảy ra tối nay: "Em tới siêu thị, nhà không còn rau xanh rồi."

"Đồ ở đây khó nuốt quá, anh muốn ăn mỳ em nấu."

Chớp mũi Lâm Uyển Bạch lại cay cay: "Được, đợi anh về em sẽ nấu cho anh ăn."

Có vẻ như cảm nhận được sự khác lạ của cô, Hoắc Trường Uyên nhảy bèn hỏi: "Giọng em sao thế?"

"Chắc là hơi cảm cúm một chút, ngọt mũi..." Lâm Uyển Bạch giải thích qua loa.

"Nặng không? Sao lại cảm chứ!" Hoắc Trường Uyên nghiêm giọng: "Nhà còn thuốc cảm không?"

"Không uống thuốc kịp thời, ngày mai sẽ nặng lên ngay đấy. Mùa này mà cảm là không khỏi ngay được đâu! Lát nữa ăn com xong em nhớ phải uống thuốc, còn nữa, uống nhiều nước ấm vào! Nếu vẫn không ổn thì nấu ít nước gừng mà uống! Nghe rõ chưa hả!"

Lâm Uyển Bạch yên lặng nghe từng câu dặn dò bằng chất giọng trầm ấm của anh, lòng ấm dần lên từng chút một, cô bỗng nhiên cảm thấy mấy âm ức chịu đựng phía ông Hoắc chẳng đáng kể gì.

"Sao không nói gì?"

"Đang nghe anh nói mà..."

Đầu kia lập tức vọng tới hai tiếng cười khẽ, anh cất giọng trêu chọc: "Ha ha, có phải nhớ anh rồi không?"

Trước kia, Lâm Uyển Bạch luôn xấu hổ phản bác anh là "Không có" hoặc "Còn lâu mới nhớ". Còn hôm nay, cô nắm chặt di động, trả lời rất thẳng thắn: "Ừm..."

Cô thật sự rất nhớ anh.

Rất muốn được anh ôm chặt vào lòng như mọi khi.

Muốn nhận được sự chở che từ cái ôm rắn rỏi và ấm áp của anh. Nhưng cô biết bây giờ anh đang phải bay ra nước ngoài, có việc cần giải quyết, bản thân không thể gây thêm rắc rối cho anh. Thế nên cô đành lặng lẽ để mọi cảm xúc này tự động tan biến.

Nghe được câu trả lời của cô, Hoắc Trường Uyên ở đầu kia bỗng chốc trầm mặc.

Vài giây sau, anh lại lên tiếng, ngữ khí trầm hơn rất nhiều: "Hôm nay anh sẽ ngồi chuyến bay chập tối trở về, có lẽ khoảng tám giờ tối mai sẽ có mặt tại Băng Thành. Uyển Uyển, tới lúc đó em phải ở nhà đợi anh đấy."

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn đáp.

Kết thúc cuộc gọi, cô thở hắt ra một hơi, không ngừng tự nhủ với bản thân.

Không sao đâu, không sao đâu...

Ăn xong một bữa đơn giản, sau khi tắm rửa xong nằm lên giường, màn hình di động lại sáng lên, là một tin nhắn Hoắc Trường Uyên gửi tới: *Chúc ngủ ngon, miss you...*

Nhìn dòng chữ tiếng Anh kết hợp tiếng Trung trên màn hình, không khác gì được nghe thấy giọng anh văng vẳng bên tai.

Rất nhanh, một tin nhắn khác xuất hiện: *Nhớ uống thuốc đấy!*

Lâm Uyển Bạch lướt ngón tay lên màn hình, có chút ấm áp truyền tới từ những con chữ. Trước mắt cô hiện lên khuôn mặt cương nghị của Hoắc Trường Uyên, từng cơ quan trong cơ thể cũng dần dần về lại đúng vị trí của nó.

...

Chập tối ngày hôm sau, lúc thu dọn ngăn bàn, Lâm Uyển Bạch nhận được cuộc gọi của Tiêu Văn Tranh.

Nửa tiếng sau, trong một quán ăn bình dân gần công ty.

Địa điểm lần này do Lâm Uyển Bạch chọn. Mỗi lần ăn com với Tiêu Văn Tranh, anh ấy đều chọn mấy quán đất đỏ. Cứ để người ta mời ăn mãi cô cũng ái ngại, còn chỗ đất quá thì cô không mời nổi. Thế nên, lần này cô chọn một nhà hàng giá cả phải chăng mà lại sạch sẽ.

Ở đây chủ yếu bán đồ Tứ Xuyên, nhân viên phục vụ gợi ý vài món, Tiêu Vân Tranh chọn hai trong số đó.

Nước chanh được mang lên trước, Tiêu Vân Tranh nhướn cao mày: "Lâm Uyển Bạch, anh còn tưởng em đi hẹn hò rồi chứ, vẫn còn thời gian đi ăn com với bạn. Ừm, xem ra không quá trọng sắc khinh bạn!"

Ngữ khí giống như đùa giỡn, có vẻ như đã xói mòn những lời nói trong xe lần trước. Hơn nữa khi đó Lâm Uyển Bạch cũng không coi là thật.

"Anh ấy đi công tác rồi..." Cô giải thích với vẻ ngượng ngập.

"Được! Anh thu lại những gì mới nói!" Tiêu Vân Tranh nghe xong, lập tức lờm nguýt.

Lâm Uyển Bạch bê cốc nước, mặt xấu hổ.

Còn một lúc nữa thức ăn mới được bê lên, Tiêu Vân Tranh đổi tư thế ngồi, không quá hài lòng: "Quán này nhỏ quá, ngồi cứ chật chội. Hơi khó chịu đây!"

"Chỗ này ổn lắm mà, hồi trước buổi trưa bọn em hay gọi ship ở đây về. Mùi vị cực ngon, lát nữa nếm thử là anh biết!" Lâm Uyển Bạch cười khó xử: "Vân thiếu, anh tạm thời trải nghiệm quán bình dân chút đi!"

Đang nói thì thức ăn được bê lên. Một bát canh cá cực to, mùi cay xộc thẳng vào mũi.

Tiêu Vân Tranh có vẻ rất thích mùi vị này, nên không ai oán thêm nữa, bắt đầu cầm đũa ăn.

Có thể vì quá ngon, hai người họ gần như không rảnh nói chuyện. Khi sắp ăn xong, cuối cùng Tiêu Vân Tranh mới ngẩng đầu lên khỏi đĩa thức ăn, hỏi cô: "Lâm Uyển Bạch, lát nữa ăn xong em làm gì?"

"Em phải về." Lâm Uyển Bạch nói dứt khoát.

"Mới có mấy giờ chứ! Còn chưa đến bảy giờ, em về nhà sớm như vậy có gì thú vị!" Tiêu Vân Tranh chỉ tay vào đồng hồ.

Dưới sự ép hỏi của anh ấy, Lâm Uyển Bạch đành đỏ mặt trả lời: "À... hôm nay anh ấy bay về..."

"Trùng hợp quá nhỉ!" Tiêu Vân Tranh bất ngờ nhướn mày nói một câu, rồi hơi ngừng lại một chút mới hỏi: "Anh có một chiến hữu vừa hay cũng bay đến tối nay. Lát nữa anh đi ra sân bay đón, em có muốn tiện đường đi luôn không?"

Đón ở sân bay sao...

Lâm Uyển Bạch suy nghĩ nhanh mấy giây rồi gật đầu: "Được thôi!"

Một tiếng đồng hồ sau, chiếc xe đã lao đi trên đường cao tốc hướng ra sân bay, phía trước là trạm thu phí.

Lâm Uyển Bạch ngồi ở ghế lái phụ có phần căng thẳng, nhưng cũng rất phấn khích. Tưởng tượng lát nữa khi nhìn thấy mình ở sân bay, Hoắc Trường Uyên nhất định rất bất ngờ.

Sau khi đỗ chiếc xe vào bãi đỗ ngoài trời, hai người họ đều tự động cài dây an toàn, đẩy cửa xe ra. Bảy giờ Lâm Uyển Bạch mới phát hiện chẳng biết đi động của mình đã rơi xuống khe ghế từ lúc nào. Cô vội vàng nhặt lên xem, phát hiện có cuộc gọi nhỡ.

Hiện thị người gọi là Yên Phong.

Lâm Uyển Bạch hơi kinh ngạc, vì anh ấy gọi liên tục ba cuộc. Anh ấy không phải Hoắc Trường Uyên, sẽ không gọi không ngừng cho đến khi người ta chịu nhận mới thôi. Lúc trước khi tìm cô, anh ấy thường chỉ gọi một cuộc, đợi cô khi nào nhìn thấy sẽ gọi lại.

Vừa đi vào trong đại sảnh sân bay, cô vừa gọi lại, mang theo chút nghi hoặc.

"Anh Yên Phong? Anh gọi cho em ạ?"

"Đúng vậy! Sao em không nghe máy chứ!"

"Ban nãy em không nghe thấy." Lâm Uyển Bạch giải thích. Nghe ngữ khí của anh ấy có vẻ khác lạ, cô không khỏi tò mò: "Anh Yên Phong, sao vậy, tìm em có phải có chuyện gì quan trọng không?"

Yên Phong ngừng lại mấy giây, rồi bất ngờ lên tiếng với vẻ nặng nề: "Tiểu Uyên, chia tay với Hoắc tổng đi!"

"Anh Yên Phong..." Lâm Uyển Bạch sửng người.

"Tiểu Uyên, em biết đấy, anh chưa bao giờ làm em tổn thương cả! Hai người không hợp nhau, không thể tiếp tục ở bên cậu ta được nữa, nếu không em sẽ đau khổ!"

"Anh Yến Phong, rốt cuộc anh đang nói cái gì vậy..."

Lâm Uyển Bạch nhủ mầy, đây không còn là lần đầu tiên cô nghe thấy câu nói này nữa, vô có cảm thấy rất khó chịu.

Đã bước vào trong đại sảnh, cô chuẩn bị ngắt máy, đầu kia Yến Phong lại có phản sốt sáng, gần như hét lên: "Hoắc Trường Uyên có vợ chưa cưới rồi!"

Hơi thở Lâm Uyển Bạch như dừng lại.

Trong đầu cô có một tiếng nổ ầm vang, loa phát thanh cũng đúng lúc này thông báo chuyến bay từ New York tới đã hạ cánh.

Bên trong liên tục có người đi ra đi vào, hình như cô đã nhìn thấy cái bóng cao lớn ấy. Cô đang chuẩn bị tiến tới thì lại dừng lại. Bên cạnh anh còn có một bóng hình thanh mảnh khác, đang đi song song ra ngoài.

Máu trong người Lâm Uyển Bạch như đông cứng.

Bên tai cô không ngừng lặp đi lặp lại câu nói cuối cùng của Yến Phong: "Anh đã nhìn thấy cậu ta tại sân bay New York, đi cùng với cô vợ chưa cưới! Họ đã cùng nhau về nước rồi..."

~Hết chương 151~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152

Hoắc Trường Uyên vẫn mặc bộ vest đen lam bằng thủ công, tôn lên vóc dáng cao lớn vạm vỡ mà không ục ịch, cả vạt thắt chần chu không chút xô lệch.

Còn bên cạnh anh có một cô gái đi song song, dáng người cao ráo, ăn mặc tuy không quá nổi bật nhưng nhìn ra được khoác lên mình toàn là hàng hiệu. Mái tóc dài xoăn bồng bềnh để thả sau gáy, nhẹ nhàng đung đưa theo từng bước chân.

Giang Phóng đi theo phía sau, giữ một khoảng cách nhất định, có vẻ như để lại khoảng không gian cho hai người phía trước.

Lâm Uyển Bạch đứng lệch sang một bên trước cửa ra, còn hai người họ đi thẳng một mạch ra ngoài. Cô giương mắt nhìn một đôi xứng đôi vừa lứa đi ngang qua trước mắt. Vì Hoắc Trường Uyên đang nói chuyện với cô gái ở bên cạnh nên không hề chú ý tới sự tồn tại của cô.

Ánh mắt mơ hồ, cô không dám tin.

Khi tập trung tinh thần nhìn lại lần nữa thì họ đã đi tới trước cửa đại sảnh. Cho dù cô gái kia đi giày thể thao nhưng cũng không hề thấp. Lúc này hai người họ còn đang tiếp tục nói gì đó, trông khá thân mật và ngọt ngào. Cô ta bỗng nhiên bật cười, góc nghiêng lộ ra má lúm đồng tiền.

Hình ảnh này giống như một bức tường chặn thẳng về phía Lâm Uyển Bạch.

Có một khoảnh khắc, Lâm Uyển Bạch cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

Cô hơi hơi nhận ra đôi phương...

Chính là người trên bức ảnh mà Lâm Dao Dao gửi tin nhắn đính kèm tệp tin cho cô!

Có điều, khi Hoắc Trường Uyên đưa ra đề nghị hẹn hò, cô đã tự động chọn cách tảng lờ cô ta trong tiềm thức của mình, đơn thuần cho rằng là do Lâm Dao Dao cố tình tung ra mà thôi...

Nếu cuộc điện thoại ban nãy của Yến Phong cô không tin thì giờ đây cô lại không thể lừa dối những gì chính mắt mình trông thấy.

Hai cái bóng trong tầm mắt sắp biến mất, Lâm Uyển Bạch muốn đuổi theo, nhưng gót chân như mọc rễ. Như muốn túm lấy phao cứu sinh cuối cùng, cô cố gắng rút di động ra, tìm số điện thoại và gọi.

Cuộc gọi được nối máy rất nhanh.

Một tiếng, hai tiếng...

Lâm Uyển Bạch tròn mắt quan sát, nhìn thấy bước chân Hoắc Trường Uyên hơi khựng lại, rồi anh rút di động ra.

Cả trái tim cô như bị ai nhắc lên cao.

Vậy mà Hoắc Trường Uyên không hề nhận máy. Anh chỉ nhìn qua rồi ấn nút từ chối, bỏ lại vào túi.

Bóng hình trong tầm nhìn đã khuất, chỉ còn lại một biển người mơ hồ.

Lâm Uyển Bạch buông thông tay, có thứ gì như vừa đánh mạnh vào đầu cô.

"Tôi có thể nói rất thẳng thắn với cô, Trường Uyên sẽ không có kết quả gì với cô đâu. Đàn ông ấy mà, chỉ chơi đùa thôi, tôi không tính toán. Nhưng cũng sẽ không cho phép nó tiếp tục làm vậy..."

Hình như cô đã dần dần hiểu ra ý nghĩa những câu mà ông Hoắc nói lúc trước.

Từ sân bay trở về, Lâm Uyển Bạch ngồi đờ đẫn trên sofa, tivi cũng không mở, cứ thế ngồi đực ra nhìn màn hình tinh thể lỏng. Không bao lâu sau, đi động đờ chuông.

"Gọi cho anh à?"

Bàn tay đặt trên đầu gối Lâm Uyển Bạch co rút lại: "Vâng, anh không nhận..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp, im lặng vài giây mới nói: "Lúc đó không tiện."

Đâu có không tiện?

Vì sao không tiện?

Có rất nhiều câu hỏi nghi vấn, trước mắt hiện lên hình ảnh anh và vợ chưa cưới, cuối cùng tất cả biến thành một câu hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh về rồi à?"

"Ừm, đã xuống máy bay rồi." Hoắc Trường Uyên đáp.

"... Vậy khi nào anh về tới nhà?" Lâm Uyển Bạch cố gắng để giọng mình nghe thật tự nhiên.

Giống như ban nãy, Hoắc Trường Uyên cũng ngừng mấy giây mới chậm rãi nói: "Tối nay anh có chút việc, sẽ ở lại chỗ bố anh. Uyển Uyển, em ngủ đi, không cần đợi anh đâu."

Lâm Uyển Bạch há hốc miệng, muốn hỏi rõ anh chuyện gì, nhưng khi cô lên tiếng thì đầu kia đã nói trước một cách vội vã: "Vậy nhé, anh cúp máy đây!"

Rất lâu sau, cô mới bỏ đi động xuống.

Lâm Uyển Bạch bỗng nhiên cảm thấy mình hơi khờ khạo. Hoắc Trường Uyên nói có việc nhưng không hề nói là công việc.

Có lẽ anh đi đón vợ chưa cưới của mình...

Ngày hôm sau, Lâm Uyển Bạch mở mắt ra, nhìn trần nhà ngơ ngẩn mấy giây mới đứng lên.

Lúc ra khỏi cửa, cô dừng lại ở cánh cửa nhà đối diện một chút. Cửa đóng kín, không một tiếng động, dưới nhà cũng không thấy dấu vết của chiếc Land Rover màu trắng, chứng tỏ cả đêm qua anh không về.

Cả buổi sáng trôi qua trong sự mơ màng, chớp mắt đã tới giờ nghỉ trưa.

Di động rung lên, Lâm Uyển Bạch rút ngăn kéo ra, nhìn thấy màn hình hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

Trước kia nhìn thấy vậy, cô đều không giấu được sự phấn khích trong lòng. Lúc này cô thậm chí còn không muốn bắt máy. Mím môi lại, cuối cùng cô vẫn nghe.

"Trưa nay cùng đi ăn cơm nhé."

Giọng trầm của người đàn ông lan ra khắp đường truyền điện thoại.

Lâm Uyển Bạch từ chối: "Không đâu!"

"Sao vậy?" Hoắc Trường Uyên không vui.

Lâm Uyển Bạch nhìn bóng mình phản chiếu lên màn hình máy tính, nói dối: "Đồng nghiệp đã đặt đồ ăn cho em rồi, hơn nữa em còn rất nhiều công việc chưa hoàn thành..."

"Vậy thì tối." Hoắc Trường Uyên nói vậy rồi bổ sung một câu: "Nhưng có thể anh sẽ phải tăng ca, muộn một chút anh về, đợi anh nhé?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch cụp mắt xuống.

Ngắt điện thoại, người đồng nghiệp đi từ phòng trà nước về hỏi cô: "Tiểu Bạch, trưa nay cô thật sự không định ăn à? Không đói?"

"Tôi không đói, các cô cứ ăn đi." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Tan ca về nhà, Lâm Uyển Bạch đứng ngăn người trong bếp một lúc lâu, cuối cùng vẫn quay ra mở cửa tủ lạnh, lấy chỗ mỳ vắt và trứng chuẩn bị sẵn từ trước, mở vòi nước, bắt đầu rửa hành.

Hơn bảy giờ tối, cô bắt đầu mở nồi nước dùng sôi sục ra.

Sau khi nấu chín mỳ vớt ra bát, cũng là lúc cửa ra vào có tiếng bước chân vang lên. Cô ra mở, đứng bên ngoài là Hoắc Trường Uyên.

Cô không nhìn thẳng vào mắt anh, mà giúp anh lấy dép ra thay, rồi vội vàng quay đi, nói một câu: "Mỳ vẫn ở trong nồi, em vào múc đã..."

Hoắc Trường Uyên rửa tay rồi ngồi xuống bàn, cô cũng bung mỳ lên đúng lúc này.

Hai bát mỳ bốc khói nghi ngút, trên mỗi bát đều có một quả trứng trần. Lấy đũa chọc ra, lớp lòng đào vàng ruộm chảy tràn ra ngoài.

"Thơm thật!" Hoắc Trường Uyên hít hà.

Lâm Uyển Bạch nhỏ tiếng thúc giục: "VẬY anh mau ăn đi..."

Cô vừa dứt lời, Hoắc Trường Uyên đã động đũa, liên tục gần mười ngày đi công tác, thứ anh muốn ăn nhất chính là bát mỳ do chính tay cô nấu.

Ăn xong, Lâm Uyển Bạch bê bát đũa vào rửa.

Cô vừa vặn vòi nước, nhúng được ngón tay vào thì đằng sau có tiếng bước chân vang lên. Cô chưa kịp quay đầu thì cả người đã bất ngờ bị ai đó vác lên vai, rồi khỏi mặt đất. Cô chỉ kịp nhìn thấy vòng ba và đôi chân trắng tấp của Hoắc Trường Uyên.

"Em đang rửa bát mà..." Cô gấp gấp nói.

Kháng nghị vô hiệu, Hoắc Trường Uyên lao thẳng vào phòng ngủ.

Khi hai người ngã xuống giường, anh giơ tay kéo cô lên: "Trón đi đâu?"

"Nói nhớ anh cơ mà, hm?" Hoắc Trường Uyên vừa nói vừa đặt xuống những nụ hôn triền miên.

Lâm Uyển Bạch không trốn, cô bị anh hôn đến thở dốc.

Hoắc Trường Uyên nhưong mảy, nắm chặt tay cô kéo xuống dưới, giọng nói đã hơi khàn hơn: "Lát nữa để anh xem, em nhớ anh đến mức nào nào!"

Lâm Uyển Bạch co rụt đôi tay nóng bỏng lại.

Sự thân thuộc của cả hai khiến cô biết lúc này anh khao khát dường nào.

Nhưng mọi sự nóng bỏng nơi đáy mắt và phả ra từ mũi anh chỉ khiến Lâm Uyển Bạch cảm thấy lạnh lẽo.

Khi Hoắc Trường Uyên không nói thừa thãi một câu, gấp gấp luồn tay xuống kiểm tìm, cuối cùng cô cũng đưa ra quyết định trong lòng.

"Hoắc Trường Uyên... Chúng ta chia tay đi..."

~Hết chương 152~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153

Giữa chừng, cô dừng lại hai lần mới nói được một câu hoàn chỉnh.

Động tác của Hoắc Trường Uyên khựng lại, anh nhú mảy: "Đừng giỡn."

"Chúng ta chia tay đi!"

Lâm Uyên Bạch lặp lại lần nữa câu nói này, còn kiên định hơn ban nãy một chút.

Đôi mắt u tối của Hoắc Trường Uyên hơi nheo lại, đồng tử gần như co rút nhanh chóng dưới ánh đèn, nhưng tay anh vẫn đang vuốt ve cằm cô, cảnh cáo cô: "Lâm Uyên Bạch, đừng cậy được cưng chiều mà làm nũng, đang yên đang lành giờ trò gì vậy!"

"Em nghiêm túc đây..." Lâm Uyên Bạch mím chặt môi, nhìn thẳng vào mắt anh.

Tuần trước tuy rằng cô bay tới Macao nhưng trên thực tế, hai người họ chỉ thật sự quấn lấy nhau một tối mà thôi.

Từ lúc vào cửa, Hoắc Trường Uyên đã khó mà kiểm soát. Từ ngày gặp cô, khao khát ngủ vùi suốt ba mươi năm đã thức tỉnh toàn bộ, gần như anh lúc nào cũng nhớ đến cô. Có điều, bây giờ mọi sự rục rịch, kích động sôi trào trong mạch máu đều vì vài ba câu của cô mà tắt ngấm như bị dội nước.

Lần này, Hoắc Trường Uyên đứng lên, đứng xuống đuôi giường, nhìn cô từ trên xuống, rất gay gắt, như chỉ muốn nhìn thấu cô đến tận cùng vậy: "Em đang đùa với anh sao? Không vui đâu!"

Lâm Uyên Bạch chậm rãi ngồi dậy.

Ở góc độ này, cô buộc phải ngẩng đầu mới có thể nhìn rõ khuôn mặt anh.

Tuy rằng trên khuôn mặt không có sự thay đổi cảm xúc quá rõ nét, nhưng Lâm Uyên Bạch biết, thật ra trong lòng anh giận dữ vô cùng, hai khóe miệng đã bắt đầu căng ra rồi.

Cô ngồi thẳng lưng, lặp lại: "Hoắc Trường Uyên, em hoàn toàn nghiêm túc..."

"Em không muốn tiếp tục hẹn hò với anh nữa. Đòi nào yêu nhau cũng có thể đi tới kết cục chia tay, đây là chuyện rất bình thường! Em hy vọng anh có phong độ một chút, sau khi chia tay, đừng quấy rầy em..."

"Nguyên nhân!" Hoắc Trường Uyên quát.

"..." Lâm Uyên Bạch bậm môi.

"Anh đang hỏi em đây!" Hoắc Trường Uyên lại quát.

Lâm Uyên Bạch rụt vai lại, hơi e sợ nhưng vẫn buồn bã ngẩng đầu, đau khổ chỉ ra sự thật: "Hoắc Trường Uyên, anh có vợ chưa cưới..."

"Em biết rồi?" Hoắc Trường Uyên chết sững.

Thấy anh ngẩn ra, lòng Lâm Uyên Bạch đau đớn vô cùng.

Ngoài cái chết sững ấy khiến cô cảm thấy buồn ra, còn vì anh không hề phủ nhận.

Cũng phải, dù sao cũng đã tận mắt chứng kiến rồi, hà tất phải ôm theo chút hy vọng mong manh, bây giờ thì ảo vọng đã vỡ vụn hoàn toàn.

Lâm Uyên Bạch cụp mắt xuống, run rẩy, ra sức nắm chặt tay lại. Cô nghe thấy tiếng cười khê của mình, còn mang theo vài phần tự chế giễu: "Hoắc Trường Uyên, em biết anh chỉ có cảm giác với cơ thể của em, thế nên bao lâu nay mới không chịu buông tay. Anh đưa ra đề nghị hẹn hò có lẽ cũng chỉ muốn tìm một cái cớ để tiếp tục ngủ với em mà thôi..."

Từ khi anh chuyển tới sống đối diện, cô vẫn luôn giữ thái độ đề phòng.

Nhưng cuối cùng vẫn cứ từng bước đắm chìm mà không thể tự kiểm soát, không tiếc ngàn dặm xa xôi chạy tới Macao làm ấm giường cho anh, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện.

Thật ra có khác gì trước kia đâu?

Chẳng qua nói dễ nghe hơn một chút, lấy hình thức hẹn hò mà thôi.

Ngốc, thật ngốc...

Cảm giác được tiếng nuốt nước bọt của anh, sau đó là ngữ khí trầm lạnh, không dám tin: "Lâm Uyên Bạch, hóa ra em nghĩ như vậy?"

"Hm? Nói đi! Em nghĩ như vậy sao?"

Nghe anh một lần nữa lặp lại câu hỏi, Lâm Uyên Bạch vô thức ngẩng đầu lên.

Trái tim như bị đâm một nhát.

Ánh đèn trên đỉnh đầu sáng rực, nhưng trong đôi mắt kia chỉ toàn bóng tối, biểu cảm trên gương mặt gần như có thể hình dung bằng từ "đau lòng".

"... Phải!" Lâm Uyên Bạch nắm chặt hai tay lại, gắng sức tìm lại giọng nói, cố gắng không để bị ảnh hưởng: "Hoắc Trường Uyên, ban đầu chúng ta hẹn hò với nhau là đôi bên tình nguyện, em hy vọng kết thúc cũng vui vẻ. Đây là quyết định của em, em mong anh tôn trọng. Nếu anh đồng ý, em có thể coi anh như bạn. Nếu anh không chấp nhận, chúng ta cũng có thể làm người xa lạ."

"Em chắc chứ?" Hoắc Trường Uyên nhìn cô, ngữ điệu nhạt nhòa.

Khung cảnh và cuộc đối thoại này có phần quen thuộc.

Lần hai người kết thúc giao dịch, cô đề nghị, anh cũng từng hỏi cô như vậy.

Khuôn cằm cứng đờ của Lâm Uyên Bạch hướng xuống: "Ừm..."

Không có tiếng đá cửa nặng nề vọng tới như lần đó.

Hoắc Trường Uyên chỉ đứng đực ra đó, không gào thét, không nổi giận lôi đình, đôi mắt nheo lại cứ nhìn cô chằm chằm, ánh sáng trong đó như bị dập tắt.

Dưới cái nhìn sát sao ấy, mặt hơi ngứa ngáy, Lâm Uyên Bạch giờ tay chạm lên mặt mới phát hiện chẳng biết nước mắt mình đã chảy ra từ lúc nào.

Trước mặt có một bóng đen ập xuống, Hoắc Trường Uyên cúi người, dùng ngón tay cái từ từ lau đi nước mắt của cô.

Có một đôi lông mày được phóng to, sát lại gần, dưới mí mắt có nhiệt độ nóng rẫy từ đôi môi truyền tới. Lâm Uyên Bạch choàng tỉnh mới ý thức được anh đang hôn khô những giọt nước mắt của cô. Mí mắt run rẩy, cô hoảng hốt nghiêng đầu né tránh.

Hoắc Trường Uyên cũng không kiên trì, chống hai cánh tay ở hai bên người cô, tầm mắt nhìn thẳng vào cô.

"Lâm Uyên Bạch, đây là lần thứ hai em khóc vì anh."

"..." Trái tim cô thất lại.

Sau đó, cô nhìn thấy anh đứng lên lại, rút bao thuốc lá từ trong túi quần ra, đồ ra một điếu, nhưng không hút, chỉ vờn vờ trong tay, nhẹ nhàng mon man như cách anh lau nước mắt cho cô ban nãy.

Anh không nhìn về phía cô mà nhìn vào một khoảng vô định nào đó.

Khi lên tiếng lần nữa, giọng anh đã tập trung mọi sự lạnh lẽo: "Uyển Uyển, tốt nhất em hãy suy nghĩ thật kỹ. Không phải lần nào anh cũng sẽ quay đầu đâu."

Anh không gọi thẳng tên cô mà thân mật gọi cô như thế.

Từng đợt căng thẳng tràn qua trái tim Lâm Uyên Bạch, vì xưng hô của anh, cũng đồng thời vì những lời anh nói sau đó.

Nhưng chớp mắt cô lại nghĩ, anh đúng là không cần quay đầu, vì vợ chưa cưới của anh đã quay về rồi...

"Em đã nghĩ kỹ rồi..." Cuối cùng cô cũng bật thành tiếng.

Điếu thuốc trong tay Hoắc Trường Uyên bị bẻ gãy, nhưng bờ môi anh thì hơi nấp máy. Anh rướn môi cười.

"Bỏ đi."

Lại là hai chữ này.

Điếu thuốc được vứt xuống dưới sàn, cùng với động tác quay người, xoay lưng về phía cô. Hoắc Trường Uyên giấu con giận dữ u ám sải bước rồi đi, cuối cùng, chỉ còn lại tiếng đóng cửa mạnh mẽ vang lên bên ngoài.

Lâm Uyên Bạch nhắm mắt lại. Bỏ đi, vậy thì thôi, đây chẳng phải là những gì cô muốn sao?

Cô chợt nhớ lại lúc hai người mới bắt đầu hẹn hò, Hoắc Trường Uyên nói mình giống cô, khi ấy cô còn kinh ngạc hỏi anh vẫn độc thân bao nhiêu năm qua sao, anh đã đưa ra một đáp án khẳng định.

Ừm, thật ra anh cũng đâu lừa gạt gì mình.

Anh quả thực độc thân, không có bạn gái, nhưng có hôn thê sắp cưới.

Từng tiếng chuông di động vang lên, tiếng rung bật ra trong túi áo, khiến tứ chi của cô cũng tê dại theo.

Lâm Uyển Bạch rút ra, cố gắng mở to mắt mới khiến tầm nhìn mơ hồ trở nên rõ nét hơn. Là bạn thân Tang Hiểu Du gọi tới. Cô bắt máy, đầu kia là chất giọng tràn đầy sinh lực: "Tiểu Bạch, cậu làm gì đó? Sao giờ mới nghe điện thoại. Mình gửi cho cậu link sản phẩm Taobao yêu quý đó, đã nhìn thấy chưa! Mua đôi thì giá hời, siêu rẻ, chúng ta mua chung đi!"

"Tiểu Bạch, cậu sao vậy?"

Dường như rất lâu không thấy cô lên tiếng, Tang Hiểu Du vội hỏi.

Cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng không cần giấu giếm nữa, nghẹn ngào lên tiếng: "Cá nhỏ, mình thất tình rồi..."

...

Mỗi ngày mặt trời lên đều mang theo nguồn sống vô tận.

Chẳng có chuyện gì thay đổi, tất cả vẫn đang vận hành ổn định.

Chẳng qua chỉ là thất tình mà thôi, giống như bị tai nạn vậy, trên địa cầu bình quân mỗi tiếng, thậm chí mỗi phút, mỗi giây đều có thể có vài người thất tình, cô chẳng qua chỉ là một trong số đó, không có gì to tát.

Lâm Uyển Bạch cố gắng hít thở sâu, để mình tập trung hơn vào công việc.

Sau khi lưu tập tài liệu cuối cùng xong xuôi, cô bắt đầu làm báo cáo quý sau. Đồng nghiệp bên cạnh chạy tới: "Tiểu Bạch, hôm nay phòng kỹ thuật bên cạnh tụ tập, gọi chúng ta đi chúng, bảo thông kê số người, cô đi không?"

"Ăn uống à..." Bàn tay Lâm Uyển Bạch đặt trên bàn phím chột khựng lại.

"Tôi thấy cô hôm nào tan ca cũng ngoan ngoãn về nhà, chẳng vui gì cả!" Đồng nghiệp tiếp tục thuyết phục cô: "Lâu lắm rồi không có mấy hoạt động thế này, đi cùng nhau đi! Ăn xong còn tới bar nữa, chỗ đó ngoài hát còn nhiều trò vui lắm! Thoải mái chút!"

Lâm Uyển Bạch vốn định từ chối, chỉ muốn về nhà xem tivi và ngủ một giấc.

Nhưng nghe câu "Thoải mái chút" cuối cùng, cô sửa lại: "Vậy tính cả tôi đi..."

"Ok!" Đồng nghiệp lập tức đáp.

Lâm Uyển Bạch nhìn những con chữ dày đặc trên màn hình, cảm thấy đúng là mình nên thả lỏng một chút.

Chập tối, cả đoàn người rầm rộ kéo nhau đi ra khỏi tòa nhà văn phòng. Họ chọn ăn thịt nướng. Sau khi ăn xong thì tới một club ở đối diện chơi bời.

Vì đông người lại tụ tập theo kiểu "Cam-pu-chia" nên mọi người chơi rất hăng, đòi vào phòng to, bên trong chứa được khoảng hơn hai mươi người. Tiếng nhạc của máy hát, tiếng lục lạc, còn cả tiếng đánh bida.

Người đồng nghiệp bình thường ngồi bên cạnh cô sau khi chơi phi tiêu một lượt lúc này mới chạy về.

"Tiểu Bạch, sao cô lại uống bia?" Nhìn cốc nước sủi tăm bọt trong tay cô, cô áy bồng chốc khẽ hét lên: "Uống ít thôi, đừng để lát nữa uống mơ màng, cẩn thận về nhà bạn trai cô không vui đấy!"

Lâm Uyển Bạch khẽ cụp mắt xuống: "Chúng tôi chia tay rồi..."

"Hả?" Người đồng nghiệp ngẩn ra, há hốc miệng, thẳng thốt hỏi: "Chính là người tặng cô cả bó hoa hồng to đúng đó sao? Chia tay rồi?"

"Ừm, bây giờ tôi cũng thuộc hàng ngũ FA như cô rồi!" Lâm Uyển Bạch gật đầu, nghiêm túc nói.

Đồng nghiệp đơ ra mấy giây, sau đó im lặng chuyển toàn bộ bia trên bàn ra trước mặt cô, đồng thời tuyên bố với giọng trịnh trọng: "Uống đi! Nếu không đủ, tôi sẽ gọi thêm cho cô!"

Lâm Uyển Bạch thấy vậy, quả thật không biết nên khóc hay cười.

Cô vốn dĩ chỉ uống vài ba hớp tượng trưng, cuối cùng bị đồng nghiệp cổ vũ một hồi, đã uống hơn nửa chai.

Lúc đứng lên đi vào nhà vệ sinh, Lâm Uyển Bạch cảm thấy đầu hơi choáng váng, bia Đức đúng là ngấm rất chậm. Sau khi vớt nước lạnh lên mặt, cô mới miễn cưỡng cảm thấy mình đỡ hơn một chút.

Khi đi ra, cô bỗng nhiên lại thấy mơ hồ.

Hành lang trải thảm đỏ, hình như không thể nhìn thấy điểm tận cùng, thiết kế vừa hiện đại vừa như một mê cung vậy.

Rốt cuộc là rẽ trái hay rẽ phải...

Lâm Uyên Bạch giờ tay ra chỉ, nhất thời không rõ phương hướng.

Trong lúc cô đang do dự định rẽ sang trái thì chợt ngừng thờ, ngay cả bước chân cũng cứng đờ ra đó.

Ngay phía trước cách đó không xa có một bóng dáng cao lớn, vai phải hơi dựa vào tường, đang cúi đầu chăm thuốc. Làn khói trắng bay ra, khiến tầm nhìn của người ta mờ đi. Khuôn mặt cương nghị của anh cũng chìm trong con thật thật giả giả, xa xôi khó mà với tới.

Lâm Uyên Bạch hơi thất thần.

Hình như đã một tuần rồi không nhìn thấy nhau nhỉ?

Từ sau buổi tối nói lời chia tay đó, anh đóng mạnh cửa bỏ đi.

Từ đó mỗi hôm đi làm hay về nhà, dù sớm hay muộn, Lâm Uyên Bạch đều không còn nhìn thấy con Land Rover trắng đó nữa. Cánh cửa chống trộm của nhà đối diện cũng không hề mở ra. Hơn nữa cuối tuần cô cũng từng đặc biệt để ý, đèn cửa sổ không hề sáng lên, giống như anh chưa từng xuất hiện vậy.

Nhưng cũng phải, ban đầu anh chuyển tới cũng vì muốn ở gần cô. Bây giờ họ chia tay rồi, chuyển đi cũng đúng. Một sếp lớn như anh, ở một khu chung cư cũ kỹ mới là không nên.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, Hoắc Trường Uyên ngẩng đầu nhìn qua, ánh mắt không chút nhiệt độ.

Trong mơ hồ, hình như cô nhìn thấy anh đang từng bước đi tới.

Lâm Uyên Bạch tỉnh lại, định quay người bỏ đi thì đã không kịp. Hoắc Trường Uyên đã sai bước đi tới trước. Ở khoảng cách rất gần, đôi giày da sáng trưng gần như chạm vào mũi chân cô.

Cô vội lùi sau nửa bước, ấp úng: "À... Hoắc Trường Uyên?"

"Lạc đường sao?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch né tránh, gạt đầu, rồi lẩm bầm một câu: "Mấy chỗ này ở đâu cũng giống nhau..."

Hoắc Trường Uyên hình như vừa giạt khóe môi, ngữ khí rất nhạt: "Còn nhớ số phòng không?"

"Hình như là 0099..." Lâm Uyên Bạch cố nhớ lại.

"Đi bên này."

Nói xong, Hoắc Trường Uyên dứt khoát đi phía trước.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy, cũng đành lẳng lặng bám theo phía sau anh như một con cún nhỏ.

Cô không ngờ Hoắc Trường Uyên lại chủ động nói chuyện với mình. Dù sao thì tối đó hai người họ chia tay cũng không quá vui vẻ. Tuy không nổi trận lôi đình nhưng anh rất giận. Hôm sau lúc kiểm tra cửa ra vào, cô phát hiện có hai con ốc bị văng đi, có thể thấy anh dùng sức mạnh cỡ nào.

Thật ra cô muốn nói anh chỉ cần chỉ hướng, mình sẽ tự đi tới đó nhưng Hoắc Trường Uyên không có ý định dừng lại. Thậm chí giữa chừng anh còn đi chậm một chút, cố tình đợi cô đuổi kịp.

Nếu anh đã rộng lượng như vậy thì Lâm Uyên Bạch cũng không muốn giả đò, cô lên tiếng cảm ơn: "À, Hoắc Trường Uyên, cảm ơn anh..."

Hoắc Trường Uyên đang hút thuốc vào miệng, nghe xong bèn liếc về phía cô.

Sau đó, anh bắt ngờ cười khẽ hai tiếng.

Lâm Uyên Bạch bị cười vô cớ, cuối cùng không nhịn được, cắn môi hỏi: "Anh... Anh cười gì chứ!"

"Ha ha..." Hoắc Trường Uyên lại cười thêm hai tiếng. Giữa làn khói vẩn vút, đôi mắt sâu hút của anh nhìn cô, nửa đùa nửa thật: "Tiến bộ hơn so với lần trước nhiều rồi, không Hoắc tổng Hoắc tổng mãi nữa."

"..." Lâm Uyên Bạch khẽ nắm chặt ngón tay.

"Em uống rượu đây à?" Hoắc Trường Uyên có vẻ như hỏi bằng quơ.

"Ừm." Lâm Uyên Bạch gạt đầu, vẫn giải thích một câu: "Em uống ít bia, công ty tụ tập..."

Hoắc Trường Uyên gạt tàn thuốc vào trong thùng rác lúc đi ngang qua: "Lâm Uyên Bạch, xem ra em sống rất tốt."

"Cũng tạm..."

"Tôi không mất ngủ, không trần trọc?"

"Không..."

"Ăn gì cũng ngon miệng, sức khỏe dồi dào?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch vẫn khẽ gạt đầu.

Có điều, câu này nghe hơi kỳ, giống câu quảng cáo...

Đã đi tới trước cửa phòng, cô đang ngập ngừng không biết có nên cảm ơn lần nữa không thì nghe thấy Hoắc Trường Uyên đột ngột hỏi: "Em vẫn chưa chịu khôn ra nhỉ?"

"..." Lâm Uyên Bạch nhú mày.

Đang chuẩn bị lên tiếng thì cửa phòng bên cạnh đột ngột bị kéo ra. Đồng nghiệp tròn mắt nhìn cô, nói vội: "Tiểu Bạch, cuối cùng cô cũng về rồi! Tôi còn tưởng cô rớt xuống bồn cầu rồi chứ, đang chuẩn bị kéo đoàn đội qua vớt cô lên!"

Lâm Uyên Bạch quay đầu, phát hiện Hoắc Trường Uyên đã quay ngoắt rồi đi, chỉ để lại một bóng lưng rần rở, lạnh lùng.

Cô bắt giác mím môi.

Bạn này anh đang chế giễu mình?

~Hết chương 153~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154

Mười rưỡi tối, cả thành phố đều được thấp đèn sáng trưng.

Cánh cửa thang máy từ từ mở ra, mấy người đàn ông mặc vest đi ra ngoài, xem ra là những vị khách vừa kết thúc tiệc tùng chuẩn bị ra về.

Tần Tư Niên đi cuối cùng ăn mặc hơi ít một chút, đang run cầm cập kéo kín cổ áo lại, bỗng nhiên nhìn thấy gì đó, lập tức sai bước tiến lên trước: "Ày, đó chẳng phải là cô Lâm..."

Có điều anh ấy còn chưa nói hết câu thì đã bị người bên cạnh ngáng chân một cái.

"Shit!" Tần Tư Niên lao đảo tiến lên trước vài bước rồi mới miễn cưỡng đứng vững lại được, quay đầu lại vẻ không vui: "Trường Uyên, cậu làm cái gì thế? Tự dưng lại đột kích! Cũng may mình phản ứng nhanh, không thì răng cửa suýt nữa gãy vì cậu rồi! Không có răng cửa thì phải làm sao?"

"Cậu là bác sỹ cơ mà?" Hoắc Trường Uyên hừ lạnh.

"Mình là bác sỹ! Nhưng mình là chuyên gia ngoại khoa tìm mạch chứ không phải chuyên gia chỉnh hình!" Tần Tư Niên tay đỡ cằm, một tay chỉ về phía cửa: "Mình bảo, cậu nhìn qua bên kia đi, chính là chỗ cửa kia, cô mặc áo dạ đỏ, chân đi đôi bệt đen, không phải là cô Lâm hay sao?"

Đôi mắt u tối của Hoắc Trường Uyên nheo lại, chuyể đậm dần.

Trước cửa tập trung không ít người, có lẽ cũng chuẩn bị ra về hoặc đang đợi xe. Lâm Uyên Bạch đứng một góc, buộc cao tóc đơn giản. Gió thổi tới làm đầu mũi cô đỏ ửng lên. Chốc chốc cô lại bỏ tay ra khỏi túi, hà hơi cho ấm, lúc bỏ tay xuống, khói còn bay từ trong miệng ra.

Khẽ nuốt nước bọt, anh hờ hững quay đi: "Mình không mù."

"Sao thế, hai người cãi nhau à?" Tần Tư Niên nhướn mày.

"Không." Hoắc Trường Uyên gạt gạt khóe môi.

Tần Tư Niên bỗng nhiên cảm thấy đáng về lúc này của anh hơi quen. Nghĩ ra điều gì đó, anh ấy hỏi với vẻ không chắc chắn lắm: "Không phải là chia tay rồi đấy chứ?"

Im lặng...

Một khoảng im lặng dài...

Tần Tư Niên bỗng chốc sùng sốt: "Để mình đoán đúng rồi hả? Trường Uyên, không phải chứ? Cậu lại bị người ta đá?"

Hoắc Trường Uyên vẫn im lặng không đáp, nhưng bờ môi mím lại rất chặt.

"Cô Lâm này cá tính quá đi mất!" Tần Tư Niên khoa trương mở to mắt, thẳng thừng lắc đầu thờ dài: "Lợi hại như vậy! Mình bắt đầu khâm phục cô ấy rồi đấy. Không đứng, là phục sát đất mới phải!"

"Được rồi, đừng có lái nhái nữa!" Hoắc Trường Uyên lạnh giọng lên tiếng.

Anh quăng chìa khóa xe trong túi qua: "Nãy mình uống rượu rồi, cậu tối nay không uống, lái xe của mình đi, lát nữa đưa mình về nhà!"

Nửa tiếng sau, dòng xe trên đường thưa thớt dần, chiếc Land Rover màu trắng từ đầu tới cuối vẫn giữ một khoảng cách vừa đủ với một chiếc taxi trước mặt.

Hơi ẩm trong xe vẫn rất đầy đủ, Hoắc Trường Uyên cởi áo vest ra, chỉ còn lại chiếc sơ mi trắng, hai cánh tay áo hai bên được xắn lên tận khuỷu tay, làn da màu đồng lộ ra ngoài. Anh khoanh hai tay trước ngực, góc nghiêng lúc sáng lúc tối dưới ánh đèn đường lướt nhanh qua.

Tần Tư Niên ngồi lái xe, cứ vài giây lại quay đầu sang nhìn anh.

"Tập trung lái xe đi!" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

Mấy phút sau, anh càng nhú mày đậm hơn, buộc phải quay mặt sang: "Cậu không nhìn đường phía trước, cứ nhìn mình làm gì thế hả, nguy hiểm lắm!"

"Trường Uyên, cậu không phải là kẻ biến thái có khuynh hướng cuồng theo đuôi đấy chứ?" Tần Tư Niên ngập ngừng hỏi.

Từ lúc ra khỏi club, đám người trước cửa cũng tản đi, có người đợi xe công nghệ, trong đó Lâm Uyển Bạch bắt một chiếc taxi, cũng chính là chiếc xe phía trước. Cách khá xa, thấp thoáng vẫn còn nhìn thấy được chòm tóc đuôi ngựa của người ngồi ở ghế sau.

Tần Tư Niên cuối cùng đưa ra kết luận: "Mình cảm trước hiện tại cậu có khuynh hướng này..."

"Muộn lắm rồi." Hoắc Trường Uyên đánh mắt qua.

"Thì?" Tần Tư Niên nghi hoặc.

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại: "Cô ấy đã uống rượu, không an toàn."

"..." Vẻ mặt Tần Tư Niên như vừa bị nghẹn vậy.

Suốt cả quá trình họ vẫn giữ khoảng cách, chiếc taxi phía trước cuối cùng cũng dừng lại. Dưới ánh đèn, họ nhìn thấy Lâm Uyển Bạch ngồi ở ghế sau đón lấy chỗ tiền lẻ tài xế trả lại, sau đó mở cửa xe, rồi cầm đầu đi vào trong tòa nhà.

Tần Tư Niên nắm chắc vô lăng, nhướn mày với anh: "Cô ấy đã vào trong rồi, chúng ta có thể đi chưa?"

"Đợt chút nữa, mình hút điếu thuốc." Hoắc Trường Uyên nói.

Anh rút bao thuốc trong túi quần ra, đưa cho người bên cạnh một điếu, rồi tiện tay xoay bật lửa châm cho cả hai. Anh hạ cửa kính xuống, làn khói trắng bị gió đêm dẫn ra ngoài.

Hoắc Trường Uyên dường như không vội hút thuốc, rất lâu sau mới đặt lên miệng rít một hơi.

Anh chống khuỷu tay lên cửa sổ, cảm hơi hướng lên, có vẻ như đang nhìn về một phía nào đó trên tầng.

Cuối cùng, khi một khung cửa sổ nào đó trên tầng cao nhất sáng đèn, Hoắc Trường Uyên mới dập tắt điếu thuốc trong tay, đồng thời nâng cửa sổ lên.

"Đi thôi!"

...

Một buổi chiều đầy nắng, chiếc Land Rover chạy đều đều.

Hôm nay là cuối tuần, nhưng Hoắc Trường Uyên không nhiều thời gian rảnh.

Anh vừa từ công ty đi ra, Tần Từ Niên ngồi bên ghế lái phụ. Anh ấy cũng vừa từ bệnh viện ra, bên trong chiếc áo gió màu xanh quân đội, còn để lộ bộ quần áo phẫu thuật.

Tần Từ Niên dựa vào lưng ghế, cảm di động lên trượt trượt.

Sau đó, anh ấy nhìn sang Hoắc Trường Uyên, bắt đầu làm nhảm: "Làm việc không có cảm hứng, không có sức lực! Ăn không ngon, lại không thích ăn uống gì, cũng không có cảm giác đói..."

"Cậu đang niệm kinh gì đấy!" Hoắc Trường Uyên có vẻ bức bối.

"Ừm, hơn nữa còn dễ nổi nóng!" Tần Từ Niên nhướn mày, sau đó gật gù ra về, rồi quay màn hình điện thoại về phía anh, nói nghiêm túc: "Đây là tất cả những gì trên mạng viết, thế nên, theo triệu chứng bệnh lý trên đây, cậu đang thất tình!"

"Cậu muốn xuống xe hả?" Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt lại.

"Khụ! Mình không chọc cậu nữa!" Tần Từ Niên vội bỏ di động xuống, giờ hai tay đầu hàng: "Tại mình nghe trợ lý Giang nói thôi, hai buổi trưa hôm nay cậu đều bỏ bữa!"

"Hoi bạn." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

Tần Từ Niên bĩu môi, chẳng đáng tin chút nào, nhưng sợ bị ném xuống xe, anh ấy vẫn tiếp lời: "Có bạn cũng phải ăn cơm chứ! Người là sắt, cơm là thép, một bữa không ăn đói kẹp lép! Điều này cậu đừng phản bác mình, mình là bác sỹ! Phía trước có một quán cơm Vân Nam, mùi vị chính tông đấy, nhưng giá thấp nên khá đông, được cái tiện đường, qua đó ngồi đi!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên không mấy hứng khởi.

Tần Từ Niên thu ánh mắt lại, thầm lắc đầu, thờ dãi.

Haizz, mình cũng khổ sở ghê!

Vì anh em, sắp vượt ngành chuyển qua làm bác sỹ tâm lý rồi!

Xuống xe đi vào trong nhà hàng, trước cửa có một nhân viên chào đón mặc đồ dân tộc kéo cánh cửa kính từ trong ra. Tần Từ Niên đi vài bước, vẫn không khỏi tò mò: "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Trường Uyên, cậu và cô Lâm thật sự kết thúc rồi sao? Không thể tiếp tục gì đó hả..."

"Mình đi nghe điện thoại!"

Hoắc Trường Uyên ngắt lời, tỏ ý rằng điện thoại trong tay đang rung.

Tần Từ Niên đành nhún vai, gật đầu: "Được, vậy mình vào trong tìm chỗ trước!"

Trong nhà hàng rất đông khách, Tần Từ Niên tự động đi thẳng vào trong nhìn ngó một lượt. Các bàn lễ gần như đã kín khách, phòng kín càng khó nói. Đang chuẩn bị gọi các nhân viên phục vụ bận rộn không thể đi đâu tới thì bỗng nhiên nhìn thấy gì đó, mắt anh ấy lập tức sáng lên.

Nói tới Tào Tháo, Tào Tháo đã ở trước mặt!

~Hết chương 154~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155

Ở một vị trí gần cửa sổ, Lâm Uyển Bạch đang cúi đầu lấy giấy ăn lau mép đĩa.

Hôm nay là ngày cuối tuần được nghỉ ngơi, cô cùng Tang Hiểu Du ra ngoài đi dạo phố. Hai người họ không mua sắm gì, chỉ xem một ca phim giá rẻ buổi sáng, rồi ra ngoài ăn chút gì đó. Sau khi no bụng định sẽ lại đi vào trung tâm mua sắm lượn lờ.

Đã gọi xong món, người cũng khá đông nên tốc độ phục vụ có hơi chậm một chút.

Tang Hiểu Du vừa đi vào nhà vệ sinh, để lại cô ngồi một mình. Cô đang định lau cả đĩa ăn cho Tang Hiểu Du thì bất ngờ có một bóng người ngồi xuống đối diện.

Lâm Uyên Bạch những tưởng là Tang Hiểu Du, khi ngẩng đầu lên thì chợt sững sờ.

"Bác sỹ Tần?"

Tần Tư Niên ngồi phịch xuống ghế, dựa ra sau: "Trùng hợp thật, cô Lâm cũng ăn cơm ở đây!"

"À, đúng là trùng hợp..." Lâm Uyên Bạch khẽ gật đầu.

"Đồ ăn Vân Nam ở nhà hàng này rất ngon, tôi từng ăn một lần rồi! Nhất là món gà hấp hơi, cực kỳ chính tông, mùi vị y hệt như khi ăn ở Đại Lý vậy!" Tần Tư Niên nói ba lảng nhăng, không giống như khi ở bệnh viện, lúc này anh ấy rất thoải mái và hơi tùy tiện.

"À vâng..." Lâm Uyên Bạch lại gật đầu lần nữa.

Thật ra cô cũng không rõ lắm, là Tang Hiểu Du gợi ý rằng chỗ này rất ngon, hình như cái món gà hấp hơi đó họ cũng mới gọi xong.

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu lên, phát hiện Tần Tư Niên ngồi đối diện đang xoa cằm, nhìn mình chằm chằm, giống như muốn phát hiện ra thứ gì đó trên mặt mình vậy.

Cô cảm thấy, có chút thiếu tự nhiên: "Bác sỹ Tần, vì sao anh cứ nhìn tôi như thế hoài vậy?"

"Tôi thấy cô lợi hại lắm!" Tần Tư Niên đặt tay xuống, đổ người về phía trước.

"Hả..." Lâm Uyên Bạch ngẩn người: "Tôi lợi hại chỗ nào chứ..."

"Còn không lợi hại? Chẳng phải cô đã đá đít Hoắc Trường Uyên rồi sao? Tôi thật sự muốn thấp cho cô một cây hương cao, tặng cô lên!" Tần Tư Niên nhướn cao mày: "Này? Cô Lâm, cô nói thật với tôi đi, có phải cô đá Hoắc Trường Uyên rít bị NGHIỆN rồi không?"

"..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập.

Dường như thấy cô quá xấu hổ, Tần Tư Niên cũng không trêu chọc nữa, chỉ hỏi cô: "Một mình à?"

"Không phải, tôi đi cùng bạn thân..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

"Vậy càng hay!" Tần Tư Niên vỗ tay cái bộp: "Nhà hàng hết chỗ rồi, ngồi chung với hai cô đi, sau đó tôi mời! Tôi và Trường Uyên, cùng cô và bạn thân của cô, ghép thành hai đôi! Nam nữ kết hợp, ăn không mệt!"

"..." Lâm Uyên Bạch há hốc miệng.

Trong tầm mắt có một cái bóng quen thuộc lướt qua, Tần Tư Niên nhanh mắt giơ tay lên gọi: "Trường Uyên, ở đây!"

Trong đôi mắt Hoắc Trường Uyên ánh lên một sự ngạc nhiên nhưng nó cũng biến mất rất nhanh. Anh bình thường trở lại, sải rộng bước chân đi về phía đó. Thấy cô ngồi đối diện, anh nghiêm chỉnh ngồi xuống bên cạnh Tần Tư Niên.

"Hết chỗ rồi, cô Lâm nói chúng ta có thể ngồi chung với cô ấy."

"Thế ư." Hoắc Trường Uyên rướn môi cười.

Đương nhiên không phải rồi.

Cô nói vậy khi nào chứ, rõ ràng...

Còn chưa đợi Lâm Uyên Bạch lên tiếng phản bác, Tần Tư Niên đã gọi phục vụ tới, lật thực đơn ra: "Hai người còn muốn ăn thêm gì nữa, gọi thêm vài món đi!"

Tần Tư Niên vung mạnh tay, liên tục gọi thêm bốn món, cộng thêm một bát canh nữa.

Người phục vụ mang thêm hai bộ bát đĩa nữa tới, bầu không khí trên bàn ăn có hơi kỳ quặc.

Lâm Uyên Bạch ngồi đối diện Hoắc Trường Uyên, nhưng vì chiếc bàn hình vuông nên cô chỉ hơi liếc lên là có thể nhìn thấy góc nghiêng cương nghị của anh. Suốt cả quá trình cô chỉ cúi đầu, cầm cốc nước lên uống từng ngụm nhỏ, mắt không liếc ngang liếc dọc.

Cho tới khi Tang Hiểu Du tay vung vẩy nước quay lại, phá vỡ bầu không khí trầm mặc: "Minh về rồi đây! Đi vệ sinh còn phải xếp hàng! Ày, Hoắc tổng? Chẳng phải hai người..."

Nhìn thấy Hoắc Trường Uyên, Tang Hiểu Du kích động suýt nữa nhảy dựng lên. Nhưng ngay lập tức, cô ấy cũng đã nhìn thấy Tần Tư Niên ngồi bên cạnh, bỗng chốc như hóa đá tại chỗ.

Tần Tư Niên cũng vậy, đang cầm cốc nước chột khựng lại, đôi mắt hoa đào hơi nheo vào.

"Ồ, xem ra hôm nay không phải trùng hợp bình thường rồi!"

Trong ngữ khí có hàm ý ám chỉ, Lâm Uyển Bạch liếc nhìn Hoắc Trường Uyên về ngò vức, kinh ngạc lên tiếng hỏi: "Bác sỹ Tần, Cá nhỏ... hai người quen nhau sao?"

Câu hỏi này thật ra cô đã nhin trong lòng một khoảng thời gian rồi, cuối cùng hôm nay cũng có cơ hội hỏi ra.

"Không quen!"

"Chẳng thân."

Hai người họ gần như trả lời cùng một lúc.

Nữ trước, nam sau.

Ồ...

Rõ ràng có vấn đề rất lớn trong chuyện này, Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, nhìn sang cô bạn thân Tang Hiểu Du, bất giác hỏi nhỏ: "Rốt cuộc là chuyện gì?"

"Rất đơn giản!" Người lên tiếng là Tần Tư Niên đôi mắt. Anh ấy nhẹ nhàng đặt cốc nước lên bàn, sau đó chậm rãi tung ra một thông tin động trời: "Chúng tôi đã ngủ với nhau."

"Hà?" Lâm Uyển Bạch thảng thốt.

"Cái rắm!" Tang Hiểu Du cũng phản ứng rất mãnh liệt, chỉ thẳng vào Tần Tư Niên đang ngồi đối diện mình: "Anh là đồ mặt người dạ thú, có thể cầm cái miệng thối của anh lại không, đừng có ăn nói bậy bạ, đặt điều lung tung! Cần thận tội kiện anh tội phi báng đó!"

"Tôi ăn nói bậy bạ, tôi đặt điều ư?"

Tần Tư Niên dựa người ra sau, đôi mắt hoa đào sáng lên, anh ấy từ tốn nói tiếp: "Vậy thì cô kích động cái quái gì? Chẳng qua là ngủ với cô thôi mà! Cô trùng mắt gì với tôi? Lẽ nào kỹ thuật của tôi không tốt?"

Không chỉ Tang Hiểu Du, ngay cả Lâm Uyển Bạch sau khi nghe những lời trần trụi ấy cũng đỏ mặt tía tai.

"Rắm rắm rắm!" Tang Hiểu Du đã đứng hấn dậy, tức đến mặt lúc trắng lúc đỏ, ngón tay chỉ vào anh ấy cũng run lẩy bẩy: "Anh nào tàn hả? Đừng có dát vàng lên mặt mình! Kỹ thuật của anh thật sự tệ hết biết! Tôi nói rõ cho anh biết, tôi đó tôi chỉ không cẩn thận ngủ với anh thôi! Sau này dù anh có tắm rửa sạch sẽ, nằm trần như nhộng trên giường đợi, rồi thất nơ vào cái ấy của anh dâng tặng, tôi cũng không buồn suy nghĩ đâu!"

Nói xong một mạch, Tang Hiểu Du cầm túi xách và áo khoác lên: "Tiểu Bạch, mình bỗng nhiên có chút việc, về trước đây! Hôm khác mình tìm cậu đi chơi sau!"

"Cô nói rõ ràng tôi nghe xem, tôi ai kỹ thuật tệ hả?" Tần Tư Niên cũng đứng bật dậy ngay. Người đàn ông về phương diện đó là tuyệt đối không thể bị khiêu khích.

"Lời hay không nói lại lần hai!" Tang Hiểu Du lườm nguyệt.

Tần Tư Niên thẳng thừng vòng ra, túm lấy cổ tay của cô ấy, đôi mắt hoa đào nheo lại đầy nguy hiểm: "Vậy được, tôi sẽ tìm một nơi không ai quấy rầy, ngồi nói chuyện nghiêm túc với con cá vàng nhỏ này về vấn đề kỹ thuật!"

"Anh làm gì vậy hả? Anh buông tôi ra!" Tang Hiểu Du bùng nổ, nhưng giây giữa một hồi cũng không thoát được ra.

Tần Tư Niên thoải mái như chỉ bắt một con gà con, giữ chặt không buông, quay người về phía bàn ăn cười: "Nhiều món ăn thế này, hai người từ từ mà ăn! Đúng rồi, cô Lâm, cô giúp tôi khuyên chút, mấy hôm nay Trường Uyên không ăn trưa rồi!"

Nói xong, anh ấy bèn kéo Tang Hiểu Du sai bước rđi ra khỏi nhà hàng.

Lâm Uyển Bạch căng thẳng đứng dậy theo, muốn đi kéo họ lại.

"Không sao đây, Tư Niên tự biết chừng mực." Hoắc Trường Uyên ngăn cản cô, giọng nói trầm tĩnh.

Lâm Uyển Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ, đã nhìn thấy Tần Tư Niên nhét Tang Hiểu Du vào trong taxi, chớp mắt xe đã phóng vù đi.

Người phục vụ cũng bê thức ăn lên đúng lúc này, cô đành phải ngồi xuống.

Nhưng cô vẫn đang chìm đắm trong sự ngỡ ngàng. Dù có tồn tại nghi hoặc, trước đó cô cũng không dám suy nghĩ táo bạo đến thế...

"Sao ngăn người ra vậy?"

Lâm Uyển Bạch giật mình, sau đó lắc đầu: "Chỉ là em cảm thấy... hai người họ thật nóng bỏng!"

Ừm, nóng bỏng!"

Hoắc Trường Uyên nhướn mày, từ tốn mỉm cười: "Lẽ nào chúng ta kém cạnh họ?"

"..."

Lâm Uyển Bạch không nói được lời nào.

~Hết chương 155~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156

"..." Lâm Uyển Bạch không nói ra được câu gì.

Nếu quay ngược trở về quá khứ, đêm đầu tiên giữa cô và Hoắc Trường Uyên hình như cũng nóng bỏng không hề kém họ...

Trong khoảng thời gian ấy, người phục vụ đã bê đầy đủ các món lên bàn.

Vì Tần Tư Niên vừa mới gọi thêm món, nên bây giờ bàn đầy thức ăn, nhưng không ngờ lại chỉ còn hai người họ, bầu không khí dường như còn quái đản hơn lúc trước một chút.

Bên cạnh toàn tiếng cười tiếng nói, Lâm Uyển Bạch ngập ngừng cầm đũa lên.

Không ngờ sau khi chia tay hai người họ vẫn có thể ngồi đối diện nhau ăn cơm. Cô gạt từng hạt cơm trong bát, không biết nên gấp món gì. Bỗng nhiên nhớ tới lời dặn dò cuối cùng của Tần Tư Niên trước khi đi, cô cắn môi: "Hoắc Trường Uyên, anh..."

Người cũng đang chọc đũa vào cơm là Hoắc Trường Uyên nghe xong, bèn nhìn qua với ánh mắt u tối.

Hơi thở của Lâm Uyển Bạch như khựng lại, bấy giờ cô mới tiếp tục hỏi: "Anh thật sự đã mấy hôm rồi không ăn trưa ư?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

"Vi công việc quá bận sao?" Lâm Uyển Bạch đành phải hỏi tiếp.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô một cái, không lập tức trả lời mà im lặng hai giây, rồi mới ậm ừ bật ra một câu: "Di chứng hậu thất tình."

"..." Lâm Uyển Bạch nuốt nửa thìa sặc vì miếng cơm vừa đưa lên miệng.

Cô không thể phân biệt được thật giả trong lời anh nói, bất chợt nhớ tới cảnh gặp gỡ hai hôm trước trong club, cuối cùng anh còn đùa giỡn nói cô không chịu khôn ra...

Nếu quan sát tỉ mỉ thì hình như anh có gầy đi một chút, đường nét trên khuôn mặt sâu hơn một chút.

Lúc sau, cô không chủ động lên tiếng nữa, Hoắc Trường Uyên cũng chỉ im lặng ăn cơm. Thức ăn quá nhiều, ăn không hết nhưng món nào anh cũng có động đũa.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy cơ trong bát anh đã hết mới bỏ đũa xuống: "Em no rồi."

"Ừm, anh đi thanh toán." Hoắc Trường Uyên gạt đầu.

Lâm Uyển Bạch đi theo anh tới quầy thu ngân, cũng không từ chối. Vốn dĩ Tần Tư Niên nói sẽ đãi, nhưng bây giờ anh ấy đã đưa Tang Hiểu Du đi đâu biệt, Tần Tư Niên lại là bạn tốt của anh, thế nên để anh trả cũng rất bình thường. Chỉ có điều, không biết rốt cuộc Tần Tư Niên đã đưa Tang Hiểu Du đi đâu rồi...

Trong lúc cô suy nghĩ, Hoắc Trường Uyên đã thanh toán xong, cầm hóa đơn đi ra ngoài.

Ra khỏi nhà hàng, Lâm Uyên Bạch hơi nghiêng đầu nói với anh: "Hoắc Trường Uyên, cảm ơn bữa cơm của anh, vậy em về trước..."

"Anh đưa em về!" Hoắc Trường Uyên bất ngờ ngắt lời cô.

Lâm Uyên Bạch lắc đầu, đã nói không cần rồi nhưng anh vẫn cầm chìa khóa sai bước đi về phía bãi đậu xe. Không bao lâu sau, chiếc Land Rover trắng đó dừng ngay trước mặt cô, cửa ghế lái phụ được mở ra từ bên trong.

Cô mím môi, đành bảms bụng ngồi vào trong.

Đang vào lúc nắng chiều rực rỡ nhất, trái đều lên cửa kính chắn gió. Ánh nắng ngày thu sẽ không quá gay gắt, mà vẫn đủ ấm áp.

Dọc đường không ai nói câu gì, Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng nắm chặt hai tay vào dây an toàn phía trước, có phần không tự nhiên.

Nhất là mỗi khi anh tăng tốc hay phanh xe lại, mặt Quan Âm trên sợi tràng ngọc làm bằng trầm hương được treo trước gương chiếu hậu lại khẽ đung đưa, món đồ này trước kia là cô xin ở chùa...

"Sao lại rẽ rồi?"

Chiếc xe đột ngột rẽ sang phải, Lâm Uyên Bạch hoàn hồn lại.

Cô nhìn biển tên đường, kinh ngạc chỉ về phía sau: "Cứ đi thẳng con đường vừa rồi, chẳng mấy chốc đã tới cửa tiểu khu rồi. Anh đi thế này chẳng phải là vòng một vòng sao..."

Con đường này hai người họ đã đi rất nhiều lần, lần nào cũng là lái thẳng tới.

"Anh biết."

Lâm Uyên Bạch càng thêm khó hiểu, biết mà còn rẽ?

Hoắc Trường Uyên đánh mắt qua: "Không muốn đi đường gần."

"..." Lâm Uyên Bạch như ngừng thở.

Nhịp tim hỗn loạn, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vì đi một vòng nên phải mất thêm mười phút nữa, chiếc ô tô mới dừng lại bên dưới khu nhà.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu tháo dây an toàn, không hiểu sao khóa lại kẹt, cô loay hoay một lúc vẫn chưa tháo được, sốt ruột đến toát mồ hôi.

Có một bóng đen ập xuống, và một mùi hương nam tính phả vào mũi.

Hoắc Trường Uyên đã cởi xong dây của mình, nghiêng người qua, giúp cô gỡ rối. Trong suốt quá trình, tay anh chạm vào tay cô, nhiệt độ quen thuộc ấy gần như có thể làm bùng người ta tới ngạt thở.

Lâm Uyên Bạch rút tay về, vội vàng quay mặt đi: "Cảm ơn anh."

Sau khi dây an toàn được cởi, cô chuẩn bị đẩy cửa đi xuống xe thì nghe thấy một chất giọng trầm bên cạnh truyền tới.

"Lúc vừa vào nhà hàng Tư Niên có hỏi anh..."

"Dạ?"

Lâm Uyên Bạch đành phải tạm dừng động tác. Cô quay đầu lại, đập phải ánh mắt sâu như giếng của anh: "Cậu ấy hỏi anh, đã thật sự kết thúc với em rồi sao, có thể tiếp tục không. Em nghĩ còn cơ hội không?"

"... Không đâu!" Cô cắn môi.

"Thế à." Hoắc Trường Uyên buồn bã.

Lâm Uyên Bạch không muốn bàn luận thêm với anh về chủ đề này, bèn nói: "Em lên trước đây..."

Nói xong, cô bèn rào nhanh bước chân xuống xe, đi về phía tòa nhà. Khi bước vào trong, cô vô thức quay người lại.

Giống như mỗi lần trước đây, chiếc Land Rover không đi ngay. Bên trong ô cửa sổ hạ xuống một nửa, Hoắc Trường Uyên đang nhìn về phía cô từ xa.

Hoảng loạn quay đi, bước chân của Lâm Uyên Bạch càng nhanh hơn nữa.

...

Lại là một ngày làm việc, Lâm Uyên Bạch từ trong tòa nhà đi ra.

Chưa đi được mấy bước, cô liền nhìn thấy một chiếc xe thể thao đỗ bên đường dưới ánh hoàng hôn cùng bóng Tiêu Văn Tranh đứng dựa vào xe, đang cúi đầu nghịch mặt Phật nhỏ trên cổ mình.

Cảm giác được cô đi tới, anh ấy vội ngẩng lên, tươi cười kéo cửa xe ra: "Vừa hay rảnh rồi tiện đường qua đây, anh đưa em về nhà!"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch không từ chối.

Giờ cao điểm đường hơi tắc, tốc độ đi của họ cũng không nhanh được, trong xe được bật đài radio.

Một người nhiều chuyện như Tiêu Văn Tranh sau khi lên xe lại không nói câu nào, có vẻ anh ấy rất tập trung lái xe và nghe người dẫn chương trình trong đài radio huyền thuyên.

Cuối cùng chiếc xe cũng đi tới dưới nhà, Lâm Uyên Bạch tháo dây an toàn xong nhưng không vội bước xuống mà nhìn sang bên Tiêu Văn Tranh: "Tiêu Văn Tranh, anh muốn nói gì thì nói đi..."

"Thôi được rồi!" Tiêu Văn Tranh nhún vai, biểu cảm và ngữ khí có phần áy náy: "Tiêu Văn Tranh này dám làm dám chịu, chuyện đã làm thì sẽ thừa nhận. Hôm đó anh cố tình đưa em đến sân bay đấy! Lâm Uyên Bạch, anh từng nói anh coi em như bạn bè, không muốn em bị tổn thương!"

Nhắc lại như vậy, cảnh tượng hôm đó một lần nữa hiện về, giống như một bức tường đột ngột sụp đổ và cô bị đập thẳng vào người.

Nắm chặt tay lại Lâm Uyên Bạch mới chịu đựng được cơn thất vọng trong trái tim.

Lâm Uyên Bạch lắc đầu, dường như chỉ còn một câu để nói: "Cảm ơn anh..."

Nói cho cùng, đối phương cũng chỉ đứng từ góc độ bạn bè, muốn tốt cho mình, cô không có lý do để trách cứ.

Nhìn theo bóng chiếc xe đưa rời đi, Lâm Uyên Bạch bấy giờ mới quay vào trong.

Vừa đặt chân vào cửa tòa nhà, phía sau bất ngờ có tiếng bước chân vang lên cùng một giọng nam giới: "Xin hỏi, là cô Lâm?"

"Vâng, là tôi..." Lâm Uyên Bạch khó hiểu gật đầu.

Đang định hỏi đối phương có chuyện gì, thì động tác tiếp theo của anh ta lại rất thô lỗ, khác hẳn với ngữ khí lịch sự ban nãy.

Hơn nữa không hiểu từ đâu xuất hiện thêm một người đàn ông nữa, một trái một phải khổng lồ chế cô, cầm một chiếc khăn tay nhét vào miệng cô: "Này, hai anh làm gì vậy... Hai anh... Ừm..."

~Hết chương 156~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157

Lâm Uyên Bạch không dám tin, giữa ban ngày ban mặt mà mình lại bị người ta bắt cóc.

Có vẻ như đã chuẩn bị từ trước, hai người đàn ông sau khi khổng lồ chế cô xong thì thẳng thừng kéo cô về phía chiếc ô tô đen đỗ bên lề đường. Cửa xe vừa đóng, người tài xế phía trước đã nhấn chân ga cho xe rời đi, tốc độ cực nhanh, hình như chỉ mất mười mấy giây.

Hai người đàn ông đều rất vạm vỡ, sức vóc khủng khiếp, Lâm Uyên Bạch không có sức kháng cự.

Cô bị ấn ngồi ở giữa, hai người đàn ông bắt cô lên xe lần lượt ngồi hai bên trái phải. Cô chỉ cần hơi nhúc nhích một chút là sẽ lập tức bị giữ chặt. Chiếc khăn tay nhét trên miệng không hề được gỡ ra, cô chỉ có thể phát ra những âm thanh hừ hức mơ hồ.

Lâm Uyên Bạch đánh mắt ra ngoài cửa sổ thấy xe đang đi trên một con đường hoa lệ.

Cô không hiểu rõ đối phương rốt cuộc muốn làm gì. Cướp tiền, cô không có, cướp sắc...

Nghĩ tới ý thứ hai, cô hơi sợ hãi, nhưng lại cảm thấy không giống lắm, bởi vì xe này khá cao cấp, trên vô lăng có logo của thương hiệu BMW, hơn nữa

hai người ngồi hai bên đều mặc vest, không giống phường lưu manh cướp giật, ngược lại giống như đám vệ sỹ của được mấy người có tiền thuê về hơn.

"Hai người rốt cuộc là ai, định đưa tôi đi đâu?"

"Thả tôi ra, nếu không tôi nhất định sẽ báo cảnh sát! Hai người lẽ nào không biết bắt cóc là phạm pháp sao?"

Lâm Uyển Bạch trừng mắt sang hai bên trái phải, chỉ có thể gào thét nhiều lần trong lòng.

Trong xe chỉ có những tiếng bật ra yếu ớt của cô, không ai quan tâm tới cô. Cho đến khi chiếc xe đi thẳng vào hầm để xe dưới tầng của một nơi nào đó, người bên phải mới lên tiếng: "Tới rồi!"

Lâm Uyển Bạch còn chưa kịp nhìn khung cảnh xung quanh đã bị dẫn xuống xe.

Họ từ tầng B3 đi thẳng vào trong thang máy. Cô vốn dĩ còn ôm chút hy vọng, nhưng thang máy đi thẳng, camera cũng bị che kín. Nó từ từ đi lên, đến khi "ding" một tiếng thì trên màn hình đã hiển thị số 39, là tầng trên cùng.

Vừa ra, trước mặt đã có những cơn gió thu lạnh ngắt phả thẳng vào mặt.

Lâm Uyển Bạch nhìn vào một điểm nào đó, nhanh chóng biết đây là đâu. Tầng trên cùng của trung tâm triển lãm quốc tế, xây một vườn hoa lộ thiên, cung cấp một nơi nghỉ ngơi cho mọi người. Cô từng đọc được trên báo, vì chi phí quá cao nên chưa từng tới đây.

Cô nhìn quanh một vòng, phát hiện bàn ghế xếp thành hàng thành lối đều trông trơn, có vẻ như đã được bao trọn cả tầng.

Giờ này, Lâm Uyển Bạch đã được đưa lên vị trí đẹp nhất để ngắm cảnh trên tầng thượng, bên cạnh đều là dây lan can được sơn trắng, rất hẹp, hơn nữa càng đi gió càng lớn, chỉ hơi nhìn sang bên cạnh một chút là sẽ choáng váng vì độ cao.

Cô thẳng thốt thu lại ánh nhìn, nghe thấy người bên cạnh báo cáo: "Dung tổng, đã đưa người đến!"

Nhìn theo hướng người đó nói, ở vị trí tận cùng, ở đó còn không có lan can nhưng có một bóng dáng rất thướt tha đang đứng, bên trên mặc một chiếc áo dạ lông cừu dáng ngắn, bên dưới là một chiếc váy da sát người, chân đi đôi giày da cao gót mảnh màu đen.

Ngũ quan rất sắc nét, cũng rất xinh đẹp, trang điểm tinh tế, không thể phán đoán được tuổi tác, có thể là ba mươi sáu, cũng có thể là ba mươi bảy tuổi? Nhưng trên cổ để lộ ra một sợi dây chuyền ngọc lục bảo, có lẽ phải tới hai karat, rất có giá trị sưu tầm, vừa nhìn đã biết thân thể không tầm thường. Trong tay người đó cầm một ly rượu vang, không cần lắc, chất lỏng đã đọng đưa theo gió rồi.

Nghe thấy tiếng, người ấy chậm rãi quay người lại, nhìn về phía cô, trong ánh mắt có vài phần thăm dò, ánh mắt rất nghiêm, nhưng lại không quá sắc bén.

"Ừm." Người đó giơ tay lên, ra hiệu cho hai người đàn ông kia lùi xuống.

Được thả ra, Lâm Uyển Bạch loạng choạng tiến lên trước nửa bước, cuối cùng cũng có thể mở miệng nói chuyện: "Bà là ai? Bà bắt tôi tới đây làm gì..."

"Đừng ồn!" Người phụ nữ đột ngột nói.

"..." Lâm Uyển Bạch tròn mắt.

Không hiểu ý tứ của đối phương, cũng không biết bà rốt cuộc có mục đích gì.

Cô đang chuẩn bị chất vấn lại thì thấy người phụ nữ rút di động ra, đang mỉm cười nói vào điện thoại: "Alô, Hoắc tổng, cô đây! Vẫn đang ở công ty họp sao?"

Nghe thấy hai chữ "Hoắc tổng", Lâm Uyển Bạch không khỏi giật mình.

Cuộc nói chuyện vẫn đang tiếp tục, sắc mặt và ngữ khí của người phụ nữ vẫn rất chậm rãi: "Cô đang ở trên vườn hoa lộ thiên của triển lãm quốc tế, uống rượu vang, ngắm phong cảnh! Cháu thật sự không đến ư? Cũng không sao, dù sao thì vừa bắt cóc được một cô gái họ Lâm, đang ở đây cùng cô..."

Mười lăm phút sau, thang máy một lần nữa mở ra.

Hoắc Trường Uyên mặc bộ vest đen sải bước đi ra, đôi mắt hơi nhắm lại, lập tức nhìn thấy cô gái đứng bên cạnh cầu thang và một người đang ngồi sụp đó, tay nắm chặt lan can, sắc mặt nhợt nhạt. Gió thu thổi tung mái tóc của cô.

Hoắc Trường Uyên nhíu mày, bước vội tới.

Anh nhanh chóng đến trước mặt, đưa tay đỡ lấy cô: "Lâm Uyển Bạch, em không sao chứ?"

Lâm Uyển Bạch không nói được gì, chỉ chậm rãi lắc đầu.

Hơi thở của anh phả bên tai, dường như không còn sợ hãi đến mức ấy nữa.

"Chẳng phải có một buổi họp rất quan trọng sao, người bận rộn sao lại chạy qua đây thế này?" Người phụ nữ đứng đưa ly rượu đi tới, móng tay đã sơn đen gõ lên mặt đồng hồ: "Mười lăm phút không năm giây, tốc độ này, chẹp chẹp, Hoắc tổng đi với tốc độ xe đua à?"

Hoắc Trường Uyên không trả lời.

Chạm tới nhiệt độ lạnh ngắt của cô, khi tới gần lại thấy đôi mắt rời rạc của cô, anh hạ thấp giọng: "Cô ấy sợ độ cao!"

Dường như không ngờ được phản ứng của anh lại lớn như vậy, người phụ nữ kia cũng sững người.

Người đó lại nhìn sang phía Lâm Uyển Bạch, thấy mặt cô rất tái, hai chân hơi mềm nhũn, xem ra thật sự có dấu hiệu sợ độ cao.

"Xuống khỏi đây rồi nói tiếp!" Hoắc Trường Uyên ý thức được thái độ của mình, bèn nói.

Lâm Uyển Bạch không còn sức lực, một lần nữa không thể phản kháng, mặc cho Hoắc Trường Uyên ôm vào lòng. Thang máy dừng ở tầng giữa, sau đó anh tiếp tục đi thêm vài bước, mở cửa một phòng cao cấp.

"Cái tay nhỏ lạnh ngắt thế này, vào trong tắm nước nóng đi!"

Sau khi bước vào, người phụ nữ sờ tay vào người cô rồi đẩy cô vào trong phòng tắm.

Lâm Uyển Bạch thật ra không lạnh, cô chỉ hoảng sợ mà thôi.

Nhìn cánh cửa phòng tắm đóng kín, cô thở dốc một hơi, cuối cùng vẫn đi tới dưới vòi sen, mở công tắc. Nước nóng ào ào chảy xuống, có vẻ như cô cũng dần bình tĩnh hơn.

Sau khi tắm nước nóng xong, cả người cô cũng như sống lại.

Lâm Uyển Bạch chậm rãi đi ra, thấy họ đều đang ngồi trong phòng khách. Người phụ nữ ngồi trên sofa, Hoắc Trường Uyên một tay đút túi quần đứng bên cạnh.

"Có phải Tư Niên nói với cô không?"

"Còn ai vào đây!"

Hoắc Trường Uyên nghe xong bèn làm động tác rút điện thoại.

Người kia cũng giơ tay tỏ ý ngăn cản: "Thôi bỏ đi, cháu cũng đừng kiểm nó tính sổ nữa! Chính cô dùng lợi ích ép buộc nó mới chịu nói, cũng bị cô giầy vò đủ rồi!"

Bất ngờ, người ấy hướng về phía cô: "Lén la lén lút làm gì đó! Nghe trộm chúng tôi nói chuyện hả?"

"Tôi không..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

Người phụ nữ đứng lên đi tới, khoanh tay tỉ mỉ quan sát cô rồi tổng kết: "Ừm, xem ra chưa sợ đến gốc luôn! Không cần tìm bác sỹ tới khám rồi~"

"..." Khóe miệng Lâm Uyển Bạch giật giật.

Từ cuộc nói chuyện và hình thức giao tiếp của hai người thì họ có vẻ khá thân thiết. Cô không nhận được, len lén quan sát, vẫn không hiểu. Lẽ nào là vị hôn thê của Hoắc Trường Uyên? Nhưng lại không đúng, tướng mạo và tuổi tác đều không phù hợp...

Có vẻ như đọc được cô đang nghĩ gì, Hoắc Trường Uyên đi tới: "Đây là cô của anh."

~Hết chương 157~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158

"Cô?" Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Cô hơi tròn mắt, có phần không dám tin, cứ thế nhìn qua nhìn lại hai con người.

Lúc trước người đàn ông bắt cô đến đây gọi "Dung tổng", cô còn tưởng đối phương họ Dung, không ngờ lại là cô của Hoắc Trường Uyên!

Hoắc Dung cố tình nhướn cao đôi mày: "Sao hả, không giống à?"

"Không giống lắm..." Lâm Uyển Bạch vô thức lắc đầu, rồi lại giải thích: "À, cháu không có ý gì khác, cháu chỉ thấy..."

"Cháu thấy gì?" Hoắc Dung tò mò.

Lâm Uyển Bạch đáp ứng: "Cháu cứ nghĩ là chị gái..."*

*Bánh bèo mà khôn được như chị Bạch nhà này mị cũng bèo ra nước lươn, ăn nói khéo léo dễ sợ ==))

Hoắc Dung ngẩn người, ngay sau đó đôi mày thanh mảnh lại càng nhướn cao hơn.

Nếu là lời người khác nói, bà cũng chỉ coi là những lời a dua nịnh hót, nhưng từ miệng Lâm Uyển Bạch nói ra thì bà lại tin tưởng vô điều kiện. Vì dáng vẻ ngốc nghếch của cô lúc này khiến người ta chỉ muốn bấu má cô một cái.

"Cháu tên Lâm Uyển gì ấy nhỉ?"

"Lâm Uyển Bạch ạ..."

Hoắc Dung nghe xong gật gù: "Ừm, rau cải trắng*"

*Rau cải trắng trong tiếng Trung là "tiểu bạch thái".

"..." Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

"Nhìn gì mà nhìn!" Hoắc Dung trừng mắt với cô, sau đó lại lập tức hớn hờ: "Mới đứng trên tầng thượng có chưa đầy hai mươi phút mà đã sợ đến nỗi hai chân đứng không vững, mặt tái nhợt như tờ giấy thế kia! Nhìn dáng vẻ của cháu, không phải rau cải trắng thì là gì!"

"Nhưng, rau cải trắng à, nể tình lời nịnh nọt vừa rồi của cháu, cô bỗng nhiên có ấn tượng đặc biệt tốt với cháu!"

"Cháu không nịnh hót..." Lâm Uyển Bạch dờ khóc dờ cười giải thích.

Đồng thời cô cũng bứt rứt trong lòng. Cô là Tiểu Bạch chứ không phải rau cải trắng...

"Đừng như đứng phạt thế, ngồi xuống rồi nói chuyện! Cô già rồi, đứng lâu eo không chịu nổi!" Nói xong, Hoắc Dung bèn dứt khoát quay đầu đi vào phòng khách, ngồi phịch xuống ghế sofa, tiện tay túm lấy một chiếc gối tựa đặt ra sau lưng.

"Vậy thì cô đừng đi đôi giày cao gót mảnh như thế, cẩn thận trượt chân lại ngã."

"Đi giày cao gót mới có khí chất! Cái đồ cuồng công việc như cháu hiểu cái quái gì!"

"Cô về khi nào vậy, sao không thông báo cho cháu một tiếng? Bố cháu biết chưa?"

"Vẫn chưa. Không vội, khi nào cần cô sẽ liên lạc với anh ấy! Cô vừa mới xuống máy bay, đã vội vàng tới giải quyết chuyện của cháu rồi!"

Lâm Uyển Bạch lẳng lặng ngồi nghe cuộc trò chuyện của hai người họ.

Hoắc Trường Uyên từng nói với cô, anh và cô của anh khá thân thiết.

Lúc nhỏ ông Hoắc không lo cho anh, toàn cô anh một tay nuôi nấng, lúc đó cô ấy mới chỉ hơn hai mươi tuổi, nhưng không một chút sợ những lời dèm pha ra vào, đi tới đâu cũng dắt anh theo, thậm chí còn vì anh mà làm thù tạc di dân, cùng anh đi học. Còn nhiều năm giao thừa, anh cũng cùng cô hai người ăn mỳ và thịt xông khói đón Tết...

Thật ra cũng khó trách cô lại ngờ ngàng. Hoắc Dung cho dù sắp qua tuổi năm mươi nhưng vẫn không hề xuất hiện quá nhiều dấu vết của thời gian. Bình thường có lẽ bà rất chú ý dưỡng da, bây giờ phải lại gần nhìn kỹ mới thấy vài nếp nhăn đuôi mắt.

Chẳng biết họ đã quay mặt về phía cô từ lúc nào: "Xem ra Hoắc tổng của chúng ta từng nhắc về cô với cháu?"

"À..." Lâm Uyển Bạch đáp ứng.

Nửa đùa nửa thật liếc nhìn sang Hoắc Trường Uyên ở bên cạnh, Hoắc Dung tiếp tục: "Sao, bây giờ càng khắc sâu ấn tượng về cô hơn phải không?"

"Vâng ạ..." Lâm Uyển Bạch gật đầu rất thành thật.

"Rau cải trắng, hôm nay cô bắt cóc cháu qua đây là có lời muốn hỏi cháu!" Hoắc Dung ngừng một chút rồi cất giọng lười biếng: "Sao? Sao cô lại nghe nói cháu đã cháu trai của cô hả? Còn không chỉ một lần mà là hai lần? Rốt cuộc Hoắc tổng nhà cô có điểm nào cháu chưa ưng ý? Nói ra đôi ba khuyết

điểm xem nào, để cô coi!"

"..." Lâm Uyên Bạch mỉm môi lại.

Hoắc Dung đột nhiên trở nên sắc sảo, cười ngoài miệng không cười trong lòng: "Sao không nói gì? Có tin một đá là cô cho cháu bay ra ngoài cửa sổ không?"

Nghĩ tới con khủng hoảng khi bị đưa lên tầng thượng, Lâm Uyên Bạch sợ hãi nhún vai lại.

"Cô à, cô đừng dọa cô ấy nữa." Hoắc Trường Uyên nhủ mảy.

"Xót à?" Hoắc Dung đùa giỡn hỏi.

Hoắc Trường Uyên im lặng.

Bàn tay đặt trên đầu gối của Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng nắm chặt lại.

Hoắc Dung nhìn anh rồi lại nhìn cô, phì cười thành tiếng, sau đó lại thở dài: "Thằng cháu trai của cô có điểm nào không tốt? Cho dù nó không phải loại thanh tao lịch thiệp thì cũng đàn ông ngời ngời! Muốn diện mạo có diện mạo, muốn vóc dáng có vóc dáng, muốn năng lực có năng lực... À, có thể tính tình hơi tệ một chút! Nhưng điểm này cũng không thể coi là khuyết điểm gì, ai mà không có chút thiếu sót trong tính cách chứ, phải không?"

"..." Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt.

Chắc chắn đây là những lời khen cháu trai mình chứ?

Hoắc Dung khoanh tay trước ngực, trầm tư mấy giây rồi bất ngờ đổ người sát về phía cô: "Lẽ nào sinh hoạt không điều độ?"

"..." Lâm Uyên Bạch suýt nữa cắn vào lưỡi.

"Cô!" Hoắc Trường Uyên nổi giận.

"Khụ khụ..." Hoắc Dung hắng giọng, cười ha ha: "Cô đùa ấy mà, xoa dịu bầu không khí chút!"

Lâm Uyên Bạch cảm thấy mình không nên ở đây thêm nữa, bèn đứng dậy: "Cháu phải về ạ..."

"Đợi đã, rau cải trắng!" Hoắc Dung cũng đứng lên: "Cô đưa cháu về! Dù sao cũng là cô trời gô cháu đến, về lý phải đưa cháu về!"

Cuối cùng, dưới lời từ chối khéo léo của Lâm Uyên Bạch, Hoắc Dung vẫn kiên quyết đưa cô về nhà, thế nên sau cùng cô lại ngồi lên chiếc Land Rover trắng của Hoắc Trường Uyên.

Lâm Uyên Bạch không ngồi ghế lái phụ mà cùng Hoắc Dung ngồi ở ghế sau. Chỉ cần hơi ngước lên, cô sẽ nhìn thấy tấm lưng rộng lớn của Hoắc Trường Uyên và một góc nghiêng tuấn tú.

Chiếc xe thuần thực dừng lại dưới tòa nhà, Lâm Uyên Bạch cầm chiếc túi xách mới mua lên: "Dung tổng, cảm ơn cô..."

Hoắc Dung thấy vậy bật cười.

Cô gái ngốc này, rõ ràng bị mình bắt cóc mà còn nói cảm ơn!"

"Đừng gọi Dung tổng gì nữa, gọi khô khan chết đi được!" Hoắc Dung đề nghị.

"Vâng, dì Dung..." Lâm Uyên Bạch đổi cách xưng hô.

"Chẳng phải nói ngớ cô như chị gái sao, sao chớp mắt đã gọi là 'dì' rồi, già chết!"

"Vây..." Lâm Uyên Bạch khó xử.

"Cứ gọi là cô đi!" Hoắc Dung nói thẳng.

"..." Lâm Uyên Bạch cắn môi, gọi vậy đâu có trẻ hơn bao nhiêu đâu!

Cô bất giác liếc về ghế trước. Nếu gọi là cô, dường như đã gián tiếp thừa nhận quan hệ giữa cô và Hoắc Trường Uyên...

Dưới cái nhìn chăm chăm của Hoắc Dung, cô bầm bụng gọi ra: "Cô, cháu lên đây..."

"Cho cô số điện thoại!" Hoắc Dung bất ngờ nói thêm.

Lâm Uyên Bạch còn đang do dự không biết có nên nói không thì di động trong túi đã bị người ta lấy mất.

Hoắc Dung túm lấy tay cô, ấn lên nút home mở vân tay, sau đó tức độ nhập vào một dãy số, đồng thời ấn gọi, rồi lập tức lưu vào: "Đây là số cô, lưu sẵn cho cháu rồi nhé!"

Lâm Uyển Bạch không còn cách nào khác, đành đón lấy di động, gạt đầu.

Đúng là cùng một tác phong làm việc với Hoắc Trường Uyên, hình như cả ông Hoắc cũng vậy. Lần trước hẹn cô, không cần biết cô có đồng ý hay không đã thay cô đưa ra quyết định, hình như cả gia đình họ đều như vậy. Bá đạo, ngang ngược!

Lâm Uyển Bạch lặng lẽ đẩy cửa xe ra, đang chuẩn bị xuống xe thì Hoắc Trường Uyên ở bên cạnh ghé tới: "Thật sự không điều độ à?"

Tuy nói nhỏ nhưng Hoắc Trường Uyên ở ghế trước rõ ràng đã nghe được.

Cảm nhận được hai tia nhìn sắc lẹm bắn ra từ gương chiếu hậu, sống lưng Lâm Uyển Bạch lạnh lẽo.

"Không phải..."

Cô run rẩy hai vai, lắc đầu: "Anh ấy rất điều độ..."

Ý thức được mình vừa nói gì, Lâm Uyển Bạch xấu hổ không chịu được, cầm đầu chạy thẳng vào trong tòa nhà.

~Hết chương 158~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159

Chập tối, sau khi tan làm

Tại một quán lẩu trong trung tâm thương mại, sự chú ý của Lâm Uyển Bạch không thể dồn vào nồi lẩu đang sôi sùng sục. Cô sốt ruột hỏi: "Cá nhỏ, cậu và bác sỹ Tần... hôm đó rốt cuộc anh ấy đã đưa cậu đi đâu, không làm chuyện gì với cậu chứ?"

Sau hôm đó, cô không thể nào yên tâm được, lại không tiện nói trong điện thoại.

Tang Hiểu Du nhét miếng cá viên vào miệng, nghe xong, hậm hực dùng sức cắn một miếng rồi mắng: "Hừ! Anh ta dám sao!"

Nói thì nói vậy nhưng trên gương mặt cô ấy lộ rõ sự ửng hồng đáng ngờ.

"Vậy rốt cuộc chuyện giữa cậu và anh ấy là sao?" Lâm Uyển Bạch đánh đổi chủ đề, hỏi tiếp với vẻ không chắc chắn: "Lời bác sỹ Tần nói là thật sao? Hai người... à... đã quan hệ?"

Tang Hiểu Du nuốt viên cá xuống, do dự gạt đầu.

Thấy cô tròn mắt, cô ấy gãi đầu giải thích: "Thật ra là một chuyện ngoài ý muốn thôi!"

Lâm Uyển Bạch phải uống một ngụm nước chanh để bình tĩnh lại.

Xem ra cũng khá giống với cô và Hoắc Trường Uyên, chẳng trách họ là bạn thân, ở phương diện này mà cũng đồng bệnh tương liên.

"Mình nói cho cậu biết, gã Tần Tư Niên đó không phải bác sỹ cứu người gì đâu, hoàn toàn là một tên cảm thú đội lốt người! Tuyệt đối đừng bị mê hoặc bởi diện mạo của anh ta!" Tang Hiểu Du trở nên kích động.

Lâm Uyển Bạch dờ khóc dờ cười lắng nghe, cuối cùng khi sắp ăn xong, cô không nhịn được, nói một câu: "Cá nhỏ, tuy rằng những lời này không hay lắm nhưng cậu làm vậy có phải có lỗi với Tri Đông không..."

Tri Đông là bạn trai quen từ thời đại học của Tang Hiểu Du. Lúc đó cô toàn tâm toàn ý tập trung vào Yến Phong. Hai người họ thường xuyên thể hiện tình yêu nồng thắm trước mặt cô. Đến tận năm thứ tư đại học, Tri Đông được trường bảo lãnh đi nước ngoài theo diện danh sách học bổng. Bao năm nay tuy rằng họ không gặp nhau được mấy lần nhưng vẫn nồng nhiệt như ban đầu.

Bây giờ lại xảy ra chuyện với Tần Tư Niên, cô bất chợt cảm thấy lo lắng cho hai người họ...

"Sau này đừng nhắc tới gã tệt bạc đó nữa!" Sắc mặt Tang Hiểu Du bỗng chốc trắng bệch.

"Sao vậy?" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc.

"Tiểu Bạch, cậu nói xem! Bao nhiêu năm nay mình ăn tiêu dè xẻn, gần như bao nhiêu tiền làm ra đều tích góp để gửi sang chu cấp cho hần ta du học, chỉ đợi ngày hần ta được điều về công ty con tại Trung Quốc rồi cưới mình. Nhưng hần... hần lại dám giấu mình tìm người đàn bà khác ở bên ngoài!" Nói đến cuối cùng, mắt Tang Hiểu Du đã ươn ướt.

Lâm Uyên Bạch sừng sốt, nghi ngờ tại mình có vấn đề: "Cá nhỏ, trong chuyện này có phải có hiểu lầm gì không..."

"Ha ha, mình cũng hy vọng vậy!" Tang Hiểu Du cười đắng chát: "Nhưng không phải, ở Vân Nam mình đã tận tay bắt gian tại giường! Hần ta về nước mà không báo với mình, lại cùng người đàn bà đó đi Vân Nam du lịch! Họ đã chung chạ với nhau lâu lắm rồi, hơn nữa người đàn bà đó còn là con gái của quan to, hần ta gần như mượn cô ta một bước lên mây. So với người ta, dân thường như mình có đáng gì đâu!"

"Cá nhỏ..." Lâm Uyên Bạch đau lòng.

Từ khi kết thúc chuyến du lịch Vân Nam lần trước đến nay đã qua một thời gian rất dài rồi, nhưng Tang Hiểu Du không hề nhắc đến một chữ. Khoảng thời gian này, cô ấy vẫn bưng bưng sức sống, có thể thấy cô ấy đã giấu hết toàn bộ đau khổ vào tận đáy lòng, một mình âm thầm chịu đựng.

"Không sao!" Tang Hiểu Du quệt tay lau bừa mấy giọt nước mắt chảy xuống, một giây sau lại cười hi hi: "Khả năng tự chữa lành vết thương của mình mạnh lắm, đã sớm nhìn thoáng rồi!"

Lâm Uyên Bạch chỉ còn cách nắm chặt lấy tay cô ấy, cho cô ấy một sự an ủi không lời.

Ăn cơm xong, hai người họ rời thẳng khỏi trung tâm thương mại. Hoàng hôn bên ngoài vẫn chưa hoàn toàn lụi hết, có cảm giác như đang giục giã người ta trở về nhà.

Họ không ngồi xe buýt mà gọi taxi. Đường về tiện thể đi ngang qua tòa nhà Hoắc Thị, Tang Hiểu Du cũng biết, thế nên giờ tay ra chỉ: "Phía trước ngang qua Hoắc Thị ha? Chúng ta có nên xuống xe, xem xem có thể tạo ra một cuộc gặp tình cờ nào đó không?"

"Cá nhỏ!" Lâm Uyên Bạch nhú mày.

"Thôi được rồi, mình không nói là được chứ gì!" Tang Hiểu Du vội nói, nhưng lại không nhận được: "Nhưng chúng ta cũng có thể xem xem, lỡ như gặp tình cờ thật thì sao! Vậy thì đó chính là ý của ông trời rồi! Tiểu Bạch, hay là chúng ta..."

Đột nhiên, nhìn thấy gì đó, cô ấy vội vã muốn chuyển chủ đề.

Nhưng đã không kịp nữa, Lâm Uyên Bạch đã nhìn thấy hai bóng hình đi từ trong tòa nhà ra qua cửa xe.

Người đàn ông cao lớn đỉnh đạc, mặc bộ vest đen tôn lên dáng người tam giác ngược. Cô gái thanh mảnh cao ráo, đi đôi bốt cao quá đầu gối, cực kỳ cá tính. Có vẻ như bước chân của người đàn ông quá lớn, cô gái phải chạy bước nhỏ mới theo kịp, đồng thời giờ tay khoác cánh tay của anh...

Chiếc taxi đi lướt qua rất nhanh, trong gương chiếu hậu cũng chỉ còn lại những dòng xe hai bên đường.

Lâm Uyên Bạch quay về, gượng cười: "Xinh lắm đúng không? Đó chính là vợ chưa cưới của anh ấy."

Nam thanh nữ tú, xứng đôi như vậy, đến cô cũng còn cảm thấy tạo hóa thật vĩ đại.

Tang Hiểu Du ảo não cúi đầu xuống, sau đó, không dám nói thêm dù chỉ một lời.

Về tới nhà, Lâm Uyên Bạch để chìa khóa lên chiếc tủ gần cửa, trong đầu vẫn còn hiển hiện hình ảnh nam nữ thân mật trước cửa tòa nhà. Cô lắc lắc đầu vẫn không thể xua đi được. Cô bèn dứt khoát rút đi động ra để chuyển hướng chú ý của mình.

"Alô, bà ngoại ạ..."

Trong điện thoại truyền tới giọng bà lão hiền từ: "Tiểu Bạch à, tan làm chưa? Ăn cơm chưa?"

"Cháu vừa tan làm, lát nữa sẽ ăn... Bà ăn chưa ạ?"

"Đang ăn đây! Đứng rồi, bà thấy dự báo thời tiết nói cuối tuần hình như có đợt không khí lạnh đấy, cháu chú ý giữ ấm, đừng để bị cảm!"

"Vâng, cháu biết ạ." Lâm Uyên Bạch nắm chặt điện thoại, nghe lời dặn dò ấm áp của bà mà hốc mắt nóng rục lên: "Bà ngoại, cháu nhớ bà rồi, ngày mai là thứ Bảy, cháu muốn về thăm bà..."

Bà ngoại nghe vậy rất vui: "Được, vậy thì về đi!"

Ngắt máy xong, Lâm Uyên Bạch lại cầm chìa khóa lên...

...

Sau khi tàu hỏa dừng lại ở một trạm nhỏ, nó lại một lần nữa lao đi trên đường ray của mình.

Nhưng vì đây là loại tàu vỏ xanh đã cũ nên tốc độ cũng rất chậm chạp. Lâm Uyên Bạch nằm lên ghế, lật người mấy lần, rồi lại rút di động ra, cũng mới có tám giờ mà thôi.

Vẫn chưa đến giờ tắt đèn, dọc hành lang và toa bên cạnh chốc chốc lại có tiếng đi qua đi lại. Cô nhắm mắt lại cũng chẳng ngủ được.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng rung của điện thoại, cô rút nó ra từ dưới gối.

Cô đặt lên tai, chưa đợi cô nói "Alô", đầu kia đã lên tiếng trước: "Rau cải trắng, cháu đang làm gì vậy?"

"Dạ, cô?" Lâm Uyên Bạch nhìn lại màn hình, chữ "Cô" to tướng hiện lên. Cô nhìn trái ngó phải rồi trả lời tiếp: "Cháu ạ, cháu bây giờ đang ở trên tàu hỏa..."

"Tàu hỏa? Cháu bỏ trốn?" Hoắc Dung sùng sốt.

Lâm Uyên Bạch dở khóc dở cười giải thích: "Cháu không chạy trốn, hơn nữa tại cháu phải trốn chứ? Cháu chỉ về quê thăm bà ngoại thôi..."

"À à!" Hoắc Dung nói liền hai tiếng, rồi có vẻ lại lăm lăm thêm một câu: "Cô còn tưởng cháu bị cô dọa chứ!"

Lâm Uyên Bạch vẫn đang nhẩn nại đợi câu nói tiếp theo nhưng phát hiện rất lâu không có động tĩnh gì.

Cô cảm xuống xem, hóa ra đã cúp máy từ đời nào rồi...

Vạch đen roi đầy đầu Lâm Uyên Bạch, gia đình này đúng là giống nhau y như đúc!

...

Biệt thự nhà họ Hoắc.

Đêm xuống, tòa biệt thự ba tầng biệt lập giống như một con quái thú khổng lồ đang mai phục.

Trong biệt thự đèn đuốc sáng trưng. Trong phòng ăn rộng lớn, những ngọn đèn thủy tinh rủ xuống, soi rõ nét từng hoa văn mảnh và nhỏ trên những chiếc đĩa ăn. Trên chiếc bàn ăn dài, gần như bày đủ các món ăn tinh tế nhất, người hầu cung kính đứng trong góc.

Ở vị trí chính giữa là Hoắc Chấn mặc đồ Trung Sơn, bên tai phải là Hoắc Trường Uyên. Anh tựa người ra sau, mặt không cảm xúc.

Lúc này có hai người khác đi vào, một người rất trẻ, một người hơi nhiều tuổi hơn.

Người có tuổi hơn là phu nhân thứ hai vừa được gả về nhà Hoắc một năm trước, Phạm Ngọc Trân. Người trẻ là thiên kim của nhà họ Lục danh tiếng khắp thành Đông, Lục Tịnh Tuyết, vừa về nước hơn một tuần rồi, mái tóc dài buông xõa, khi cười má có hai lúm đồng tiền xinh xinh.

Đi tới trước bàn ăn, hai người lần lượt đi tới ngồi bên trái Hoắc Chấn và bên cạnh Hoắc Trường Uyên.

Phía sau, người làm cung kính tiến lên hỏi: "Thưa ông, có thể bắt đầu ăn chưa ạ?"

"Đợi thêm một chút." Hoắc Chấn hơi giơ tay lên, nhìn về phía vợ.

"Đã gọi điện thoại rồi!" Phạm Ngọc Trân vội nói: "Nói là không về nữa, đang ở cùng vài chiến hữu lúc trước, đã ăn cơm rồi..."

Hoắc Chấn nghe vậy, gật đầu: "Được rồi, vậy bắt đầu ăn đi!"

Chủ nhà đã lên tiếng, bấy giờ mới có tiếng động đĩa. Có điều chiếc bàn quá dài, cho dù được lấp đầy thức ăn, nhưng trông vẫn rất trống trải.

Suốt cả quá trình, Lục Tịnh Tuyết chỉ quan tâm tới người đàn ông bên cạnh mình, lúc này cô ta nghiêng đầu, dịu dàng hỏi: "Trường Uyên, ăn không ngon miệng sao? Em thấy anh không động đĩa mấy!"

Hoắc Trường Uyên chỉ liếc nhìn cô ta mang tính tượng trưng, không nói lời nào.

"Con tôm này trông ngon đấy, em bóc vỏ cho anh nhé?" Lục Tịnh Tuyết tươi cười hỏi tiếp.

"Không cần đâu." Hoắc Trường Uyên hờ hững từ chối.

Nụ cười của Lục Tịnh Tuyết càng thêm dịu dàng. Cô ta gấp một con tôm to bỏ vào trong đĩa, đeo găng tay vào rồi nghiêm túc bóc hết vỏ tôm, sau đó còn tỉ mỉ dùng đũa gấp vào một chiếc đĩa ở trước mặt anh: "Không sao, anh vẫn nên nếm thử xem, biết đâu lại rất ngon thì sao!"

Hoắc Trường Uyên không động vào, càng không nhìn, chỉ cúi mặt khêu com trắng.

Lục Tịnh Tuyết không cảm thấy gì, ngược lại Hoắc Chấn thì tỏ rõ sự không vui, nhún mày quát: "Trường Uyên! Con còn ra thể thống gì, nói gì thì nói Tịnh Tuyết cũng là khách, từ lúc về con đã mặt nặng mày nhẹ, cho ai nhìn!"

"Trời ơi, bác Hoắc, bác đừng quát Trường Uyên, có trách cũng phải trách bác đấy ạ!"

"Trách bác?" Hoắc Chấn ngạc nhiên, cười hỏi: "Nha đầu Tịnh Tuyết, cháu nói thử coi, sao lại đổ tội lên đầu bác?"

"Đương nhiên phải trách bác rồi ạ! Ai bảo bác sinh Trường Uyên ra đẹp như vậy rồi lại nuôi nấng tốt như vậy! Cho dù anh ấy có mặt nặng mày nhẹ, cháu cũng không nở giận, ai bảo cháu say mê anh ấy chứ!" Âm cuối của Lục Tịnh Tuyết vút cao, khiến bầu không khí hơi ngưng đọng trở nên vui vẻ hơn.

Khuôn mặt xưa nay vẫn sầm sì của Hoắc Chấn đã lộ ra chút ý cười.

Lục Tịnh Tuyết có phần xấu hổ: "Trời ơi, bác Hoắc, dì Trân, hai người đừng có cười cháu đấy!"

"Không sao, ở đây làm gì có người ngoài!" Phạm Ngọc Trân tươi cười giải vây.

Nhất thời, phòng ăn tràn ngập tiếng nói cười, Hoắc Trường Uyên im lặng từ đầu tới cuối, làm như không hề quan tâm bất kỳ chuyện gì xảy ra xung quanh. Náo nhiệt là chuyện của người khác, không liên quan tới anh.

"Nha đầu Tịnh Tuyết, lần này cháu về nước là không đi nữa phải không?" Hoắc Chấn lên tiếng hỏi.

"Vâng, không đi nữa ạ!" Lục Tịnh Tuyết gật đầu.

"Vậy quá tốt!" Hoắc Chấn cũng gật đầu, nhìn con trai, cười nói: "Năm nay Trường Uyên cũng ba mươi rồi, không còn nhỏ nữa. Chuyện của hai đứa cũng nên khẩn trương tìm ngày phù hợp đi. Khi nào có thời gian, bác sẽ qua bàn bạc với bố mẹ cháu..."

"Kết..."

Bỗng nhiên, có tiếng ghé cộ xuống sàn nhà vang lên tiếng đĩnh tai.

Hoắc Trường Uyên đứng lên khỏi ghế, bát cơm gần như chưa đụng vào: "Bố, dì Trân, con ăn no rồi."

"Có biết lịch sự không, ai cho con rời khỏi chỗ!" Hoắc Chấn quả nhiên lại nổi điên tại chỗ.

Có điều, bước chân của Hoắc Trường Uyên rất nhanh. Anh đã đi ra khỏi phòng ăn, ông ta cũng chỉ còn nước đập mạnh đũa xuống bàn.

Một người tình ý như Lục Tịnh Tuyết vội cười nói: "Không sao không sao, chắc công việc của Trường Uyên bận quá. Hôm nay lúc cháu tới tìm, anh ấy còn chưa hợp xong ấy ạ! Bác Hoắc, bác và dì Trân cứ ăn đi ạ, cháu tiễn anh ấy rồi về ăn tiếp với hai người!"

Nói rồi, cô ta cũng đứng dậy, rào bước đi theo.

Ở ngoài biệt thự, Hoắc Trường Uyên đã đi ra vườn, ở đó có chiếc Bentley đen đang đợi.

"Trường Uyên!"

Lục Tịnh Tuyết rào bước đuổi kịp anh, từ phía sau níu lấy cánh tay anh.

Lúc chập tối, Lục Tịnh Tuyết đã tới Hoắc Thị. Hoắc Chấn ra lệnh, bảo họ phải về nhà họ Hoắc ăn cơm, thế nên hợp xong, Hoắc Trường Uyên đành phải đưa cô ta cùng ngồi lên xe.

Hoắc Trường Uyên dừng bước, giống như lúc chập tối, lẳng lặng rút cánh tay ra.

"Trường Uyên, có phải bỗng dưng em quay về nước khiến anh không vui không?" Lục Tịnh Tuyết ngẩng lên, ngữ khí dịu dàng, mang theo một chút ám ức: "Từ lúc gặp ở sân bay New York đến giờ, sắc mặt anh vẫn rất lạnh nhạt. Hơn nữa hôm nay bác Hoắc bảo chúng ta về ăn cơm, anh cũng không để tâm lắm..."

Nói rồi, một lần nữa cô ta định khoát tay anh.

Hoắc Trường Uyên nhún mày: "Sunny!"

Chuông di động vang lên, anh thẳng thừng rút ra bất máy, cũng đồng thời né tránh sự tiếp xúc của cô ta.

"Alô, cô ạ?"

Chẳng biết đầu kia nói gì mà đôi mắt tối của Hoắc Trường Uyên hơi nheo lại. Ngay sau đó anh cúp máy, nói với Lục Tịnh Tuyết vẫn đang nhìn mình đầy khao khát một câu: "Anh còn có việc, đi đây!"

Rồi anh ngồi vào xe, chiếc Bentley lao vút đi.

Trước cửa, Lục Tịnh Tuyết không lập tức quay vào ngay, trong ánh mắt có những cảm xúc không thể che giấu.

...

Không có nhà lầu xe hơi, không có khói bụi nhà máy, vùng thôn quê trời rất xanh, ánh nắng chiều trông càng thêm đậm thắm.

Lâm Uyển Bạch kéo kín chiếc áo dạ trên người lại, bước trên con đường đá sỏi đi về phía cửa hàng tạp hóa. Sáng nay cô về tới quê, bà ngoại vẫn như lần trước, đứng ngoài cửa đợi cô. Thấy cô về một mình, dĩ nhiên bà sẽ hỏi thăm Hoắc Trường Uyên một lượt.

Cô không nói dối mà thành thật cho bà biết mọi chuyện.

Có vẻ như nhìn thấy biểu cảm chân thật của cô, cuối cùng bà ngoại chỉ xua tay, nói một câu: Thôi vậy, con cháu có phúc của con cháu!

Nhưng Lâm Uyển Bạch biết, bà rất đau lòng. Com trưa bà gần như không ăn mấy, cô muốn ra cửa hàng tạp hóa mua ít đồ ăn tươi ngon, định tối nay làm vài món hợp khẩu vị cho bà ăn.

Trên đường xách giỏ thức ăn đầy ắp về nhà, phía sau bỗng có người hàng xóm chạy vượt qua cô: "Tiểu Bạch à, có một chiếc ô tô sang trọng đang lái về phía nhà cháu đấy!"

"Dạ?" Lâm Uyển Bạch không hiểu.

Trong đầu chỉ toàn sự nghi hoặc, khi cô tiếp tục đi về phía trước, thì có tiếng còi xe vang lên.

"Pim pim..."

Lâm Uyển Bạch quay đầu lại liền nhìn thấy một chiếc BMW đen quen thuộc lái thẳng về phía mình. Hai khuôn mặt ở ghế lái và ghế lái phụ cũng rất quen thuộc, là Tần Tư Niên và Hoắc Dung!

Xe dừng lại bên cạnh, cô ngạc nhiên: "... Hai người?"

"Lên xe rồi nói!" Hoắc Dung nói thẳng.

Lâm Uyển Bạch hơi ngần ngừ, vô thức nghe và làm theo. Không hiểu hai người họ chạy xuống quê làm gì, nhưng điều may mắn là không có Hoắc Trường Uyên đi theo.

Có điều, khi cô ôm tâm lý này kéo cửa sau ra, lập tức đối mặt với một đôi mắt sâu hút.

~Hết chương 159~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160

"Khẩn trương lên xe!" Hoắc Dung ngồi trước thúc giục.

Lâm Uyển Bạch đã giẫm một chân lên xe rồi, đành xách giỏ đồ ngồi vào trong.

Chiếc BMW thẳng tiến, cho tới khi dừng lại trước cửa nhà bà ngoại. Suốt cả dọc đường, Lâm Uyển Bạch vẫn mơ mơ hồ hồ, ba con người bỗng dưng xuất hiện khiến cô chẳng hiểu mô tê gì.

Cửa xe mở ra, Hoắc Dung là người nhảy xuống đầu tiên. Về nơi này mà dưới chân bà vẫn là một đôi giày cao gót. Bà đặt hai tay chống hông: "Ôi trời ơi, cái nơi quỷ quái này cũng xa quá thể, một chết tôi mất!"

Người theo xuống là Tần Tư Niên, anh ấy xoay chìa khóa kháng nghị: "Cô à, rõ ràng cháu mới là người lái xe từ đầu tới cuối..."

Có điều, những lời cuối còn chưa kịp nói hết, anh ấy đã bị Hoắc Dung tiến tới véo tai, khiến anh ấy kêu la oai oái.

Cửa xe phía sau mở ra, Hoắc Trường Uyên mặc đồ vest, tay xách giỏ đồ.

"Cô, bác sỹ Tần..."

Lâm Uyển Bạch lẳng lẳng liếc nhìn Hoắc Trường Uyên đứng bên rồi áp ứng hỏi: "À, mọi người về quê... có chuyện gì ạ?"

"Về nghỉ dưỡng." Hoắc Dung nháy mắt với cô.

"Nghỉ dưỡng ạ?" Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Một lần nữa cô nhìn Hoắc Trường Uyên, cái gia đình này...

Hoắc Trường vuron vai vắn vẹo: "Đúng đấy, một vùng thôn quê mới tự nhiên làm sao!"

Lâm Uyển Bạch im lặng, nếu cô không nghe nhầm thì ban nãy cô ấy vừa mới nói là nơi quý quái...

"Cô đã liên lạc xong xuôi với gia đình này rồi, họ đã dọn ra ngoài. Cô và tiểu cảm thú, cùng Trường Uyên sẽ ở đây dịp cuối tuần! Ở một tối, tối mai lái xe về, trong đêm là về tới nơi, sáng hôm sau vẫn đi làm bình thường!" Cuối cùng Hoắc Dung bổ sung thêm một câu: "Hoàn hảo!"

Lâm Uyển Bạch nhìn về phía tay Hoắc Dung chỉ, chính là nhà hàng xóm của bà ngoại.

Chẳng trách sáng nay vừa dậy, cô đã nhìn thấy thím trong nhà cầm chổi quét tước nhiệt tình.

"Nhanh nhanh, tiểu cảm thú, dọn hành lý của cô vào trong đi!"

Hoắc Dung bắt đầu chỉ huy Tần Tư Niên làm lao động khổ sai. Rõ ràng chỉ ở đúng một đêm mà bà lại mang một chiếc vali dài 24cm.

"Cô phải tìm một nơi để nghỉ ngơi thoải mái cái đã. Tối này, chúng ta sẽ nướng BBQ!" Nói xong, Hoắc Dung giơ tay chỉ vào cô: "Rau cải trắng, tối lúc đó cháu cũng ăn chung nhé!"

...

Sắc trời dần tối.

Lâm Uyển Bạch ôm một bó củi đặt vào trong thùng rồi xách vào trong bếp.

Tuy rằng cô không cố tình nhìn ngó sang nhà hàng xóm, nhưng vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng của Hoắc Dung và Tần Tư Niên, cùng Hoắc Trường Uyên.

Cô rào nhanh bước chân, đóng cửa lại, tập trung nấu cơm cho bà. Cô nghĩ bụng lát nữa ăn cơm tối xong sẽ lên giường đi ngủ sớm chứ không định cùng họ nướng BBQ.

Có điều đôi lúc mọi chuyện luôn không phát triển theo ý nguyện của cô.

Vừa thu dọn xong bàn, liền có người đi vào sân.

Lâm Uyển Bạch chưa kịp mở cửa, ba con người đã hùng hục hổ hổ đẩy cửa đi vào, bà ngoại đang ngồi trên chiếc ghế gỗ đào thấy vậy cũng bất ngờ.

"Bác sỹ Tần?" Bà ngoại rất bất ngờ, nhất là khi nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đi sau cùng. Có điều nghĩ ra việc gì đó, ngữ khí của bà mang theo chút tiếc nuối: "Tiểu Hoắc cũng tới à."

Thấy ánh mắt nghi hoặc của bà nhìn về phía mình, Lâm Uyển Bạch lí nhí giải thích: "Họ qua đây nghỉ dưỡng ạ..."

Nghe xong, bà mới gật đầu.

Hoắc Dung đi vào, mỉm cười tới trước mặt bà ngoại, vừa tôn kính vừa dịu dàng: "Cháu chào cô, cháu là cô của Hoắc Trường Uyên, rất vui được gặp cô! Chúng cháu muốn về quê thả lỏng dịp cuối tuần, biết Uyển Bạch có người thân ở đây nên tiện đường qua thăm nom ạ!"

Nói rồi, bà ra hiệu cho Tần Tư Niên. Anh ấy kéo vali hành lý vào, mở ra, bên trong toàn là đồ bỏ.

Anh ấy đổ ra ngoài, chỗ đó sắp chất thành một ngọn núi nhỏ rồi. Hoắc Dung khoác tay bà ngoại: "Cháu nghe tiểu cảm thú... À, chính là bác sỹ Tần đây nói tim của cô không khỏe, những đồ tầm bễ này đều rất có lợi cho tim mạch ạ!"

Lâm Uyển Bạch nhìn Hoắc Dung nhiệt tình ngồi bên cạnh bà ngoại, nhất thời không thể nói xen vào.

Bên cạnh có một cái bóng ập xuống. Cô ngược mắt lên, Hoắc Trường Uyên nhìn xuống trong một khoảng cách gần: "Em nói với bà ngoại rồi?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch mỉm môi.

Nếp nhăn trên trán Hoắc Trường Uyên càng đậm thêm một chút.

Chỉ trong một thời gian rất ngắn, Hoắc Dung đã thân thiết với bà ngoại. Nguyên nhân chủ yếu là vì hồi Lâm Uyển Bạch còn rất nhỏ, bà ngoại đã phải "người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh", tiễn đưa con gái của mình. Nếu mẹ còn sống thì giờ cũng tầm tuổi Hoắc Dung, thế nên khi thấy một người tươi cười ngồi bên cạnh mình nói chuyện, bà không khỏi cảm thấy thân thiết.

Hoắc Dung đệm lời đã kha khá, bèn lên tiếng vào lúc thích hợp: "Cô à, chúng cháu định tìm một nơi rộng rãi để làm bữa thịt nướng ngoài trời, để Uyển Bạch ăn cùng chúng cháu được không ạ?"

"Được, đi đi!" Bà ngoại vui vẻ đồng ý.

"Đi thôi!" Hoắc Dung thẳng thừng kẹp tay vào nách cô.

Cuối cùng Lâm Uyển Bạch vẫn bị lôi ra ngoài. Họ tới bên bờ sông, giá nướng đều được mang theo sẵn, lấy từ sau cốp xe ra là được, đồ ăn cũng đã chuẩn bị xong xuôi.

Vì ba con người đến đây đều chỉ biết ăn không biết làm, thế nên việc nướng đồ đành giao lại cho cô. Hoắc Dung chỉ huy, hai người đàn ông chọn chỗ dựng lều.

Đang chuẩn bị đặt xiên nướng lên giá, Hoắc Dung bỗng hoảng hốt chạy tới trên đôi giày cao gót.

"Trời ơi, cứu mạng!"

Lâm Uyển Bạch vội vã hỏi: "Cô, có chuyện gì thế ạ?"

"Lều bị gió thổi bay xuống sông! Trường Uyên xuống nhặt, rồi rớt xuống đó luôn!" Hoắc Dung chỉ vào dòng sông ở phía sau và nói.

Lâm Uyển Bạch nghe thấy vậy, ném quạt trong tay xuống, thẳng thốt chạy theo.

Nước sông này cô nắm rõ, không chết đuối được, nhưng đó là với những người biết bơi. Chuyện Hoắc Trường Uyên không biết bơi cô cũng rõ, hơn nữa chuyện nguy hiểm này còn từng xảy ra một lần.

Càng nghĩ, tim cô càng đập thình thịch.

Cô và Hoắc Dung thở hồng hộc chạy tới bên bờ sông, Hoắc Trường Uyên đã được Tần Tư Niên kéo vào bờ.

Anh nằm ngửa ra cỏ, bất động, đôi mắt nhắm nghiền.

Dù sao cũng là bác sỹ, Tần Tư Niên bèn quỳ rạp xuống bên cạnh, ấn tay lên ngực anh một cách chính xác. Có chút nước chảy ra từ miệng anh, nhưng anh không tỉnh dậy, sau đó anh ấy trầm ngâm nói một câu: "Phải có người làm hô hấp nhân tạo!"

Nói xong, anh ấy đứng lên, đi tới bên cạnh.

Lâm Uyển Bạch chớp chớp mắt, nhìn hai người họ khó hiểu. Trên gương mặt Hoắc Dung không có quá nhiều sự lo lắng, bà thản nhiên khoanh tay nói: "Rau cải trắng, cháu còn đứng đó nhìn gì nữa! Lẽ nào cháu bắt cô làm?"

"..." Hình như cũng có chút lý lẽ.

"Đừng nhìn tôi! Tôi càng không được, tuy rằng anh là Lý Thời Trân* của thời hiện đại, nhưng tôi là trai thẳng!" Tần Tư Niên cũng xua tay.

*Lý Thời Trân, tự là Đông Bích, lúc già có hiệu là Tần Hồ sơn nhân, là một danh y và nhà dược học nổi tiếng của Trung Quốc thời nhà Minh, người Kỳ Châu. Ông là tác giả của cuốn Bản thảo cương mục hoàn thành năm 1578, viết về công dụng trong đông y của các loại thảo dược, được liệt Trung Hoa.

Lâm Uyển Bạch: "..."

Lúc này Hoắc Dung bày ra vẻ mặt sốt sắng, thúc giục cô: "Đừng ngây ra đó nữa, rau cải trắng, còn chần chừ cần thận mất mạng đấy!"

Nói vậy, Lâm Uyển Bạch cũng không do dự nữa.

Cô đi qua, quỳ xuống rồi cúi đầu.

Cô bóp chặt cái mũi cao của anh, rồi hít sâu một hơi, nhắm chuẩn vào mũi anh, phụt lên.

Lâm Uyển Bạch nghiêm túc làm hành động hô hấp nhân tạo, không ngừng truyền khí cho anh, có điều dần dần, cô cảm thấy không ổn.

Bởi vì...

Cô cảm nhận được đầu lưỡi của anh...

~Hết chương 160~

Chương 161

Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Cô rất chắc chắn, và khẳng định rằng mình cảm nhận được lưỡi anh.

Hơn nữa, trong quá trình cô nghiêm túc làm hô hấp nhân tạo, hình như anh còn cố gắng cạy mở răng cô.

Lâm Uyển Bạch ngẩng phát đầu lên, ngồi phịch xuống cỏ, dùng mu bàn tay che chặt miệng.

"Ưm..."

Hoắc Trường Uyên nằm dưới đất không chút tri giác, cuối cùng cũng mở mắt ra và ngồi dậy.

Lâm Uyển Bạch trừng mắt nhìn anh, mặt đỏ như gấc. Nhưng bên cạnh có mặt Hoắc Dung và Tần Tư Niên, cô không tiện nổi đóa lên, mùi hương của anh vẫn còn đọng đầy khoang miệng.

Hoắc Dung vội vàng đi tới: "Hả? Trường Uyên, cuối cùng cháu cũng tỉnh rồi!"

"Vâng vâng! Thật là làm mọi người lo lắng quá!" Bị ra hiệu bằng ánh mắt, Tần Tư Niên cũng phụ họa theo, cuối cùng còn cố tình thản nhiên nhìn về phía cô: "Đúng không cô Lâm?"

Lâm Uyển Bạch bị chọc càng đỏ mặt hơn, cho dù gió thổi vẫn cảm thấy gò má nóng rực.

Cô hoảng loạn đứng lên, phui mấy vạt cỏ dính trên người xuống, hậm hực nói: "Cháu đi nướng thịt tiếp đây!"

Nhìn theo cái bóng hoảng loạn bỏ trốn của cô, Hoắc Dung phì cười đi tới bên cháu mình, giờ mũi chân đá vào đôi giày da của anh, trêu chọc: "Hoắc tổng, còn không đứng dậy đi? Cháu tự nói cháu xem, đường đường là sếp lớn của cả một tập đoàn mà lại sử dụng mấy chiêu đều cang này, có phải là hơi hạ giá không?"

"Hình như có một chút đấy ạ!" Tần Tư Niên đứng bên hùa theo.

Hoắc Trường Uyên hoàn toàn tảng lờ.

Anh giờ tay chạm lên môi mình, hình như nhiệt độ của cô vẫn còn nguyên vẹn, nụ cười nơi khóe môi roi thẳng xuống tận đáy mắt, có vẻ anh vẫn đang ngồi hồi tưởng.

Lều đã được dựng xong xuôi, giá nướng cũng bắt đầu bốc khói và thơm phức.

Hoắc Trường Uyên sau một lúc bị giày vò, quần áo trên người đã ướt hết, thế nên phải về thay một bộ quần áo sạch sẽ.

Nhìn cái bóng cao lớn của anh rời đi, Lâm Uyển Bạch mới miễn cưỡng thở hắt ra.

Đồ ăn mang ra nướng rất nhiều, chay mặn đủ cả. Cô kết hợp cả rau và thịt để lên giá nướng. Trước kia khi các đàn anh đàn chị trong trường tổ chức các hoạt động ngoại khóa, cô từng làm, thế nên không khó khăn lắm. Đồ ăn cũng đã được chế biến sẵn, chỉ cần phết chút dầu, rắc thêm gia vị là được.

Suốt cả quá trình, Hoắc Dung ngồi bên cạnh giá nướng. Lâm Uyển Bạch nướng xong cái nào, bà lập tức ăn ngay cái đó.

"Đồ ở đây đúng là tươi ngon, hơn nữa còn thuần tự nhiên, đừng nói là rau xanh, ngay cả mùi vị của thịt bò cũng ngon chết người! Ở thành phố hoàn toàn không ăn được!" Bà vừa nhai thịt bò vừa tấm tắc khen.

Trong chớp mắt, dưới đĩa chỉ còn lại vài cái xiên sất. Lâm Uyển Bạch từ đầu tới cuối phải đứng trước giá nướng bận rộn, bà có phần ái ngại bèn đứng lên, đi tới muốn giúp: "Rau cải trắng, để cô giúp cháu việc gì đó nhé? Mấy cái này rắc lên mực phải không?"

Nói rồi, bà túm lấy hành tươi và rau thơm ném lên trên.

"Áy, cô ơi, đừng bỏ cả!" Lâm Uyển Bạch liếc thấy, gần như buột miệng: "Hoắc Trường Uyên không ăn rau thơm..."

Chú ý thấy bầu không khí hơi khác lạ, cô mới chợt nhận ra mình vừa nói gì.

Còn Hoắc Trường Uyên lúc này về thay quần áo, giờ đang đút một tay vào túi quần, lưng chừng đi tới, đôi mắt đỏ đang khóa chặt lấy cô.

Chỗ này thâm cò rộng rãi không có cách âm, anh chắc chắn cũng đã nghe thấy hết...

"Ồ ồ!" Hoắc Dung nhướn cao mày, nháy mắt với Tần Tư Niên: "Tiểu cảm thú, cháu nói xem, hai chúng ta đứng đây có phải hơi thừa thãi không?"

Lâm Uyển Bạch lại xấu hổ, cắn môi: "Cô à, cô còn nói như vậy nữa, cháu về đây..."

"Được được được!" Hoắc Dung thấy thế, đành phải ngừng lại: "Chỉ trừu một câu thôi mà, chuyện có lớn lắm đâu, nhìn da mặt cháu mong tang kìa! Mau, nướng thêm cho cô hai xiên cánh gà, ngon quá đi mất. Bác chủ nhà nói, đây toàn gà quê thôi!"

Lâm Uyển Bạch gật đầu, rồi lại lấy mấy xiên cánh gà và cổ gà đặt lên giá, dùng chổi quét dầu.

Hoắc Trường Uyên chẳng biết đã đi tới bên cạnh cô từ lúc nào: "Chỗ này nướng xong rồi sao?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Ngửi mùi có vẻ rất ngon." Hoắc Trường Uyên bê đĩa lên.

"Vâng..." Cô lại gật đầu.

Cô không dám ngược mắt nhìn anh, luôn nghĩ tới màn hô hấp nhân tạo ban nãy và lưỡi của anh.

"Lại nướng xong rồi sao? Mau mang qua cho cô ném thử!" Hoắc Dung nhìn thấy đồ ăn, lập tức chia tay ra.

Hoắc Trường Uyên nhú mày, có vẻ những thứ nướng xong đều sắp bị cô ăn sạch rồi, còn Lâm Uyển Bạch chỉ đứng trước giá nướng không hề động tay, dù gió đêm lạnh lạnh, trán cô cũng đã lấm tấm mồ hôi.

"Cô, cô ăn ít chút." Anh nói.

"Sao hà, còn không để cô ăn à?" Hoắc Dung đang ra sức xử lý cái cánh gà, tỏ ra không vui. Bà liếc nhìn Lâm Uyển Bạch, lập tức hiểu ra ngay, cười nửa đùa nửa thật: "Sao, đau lòng à?"

Hoắc Trường Uyên vẫn im lặng không nói.

Lâm Uyển Bạch đứng bên cạnh không chịu nổi đến lần thứ hai, thế nên viện cớ: "Những cái còn lại cứ nướng từ từ là được ạ, cháu đi gọi bác sỹ Tần qua đây!"

Nói xong, cô bèn tạm để quạt xuống, chạy về phía lều.

"Bác sỹ Tần, đồ nướng xong xuôi rồi, anh mau qua ăn cho nóng."

Tần Tư Niên đang một tay chống hông gọi điện thoại, có vẻ mãi không có người bắt máy, thế nên anh ấy phồng mang trợn má lên, trông rất giận dữ. Nghe cô nói xong, anh ấy đáp một câu: "Ừm được, tôi qua ngay!"

Sau đó, anh ấy một lần nữa chọc tay lên màn hình điện thoại.

Khi quay lưng đi, cô nghe thấy anh ấy giận dữ nói: "Cá vàng, em ngắt điện thoại của tôi lần nữa xem!"

Lâm Uyển Bạch lặng lẽ quay về, nghĩ bụng không lẽ là cô bạn thân Tang Hiểu Du?

Tiểu cảm thú, tiểu kim ngư...

Vì sao bỗng dưng cảm thấy họ rất xứng đôi nhỉ?

Lâm Uyển Bạch đi tới trước giá nướng, giật mình vì cảnh tượng trước mắt. Hoắc Dung tay cầm một cành cây, đang quắc mắt đuổi theo cháu trai của mình mà đánh.

Hoắc Trường Uyên dĩ nhiên không thể đánh trả, hơn nữa dường như sợ Hoắc Dung chạy bằng giày cao gót sẽ trật chân, anh cũng không chạy quá nhanh, chớp mắt đã bị ăn hai cú đánh. Anh kêu mà cô cũng thấy đau theo.

"Rắc..."

Cành cây trong tay Hoắc Dung bị gãy thành hai nửa.

Lâm Uyển Bạch phản ứng lại, chạy lên trước: "... Cô!"

"Ngại quá, để cháu chê cười rồi!" Hoắc Dung ném cành cây đi, chỉnh trang lại quần áo, chớp mắt cười với cô.

"..." Lâm Uyển Bạch ngây ngốc.

Trong lều được trải một lớp thảm lông dày, rất ấm, ngồi lên mềm mại cực kỳ dễ chịu.

Cuối cùng Lâm Uyển Bạch nướng thêm vài xiên ngô ngọt, xếp thêm một chút salad để làm món ăn ngọt sau bữa nướng. Hoắc Dung ăn một hơi hết hai cái, rồi mới ôm bụng nằm xuống, nói không thể ăn thêm được nữa.

Cô vẫn còn ngỡ ngàng trước cảnh Hoắc Dung đánh Hoắc Trường Uyên, không nhịn được, lên tiếng: "Cô à, sao ban nãy cô lại đánh Hoắc Trường Uyên vậy..."

"Hừ!" Hoắc Dung nghe xong, ngồi bật dậy, rất giận dữ: "Thằng khốn kiếp đó! Vì muốn bắt cô ăn ít đi mà nói với cô thịt nướng không tốt cho da dẻ, ăn nhiều sẽ có nếp nhăn. Còn nói cần thận chú ra ngoài nuôi nhân tình, cháu nói xem, cô có nên dạy dỗ nó không?"

Lâm Uyển Bạch áp ứng bày tỏ: "Vậy thì cô cũng không thể đánh anh ấy mà..."

"Sợ gì chứ! Thế là nhẹ lắm rồi, lúc nhỏ cô thường xuyên cho nó đo ván!" Hoắc Dung thần nhiên đáp.

"Dạ?" Lâm Uyển Bạch bắt ngờ.

"Cháu không hiểu đâu, đám con trai nghịch như quý ấy! Không ăn đòn không được!"

"Thế à?" Lâm Uyển Bạch cần mồi.

Cô nhìn theo cái bóng cao cao đang đứng nói chuyện với Tần Tư Niên bên bờ sông, anh mặc bộ vest đen trông giống như đang hòa vào màn đêm. Ánh trăng sáng đổ gót bóng hình anh đẹp như một bức tượng, nếu có thì chỉ có sự quyến rũ của một người trưởng thành.

Cô không nhịn được, nhỏ giọng phản bác thay anh: "Nhưng cháu cảm thấy, lúc nhỏ có lẽ anh ấy không giống một đứa trẻ nghịch ngợm..."

"Ha, đúng là sự nghịch ngợm của nó cũng khác những đứa trẻ bình thường! Nhưng nó nghịch ngầm, khiến người ta mệt mỏi vô cùng!" Hoắc Dung nghe vậy, lắc đầu bật cười.

"Rau cải trắng, cháu còn không tin à?" Thấy phản ứng của cô, tinh thần Hoắc Dung phơi phới: "Cô nói cháu nghe, lúc nhỏ trông nó có vẻ không hay nói chuyện, nhưng bụng dạ thì nhiều trò lắm, hợn nữa cực kỳ thích nghịch dại! Cháu biết tiêu cảm thú chứ. Cháu có biết vì sao hai đứa chúng nó lại chơi với nhau không?"

"Không biết ạ..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

"Hai đứa nó học cùng một trường tiểu học tư lập. Mùa đông phương Bắc cực kỳ lạnh, phải âm hai mươi độ, trên sân thể dục có mấy chiếc xà đơn làm bằng sắt, chắc cháu biết? Trường Uyên bảo lấy lưỡi liềm cái đó đi, cực kỳ ngọt, tên ngốc nghịch tiểu cảm thú đó lại tin thật, đi liềm thử! Sau đó nó nói nó đi gọi giáo viên đến, kết quả tới tận lúc tan học cũng không quay lại. Cuối cùng vẫn là ông bác quét dọn vườn trường phát hiện ra, đưa tới bệnh viện! Cũng may trên đó có quét sơn bảo vệ, nếu không chẳng biết lưỡi của tiểu cảm thú thiếu mất bao nhiêu miếng thịt nữa!"

"Trời..." Lâm Uyển Bạch không khỏi kêu lên.

Trải qua chuyện ấy mà hai người họ vẫn là bạn tốt như bây giờ, chắc chắn là tình yêu đích thực...

"Chuyện ấy đã là gì!" Hoắc Dung khề cười, nói với cô: "Hồi nhỏ Trường Uyên bày lắm trò lắm! Hình như lúc nó đi học lớp mẫu giáo, chẳng phải buổi trưa sẽ ngủ tại trường sao? Nó còn nhân lúc mọi người đang ngủ, lấy kéo cắt bím tóc của một bạn nữ! Cô bé đó tỉnh dậy khóc âm lên, cả trường cũng sụp đổ vì tiếng khóc ấy! Vì chuyện này, cô đã phải xin lỗi bố mẹ người ta bao nhiêu lần rồi! Còn cả lúc học tiểu học, bạn cùng bàn không cho nó chép bài. Kết quả nó cắt một lỗ to tướng trên cặp sách của người ta, hại người ta hôm sau mất sách bị giáo viên mắng, còn bị phát đứng! Mấy chuyện kiểu này quá nhiều, chẳng đếm hết được!"

"..." Lâm Uyển Bạch hơi ngờ.

Cô nghi ngờ những gì mình nghe thấy, càng nghi ngờ không biết tại mình có vấn đề gì không.

Hoắc Dung nghĩ ra chuyện gì bèn hỏi cô: "Còn nữa, cháu biết vì sao nó không biết bơi không?"

"À..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, nghĩ một chút rồi trả lời: "Hình như anh ấy có nói từng ngộp thở trong bồn tắm một lần..."

Lúc đó hình như cũng ở bên bờ sông này, hai người họ có nhắc đến. Cô không kịp nhịn cười, bị anh cảnh cáo và trừng phạt.

"Ha ha! Nó nói với cháu vậy sao? Vậy cháu có biết vì sao nó lại ngộp thở trong bồn tắm không?" Hoắc Dung nghe xong, vui không tả được.

"Vì sao ạ?" Lâm Uyển Bạch không hiểu.

"Lúc đó nhà họ Hoắc nuôi một con chó Bắc Kinh, hình như là bạn của anh trai cô gửi qua nhờ nuôi tạm thì phải. Kết quả một hôm tan học về, Trường Uyên phát hiện đồng hồ ăn vặt của nó bị chó gặm ra ngoài, túi rách như xơ mướp, kẹo rơi đầy ra đất. Nó giành đồ ăn với chó, chạy lung tung khắp biệt thự, cuối cùng sây chân mới ngã vào bồn tắm! Nghe nói khi người làm kéo nó lên, trong tay nó vẫn còn cầm chặt túi kẹo, nhất quyết không buông!"

Lâm Uyển Bạch sững sốt, rồi ngay lập tức phì cười thành tiếng.

"Ha ha ha!" Hoắc Dung đã sớm không khách khí, cười phá lên.

Lâm Uyển Bạch chưa từng biết một Hoắc Trường Uyên như vậy.

Từ trước tới nay, anh luôn giữ hình tượng sếp lớn không hay nói cười, chỉ âm thầm biểu hiện ra vẻ ầu trĩ của mình, tính tình hơi tệ một chút, nhưng phần nhiều vẫn là nghiêm nghị, sa sầm mặt mày. Không ngờ anh lại có những lịch sử này.

Bây giờ cô đã bắt đầu hoàn toàn đồng tình với lời Hoắc Dung nói rồi.

Hoắc Dung không cười nữa, nét mặt bỗng có thêm nhiều ưu phiền: "Thật ra làm nhiều chuyện nghịch ngợm phá phách như vậy, nhưng cô biết, chẳng qua nó chỉ muốn tìm một chút quan tâm từ bố mà thôi."

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch sững người.

Nhưng đến một chút quan tâm cuối cùng cũng không có, ngược lại còn bị đơn độc ném ra nước ngoài nhiều năm.

Lâm Uyển Bạch nhẹ nhàng nắm chặt tay lại: "Cháu nghe anh ấy kể cho cháu, mấy năm ở nước ngoài, giao thừa đều là cô đón cùng anh ấy."

"Phải đấy!" Hoắc Dung gật đầu, ánh mắt cũng vì kỷ niệm mà trở nên xa xăm: "Nước ngoài không đón âm lịch. Mấy năm đó cô và nó mỗi người đều cảm một hộp mỳ ướp đông giao thừa, trứng ốp cô không biết làm, dành cho nó mấy miếng thịt xiên khói! Lần nào nó cũng đợi tới mười hai giờ đêm, rồi gọi điện chúc mừng năm mới bố. Nhưng những lúc ấy, anh trai cô thường chỉ nói một câu: Li xì bố đã gửi theo thiệp rồi đấy."

Trái tim Lâm Uyển Bạch nhói lên vì một điều gì đó.

Cô vô thức nhìn về phía bờ sông. Chẳng biết Tần Tư Niên đã chạy đi đâu, chỉ còn lại mình anh.

Dưới ánh trăng, trông anh rõ ràng có phần cô độc.

Anh đang kẹp điều thuốc trong tay, khói trắng bay xung quanh. Nhìn xuyên qua lớp khói mờ ảo ấy, góc nghiêng khuôn mặt anh không có biểu cảm gì, dường như vĩnh viễn lạnh nhạt như một bức tượng bất động.

Cổ họng thắt chặt lại, cô bỗng dưng rất buồn.

Quay về, vừa hay anh mất cô chạm vào ánh mắt nửa cười nửa không của Hoắc Dung. Lâm Uyển Bạch ngượng ngập, vội cụp mắt xuống.

Hoắc Dung tươi cười lên tiếng: "Rau cải trắng, nói thật với cháu, Trường Uyên là đứa cô theo dõi cả quá trình trưởng thành. Ở trong mắt cô, nó chính là một thằng cuồng công việc, gần như ngoài công việc ra chẳng có việc gì khác. Cô chưa bao giờ thấy nó có hứng thú thật sự hay đề tâm tới bất cứ thứ gì. Vậy mà ngày cô bắt cháu đi, lần đầu tiên nó giận dữ với cô!"

Lâm Uyển Bạch không ngốc, cô nghe ra được những gì đôi phương muốn biểu đạt.

"Cô, hai người yêu nhau, nếu chia tay cũng là quyền tự do của mỗi người, việc này không thể cưỡng ép..." Cô khẽ mím môi, ngừng một chút, rồi cất giọng rất thấp: "Hon nữa anh ấy có vị hôn thê, cô à, cô phải rõ hơn ai hết."

Hoắc Dung không thể phủ nhận, chỉ thở dài: "Phải, đứa trẻ xui xẻo đó!"

"..." Khóe miệng Lâm Uyển Bạch giật nhẹ.

Hai tay nắm chặt lại, cô buộc phải trấn tĩnh một sự thật: "Thế nên, hai chúng cháu không thể..."

"Ha ha, nói vậy cũng không sai." Hoắc Dung cười tán đồng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao, rồi nói một câu mơ hồ: "Có điều, cô càng tin vào một câu nói khác: Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên!"

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch chỉ cúi đầu.

Lát sau, Hoắc Dung quay đầu về phía cô, nhướn mày: "Rau cải trắng, cô có một cách vẹn cả đôi đường! Hay là cháu làm vợ bé, để Trường Uyên nuôi vợ bên ngoài nhỉ?"

"Cháu không muốn..."

"Không được!"

Giọng trầm của đàn ông đồng thời vang lên cùng giọng cô.

Lâm Uyên Bạch sững người, quay đầu phát hiện có một cái bóng to lớn bao trùm lấy mình...

~Hết chương 161~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162

Chẳng biết Hoắc Trường Uyên đã đi tới từ lúc nào, trong tay bầu chặt điều thuốc, đứng sững ở đó, che chặt ánh trăng trên đỉnh đầu.

Cô vẫn còn hơi ngầy ngời vì hai chữ trầm thấp của anh vừa rồi.

Cô bất ngờ vì anh thể hiện ra ngoài sự kiên quyết đó.

Hoắc Dung thấy vậy đành nhún vai, túm lấy một nhúm hạt dưa để cắn, nhưng chỉ một lúc sau đã bắt đầu nghĩ trò mới: "Cô thích cháu lắm! Rau cải trắng hay là cô nhận cháu làm con gái nuôi nhé? Sau đó, cháu gọi Trường Uyên là anh họ?"

"Dạ?" Lâm Uyên Bạch chưa kịp hiểu chuyện gì.

"Ha ha, rau cải trắng, hay là cháu gọi nó một tiếng anh trai trước nghe xem nào!" Hoắc Dung tiếp tục nói những câu kinh người bằng ngữ điệu thản nhiên.

"..." Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt.

Hoắc Dung tiếp tục ở bên cổ vũ cô, Hoắc Trường Uyên đứng bên cạnh mặt sấp đen xì tới nơi. Anh trầm giọng: "Không còn sớm nữa, đứng đây lạnh lắm, đứng lâu dễ bị cảm. Cháu đi gọi Tư Niên, chúng ta dọn dẹp lều và giá nướng quay về thôi!"

Nửa tiếng đồng hồ sau, chiếc BMW lại dừng trước cổng nhà.

Lâm Uyên Bạch về tới nhà, bà ngoại đang nằm trên giường đất xem tivi. Sau khi đi vào, cô lại nhanh chóng đi ra, trong tay cầm thêm thứ gì đó, đi vào vườn nhà bên cạnh.

Nhà bên lớn hơn nhà họ rất nhiều, có tận hai nhà trong một sân, trong đó nhà sát bên trái là căn được dọn dẹp để đón Hoắc Trường Uyên về nghỉ dưỡng. Lâm Uyên Bạch đẩy cửa đi vào liền nhìn thấy Hoắc Dung đang đứng trước gương.

"Cô, thuốc bôi cô cần đây ạ..."

Lúc về, Hoắc Dung có ghé vào tai cô hỏi có thuốc bôi dành cho vết thương không, bảo cô mang qua.

Hoắc Dung không đón lấy mà đang kéo mặt nạ: "Bây giờ là giờ hoàng kim để cô dưỡng da. Cô phải tranh thủ đắp mặt nạ đã. Cháu mang vào cho Trường Uyên đi, nó ở phòng trong đó!"

Sau khi nhìn trái ngó phải không thấy bóng Tàn Tư Niên đâu, Lâm Uyên Bạch đành gật đầu.

Cửa phòng đóng kín, nhưng có ánh sáng le lói phát ra.

"Cộc cộc cộc..."

Lâm Uyên Bạch gõ tay gõ cửa.

Bên trong không có tiếng động, cô lại gõ tiếp, tình hình vẫn vậy.

Cô thử dò đẩy cửa ra, bước vào trong, định để thuốc đó rồi đi luôn. Kết quả không ngờ lại nhìn thấy Hoắc Trường Uyên mặc quần tứ giác đang nằm nghiêng hướng về phía cửa, cơ thể trắng kiết lộ ra hoàn toàn.

Lâm Uyên Bạch cuống quýt cúi xuống: "Sao anh không mặc quần áo?"

"Anh đang mặc." Hoắc Trường Uyên kéo chiếc quần dài bên cạnh qua.

Lâm Uyên Bạch cũng không dám ngăn đầu, cô nhích về phía trước mấy bước, đặt túi thuốc trong tay lên bàn: "Cô bảo em mang thuốc bôi qua cho anh, em để ở đây..."

Nói xong, cô bèn quay người rời đi.

Sau lưng có tiếng bước chân vang lên, còn nhanh hơn cả cô, đột ngột giữ cô lại từ phía sau trước kia cô bước qua cánh cửa.

Lâm Uyển Bạch bị anh kéo ngược lại. Cô nhìn thẳng, chỉ thấy yết hầu gồ lên của anh, xuống dưới là cơ bắp rắn chắc, nhiệt độ nóng rẫy lúc có lúc không. Cô nuốt nước bọt: "... Anh định làm gì?"

"Em căng thẳng vậy làm gì?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Em không... Em không căng thẳng..." Lâm Uyển Bạch sầm nảo, đáng chết, tự dừng lại lấp bắp.

"Toàn là vết thương sau lưng. Anh không với tới được, không thể bôi thuốc, em giúp anh đi."

Lâm Uyển Bạch muốn lắc đầu từ chối, để anh nhờ Tần Tư Niên giúp đỡ, nhưng người cô đã bị anh kéo tới bên giường.

Hoắc Trường Uyên xoay người lại, hướng cả tấm lưng về phía cô. Ngoại trừ những múi cơ rõ ràng, bên trên có rất nhiều vết đỏ dài. Lúc đó cô nghe tiếng động đã cảm thấy đau đớn, quả nhiên Hoắc Dung không ra tay đùa chơi.

Lâm Uyển Bạch vặn mở chai thuốc, bên trong không có bông tẩm, chỉ có thể dùng tay bôi lên.

Quá trình chắc chắn là gầy vò.

Mỗi lần cô bôi, dù có cẩn thận cách mấy, cũng vẫn chạm vào da thịt của anh.

Sau vài phút, Lâm Uyển Bạch rút tay về, định vặn nắp chai lại ra về thì anh bất ngờ quay người lại, cất giọng trầm trầm, mang tính uy hiếp: "Em dám đồng ý với cô ấy thử xem!"

"..." Cô nhanh chóng hiểu ra anh ám chỉ điều gì.

"Em định gọi anh là anh họ thật à?" Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt mày.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu: "Em không..."

Hoắc Trường Uyên thấy vậy, sắc mặt mới dịu đi không ít.

Không chút dự báo, anh bất ngờ đổ người về phía cô, rất gần, hơn nữa càng lúc càng gần.

Mười phân, năm phân, ba phân...

Bất ngờ có tiếng động từ ngoài cửa vọng vào.

Hoắc Dung đang bước một chân vào thì nhìn thấy cảnh tượng bên trong bèn quay đầu đi ngay: "Á, hình ảnh nhạy cảm lắm, cấm nhìn, cấm nhìn!"

Lâm Uyển Bạch xấu hổ muốn chết.

Cô nhét thuốc cho anh, đỏ bừng mặt, đứng dậy định đi.

"Anh đưa em về."

"Không cần đâu..."

Cô lắc đầu, nhưng Hoắc Trường Uyên đã mặc áo sơ mi vào, cầm cả áo khoác theo.

Từ lúc trong phòng đi ra tới ngoài vườn, Lâm Uyển Bạch đều không ngẩng đầu lên. Ra khỏi cửa lớn, cô vẫn cảm thấy ánh mắt trên chóc của Hoắc Dung còn đó, thật sự sục sạo!

Hai căn nhà là hàng xóm, chỉ cách có vài bước chân.

Di động đột ngột rung lên, âm thanh sắc nét giữa một đêm khuya tĩnh mịch.

Lâm Uyển Bạch lúc đi ra ngoài không mang theo di động nên nó phát ra từ di động của Hoắc Trường Uyên.

Lâm Uyển Bạch chỉ vô tình liếc sang, chữ tiếng Anh "Sunny" thấp thoáng trên màn hình, dịch ra là ầm áp, vừa đọc là biết tên một cô gái. Hơn nữa cô dám chắc chắn, nhất định là vợ chưa cưới của anh.

Hoắc Trường Uyên không bắt máy, chỉ hơi nhúm mày rồi tắt đi.

Một động tác có phần quen thuộc.

Giống như một gáo nước đá khiến cô bừng tỉnh giữa một đêm hè oi ả.

Lâm Uyển Bạch đẩy cửa ra, chuẩn bị đi vào thì tay một lần nữa bị nắm lấy. Cô cúi xuống, nhìn thấy lòng bàn tay lớn của anh nắm trọn lấy cổ tay cô, không chút dư thừa.

Phải dùng sức một chút cô mới thành công rút được tay mình ra.

"Hoắc Trường Uyên, anh đã có vợ chưa cưới."

Cô buộc phải nhắc lại lần nữa, đồng thời nhấn mạnh, giống như đang nhắc nhở anh, càng giống như nhắc nhở chính mình.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nhún mày.

Lần này, anh đưa ra một câu trả lời chính diện.

Lâm Uyển Bạch giọng kéo khóe môi: "Em từng gặp hai lần rồi, rất xinh đẹp..."

Hoắc Trường Uyên hơi ngẩn người.

Dường như đã dự liệu trước anh sẽ có phản ứng này, Lâm Uyển Bạch hơi cup mắt xuống, lặp lại những lời đã nói khi chia tay: "Hoắc Trường Uyên, em từng nói nếu anh muốn, em có thể làm bạn với anh. Còn nếu anh không thích, chúng ta có thể làm người xa lạ."

Đôi mày của Hoắc Trường Uyên dần dần nhíu chặt lại.

"Uyển Uyển."

Giọng trầm của người đàn ông bất ngờ vang lên.

Lâm Uyển Bạch giật mình, hoảng loạn ngẩng đầu lên. Cách xưng hô này giống như hai người họ chưa từng chia xa vậy.

Hoắc Trường Uyên neho mắt lại, không biết có phải vì đứng quay lưng lại cả một bầu trời khuya khoắt hay không mà trong đôi mắt anh có một khoảng tối đậm lại: "Từ lúc giao dịch tới bây giờ, bao nhiêu lâu như vậy, em có bao nhiêu tình cảm với anh?"

Lâm Uyển Bạch hơi bất ngờ, như có tiếng nổ bên tai, dường như cô không nghĩ anh sẽ hỏi như vậy.

"Một chút cũng không sao?" Hoắc Trường Uyên buồn bã gạn hỏi.

Nhớ tới chữ "Sunny" trên màn hình, nhớ tới cảnh hai người ấy đứng xứng đôi thân mật, lại nghĩ tới chuyện họ không còn tương lai.

Lâm Uyển Bạch đặt tay sau lưng, móng tay lặng lẽ đâm vào lòng bàn tay.

Con đau ập tới, cuối cùng cô cũng lấy được sức mạnh: "Ừm..."

Hoắc Trường Uyên đứng đực ra đó, đáy mắt rất tối, có chút thất vọng, có chút hụt hẫng, hoặc còn một vài cảm giác nào khác. Cuối cùng, giọng nói của anh tan vào trong cơn gió đêm.

"Anh nhìn em đi vào."

~Hết chương 162~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163

Hôm sau, mặt trời lên cao.

Khi Lâm Uyển Bạch đi vào sân nhặt cúi thì nghe thấy có tiếng hét loáng thoáng vọng từ ngoài cửa vào.

Cô vội vàng rào nhanh bước chân đi ra ngoài, mở cửa ra, quả nhiên nhìn thấy Hoắc Dung đang đứng xoay tròn tại chỗ, liên tục kêu: "Trời ơi, chỗ này có trộm! Mau tới bắt trộm!"

"Cô ơi, sao thế ạ?"

Lâm Uyên Bạch tiến tới, lo lắng hỏi.

Hoắc Dung chỉ về phía sau, sốt sắng nói: "Xe của cô biến mất rồi! Rau cải trắng, quê của cháu có trộm ăn cắp xe!"

Lâm Uyên Bạch nhìn qua, cuối cùng cũng phát hiện ra có điểm nào không đúng. Chiếc BMW màu đen tối qua đồ ở đó hình như đã biến mất.

"À, cô ơi, cô đừng sốt ruột quá!" Lâm Uyên Bạch cũng hơi khó hiểu, không biết nên làm sao cho ổn: "Những người ở dưới quê đều rất thật thà, sẽ không làm chuyện này đâu. Lát nữa cháu sẽ hỏi hàng xóm láng giềng xung quanh tìm giúp cô..."

"Không cần tìm đâu, Trường Uyên lái đi rồi!"

Một giọng nam giới ngắt lời cô, là Tần Tư Niên vừa từ nhà bên cạnh đi ra, miệng vẫn còn ngáp ngủ.

Hoắc Dung dường như không ngờ, sững sốt: "Trường Uyên? Nó lái đi?"

"Vâng, nghe nói là có công việc cần giải quyết, sáng sớm nay đã đi rồi." Tần Tư Niên gật đầu, uể oải vươn vai về phía mặt trời: "Hình như trời còn chưa sáng, cháu còn đang mơ màng ngủ, nên chẳng cần được!"

"Vậy chúng ta phải làm sao?"

"Cậu ấy nói chiều nay sẽ cử chú Trần qua đón chúng ta về thành phố!"

Lâm Uyên Bạch đứng bên lắng nghe, ngón tay hơi cuộn lại. Hoắc Trường Uyên đi rồi ư?

"Có chuyện công việc gì quan trọng phải giải quyết chứ, chẳng phải khi xuống đây nó đã gọi điện cho trợ lý Giang hoãn tất cả các lịch trình sao?" Hoắc Dung lẩm bẩm, sau đó nhướn mày nhìn cô: "Rau cải trắng, tối qua cháu đã nói gì khiến nó kích động rồi?"

"Cháu..." Lâm Uyên Bạch như ngừng thở.

Hoắc Dung thấy vậy càng hiểu rõ hơn, lắc đầu chép miệng: "Khả năng chịu đựng áp lực tâm lý quá kém!"

Lâm Uyên Bạch nhớ lại tối qua, ánh mắt anh tối đi, sau đó anh nói "Anh nhìn em đi vào trong" như mọi lần. Khi đóng cửa lại, ánh mắt kia dường như vẫn còn dính chặt lấy lưng cô.

Buổi chiều, chiếc Bentley đen do chú Trần lái dừng lại trước cửa.

Hoắc Dung bảo cô đi cùng, biết cô không nỡ xa bà ngoại, cũng rất chu đáo đợi cô tới tận chặn tối rồi cả đoàn mới lên đường quay lại thành phố.

Lên đường cao tốc, đường sá cũng đẹp hơn, Lâm Uyên Bạch dần dần chìm vào giấc ngủ. Cô mơ thấy nhiều thứ, trong mơ cô một mình bị vây trong một vách núi dựng đứng, bên dưới sâu muôn trượng, cô không thể nhúc nhích, rất sợ hãi.

Lúc này Hoắc Trường Uyên xuất hiện, đứng cách đó vài mét.

Tay anh kẹp túi thuốc nhưng không tiến tới. Cô bắt đầu gọi tên anh, anh vẫn chỉ nhìn cô chăm chú từ phía xa như thế.

Bỗng nhiên, có một bóng hình cao ráo đi tới, khi mỉm cười trên má có lúm đồng tiền. Là vợ chưa cưới của anh, thân mật khoác tay anh, sau đó nói câu gì đó, cuối cùng hai người họ quay đi, từng bước từng bước rời xa cô.

Đá dưới chân bắt đầu lở xuống, cả người cô cũng sắp rơi thẳng.

Hoắc Trường Uyên, đừng mà...

Lâm Uyên Bạch choàng tỉnh giấc, khoang xe lại sắc nét trong tầm mắt, cô dần dần bình tĩnh lại.

Hoắc Dung ngồi bên cạnh mỉm cười: "Tỉnh ngủ rồi à?"

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch hơi ngại.

Nhìn Tần Tư Niên ngồi ở ghế lái phụ cũng đang khoanh tay say giấc nồng, cô mới không còn xấu hổ nữa.

Hoắc Dung vẫn nhìn cô, từ tốn lên tiếng: "Rau cải trắng, ban nãy trong mơ cháu cứ gọi tên của Trường Uyên suốt."

"... Cháu có gọi suốt đâu ạ!" Lâm Uyên Bạch ấp úng giải thích.

"Xem ra cháu mơ thấy nó thật rồi?" Hoắc Dung phì cười vì vẻ ngốc nghếch của cô.

Lâm Uyên Bạch sàu nào cắn môi, không dám nói thêm một câu nào, sợ càng nói càng sai nhiều.

"Có nhưng nhớ mới có mộng寐." Hoắc Dung thấy cô cúi gằm xuống, không còn trêu chọc nữa, mà nhìn ra ngoài cửa sổ, nói một câu ý tứ sâu xa: "Có nhiều lúc, chúng ta cứ nghĩ mình đã lựa chọn rồi, nhưng lại chẳng thể kiểm soát được trái tim."

...

Thứ Hai, một ngày làm việc bận rộn.

Kết thúc giờ nghỉ trưa, Lâm Uyên Bạch vừa ngồi vào ghế thì quản lý từ trong phòng làm việc đi ra, lao thẳng tới chỗ cô: "Tiểu Lâm à, cô đọc qua chỗ tài liệu này một chút, lát nữa phải họp."

"Đây là..." Lâm Uyên Bạch nhìn chỗ tài liệu, sững người.

"Trước đó chẳng phải Hoắc tổng nói có một dự án hợp tác góp vốn với một công ty liên kết sao. Đây chính là dự án đó, đã thành công bước đầu trong việc đạt được thống nhất chung rồi!" Quản lý giải thích.

Lâm Uyên Bạch nín thở, cũng nhớ lại hình như đúng là có việc này, nhưng không ngờ nó thật sự tiếp tục.

Một tiếng đồng hồ sau, quản lý một lần nữa đi tới trước mặt cô, gõ lên mặt bàn.

"Đi thôi, cùng tôi tới Hoắc Thị một chuyến!"

"Vâng."

Một lần nữa bước chân vào Hoắc Thị, tâm trạng của Lâm Uyên Bạch không có nhiều khác biệt, chỉ là suốt cả quá trình cô đều bắt giác nắm chặt tay.

Cô bỗng phát hiện mình hơi khó hiểu.

Có chút mong chờ sẽ được gặp Hoắc Trường Uyên, nhưng lại có chút không mong sẽ gặp anh.

Thang máy đi thẳng lên tầng cao nhất, họ được thư ký dẫn vào phòng họp.

Người tiếp đón và chủ trì buổi họp là một quản lý cấp cao của một bộ phận, suốt cả buổi không hề thấy bóng dáng Hoắc Trường Uyên. Sau khi kết thúc buổi họp đi ra, Lâm Uyên Bạch ngang qua văn phòng tổng giám đốc, tò mò liếc nhìn, phát hiện bên trong trống trơn, không một bóng người.

Hơn nữa hình như cô phát hiện ra, lần này tới Hoắc Thị cũng không thấy cả Giang Phóng.

Lẽ nào đi công tác rồi?

Lâm Uyên Bạch và quản lý vào trong thang máy không bao lâu thì có một thư ký nhỏ đi tới phòng làm việc, nắm lấy tay nắm cửa định kéo vào. Có điều vừa định làm, cô ấy đã bị một người khác nghiêm giọng ngăn cản: "Cô định làm gì!"

"Giám đốc!" Cô thư ký cuống quýt giải thích: "Tôi thấy Hoắc tổng không đi làm, cửa phòng tổng giám đốc thì cứ để mở, thế nên..."

"Đây là lời dặn dò của Hoắc tổng!" Giám đốc bức dọc nói, đồng thời thông báo: "Báo xuống dưới, không ai được phép đóng cửa này vào!"

"Vâng!" Cô thư ký lập tức trả lời.

Ngày hôm sau, cùng thời gian ấy, Lâm Uyên Bạch một lần nữa tới đây họp với quản lý. Vẫn như ngày hôm qua, là một quản lý cấp cao đón tiếp họ, tầng trên cùng vẫn không có bóng Hoắc Trường Uyên và Giang Phóng, cửa phòng tổng giám đốc vẫn rộng mở, để lộ một căn phòng trống trơn.

Từ tòa nhà đi ra, di động của Lâm Uyên Bạch đổ chuông.

Là Hoắc Dung gọi tới, không biết có chuyện gì, cô ngập ngừng bắt máy: "Alô..."

"Rau cải trắng, cháu đang làm gì?" Hoắc Dung cười hỏi.

"Cháu vừa cùng lãnh đạo ra ngoài đi họp, bây giờ đang chuẩn bị quay về công ty." Lâm Uyên Bạch thành thật trả lời.

"À, vậy à!" Hoắc Dung khẽ đáp.

Sau đó lại nói đôi ba câu băng quơ như không hề có chuyện gì, Lâm Uyên Bạch đành phải chủ động hỏi: "Cô, cô gọi điện thoại tới có chuyện gì không ạ?"

"Đúng là có chuyện thật." Hoắc Dung hình như chỉ đợi cô hỏi, ngừng một chút rồi tỏ ra thần bí: "Chuyện của Trường Uyên, cháu có nghe không?"

"... Cháu có thể chọn không nghe không?" Lâm Uyên Bạch thăm dò hỏi.

"Đương nhiên là không!" Hoắc Dung trả lời ngay.

"..." Lâm Uyên Bạch dờ khóc dờ dười, biết ngay sẽ như vậy mà.

Cô đổi di động sang bên cạnh, chờ đợi Hoắc Dung nói tiếp, nhưng không ngờ câu nói bật ra trong điện thoại lại khiến cô suýt làm rơi nó: "Trường Uyên bị tai nạn giao thông rồi."

"... Tai nạn giao thông ă?" Lâm Uyên Bạch tròn tròn mắt.

"Đúng thế!" Ngờ khí của Hoắc Dung cứ chậm rãi: "Hôm qua nó tự lái xe về thành phố đấy, lúc vào trung tâm thì đâm vào dải phân cách! Ôi trời, đó là mẫu BMW mới nhất cô vừa mua, mui xe bị đâm đến biến dạng luôn, gương chiếu hậu và kính chắn gió vỡ hết! Cô vừa từ cửa hàng bảo dưỡng về, họ nói sửa chữa hơi phức tạp..."

Nghe một lúc chỉ toàn xung quanh chiếc BMW đó, Lâm Uyên Bạch hơi sốt ruột, bất giác ngắt lời bà: "Cô, vậy còn Hoắc Trường Uyên ă? Tai nạn có nghiêm trọng không ă? Anh ấy sao rồi..."

"Yên tâm đi, chưa chết được!" Hoắc Dung chỉ nói một câu như vậy.

Lâm Uyên Bạch còn muốn hỏi tiếp gì đó thì cuộc gọi đã kết thúc.

Sau đó trở về công ty, đến tận lúc tan làm cô vẫn cứ ngơ ngẩn ngẩn. Đứng trước bến xe buýt đợi một lúc lâu, sau khi xe đến, cô vẫn lựa chọn bắt taxi, đi thẳng tới chỗ ở của cô bạn thân Tang Hiểu Du.

"Cá nhỏ, cậu giúp mình gọi cho bác sỹ Tần một cuộc được không?"

"Sao thế?" Tang Hiểu Du vừa nghe đã có vẻ không tình nguyện: "Sao phải gọi điện thoại cho loại cảm thú đột lốt người đó! Mình không gọi đâu!"

Lâm Uyên Bạch nín chặt hai môi, đành nói: "Hình như Hoắc Trường Uyên bị tai nạn nhập viện rồi, bác sỹ Tần có lẽ sẽ biết rõ. Cậu hỏi giúp mình xem tình hình thế nào..."

Tang Hiểu Du nghe vậy, không lảng nhăng nữa, lập tức rút di động gọi ngay.

Đường truyền được kết nối, Tang Hiểu Du nhảy dựng lên khỏi sofa, kêu gào ầm ĩ mấy câu rồi mới quay về chuyện chính.

Sau khi ngắt máy, Tang Hiểu Du tường thuật lại cho cô: "Hỏi rõ ràng rồi! Nói là trong xe có túi khí nên người không có nguy hiểm gì. Ngoài một vài vết xước xước ra thì bắp chân phải có dấu hiệu rạn xương nhẹ. Bây giờ không còn việc gì rồi, đang nằm ở bệnh viện nghỉ dưỡng đấy!"

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch thờ phào nhẹ nhõm.

Hoắc Dung tuy không nói bất kỳ chuyện gì về vết thương của anh nhưng luôn nhấn mạnh con BMW đó của mình bị đâm thảm hại đến mức nào, khiến cô thót tim, không thể yên tâm được. Bây giờ đã chắc chắn anh không sao, cuối cùng cô cũng yên lòng.

Cùng nhau ăn cơm tối xong, Lâm Uyên Bạch bắt xe trở về nhà khi trời đã tối.

Vừa mở cửa ra, di động của cô lại đổ chuông.

Là một số điện thoại lạ, cô đặt bên tai, vang lên một giọng nam quen thuộc: "Bác sỹ Tần?"

"Ừm, tôi đây!" Tần Tư Niên ở đầu kia nói: "Cô Lâm, tôi có thể nhờ cô giúp một việc không?"

"Anh cứ nói đi..."

"Cô biết nấu mỳ?"

Lâm Uyên Bạch sững người: "Tôi biết..."

"Vậy thì đúng rồi!" Tần Tư Niên có vẻ rất vui, như tìm được cứu tinh vậy: "Mấy hôm nay Trường Uyên bị tai nạn nhập viện, gần như chẳng ăn uống gì, làm bác sỹ chữa chính cho cậu ấy sốt ruột ghê gớm, tìm tôi mấy lần rồi! Dù là bữa ăn dinh dưỡng của bệnh viện hay đồ ăn cô và tôi mua ở ngoài về, cậu ấy đều không ăn! Buổi trưa cậu ấy chủ động nói muốn ăn mỳ, kết quả tôi mua về cậu ấy chỉ kêu hai bắp, không ăn miếng nào!"

"..." Lâm Uyên Bạch nắm chặt di động.

Ở đầu kia, ngờ khí Tần Tư Niên rất khẩn thiết: "Cô Lâm, thế nên có thể phiền cô không? Cô giúp tôi nấu một bát mỳ mang qua đây, xem cậu ấy có chịu ăn không. Nếu không dù có ở trong bệnh viện cũng không khỏe lại được!"

Câu cuối cùng đã chọc đúng vào điểm yếu của cô, khiến cô không từ chối được.

"Được..." Lâm Uyên Bạch không chần chừ: "Bây giờ tôi sẽ nấu ngay!"

Ngắt điện thoại, Lâm Uyên Bạch liền xỏ giày đi vào bếp.

...

Một tiếng sau, Lâm Uyên Bạch xách hộp giữ nhiệt đi vào khoa nội trú.

Là bệnh viện tư nơi Tần Tư Niên làm việc, trước kia bà ngoại cũng nằm đây thế nên cô rất thạo đường.

Thật ra từ lúc Hoắc Dung gọi tới, cô suyết nửa đã lao tới bệnh viện. Về sau biết anh không sao, cô vẫn muốn đến tận mắt xem thử, nhưng lại cảm thấy không biết nên quan tâm với thân phận gì, việc mang mỳ đã tạo cho cô một cái cớ.

Đi thang máy lên khoa Xương, Lâm Uyên Bạch đi ra ngoài. Đã tối muộn nên bên trong không có nhiều người, thi thoảng lại có những bác sỹ mặc áo blouse trắng hoặc y tá đi ngang qua.

Cô vừa đi về phía phòng bệnh cao cấp vừa nhìn số ngoài cửa phòng.

Bỗng nhiên cô nhìn thấy một bóng người.

Vẫn cao ráo y hệt trong giấc mơ, mặc một bộ đồ kinh điển của Chanel, mái tóc xoăn bồng bênh đung đưa theo từng nhịp bước chân. Cô ta đứng trước một cửa phòng nào đó, khi giờ tay đẩy cửa, cô nhìn thấy góc nghiêng, ngũ quan rất đẹp, khóe miệng còn thấp thoáng ẩn hiện má lúm đồng tiền.

Bước chân Lâm Uyên Bạch khựng lại, cô nắm chặt chiếc hộp trong tay.

Cô cười khỏ, đành quay người trở lại thang máy.

Cô đi lên thêm hai tầng nữa, là khoa Tim mạch. Lâm Uyên Bạch đi vào văn phòng của Tần Tư Niên, anh ấy đang trực ban, trên máy tính kẹp mấy ảnh chụp CT của bệnh nhân để nghiên cứu, biểu cảm vừa nghiêm túc vừa tập trung.

Cô bỗng nhiên cảm thấy nên chụp lại một bức ảnh đưa cho Tang Hiểu Du, để cô ấy biết thật ra khi mặc áo blouse trắng, Tần Tư Niên cực kỳ quyến rũ.

"Cô Lâm? Mau vào ngồi đi!"

Lâm Uyên Bạch đi vào, đưa cho anh ấy hộp giữ nhiệt: "À, tôi nấu xong mỳ rồi đây..."

"Ngửi mùi là thấy ngon rồi!" Tần Tư Niên mở ra rồi cảm thán một câu: "Vậy đừng đợi nữa, cô Lâm, đi thôi, chúng ta mau mang qua cho Trường Uyên nào!"

"Tôi chắc không tiện lắm đâu..." Lâm Uyên Bạch đứng im.

"Sao lại không tiện?" Tần Tư Niên không hiểu.

Cô cụp mắt xuống, mí mắt hơi run dưới ánh đèn: "Tôi vừa nhìn thấy vợ chưa cưới của Hoắc Trường Uyên..."

Tần Tư Niên nghe xong, sững người, dường như cũng không biết nên nói gì.

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu lên, cố gắng cười, thúc giục: "Bác sỹ Tần, anh mau mang qua cho anh ấy đi, nếu không để lâu mỳ trương lên, nhữn ra ăn sẽ không ngon đâu!"

"Được." Tần Tư Niên cân nhắc rồi nhanh chóng gật đầu, nhưng rồi lại trầm tư nói: "Vậy cô ở đây đợi tôi một lát, tôi mang trả hộp cho cô!"

Lâm Uyên Bạch gật đầu ngay không từ chối, nhưng dường như hiểu dụng ý của anh ấy, cô nói một câu: "Bác sỹ Tần, tôi cũng nhờ anh một việc, đừng nói với anh ấy tôi mang đến nhé!"

Mười phút sau, hoặc chưa đến mười phút.

Tần Tư Niên xách hộp giữ nhiệt quay lại, vạt áo blouse tung bay theo động tác của anh ấy.

"Thần kỳ thật đấy! Cô đoán xem, tôi vừa mang mỳ đến, Trường Uyên ngửi mùi đã cầm đũa lên ăn ngay rồi, hơn nữa còn uống sạch cả nước! Xem ra vẫn là đồ cô làm hợp khẩu vị cậu ấy!"

Lâm Uyên Bạch không nói gì, chỉ im lặng đón lấy chiếc hộp.

Cô nhìn đồng hồ, rồi đứng dậy khỏi ghế: "Bác sỹ Tần, mỳ tôi cũng đã mang đến, không còn sớm nữa, tôi về trước đây."

"Cô Lâm!" Tần Tư Niên gọi giật cô lại, hỏi dò: "Hay là cô đợi thêm một lát? Chắc là người ấy cũng sắp về rồi!"

Nhưng Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Như vậy cũng để làm gì chứ, có vợ chưa cưới chính thức của anh rồi, họ vẫn lén lút qua lại ư?

Lâm Uyên Bạch nắm chặt tay lại, miệng đắng như uống rượu mơ tháng sáu: "Tôi chỉ tới đưa mỳ thôi."

~Hết chương 163~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164

Tần Tư Niên nghe vậy, chỉ có thể nói: "Vậy tôi tiễn cô về!"

"Cảm ơn anh." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Ánh đèn trên hành lang dường như rất yên tĩnh. Khi đi qua hành lang, gặp bệnh nhân nào, Tần Tư Niên cũng sẽ dừng bước, hỏi han đôi phương một vài câu đơn giản.

Lâm Uyên Bạch nhìn thấy anh ấy cử động khớp cổ, chân thành nói: "Làm bác sỹ như các anh cũng cực lắm."

"Vẫn ổn, thiên thần áo trắng mà!" Tần Tư Niên nhún vai, rồi kéo kéo chiếc áo blouse trắng: "Mặc bộ đồ này lên người là sẽ mang trọng trách, chúng ta phải học hỏi theo danh ý Lý Thời Trân, phải không?"

Lâm Uyên Bạch nghe xong mà khẽ bật cười.

"Buồn cười vậy sao?" Tần Tư Niên hỏi.

"Không!" Lâm Uyên Bạch lắc đầu giải thích: "Chỉ là bỗng dưng tôi nhớ tới hôm nướng BBQ dưới quê, cô có kể với tôi chuyện hồi nhỏ anh dùng lưới liếm xà đơn, thế mà anh cũng bị anh ấy lừa gạt..."

"Chuyện này à! Trẻ con không biết mà, sắp trở thành vết nhơ trong cuộc đời tôi rồi! Nhưng cô không được kể chuyện này cho Cá vàng đâu đấy!"

"Tôi thấy nên trao cho anh giải bạn thân xuất sắc nhất."

"Ừm, cái này nghe không tồi!" Tần Tư Niên nhướn mày. Khi đi tới thang máy, anh ấy nhìn về phía cô, cất giọng chân thành: "Cô Lâm này, cô vừa nói người làm bác sỹ như tôi rất vất vả. Thật ra Trường Uyên còn vất vả hơn tôi. Cô đừng nghĩ cậu ấy là cậu chủ, là con trời, có vẻ như sở hữu mọi thứ. Thật ra cậu ấy rất mệt mỏi, có rất nhiều chuyện không như ý."

"Không giấu gì cô, cô thiên kim nhà họ Lục kia bao năm nay vẫn sống ở nước ngoài, tôi cũng chỉ gặp cô ta vài lần trong một số dịp đặc biệt nào đó. Thật ra Trường Uyên không có cuộc sống riêng tư gì, đa số thời gian đều dành cho công việc. Nếu không cần phải tiếp khách, trừ phi là đám chúng tôi gọi đi chơi cậu ấy mới ra ngoài, sống cũng khá nhạt nhẽo. Tôi cứ nghĩ cậu ấy sẽ sống mãi như vậy, chỉ không ngờ cậu ấy lại gặp được cô."

"Bác sỹ Tần, rốt cuộc anh muốn nói gì với tôi?" Lâm Uyên Bạch mím môi lại.

Cánh cửa thang máy từ từ mở ra. Sắc mặt Tần Tư Niên trở nên nghiêm chỉnh, anh ấy nói rất nghiêm túc: "Tôi muốn nói với cô rằng, khi chưa quen biết cô, nhà họ Hoắc đã quyết định hôn ước này cho Trường Uyên. Thế nên, thật ra việc này không công bằng với Trường Uyên!"

"..."

Lâm Uyên Bạch mang theo một bụng đầy tâm sự về tới nhà.

Vào nhà không lâu, móng còn chưa kịp đặt xuống ghế, chuông di động đã lại ỉn ỏi.

Có điều khi cầm lên, nhìn thấy ba chữ "Hoắc Trường Uyên" trên màn hình, đầu ngón tay cô hơi co rụt lại.

"... Alô?"

"Anh có việc gì không?"

Đầu kia vẫn im ắng, cô bậm môi: "Anh không nói em ngắt máy đấy..."

Quả nhiên, câu này có tác dụng nhất với anh. Giọng nam lập tức vang lên chất vấn: "Mỳ do em nấu phải không?"

Trái tim Lâm Uyên Bạch nảy lên, cô nhìn về phía chiếc hộp giữ nhiệt để trên bàn.

"Em không hiểu anh đang nói gì..." Cô ấp úng.

"Còn định gạt anh!" Giọng Hoắc Trường Uyên trầm trầm: "Anh chỉ cần ngửi mùi thôi đã biết chắc là do em nấu! Chỉ có em mới làm ra được mùi vị đó! Lâm Uyên Bạch, em đừng hòng lừa anh!"

"..." Lâm Uyên Bạch không nói lên lời.

Không ngờ ngay cả khứu giác của anh cũng nhạy bén như vậy, chỉ ngửi cũng biết là do cô làm.

"Em nói em không có chút cảm giác nào với anh cơ mà? Nấu mỳ cho anh làm gì!" Hoắc Trường Uyên tiếp tục cất giọng u ám, như đang cố nhẫn nhịn điều gì đó. Im lặng vài giây, anh mới bật ra một câu: "Lâm Uyên Bạch, người phụ nữ như em sao giỏi hành hạ người khác quá vậy!"

Lâm Uyên Bạch sững người, ánh mắt hơi rời rạc.

Hành hạ người khác?

Ai, cô sao?

Nhưng vì sao cô lại cảm thấy mình mới là người bị hành hạ vậy...

Một lúc lâu sau, Hoắc Trường Uyên mới lại lên tiếng: "Nếu anh muốn, chúng ta có thể làm bạn, đây là lời em từng nói phải không?"

"Phải..." Trái tim Lâm Uyên Bạch thất lại.

"Ngày mai tan làm, nấu thêm cho anh bát mỳ nữa đưa ra."

"Em..." Cô muốn từ chối.

"Nói là bạn cơ mà? Anh bị thương nằm viện, em mang mỳ cho anh thì làm sao?" Ở đầu kia, Hoắc Trường Uyên ngắt lời cô, rồi nghiêng răng uy hiếp: "Lâm Uyên Bạch, ngày mai anh đợi em, không mang đến anh sẽ nhìn đói luôn!"

Nói xong, anh thẳng thừng ngắt máy.

...

Hôm sau, tan làm xong Lâm Uyên Bạch về tới nhà, vẫn nấu mỳ.

Cô bỏ vào trong hộp giữ nhiệt, còn đặc biệt trộn một ít dưa muối, đều khá dễ ăn.

Sau khi tới bệnh viện, cô vốn định giống như tới qua, tới khoa Tim mạch tìm Tần Tư Niên. Nhưng khi cô đến thì y tá nói bác sỹ Tần có một ca mổ, hơn nữa vừa vào xong, phải ha ba tiếng nữa mới kết thúc.

Lâm Uyên Bạch đành phải tự cầm hộp tới khoa Xương.

Lúc gõ cửa, cô hơi thấp thòm.

Bên trong vọng ra giọng nói trầm của Hoắc Trường Uyên "Vào đi". Cô đẩy cửa rất chậm, khi phát hiện trong phòng ngoài anh ra không còn người nào khác, cơ thể căng thẳng mới dần thả lỏng.

Lâm Uyên Bạch đi vào trong: "À, em mang mỳ tới..."

Hoắc Trường Uyên mặc đồ bệnh viện, đang ngồi dựa vào đầu giường, vẫn đầy khí chất. Trán và bàn tay đặt trên đầu gối đều băng trắng. Chỗ rạn xương ở bắp chân phải đã được cố định lại bằng nẹp.

Cô dừng lại đó vài giây, cũng may, có vẻ không nghiêm trọng lắm.

Lâm Uyên Bạch lặng lẽ đi qua, đặt chiếc hộp giữ nhiệt lên bàn. Suốt cả quá trình, đôi mắt u tối của Hoắc Trường Uyên luôn nheo lại, lẳng lặng quan sát từng cử chỉ, hành động của cô.

Cô mở nắp hộp ra, mùi thơm của mỳ lan tỏa ra ngoài.

Lâm Uyên Bạch nhìn thẳng vào mắt anh: "Anh mau ăn đi, ăn xong, em mang hộp về..."

"Anh muốn đi vệ sinh." Hoắc Trường Uyên bất ngờ nói.

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Anh nói anh muốn đi vệ sinh!" Hoắc Trường Uyên lặp lại.

"Thì anh đi đi..." Lâm Uyển Bạch khó hiểu.

"Anh đã thành bộ dạng này rồi, làm sao tự đi?"

Lâm Uyển Bạch nhìn sang bắp chân phải của anh: "Vậy em gọi y tá vào giúp anh..."

"Không nhịn được!" Hoắc Trường Uyên nhũn mày, nhìn cô rồi bật ra một câu: "Em điu anh vào!"

"... Em?" Lâm Uyển Bạch kêu lên.

"Mau lên, không sắp tè ra quần rồi!"

"..."

Cuối cùng, Lâm Uyển Bạch vẫn phải bấm bụng tiến lên, điu anh dậy khỏi giường.

Hoắc Trường Uyên không thể dùng lực chân phải, gần như quá nửa trọng lượng cơ thể đều đổ dồn sang cô. Cô nhích về phía nhà vệ sinh hơi nhọc sức, cũng may phòng bệnh cao cấp, thiết kế rất khoa học, khoảng cách không quá xa.

Cô mướt mát mồ hôi điu anh tới trước bồn cầu, rồi buông tay định đi.

Nhưng Hoắc Trường Uyên thu cánh tay lại, kéo cô về, mấp máy môi: "Em không đi được, không có em anh không đứng được! Còn nữa, đừng nhúc nhích, cẩn thận làm ngã anh!"

"..." Cô đành đứng im.

Thấy anh bắt đầu cời quần, Lâm Uyển Bạch hoảng loạn quay mặt đi.

Không gian trong phòng vệ sinh không nhỏ, nhưng cô vẫn cảm thấy mình sắp không thở nổi nữa, mặt tường chừng sắp nổ tung.

Tiếng nước tí tách chảy xuống, ở khoảng cách gần như vang vọng trong tai cô. Cuối cùng khi tiếng nước dần dần dừng lại, mãi vẫn không thấy có động tĩnh gì, như đã cả thế kỷ trôi qua.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, giọng nói như sắp sụp đổ: "Anh, rốt cuộc đã xong chưa vậy..."

~Hết chương 164~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165

Không ai trả lời cô.

Lâm Uyển Bạch lại càng sụp đổ, tư thế quay người đã cứng đờ cả.

Cô cảm thấy nhất định là Hoắc Trường Uyên cố tình, tức giận nhưng chẳng biết làm sao, cô đành thăm dò quay lại, nhắm mắt, không dám mở ra hẳn, chỉ hơi hé hé. Cho đến khi nhìn thấy anh đã mặc xong quần, đang nhìn mình với vẻ nhàn nhã.

Lâm Uyển Bạch bỗng nhiên có cảm giác mình bị lừa gạt.

Cô giờ tay xả nước bồn cầu, rồi dùng sức kéo cánh tay anh lên, nghiêng răng nói: "... Em điu anh về!"

Nhưng Hoắc Trường Uyên không nhúc nhích, vẫn sống chết giữ chặt cô ở chỗ cũ. Họ đứng sát gần, mỗi nhịp thở làm lồng ngực Hoắc Trường Uyên phập phồng cô đều cảm nhận được.

Lâm Uyển Bạch giãy giụa một hồi không có bất kỳ tác dụng gì. Cho dù một chân anh đã bị thương, vẫn dễ dàng kiểm soát được cô.

"Vì sao tối qua lại trốn?"

Cô đang định ngẩng đầu trừng mắt với anh thì bất ngờ vang lên một câu hỏi như vậy.

Mí mắt Lâm Uyển Bạch run lên, cô hạ thấp giọng: "Em đâu có trốn..."

"Còn nói không?" Hoắc Trường Uyên cúi thấp mặt xuống, gần như nhìn cô chăm chú: "Hm? Đồ lừa bịp này!"

Xem ra cuối cùng Tần Tư Niên vẫn nói cho anh biết.

Trái tim cô nhói lên từng cơn, nhất là nghĩ khí dồn ép lại mang chút mờ ám này khiến cô không biết trút đâu những bức dọc. Cô thật sự thấy phiền: "Nếu không thì sao? Anh muốn thế nào? Hoắc Trường Uyên, em đã tận mắt nhìn thấy vợ chưa cưới của anh bước vào phòng. Lẽ nào anh bắt em xách hộp mỳ tung tẩy đi vào theo sao?"

Nếu thật sự như vậy, anh có muốn ngồi hưởng phúc một ông hai bà thì cô cũng không muốn làm Nga Hoàng hay Nữ Anh!

"Vậy thì đã sao?" Hoắc Trường Uyên đột ngột nói.

"..." Lâm Uyển Bạch mím môi. Vậy thì đã sao? Cô cười khổ: "Anh không sợ vợ chưa cưới của anh nhìn thấy sẽ không vui à?"

"Vậy thì đã sao?" Hoắc Trường Uyên hừ lạnh một tiếng, chỉ lặp lại câu này.

Lâm Uyển Bạch hơi sững người, nhìn thấy yết hầu bất ngờ trượt đi trong mắt mình, giọng nói trầm cũng theo đó đập vào màng nhĩ của cô: "Người khác anh không quan tâm, anh chỉ quan tâm một mình em!"

"..." Trái tim Lâm Uyển Bạch chao đảo.

Cô cắn chặt môi, bỗng nhiên có phần không hiểu anh, càng không hiểu câu này của anh có ý gì.

Giống như có phần cuồng cuồng bỏ chạy, cũng giống như sợ sẽ thất vọng nên không dám đào sâu thêm, Lâm Uyển Bạch buông cánh tay anh ra: "Nếu anh còn muốn tiếp tục đứng trước bồn cầu thì em tự ra ngoài đây..."

Cuối cùng họ cũng ra khỏi phòng vệ sinh, có điều cửa mở, cảnh tượng trong phòng khiến họ sững người.

Hoắc Dung đang khoanh chân ngồi trên sofa, đôi giày cao gót rơi xuống thảm, trong tay cầm hộp giữ nhiệt Lâm Uyển Bạch đặt trên bàn, đang ăn ngon lành, tiếng rít mỳ vang lên khá to.

Nghe thấy động tĩnh, Hoắc Dung ngẩng đầu lên, miệng vẫn còn đang cắn nửa miếng trứng ốp la: "Chep chep, rau cải trắng, mỳ cháu nấu ngon thật đấy!"

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy bà đã ăn hết quả nửa hộp, bèn nuốt nước bọt. Cô bất giác quay sang nhìn Hoắc Trường Uyên. Quả nhiên, khuôn mặt anh đã sà sầm lại, muốn thối hoặc bao nhiêu có bấy nhiêu.

Đáng đời...

Ai bảo đòi đi vệ sinh cơ!

Đi anh trở về giường, Lâm Uyển Bạch kinh ngạc: "Cô, cô đến khi nào thế ạ?"

"Một lúc rồi!" Hoắc Dung nhướn mày, chớp mắt với cô: "Tại hai đứa ở trong nhà vệ sinh mãnh liệt quá, đến có người vào phòng cũng không nghe thấy! Cũng may đây là bệnh viện, chứ ở nhà, trộm vào cũng chả biết!"

"Chúng cháu không có..." Lâm Uyển Bạch lập tức đỏ mặt, ấp úng giải thích: "Hoắc Trường Uyên muốn đi vệ sinh, chân anh ấy bị thương không tiện, cháu chỉ điu anh ấy đi..."

"Không sao, thanh niên mà, cô hiểu hết!" Hoắc Dung cất giọng mờ ám.

"Chúng cháu thật sự không có..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

Hoắc Dung cũng không chọc cô nữa, tiếp tục tập trung ăn mỳ, cả phòng toàn tiếng húp mỳ rột rột.

Mới đó, hộp mỳ đã được ăn hết sạch, bà chép miệng: "Mùi vị thật sự không tồi, đến người ghét ăn mỳ như cô mà còn không từ chối được!"

Lâm Uyển Bạch đi qua đón lấy hộp giữ nhiệt, phát hiện bên trong cả nước dùng cũng không còn.

"Cô ăn rồi thì cháu ăn cái gì!" Hoắc Trường Uyên cuối cùng cũng không nhịn nổi.

"Ồ, ở đây còn một phần." Hoắc Dung giơ tay chỉ.

Bấy giờ Lâm Uyển Bạch mới phát hiện ra trên bàn còn một chiếc hộp giữ nhiệt khác màu hồng nhạt. Mở ra, bên trong cũng là mỳ, hơn nữa hình như còn là mỳ tươi, mới được nhào nặn, nấu với xương sườn, còn cao cấp hơn cô nhiều, bên trên rải rất nhiều thịt bò thái lát và hành lá.

"Cô nấu à?" Cô hơi bất ngờ.

Hoắc Dung liên tục xua tay: "Cô làm sao xuống bếp được! Là vợ chưa cưới của nó mới mang đến đây!"

Nghe xong, bàn tay Lâm Uyển Bạch dờ ra giữa không trung, cô bắt đầu hối hận vì đã chạm vào nó.

Đẩy nắp hộp lại, cô hơi bối rối. Nghe tin vợ chưa cưới của anh cũng đến, cục diện lát nữa không biết sẽ phức tạp nhường nào.

Hoắc Dung có vẻ nhìn ra tâm tư của cô, đắc ý bật cười: "Yên tâm đi, lúc đến đây cô vừa hay gặp nó trong thang máy, đã đuổi nó về rồi!"

"..." Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Như vậy không hay lắm thì phải...

Lâm Uyển Bạch cầm hộp mỳ vào nhà vệ sinh, lấy nước rửa sạch sẽ.

Khi đi ra, cô phát hiện Hoắc Dung cứ nhìn mình chăm chăm, dần dần rợn cả người: "Cô à, sao vậy?"

"Rau cải trắng, cô nhớ là ai đó đã thắng thắn nói với cô, hai người ở bên nhau dù chia tay cũng là tự do của đối bên, không thể cưỡng ép!" Hoắc Dung cố tình học ngữ khí của cô, sau đó trêu chọc: "Sao hả, biết nó bị tai nạn lo tưởng chết chứ gì? Còn nấu mỳ mang qua nữa!"

Lâm Uyển Bạch hoảng loạn, nghĩ tới những lời anh nói trong điện thoại tối qua: "Bọn cháu vẫn là bạn..."

"Ờ? Còn là bạn?" Hoắc Dung nhướn mày, nhìn về phía Hoắc Trường Uyên nằm trên giường.

"Vâng." Anh đáp hờ hững.

Hoắc Dung thấy thế, tươi cười nói: "Ồ! Khá lắm, chia tay không cách mặt, còn có thể làm bạn tốt!"

"..." Hoắc Trường Uyên nhúu mày.

Hoắc Dung càng cười thân thiện hơn, kéo tay cô ngồi xuống sofa: "Rau cải trắng, cháu và cháu trai cô không có duyên, lại không muốn làm em gái họ của nó, nhưng mà cô vẫn rất quý cháu! Hay là thế này đi, cô giới thiệu bạn trai cho cháu, thế nào? Trong công ty cô, đám thanh niên trẻ nhiều vô kể, đa phần đều có thể xanh, vừa cao vừa đẹp trai, lại giỏi ngoại ngữ, biết dỗ cho con gái vui, quan trọng nhất là dễ tính, giới thiệu cho cháu nhé?"

"Dạ..." Lâm Uyển Bạch há hốc miệng.

Nhưng Hoắc Dung không cho cô cơ hội lên tiếng, huyên thuyên nói tiếp: "Cô không đùa gì với cháu đâu! Nếu cháu thích mấy anh trai Tây, chỗ cô tài nguyên cũng nhiều! Nói tóm lại, cháu thích thể loại gì, cô cũng có thể thỏa mãn một trăm phần trăm! Hơn nữa, bảo đảm điều độ!"

Liếc mắt nhìn về phía khuôn mặt càng lúc càng đen xì trên giường bệnh, tâm trạng Hoắc Dung vui không tả được.

Thăng nhóc, cứ giả vờ giấu cái đuôi cáo của cháu nữa đi!

~Hết chương 165~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166

Trong quán cà phê, Lâm Uyển Bạch ngồi có vẻ thấp thòm.

Ráng chiều lúc chập tối từ ngoài cửa sổ chiếu vào, đồng thời hắt lên gương mặt người đàn ông ngồi đối diện, giống như quảng cáo kem đánh răng trên tivi, suốt cả quá trình đều lộ ra tám chiếc răng tiêu chuẩn, khiến cô nhìn mà khóe miệng cứng đờ.

Lúc tan làm, còn chưa ra khỏi tòa nhà văn phòng, cô đã nhận được điện thoại của Hoắc Dung.

Bà nói tối nay muốn ăn cơm với cô. Không cho cô cơ hội từ chối, chiếc BMW vừa được mang đi sửa đã đỗ bên lề đường.

Lâm Uyển Bạch đành phải lên xe, nhưng không ngờ mình bị lừa đi xem mặt. Hoắc Dung đã sớm viện có chuẩn lệ từ lâu, để lại cô và người đàn ông đối diện mặt lớn nhìn mắt nhỏ.

Hôm trước Hoắc Dung có nói ở bệnh viện, cô còn tưởng bà chỉ đùa giỡn...

Quả nhiên là người nhà họ Hoắc, toàn phải hành động..

Lâm Uyển Bạch cực kỳ khó xử, lại không thể thẳng thừng đi về. Đây là lần đầu tiên cô có trải nghiệm này, không biết phải đối phó ra sao, đành gượng gạo.

Nhưng cô đã len lén nhắn tin cho Tang Hiểu Du, bảo cô ấy khoảng hơn mười phút nữa gọi điện thoại cho mình, sau đó cô sẽ giả vờ có việc phải về.

"Ban này thật ra Hoắc tổng giới thiệu chưa toàn diện, quê gốc của tôi thật ra ở Sơn Đông, tôi có may mắn được làm việc tại công ty của Hoắc tổng ở nước ngoài, bây giờ về nước xem có cơ hội nào phát triển tốt hơn không! Nhưng tôi có thể xanh, nếu một nửa sau này..."

Lâm Uyển Bạch im lặng ngồi nghe đối phương nói, khuấy đều tách trà sữa của mình.

Lúc cô gật đầu như đang nghe, thì thấy ở bàn kế bên hình như có vị khách đi vào. Cô cảm giác có một luồng khí lạnh ủa tới, nhưng vẫn không quá chú ý, cho tới khi...

"Cho tôi một tách cà phê đen kiểu Mỹ."

Giọng trầm quen thuộc vang lên, Lâm Uyển Bạch thẳng thốt.

Cô quay sang, quả nhiên nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đang ngồi trên chiếc sofa ở bên bên cạnh, bên ngoài là một chiếc áo gió dài màu đen, bên trong còn mặc áo bệnh viện, bắp chân phải bị nẹp cố định vẫn quấn băng, động tác hơi chậm rãi.

Chẳng phải anh nên ở bệnh viện hay sao, có gì lại chạy tới đây?

Người đàn ông đối diện thấy vậy hỏi han: "Người quen?"

"À..."

"Vậy có cần chào hỏi không?"

"Không cần đâu!" Lâm Uyển Bạch lập tức lắc đầu.

"Ban này chúng ta nói tới đâu rồi nhỉ?" Người đàn ông thấy biểu cảm hoang mang của cô, cũng không tức giận, rất nhanh lại mỉm cười tiếp tục: "Tôi nhớ ra rồi, nói tới chuyện tôi có thể xanh. Nếu sau này một nửa của tôi muốn ra nước ngoài sinh sống, tôi cũng có thể quay trở về! Không biết hướng đi của cô Lâm như thế nào?"

"Tôi chưa từng nghĩ sẽ đi nước ngoài..." Lâm Uyển Bạch tỏ ý.

"Vậy rất tốt! Không hẹn mà gặp có chung suy nghĩ với tôi. Tôi càng lúc càng cảm thấy cô chính là người thích hợp với tôi!" Người đàn ông có vẻ rất vui, đôi mắt sáng rực lên: "Năm nay cô Lâm bao nhiêu tuổi nhỉ?"

"24..."

"Vừa hay, chúng ta cả tuổi tác cũng thích hợp, nếu hơn trên ba tuổi là có khoảng cách thế hệ rồi!"*

*Lại tát vào mặt ông Dịch Niên, ông này bị tát hơi nhiều=))

Bên cạnh bất ngờ truyền tới tiếng ly cà phê bị đặt mạnh lên mặt bàn cái "cạch".

Hơi thở của Lâm Uyển Bạch như ngừng lại, cô thức nhìn sang bên cạnh.

Nếu ba tuổi là khoảng cách thế hệ thì cô và Hoắc Trường Uyên thật ra cách hai thế hệ, thêm hai năm nữa thôi thì đủ kháng chiến rồi..

Người đàn ông ở đối diện vẫn đang thao thao bất tuyệt, ánh mắt u ám bên cạnh chốc chốc lại liếc qua, quả thật như nước sôi lửa bỏng. Lâm Uyển Bạch nắm chặt di động, không biết Tang Hiểu Du chết đi đâu rồi, còn không gọi điện cho cô.

Cô đành phải đứng dậy: "Thật ngại quá, tôi uống hơi nhiều trà sữa, tôi xin phép vào nhà vệ sinh một lát."

"Vâng!" Người đàn ông cười ôn hòa.

Lâm Uyển Bạch gọi thẳng cho Tang Hiểu Du, thế mà lại quên mất việc quan trọng!

Từ trong nhà vệ sinh đi ra, cô nhìn thấy Hoắc Trường Uyên ở bàn bên đã ngồi sang vị trí của mình, đang nói gì đó với người đàn ông đối diện. Còn anh ta thì nét mặt cứ gọi là đặc sắc, thay đổi màu không khác gì điều khiển chuyển kênh.

Khi cô bước lại gần thì cuộc nói chuyện cũng kết thúc đúng lúc. Anh đứng dậy, bình thần nhìn cô rồi lại trở về vị trí cũ.

"..." Lâm Uyển Bạch mặt đầy khó hiểu.

Cô ngồi xuống, còn chưa đợi Tang Hiểu Du gọi tới, người đàn ông đối diện dường như đã không ngồi tiếp được nữa.

"À cô Lâm! Tôi bỗng dưng cảm thấy chúng ta có thể về mặt tính cách hoặc rất nhiều điểm còn chưa hợp lắm..." Nói đến cuối cùng, người đàn ông hầu như ngồi xoa hai tay, ánh mắt nhìn cô rất phức tạp, dường như còn có chút sợ hãi: "Tôi có việc gấp, tôi đi trước đây!"

Lâm Uyển Bạch còn chưa kịp hiểu chuyện gì, người đàn ông đã đứng dậy.

Người đó xách chiếc cặp công vụ của mình, khi đi ngang qua bàn bên cạnh còn nói một tiếng cảm kích: "Cảm ơn anh!"

"Không có gì." Hoắc Trường Uyên khẽ nói.

Lâm Uyển Bạch nhìn bóng người đàn ông hoảng hốt như bỏ chạy, cảm thấy rất vô duyên vô cớ. Cô cũng đeo balo đứng dậy, có điều sau khi đứng gần mỗi một lúc, cô vẫn đi sang bên cạnh: "Hoắc Trường Uyên, anh nói gì với người ta vậy?"

"Trò chuyện đôi ba câu." Hoắc Trường Uyên giờ tay xoa cằm.

"Không thể nào..." Lâm Uyển Bạch không tin.

Hoắc Trường Uyên cầm tách cà phê đen lên nhấp một ngụm: "Anh nói với anh ta, anh vừa bị em đá không lâu, rất thảm, bắp chân phải rạn xương. À, chắc là anh ta nghi ngờ em có khuynh hướng bạo lực gia đình!"

"Anh..." Lâm Uyển Bạch tròn mắt.

Nhìn theo bóng cô tức giận thở hồng hộc rồi đi, Hoắc Trường Uyên nhướng mày, tâm trạng có vẻ rất tốt.

Anh cũng đứng dậy, nhưng không đi ngay mà từ từ dịch bước chân về phía một vị trí trong cùng gần cửa sổ, nghiêng người, thẳng thừng gạt tờ menu dùng để che mặt của hai người đó ra.

"Tại sao hai người lại ở đây?"

Sau khi bị phát hiện, Tần Tư Niên giờ cao tay: "Cô gọi mình tới xem trò vui!"

"Tiểu cảm thú, ban nãy cháu cũng nhìn thấy chứ?" Hoắc Dung nhún vai, cười ngặt ngoẽo: "Hoắc tổng của chúng còn chưa truyền xong dịch đã khép kiếng chạy từ bệnh viện ra đây, còn phá hoại nhân duyên tốt đẹp của người ta! Thất đức!*

*Định dịch chỗ này là "Nghiep" nhưng thôi, nên dịch nghiêm chỉnh ==))

Tần Tư Niên cũng không nhịn được cười, khóe miệng giật giật: "Thì đó! Ban nãy cháu cũng nghe rõ rành rành. Cậu ấy không hề ám chỉ với người ta cô Lâm có khuynh hướng bạo lực gia đình, mà nói về mặt đó, cô ấy có sở thích đặc biệt, thích nhỏ nhen, thích dùng thất lung, dây xích sắt... vân vân... Thế nên chân phải của cậu ấy mới bị rạn xương! Để cô Lâm biết được, chắc là đảm cho cậu ấy ngắt luôn không chừng!"

"Ha ha ha!" Hoắc Dung cười điên.

Hoắc Trường Uyên dựa ra sau ghế sofa, mặc cho họ điên loạn.

Tới khi cười chán rồi, Hoắc Dung mới nói vào chuyện chính: "Trường Uyên! Tôi qua cô về biệt thự nhà họ Hoắc, mẹ con nhà họ Lục cũng ở đó, cô chắc là đang bàn chuyện cưới hỏi của cháu đây."

"Vâng." Hoắc Trường Uyên hơi nheo mắt lại.

"Vâng?" Hoắc Dung nhíu mày, có chút sốt sắng: "Cháu định thế nào?"

"Kệ thôi." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

"Trường Uyên, cậu thật sự định thôi với cô Lâm như vậy sao? Không tiếp tục nữa? Lẽ nào cậu chấp nhận buông tay?" Tần Tư Niên ngồi bên cũng có phần sốt ruột, hỏi tiếp.

"Mình nói mình buông tay khi nào?" Hoắc Trường Uyên hờ hững hỏi ngược lại.

Hoắc Dung nghe vậy, nhìn thẳng vào cháu trai mình, rồi nhanh chóng mỉm cười: "Có câu nói này của cháu, cô hiểu rồi."

Chương 167

Một tuần chớp mắt đã lại trôi qua, đến ngày nghỉ.

Thời tiết phương Bắc bước vào tháng 12, nhiệt độ càng trở nên rét buốt, nhưng chỉ cần bước vào phòng là lại ấm áp như xuân. Sau khi Lâm Uyển Bạch và Tang Hiểu Du chui vào trong hiệu sách, cả hai đều xoa tay cho ấm.

Chẳng biết Tang Hiểu Du nảy ra suy nghĩ ở đâu, kéo cô đi mua hai cuốn sách y học muốn nghiên cứu.

"Tiểu Bạch, mình lên gác hỏi ông chủ xem hai cuốn sách đó đã về chưa. Cậu đứng đây đợi mình một lát nhé!"

Lâm Uyển Bạch gật đầu, tiện tay lật giở mấy cuốn tạp chí trên giá bên cạnh.

Cô đang định cầm một quyển khác lên thì có một bàn tay trắng trẻo cũng nắm lấy nó giống cô.

Đối phương nhanh hơn cô một chút, Lâm Uyển Bạch rút tay về, ngẩng đầu lên nói: "Xin lỗi cô, cô xem trước đi..."

"Cảm ơn!" Cô gái mỉm cười, gò má xuất hiện lúm đồng tiền.

Cô ta cầm thêm hai cuốn tạp chí khác, ôm trọn vào lòng, sau đó từ từ đi về phía quầy thu ngân thanh toán.

Lâm Uyển Bạch đứng đực ra đó, cơ thể hơi cứng đờ. Không ngờ lại gặp nhau ở đây, hơn nữa ở khoảng cách gần như vậy. Cô ta không trang điểm quá lòe loẹt mà trông rất tự nhiên, ăn vận cũng không nổi bật, nhưng vẫn không giấu đi được khí chất cao quý bẩm sinh.

"Sao, có phải cảm thấy người ta rất xinh đẹp, rất có khí chất không? Cảm thấy mình còn không so được với gót chân của người ta?"

Ngừ khí chanh chua hà khắc lại còn xác xược này...

Lâm Uyển Bạch nhú mày, quả nhiên là Lâm Dao Dao.

Dường như cảm thấy đối phương đã lâu lắm không xuất hiện trước mặt mình với vẻ ngạo nghễ này, cô im lặng một lúc lâu, dường như lần gần đây nhất còn ở Macao.

"Chắc cô không lạ lắm gì phải không? Chị ấy tên là Sunny, thiên kim của nhà họ Lục phía Nam thành phố, là vợ chưa cưới chính thức của anh Trường Uyên! Người ta ở nước ngoài suốt, được hưởng nền giáo dục cao cấp, đã đạt hàm tiến sỹ rồi!" Lâm Dao Dao càng nói càng hăng, đắc ý khoanh tay trước ngực: "Lâm Uyển Bạch, bây giờ chị đang thấy rất khó chịu phải không? Cũng phải, ngay cả kẻ ngốc cũng biết giữa chị và Sunny nên chọn ai, nói chị anh Trường Uyên!"

"Này, cô chặn đường đi của tôi rồi đấy! Chó ngoan không đứng ra giữa đường, phiền cô tránh ra cho!"

Lâm Dao Dao quay đầu lại, liền nhìn thấy khuôn mặt chán ghét của Tang Hiểu Du.

Tang Hiểu Du khoác lấy cánh tay cô, mặc kệ Lâm Dao Dao đứng bên trông mắt, bực dọc nói: "Tiểu Bạch, mặc kệ nó, mình mua xong sách rồi, chúng ta đi!"

Khi bóng hai cô gái bước lên xe buýt, một ánh mắt trong chiếc xe sang trọng đỗ bên lề đường mới từ từ thu lại.

Lục Tịnh Tuyết vén mái tóc xoắn: "Dao Dao, người em nói là cô ta?"

"Vâng! Chính là chị ta!" Lâm Dao Dao lập tức gật đầu: "Lúc chị không có ở Trung Quốc, chị ta cứ bám lấy anh Trường Uyên, đóng đánh vô cùng! Anh Trường Uyên gần như lúc nào cũng dính lấy chị ta, hơn nữa còn cho chị ta thẻ đen, dẫn tới Macao chơi bài... Thật không hiểu rốt cuộc chị ta đã cho anh Trường Uyên uống thuốc mê gì nữa! Chị ta mà xứng!"

"Nói gì thì nói, cô ta cũng là chị gái của em." Lục Tịnh Tuyết hào phóng lên tiếng.

"Chị Sunny, sao chị lương thiện quá vậy! Em cho chị hay, chị ta không phải dạng vừa đâu!" Lâm Dao Dao sốt ruột, lại tiếp tục lái nhai cả đống lời xấu xa về Lâm Uyển Bạch mới chịu thôi.

Lục Tịnh Tuyết chỉ cười khẽ, không nói thêm gì.

Chiếc xe này của nhà họ Lục, lái thẳng tới cửa nhà họ Lâm mới dừng. Khi Lâm Dao Doa xuống xe, còn ngọt ngào chào tạm biệt Lục Tịnh Tuyết, thậm chí chân chó hời lần sau gặp mặt là khi nào.

Đến khi người tài xế nổ máy cho xe chạy, Lâm Tịnh Tuyết mới lạnh lùng hừ một tiếng: "Cô thì hiểu cái quái gì!"

...

Về tới nhà, Tang Hiểu Du gỡ màng co của sách ra, rồi xếp lên giá. Thấy cô ngồi xuống sofa, cúi đầu nhìn tay mình, cô ấy hỏi dò: "Tiểu Bạch, cậu không vui phải không?"

"Không, mình có gì phải buồn đâu..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

"Thì cái con em gái của cậu đó, còn cả vợ chưa cưới của Hoắc tổng..."

Tang Hiểu Du nói xong, thấy cô mím môi lại, cô ấy vội nói: "Tiểu Bạch, cậu đừng nghe con em gái đó nói bậy, nó chỉ muốn si nhục cậu thôi! Trước kia nó cực kỳ thêm thường Hoắc tổng, vẫn luôn căm ghét cậu. Bây giờ nó cố tình lấy cô vợ chưa cưới ra để đả kích cậu! Có chuyện này thật ra mình đã định nói với cậu từ lâu rồi..."

"Chuyện gì?" Lâm Uyển Bạch không hiểu.

Tang Hiểu Du gãi đầu, do dự lên tiếng: "Lúc trước mình chuyển tới căn nhà này, cậu còn nói mình nhạt được của hời phải không?"

"Đúng thế." Cô gật đầu.

Đâu chỉ lúc trước, mỗi lần đến đây chơi cô vẫn cảm thấy cô ấy nhạt được của hời.

"Mình chả nhạt được của hời nào đâu, trên đời làm gì có chuyện tốt đến vậy chứ. Và lại, chúng ta là bạn học đại học, mình có bao nhiêu bạn bè lẽ nào cậu còn không rõ? Lấy đâu ra một người bạn hào phóng như vậy chứ. Nhà này của Hoắc tổng đấy!" Tang Hiểu Du nói tới cuối cùng bèn nhún vai.

"Của Hoắc Trường Uyên?" Lâm Uyển Bạch sững người.

Sau đó cô lập tức hiểu ra. Chẳng trách trước kia mỗi lần nhìn cô, ánh mắt Tang Hiểu Du đều sáng lấp lánh, cô đề nghị ở qua đêm cũng bị cô ấy kiên quyết từ chối. Hơn nữa, có cảm giác cô ấy nịnh nọt Hoắc Trường Uyên, thì ra chủ nhà là anh!

"Phải, anh ấy chủ động tìm tới mình, nói có phòng trống, hơn nữa tiền thuê nhà đưa một ít tượng trưng là được rồi! Cộng thêm việc chỉ khi nào mình chuyển đi, để anh chuyển về sống đối diện cậu thì mới nhất cự ly, nhì khoảng cách được!" Tang Hiểu Du cười gian xảo: "Hi hi, mình chỉ giúp đỡ anh ấy tý thôi!"

"Cá nhỏ!" Lâm Uyển Bạch nghiêng răng.

"Trời ơi, mình biết mình bán đứng cậu là mình không đúng, nhưng mình cũng chỉ suy nghĩ cho hạnh phúc của cậu thôi mà!" Tang Hiểu Du lấy cái mặt lấy lòng cọ cọ vào cánh tay cô, rồi lại nghiêm mặt nói: "Không nhắc đến chuyện này nữa. Điều mình thật sự muốn nói là sau khi hai người chia tay, thật ra mình có tới tìm Hoắc tổng, cảm thấy không thể cứ tiếp tục sống ở đây! Nhưng cậu đoán xem, anh ấy nói gì với mình?"

"Nói gì..." Lâm Uyển Bạch bỗng nhiên cảm thấy nghẹt thở.

"Anh ấy nói, mình là bạn của cậu, thế nên cứ yên tâm mà ở."

Hai bàn tay đặt trên đầu gối của Lâm Uyển Bạch từ từ nắm chặt lại.

"Tiểu Bạch, mình không gạt cậu đâu, đây là nguyên văn lời Hoắc tổng!" Tang Hiểu Du nhìn cô, nghiêm túc phân tích: "Cho dù Hoắc tổng có không thiếu tiền thì cũng chẳng tự dưng đi làm việc tốt, phải không? Hơn nữa cậu còn chia tay với anh ấy rồi. Thế mà anh ấy vẫn để mình ở đây, chỉ đơn thuần vì mình là bạn của cậu!"

"..." Lâm Uyển Bạch sững người.

Khi đêm xuống, cô ra khỏi chỗ ở của Tang Hiểu Du, ngồi chuyến xe cuối cùng của ngày trở về nhà.

Xe buýt lờ lờ đi về tới trạm, cô bước từng bước dưới ánh trăng đi về khu chung cư cũ kỹ của mình. Dọc đường, cô luôn cúi xuống nhìn mũi chân. Gió đêm lạnh lạnh thổi qua, cô bất giác kéo sát chiếc áo khoác lại.

Khi cất bước đi vào trong hành lang, Lâm Uyển Bạch chợt khựng lại.

Ngay lập tức, cô lùi sau hai bước.

Cô ngước lên không dám tin vào mắt mình. Cô nhìn lên tầng trên cùng, một khung cửa sổ nào đó hắt ra ánh đèn vàng ấm áp.

Cô chớp chớp mắt. Ánh đèn đỏ vẫn còn nguyên. Cô quay đầu, liền nhìn thấy chiếc Land Rover màu trắng với biển năm số tám đỏ đỗ ngay trước tòa nhà.

Lâm Uyên Bạch mơ hồ đi vào trong, bước chân giẫm lên bậc thềm, đèn cảm ứng liền bật sáng. Mỗi bước đi của cô dường như càng nhanh hơn.

Cô chưa bao giờ chạy lên gác với tốc độ nhanh như thế.

Trái tim đập thình thịch tưởng như sắp bật ra khỏi lồng ngực. Lâm Uyên Bạch đứng trước cánh cửa chống trộm vài giây bình tĩnh lại, rồi mới giơ tay lên gõ cửa.

Giữa hành lang yên ắng, tiếng gõ cửa trở nên rất rõ ràng.

"Cộc cộc cộc..."

Lâm Uyên Bạch nín thở, nghe thấy bên trong loáng thoáng có tiếng bước chân vang lên.

Cánh cửa được mở ra từ bên trong. Ngoài ánh đèn hắt thẳng ra ngoài, còn có sự xuất hiện của gương mặt Hoắc Trường Uyên. Anh mặc đồ ở nhà, bập chân vài hình như đã được tháo băng.

Mái tóc ngắn của anh hơi rối, có vẻ như vừa dậy khỏi giường.

Lâm Uyên Bạch chỉ tay vào anh: "Anh..."

"Sao?" Hoắc Trường Uyên hờ hững hỏi.

Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt: "... Không phải anh đã chuyển đi rồi sao?"

"Ai nói vậy?" Hoắc Trường Uyên vẫn bình thản hỏi.

"..." Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt: "Đã lâu lắm rồi anh không quay về, thế nên, em tưởng..."

"Mấy hôm trước đường ống nước bị vỡ, sàn nhà và gạch đều bong tróc, không thể ở được. Hôm qua thợ sửa chữa mới làm xong." Hoắc Trường Uyên ngắt lời cô.

"À, là vậy sao..." Lâm Uyên Bạch bàng hoàng tỉnh ngộ. Cô nhìn xuống, bất giác lên tiếng: "Bắp chân của anh không sao rồi?"

Hoắc Trường Uyên nghe vậy, cũng tiện thể nhìn xuống chân mình.

"Vết thương xương cốt ít nhất cũng phải trăm ngày, anh thật sự không sao chứ?"

"Quan tâm đến anh vậy sao?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, ấp úng nói: "Bạn bè quan tâm đến nhau rất bình thường phải không..."

"Bác sỹ nói rồi, không sao." Hoắc Trường Uyên khẽ rướn môi cười.

"Ồ..."

"Em còn việc gì không?"

"... Dạ?" Lâm Uyên Bạch nhìn anh, hơi ngẩn người.

Hoắc Trường Uyên chống một cánh tay lên khung cửa, đôi mắt có phần mệt mỏi: "Không còn chuyện gì nữa thì anh muốn ngủ."

Cô gật đầu rồi lại lắc đầu.

Sau đó cô nhìn thấy cánh cửa trước mắt đóng lại, tiếng bước chân bên trong từ từ xa dần. Lâm Uyên Bạch ngây ngốc đứng tại chỗ vài giây mới tỉnh lại, di chuyển về phía đối diện, vừa đi vừa ngoái lại nhìn.

...

Chập tối tan làm, Lâm Uyên Bạch đi vào siêu thị.

Vì hôm nay là ngày khuyến mại nên cô xuống giữa chừng, muốn đi mua một ít đồ dùng cá nhân và một vài sản phẩm giảm giá.

Cũng may, không quá đông người. Cô đẩy xe đẩy đi vào trong.

Hoặc Trường Uyên đã quay về ở phía đối diện, tối nào khung cửa sổ ấy cũng sáng lên ngọn đèn vàng ấm áp. Anh không còn như trước đây hay chủ động hoặc viện cớ tiếp cận cô, chỉ thi thoảng chạm mặt mỗi lúc đi làm hoặc về nhà và chào hỏi nhau.

Chẳng biết từ lúc nào Lâm Uyển Bạch đã đẩy xe tới khu đồ tươi, phía trước là dãy sườn bò.

Bị thương ở xương, nếu uống canh thịt bò thì sẽ rất bổ...

Ý thức được mình vừa nghĩ đến chuyện gì, cô vội vàng đặt xuống. Có điều, cô lại nhanh chóng bỏ lại vào xe, bạn bè giúp nhau nấu bát canh chắc là không có vấn đề gì...

Lâm Uyển Bạch cân xong sườn liền đẩy xe tới khu rau xanh, chuẩn bị chọn một ít bỏ vào tủ lạnh.

Khi cô cầm một bó rau chân vịt lên, người bên cạnh cô cũng chìa tay ra.

Khung cảnh này có phần quen thuộc. Lâm Uyển Bạch vô thức nghiêng đầu nhìn và sững người.

Không ngờ lại trùng hợp kinh người đến thế. Cô vội rút tay về, muốn đẩy xe nhanh chóng rời khỏi đó nhưng đối phương có vẻ không muốn như vậy mà tiến thêm một bước mỉm cười bắt chuyện: "Chúng ta gặp nhau rồi phải không?"

"À..." Lâm Uyển Bạch ngừng lại.

Cô cố tình áp úng, giả vờ không hiểu.

"Đúng rồi!" Lục Tĩnh Tuyết nhìn cô, có vẻ nhớ ra rất nhanh: "Lần trước ở hiệu sách, chúng ta cùng cầm một cuốn tạp chí, phải không?"

Thấy vậy, Lâm Uyển Bạch đành phải gật đầu.

Cô không ngờ trong thời gian ngắn mình lại gặp vợ chưa cưới của Hoắc Trường Uyên, cũng ngạc nhiên khi thấy đối phương tới nơi này, nhất là lại xuất hiện ở khu vực đồ tươi và rau xanh. Đường như để hợp cảnh, cô ta ăn mặc cũng bình dị hơn.

Lục Tĩnh Tuyết càng cười tươi hơn: "Đúng là trùng hợp thật! Không ngờ lần trước chúng xem chung một cuốn tạp chí, lần này lại ưng chung một mớ rau. Xem ra, về phương diện nào đó, gu của chúng ta khá giống nhau đấy!"

Câu nói này có vẻ vô tâm nhưng người nghe lại có ý.

Lâm Uyển Bạch giữ chặt xe đẩy, chuẩn bị gạt đầu định đi.

"Cô đi một mình sao?" Lục Tĩnh Tuyết lên tiếng kịp thời.

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Nếu không ngại, chúng ta đi chung chứ?"

Lâm Uyển Bạch nín thở, viện cớ lắc đầu: "Thôi... Tôi mua cũng khá rồi, định đi thanh toán."

"Vừa hay, chúng ta đi chung đi!" Lục Tĩnh Tuyết nghe vậy liền nói.

Đối phương hoàn toàn chặn họng tất cả những lời cô nói. Lâm Uyển Bạch chỉ còn cách bấm bụng đẩy xe cùng cô ta đi về phía quầy thu ngân.

Người thanh toán khá nhiều, họ phải xếp tạt cuối cùng.

Lục Tĩnh Tuyết hỏi cô: "Nhân tiện hỏi, cô tên là gì?"

"Lâm Uyển Bạch..." Cô trả lời.

"Cô Lâm." Lục Tĩnh Tuyết tươi cười, tự giới thiệu: "Tôi họ Lục, Lục Tĩnh Tuyết, tên tiếng Anh là Sunny. Cô thích gọi tôi tên nào cũng được! Nhưng người nhà thường gọi tôi là Tĩnh Tuyết, chỉ có bố chồng tương lai hay gọi tôi là nha đầu Tĩnh Tuyết!"

Lâm Uyển Bạch im lặng lắng nghe, không ngờ tiếng Trung nói cũng hay như vậy.

Câu cuối cùng tuy không nói thẳng điều gì nhưng cũng gián tiếp nhắc tới chồng chưa cưới của mình. Cô bất giác nhớ tới lần ông Hoắc tìm mình uống trà, nghiêm mặt nói cô không xứng, chắc khi nói chuyện với một Lục Tĩnh Tuyết hoàn hảo sẽ hòa nhã lắm nhỉ...

Thanh toán xong, Lục Tĩnh Tuyết cùng cô đi xuống thang máy cuốn một cách tự nhiên.

Lâm Uyển Bạch chú ý thấy trong lòng đối phương ôm hai ba cuốn sách dạy nấu ăn rất rõ ràng, có vẻ cũng chú ý thấy ánh mắt cô, Lục Tĩnh Tuyết tươi cười giải thích: "Tôi không biết nấu ăn, gần đây đang định học! Có thể kiếp trước tôi có thù với bát đĩa nồi niêu trong bếp chăng, lần nào làm cũng không ra gì. Ban này tôi có chọn hai cuốn sách, hy vọng có thể giúp ích!"

"Cô Lâm, cô mua nhiều đồ ăn như vậy, chắc cô nấu ăn rất giỏi phải không?"

"Cũng tạm..." Lâm Uyên Bạch nói một câu.

"Vừa nhìn cô là biết tay dao tay thớt rồi. Nếu có cơ hội, có thể nhờ cô dạy thì tốt quá rồi!" Suốt cả quá trình, Lục Tịnh Tuyết luôn giữ nụ cười dịu dàng, ngữ khí cũng ôn hòa: "Ai cũng bảo muốn giữ trái tim người đàn ông trước hết phải giữ được cái dạ dày! Cô đừng cười chê tôi, tôi cũng nghĩ vậy đấy. Thế nên tôi muốn cố gắng học thật tốt nấu ăn, như vậy sau này kết hôn mới có thể làm tốt chức trách một người vợ!"

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch gật đầu qua loa.

Cô cảm thấy huyết thái dương đang giật lên đau nhức, nhất là khi cúi đầu nhìn chỗ xương sườn của mình, trông mới khôi hài làm sao.

"Tôi vừa về nước chưa có bạn bè gì, gặp ai là cũng mở chế độ nói nhiều vậy đấy. Cô Lâm, cô đừng để ý nhé!" Lục Tịnh Tuyết nói tới đây, biểu cảm có phần áy náy.

Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Cuối cùng thang máy cũng dừng lại, cô miễn cưỡng thở phào, khoe miệng hơi cứng đờ lại.

"Cô Lâm, cô sống ở đâu?" Lục Tịnh Tuyết nhìn cô: "Tài xế của tôi đang đợi bên đường, tiện thể cho cô đi nhờ nhé?"

"Cảm ơn cô, không cần đâu..." Lâm Uyên Bạch không cần suy nghĩ, lập tức từ chối.

"Reng reng reng..."

Bỗng nhiên chuông báo cháy của tòa nhà đột ngột kêu ầm ĩ...

~Hết chương 167~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168

Siêu thị vốn dĩ ở tầng B1, bên trên là trung tâm thương mại, bỗng nhiên xung quanh trở nên hỗn loạn.

Vốn có rất nhiều người đang nhàn nhã đi dạo và mua sắm, lúc này tất cả ùn lại thành một đồng. Các nhân viên và bảo vệ kịp thời xuất hiện duy trì trật tự, cầm loa thông báo và di tản dòng người về phía cầu thang thoát hiểm an toàn.

Nhưng cho dù là vậy, họ vẫn như bầy ong vỡ tổ.

Lâm Uyên Bạch bị đám đông xung quanh chen lấn, đứng không vững, chiếc túi trong tay chẳng biết đã rơi mất từ lúc nào, cô cũng không thể nhặt nổi.

Khi tan làm qua đây, cô đi đôi giày đế thấp cao khoảng ba, bốn phân. Lúc cả đám đông chạy vào cầu thang thoát hiểm, có người va vào cô, làm đế giày của cô mắc kẹt vào bậc cửa. Một tiếng giòn tan vang lên, cả người cô ngã nhào về phía trước, cũng may có Lục Tịnh Tuyết ở bên nhanh tay đỡ lấy cô.

"Cô Lâm, cô không sao chứ?"

Lâm Uyên Bạch lắc đầu, cảm kích nói một câu: "Cảm ơn cô..."

"Không sao!" Lục Tịnh Tuyết mỉm cười, nhìn xuống chân cô và hỏi: "Sao, vẫn đi được chứ?"

Lâm Uyên Bạch gật đầu ra hiệu mình vẫn đi được, hai người bị cả đoàn người đẩy chạy ra phía ngoài.

Cuối cùng cũng ra tới nơi, trung tâm thương mại đã bị phong tỏa, một vài người khách và người dân xung quanh đều quây lại xem. Tình hình có vẻ không quá nghiêm trọng. Tầng hai có một cửa hàng đồ hiệu có dây điện chập cháy, làm bùng lửa. Đội phòng cháy chữa cháy đã có mặt rồi.

Lâm Uyên Bạch nhảy sang bên cạnh vài cái, bám tay vào cột đèn, cời chiếc giày gãy gót ra kiểm tra.

Hình như mất cả chân của cô đã bị trật, hơi sưng lên. Cô dùng tay ấn nhẹ lên, lập tức cảm thấy cơn đau buốt tìm truyền tới.

Cô cúi người nhặt lại giày lên để đi, nghĩ bụng lát nữa đành phải bắt xe về nhà thôi. Cũng đen đủi thật, không ngờ lại gặp đám cháy, đồ mua được trong

siêu thị mất hết rồi, không biết có thể tìm lại không, cho dù tìm lại được chắc cũng đã bị giẫm nát bét.

Đang chuẩn bị đứng thẳng lên thì trước mặt bỗng dưng có một bóng dáng cao lớn sai bước đi về phía cô.

Bước chân rất nhanh, cô còn chưa kịp hoàn hồn người ấy đã tới trước mặt.

Lâm Uyển Bạch ngẩn người, nhìn gương mặt gần trong gang tấc, vô thức kinh ngạc hỏi: "... Sao anh lại ở đây?"

"Chân em sao vậy?"

Hoắc Trường Uyên không trả lời mà hỏi đồng thời.

Lâm Uyển Bạch còn chưa kịp lên tiếng, sau lưng bỗng dưng vang lên tiếng gọi: "Trường Uyên!"

Cô cứng đờ người, suýt nữa thì quên mất mình vừa gặp Lục Tĩnh Tuyết trong siêu thị, và hai người cùng ra ngoài ban nãy.

"Trường Uyên, sao anh lại ở đây?" Lục Tĩnh Tuyết hỏi một câu giống y hệt cô, có vẻ rất mừng rỡ: "Em vào siêu thị mua ít đồ ăn. Chẳng phải gần đây anh thích ăn mỳ sao, em đã mua sách dạy, bên trong có rất nhiều cách nấu mỳ, đợi em học được rồi sẽ làm cho anh nếm thử, được không?"

Hoắc Trường Uyên không trả lời.

Lục Tĩnh Tuyết có vẻ cũng không để ý, vẫn tươi cười: "Trường Uyên, bắp chân của anh sao rồi? Ra viện cũng không báo với em một tiếng. Hôm đó em tới bệnh viện thăm anh, hỏi bác sỹ mới biết! Thương xương cốt ít nhất cũng trăm ngày, anh nhất định phải chú ý, việc công ty dù có nhiều nhưng vẫn phải cẩn thận sức khỏe của mình!"

Cảnh này cũng thật là nhức mắt.

Lâm Uyển Bạch lặng lẽ quay đi, muốn âm thầm rời khỏi đây.

Có điều cô vừa có động tác, trước mặt đã có một bóng đen bao trùm. Một giây sau, cả người cô bị bế bổng lên.

"Anh..."

Cô tròn tròn mắt, rồi há hốc miệng.

Hoắc Trường Uyên chỉ nâng cao tay lên, trầm giọng nói: "Em bị thương rồi, lập tức tới bệnh viện!"

Nói xong, anh bèn bế cô sai bước đi về phía chiếc Land Rover màu trắng bên kia đường. Suốt cả quá trình không hề nhìn Lục Tĩnh Tuyết đứng bên cạnh lấy một cái.

Lâm Uyển Bạch bị anh nhét vào ghế lái phụ, còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì.

Anh lại...

Bế cô đi ngay trước mặt vợ chưa cưới của mình?

Lâm Uyển Bạch ngẩn người đang muốn nhìn ra ngoài cửa sổ, đám đông che kín, không nhìn rõ biểu cảm lúc này của Lục Tĩnh Tuyết, hơn nữa cũng chẳng có nhiều thời gian cho cô, chiếc Land Rover trắng đã lăn bánh.

Lục Tĩnh Tuyết đứng nguyên tại chỗ, im lặng nhìn theo hướng chiếc xe rời đi.

Một chiếc xe sang trọng khác cũng đỗ bên đường. Người tài xế mở cửa xe, cô ta đi qua, quăng mạnh đồng sách dạy nấu ăn trong tay vào trong rồi mới cúi đầu ngồi vào.

Khi đèn đỏ, người tài xế nhìn vào gương chiếu hậu, dè dặt hỏi: "Lâm tiểu thư, cô không sao chứ ạ?"

"Tôi có vấn đề gì chứ!" Lục Tĩnh Tuyết lạnh lùng đáp lại.

Người tài xế bỗng chốc không dám thờ ơ, chỉ dám nhìn thẳng, tập trung lái xe.

Lục Tĩnh Tuyết nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ mấy giây, biểu cảm dường như dịu đi không ít. Cô ta nheo mắt lại, dằn dò: "Không về nhà, tới biệt thự nhà họ Hoắc!"

...

Bệnh viện.

Lâm Uyển Bạch nằm trên giường bệnh, bên cạnh là bác sỹ mặc áo blouse trắng đang đẩy gọng kính lên sống mũi, nhìn ảnh chụp CT mới nhất của cô.

Thật ra khi bị trọ, cô đã cảm thấy không cần đến bệnh viện rồi, về chườm đá một chút là ổn, không ngờ bị anh thẳng thừng xếp số, sau đó anh còn kiên quyết bắt chiều chụp.

Sau khi xem xong, bác sỹ cười nói: "Không sao đâu, chỉ là vết trọ chân bình thường, trong phim cũng không thể hiện bị thương vào xương! Không cần quá lo lắng, thông thường trong tình huống này, chỉ cần về bôi chút thuốc giảm đau rồi dùng thêm chút thuốc tiêu viêm, chú ý nghỉ ngơi một chút là được!"

"Cảm ơn bác sỹ!" Lâm Uyển Bạch nói.

"Tôi sẽ tạm thời xịt cho cô một ít thuốc hoạt huyết giảm sưng bầm."

Nói xong, bác sỹ cầm lọ thuốc lên, cúi xuống chạm vào mắt cá chân cô.

Nhưng vì nước thuốc quá lạnh, cũng có thể vì bị chạm vào vết sưng, Lâm Uyển Bạch suýt xoa đau đớn kêu lên.

"Phiền anh nhẹ tay một chút!" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

Bác sỹ trêu chọc cô: "Cô bé, xem bạn trai lo lắng cho cô kìa!"

"À, chúng tôi không phải nữa..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập giải thích.

Bác sỹ nghe xong hơi ngạc nhiên, bất giác nhìn về phía Hoắc Trường Uyên này giờ vẫn đang chăm chú quan sát, chỉ thấy anh hơi nhếch môi, cất giọng trầm trầm: "Cô ấy trêu ghẹo tôi, sau đó thì ruộng bỏ!"

"..." Lâm Uyển Bạch á khẩu.

Khi nào hả...

Phun thuốc xong, bác sỹ dìu cô xuống giường, trao lại cho Hoắc Trường Uyên, cười ha ha nói thêm: "Đừng lo! Con gái ấy mà, dễ dàng chút là được!"

Lâm Uyển Bạch xấu hổ, cúi đầu không thể thấp hơn.

Ra khỏi phòng khám, Hoắc Trường Uyên dìu cô tới chiếc ghế trên hành lang tạm thời ngồi xuống, trong tay cầm chặt toa thuốc bác sỹ kê.

Hình như có tiếng chuông di động vang lên.

Là của Hoắc Trường Uyên, anh rút máy từ trong túi quần ra. Do góc nhìn, Lâm Uyển Bạch một lần nữa nhìn thấy chữ "Sunny" sáng trên màn hình. Lần này cô không những biết tên tiếng Anh của cô ta nghe hay mà còn biết cả tên tiếng Trung cũng hay không kém.

Không ngắt ngay như lần trước, Hoắc Trường Uyên nghe máy.

Lâm Uyển Bạch lập tức quay đi chỗ khác. Nếu không phải vì bị trọ chân, cô nhất định sẽ đứng dậy né đi.

Đầu kia, chẳng biết Lục Tịnh Tuyết nói gì, nội dung nghe không rõ, nhưng loáng thoáng có chất giọng dịu dàng cất lên. Có vẻ đợi cô ta nói xong, Hoắc Trường Uyên mới đáp thẳng: "Bây giờ tôi không rảnh, còn có việc! Cúp đây!"

Lâm Uyển Bạch ngăn người nhìn anh ngắt máy rồi dứt lại di động vào túi.

Hoắc Trường Uyên trừng mắt với cô: "Nhìn gì mà nhìn!"

~Hết chương 168~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, run rẩy cụp mắt xuống.

Lúc này, có tiếng bước chân từ xa tới gần dừng bên cạnh họ, là Tần Tư Niên trong bộ blouse trắng.

"Bác sỹ Tần, anh lại trực sao?" Lâm Uyển Bạch tò mò hỏi.

"Ừm." Tần Tư Niên gật đầu.

"Tôi gọi điện cho Trường Uyên. Cậu ấy nói đang ở phòng cấp cứu, tôi còn tưởng chân cậu ấy bị làm sao! Thì ra là cô Lâm bị thương, xem ra là trẹo chân?" Tần Tư Niên dứt hai tay vào trong túi áo blouse trắng, rồi tiếp tục hỏi: "Sao, có nghiêm trọng không?"

Lâm Uyển Bạch lắc đầu: "À, không sao đâu, chỉ là trẹo chân, ban nãy bác sỹ có kê cho ít thuốc, nói chỉ cần về chăm chỉ bôi là được!"

Tần Tư Niên gật đầu, cũng ngồi xuống trên chiếc ghế bên cạnh cô, nhướn mày có phần mờ ám: "Có phải cung của Trường Uyên lên dây rồi nhưng em không chịu, nên cậu ấy đã bẻ trẹo chân em không?"

"Không phải ạ..." Vạch đen roi đầy đầu Lâm Uyển Bạch.

Bác sỹ của bệnh viện này sao lại có trí tưởng tượng phong phú vậy chứ...

"Ha ha! Tôi đùa ấy mà!" Tần Tư Niên cười phá lên.

"Em đợi ở đây, anh đi lấy thuốc." Hoắc Trường Uyên cầm toa thuốc lên, nói với cô.

"Chân căng cậu cũng đi ít thôi, để mình đi cho!" Tần Tư Niên lên tiếng.

"Không sao." Hoắc Trường Uyên gượng cười, rồi đi về phía bên trái.

Chỉ còn lại hai người họ, Tần Tư Niên không đùa giỡn nữa, mà hỏi cô: "Cá vàng đổi số điện thoại rồi à?"

"Cá nhỏ sao?" Lâm Uyển Bạch ngẩn người, lắc đầu: "Không có, buổi trưa chúng tôi vừa nói chuyện xong mà..."

Nghe xong, sắc mặt anh ấy lập tức đen xì lại. Tần Tư Niên nhướn mày nói: "Cô Lâm, có thể cho tôi mượn di động của cô một chút không?"

"Có thể!" Lâm Uyển Bạch gật đầu, rút di động từ trong túi quần ra.

Sau khi đón lấy, Tần Tư Niên bèn nhanh chóng ấn một số điện thoại có vẻ đã thuộc nằm lòng. Khi anh ấy gọi đi, trên màn hình hiển thị tên người mà cô đã lưu trong điện thoại: Cá nhỏ.

Đầu kia bắt máy, Tần Tư Niên đứng phắt dậy khỏi ghế.

Bàn tay vốn đang đứt trong túi áo blouse trắng chổng vào hông, anh ấy nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cá vàng, em chán sống rồi, dám cho anh vào danh sách đen!"

Chẳng biết đầu kia nói gì, Tần Tư Niên phồng mang trợn má trông rất dữ, rồi sai bước đi về phía cầu thang bộ, khi đóng cửa lại, lớp kính thủy tinh dường như còn rung lên bần bật.

Lâm Uyển Bạch ngẩn người, có vẻ cũng đã quen đối phương một khoảng thời gian rồi. Cô từng gặp anh ấy với dáng vẻ cậu chủ phong lưu đa tình trong club, rồi cũng từng thấy vẻ nghiêm nghị khi làm việc, nhưng chưa bao giờ thấy anh ấy sùng cồ lên như vậy, giống hệt một con sư tử phẫn nộ.

Hoắc Trường Uyên quay trở về, trong tay có thêm một chiếc túi nhỏ, bên trong đựng thuốc.

"Mua xong thuốc rồi, chúng ta về thôi!"

Nói rồi, anh chìa tay ra trước mặt cô, lòng bàn tay với những đường vân rõ nét.

Lâm Uyển Bạch do dự rất lâu, không biết nên đưa tay ra hay không, giống như trái tim lúc nào cũng bất định của cô, không biết có nên hướng về phía trước.

Hoắc Trường Uyên thẳng thừng nắm chặt lấy tay cô, đồng thời kéo cô dậy khỏi ghế, ôm chầm lấy eo cô.

Thang máy vang lên tiếng động, Tần Tư Niên gọi điện xong quay lại, khắp người toát ra sự bức bối. Anh ấy trả lại di động cho cô, đồng thời cời áo blouse trắng.

"Bác sỹ Tần, anh không trực nữa sao?" Lâm Uyển Bạch ngạc nhiên.

"Ừm." Tần Tư Niên gật đầu, lập tức quay sang nói với Hoắc Trường Uyên: "Hôm nay mình mỗ năm ca, quá mệt, không lái nổi xe nữa, hai người quay về tiện thể cho mình quá giang một đoạn đường."

Khi chiếc Land Rover lái ra khỏi bệnh viện, trời đã tối hoàn toàn.

Lâm Uyển Bạch vẫn bị nhét vào ghế lái phụ, Tần Tư Niên ngồi phía sau, ngay cả áo khoác cũng không cầm theo, chỉ mặc độc chiếc áo len. Sau khi lên xe, anh ấy khoanh tay trước ngực nhắm mắt ngủ, mặt có vẻ rất mệt mỏi. Cho tới khi xe đỗ lại, anh ấy mới mở lại mắt ra.

Có điều họ không lái tới nhà Tần Tư Niên mà tới khu chung cư nơi Tang Hiểu Du ở.

Tần Tư Niên đẩy cửa xe ra, sai bước đi vào trong.

Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu, nhìn theo bóng hình biến mất hơi thất thần.

"Sao ngăn người ra vậy?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

Lâm Uyển Bạch lẩm bẩm: "Em đang nghĩ, bác sỹ Tần liệu có phải là người ấy của Cá nhỏ không..."

"Chuyện của mình còn chưa nghĩ cho thông suốt, nghĩ người khác làm gì!" Hoắc Trường Uyên lạnh lùng hừ một tiếng.

"..." Lâm Uyển Bạch mím môi.

"Về nhà!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng khởi động xe.

Chiếc Land Rover trắng đỗ ở vị trí cố định bên dưới tòa nhà chung cư. Khi chìa khóa được rút ra khỏi ổ, Lâm Uyển Bạch cũng cúi đầu cởi dây an toàn của mình. Cô vừa đặt một chân xuống đất, Hoắc Trường Uyên cũng đã vòng qua đầu xe, đang cúi người đưa tay về phía cô.

Lâm Uyển Bạch xua tay: "Em tự đi được..."

Âm cuối phía sau ngưng lại nơi đầu lưỡi vì Hoắc Trường Uyên đã bế bổng cô vào lòng.

Lâm Uyển Bạch đành đặt tay lên vai anh. Đèn cảm ứng sáng lên từng tầng. Cô cup mắt xuống, trong tầm mắt là vết hằn của anh.

Lên tận tầng trên cùng, vẫn tư thế bế ấy, Lâm Uyển Bạch rút chìa khóa ra mở cửa. Anh đi thẳng một mạch vào trong nhà, rồi đặt cô lên ghế sofa ngoài phòng khách.

Hoắc Trường Uyên không ngồi xuống, cũng không đi về, mà đút tay vào túi quần, sai những bước rộng, lượn tất cả các căn phòng một lượt, đôi mắt u tối hơi nheo lại, quan sát một lượt từ trên xuống dưới, từ trái qua phải.

Lâm Uyển Bạch hơi choáng váng vì hình bóng cao lớn của anh cứ lượn qua lượn lại: "Anh có thể đứng đi lung tung không..."

"Lâu rồi không đến, còn không cho phép anh đi lại?" Hoắc Trường Uyên đánh mắt liếc cô, bước chân vẫn không dừng: "Anh thấy là, sau khi em đá anh, trong nhà không còn dấu tích của người đàn ông nào ở qua đêm cả"

"..." Lâm Uyển Bạch cầm nín.

Lượn một vòng lớn, hình như đúng là không có người đàn ông nào từng ở lại, Hoắc Trường Uyên rất hài lòng.

Anh rót hai cốc nước ngồi xuống sofa, đưa cho cô một cốc hết như ông chủ của căn nhà này vậy. Khi anh dùng ngón tay cọ lên miệng cốc, cũng nhíu mày hỏi một câu: "Sao em lại ở chung với Sunny?"

"Gặp nhau trong siêu thị..." Lâm Uyển Bạch khẽ mím môi.

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên trầm ngâm mấy giây, rồi hạ thấp giọng: "Sau này tránh xa cô ta một chút!"

"Anh không vui à?" Lâm Uyển Bạch ngập ngừng hỏi lại. Thấy anh im lặng, cô bất giác cup mắt xuống, gượng khước môi: "Anh yên tâm, hôm nay chỉ là trùng hợp, sau này sẽ không còn chuyện này xảy ra nữa. Cho dù có gặp, em cũng sẽ chủ động né tránh... Đâu!"

Những lời phía sau còn chưa nói xong, một con đầu đón đã truyền từ tai tới.

Hoắc Trường Uyên đang cựa tay dài, vươn qua chiếc bàn, véo chặt tai cô, hơn nữa là véo thật, không hề đùa giỡn.

Lâm Uyển Bạch tổn rất nhiều công sức mới gãy ra được. Cô cắn môi trừng mắt nhìn anh: "... Anh làm gì vậy? Đau lắm đấy!"

Cô dùng tay xoa tai, thật sự rất đau, giờ đang nóng rát.

Lúc nhỏ cô phạm lỗi, bà ngoại cũng chưa từng vói tai cô như vậy, cùng lắm là bắt cô úp mặt vào tường nhận lỗi mà thôi.

"Ban này đáng lẽ không chỉ kiểm tra chân cho em mà nên kiểm tra cả tai mới phải!" Hoắc Trường Uyên mặt mày sầm xì.

"Thế là ý gì..." Lâm Uyển Bạch nhăn nhó.

"Lẽ nào tai em ỏn? Những lời anh nói không nghe thấy được?" Hoắc Trường Uyên uống một ngụm nước to, ngữ khí hung hãn: "Anh nói rồi, anh không quan tâm đến người khác, anh chỉ đề ý tới mình em thôi!"

~Hết chương 169~

Chương 170

Nhưng đó đâu phải "người khác".

Là vợ chưa cưới của anh...

Lâm Uyển Bạch mỉm môi nhìn anh, cuối cùng vẫn nuốt xuống mọi lời muốn nói dưới ánh mắt sa sầm của anh lại.

Hoắc Trường Uyên hỏi cô: "Em nói đi siêu thị cơ mà, đồ mua được đâu?"

"Lúc còi báo cháy kêu lên, mọi người chen chúc làm rơi túi đồ rồi." Kể lại, Lâm Uyển Bạch vẫn có chút tiếc nuối: "Em còn mua mấy miếng sườn bò tươi ngon, nếu nấu canh sẽ có tác dụng bổ xương cốt..."

Hoắc Trường Uyên nghe được đoạn trước thì gật đầu. Anh cũng chỉ đứng lúc đi ngang qua giờ tan làm. Vì phải nhường đường cho xe cứu hỏa nên giao thông có hơi chậm một chút. Phía trước tòa nhà khu trung tâm thương mại lại có rất nhiều người vây quanh, anh bị thu hút bất giác nhìn qua đó, vừa hay nhìn thấy cô.

Nhưng nghe tới đoạn sau, anh nhướn mày: "Em định nấu canh sườn bò cho anh?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch thành thật gật đầu, chú ý thấy biểu cảm cười mà như không cười của anh, cô xấu hổ giải thích: "À thì, chính là sự quan tâm bình thường giữa những người bạn với nhau..."

"Nhưng bây giờ chẳng còn gì nữa cả." Cô thở dài.

"Không sao, nấu ít mỳ ăn là được rồi." Hoắc Trường Uyên chỉ nói vậy.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, vô duyên vô cớ có chút so đo. Cô vô thức buột miệng thiếu kiểm soát: "Chẳng phải vợ chưa cưới của anh đã nói rồi sao, cô ấy mua sách dạy nấu ăn, bên trong có rất nhiều cách nấu mỳ, sẽ học rồi nấu cho anh nếm thử..."

Nói xong, cô lập tức cảm thấy sầu não.

Bởi vì không cần nhìn nụ cười gian xảo trong ánh mắt Hoắc Trường Uyên, cô cũng tự nghĩ thấy một mùi "giảm chua" nồng nặc.

Cô không dám ngẩng đầu lên, ngượng ngập nhảy chân sáo vào trong bếp: "Em đi nấu cho anh đây!"

Trong tủ lạnh có sẵn trứng và hành tươi, còn một ít mỳ vụn mấy hôm trước mua chưa ăn đến. Cô bật bếp lên đun nước, trong bếp nhanh chóng vang lên âm thanh của máy hút khói.

Những sợi mỳ cuộn tròn trong lớp nước xương trắng, cô rắc hành lên cho thơm mùi.

Lâm Uyển Bạch tắt bếp đi, bất giác nghiêng đầu, chột sưng người.

Chẳng biết Hoắc Trường Uyên đã đứng dựa vào cánh cửa phòng bếp từ lúc nào, chiếc áo khoác ngoài đã được cởi ra, bên trên là chiếc sơ mi trắng, một tay anh đút túi quần, tay còn lại kẹp điều thuốc, còn chưa châm lên, đôi mắt u tối đang chăm chú ngắm nhìn cô.

Cảnh tượng này rất thân thuộc.

Lâm Uyển Bạch chột mớ mớ, như quay trở về lúc hai người còn chưa chia tay.

Hơi thở của cô run rẩy, cô hoảng loạn thu lại ánh mắt, đồ mỳ ra hai bát: "Có thể ăn được rồi!"

Trước bàn ăn, hai người ngồi đối diện nhau. Sau một hồi, Lâm Uyển Bạch cũng đói thật sự, cô cầm cúi nghiêm túc ăn mỳ.

Hoắc Trường Uyên dường như cũng vậy. Anh bê bát lên húp mấy ngụm canh. Khi đặt xuống dùng đũa khều mỳ, anh chột lên tiếng: "Em bảo, bát mỳ này trông cũng chẳng có gì đặc biệt, vì sao anh ăn mãi vẫn không thấy đủ?"

Khi nói những lời này, anh nhìn cô, ánh mắt mang theo chút ý tứ sâu xa.

Lâm Uyển Bạch cụp mắt xuống: "Làm sao em biết..."

"Kỳ vọng vào cái đầu đơ như gỗ của em, thật vô dụng!" Hoắc Trường Uyên giật giật khoe miệng.

"..." Lâm Uyển Bạch phát rồ.

Ăn mỳ xong, suy nghĩ tới vết thương trên chân cô còn mới, Hoắc Trường Uyên chủ động đứng lên thu dọn bát đĩa vào bếp.

Lâm Uyển Bạch ngồi trên sofa, nhưng sau gáy như có thêm đôi mắt vậy, luôn tự động quan tâm tới mọi động tĩnh trong bếp.

Có tiếng chuông di động vang lên, cô nghe theo tiếng động, nó phát từ túi áo vest của Hoắc Trường Uyên.

Trong bếp có tiếng nước chảy rào rào, có vẻ anh không nghe thấy. Lâm Uyển Bạch không rút ra, sợ nhìn thấy những gì không nên nhìn. Thế nên cô dứt khoát cầm cả chiếc áo khoác lên, nhảy qua.

Hoắc Trường Uyên quay đầu lại, cô đưa cho anh: "À, di động của anh kêu đấy..."

Lau khô tay xong, anh đón lấy áo khoác, rút di động ra.

"Alô, bố!"

Lâm Uyển Bạch nghe thấy anh nhú mồm nói to.

Trước mắt hiện lên khuôn mặt nghiêm nghị không nói cười của ông Hoắc, sống lưng cô bất giác thẳng tắp.

Chẳng biết bên kia nói gì, gương mặt Hoắc Trường Uyên càng lúc càng nhăn nhó, cuối cùng bờ môi mỏng mím lại thành một đường thẳng tắp: "Biết rồi, con sẽ qua ngay bây giờ!"

Thấy anh ngắt máy, Lâm Uyển Bạch vội nói: "Chỗ còn lại để em rửa cho, anh mau đi đi!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Dường như có chuyện gì đó quan trọng, anh cầm áo khoác sai bước đi ra ngoài vội về rất vội vã. Chẳng mấy chốc, ngoài cửa đã vọng vào tiếng đóng sầm lại.

Đêm xuống, Lâm Uyển Bạch tắm rửa xong nằm lên giường.

Đèn trong phòng đã tắt, cô tuy nhắm mắt nhưng vẫn chưa hoàn toàn buồn ngủ, không biết đang đợi cái gì.

Đến tận khi cô loáng thoáng nghe thấy có tiếng ô tô dưới nhà.

Lâm Uyển Bạch vén chăn ra, lần mò đi tới bên cạnh cửa sổ, nhìn xuống dưới, thấy chiếc Land Rover màu trắng đỏ dừng ngay dưới cột đèn đường.

Sau đó, ánh đèn xe nhấp nháy mấy cái, cửa ghế lái được mở ra, bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên bước xuống.

Anh không lên tầng ngay mà dựa vào thân xe, cúi đầu hút một điếu thuốc. Khói thuốc xám trắng dường như nhìn thấy rất rõ dưới ánh đèn, có điều sắc mặt của anh thì không thể thấy rõ.

Hút thuốc xong, Hoắc Trường Uyên dùng giày da đập tắt rồi đi lên gác.

Lâm Uyển Bạch cũng quay về nằm lại lên giường, âm thầm đếm số trong lòng.

Màn hình di động sáng rực lên, có một tin nhắn được gửi tới.

Chúc ngủ ngon.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy mấy chữ này, cuối cùng mới nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ sâu.

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyển Bạch dậy muộn.

Khi cô vội vàng xuống dưới nhà, mới phát hiện chiếc ô tô trắng đã được lái đi. Cô không quá để ý, vội vã chạy về phía trạm xe buýt, sợ tới muộn sẽ bị trừ tiền.

Cuối cùng khi tới dưới tòa nhà văn phòng, Lâm Uyển Bạch còn không có sức mà thở dốc. Cô đi theo đoàn người vào trong. Ngủ một giấc tỉnh dậy, chỗ bị trẹo chân đã bớt sưng nề.

Vừa đi qua cánh cửa xoay, chuông di động vang lên, cô không dừng bước, cứ thế rút máy ra: "Alô, Cá nhỏ! Có chuyện gì vậy? Mình đang vội tới chỗ"

công..."

"Tiểu Bạch, cậu đọc tin tức hôm nay chưa?"

Ở đầu kia, ngữ khí của Tang Hiểu Du hiếm khi nghiêm túc như vậy.

Lâm Uyển Bạch không hiểu: "Tin tức gì?"

"Chưa thì thôi!" Nghe thấy vậy, Tang Hiểu Du có vẻ như thờ phào nhẹ nhõm, rồi lại tiếp tục nói với vẻ nặng nề: "Tiểu Bạch, nghe mình nói đây, tuyệt đối đừng đọc báo hay xem tin tức! Tuyệt đối không!"

Lâm Uyển Bạch chẳng hiểu mô tê gì, khi muốn gan hỏi xem rốt cuộc có chuyện gì, thì hình như trong điện thoại vọng vào tiếng kêu của Tang Hiểu Du. Loáng thoáng còn có giọng của Tần Tư Niên, sau đó thì cuộc gọi bị ngắt máy.

Cô nuốt nước bọt.

Lẽ nào tối qua bác sỹ Tần ở lại chỗ Cá nhỏ?

Không kịp suy nghĩ quá nhiều, Lâm Uyển Bạch nhét di động vào túi xách, vội bước vào chấm công.

Cuối cùng cũng không muộn, cô dựa vào ghế, ngẩng đầu, cảm thấy thật nguy hiểm, muốn lát nữa đi pha cốc cà phê cho tỉnh táo lại.

Liên tục có đồng nghiệp đi vào, trong đó có một người bước qua, nói bên ngoài có người tìm cô.

Lâm Uyển Bạch nghi hoặc, không hiểu mới sáng sớm ra đã ai tìm mình. Khi cô đi ra khỏi văn phòng, nhìn thấy Lâm Dao Dao khoác chiếc túi hàng hiệu đứng trước cửa thang máy, cô nhủ thầm: "Cô đến đây làm gì!"

"Đương nhiên là để tìm chị rồi!" Lâm Dao Dao vẫn rất ngạo nghễ.

"Tôi đang làm việc, rất bận." Nói xong Lâm Uyển Bạch quay người định bỏ đi.

Lâm Dao Dao vội bước chắn trước mặt cô, nét mặt hòa nhã hiếm thấy: "Yên tâm, tôi không làm mất nhiều thời gian của chị đâu, tôi đến để đưa cho chị chút đồ!"

Nói xong, Lâm Dao Dao bèn thò tay vào trong chiếc túi xách.

Lâm Uyển Bạch cảnh giác, vô thức lùi sau một bước.

Có điều, có vẻ không phải thứ gì nguy hiểm, Lâm Dao Dao chỉ lấy ra một tờ báo.

Cô đứng đó, bị cô ta nhét thẳng tờ báo vào lòng. Lâm Uyển Bạch giơ tay trong vô thức. Nhưng dù cô không muốn mở ra, Lâm Dao Dao cũng đã chuẩn bị sẵn, mở trước nội dung trọng điểm muốn chỉ cho cô.

Có vẻ như đó là một tin hot, được in chữ to, bôi đậm đen xì.

Sau khi đọc rõ dòng tít, Lâm Uyển Bạch đỏ cả người, dường như từng chút máu trong người đang từ từ lạnh đi.

"Chuyện liên hôn của hai nhà Hoắc, Lục cuối cùng cũng công khai, họ chuẩn bị cử hành một buổi lễ đính hôn long trọng..."

Có rất nhiều chữ quan trọng nhảy ra ngoài.

Nhà họ Hoắc, nhà họ Lục, long trọng, đính hôn...

Lâm Uyển Bạch cảm thấy như có từng đợt sấm vang dội sau lưng.

Có thứ gì nổ tung ngay sát bên tai cô, nổ tung trước mắt khiến cô choáng váng, hoa mắt chóng mặt.

"Nhìn rõ chưa hả?"

Lâm Dao Dao đắc ý, cô tình nói: "Nếu nhìn rõ rồi thì tôi có thể đi rồi! Tôi cũng rất hiếm thời gian, chiều nay còn phải cùng chị Sunny đi chọn lễ phục, mặc quần áo đi dự một dịp quan trọng như thế này đâu thể hời hợt!"

Nhìn thấy sắc mặt cô từ từ nhợt nhạt không chút huyết sắc, Lâm Dao Dao sung sướng vô cùng.

Không uống công mới sáng sớm ra, còn chưa kịp ăn sáng, cô ta muốn tận mắt nhìn thấy đáng về thảm hại kia mới cam tâm, bao nhiêu ganh ghét tích tụ bấy lâu bấy giờ cuối cùng cũng được trả thù thoải mái một chút.

Hất hất mái tóc, cô sung sướng quay ngoắt người rời đi...

Chương 171

Suốt cả một ngày tiếp theo, Lâm Uyển Bạch không biết mình đã trải qua như thế nào.

Đến tận khi hết giờ làm, phải có người đồng nghiệp bên cạnh nhắc nhở, cô mới ý thức được mình cần dọn đồ đạc. Xuống xe buýt, cô không lập tức đi về nhà ngay mà đi tới một siêu thị nhỏ gần đó. Tối nay không có tâm trạng nấu nướng gì, cô ăn nhanh một bữa trong một cửa hàng bên trong.

Khi đi ra, trên màn hình phát một bộ phim hoạt hình, có rất nhiều trẻ con đang quây lại xem.

Lâm Uyển Bạch cũng ngồi xuống một góc ghế, nội dung và nhạc nền rất vui nhộn. Tới phút cuối cùng, cô phát hiện nụ cười của mình cũng cứng đờ lại, còn sắc trời bên ngoài đã tối từ lúc nào.

Lâm Uyển Bạch đi tới dưới tòa nhà chung cư, phát hiện chiếc Land Rover trắng đang đỗ ở đó.

Hơi thở của cô khựng lại vài giây rồi cô mới lấy lại tinh thần đi vào trong. Khi cúi đầu, cô phát hiện tờ báo Lâm Dao Dao mang qua vẫn được cô vãn vào trong tay suốt.

Thật ra sau khi biết chuyện anh có vợ chưa cưới và đưa ra đề nghị chia tay, cô ít nhiều vẫn có tâm lý né tránh, chính là không muốn đợi tới ngày anh không cần mình nữa. Để tránh bản thân trở nên bi thảm hơn, cô đã còn bỏ anh trước.

Bây giờ sau khi đọc được tin đính hôn của họ, trong lòng Lâm Uyển Bạch cũng cảm thấy may mắn.

Đính hôn rồi, chứng tỏ tiếp theo đây họ sẽ kết hôn...

Lâm Uyển Bạch hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, tự nhủ với bản thân không được nghĩ nữa, vậy mà lại bất giác nắm chặt tờ báo hơn.

Cô như một con ốc sên, cuối cùng cũng bò lên được tới tầng cao nhất.

Lâm Uyển Bạch dừng chân lại, vì có mùi khói thuốc lá bay qua. Cô ngẩng đầu, trước cửa chống trộm của căn nhà đối diện, Hoắc Trường Uyên đứng đó, có vẻ như đang đợi cô. Anh chốc chốc lại nhìn xuống mặt đồng hồ đeo tay, bờ môi mỏng vẫn còn vương chút khói, bên chân có một vali hành lý.

Vali hành lý...

Lâm Uyển Bạch sững người.

Vậy là anh chuẩn bị tạm biệt cô rồi sao...

Nếu trước kia là lý do ống nước hỏng, vậy thì bây giờ chắc anh thật sự định chuyển đi?

Khi thấy cô nhìn qua, Hoắc Trường Uyên cũng đồng thời nhìn thấy tờ báo trong tay cô, lập tức nhíu mày.

Hoắc Trường Uyên buông thõng tay xuống, ngập ngừng hỏi: "Em đã đọc báo rồi?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Một nỗi đau giống như rỉ ra từ mái khiến cô dùng sức nắm chặt tay lại, rất ngăn ngui nhưng rất mãnh liệt.

Cô bước lên bậc thềm cuối cùng, đứng cùng một độ cao với anh.

"Em không có gì cần hỏi anh sao? Muốn nói với anh?" Hoắc Trường Uyên từ từ nhướn đuôi mày lên, đôi mắt hơi nheo lại dưới ánh đèn cảm ứng.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu rất chậm rãi.

Cảm nhận được tầm nhìn áp lực của anh, cô gắng sức, ngước mắt lên, phát âm có chút khó khăn: "Hoắc Trường Uyên, em chúc anh hạnh phúc."

"Chúc anh hạnh phúc?" Hoắc Trường Uyên lặp lại, ánh mắt lạnh đi trong khoảnh khắc.

Sau đó, anh cười khẩy hai tiếng: "Ha ha..."

Hoắc Trường Uyên thẳng thừng dùng tay đập tắt điều thuốc, rồi xách vali bên chân lên, đi tới trước mặt cô thì dừng lại. Ở một khoảng cách rất gần, gần tới mức con người đen lấy của anh còn soi rõ bóng cô, anh mấp máy môi, hơi thở vẫn đầy mùi thuốc lá.

"Uyển Uyên, em không hiểu anh cũng không sao."

Khi anh nói câu này, ánh mắt giống như một rừng cây đầy chướng khí, ngữ điệu gần như u ám.

Lâm Uyển Bạch còn chưa kịp hiểu rõ ý tứ của câu nói này, anh đã xách vali đi lướt qua cô.

Tiếng bước chân nhanh chóng biến mất, đèn cảm ứng cũng tắt ngấm.

Lâm Uyển Bạch thất thần rút chìa khóa ra, mở cửa đi vào nhà.

...

Liên tục ba ngày sau đó, ngày tháng dường như trở lại với vẻ tĩnh lặng như nước.

Mỗi ngày hết đi làm lại về nhà, quãng đường chỉ nổi đúng hai địa điểm, cánh cửa đối diện không mở ra thêm lần nào nữa, ô cửa sổ ở tầng trên cùng cũng không còn sáng lên, và chiếc xe Land Rover trắng cang không hề đỗ dưới nhà.

Buổi chiều thứ Sáu, Lâm Uyển Bạch và quản lý tới Hoắc Thị một chuyến.

Giống như hai lần trước, người chủ trì cuộc họp là quản lý bộ phận. Khi đi ra ngoài, cô thấy cánh cửa phòng tổng giám đốc đóng kín, giống như đã khóa lại, cũng không hề nhìn thấy bóng dáng Hoắc Trường Uyên, ngược lại Giang Phóng vẫn ở đó, nhưng dường như rất nhàn nhã.

Khi cô và quản lý đi vào trong thang máy, Giang Phóng cũng đi theo.

Vì là tầng trên cùng nên muốn đi xuống cũng mất một ít thời gian, trong không gian chật hẹp chỉ có ba con người.

"Trợ lý Giang!" Quản lý xoa tay, ngập ngừng muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn lên tiếng về thăm dò: "Có một tin tức nhỏ không biết có phải thật không? Nghe nói bây giờ Hoắc tổng không còn ở Hoắc Thị nữa mà tới công ty con ở Lâm Thành?"

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch ngỡ ngàng đứng sững tại chỗ.

Cô tròn mắt nhìn về phía Giang Phóng, không dám chớp mắt, căng thẳng nhìn chằm chằm miệng anh ấy, không thể tin đây là sự thật.

"Vâng!" Cuối cùng Giang Phóng gật đầu.

"Trợ lý Giang, anh nói thật sao?" Lâm Uyển Bạch khẽ kêu lên.

Giang Phóng gật đầu, hơi ngập ngừng giải thích: "Vâng, cô Lâm, Hoắc tổng đã không còn ở Hoắc Thị nữa. Là do đích thân chủ tịch Hoắc triệu tập Đại hội cổ đông và ra lệnh này!"

Từ tòa nhà lớn đi ra, bên ngoài gió thu mát rượi. Không biết có phải vì ánh nắng chan hòa hay không mà Lâm Uyển Bạch bỗng thấy choáng váng.

Trong mơ hồ, cô vẫn đang cố tiêu hóa chuyện này. Cô vô thức lục tìm ba chữ "Hoắc Trường Uyên" trong di động, khi gọi qua thì lại có giọng nữ hệ thống báo tắt máy. Cô ngẩng đầu nhìn mặt trời, bỗng cảm thấy rất mơ hồ, cũng rất hoảng loạn.

Đúng lúc này chuông di động vang lên, Hoắc Dung là người gọi tới.

"Rau cải trắng, cháu đang làm gì? Trưa nay đi ăn cơm không?"

Một loạt những nghi vấn trong lòng đang cần tìm đáp án, Lâm Uyển Bạch không buồn suy nghĩ, gật đầu: "Vâng! Cô ơi, cháu sẽ qua tìm cô!"

...

Tại nhà hàng, bên trong có rất nhiều nhân viên văn phòng.

Lâm Uyển Bạch đẩy cửa đi vào, nhanh chóng tìm thấy vị trí của Hoắc Dung, cô rào bước tiến tới.

"Mau qua đây!" Hoắc Dung cười tí mắt vẫy tay với cô, đưa thực đơn cho cô: "Cô vừa gọi hai suất cơm, rau cải trắng, cháu xem còn muốn ăn món gì không!"

"Cháu sao cũng được ạ!" Lâm Uyển Bạch lắc đầu biểu thị.

Hoắc Dung chống cằm, một tay giơ lên gọi phục vụ: "Vậy thì thêm một phần salad và một cốc nước cam đi!"

Lâm Uyên Bạch lại gạt đầu qua loa.

Vì là bữa chính nên tốc độ thức ăn lên khá nhanh.

"Đừng tưởng, đồ ăn ở đây ngon thật đấy!" Hoắc Dung tập trung vào ăn uống, cảm thán suốt: "Cô tưởng mấy cửa hàng cơm văn phòng này cực kỳ khó ăn chứ. Cháu không biết đâu, lúc ở nước ngoài cô suốt ngày ăn hamburger, chán muốn chết!"

"Dạ." Lâm Uyên Bạch cắn ống hút, bụng đầy tâm sự.

Cơm và thức ăn trước mặt cô không mấy động vào. Cô đợi mãi, đợi mãi, Hoắc Dung vẫn chưa có ý định lên tiếng.

Đến tận khi thanh toán xong rời khỏi nhà hàng, bà vẫn còn lằng nhằng với cô: "Rau cải trắng, cháu chắc cũng phải được nghỉ trưa khoảng tiếng rưỡi chứ nhỉ? Cô vừa tới, gần đây hình như có một trung tâm thương mại khá ổn. Lát nữa cháu đi dạo với cô được không? Từ ngày về nước, cô chẳng được đi mua sắm mấy, phải mua vài ba bộ quần áo thật đẹp..."

"Cô à, cháu nghe nói Hoắc Trường Uyên anh ấy..."

Cuối cùng Lâm Uyên Bạch cũng không nhịn được, chủ động cắt ngang.

Hoắc Dung chớp mắt: "Làm sao?"

"Anh ấy không còn ở Hoắc Thị nữa..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

"Ồ, chuyện này à!" Hoắc Dung làm ra vẻ bàng hoàng tinh ngộ, nhưng lại vòng vèo không nói, mà nhàn nhả đi về phía chiếc BMW ở bên đường.

Lên xe rồi, người tài xế đi với tốc độ vững chãi.

Hoắc Dung rút một chiếc gương nhỏ trong túi ra, hứng khởi soi. Khi liếc thấy cô sắp cắn nát đôi môi tới nơi, cuối cùng bà không nhịn được nữa, bật cười bỏ gương xuống: "Xem cháu sốt ruột kìa! Không chọc cháu nữa, cô kể hết!"

Lâm Uyên Bạch nghe thấy vậy, lập tức chăm chú nín thở.

"Trường Uyên đúng là không còn ở Hoắc Thị nữa." Hoắc Dung nghiêm mặt nói, không đùa giỡn nữa: "Anh trai cô, cũng tức là chủ tịch Hoắc, đã đích thân triệu tập Đại hội cổ đông, tạm thời cử nó sang công ty con ở Lâm Thành. Lâm Thành là một thành phố nhỏ kiểu đô thị loại ba loại bốn, công ty con cũng không lớn. Thật ra ngoài mặt nói là điều phối chức vụ, thực tế là bị cách chức."

"... Nhưng vì sao chứ?" Lâm Uyên Bạch nắm chặt tay lại.

"Rau cải trắng, cháu thật sự rất muốn biết?" Hoắc Dung nhướn mày.

"Đương nhiên ạ!" Lâm Uyên Bạch gạt đầu.

Hoắc Dung mỉm cười nhìn cô: "Vì cháu đấy."

"..." Lâm Uyên Bạch lập tức giật mình.

Vì cô?

Hoắc Dung gạt đầu, chứng thực sự không chắc chắn của cô, lên tiếng: "Nhà họ Hoắc và nhà họ Lục đã sớm đính ước với nhau. Vị hôn thê đó của nó lần này về nước chính là vì chuyện cưới xin của hai đứa! Tối hôm đó cô về nhà họ Hoắc, mẹ con họ Lục cũng ở đấy, bàn bạc lễ đính hôn. Sau đó Trường Uyên cũng bị gọi về. Nó từ chối, anh cô tức giận chết, thế nên mới hạ lệnh, coi như là trừng phạt nhỏ dành cho nó!"

Lâm Uyên Bạch loáng thoáng nhớ lại, có lẽ là buổi tối cô bị trọc chân.

Anh nhận điện thoại rồi vội vã rời đi, hơn nữa khi quay về còn đứng dưới nhà hút thuốc...

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Trường Uyên là đứa lớn lên trước mắt cô. Dù là lúc nhỏ bị đưa ra nước ngoài hay sau này tiếp quản Hoắc Thị, mỗi bước đi nó đều cố gắng làm tốt nhất, để đạt được yêu cầu của anh cô." Nói tới đây Hoắc Dung hơi ngừng lại, một lần nữa nhìn cô: "Đến tận bây giờ, đây là lần đầu tiên cô thấy nó ngang nhiên chống đối anh cô!"

"Anh ấy..." Lâm Uyên Bạch lẩm bẩm.

Mỗi một chữ vọng vào tai đều khiến lòng cô như bị lửa đốt.

Hoắc Dung cười dịu dàng nhìn cô, tốc độ nói chậm rãi: "Tính cách Trường Uyên khá lạnh lùng, nhiều lúc muốn làm gì cả cô cũng không đoán được. Nhưng xưa nay nó chỉ làm chứ không nói! Rau cải trắng, cô gái ngọc à, cháu thật sự không hiểu lòng nó sao?"

Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, một tầng uon ướt che mờ hai mắt.

Không đi dạo trung tâm mua sắm nào đó, người tài xế phía trước đã lái BMW tới dưới tòa nhà công ty.

Phanh xe lại, người tài xế chạy qua mở cửa xe. Cô không nhúc nhích, mà quay người nắm lấy tay Hoắc Dung: "Cô à, cô có thể đưa cháu đi tìm anh ấy không ạ?"

...

Hơn hai tiếng đồng hồ sau, Lâm Thành.

Chiếc BMW dừng lại, khi Lâm Uyên Bạch cùng Hoắc Dung bước xuống, họ ngẩng đầu nhìn tòa nhà trước mặt.

Cao ba mươi tầng, không thể so sánh với một Hoắc Thị vút tận trời mây. Cứ nghĩ đến chuyện anh đang ở một vị trí cao cao tại thượng như thế bị ném xuống một nơi bé nhỏ thế này, trong lòng cô lại như có một con sâu nhỏ đang gặm nhấm liên hồi, rất đau đớn.

Hoắc Dung đứng chống hông trước bàn lễ tân: "Gi, không gặp?"

"Xin lỗi ạ!" Cô nhân viên lễ tân lặp lại mệnh lệnh: "Hoắc tổng có dặn lại, đang họp, bất kỳ ai cũng không gặp."

"Thật là tức chết mất!" Hoắc Dung gọi điện thoại cho Hoắc Trường Uyên nhưng anh tắt máy suốt, bà tức giận đi vòng vòng tại chỗ: "Không gặp chứ gì? Mấy người đợi đó, tôi sẽ đi mua gói thuốc nổ làm banh cái tòa nhà nhỏ xíu này ra!"

"Cô à!" Lâm Uyên Bạch vội tiến tới.

Nhìn vẻ mặt khó xử của cô nhân viên, cô đành nói: "Người ta cũng chỉ làm tròn trách nhiệm thôi ạ. Hơn nữa còn hơn hai tiếng nữa là hết giờ làm rồi, hay là chúng ta cứ đợi đã rồi tính tiếp ạ?"

"Ừm, về khách sạn đã!" Cuối cùng Hoắc Dung gật đầu.

Khi ra khỏi tòa nhà, bà còn giơ chân đá bay chiếc thùng rác bên cạnh cửa, phát ra một tiếng động cực lớn, làm mọi người trong đại sảnh hoang mang nhìn qua.

Lâm Uyên Bạch lặng lẽ rút vai lại. Tính tình người nhà này quả thật y như đức...

Chẳng biết trời đã tối từ lúc nào, qua khe cửa cầu thang thoát hiểm, bên ngoài trăng đã lên.

Đây là một tòa chung cư, một tầng bốn hộ, có vẻ đều rất rộng. Lâm Uyên Bạch đang đứng ngay trước nơi ở hiện tại của Hoắc Trường Uyên. Sao cô chịu ở yên trong khách sạn, biết được thông tin từ chỗ Hoắc Dung, cô tới đây ngay.

Cô ôm gối, ngồi sụp ở đó.

Ánh đèn hắt xuống, cô như một con cún nhỏ ngồi đợi chủ nhân của mình.

"Ding!"

Tiếng thang máy đột ngột vang lên giòn tan.

Lâm Uyên Bạch gần như lập tức ngẩng đầu, tròn mắt nhìn chờ nhìn qua.

Khi cánh cửa ấy từ từ rộng mở, một bóng người cao lớn từ trong bước ra. Vẫn là bộ vest đen quen thuộc, khuôn mặt cương nghị nặng nề thêm vài phần dưới ánh đèn, đường khuôn cằm sắc lẹm.

Có vẻ phải tăng ca rất mệt mỏi, người ấy lấy tay day trán, nhíu mày rất sâu.

Lâm Uyên Bạch vừa nhìn đã thấy đau lòng.

Hoắc Trường Uyên dường như cũng phát hiện ra điều khác thường, cúi xuống liền thấy một bóng người ngồi co ro trước cửa. Bàn tay đang rút chìa khóa chốt khựng lại, anh nheo mắt nhìn qua, đáy mắt lóe lên một chút ngỡ ngàng.

Lâm Uyên Bạch ngồi xồm qua lâu, hai chân đã tê dại.

Nhưng cô vẫn cắn răng, chống tay lên tường, gượng đứng dậy. Tầm nhìn trước mắt bắt đầu mờ hồ, có điều khi lên tiếng, cổ họng cô đã nghẹn ngào: "Hoắc Trường Uyên, chúng ta quay lại với nhau được không?"

~Hết chương 171~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 172

Ánh mắt u tối ấy cứ thế theo sát lấy cô. Yết hầu của anh chợt trượt đi, có vẻ như vẫn không dám chắc chắn về những gì cô vừa nói.

"Em nói gì?"

Lâm Uyên Bạch nhìn anh không chớp mắt, cắn môi: "Em nói... chúng ta quay lại với nhau được không?"

Cô đã nói ra những lời muốn nói nhất từ tận đáy lòng.

Suốt dọc đường tới Lâm Thành, bao gồm cả khoảng thời gian chờ đợi, cô vẫn luôn nghĩ mãi một chuyện này, muốn được ở bên anh, muốn được ôm lấy anh.

Nhưng thấy anh cứ im lặng không nói gì, Lâm Uyên Bạch lại hơi bối rối, không dám tiến lên.

Hoắc Trường Uyên cứ thế nhìn cô trong chốc lát, không nói đồng ý, cũng không phản đối. Bờ môi mỏng của anh mím lại thành một đường thẳng. Có điều, anh rút nốt bộ chìa khóa đang rút dở ra, đi tới trước cánh cửa, vặn khóa mở cửa ngay trước mặt cô, rồi bước vào trong phòng.

Điều may mắn duy nhất là anh không hề đóng cửa lại.

Không có dép lê, cô đành đi chân đất vào trong. Hoắc Trường Uyên đã đi ra phòng khách, cởi áo khoác ngoài, bên trong là chiếc áo sơ mi trắng đã mặc cả ngày trời mà vẫn không có lấy một nếp nhăn. Cà vạt được giặt xuống, ném sang bên cạnh. Khi anh giơ tay lên xấn tay áo, một chút bắp tay lộ ra.

Lâm Uyên Bạch áp ứng nhìn anh, chủ động lên tiếng: "Hôm nay em mới nghe nói chuyện này..."

"Em và quản lý tới Hoắc Thị, nghe thấy anh ta hỏi trợ lý Giang có phải anh không còn ở Hoắc Thị nữa mà đã tới công ty con ở Lâm Thành rồi không. Trợ lý Giang nói bố anh đã đích thân triệu tập cuộc họp cổ đông để công bố lệnh, sau đó em lại hỏi cô, em..."

Cô áp ứng xoắn ngón tay, cũng không biết mình đang nói chuyện gì nữa.

Còn Hoắc Trường Uyên thì chỉ im lặng lắng nghe, không nói gì, biểu cảm trên khuôn mặt cũng không có gì thay đổi, mỗi bóng cast những đường nét trên khuôn mặt anh vẫn cứ trầm ổn và bình thản như thế.

"Tôi muốn nói cho cô biết, khi Trường Uyên chưa quen biết cô, nhà họ Hoắc đã định hôn ước này rồi, thế nên thật ra như vậy là không công bằng với Trường Uyên!"

"Anh ấy nói mình là bạn của cậu thế nên có thể yên tâm ở đây."

"Uyên Uyên, em không hiểu anh cũng không sao."

...

Rất nhiều âm thanh vang vọng bên tai lúc này.

Cửa Tần Tư Niên, cửa Tang Hiểu Du, bao gồm cả cửa anh, nhất là câu nói cuối cùng. Lâm Uyên Bạch nhớ tới ngữ điệu u ám của anh khi nói câu ấy, trong lòng như có một người nhỏ xíu đang rút cây roi ra quất cho cô từng roi một vậy.

"Hoắc Trường Uyên..."

Lâm Uyên Bạch khẽ gọi.

Khi anh đi qua bên cạnh mình, cô giơ tay níu lấy bàn tay lớn đang buông thõng bên cạnh của anh.

Đầu tiên là cái nắm tay rất nhẹ nhàng và dè dặt, sau đó là dùng sức siết chặt từng chút một. Cô khẽ lên tiếng, giọng đáng thương: "Hoắc Trường Uyên, anh... anh có còn cần em nữa không?"

Hoắc Trường Uyên cup mắt xuống, nhìn bàn tay được cô nắm.

Sau đó, anh giơ tay còn lại lên, cạy tay cô ra từng chút một, rồi sải bước đi về phía bình nước.

Lâm Uyên Bạch buông bàn tay trống rỗng xuống, khi nắm chặt lại chỉ còn không khí. Trái tim cô dường như cũng trống rỗng theo.

Cô biết anh đang giận, hôm đó anh xách vali hành lý đứng ở cửa đợi mình, cô đã đọc được tin tức đính hôn, hiểu nhầm rằng anh thật sự định chuyển đi, thế nên nói lời chúc phúc anh, anh khi đó nhất định rất thất vọng...

Lâm Uyển Bạch nhìn anh, trên đỉnh đầu anh là nguồn sáng ấm áp, nhưng chẳng thể làm ấm lên sự hờ hững trên gương mặt anh.

Bỗng nhiên cô nhớ lại, lúc chia tay anh từng hỏi cô có chắc chắn không?

Anh còn nói: Tốt nhất em hãy suy nghĩ cho kỹ, không phải lần nào anh cũng sẽ về với người cũ đâu.

Câu cuối cùng như gõ vào lòng cô, cô dần dần cảm thấy không còn chắc chắn liệu anh có còn muốn mình không...

Lâm Uyển Bạch cắn môi, sống mũi cay cay. Dưới sự im lặng và lạnh nhạt của anh, cô đành quay người đi ra phía cửa. Mỗi bước đi, bả vai cô lại nặng thêm một chút. Khi tay cô vừa chạm vào nắm đấm cửa, phía sau bất ngờ có tiếng bước chân mạnh mẽ vang lên.

Ngay sau đó, sống lưng bị ai từ phía sau giữ lại, cả người cô bị xoay qua.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, rơi vào đôi mắt sâu hút đó của Hoắc Trường Uyên, lúc này trong đó chỉ toàn sự giận dữ âm u. Cơ hàm của anh như sắp bung ra tới nơi, anh quát như tát nước vào mặt: "Lâm Uyển Bạch! Em tới xin nối lại tình cũ cơ mà! Từ bỏ nhanh vậy!"

"Em không..." Lâm Uyển Bạch ngăn người lắc đầu.

Cô không hề định từ bỏ, chỉ là thấy anh có vẻ rất không buồn đoái hoài tới mình, lại thấy nét mặt có phần mệt mỏi của anh. Cô vốn định để anh nghỉ ngơi sớm, ngày mai lại qua tìm anh...

Không ngờ anh lại đuổi theo...

Tầm mắt của Lâm Uyển Bạch mờ đi, nước mắt cuối cùng cũng rơi tí tách xuống, không thể kiểm soát, giọng cô nghẹn lại: "Hoắc Trường Uyên, vậy anh còn cần em không?"

Cô không dám chớp mắt, hơn nữa rất sợ, sợ phải nghe thấy một chữ "Không" từ anh.

Nếu như vậy, cô thật sự không biết nên làm thế nào...

Hoắc Trường Uyên trừng mắt nhìn cô, dường như chỉ hận không thể trừng cho cô chết thì thôi.

Ban nãy anh cố tình, rắp tâm. Ai bảo cô nói mấy lời chọc tức người đó, hơn nữa còn ba lần bốn lượt đá anh, cũng nên trừng phạt cô một chút, hành hạ cô một chút, để cô cũng nếm thử cảm giác chủ động quay đầu nhưng bị từ chối đó chứ!

Có điều nhìn thấy cô quay người rời đi, anh bỗng hoang mang, bước chân tự có ý thức của nó.

Nhất là lúc này khi nhìn thấy cô khóc, anh càng không đành lòng. Anh vươn tay, lấy bụng ngón tay lau mạnh nước mắt của cô đi, hậm hực nói: "Em nói chia tay, anh đã nói đồng ý đâu."

Lâm Uyển Bạch không nói được câu nào.

Sao lại có người đàn ông như vậy chứ?

Hoắc Trường Uyên...

Nước mắt càng chảy càng dữ, cô chạy về phía trước, nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy hông anh.

Hoắc Trường Uyên cứng đờ người ra, sau đó lại mạnh mẽ ôm cô, thu chặt cánh tay lại, mặc cho nước mắt cô thấm đẫm lồng ngực mình. Những giọt nước mắt mặn đờ đờ như chảy cả vào trái tim anh, khiến anh thật sự muốn thẳng thừng nuốt chửng cô vào bụng.

"Đau không?" Anh nghiêng răng.

"Rất đau..." Lâm Uyển Bạch thật thà gật đầu, bả vai như sắp rã rời tới nơi.

Hoắc Trường Uyên lại hung dữ nói: "Đau cho biết!"

Lâm Uyển Bạch đỏ ửng chớp mũi, không dám giận cũng không dám nói gì, cảm giác hạnh phúc mất đi trở về đang ngập tràn nơi lồng ngực.

"Bây giờ không chúc anh hạnh phúc nữa chứ?" Hoắc Trường Uyên hơi buông cô ra một chút, hừ lạnh.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu xuống, vừa thẹn vừa chột dạ.

Cô len lén liếc nhìn anh, rồi lẩm bẩm: "Em xin lỗi..."

"Em không nghe câu nói à? Nếu xin lỗi có tác dụng thì còn cần cảnh sát làm gì! Hoắc Trường Uyên không hề chấp nhận, ngữ khí và sắc mặt đều chẳng thân thiện gì.

"..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

Cô đành cúi gằm dựa sát vào lòng anh, lắng nghe những nhịp tim mạnh mẽ, nước mắt đã ngưng rồi lại tiếp tục chảy xuống.

"Uyển Uyển." Hoắc Trường Uyên bắt ngờ gọi.

Lâm Uyển Bạch như chú cún nhỏ ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh.

Xung hô thân mật này khiến cô lại muốn khóc, có điều cô chột giật mình vì chút lạnh lưng dâng lên nơi đáy mắt anh. Cô nghe anh nói, giọng đặng đặng sát khí: "Sau này em dám nói lời chia tay với anh, anh sẽ bóp chết em!"

Lâm Uyển Bạch run rẩy.

Biểu cảm của anh lúc này rất u ám, không giống đang đùa giỡn.

"Nghe rõ chưa!" Hoắc Trường Uyên quát.

Lâm Uyển Bạch dè dặt gật đầu: "... Nghe rõ rồi!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rất mãn nguyện, một lần nữa kéo cô vào lòng.

Ôm trong im lặng như thế một lúc, bỗng có tiếng bụng sôi réo vang lên.

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập xoa bụng, nghe thấy anh hỏi: "Em chưa ăn gì?"

"Chưa ạ..." Cô gật đầu.

Đang định nói thêm gì thì lại có tiếng "ọc ọc" khác, lần này là tới từ Hoắc Trường Uyên.

Thấy nét mặt anh thoáng qua chút ngượng ngập, Lâm Uyển Bạch cố nhịn cười: "Hoắc Trường Uyên, anh cũng chưa ăn?"

"Quá bận, đồ ăn ngoài thư ký gọi khó ăn chết đi được!" Hoắc Trường Uyên nhịu mày.

Lâm Uyển Bạch thấy xót, bèn ngẩng đầu nói: "Em nấu mỳ cho anh được không?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu, hơi buông cô ra một chút: "Tủ lạnh ở đây trống rỗng, chẳng có gì cả, anh xuống nhà mua đồ."

"Em đi mua cho!" Lâm Uyển Bạch muốn để anh nghỉ ngơi.

"Không sao, anh đi." Hoắc Trường Uyên giữ cô lại, liếc nhìn cô: "Em khăn trương đi rửa mặt sạch sẽ đi, xấu chết đi được."

"O..." Lâm Uyển Bạch xấu hổ.

Sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa vang lên, cô chạy vào trong nhà vệ sinh, nhìn thấy mình trong gương cô quả thật cũng hoảng hồn.

Mấy lọn tóc trước trán rối bù hết cả, sống mũi đỏ rực lên vì khóc, mí mắt sưng vù như hai quả hạch đào, cũng may cô không có thói quen trang điểm, nếu không đường kẻ mắt sẽ đen xì như mắt gấu trúc không chừng. Cô vội vàng vịn vòi nước ra rửa mặt.

Khi ra ngoài, cô cúi đầu nhìn đôi dép lê dưới chân, là của Hoắc Trường Uyên đưa cô trước khi anh đi.

Hơn mười phút sau, Hoắc Trường Uyên mua trứng gà và mỳ vắt về. Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn đón lấy rồi chạy vào bếp bắt đầu bận rộn.

Ăn tối xong, cả hai lần lượt đi tắm rửa.

Lâm Uyển Bạch sấy khô tóc rồi đi ra ngoài, vừa lật chăn lên đã bị anh kéo qua.

Đèn phòng ngủ đã được tắt hết, khi nụ hôn của Hoắc Trường Uyên rơi xuống, cô cũng nâng cằm lên chủ động phối hợp, hai tay vòng qua cổ anh.

Nụ hôn này cực kỳ dài.

Sau khi chia tay, ngoài làn hô hấp nhân tạo ngắn ngủi ở dưới quên, đã lâu lắm rồi họ không thân mật như vậy.

Đã là những người giao cả trái tim và cơ thể cho nhau, có rất nhiều động tác nhỏ bé đã đủ để khơi dậy sự rục rịch tận sâu trong trái tim, bầu không khí cũng tăng lên theo dòng máu sục sôi.

Lâm Uyển Bạch đến rất vội vàng, cô chỉ gọi điện thoại xin nghỉ với quản lý rồi cùng Hoắc Dung lái xe thẳng tới Lâm Thành nên chẳng mang theo quần áo nào thay giặt, ban nãy cả bộ bàn chải đánh răng cũng dùng chung với anh.

Trên người cô chỉ mặc độc áo tắm, rất dễ kéo tuột ra.

Vào lúc đã khó mà tách rời, Hoắc Trường Uyên lại đột ngột dừng lại, tựa trán mình vào trán cô, cọ cọ vào khóe miệng cô với hơi thở dồn dập.

Lâm Uyển Bạch cũng đang thờ dốt, cô hỏi với vẻ khó hiểu: "Hoắc Trường Uyên, sao vậy?"

"Không sao." Hoắc Trường Uyên nói một câu rồi lập tức lật người, nằm sang bên cạnh cô.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, thế này gọi là không sao?

Người cô bị Hoắc Trường Uyên kéo vào lòng, trong bóng tối chỉ thấy được đường khuôn cằm sắc bén của anh.

"Anh..."

Hoắc Trường Uyên rướn môi: "Anh gì cơ?"

Lâm Uyển Bạch lí nhí: "Sao anh không tiếp tục..."

"Tiếp tục chuyện gì?" Hoắc Trường Uyên vẫn hỏi.

"Anh biết rõ còn hỏi..." Cô đỏ bừng mặt.

Yết hầu của Hoắc Trường Uyên trượt lên trượt xuống trong bóng tối: "Chỉ muốn hôn em thôi, không định làm gì nữa."

"Vì sao..." Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Hoắc Trường Uyên bất ngờ hừ một tiếng, rồi cố tình nói giọng bức dọc: "Tránh sau này có người nói anh hẹn hò với cô ấy chỉ để tìm có tiếp tục quan hệ với cô ấy mà thôi!"

Lâm Uyển Bạch ngửi thấy mùi oán khí nồng nặc trong câu nói của anh, câu này cũng hơi quen quen.

"Có người" rõ ràng ám chỉ cô...

Người đàn ông này ghi thù vậy chứ!

Cô cắn môi, chạm vào vòng hông cường tráng của anh: "Thôi, Hoắc Trường Uyên..."

Lòng ngực Hoắc Trường Uyên phập phồng, hơi thở cũng nặng nề hơn một chút.

Lâm Uyển Bạch cũng đã cảm nhận được sự thay đổi của anh, nhưng vẫn bị anh ấn vào lòng, anh khàn giọng nói: "Ngủ nhanh!"

"..."

Suốt cả buổi tối, Hoắc Trường Uyên không hề có ý chạm vào cô.

...

Ngày hôm sau, Hoắc Trường Uyên dậy đánh răng rửa mặt từ sớm.

"Hôm nay là thứ Bảy, anh vẫn phải đi làm?" Lâm Uyển Bạch rất ngạc nhiên về chuyện này.

Hoắc Trường Uyên nhíu mày giải thích: "Việc của công ty con bên này còn rất nhiều thứ cần xử lý."

Lâm Uyển Bạch gật đầu, cũng dậy nấu bữa sáng cho anh, rồi tiễn anh đi làm.

Chập tối, tới lúc tan làm, cô bấm giờ đến tòa nhà văn phòng hôm qua.

"Tôi tìm Hoắc tổng của các cô..."

Rõ ràng khác với hôm qua, khi cô nói xong câu ấy, cô nhân viên lễ tân vội nói: "Cô Lâm, mời cô đi theo tôi!"

"Cảm ơn." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập đáp.

Thật ra tối qua cô có kể với Hoắc Trường Uyên rằng hôm qua bị nhân viên lễ tân chặn ở ngoài, khiến Hoắc Dung rời khỏi tòa nhà văn phòng trong tức

giận. Bây giờ xem ra anh đã có ý định từ trước.

Chỗ này không giống Hoắc Thị, không có thang máy chuyên dụng.

Cô nhân viên đưa cô vào tận thang máy mới cúi chào quay về.

Cũng là tầng cao nhất, Lâm Uyển Bạch bước ra là đã có một nữ thư ký tiến lên, tuổi tác không lớn lắm, có vẻ là một người mới tốt nghiệp đại học chưa lâu, trong ánh mắt ngoài sự nhiệt huyết dâng trào ra còn có chút tò mò với cô. Cô ấy dẫn cô đi về phía phòng làm việc của Hoắc Trường Uyên.

Sau khi gõ cửa và mở cửa ra, cô thư ký cúi đầu rồi đi, trước khi đi còn len lén nhìn cô mấy lần.

Hoắc Trường Uyên vắt áo vest ra sau lưng chiếc ghế cao, đang cúi đầu trước bàn làm việc, bên cạnh có một chồng tài liệu rất cao.

"Sao em lại tới đây?"

Anh dùng bút, nhìn thấy cô có vẻ rất ngạc nhiên.

Khuôn mặt Lâm Uyển Bạch có chút xấu hổ: "Em tới đón anh tan ca..."

Hoắc Trường Uyên đứng lên khỏi ghế, chú ý thấy hai chiếc túi đầy ắp trong tay cô, bên trên có dán dấu của một siêu thị nào đó.

"Em đi mua đồ rồi?"

"Ừm..."

Hoắc Trường Uyên nhận lấy hết, để cả lên sofa, rồi kéo cô qua: "Sao không đợi anh tan ca rồi cùng đi?"

"À..." Ánh mắt Lâm Uyển Bạch nhấp nháy, cô ấp úng nói gượng một câu: "Em cũng rảnh không có việc gì làm..."

Hoắc Trường Uyên đang cúi đầu đặt gói tựa sau lưng cô, không hề phát hiện ra.

"Chỗ này còn một chút tài liệu chưa phê duyệt xong, em ở đây đợi anh?"

"Vâng!" Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn gật đầu.

Hoắc Trường Uyên trở lại trước bàn làm việc, cả căn phòng trong giây lát chỉ còn lại tiếng bút máy sột soạt.

Lâm Uyển Bạch cũng không cảm thấy nhàm chán, cô rút di động ra nhưng chẳng chơi, hơn nữa là đang ngăn người, không biết nghĩ gì mà khẽ cắn môi, mặt ửng hồng.

"Uyển Uyển, qua đây!"

Bỗng nhiên cô nghe thấy anh nói vậy.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu lên, thấy anh đang nắm chặt cây bút máy hướng về phía mình, bất giác đứng lên: "Ồ..."

Cô vòng qua bàn làm việc, liền bị Hoắc Trường Uyên giữ chặt cổ tay. Anh kéo nhẹ, cô theo đà ngồi lên đùi anh.

Cô còn chưa lên tiếng, môi đã bị anh hôn nhẹ.

"Đây là phòng làm việc..." Lâm Uyển Bạch nhắc nhở.

Hoắc Trường Uyên im lặng nhướn mày, hơi nhúc nhích chân, chiếc ghế lưng cao được xoay lại. Anh giữ tay sau gáy cô, cúi đầu hôn mãnh liệt hơn.

Không còn chuyện chuồn chuồn đập nước, nụ hôn này rất sâu.

Chẳng biết cửa phòng làm việc đã bị đẩy ra từ lúc nào, cô thư ký kia đang há hốc miệng, con ngươi sắp rớt ra ngoài.

Lâm Uyển Bạch cũng phát giác được.

Cô đẩy Hoắc Trường Uyên còn đang rất nhập tâm ra, hai người đều quay đầu nhìn ra cửa.

"Chuyện gì!" Hoắc Trường Uyên nhíu mày.

Cô thư ký vẫn đang há miệng rất to: "Hoắc tổng, tôi chỉ đến nhắc anh đã hết giờ làm rồi ạ..."

"Biết rồi, ra ngoài!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng quát.

Cô thư ký vội gạt đầu rồi lại lắc đầu, giọng nói xen lẫn chút nức nở: "Hoắc tổng, ban này tôi không nhìn thấy gì cả!"

Nói xong, cô ấy quay đầu bỏ chạy.

Chỉ là suốt quá trình ấy, cô ấy vẫn quay đầu lên nhìn với vẻ không chắc chắn, trong ánh mắt như có sự vỡ mộng của một cô thiếu nữ.

Lâm Uyển Bạch xấu hổ không chịu được, nghĩ tới bóng dáng hoảng hốt bỏ chạy của cô thư ký, cô cảm thấy hình tượng cao cả khi mới tới công ty của anh đã sụp đổ trong phút chốc...

"Tiếp tục đi!"

Hoắc Trường Uyên nâng cằm lên.

Lâm Uyển Bạch còn lâu mới tiếp tục, cô né tránh bờ môi mỏng của anh: "Đừng đùa nữa, anh mau chóng làm việc cho xong đi..."

"Còn vài tài liệu nữa là duyệt xong rồi." Hoắc Trường Uyên giơ tay chỉ.

"Có phải rất mệt không?" Lâm Uyển Bạch nhìn thấy nếp nhăn trên khuôn mặt anh.

Hoắc Trường Uyên tựa ra sau lưng ghế, hai tay ôm lấy eo cô, ngón tay cọ cọ bên ngoài lớp áo: "Vừa tới đây, công ty còn rất nhiều nghiệp vụ phải làm quen ngay, công việc dĩ nhiên sẽ nhiều, chắc chắn sẽ cảm thấy mệt. Nhưng bây giờ thì không thấy mệt."

Lâm Uyển Bạch hiểu nguyên nhân là gì.

Cô hơi đỏ mặt, tầm nhìn bất giác trở nên bất định.

Khi vào phòng cô không quá chú ý, bây giờ quan sát tỉ mỉ ra mới phát hiện thật ra phòng làm việc của anh không quá lớn, hình như thậm chí còn chỉ ngang ngửa với phòng quản lý của cô, Lâm Uyển Bạch từng tới phòng anh ở Hoắc Thị.

Tuy rằng không quá tráng lệ, nhưng đâu đâu cũng toát lên sự xa hoa kín đáo.

Nghĩ tới chuyện một ông chủ tập đoàn lớn cao cao tại thượng như anh, bây giờ lại phải âm ức xuống một công ty con ở một đô thị loại 3, loại 4, đến cả bàn làm việc cũng chỉ là bàn gỗ bình thường, sự khác biệt quả thật cách biệt như trời và đất, càng nghĩ, lòng cô càng khó chịu.

Hoắc Trường Uyên xưa nay luôn là người nhạy cảm, trong chốc lát đã nhìn thấu lòng cô. Anh nhướn mày: "Sao vậy? Cảm thấy khi không còn là tổng giám đốc của Hoắc Thị nữa trở nên rất gượng gạo sao?"

"Dù không phải là tổng giám đốc của Hoắc Thị cũng chẳng nói lên được điều gì!" Lâm Uyển Bạch hiếm khi chân thành và nghiêm túc đến thế, khóe miệng còn rướn lên: "Cho dù bố anh bắt anh ở đây mãi mãi, Hoắc Trường Uyên, em tin rằng với năng lực của mình, dù ở đâu anh cũng sẽ có được một bầu trời riêng!"

Một người đàn ông như anh đã định sẵn không thể tầm thường.

Lâm Uyển Bạch luôn kiên định tin tưởng vào điều này.

Trong phòng làm việc chỉ còn hai người họ, giọng cô tuy không quá to nhưng rất rõ nét, chữ nào chữ nấy đều có một sự bảo vệ không chút giấu giếm. Dĩ nhiên Hoắc Trường Uyên cũng nghe rất rõ ràng. Anh rướn môi, vẫn cố tình muốn chọc cô.

"Lỡ như có một ngày, ngay cả chức tổng giám đốc của một công ty con bố cũng không để anh làm nữa thì sao?"

"Chẳng sao cả." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Giống như sợ anh không nghe thấy, cô vòng tay ra sau ôm lấy gáy anh, gần như không cần suy nghĩ: "Hoắc Trường Uyên, không sao cả! Em có thể nuôi anh!"

Hoắc Trường Uyên rõ ràng đã ngăn người.

Anh nuốt nước bọt, có tiếng cười khẽ bật ra: "Em muốn nuôi anh?"

"Phải, có thể em không kiếm được quá nhiều tiền..." Lâm Uyển Bạch hơi ngượng ngập, nhưng ngữ khí rất chân thành: "Nhưng em sẽ nỗ lực làm việc, còn có thể làm thêm! Trước khi quen anh, em cũng làm thêm ở Pub đó thôi, cũng dễ dàng! Ngày ngày chúng ta có thể đi chợ mua thức ăn, sau đó em sẽ về nấu cơm cho anh ăn, muốn ăn gì cũng được!"

Hoắc Trường Uyên không lên tiếng.

Lâm Uyển Bạch hơi căng thẳng, cô khẽ cắn môi: "Hoắc Trường Uyên, có phải anh không tin lời em nói không?"

Hoắc Trường Uyên lắc đầu, nhìn sâu vào mắt cô, cuối cùng nắm lấy tay cô, xòe lòng bàn tay ra, hôn lên, giọng khe khẽ: "Anh sống đến từng ngày tuổi,

chưa có ai nói với anh những lời như vậy."

Lâm Uyên Bạch há hốc miệng, còn muốn nói gì đó nhưng đã bị anh dùng nụ hôn bịt kín miệng.

Còn mãnh liệt hơn nhiều hai nụ hôn vừa rồi.

Sau khi kết thúc, đầu lưỡi cô cũng tê đi.

Hoắc Trường Uyên đứng dậy, kéo cô lên, đóng nắp bát máy lại và nắm lấy tay cô: "Việc còn lại ngày mai tính, chúng ta về nhà!"

...

Vừa vào cửa, Lâm Uyên Bạch đã chạy vào bếp.

Cô rửa sạch tay, quần tạp dề, bắt đầu bận rộn.

Đến siêu thị, cô đã mua vài miếng sườn bò tươi, sau khi dùng nước lạnh rửa qua một lần thì đun sôi bằng lửa to vừa, bỏ hành và gừng vào, thêm chút sữa tươi. Đến khi cô làm xong vài món nhắm khác thì nước xương cũng đã hầm xong, trong bếp toàn là mùi thơm.

Hoắc Trường Uyên cũng ngửi thấy mùi đi vào bếp, thấy cô đang dùng muôi khuấy khuấy, anh trêu chọc: "Muốn được ăn canh sườn bò của em thật không dễ dàng."

Lâm Uyên Bạch ngượng ngập, vội đẩy anh: "Anh đi rửa tay đi, sắp được ăn rồi!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên quay người đi ra ngoài.

Sau khi bày hết lên bàn ăn, hai người ngồi đối diện nhau. Dường như đã lâu lắm rồi họ không ăn một bữa cơm gia đình ấm cúng như vậy.

Lâm Uyên Bạch liên tục gấp thức ăn cho anh: "Hoắc Trường Uyên, anh ăn nhiều một chút!"

Cô luôn cảm thấy sau khi chia tay, anh dường như gầy rộc hẳn đi, nhất là bây giờ khi tới Lâm Thành. Cô muốn bồi bổ cho anh, trong đầu đã bắt đầu suy nghĩ tới việc ngày mai nên làm món gì cho anh ăn.

"Đề anh rửa bát cho." Hoắc Trường Uyên đề nghị sau khi ăn xong.

Lâm Uyên Bạch không từ chối, ánh mắt chột sáng lên: "Vậy em đi tắm trước..."

Khi tiếng nước trong bếp ngừng lại, tiếng bước chân cũng đồng thời vang lên.

Hoắc Trường Uyên quay đầu, nhìn thấy Lâm Uyên Bạch vừa tắm rửa xong, anh hơi nheo mắt lại, màu mắt tối dần, vì lúc này thứ cô đang mặc là một bộ quần áo ngủ bằng vải mỏng hoa văn báo vừa mỏng lại còn trong suốt. Anh chợt hiểu ra vì sao hôm nay cô không đợi mình đi siêu thị rồi.

"À... anh rửa xong rồi?" Lâm Uyên Bạch đỏ mặt ấp úng.

Hoắc Trường Uyên không trả lời mà hỏi ngược lại: "Sao lại ăn mặc thế này?"

Lâm Uyên Bạch cắn môi, đón ánh mắt anh: "Anh thích thế này mà phải không?"

"Ồ." Hoắc Trường Uyên đáp một tiếng mơ hồ.

Anh nuốt nước bọt nhưng không có bất kỳ động tác gì, mà vượt qua cô, đi về phía phòng tắm, cũng định đi tắm.

Vừa cởi được ai cúc áo sơ mi, sau lưng lại có tiếng bước chân vang lên, anh nhìn vào gương, cổ tình hỏi: "Sao vậy?"

"Em xả nước tắm cho anh..." Lâm Uyên Bạch mặt dày nói.

Trong phòng tắm, nước đã được chỉnh tới một nhiệt độ thích hợp.

Cô đỏ mặt đi ra, kiễng chân lên trước mặt anh: "Em coi giúp anh..."

Hoắc Trường Uyên không nói được, chỉ nhìn cô cười nửa đùa nửa thật, mặc cho cô vụng về phát huy.

Một nút, hai nút...

Toàn bộ cúc áo sơ mi được cởi hết, Lâm Uyên Bạch liều mạng ghé lên bờ môi mỏng của anh.

Đáy mắt Hoắc Trường Uyên nóng rực lên, anh cúi xuống nhìn cô như hổ đói nhìn mồi, nhưng hai tay vẫn buông thõng hai bên không nhúc nhích.

Thấy anh từ đầu đến cuối không có bất kỳ phản hồi và phản ứng nào, Lâm Uyển Bạch dần dần như bại trận. Vì chẳng giống những gì cô dự đoán, trước kia khi cô mặc kiểu quần áo này, anh gần như đã xé tan nó ra ngay tại chỗ rồi!

"Anh không thích thì thôi vậy..."

Cô ồ dột nói xong, cúi đầu vừa quay đi thì cả người bất ngờ bị bế bổng lên...

~Hết chương 172~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173

Hoắc Trường Uyên cũng không tắm rửa nữa mà sai bước đi thẳng ra khỏi phòng tắm, lao về phía chiếc giường lớn trong phòng ngủ.

Sau khi ngã lên giường, những nụ hôn long trời lở đất ập xuống, một khi bắt đầu là không thể dừng lại.

Hoắc Trường Uyên chống một tay lên trên đầu cô, kéo vai áo quai mảnh với hoa văn hình báo của cô xuống, nhưong mảy, trêu chọc cô với vẻ rất nghiêm túc: "Xin lỗi, anh không biết là em sốt sáng đến thế."

Lâm Uyển Bạch rất ngượng, mặt đỏ bừng, nhưng lại không tìm được lời nào để phản bác.

"Nếu em đã không nhận được, vậy thì anh đành miễn cưỡng."

Hoắc Trường Uyên lại nói thêm một câu như vậy, ngay sau đó, hơi thở nặng nề phủ kín tất cả.

Nhiệt độ trong phòng càng lúc càng cao. Đôi mắt sâu hút của anh trở nên nóng rực. Anh đang định vươn tay cởi toàn bộ chỗ hoa văn hình báo ấy xuống thì chuông di động đột ngột vang lên.

Hoắc Trường Uyên bỗng chốc nhíu mày, khựng lại: "Anh nhận điện thoại đã, có thể là công việc!"

Lâm Uyển Bạch gạt đầu, biết anh vừa tới công ty con bên Lâm Thành này chưa lâu, việc sẽ rất nhiều.

Cô xấu hổ nhìn anh đứng lên. Chiếc áo sơ mi đã được cởi ra, nửa người trên rắn chắc được ánh sáng trực tiếp miêu tả, từng múi cơ bắp khiến người ta máu nóng phun trào, đôi chân vững chãi cũng toát ra một sức hấp dẫn trí mạng.

Nghĩ tới tất cả những điều ấy đều thuộc về mình, trái tim cô đập dữ dội không thể tả.

Sau khi Hoắc Trường Uyên rút di động ra nghe, đầu kia dường như không nói được mấy câu đã vội vàng ngắt máy.

Nhìn thấy anh quay lại với khuôn mặt nhăn nhó hơn, Lâm Uyển Bạch vội quan tâm hỏi: "Sao vậy?"

"Là cô anh!" Hoắc Trường Uyên đen xì mặt lại.

"Hả?" Lâm Uyển Bạch nghe xong ngẩn người, hoàn toàn không ngờ đến: "Cô có chuyện gì sao?"

Mặt Hoắc Trường Uyên càng sa sầm hơn: "Không sao, nói là một cuộc điện thoại quá rối!"

"..." Lâm Uyển Bạch cầm nín.

Nhưng đúng là rất giống với phong cách của Hoắc Dung...

Gần như anh vừa về giường, chuông điện thoại lại réo rất.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn số điện thoại hiển thị, khóe môi giật giật, bực dọc tắt tiếng di động, rồi tiện tay ném đi.

Sau đó, anh nhào lên như hổ đói, tiếp tục chuyện ban nãy, hôn lên mắt và khóe miệng cô: "Uyển Uyển, nhớ anh không?"

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập không trả lời, chỉ rút ra một chiếc hộp nhỏ đưa cho anh.

Lần này nhiệt độ trong phòng nâng lên tới điểm cao nhất.

Đứng vào lúc Hoắc Trường Uyên đang xé bao cao su ra, bỗng nhiên một tiếng gõ cửa đình tai nhức óc vang lên.

"Rầm rầm rầm!"

Cả hai người đều đứng hình.

Nói là gõ cửa cho sang trọng, thực chất là đập cửa, đến mức cửa kính trong nhà cũng rung lên theo.

Lâm Uyển Bạch vẫn đang vòng tay qua bờ vai dài rộng của anh, liếm môi: "Hoắc Trường Uyên, bên ngoài có người..."

Đĩ nhiên Hoắc Trường Uyên nghe thấy, anh cũng đang nhú mồm nhìn ra cửa chính. Chỉ là anh không hiểu, nửa đêm nửa hôm ai còn đến, không giống như đi động có thể tắt máy, đập cửa hoàn toàn không thể tăng lờ.

"Hoắc tổng, mở cửa cho cô!"

"Đừng giả vờ không nghe thấy gì! Cô biết cháu đang ở trong nhà, hơn nữa có cả Rau cải trắng, cô đã nhìn thấy xe của cháu dưới nhà rồi! Khẩn trương mở cửa cho cô, còn tiếp tục đập cửa, hàng xóm sẽ phàn nàn đấy!"

Một giọng nữ cao vút rất có khí chất vọng vào nhà qua cánh cửa chống trộm.

Lâm Uyển Bạch nhanh chóng nghe ra: "Hình như là cô..."

Hoắc Trường Uyên không thể bức dọc hơn nhưng cũng lại không thể trút ra ngoài. Bên ngoài Hoắc Dung vẫn đang thúc giục: "Còn không mở cửa, cô sẽ gọi cho quản lý tòa nhà tìm người phá cửa đấy!"

"Đến đây!" Hoắc Trường Uyên nghiêng rằng.

Cuối cùng bên ngoài mới tạm dừng.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy một nơi nào đó của anh đã không thể miêu tả, đành nói: "À, em ra mở cửa..."

Hoắc Trường Uyên gật đầu, gượng gạo đi vào phòng tắm dội nước lạnh.

Không kịp thời gian thay quần áo, bên ngoài Hoắc Dung có thể gõ cửa tiếp bất cứ lúc nào. Cô nhìn quanh một lượt, túm đại chiếc áo tắm bên gối khoác vào người, vừa thất đại ở eo vừa chạy ra phía cửa.

Cánh cửa chống trộm bật mở, Hoắc Dung quả nhiên đang giơ tay định gõ.

"Cô..." Lâm Uyển Bạch kêu to.

Hoắc Dung nhướn mày coi như trả lời, xách túi đi thẳng vào trong, hất giày cao gót ra để lại cửa, còn không quên cảm rầm cô: "Rau cải trắng, cháu cũng thật vô tâm, không chút đạo đức! Quên mất ai đã vượt đường xá xa xôi đưa cháu tới đây à?"

Lâm Uyển Bạch bị nói, rất ngại ngần.

Tối qua sau khi cô tới chỗ Hoắc Trường Uyên cũng chưa gọi điện báo với Hoắc Dung một tiếng. Cả ngày hôm nay cũng vậy, kể ra thì đúng là cô có chút vong ân bội nghĩa.

"Mãi không chịu mở cửa, hai đứa đang hí húi làm gì trong này hả?" Hoắc Dung nhướn cao đôi mày thanh mảnh.

Lâm Uyển Bạch ngượng ngập ấp úng: "Không, có hí húi gì đâu ạ..."

"Không?" Hoắc Dung tiếp tục hỏi.

"Cháu chỉ vừa tắm xong..." Lâm Uyển Bạch nhìn lơ đãng đi chỗ khác, không giấu được sự chột dạ trong lòng.

"Nửa đêm nửa hôm không đi ngủ, cô chạy tới chỗ cháu làm gì?"

Vào lúc cô sắp không ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Dung được nữa thì Hoắc Trường Uyên từ phòng ngủ đi ra.

Vừa nhìn đã thấy là vừa dội nước xong, mấy lọn tóc ngắn ngắn còn ướt nguyên. Nhưng quần áo thì rất chỉnh tề, chiếc áo sơ mi lúc trước được cô cời ra giờ đã được anh mặc lại lên người, hai tay anh đút cả vào túi chiếc quần áo, cả người toát ra một bầu không khí lạnh lẽo.

"Ai bảo cháu dám ngắt điện thoại của cô!" Hoắc Dung đứng khoanh tay rồi chỉ vào mặt đồng hồ: "Hơn nữa, mới có mấy giờ hả, tám rưỡi theo chuẩn giờ Bắc Kinh rồi! Hoắc tổng à, cháu có còn là thanh niên không, hãy có chút cuộc sống về đêm đi được không?"

"Cô à, cô tới rồi cuộc có chuyện gì?" Biểu cảm của Hoắc Trường Uyên có phần bức bối.

"Không có việc gì cô không được đến à? Cô đói, còn chưa ăn đây này!" Hoắc Dung đứng hoàng ngời xuống sofa như đĩa bàn của mình, rồi bỏ lộ ba la: "Đồ ăn của khách sạn quá chán. Cái thành phố Lâm Thành chán đời này, tài xế đưa cô đi lòng vòng cả người mà không tìm được thứ gì cô ưng mắt! Rau cải trắng, cháu nấu cho cô ít đi!"

Lâm Uyển Bạch đang đi rót cốc nước mang qua, nghe thấy vậy liền ngừng lên gạt đầu.

Cô cúi xuống, còn Hoắc Dung ngồi dưới sofa, góc độ vừa đẹp để nhìn thấy bên trong cổ áo cô có mấy hoa văn hình báo đáng ngờ.

Dù sao cũng là người từng trải, Hoắc Dung lập tức hiểu ra mọi chuyện, đáy mắt lấp lánh một nụ cười gian xảo.

"Đợi chút!"

Lâm Uyển Bạch quay đầu về khó hiểu: "Dạ, cô, sao thế ạ..."

"Rau cải trắng, đai áo tắm của cháu tuột kia..." Hoắc Dung bắt ngờ nói.

Khi Lâm Uyển Bạch ý thức được chuyện gì thì đã không còn kịp nữa.

Hoắc Dung vươn tay ra, rõ ràng có ý thất lại giúp cô nhưng thực tế là cời ra. Chiếc áo tắm rộng mở, lộ ra bộ đồ ngủ bên trong, lớp vải sa tanh mỏng với họa tiết da báo kích thích thần kinh, một bên vai còn bị Hoắc Trường Uyên kéo xuống...

Hoắc Dung tròn tròn mắt, kêu lên khoa trương: "Ô! Áo ngủ gì đây, khẩu vị nặng quá vậy!"

"Cháu..." Mặt Lâm Uyển Bạch nóng không tả được.

Cô vội quăn lại khăn tắm, ngượng tới mức ngón chân co quắp lại.

"Rau cải trắng, không nhận ra đây, bản chất của cháu cũng biến thái lắm chứ!" Hoắc Dung nhìn cô nửa đùa nửa thật rồi gạt đầu về tinh nghịch: "Chẳng trách, thì ra cháu với Trường Uyên là cùng một loại người. Hai đứa các cháu đúng là nòi nào úp vung nấy nên mới ưng nhau!"

~Hết chương 173~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 174

"..." Cái tính từ này!

Lâm Uyển Bạch nhìn về phía Hoắc Trường Uyên với vẻ cầu cứu, phát hiện mặt anh cũng hơi đỏ.

Cô cắn môi, đành lí nhí nói nhanh một câu: "Cô à, cháu đi làm đồ ăn cho cô!"

Khi cô chạy vào trong bếp, Hoắc Trường Uyên nói thầm một câu bên tai cô: "Không được nấu nỳ cho cô nữa đâu đấy, làm cái khác!"

Lâm Uyển Bạch vốn định làm nỳ để đối phó vì khá nhanh. Nhưng anh đã lời như vậy thì cô đành bận rộn làm món khác. Ban ngày cô đi siêu thị đã mua không ít thức ăn, buổi tối mới dùng một phần nhỏ, còn thừa rất nhiều.

Trước khi nấu nướng cô vào thay chiếc áo tắm ra, nếu không chắc ngượng chết với Hoắc Dung.

Khoảng hơn hai mươi phút sau, Lâm Uyển Bạch bê hai món ăn nóng hổi đặt lên bàn ăn, lại làm thêm một bát com rang trứng thơm phức. Hoắc Dung đã sớm không kìm được lòng, rào bước từ sofa chạy qua, liên tục khen thơm.

Hoắc Trường Uyên cũng đi theo, liếc nhìn hai món ăn trên bàn, khi nhìn thấy com rang trứng thì nhũn mày lại.

Anh đi tới bên cạnh cô, tỏ vẻ không vui: "Em chưa bao giờ làm com rang trứng cho anh!"

Biểu cảm đó giống hệt một cậu nhóc có tính chiếm hữu cực mạnh.

"Ngày mai em làm cho anh..." Lâm Uyển Bạch đành nói.

Tiếp theo chính là thời gian dùng bữa của Hoắc Dung. Không biết là vô tình hay cố ý, bà ăn với tốc độ rất chậm, giống như đang thưởng thức món ăn vậy. Mỗi món đều phải gắp vào miệng, nhai thật kỹ rồi mới nuốt xuống.

Rõ ràng chỉ có một người và hai món ăn mà bà ăn mất tròn một tiếng đồng hồ.

Lâm Uyển Bạch tay chống cằm, sắp ngủ gật tới nơi.

Chẳng biết Hoắc Trường Uyên đã đánh mất lưôm đến lần thứ mấy, cuối cùng Hoắc Dung cũng chịu buông đũa: "Cô ăn xong rồi!"

"Đa, cô ăn xong rồi ạ?" Lâm Uyển Bạch vội mở mắt ra.

"Ừm, vất vả cho cháu rồi, rau cái trắng!" Hoắc Dung gật gù.

Lâm Uyển Bạch lắc đầu, mang bát đũa vào trong bếp. Hoắc Dung lấy khăn ăn lau miệng, cũng ngáp ngủ vài cái.

"Mười giờ không tám phút rồi đấy cô." Hoắc Trường Uyên miệng ngậm điều thuốc, cất giọng trầm trầm nhắc nhở.

"Muộn vậy rồi sao?" Hoắc Dung để lộ biểu cảm kinh ngạc, còn cố tình quay đầu nhìn đồng hồ, trầm ngâm giây lát rồi nói: "Cô cảm thấy khách sạn ở Lâm Thành này cũng chẳng thoải mái lắm. Rau cái trắng, hay là tối nay cô ngủ với hai đứa..."

"Dạ..." Lâm Uyển Bạch lại bắt đầu áp ứng.

Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện đã bày ra bộ mặt lạnh lùng vô cảm.

Hoắc Dung thấy cũng hòm hòm rồi, nên dừng lại, sợ còn tiếp tục đùa giỡn thằng cháu mình sẽ nhịn hống mất!

"Đùa thôi!" Bà cười phá lên, đứng dậy xách túi đi ra phía cửa: "Cô về khách sạn đây, không được phép ngắt máy của cô nữa đấy! Ngày mai cho hai đứa thời gian, trưa cô lại qua!"

Cánh cửa chống trộm được đóng lại, thế giới dường như trở nên yên ắng hơn.

Lâm Uyển Bạch thở hắt ra một hơi, quay người lại, lập tức bị Hoắc Trường Uyên đang đứng phía sau vác lên vai.

Cô không giãy giụa, để mặc cho anh đi vào phòng ngủ.

Lần này họ chẳng buồn bật đèn nữa. Khi cô được thả xuống giường, hai tay vẫn còn vòng qua cổ anh. Cô cúi đầu nhìn bộ quần áo trên người, cắn môi hỏi: "Hoắc Trường Uyên, có cần em thay lại bộ kia không?"

"Em cảm thấy có cần lãng phí thời gian nữa không?"

Trong lúc hỏi ngược lại, Hoắc Trường Uyên cũng đồng thời kéo tay cô xuống dưới.

Từng đầu ngón tay của cô như phải bỏng, cô liên tục lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên xé một chiếc bao cao su khác ra, nghiêng răng nói: "Cho dù là ông trời tới kiểm, anh cũng không thể dừng nữa!"

Tuy rằng không có ánh đèn, nhưng lại có ánh trăng hắt vào. Lúc này đôi mắt của anh vẫn nhìn được rõ ràng.

Một chút chăm chú, một chút sa sầm.

Còn lại chỉ toàn là dục vọng muốn tước đoạt.

Giữa sự thân mật, Hoắc Trường Uyên khàn giọng gọi bên tai cô.

"Uyển Uyển..."

Lâm Uyển Bạch nghẹn ngào một tiếng, từ trái tim đến cơ thể đều mềm nhũn.

...

Ngày hôm sau, Hoắc Trường Uyên chỉ làm việc buổi sáng.

Mười hai giờ trưa, Hoắc Dung quả nhiên xuất hiện, nói là vẫn muốn ăn cơm cô nấu. Hoắc Trường Uyên không đồng ý, cương quyết dẫn họ ra ngoài ăn.

Trời đã vào đông, lẩu là món ăn được yêu thích nhất. Họ gọi không ít, mỗi người đều đầy ắp một nồi nhỏ.

Hoắc Dung uống một hớp nước ngô, rồi quan tâm nhìn cháu mình: "Cháu ở bên phía Lâm Thành này có quen không?"

"Vẫn ổn ạ." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

"Trường Uyên, tiếp theo đây cháu có dự định gì?"

"Dạ?"

Hoắc Dung thấy vậy, không khỏi nhíu mày: "Lẽ nào cháu định ở mãi cái nơi nghèo nàn này?"

Hoắc Trường Uyên là đứa cháu bà nuôi từ nhỏ tới lớn, sinh ra đã mất mẹ, bố lại dồn hết nỗi đau mất vợ lên đầu nó. Thế nên, khi ấy bà bất chấp cái nhìn của mọi người, một người con gái chưa chồng nhưng đi đâu cũng dẫn nó theo, hoàn toàn coi như con mình đứt ruột đẻ ra.

Tuy rằng bà cảm thấy việc nó từ chối chuyện đính hôn là rất đần ông nhưng đồng thời cũng rất xót xa. Dẫu sao thì nó sinh ra đã là một cậu chủ quyền quý, chuyện gì cũng làm tốt nhất, xuất sắc nhất, đã quen sống ở nơi cao quý, bây giờ lại phải thiết thòi làm việc trong một công ty con như thế này...

Lâm Uyển Bạch cũng có cảm nhận tương tự, bất giác nhìn anh.

"Nếu không thì sao ạ." Hoắc Trường Uyên lại tỏ thái độ bàng quan.

"Bố cháu cả đời tính vẫn thối hoắc như vậy, nói một là không nói hai, ghét nhất là người khác ngỗ ngược trái ý. Còn cháu lại ngang nhiên đứng ngay hòng súng, e rằng nhất thời anh ấy không thể nguôi giận..." Hoắc Dung thở dài, ngẫm nghĩ rồi ngừng đầu hỏi: "Hay là cháu tới Hữu Dung của cô?"

Hoắc Trường Uyên nghe xong, nhướn mày buông đũa xuống.

"Cô à, cháu không định sống nương tựa người già."

Hoắc Dung đang định chửi mắng mấy câu thì nghe thấy anh bất ngờ liếc sang bên cạnh nói một câu: "Uyển Uyển nói cô ấy nuôi cháu, cháu sống dựa vào vợ."

Một màn "cẩu lương" không kịp đề phòng.

Hoắc Dung đột ngột cảm thấy chân tay ngứa ngáy. Đây là chỗ công cộng, không thể tùy tiện dùng vũ lực. Bà túm lấy mớ rau thơm bên cạnh, ném vào nôi lẩu của anh.

"Ấy!" Lâm Uyển Bạch nhìn thấy cơ miệng Hoắc Trường Uyên giật đùng đùng.

Hoắc Dung rút khăn giấy ra lau miệng, hừ một tiếng: "Dám bày trò khoe khoang tình cảm trước mặt cô à!"

"..." Lâm Uyển Bạch không dám nói nhiều thêm.

Một tiếng sau, ăn xong lẩu họ đi ra khỏi nhà hàng.

Hai cô cháu Hoắc Dung và Hoắc Trường Uyên đi phía trước, Lâm Uyển Bạch lặng lẽ theo sau, nghe cuộc nói chuyện của họ mà mặt càng lúc càng cúi gằm, má đỏ rần.

Sự tình bắt nguồn từ lúc thanh toán, Hoắc Dung nhắc nhở cô chuyện hôm nay họ phải quay về Băng Thành, cô mới nhớ ra ngày mai đã là thứ Hai rồi, hơn nữa cũng không thể cứ xin nghỉ phép mãi, bây giờ vấn đề họ đang thảo luận là...

"Hai tiếng nữa, cô và Rau cải trắng bắt buộc phải trên đường về Băng Thành rồi!"

"Hai tiếng?"

Hoắc Dung đắc ý: "Ừ hử!"

"Hai tiếng thì đủ làm cái gì!" Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt mày, suýt chửi thề.

"Cùng lắm chỉ được thêm ba mươi phút nữa thôi!" Hoắc Dung khó xử nói: "Không thể nhiều hơn!"

Trước khi lên xe, bà vẫy tay với Lâm Uyển Bạch đứng sau, liếc mắt nhìn thẳng cháu dục vọng chưa được thỏa mãn rồi lại nhìn cô gái khờ khạo kia, bấu má cô: "Ngốc ạ, đừng cho nó ăn một lần là no ngay!"

"..." Ráng đỏ trên má Lâm Uyển Bạch như lan ra tận vành tai...

~Hết chương 174~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175

Thứ hai, một tuần làm việc bắt đầu.

Lâm Uyển Bạch cầm một bó hoa hồng to tướng kiêu diễm bung nở, hương thơm phảng phất bên mũi khiến cô bước đi cũng ngây ngất.

Cô vào trong thang máy, quay người lại, hai người đứng bên đều nhường một chút chỗ cho cô. Tới khi bước vào văn phòng, quả nhiên, gần như thu hút mọi ánh mắt. Cô ngượng ngập muốn vùi đầu xuống bó hoa luôn cho rồi.

Sáng nay cô vừa bước vào tòa nhà thì có nhân viên chuyển phát nhanh đi tới, nhét bó hoa vào trong lòng báo cô ký tên.

Lâm Uyển Bạch vừa quẹt thẻ xong, không còn cách nào khác, đành ôm bó hoa đi lên tầng.

"Woa, đẹp quá..."

"Tất cả đều là hoa hồng đỏ, mùi hương quá nồng nàn!"

Các nữ đồng nghiệp đều vây xung quanh, cảm thán liên tục.

Giữa một loạt những câu gạn hỏi của mọi người, tiếng chuông di động đã cứu cô thoát khỏi bẽ khổ. Cô chạy bước nhỏ vào trong nhà vệ sinh.

Gần như vừa đóng cánh cửa lại cô đã lập tức bất máy. Ở đầu kia là chất giọng trầm của Hoắc Trường Uyên: "Nhận được hoa rồi sao?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch cắn môi như cô gái nhỏ, e thẹn nói: "Thật sự rất đẹp!"

Nhớ lại hồi họ mới xác nhận quan hệ, anh cũng giống như hôm nay tặng cho cô một bó hoa hồng to như vậy. Không ngờ sau khi họ chia tay rồi quay lại, anh vẫn làm y như thế, giống như khoảng thời gian chia tay ngắn ngủi kia không hề tồn tại.

Ở đầu kia, Hoắc Trường Uyên cười khẽ mấy tiếng.

Sau đó không ai nói thêm câu gì, nhất thời chỉ còn lại tiếng thờ của cả hai.

Lâm Uyển Bạch chỉ nắm chặt di động, cảm thấy bao ngọt ngào trong lòng như sắp tràn hết ra ngoài.

"Nhớ em thì phải làm sao?"

Hoắc Trường Uyên như đang thờ dài, bất ngờ nói.

Trái tim Lâm Uyển Bạch cũng run rẩy theo. Cô còn chưa kịp bình tĩnh lại đã nghe anh nói một câu: "Hay là bây giờ em qua đây đi!"

"Em đang đi làm mà..." Lâm Uyển Bạch vội nhắc nhở.

"Nhưng anh nhớ em! Muốn hôn em, muốn ôm em!" Hoắc Trường Uyên lên án như một đứa trẻ con.

"Trời, Hoắc Trường Uyên, anh đừng như vậy!" Lâm Uyển Bạch mặt mũi đỏ bừng vì những lời thẳng đuột của anh, ôm lấy tim, sắp không thể chịu nổi: "Lâm Thành cũng không quá xa Băng Thành, tới cuối tuần được nghỉ, em có thể qua tìm anh rồi..."

Thấy bên kia không có tiếng động, hình như cũng đã được cô an ủi ít nhiều.

Nhìn xuống đồng hồ, Lâm Uyển Bạch hỏi vói về thăm dò: "Em còn phải đi làm... cúp máy trước nhé?"

"Không được!"

Lâm Uyển Bạch không dám động dây nữa. Cô đợi thêm vài giây rồi nhìn màn hình, quả nhiên cô bị anh cúp máy trước.

Cô lắc đầu, không biết nên khóc hay cười.

Người đàn ông này...

Tối qua khi ra khỏi quán lẩu, hai cô cháu họ mặc cả được lên hai tiếng rượu, cô liền cùng Hoắc Trường Uyên trở về căn hộ. Gần như vừa vào cửa cô đã chẳng rảnh rang, mãi vẫn không thể xuống giường, đến tận khi Hoắc Dung phải bấm còi gần nổ ô tô, Hoắc Trường Uyên mới miễn cưỡng buông tha cô...

Nghĩ tới hành vi phóng đảng của anh, gương mặt Lâm Uyển Bạch càng đỏ rần lên.

Khi trở lại chỗ ngồi, người đã tán đi không ít. Người đồng nghiệp ngồi ngay cạnh cô xưa nay không bao giờ bỏ qua cơ hội tám chuyện. Lúc này cô ấy đang vẩn vơ tẩn thiếp nhỏ trong bó hoa, cũng đã nhìn ra ba chữ "Hoắc Trường Uyên", không khỏi tỏ ra kỳ lạ: "Tiểu Bạch, lần trước cô nói cô và bạn trai đã chia tay rồi mà?"

"À, chúng tôi lại quay về rồi..." Lâm Uyển Bạch xấu hổ đáp.

"Thật ngược! Một lần nữa chỉ còn mình tôi FA!" Người đồng nghiệp bỗng nhiên ném tấm thiệp đi, tru lên một tiếng rồi bỏ trở về bàn.

Giờ nghỉ trưa vừa kết thúc, các bộ phận đều thông báo họp.

Giờ này tổ chức họp gấp lại huy động toàn bộ lực lượng thế này khiến Lâm Uyển Bạch cảm thấy rất kỳ lạ. Chưa bao giờ trải qua tình huống thế này bao giờ, nhất là khi nghe các đồng nghiệp thì thầm to nhỏ bàn luận về chuyện thu mua.

Cô tò mò hỏi người ngồi bên cạnh: "Công ty của chúng ta bị mua lại sao?"

"Hình như là đúng đấy!" Người đồng nghiệp rất bà tám gật đầu: "Nghe nói còn là một doanh nghiệp nước ngoài, quy mô không nhỏ! Vì hình như phải tiến hành kín đáo, thế nên không có động thái gì quá to tát. Tôi nhớ xem nào, hình như là công ty tên Hữu Dung gì đó..."

Lâm Uyển Bạch nhú mày, cảm thấy cái tên này rất quen tai, hình như đã nghe ở đâu rồi.

Còn chưa kịp nghĩ quá nhiều, quản lý đã bắt đầu thúc giục họ đi về phía phòng họp.

Cuộc họp kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ. Tin vĩa hè bao giờ cũng chuẩn, nội dung cuộc họp quả thật liên quan đến việc mua lại. Chỉ khác đây là thông báo chính thức. Bây giờ công ty họ đã được công ty nước ngoài kia thu mua và sáp nhập rồi, không có bất kỳ sự thay đổi nhân sự nào mà sẽ trở thành công ty trực thuộc ở trong nước.

Vì đối phương là doanh nghiệp đã lên sàn giao dịch nên việc sáp nhập hoàn toàn là một chuyện tốt.

Có điều tác phong như mưa như gió kiểu này quả thực khiến người ta trở tay không kịp. Tuy rằng công ty ban đầu không lớn, nhưng cũng có hai ba trăm người, chớp mắt đã đổi chủ, Lâm Uyển Bạch cảm thấy sự đời đúng là xoay vần nhanh chóng.

Cuộc họp kết thúc, ai cũng về vị trí làm việc của mình, lãnh đạo mới sẽ lập tức qua thăm một lượt.

"Này, Tiểu Bạch, tôi nghe nói chủ mới của chúng ta là nữ đấy!"

"Là nữ?" Lâm Uyển Bạch ngạc nhiên.

"Phải! Một nữ doanh nhân, nữ cường nhân! Lợi hại thật!"

Nghe vậy, Lâm Uyển Bạch cũng hết sức bất ngờ, bất giác trở nên mong chờ được gặp mặt bà chủ mới.

Có điều nửa tiếng đồng hồ sau, khi cô nhìn thấy một Hoắc Dung đi giữa cả đám người rầm rầm rộ kéo vào, mặc đồ công sở, đi giày cao gót, trên cổ đeo sợi dây chuyền màu lục bích, cô quả thực rớt hàm.

Cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng nhớ ra.

Chẳng trách cô cảm thấy quen tai, buổi trưa hôm qua lúc ăn lẩu, Hoắc Dung còn hỏi Hoắc Trường Uyên có muốn tới Hữu Dung không...

Bước chân của đoàn người thoăn thoắt, mới đó đã vào tới phòng làm việc. Tất cả mọi người đồng loạt đứng lên, cô hoàn hồn lại, cũng vội đứng lên.

Hoắc Dung phát biểu một loạt những lời rất "lãnh đạo", sau đó tiếng vỗ tay vang lên.

Khi quay người đi ngang qua phía cô, bà hơi dừng bước lại.

Lâm Uyển Bạch sững người trong giây lát.

Vì biểu cảm trên khuôn mặt Hoắc Dung rất nghiêm nghị, dù nhìn ai thì ánh mắt cũng rất hà khắc, khác hẳn với vẻ nhưong mảy tươi cười hay nháy mắt bình thường, cũng khác với sự nghiêm nghị ngày bắt cóc cô lên sân thượng dạo nọ, ngược lại tạo cho người ta cảm giác giống ông Hoắc...

Người quản lý rào bước đi tới, đẩy cô một cái từ phía sau, nhú mày: "Tiểu Lâm, còn ngây ra đó làm gì! Mau chào hỏi!"

"À... Chào Dung tổng!" Cô vội cúi đầu.

"Ừm." Hoắc Dung nghiêm nghị đáp lại.

Bà lạnh nhạt thu ánh mắt về, đi thẳng tới bộ phận tiếp theo.

Chập tối tan ca, Lâm Uyển Bạch cũng giống như các đồng nghiệp khác, vẫn chưa hoàn hồn được sau màn đổi chủ.

Cô ôm bó hoa to tướng cũng không tiện ngồi xe buýt, thế nên đi qua đường tìm chỗ để bắt xe. Mãi cô vẫn chưa thành công bắt được chiếc xe nào, đang do dự không biết có nên đổi qua ngồi tàu điện ngầm không thì bỗng nhiên có một chiếc BMW màu đen dừng bên cạnh.

Cửa sau được mở ra, Hoắc Dung đang ngồi vắt vẻo.

Lâm Uyên Bạch bò lên xe, dè dặt đặt bó hoa sang bên cạnh.

Liếc thấy gương mặt nghiêm lại của Hoắc Dung, cô ngồi ngay ngắn, căng thẳng chào: "... Dung tổng!"

Vừa chào xong, cô lập tức bị véo má...

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176

"Au..."

Lâm Uyên Bạch kêu khẽ lên một tiếng, nhìn thấy Hoắc Dung đang nhướn đôi mày thanh mảnh giáo huấn mình: "Không biết lớn nhỏ! Dám không gọi cô là cô?"

Đầu tiên cô ngậy ra, thấy đôi phượng đã trở lại bình thường, cô lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Dạ, cô..." Lâm Uyên Bạch vội chữa lại.

Cô day day tay vào chỗ vừa bị véo, đau quá!

Hoắc Dung đã sớm chú ý thấy bó hoa hồng to đùng cô ôm, ánh mắt nheo lại sắc bén: "Bó hoa này là tên tiểu khốn kiếp nào tặng?"

"Là Hoắc Trường Uyên ạ..." Mặt Lâm Uyên Bạch vạch đen rơi đầy.

"Vậy còn được!" Biểu cảm trên mặt Hoắc Dung thay đổi trong phút chốc, bà mỉm cười lấy một bông ra đưa lên mũi ngửi, vừa ngửi vừa nói: "Rau cải trắng! Giờ cháu đã là nhân viên dưới quyền cô rồi, do cô quản lý! Mọi hành vi cử chỉ của cháu cô đều sẽ nắm rõ trong lòng bàn tay, cháu mà dám giấu Trường Uyên trêu hoa ghẹo nguyệt thì... Hừ hừ!"

"Cháu không đâu..." Lâm Uyên Bạch khóc dờ mếu dờ lắc đầu.

Hoắc Dung cũng không chọc cô nữa. Nghĩ tới dáng vẻ ngốc nghếch lúc trước của cô, bà buồn cười không chịu được, bèn dặn dò: "Sau này khi không có người ngoài thì cứ gọi cô là cô như mọi khi. Còn khi có nhân viên khác trong công ty chúng ta thì hãy gọi cô là Dung tổng, biết chưa?"

Nghe bà nói tới "công ty chúng ta", Lâm Uyên Bạch bất giác hỏi với vẻ khó hiểu: "Cô à, sao cô lại thu mua công ty của chúng cháu?"

"Rất muốn biết?" Hoắc Dung nhướn mày.

"Vâng!" Lâm Uyên Bạch gật đầu ngay.

"Bí mật thương mại!" Hoắc Dung lại nhún vai.

Lâm Uyên Bạch: "..."

Hoắc Dung nghĩ ra chuyện gì bèn bỏ bó hoa xuống: "Đúng rồi, rau cải trắng, chuyện cô mua lại công ty của cháu không cần nói với Trường Uyên!"

"... Vì sao ạ?" Lâm Uyên Bạch không hiểu.

"Lẽ nào chuyện gì cháu cũng phải báo cáo với nó? Không thể có chút riêng tư sao?" Hoắc Dung nhìn vẻ mặt bứt rứt của cô, bực dọc cảm râm: "Nhìn cái dáng vẻ vô dụng của cháu kia! Bảo cháu không nói thì không nói, tới lúc đó cô sẽ để nó biết thôi! Rau cải trắng, cháu mà tự tiện lên lút nói với nó, cô sẽ chiến giòn luôn!"

Nghe được câu uy hiếp cuối cùng, Lâm Uyên Bạch gật đầu lia lịa: "Vâng..."

Vừa mới thẳng thắn nói với Hoắc Trường Uyên có thể nuôi anh, chớp mắt đã mất việc thì vậy quá mất mặt rồi!

Lời của lãnh đạo chính là thánh chỉ, thế nên cô không dám không đồng ý. Có điều khi nhìn về phía Hoắc Dung, nhìn thấy nụ cười xấu xa ẩn hiện bên khóe môi bà, cô lại nghi hoặc rồi. Không biết rốt cuộc lần này bà định làm gì đây...

...

Hôm sau cô vẫn đi làm bình thường.

Vì không có biến động nhân sự nên mọi công việc vẫn được phân công về các bộ phận như trước.

Lâm Uyên Bạch vừa đi photo tài liệu xong trở về chỗ thì nhìn thấy Hoắc Dung đi thẳng qua: "Tiểu Lâm đến rồi?"

"Dung tông!" Cô vội đứng lên.

"Ừm." Trên khuôn mặt Hoắc Dung không có nhiều biểu cảm dư thừa, bà nói rất công thức: "Đi cùng tôi một chuyến!"

Lâm Uyên Bạch nhìn trái ngó phải rồi vội bỏ đồ đạc trong tay xuống, rào bước đi theo.

Hoắc Dung gọi cô vào văn phòng nói là công việc, một dự án hợp tác với một công ty khác thành phố, muốn dẫn cô đi công tác, cụ thể là đi đâu thì không nói, chỉ bảo cô giải quyết các công việc trước mắt, sau đó họ sẽ lập tức xuất phát, còn bảo cô tiện đường về nhà lấy mấy bộ quần áo, bởi vì có thể sẽ phải đi vài ba ngày.

Khi chiếc BMW đen lao vút trên đường cao tốc, cuối cùng Lâm Uyên Bạch cũng biết họ sẽ đi đâu.

Ngồi quan trên gương mặt cô nhăn tít lại. Cô nhìn sang Hoắc Dung bên cạnh, ngập ngừng đến lần thứ hai thì lên tiếng hỏi: "Cô à, chuyện chúng ta đang trên đường đến Lâm Thành... cũng không nói với Hoắc Trường Uyên sao?"

Lần công tác này không chỉ là Hoắc Dung và cô mà còn có một thư ký, nhưng mùng cách âm phía trước đã được hạ xuống nên Lâm Uyên Bạch mới yên tâm xưng hô.

Cái gọi là dự án hợp tác đầu tư cũng không phải là suy nghĩ nảy sinh nhất thời. Lần trước khi Hoắc Dung từ Lâm Thành trở về, cô có nghe thấy hai cô cháu họ bàn bạc qua. Hoắc Dung nói là có một khoản đầu tư nước ngoài, nói là muốn suy nghĩ hợp tác với Hoắc Trường Uyên và công ty con ở Lâm Thành, hơn nữa chắc chắn là việc công ra việc công, không có chuyện đi cửa sau.

Chỉ có điều không ai ngờ, Hoắc Dung lại mua công ty của cô, biến cô thành nhân viên, đi công tác cùng bà...

Tối qua trước khi đi ngủ nói chuyện điện thoại với Hoắc Trường Uyên, cô làm theo lời Hoắc Dung nói, một câu cũng không nhắc đến chuyện thu mua.

"Không nói!" Hoắc Dung đáp thẳng thừng.

"Nhưng mà..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

"Sao nhiều nhưng mà quá vậy!" Hoắc Dung ngắt lời cô, nhàn nhã chỉnh lại vạt váy.

Lâm Uyên Bạch đành cụp mắt xuống. Di động trong túi xách rung lên, cô rút ra, lập tức hoảng: "Là Hoắc Trường Uyên..."

"Nhận đi!" Hoắc Dung nhướn mày, rướn môi cười: "Nhưng đừng nói chúng ta đang ở trên xe, đừng mong mơ màng qua cửa, cô theo dõi cháu đấy!"

Trong không gian khoang xe có hạn, Lâm Uyên Bạch cũng không thể né tránh, ngập ngừng một lúc cô vẫn bắt máy.

"... Alo?"

Có vẻ như đã đợi lâu, Hoắc Trường Uyên trầm giọng: "Sao mãi mới bắt máy vậy?"

"Em để im lặng, vừa nghe thấy..." Lâm Uyên Bạch ấp úng.

"Em đang đi làm?"

"Vâng, đang đi làm..."

Lâm Uyên Bạch nói dối trong tuyệt vọng. Liếc nhìn về mặt nửa đùa nửa thật của Hoắc Dung ở bên cạnh, cô gần như sụp đổ.

Đầu kia Hoắc Trường Uyên hơi ngừng lại rồi lên tiếng: "Hôm nay mới là thứ Ba, còn ba ngày nữa!"

"Ừm, có nhắn nhin một chút, sắp qua rồi..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

"Tối thứ Sáu em qua luôn đi!" Hoắc Trường Uyên nói: "Đừng ngồi taxi, anh không yên tâm, đi tàu cao tốc! Tối lúc đó anh ra bến xe đón em!"

Lâm Uyên Bạch sắp không cầm vững điện thoại nữa. Cô nhìn cảnh vật lướt nhanh bên ngoài cửa sổ, chưa đầy hai tiếng nữa thôi cô sẽ tới Lâm Thành, vậy mà cô lại chẳng thể nói gì, chỉ có thể mở to mắt nói dối...

"Sao không nói gì?" Hoắc Trường Uyên không vui.

"Ồ được..." Cô đành lên tiếng.

Đầu kia Hoắc Trường Uyên còn tiếp tục nói gì nữa, cô có phần không gánh đỡ nổi, di động bỗng bị ai đó giật mất.

Lâm Uyển Bạch tròn tròn mắt, nhìn Hoắc Dung ấn nút tắt máy, đồng thời tắt máy.

"Cô..." Cô há hốc miệng.

"Không sao! Cứ coi như hết pin sập nguồn!" Hoắc Dung ném trả lại cô.

Lâm Uyển Bạch: "..."

Cô lại một lần nữa nhìn ra ngoài cửa xe, khoảng cách dường như lại giảm bớt không ít. Cô cảm thấy áy náy vô cùng, thậm chí không dám tưởng tượng, nếu lát nữa Hoắc Trường Uyên biết mình cùng Hoắc Dung đến mà không báo trước...

Hai tiếng trôi qua rất nhanh, sau khi chiếc BMW đi vào trong trung tâm thành phố, nó dừng lại trước một tòa nhà văn phòng nào đó.

Trước khi xuống xe, Hoắc Dung nháy mắt cười trêu chọc cô: "Rau cải trắng, cháu tin không, lát nữa biểu cảm của Trường Uyên nhất định rất đặc sắc!"

Lâm Uyển Bạch chỉ biết cắn môi.

Sau khi vào trong, có người đã đợi sẵn từ trước, đưa thẳng họ lên tầng trên cùng.

Cánh cửa phòng họp được đẩy ra, Lâm Uyển Bạch cúi đầu đi vào sau cùng, giống như muốn gắng hết sức giảm sự tồn tại của mình xuống mức thấp nhất.

Bên trong đã có không ít người đang ngồi. Hoắc Trường Uyên ngồi ở vị trí Chủ tịch của bàn, khi nhìn thấy Hoắc Dung đi vào thì không mấy kinh ngạc. Anh đứng lên ra đón, có điều ánh mắt xa xôi sau khi liếc về phía cô thì chợt sững sờ.

Lâm Uyển Bạch nín thở nhìn sắc mặt anh.

Ừm, quả nhiên rất đặc sắc...

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177

Đôi đồng tử của Hoắc Trường Uyên thậm chí co rút hẳn lại, giống như đang chắc chắn điều mình nhìn thấy có phải là thật không.

Có điều khi bước tới gần, anh đã nhanh chóng khôi phục lại cảm xúc.

Dù sao trong phòng họp vẫn còn các nhân viên ở các bộ phận khác của công ty đang nhìn, Hoắc Trường Uyên vẫn giữ một phong phạm lãnh đạo nghiêm nghị, bờ môi hơi rướn lên, gờ tay ra mang tính tượng trưng: "Dung tổng!"

"Hoắc tổng, thành thật xin lỗi, để anh đợi lâu rồi!" Hoắc Dung nhướn mày nắm tay, tiện thể mỉm cười nghiêng người qua, giới thiệu: "Hai vị đây lần lượt là thư ký Lý và cô Lâm ở phòng phát triển thị trường của công ty chúng tôi."

Thư ký Lý lập tức tiến lên, bắt tay với Hoắc Trường Uyên.

Tiếp theo, khi tới lượt Lâm Uyển Bạch, trên khuôn mặt Hoắc Trường Uyên không có bất kỳ sự khác thường nào. Chỉ có điều khi rút tay về, khóe môi anh hơi mỉm lại.

Đau quá...

Lâm Uyển Bạch giấu tay ra sau lưng, cảm giác từng khớp xương đều bị anh bóp vỡ vụn.

Thật đáng sợ!

Trên bàn họp còn những vị trí được để lại cho riêng họ. Cô ngồi chung với Hoắc Dung và thư ký Lý, lần lượt ngồi xuống. Sau màn giới thiệu ngắn gọn, cánh cửa chớp được khép vào, màn chiếu trên tường sáng lên, buổi họp chính thức bắt đầu.

Hoắc Trường Uyên vẫn mặc nguyên bộ vest đen, cà vạt thắt chín chu gọn gàng, tay xoay xoay cây bút máy, bên cạnh có tách cà phê nhưng anh không uống mấy.

Lâm Uyển Bạch từng họp với anh mấy lần, biết rõ dáng vẻ của anh lúc làm việc, nghiêm túc cỡ nào, cẩn thận cỡ nào. Có điều hôm nay hình như anh liên tục mất tập trung, đôi mắt thâm sâu ấy từ đầu đến cuối nheo lại, chốc chốc lại liếc về phía cô.

Mỗi cái liếc, trái tim cô lại chột dạ thêm một nhịp.

Khi đến lượt anh phát biểu, anh lại nắm chặt bút máy không nhúc nhích, giữ nguyên tư thế đó. Dần dần, mọi người đều bày ra vẻ mặt khó hiểu nghi hoặc.

"Khụ!" Hoắc Dung ho một tiếng nhắc nhở.

Bấy giờ Hoắc Trường Uyên mới nghiêm mặt lại, cũng nắm hồ tay thành nắm đấm đặt bên miệng ho khẽ, nghiêng đầu nhìn về phía màn chiếu, rướn môi về nghiêm túc.

Trong lúc anh cất giọng trầm phát biểu về dự án hợp tác, Lâm Uyển Bạch đỏ mặt cúi gằm, cũng may không ai nhìn cô.

Sau cuộc họp hơn hai tiếng đồng hồ, vì là dự án hợp tác đầu tư nên phải đi khảo sát thực địa. Tới chập tối, dĩ nhiên còn có một bữa cơm thân mật. Trong căn phòng VIP người ngồi kín, phục vụ đang bê đồ ăn lên.

Khi Lâm Uyển Bạch đi vào, Hoắc Trường Uyên đã ngồi ở đó, bên cạnh còn hai ghế trống.

Cô do dự bước qua, nghĩ bụng chắc là cũng sẽ không có ai chú ý đâu nhỉ?

Cô đang chuẩn bị kéo ghế ngồi xuống bên cạnh anh thì có người rào bước nhanh hơn cô. Hoắc Dung ngồi phịch xuống, nháy nháy mắt với cô. Cô sững người, đành kéo chiếc ghế còn lại ra, còn mặt Hoắc Trường Uyên thì đen xì lại.

Suốt cả bữa cơm, Hoắc Dung đều cười tươi rói, ngồi giữa hai người họ.

"Nào, các vị!" Hoắc Dung đặt đĩa xuống, đứng dậy: "Rất vinh hạnh được hợp tác với quý công ty, cũng rất cảm ơn thịnh tình của chủ nhà. Thế nên ly đầu tiên này tôi mời, coi như mời tất cả mọi người, cũng chúc cho dự án của chúng ta có thể tiến hành thuận lợi!"

"Sao có thể để Dung tổng mời chứ, nên để chúng tôi thể hiện sự hoan nghênh bà đến đây!"

Hoắc Trường Uyên cũng mỉm cười, ngữ khí lại đầy ý tứ: "Giám đốc Vương nói đúng lắm, vô cùng hoan nghênh!"

Trong lúc đó, mọi người trong bàn đều cầm rượu đứng lên.

Lâm Uyển Bạch cũng vội vàng bê cốc rượu trắng đứng lên. Người phục vụ rót đầy, lúc chạm ly có chút rượu sánh ra ngoài, cô ngửi thấy mùi kích thích mũi đó là hơi ngậy ngất rồi.

Hoắc Dung đã bị ánh nhìn sắc như kiếm của Hoắc Trường Uyên phóng qua xuyên thấu.

Vào lúc cô chuẩn bị uống ly rượu, bà vội đưa tay ra, nói dối mặt không đổi sắc: "Tiểu Lâm, cháu dị ứng với cồn, lấy trà thay rượu đi! Cháu lại là con gái, không ai trách cứ cháu đâu!"

"À vâng!" Lâm Uyển Bạch ngăn người đáp lại.

Cô đặt ly rượu xuống, cầm tách trà bên cạnh lên, lẳng lặng uống hết quá nửa cốc.

Sau khi cạn ly xong ngồi xuống, Hoắc Trường Uyên bất ngờ đứng lên nói: "Xin lỗi, tôi ra ngoài nghe điện thoại!"

Mọi người đều gật đầu, tiếng cười nói vẫn râm ran. Bóng dáng cao lớn đó đã đi ra tới tận cửa.

"Còn không mau đi theo?" Hoắc Dung đá đá cô dưới gầm bàn.

Lâm Uyển Bạch đỏ mặt tía tai đứng dậy, ngượng ngập nói một câu: "Tôi xin phép đi vệ sinh..."

Ra khỏi phòng, cô nhìn trái ngó phải trên hành lang một hồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng Hoắc Trường Uyên, rõ ràng anh cầm di động đi ra ngoài, vậy mà bây giờ biệt tăm biệt tích.

Cô vội có đi vệ sinh để ra ngoài, bây giờ cũng không thể quay về ngay, nên đành đi về phía nhà vệ sinh. Dọc đường đi, cô cũng không chạm mặt anh, chỉ gặp người phục vụ.

Hai nhà vệ sinh nam nữ lần lượt ở hai bên trái phải.

Lâm Uyển Bạch vừa đi tới gần thì từ trong nhà vệ sinh có một cánh tay rắn chắc thò ra.

Cô kêu khẽ lên một tiếng, lập tức bị kéo tuột vào trong. Lưng cô chạm lên cánh cửa, sau đó cô nghe thấy tiếng khóa trái cửa.

Cô hoang mang ngẩng lên, quả nhiên là gương mặt Hoắc Trường Uyên hạ thấp xuống. Ngũ quan góc cạnh rõ ràng ép sát cô, ngay cả mí mắt anh dường như cô cũng có thể chạm vào. Ban nãy có lẽ anh đã hút thuốc, giờ vẫn còn mùi.

"Lâm Uyển Bạch, em to gan thật! Dám lừa anh!"

Hoắc Trường Uyên chống tay lên đầu cô, cơ hàm như sắp bung ra.

Lâm Uyển Bạch co người lại, dè dặt biểu thị: "Em không cố ý đâu..."

"Em còn dám nói!" Hoắc Trường Uyên hằn học trừng mắt với cô: "Vì sao không nói sớm cho anh biết cô anh đã mua lại công ty của em? Cả sáng nay nữa, anh gọi điện cho em, em có phải đang trên đường đến Lâm Thành rồi không?"

Bây giờ anh đã biết Hoắc Dung thu mua công ty của cô, cố tình tiến hành kín đáo là để tránh tai mắt thị phi, hơn nữa e rằng không phải ý đồ nhất thời là dự tính từ trước. Bằng không lần trước rồi đi bà đã chẳng đưa ra dự án hợp tác đầu tư này. Trọng điểm là cô là người biết sự tình mà không hề nói cho anh, còn giấu giếm anh!

Chẳng trách lúc sáng anh gọi cô cứ ấp a ấp úng, cuối cùng còn tắt máy!

Lúc đó anh thật sự nghĩ chỉ là hết pin sập nguồn, không suy nghĩ nhiều. Đến tận khi nhìn thấy cô cùng Hoắc Dung đi vào phòng họp, anh mới cảm giác họ đã liên kết lại lừa anh, thật là tức chết!

Lâm Uyển Bạch đánh vô tội lập lại: "Em thật sự không cố ý đâu..."

"Không cố ý?" Hoắc Trường Uyên hừ lạnh.

"Ừm ừm!" Lâm Uyển Bạch gật đầu lia lịa, sợ anh không tin mình, cô đành bán đứng Hoắc Dung một cách không nghĩa khí, thẳng thắn mong được anh khoan hồng: "Là cô bảo em không nói, cô bảo em mà dám nói cho anh biết, cô chiên em lên như cá chiên giòn!"

"Em nghe lời cô vậy sao?" Hoắc Trường Uyên nghiêng răng kèn kẹt.

Lâm Uyển Bạch lí nhí: "Giờ cô là sếp của em mà..."

Hoắc Trường Uyên trừng mắt với cô, giống như bị chọc tức, trán anh nổi đầy gân xanh.

Lâm Uyển Bạch hơi sợ hãi, lại càng chột dạ, bèn gơ tay nín vạt áo vest của anh, chủ động thừa nhận lỗi lầm: "Em xin lỗi mà..."

~Hết chương 177~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178

Hoắc Trường Uyên xị mặt không nói gì, vẫn neho mắt lại, bờ môi mím chặt thành một đường thẳng.

"Hoắc Trường Uyên, lẽ nào gặp em mà anh không vui?"

Lâm Uyển Bạch buông bàn tay nín áo vest của anh xuống, sau đó cúi đầu, hạ thấp vai, giọng nói càng lúc càng lí nhí: "Nếu anh không vui lát nữa ăn cơm xong em quay về Băng Thành là được rồi..."

Nói rồi, cô thật sự cúi xuống, định chui ra ngoài qua nách anh.

"Quay lại!" Hoắc Trường Uyên khẽ quát.

Đương nhiên anh sẽ không để cô đi, chỉ vươn tay xách cô lên như xách một con gà nhỏ, một lần nữa cố định cô trong phạm vi của mình. Anh cười khẩy một tiếng, hơi sắc bén: "Lấy lùi làm tiến, học ai vậy?"

"..." Ánh mắt Lâm Uyển Bạch né tránh.

"Có phải cô dạy em không?" Hoắc Trường Uyên neho mắt lại.

Lâm Uyên Bạch ngẩn người, không nói gì coi như mặc nhận.

Quả thực là Hoắc Dung dạy cô. Lúc đó sau khi ngắt điện thoại của anh, Lâm Thành càng lúc càng gần, cô càng lúc càng thấp thòm và bất an, nhất là khi nghĩ đến sự phẫn nộ của anh sau cơn sững sốt. Cô nói hết mọi lo lắng của mình cho Hoắc Dung, bà đã cho cô chủ ý như vậy...

Nhưng không ngờ lại bị anh nhìn thấu ngay lập tức!

Lâm Uyên Bạch thấy không thể qua quýt cho xong chuyện, đành ngẩng đầu lên: "Hoắc Trường Uyên, em nhớ anh rồi..."

Giọng nữ mềm oặt như một sợi lông vũ phẩy nhẹ vào trái tim.

Hoắc Trường Uyên vốn đang đầy một bụng lửa giận, cứ thế tắt ngấm sau bốn chữ dịu dàng của cô.

Anh nâng mặt cô lên, làm một chuyện đã muốn làm từ lâu.

Một nụ hôn mãnh liệt ập xuống, Lâm Uyên Bạch bị ép phải há miệng ra, đón lấy hơi thở của anh.

Một nụ hôn rất sâu, rất sâu, cổ áo của cô chẳng biết đã bị giật tung ra từ lúc nào. Dưới ánh đèn, cảnh xuân kiều diễm.

Hoắc Trường Uyên tựa trán mình vào trán cô, hơi thở nặng nề, nhắm nghiền mắt lại, lồng ngực phập phồng như đang cố gắng bình ổn lại những rục rịch phấn khích trong huyết mạch, cô luôn rất dễ dàng khơi dậy được dục vọng của anh.

Anh rất muốn, nhưng không thể làm vậy ở đây.

Không sạch sẽ, cũng không vệ sinh, hơn nữa càng không thoải mái đã đòi.

Lát sau, Hoắc Trường Uyên buông cô ra, tiện thể giúp cô cài lại cúc áo và chỉnh lại cổ áo bung ra.

Anh hôn nhẹ lên mí mắt run rẩy của cô: "Rửa mặt đi rồi mình về."

"Ồ..." Cô ngoan ngoãn đáp lại.

Lâm Uyên Bạch đi ra trước bồn rửa tay, nhìn thấy mình trong gương, mặt đỏ bừng như khi đốt đỏ vậy.

Cô dùng nước lạnh táp lên mặt lúc cho dịu cơn nóng rồi mới chậm rãi quay về.

Hai người một trước một sau rồi đi, rồi lại một sau một trước trở lại, như không hề có liên quan gì.

Nhưng Hoắc Dung lại nhạy bén chú ý thấy mặt Lâm Uyên Bạch ngoại trừ việc ứng phó thì miệng cũng hơi khác, vừa đỏ vừa sưng, rõ ràng bị ai đó hằn học ngược đãi, bà không khỏi cười mắng trong lòng.

Đúng là sốt sắng!

Một tiếng đồng hồ sau, kết thúc bữa cơm.

Khi đi xuống bậc thềm nhà hàng, nửa người Hoắc Dung dựa cả vào Lâm Uyên Bạch, một tay chống lên trán, nhũn mảy, giống như không gượng được khỏi men rượu vậy.

Bên đường có rất nhiều ô tô đang đỗ, rõ ràng mọi người muốn đi tăng nữa.

"Không được, tôi thực sự không ổn rồi! Tăng hai đi hát tôi không tới nữa đâu, bảo thư ký Lý đi cùng mọi người thôi!" Hoắc Dung lắc đầu, thẳng thừng xua tay, sau đó lại quay sang cô: "Tiểu Lâm à, cháu điu cô về khách sạn đi, cô đau đầu, phải ngủ rồi!"

"À vâng thưa Dung tổng!" Lâm Uyên Bạch không dám chậm trễ.

Cô dìu Hoắc Dung đi về phía chiếc BMW đen trước mắt. Người tài xế đẩy cửa xe ra, cô ngồi cả vào trong. Khi cô định quay đầu nhìn Hoắc Trường Uyên còn đứng trước cửa nhà hàng thì chiếc BMW đã hòa vào bóng đêm.

Trở về khách sạn, Lâm Uyên Bạch vào phòng ngủ trải giường cẩn thận.

Hoắc Dung đặt một phòng cao cấp, trong phòng ngủ có hai chiếc giường lớn, cô trải xong xuôi rồi mới đi ra ngoài.

Nhìn thấy Hoắc Dung đã thay xong quần áo ngồi trên sofa, đang ngẩng đầu nhìn lên trên, hình như thật sự men rượu bốc lên nên bà cứ nhắm nghiền mắt, day thái dương mãi.

Khi quay lại, Lâm Uyên Bạch nhờ nhân viên mang lên chút mật ong. Cô pha cốc nước mật ong rồi bê qua cho Hoắc Dung.

Thấy bên cạnh còn đặt mặt nạ, bà có vẻ chưa muốn lên giường ngủ ngay, cô tò mò hỏi: "Cô ơi, cô không ngủ sao..."

"Ngủ làm sao được mà ngủ!" Hoắc Dung cười trêu chọc.

Lâm Uyển Bạch tỏ ý không hiểu.

Lúc này đột ngột vang lên một loạt những tiếng gõ cửa.

Hoắc Dung cúi đầu nhìn đồng hồ, nhướn mày, xua tay với cô: "Cô bảo ngay mà, cháu nhìn đi!"

Dưới ánh mắt nghi hoặc của cô, Hoắc Dung từ tốn đứng lên, đi ra phía cửa, mở cửa ra. Quả nhiên, giống hệt như dự liệu, Hoắc Trường Uyên đang đứng bên ngoài, có vẻ cũng vừa từ quán karaoke viện cớ về đây.

Hoắc Dung nhìn thẳng cháu mình, họ cũng mới về đây được mười lăm phút mà người ta đã sốt sắng đuổi theo rồi.

"Sao hả, niềm vui bất ngờ này không tồi chứ?"

"Đúng là không tồi!" Hoắc Trường Uyên nghiêng răng.

Nhưng anh buộc phải thừa nhận, anh đúng là rất thích sự bất ngờ vui vẻ này, tuy rằng điều kiện tiên quyết là bị lừa lọc.

"Thế này coi như bù đắp được hai tiếng rười của tuần trước rồi nhỉ?" Hoắc Dung nhướn cao đôi mày thanh mảnh, cố tình nói bằng tông giọng chỉ hai người họ nghe được, sau đó khoanh tay trước ngực: "Cũng không cần quá cảm ơn cô đâu, cô từ nhỏ đã thần tượng Lôi Phong* rồi mà!"

*Một nhân vật trong lịch sử cận đại Trung Quốc, thường được dùng với kiểu ví von, ý nói làm việc tốt không để lại danh tiếng, chỉ coi như chuyện bình thường.

Hoắc Trường Uyên không lãng phí thời gian thêm nữa, đi thẳng vào trong.

Trong phòng khách, Lâm Uyển Bạch cũng bóng thoáng nghe thấy giọng của anh, vẫn còn chưa chắc chắn lắm thì lúc này đã thấy anh sai bước đi vào. Cô chớp chớp mắt.

"Hoắc Trường Uyên!"

Hoắc Trường Uyên nói thẳng: "Đồ đạc đâu, cầm theo, đi theo anh!"

"Việc này..." Lâm Uyển Bạch ngăn người, ngập ngừng đi phía sau Hoắc Dung: "Cô..."

Khác với lần trước, dù sao lần này cô cũng theo Hoắc Dung qua đây công tác với tư cách đi làm việc, thế nên không dám tự tiện đưa ra quyết định.

Hoắc Trường Uyên thấy cô do dự không quyết bèn nhún mày thúc giục: "Tối nay anh chưa được ăn no, làm com rang trứng cho anh, lần trước em hứa rồi đấy!"

"Mau đi rang com cho nó đi!" Hoắc Dung phì cười vì dáng vẻ ngốc nghếch của cô, xua tay rồi đi vào phòng ngủ: "Hai đứa đừng đứng đây làm ồn cô nữa. Cô nhiều tuổi rồi, uống nhiều rượu vào là đau đầu! Cô phải đi ngủ sớm đây, đóng cửa lại cho cô đấy nhé!"

Lâm Uyển Bạch xấu hổ cảm túi xách của mình lên, bỏ mấy món đồ mang theo người vào trong túi, rồi cùng anh rời khỏi khách sạn.

Trở về căn hộ của Hoắc Trường Uyên, vừa vào cửa cô đã định chui xuống bếp, nhưng giữa được bị tóm lại.

"Chẳng phải anh muốn ăn com rang trứng sao?" Lâm Uyển Bạch không hiểu, vẫn còn chỉ vào bếp và nói: "Em thấy còn chút com hộp thừa, đánh thêm quả trứng rang lên là xong, rất nhanh thôi..."

"Thứ anh muốn ăn là kiểu com rang trứng khác." Hoắc Trường Uyên nhìn sâu vào mắt cô.

Là gì?

Lâm Uyển Bạch ngơ ngác, bị anh bế bổng lên đi vào trong phòng ngủ. Anh cũng chẳng buồn bật đèn, cứ thế bỏ nhào vào giữa chiếc đệm êm ái, vừa gấp gáp vừa mạnh mẽ.

Trong bóng tối chỉ thấy những nụ hôn miên man của anh.

Tới khi quần áo trên người cô biến mất sạch, cuối cùng cô mới hiểu com rang trứng khác nghĩa là gì...

Lúc kết thúc, Lâm Uyển Bạch nằm bẹp trên giường bằng một tư thế rất hút hồn, ngón tay mệt mỏi không gượng lên nổi.

Đàn ông quả nhiên rất đáng sợ...

Động một chút là nói chuyện bằng ngôn ngữ cơ thể!

...

Hôm sau, lại là một ngày mới.

Tối qua Lâm Uyên Bạch bị giày vò tới quá nửa đêm. Khi tỉnh dậy, cơ thể tuy có cảm giác mệt mỏi nhưng thần sắc thì rất tốt, mặt mịn màng, giống như búng ra nước vậy, rõ ràng là đã được tưới tắm.

Bị Hoắc Dung nhìn bằng ánh mắt gian xảo, cô ngượng không chịu được.

Buổi họp kéo dài suốt cả buổi sáng. Buổi trưa họ ăn cơm ở một nhà hàng gần tòa nhà văn phòng. Ăn xong, chiếc BMW đen đã đỗ sẵn bên đường. Dự án họp tác đầu tư về cơ bản đã đàm phán thành công. Hoắc Dung đột ngột tuyên bố phải quay lại Băng Thành.

Bên kia, thư ký Lý đã ngồi trước vào trong xe, chỉ còn lại ba người họ.

"Dạ?" Lâm Uyên Bạch ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng lại: "Cô, chẳng phải cô nói cần đi ba ngày sao..."

"Đó là cô bảo cháu." Hoắc Dung nghe xong bật cười.

Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt, biểu cảm như bị ai bán đi với một số tiền lớn vậy.

"Rau cải trắng, thứ Hai cháu cứ quay về làm việc đúng giờ là được!" Hoắc Dung không nhịn được cười, rồi lại nhìn sang cháu trai của mình: "Ba ngày này, cộng thêm cuối tuần, kiểu gì cũng đủ cho hai đứa triển miên quần quýt tới chân trời góc bể chứ hả? Kiểm chế một chút đi, tháng ngày sau này còn dài đó!"

Câu cuối cùng như có ý ám chỉ, Lâm Uyên Bạch nghe hiểu, cúi gằm mặt xuống.

Hoắc Dung dặn dò xong đôi ba câu liền đi về phía chiếc BMW. Hoắc Trường Uyên đích thân ra mở cửa xe cho bà.

Trong ánh nắng đầu đông, chiếc BMW lao vút đi.

Lâm Uyên Bạch bỗng nhiên như bừng tỉnh ngộ, hình như người thật sự bị cho vào tròng là mình...

Buổi chiều Hoắc Trường Uyên quay về công ty, còn cô về nhà đợi anh. Có vẻ còn rất nhiều việc cần phải giải quyết, đến tận khi trời tối hẳn, bên ngoài cánh cửa chống trộm bỗng có tiếng gõ cửa vang lên.

Lâm Uyên Bạch chạy ra mở cửa, nhìn thấy anh cầm chìa khóa đứng ở ngoài.

Cô ngạc nhiên: "Anh có chìa khóa sao không mở cửa?"

"Đợi em mở!" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

Lâm Uyên Bạch không biết nên khóc hay cười càng không hiểu được logic của anh.

Hoắc Trường Uyên nhìn theo bóng cô vội vã chạy vào bếp, anh thay dép, cởi áo khoác vắt lên giá đồng thời bỏ bộ chìa khóa trong tay xuống.

Có thể cô sẽ không hiểu, khi anh lái xe trở về khu nhà, nhìn lên tầng thấy có một ngọn đèn sáng vì mình, lên tới nhà lại có người mở cửa cho mình, thứ đón đợi anh không chỉ là một căn nhà ấm áp mà còn là một bữa cơm bình dị thân mật, trái tim anh bỗng dưng cảm thấy yên bình.

Giống như một con thuyền suốt bao năm qua cứ mãi miết tiến về phía trước, không có phương hướng, bỗng nhiên nhìn thấy một ngọn hải đăng.

Nghe thấy tiếng bước chân, Lâm Uyên Bạch đang định quay đầu lại thì eo bỗng được ôm chặt.

Hoắc Trường Uyên ôm lấy cô từ phía sau, bàn tay luồn vào trong vạt áo của cô, những ngón tay mang theo hơi lạnh khiến cô không khỏi run lên trong từng nhịp thở. Anh nghiêng đầu cúi xuống ghé bờ môi mỏng lại, khí nóng phả ra.

Trong lúc nóng lạnh giao tranh, Lâm Uyên Bạch né tránh: "Đừng đùa nào... em đang nấu cơm!"

Hoắc Trường Uyên chỉ thu chặt cánh tay lại, nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống tay cô. Anh cắn một cái không hề báo trước, không đau nhưng ứa rượi.

Lâm Uyên Bạch vẫn chưa bỏ nồi niêu trong tay xuống. Sợ anh còn hành động gì đó phóng đảng hơn, cô vỗ về như anh một đứa trẻ: "Chắc là phải một lát nữa mới ăn được! Anh đi tắm trước đi..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên buông tay ra.

Anh quay người đi ra khỏi bếp, dù sao thì anh cũng không sốt ruột, vẫn còn cả một buổi tối đang chờ.

Cho đến khi tiếng bước chân biến mất về phía phòng tắm, Lâm Uyên Bạch mới sờ tay lên vành tay, vẫn còn nóng rực.

Cô bỏ hết nguyên liệu vào nồi thịt bò rồi đổ canh, vừa vặn nhỏ lửa xuống một chút thì bên ngoài bỗng nhiên lại có tiếng gõ cửa. Cô không khỏi nghi hoặc: "Hoắc Trường Uyên, hình như có người gõ cửa!"

"Em mở đi!"

Giữa tiếng nước ào ào trong phòng tắm vang ra một câu nói như thế.

Bấy giờ Lâm Uyển Bạch mới nhớ ra anh đang tắm, vội đặt xèng nấu ăn xuống, rào bước chạy ra.

Vừa mở cửa, cô chợt ngây người.

Bên ngoài là một cô gái trẻ, khuôn mặt giống như sinh viên đại học mới tốt nghiệp, nhưng ăn mặc thì không phù hợp chút nào. Bên ngoài tuy khoác áo dạ nhưng bên trong còn mặc một chiếc áo ngủ, hơn nữa cổ áo mở khá rộng, vạt váy bên dưới cũng siêu ngắn, đôi chân trắng trẻo cứ thế lộ hết ra ngoài.

Trong tiết trời mùa đông như thế này, Lâm Uyển Bạch cũng cảm thấy rét run rẩy.

Bỗng nhiên thấy đối phương trông quen quen, cô nhanh chóng nhớ ra: "À, cô là thư ký của Hoắc Trường Uyên phải không? Muốn vậy rồi cô tìm anh ấy có việc gì không?"

Đối phương thấy cô là người ra mở cửa thì cũng hơi sững sờ, nghe cô lên tiếng mới hoàn hồn lại, biểu cảm thay đổi trong khoảnh khắc.

"À! Vâng, tôi là thư ký của Hoắc tổng!" Cô thư ký gật đầu, hoảng loạn kéo kín vạt áo dạ lại, hộp com cầm trong tay cũng không giấu kịp, đành đưa qua và nói: "Cũng không có chuyện gì, tôi sống ở ngay tầng dưới, tối nay có hầm ít canh gà, hơi nhiều một chút nên mang qua cho Hoắc tổng..."

"À, vậy lát nữa tôi chuyển cho anh ấy." Lâm Uyển Bạch cầm lấy.

Đối phương nhìn vượt qua cô ngó vào trong, ánh mắt ngập ngừng, cuối cùng vội vã chạy đi.

Có điều suốt quá trình ấy, cô ta vẫn còn quay đầu lại nhìn với vẻ không chắc chắn.

Đóng cửa lại, Lâm Uyển Bạch ôm hộp canh trong lòng, bĩu môi.

Cô thư ký này cô có ấn tượng.

Lần trước khi tới công ty đón Hoắc Trường Uyên tan làm, chính cô ta dẫn cô vào văn phòng. Lúc ấy cô ta cũng lén lén lút lút quan sát cô, khi bắt gặp ánh mắt thì vội vàng, trong ánh mắt còn như vờ vờ những giấc mộng thiếu nữ...

"Ai gõ cửa vậy?" Hoắc Trường Uyên từ phòng tắm đi ra.

Lại chỉ quần độc chiếc khăn tắm. Mùa đông phương Bắc trong phòng luôn phải đầy đủ độ ấm. Anh để trần nửa người trên, ánh sáng thất lại trong từng thớ thịt, dường như đường nhân ngư còn thấp thoáng hiện ra, khắp người toát ra một mùi đàn ông quyến rũ, khiến người ta nhìn một cái là ngây ngất.

Nhưng đâu phải chỉ mình cô ngây ngất, bất kỳ cô gái nào cũng vậy.

"Hàng xóm tầng dưới..." Lâm Uyển Bạch mím môi, nhìn anh rồi bổ sung một câu: "Hơn nữa còn là thư ký công ty anh!"

Mấy chữ cuối cùng được cô cực kỳ nhấn mạnh.

"Hình như cô ấy sống trong tòa nhà này đây..."

"Thế à, không ấn tượng." Hoắc Trường Uyên đáp hờ hững rồi tiếp tục lau tóc: "Tôi làm gì?"

"Nói là tôi mang canh cho anh..." Lâm Uyển Bạch hất cằm về phía hộp canh.

Hoắc Trường Uyên nhún mày, không có thêm nhiều biểu cảm dư thừa.

Bữa cơm chẳng mấy chốc đã hoàn thành, Lâm Uyển Bạch bê các món lên bàn, đồng thời bê cả hộp canh của cô thư ký.

Cô mở ra, mùi thơm phả vào mũi, thịt gà đã tróc ra khỏi xương gà, bên trên còn rắc một ít hành tươi. Nhìn kiểu gì cũng không giống một hộp canh nấu dư, ngược lại đã bỏ vào đây khá nhiều tâm tư.

Thấy cô cứ nhìn mình chằm chằm, Hoắc Trường Uyên mỉm cười: "Nhìn gì nữa, còn không ăn cơm đi?"

"... Canh này anh không ăn sao?" Lâm Uyển Bạch cắn môi hỏi.

"Không ăn." Hoắc Trường Uyên không buồn ngẩng đầu lên.

Lâm Uyển Bạch đẩy nắp lại, lòng nhẹ nhàng hơn không ít.

...

Hôm sau tỉnh giấc, dĩ nhiên cả người vẫn mỏi mệt.

Lâm Uyển Bạch không nghỉ ngơi trong chán quá lâu mà dậy đánh răng rửa mặt từ sớm, đồng thời làm đồ ăn sáng. Lúc anh đang nhìn vào gương thất cả vạt, cô ôm áo vest đứng đợi bên cạnh, sau một lúc bứt rứt, cô lên tiếng: "À... Hoắc Trường Uyên, hôm nay em đi cùng anh tới công ty nhé?"

~Hết chương 178~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179

"Em muốn đi cùng anh?" Hoắc Trường Uyên rất bất ngờ.

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch né tránh ánh mắt anh.

Hoắc Trường Uyên nhướn mày, không nói thêm gì, lúc đi dẫn cả cô theo.

Trong tòa nhà văn phòng toàn các nhân viên công sở ngực đeo thẻ tên. Lâm Uyển Bạch đi theo Hoắc Trường Uyên lên tầng cao nhất, bị ấn ngồi xuống ghế sofa. Anh tìm hai cuốn sách để cô ngồi đọc giết thời gian, còn mình thì vui đầu bận rộn trước bàn làm việc.

Hơn chín giờ, có người gõ cửa phòng làm việc.

Người bước vào chính là cô thư ký trẻ trung tới qua, đang mặc bộ đồ công sở, nhìn thấy cô rõ ràng lại sững người một phen.

Lâm Uyển Bạch vô thức ngồi thẳng lên một chút, khẽ cắn môi.

Tối qua sau khi cô thư ký gõ cửa và rời đi, cô vẫn cứ đứng ngồi không yên, trong đầu luôn hiện lên mấy tình tiết hay xuất hiện trong phim truyền hình: Một ông chủ sự nghiệp thành đạt và một cô nhân viên trẻ trung xinh đẹp cùng một số hành động mờ ám không sạch sẽ âm thầm xảy ra trong văn phòng.

Thật ra cô ít nhiều đã đoán trúng vài phần.

Cô thư ký đích thực có chút mơ mộng với Hoắc Trường Uyên. Dẫu sao anh cũng là người trẻ tuổi lại giỏi giang, vừa mới được cử tới nhậm chức, khiến nội bộ công ty có không ít xáo động, nhất là phái nữ. Còn cô thư ký lại vừa tốt nghiệp mới đi làm, càng dễ nảy sinh lòng ngưỡng mộ và dao động.

Trước đó cô ta cũng đã quan sát, Hoắc Trường Uyên sau khi tới Lâm Thành vẫn luôn đi làm và về nhà một mình, ngoại trừ cảnh tượng bắt gặp trong văn phòng tuần trước.

Cô thư ký không suy nghĩ nhiều, ngược lại càng khiến những tâm tư trong lòng cô ta sống dậy, cảm thấy thật ra lúc riêng tư anh cũng cần phụ nữ, nếu mình nỗ lực biết đâu cũng có cơ hội. Thế nên mới có cảnh gõ cửa tặng canh tối hôm qua, ai ngờ...

"Hoắc tổng, mấy tập tài liệu này cần anh đọc qua và ký tên ạ!"

Cô thư ký ôm chồng tài liệu đưa cho anh, rồi lại hỏi: "Anh vẫn uống cà phê đen chứ ạ? Lát nữa tôi sẽ pha cho anh!"

"Để tôi pha cho!"

Bất ngờ một giọng nữ vang lên.

Cả hai người họ đều đồng loạt nhìn qua. Lâm Uyển Bạch ngượng ngập vô cùng, nhưng vẫn bấm bụng nhìn anh và nói: "Chẳng phải anh thích uống cà phê em pha sao, loại bỏ đường mạch nha bên trong đó..."

Cô cắn môi, nín thở có phần căng thẳng.

Hoắc Trường Uyên cứ thế nhìn cô bằng ánh mắt thâm trầm, khi lòng bàn tay cô sắp đổ mồ hôi, cuối cùng anh cũng rướn môi: "Ừm."

Lâm Uyển Bạch có đường lùi, bỗng chốc thở phào, đi vào phòng trà nước.

Sau khi cô pha xong cà phê quay lại phòng làm việc, cũng đúng lúc cô thư ký kia cầm tập tài liệu đã ký xong chuẩn bị ra ngoài.

Lâm Uyên Bạch đặt tách cà phê lên bàn, đồng thời gọi giặt cô ta lại: "Này, đợi chút!"

Cô thư ký quay đầu về không hiểu, nhìn thấy cô đi tới bên cạnh sofa, cầm một chiếc túi lên và đưa cho mình.

"Trả lại cô chiếc hộp, tôi đã rửa sạch sẽ rồi."

"Cảm ơn cô..." Cô thư ký cầm hộp, vội vã rời đi.

Lâm Uyên Bạch nhìn cánh cửa văn phòng khép lại, lẳng lặng buông những ngón tay nắm chặt ra.

Khi cô quay người lại, phát hiện Hoắc Trường Uyên đang ngồi trên chiếc ghế lưng cao tay cầm tách cà phê, nhưng không uống mà vẫn nhìn cô mãi miết như ban nãy, ánh mắt sâu xa đầy ý tứ. Là những nội dung cô không hiểu.

Lâm Uyên Bạch bị nhìn chằm chằm hơi rợn người: "Sao anh cứ nhìn em mãi vậy?"

"Anh đang thấy, có người cũng biết cách bảo vệ thức ăn của mình rồi!" Hoắc Trường Uyên nửa đùa nửa thật.

Cô bỗng chốc có cảm giác thăm hại khi mọi tâm tư bị nhìn thấu.

Cô gượng gạo quay mặt đi, khi quay lại sofa thì nhìn thấy anh đặt cây bút máy trong tay xuống, giờ tay ấn một dây số nội bộ.

"Hoắc tổng!"

Chẳng mấy chốc, đầu kia vang lên một tiếng chào cung kính.

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô, mỉm cười nói: "Giám đốc Trương ở phòng nhân sự phải không? Qua phòng tôi một lát."

Năm phút sau, cửa phòng lại được đóng vào.

Vị giám đốc Trương của phòng nhân sự đã đi, chỉ còn lại hai người họ.

Hoắc Trường Uyên vẫy tay với cô, như vẫy một con cún con. Cô nhú mồm, không muốn bước qua cho lắm, nhưng cơ thể đã tự động có ý thức. Cô vòng qua bàn làm việc, bị anh kéo lên đùi, ngồi vào một tư thế thân mật.

"Bây giờ em hài lòng chưa?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày với cô.

Vị giám đốc Trương phòng nhân sự ấy được gọi vào. Cô nghe thấy anh dặn dò điều cô thư ký kia tới bộ phận khác, đổi thành một thư ký nam...

Lâm Uyên Bạch áp ứng: "Em chả hiểu anh đang nói gì cả..."

"Bình giá!" Hoắc Trường Uyên ghẹo.

"... Còn lâu ấy!" Lâm Uyên Bạch phản bác.

"Còn không phải?" Hoắc Trường Uyên cười toét miệng, tiếng cười trầm thấp bật ra: "Trong phòng làm việc toàn một mùi chua loét!"

Lâm Uyên Bạch vẫn sống chết không thừa nhận, đôi môi đã bị nụ hôn của anh bịt kín.

...

Thời gian ở bên người mình yêu luôn trôi qua rất nhanh.

Chớp mắt đã lại tới Chủ Nhật. Họ không lái xe mà đi tới một siêu thị ngay bên ngoài tiểu khu.

Họ mua về không ít đồ, đều được Hoắc Trường Uyên xách trong tay. Hoàng hôn buông xuống rực rỡ một nửa bầu trời. Hai người họ tản bước trong bầu không khí ấy, cái bóng được kéo ra dài thật dài.

Tiếng bước chân theo nhịp rơi xuống mặt đất, Hoắc Trường Uyên bỗng nói một câu: "Uyên Uyên, anh rất vui."

Lâm Uyên Bạch ngẩn người, nghiêng đầu nhìn anh.

Chỉ thấy anh xoay lưng về phía chiều tàn, cả người tựa như được mạ lên một màu đỏ hồng, càng nổi bật khuôn mặt cương nghị hút hồn như một tác phẩm nghệ thuật, ánh mắt nhìn về phía cô vẫn sâu hút.

"Em cũng vậy..." Cô xấu hổ nhỏ tiếng đáp lại.

Hoắc Trường Uyên nhìn thấy dáng vẻ ngượng ngùng cúi mặt của cô, trái tim ngứa ngáy, kích động muốn được hôn cô, hơn nữa còn rất muốn rất muốn

yêu thương cô. Cũng may, đi thêm khoảng năm, sáu phút nữa là về tới rồi, việc đầu tiên sau khi vào nhà chính là phải đẩy cô lên giường.

Anh cảm thấy mình như một thằng nhóc ngây ngô vừa bước vào thời thanh xuân, mấy hôm nay đêm nào cũng vui vẻ, vậy mà hứng thú dành cho cô không hề thuyên giảm, ngược lại càng quẩn quýt.

Chỉ là nghĩ tới điều gì đó, anh nhúm mày: "Đừng quay về nữa!"

"Vậy sao được..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Hoắc Dung tạo cho cô cơ hội, ở bên nhau chơi bởi mấy ngày rồi, ngày mai là thứ Hai cũng nên quay về. Hơn nữa trước khi đi Hoắc Dung đã có ý đặt sẵn vé cho cô, đi chuyến muộn nhất tối nay.

"Vậy thì sáng sớm ngày mai hãy đi! Mua vé tàu cao tốc chuyến sớm nhất, anh đưa em ra bến tàu!"

"Có thể sẽ muộn đấy..." Lâm Uyển Bạch bứt rứt.

Dù có đi sớm hơn, khi tới công ty có lẽ cũng không thể chấm công đúng giờ...

"Bây giờ cô là sếp của em mà, không sao đâu!" Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

"..." Lâm Uyển Bạch không còn lời nào phản bác.

Khi về tới gần tòa chung cư, bên trong có một bóng dáng quen thuộc đang đi ra.

Lâm Uyển Bạch tiến lên mấy bước, chủ động nắm lấy tay anh, sau đó đan chặt từng đầu ngón tay vào tay anh.

"Hoắc tổng!"

Cô thư ký cũng nhìn thấy họ, vội cúi mặt lịch sự chào.

Đội bóng dáng đó đi khuất, Lâm Uyển Bạch liền nhìn thấy ánh mắt đùa cợt của Hoắc Trường Uyên.

Cô đỏ mặt, buông tay anh ra.

Có điều, cô vừa buông ra chưa được hai giây đã bị Hoắc Trường Uyên thẳng thừng ôm vào lòng, sai bước đi vào trong.

Khi họ đi vào không hề chú ý thấy bên đường có một chiếc ô tô hào hoa đang đỗ.

Cửa sổ phía sau xe được hạ xuống một nửa, người tài xế phía trước nhìn vào khuôn mặt cô gái xinh đẹp trong gương chiếu hậu, quay đầu do dự nói: "Đại tiểu thư, người bạn này chẳng phải là Hoắc tổng sao?"

"Còn cần ông nói à! Lẽ nào tôi mù?"

Người tài xế bị quát, khi lên tiếng có thêm vài phần thận trọng: "Đại tiểu thư, vậy chúng ta còn cần vào trong nữa không?"

Dù sao cũng đã lái xe liên tục hơn hai tiếng đồng hồ, vừa mới vội vã từ Băng Thành qua đây, hơn nữa sau cốp còn đựng không ít trang phục và đồ dùng sinh hoạt cho nam giới. Trước khi lên xe còn nghe bà Lục dặn dò: Đây là một cơ hội hiếm có!

Đáp lại ông ta là ánh mắt sắc lạnh của Lục Tịnh Tuyết. Cô ta bỗng chốc cúi gằm xuống, không dám nói thêm một lời.

Trong tầm mắt, bóng hai người kia đã khuất dạng trong tòa chung cư. Lục Tịnh Tuyết nheo mắt lại, tay đã nắm thành nắm, chỉ là đang cố gắng nhẫn nhịn không bùng nổ.

Cho đến khi nhiệt độ trong xe hạ thấp, cô ta mới nâng cửa sổ lên.

Cô ta im lặng, người tài xế cũng không dám hành động bừa bãi, chỉ biết đợi ở đó, bầu không khí như đông cứng.

Sắc mặt Lục Tịnh Tuyết rất tệ, cô ta rút di động trong túi xách ra, nhanh chóng gọi vào một số điện thoại.

"Alô, nha đầu Tịnh Tuyết?"

Đầu kia, một giọng đàn ông trung niên dày dạn vang lên, Lục Tịnh Tuyết lập tức tươi cười để lộ hai má lúm đồng tiền, khác hẳn người bạn này.

...

Một ngày thứ Hai bận rộn, khi Lâm Uyển Bạch vội vã trở về công ty thì đã trưa rồi.

Tối qua dưới sự khăng khăng của Hoắc Trường Uyên, cô đã đổi vé tàu đột xuất. Sau đó cô bị anh đẩy lên giường, quần áo rơi vãi lung tung ra đất, buổi

tôi dĩ nhiên không thoát khỏi cảnh bị ép cạn sức lực.

Có điều rõ ràng đã hứa sáng hôm sau ngồi chuyển sớm nhất về, mở mắt ra lại bị anh giầy vò một hồi, khi nhìn lại đồng hồ thì đã chín giờ hơn...

Cho dù là Hoắc Dung mua lại công ty của họ thì cũng không thể quá lộ liễu được...

Lâm Uyển Bạch bước xuống từ taxi, lao vội vào trong tòa nhà.

Đây là giờ nghỉ trưa, người trong phòng làm việc không nhiều, rất nhiều người đã ra ngoài ăn trưa hoặc đang ở trong phòng trà nước. Cô thở hồng hộc ngồi xuống ghế, di động vang lên đúng giờ như được hẹn trước.

"Tối công ty rồi?"

Cô khẽ đáp: "Ừm, vừa tới..."

"Ăn cơm chưa?" Hoắc Trường Uyên lại hỏi.

"Em ăn lúc ngồi tàu rồi..." Lâm Uyển Bạch trả lời anh, hộp cơm trên đó đất vô cùng, lúc trả tiền cô cũng thấy xót. Rồi cô hỏi ngược lại: "Anh thì sao?"

"Anh ăn rồi." Hoắc Trường Uyên ai oán: "Khó ăn!"

Lâm Uyển Bạch hơi đánh mắt, nhìn thấy màn hình máy tính phản chiếu hình ảnh mình cầm điện thoại, khóe miệng hơi rướn lên, cô không khỏi phì cười.

"Em cười cái gì!" Hoắc Trường Uyên hỏi ngay.

Cô thành thật trả lời anh: "Em bỗng nhiên cảm thấy chúng ta hơi giống yêu xa..."

Đầu kia Hoắc Trường Uyên im lặng mấy giây rồi lên tiếng, có phần oán trách: "Lát nữa anh sẽ gọi điện bàn bạc với cô một chút, làm thêm một dự án hợp tác lâu dài, tốt nhất là cho em đóng đô thường xuyên ở chỗ anh!"

Trời ạ!

Lấy việc công làm việc tư!

Lâm Uyển Bạch quả thật không thể đồng tình, làm gì có chuyện như thế chứ.

"Thế nếu cô không đồng ý thì sao..." Cô tò mò hỏi.

"Nếu cô không đồng ý, em xin nghỉ việc luôn!" Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng.

Lâm Uyển Bạch đầu hàng toàn tập, khi cô định nói gì đó thì bất ngờ nghe thấy đầu kia nói trước: "Anh có cuộc điện thoại, Uyển Uyển, ngắt máy đã nhé!"

Cô vội vàng nói được, sau khi anh ngắt máy cô mới bỏ đi động xuống.

Cuộc nói chuyện hơi dài làm màn hình điện thoại nóng lên cô cảm thấy cả ngón tay cũng nóng rực, ngay cả trái tim cũng vậy.

Còn bên kia, Hoắc Trường Uyên đang ngồi trên ghế sau khi ngắt điện thoại của cô thì nhìn thấy cuộc điện thoại tới trên màn hình. Anh nhú mày giấy lát mới bắt máy, bỗng nhiên nuốt nước bọt, ngập ngừng gọi: "Bố!"

...

Đường phố lên đèn, tại một thương hiệu karaoke nào đó.

Tiếng nhạc trong phòng kín xập xình hỗn loạn, Lâm Uyển Bạch rút chiếc điện thoại đang sáng màn hình ra.

"À, tôi ra ngoài nghe điện thoại một chút."

"Bạn trai kiểm tra hả?" Đồng nghiệp trêu chọc.

Lâm Uyển Bạch không trả lời, nhưng biểu cảm xấu hổ đã bán đứng cô.

Cô đi mãi tới tận phòng vệ sinh ở đầu hành lang mới đóng cửa lại, bắt máy: "Alô?"

"Em không ở nhà?" Hoắc Trường Uyên hỏi đột ngột.

"À..." Lâm Uyển Bạch sững người, chớp mắt trả lời: "Không ạ, em ở ngoài!"

Nghĩ rằng ít nhiều gì mình cũng đã bị tiếng nhạc bên này tiết lộ, nên anh phát hiện ra, chưa đợi anh gan hỏi cô đã bắt đầu khai: "Hôm nay có một đồng

nghiệp tổ chức sinh nhật, có rất nhiều người trong phòng đều đi nên em đang ở đây chúc mừng cô ấy!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Lâm Uyển Bạch tò mò hỏi anh: "Anh đang làm gì vậy?"

"Hút thuốc."

Khi trả lời hình như anh lại phả ra một làn khói.

Qua đường điện thoại, Lâm Uyển Bạch dường như cũng ngửi thấy cả mùi thuốc lá. Nghĩ tới chuyện anh lúc nào cũng tay không rời điếu thuốc, cô bất giác nhắc nhở một câu: "Hoắc Trường Uyên, anh cố gắng hút ít một chút, không tốt cho sức khỏe đâu..."

"Anh dập rồi." Hoắc Trường Uyên nói một câu như vậy rồi ngừng lại sau đó đột ngột hỏi cô: "Khi nào em về nhà?"

"Lát nữa còn cắt bánh, chắc là sắp kết thúc rồi." Lâm Uyển Bạch trả lời.

"Ừm. Vậy em cứ chơi đi."

Thấy anh có ý muốn ngắt máy, Lâm Uyển Bạch chợt quyến luyến cô nói: "Không sao đâu, có thể nói chuyện thêm một lúc mà..."

"Bên này anh chuẩn bị hộp trực tuyến, anh ngắt máy trước nhé!"

"Vâng..."

Lâm Uyển Bạch cúp máy, lòng có chút hụt hẫng băng quơ.

Nghĩ tới chuyện hôm qua cô nói hai người họ như yêu xa, cô chợt lắc đầu bật cười.

Trở về phòng, bánh gato đã được đặt ra chính giữa. Nhân vật chính đã được đội mũ chụp. Các đồng nghiệp đang chen chúc trước bàn cắm nến. Trên màn chiếu đang bật bài chúc mừng sinh nhật. Cô cũng tiến lên theo, cùng vỗ tay theo điệu nhạc.

Lâm Uyển Bạch kịp ra về trên chuyến xe buýt cuối cùng.

Sau khi bước xuống, cô giẫm lên bóng trắng mờ lung lung đi về khu nhà cũ. Giờ này đã vắng người qua lại lắm rồi, chỉ còn tiếng giày cao gót ba phân của cô vang vọng.

Cô bắt giắc rào nhanh bước chân muốn lên gác thật nhanh.

Bỗng nhiên, phía trước có ánh đèn xe hắt tới.

Vì chói mắt nên mắt đi thị giác trong khoảnh khắc, Lâm Uyển Bạch giơ tay lên che theo bản năng.

Là một chiếc ô tô đỗ trước tòa nhà, vì hai ngọn đèn xe nên không thể phân biệt được hình dáng xe, nhưng có vẻ là xe việt dã. Trong ghế lái có một người đàn ông đang ngồi, lúc này người ấy mở cửa xe đi xuống.

Dưới đêm khuya yên ắng, bộ vest đen được cắt may thủ công tôn lên vóc dáng cao ráo.

Cửa xe đóng lại, anh buông thông tay nhìn cô từ phía xa. Khuôn mặt với đường nét rõ ràng, đôi mắt thâm trầm lúc này đang quay ngược về phía bóng tối giống một vì sao rực rỡ.

Cuối cùng khi khôi phục được ánh nhìn, Lâm Uyển Bạch chợt ngây người.

"... Hoắc Trường Uyên?"

Cô tròn tròn mắt, khẽ kêu lên.

Giống như đề kháng định cho những gì cô nhìn thấy, Hoắc Trường Uyên đứng dựa vào xe, nhướn mày: "Về rồi à?"

Lúc này Lâm Uyển Bạch đứng ngây ra tại chỗ. Sau khi phản ứng lại, cô chạy qua thật nhanh. Hai tay chạm được vào cơ thể ấm áp của anh, niềm hoan nộ tung trong lòng. Cô còn chưa dám tin thì đã bị anh ôm chặt...

~Hết chương 179~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180

Lâm Uyển Bạch nhanh chóng ngẩng đầu lên trong lòng anh, chớp chớp đôi mắt: "Hoắc Trường Uyên, sao anh lại ở đây?"

"Lên nhà rồi nói." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Anh khóa xe lại, ôm lấy cô rồi đi thẳng vào trong tòa nhà.

Từ sau khi hai người họ chia tay đã lâu rồi không còn cùng nhau lên nhà trong một tư thế thân mật như vậy. Eo bị cánh tay dài của anh ôm chặt, mỗi bước đi lên bậc thềm dường như lại càng thêm dính sát, đèn cảm ứng sáng lên từng tầng.

Mở cửa bước vào nhà, sau khi thay giày, Lâm Uyển Bạch vội vàng hỏi lại lần nữa: "Hoắc Trường Uyên, chẳng phải anh nên ở Lâm Thành sao, sao lại có mặt ở đây? Còn nữa, anh đợi bao lâu rồi, sao không nói luôn với em một tiếng trong điện thoại?"

"Em hỏi liên tục một lúc nhiều câu như vậy, anh nên trả lời câu nào?" Hoắc Trường Uyên nhìn cô, như đùa như thật.

Lâm Uyển Bạch cup mắt xuống, có phần ngượng ngập.

Ban nãy khi đi lên cô có chú ý, bên cạnh xe có mấy đầu lọc, có lẽ lúc gọi điện thoại cho cô anh đang đợi ở đây rồi. Rõ ràng là anh muốn tạo bất ngờ cho cô, có điều cô lại rất xót xa, cô ngược mắt lên lần nữa: "Hoắc Trường Uyên, ngày mai anh còn phải đi làm mà đúng không? Quay về cũng phải mất hơn hai tiếng lái ô tô, như vậy có vất vả lắm không..."

"Không quay về nữa." Hoắc Trường Uyên nói như vậy.

"Hả?" Lâm Uyển Bạch sửng ngờ.

Sau đó cô lập tức nhíu mày, muốn khuyên anh đừng để ảnh hưởng công việc, nhưng cô nghe anh nói: "Bố anh đã khôi phục lại chức vụ cho anh."

"Hả..." Lâm Uyển Bạch bất ngờ kêu lên, hỏi với vẻ không mấy chắc chắn: "Thật sao? Anh lại quay về Hoắc Thị?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi: "Sau này không cần yêu xa nữa."

Lâm Uyển Bạch vẫn còn đang ngờ ngẩn thì bị anh cởi áo khoác ngoài ra, cúi người bế thẳng cô lên.

Cô vô thức níu chặt lấy cổ anh, gò má từ từ ửng hồng. Cô nghe thấy tiếng thở mờ ám của anh: "Chúng ta đi tắm!"

Điều này đã quá rõ ràng rồi.

Cánh cửa phòng tắm được đóng lại, tiếng nước bên trong chan hòa cùng những tiếng thở của đôi nam nữ.

Dĩ nhiên không thoát được một đêm triền miên, sáng hôm sau, dưới nhà xuất hiện chiếc Bentley đen đã mất tích khá lâu, Giang Phóng đứng bên cạnh xe, đáng người thẳng tắp.

Tuy không thể hiện ra ngoài quá nhiều nhưng rõ ràng Giang Phóng cũng rất kích động, đáy mắt tràn đầy những tia sáng nhảy nhót khi nhìn thấy Hoắc Trường Uyên được quay lại Hoắc Thị. Khi hai người họ đi tới gần, anh ấy cung kính mở cửa xe phía sau.

Chiếc Bentley đen xuyên qua làn xe đông đúc giờ cao điểm buổi sáng.

Lâm Uyển Bạch bắt gặp nhìn sang Hoắc Trường Uyên. Với bộ vest đen được cắt may thủ công này, cho dù anh đang ngồi vẫn không giấu được vóc người cao lớn. Đôi chân tùy tiện vắt vào nhau. Anh đặt tay lên trên đầu gối, chốc chốc lại gõ theo nhịp, trông rất trầm ổn.

Ánh nắng mai bên ngoài hắt vào trong chiếc xe hào hoa, rất hợp với từng cử chỉ động tác của anh.

Từ tận thâm tâm, Lâm Uyển Bạch cảm thấy mừng cho anh. Được khôi phục chức danh tổng giám đốc Hoắc Thị là một chuyện tốt, vì một người đàn ông xuất sắc như anh nên đứng ở một vị trí cao, luôn luôn thể hiện được khí thế bùng bùng của mình, chứ không thể nhún mình trong một công ty con bé nhỏ tại thành phố Lâm Thành như thế.

Nhưng cô cũng rất bất ngờ, xem ra ông Hoắc đã nguôi giận.

Nghĩ kỹ thì cũng phải, Hoắc Dung cũng từng nói, trên thực tế ông ấy chỉ muốn cho anh một sự trừng phạt nhỏ, dù sao cũng là con trai của mình. Có điều khi nghĩ tới khuôn mặt nghiêm nghị của ông Hoắc, Lâm Uyển Bạch vẫn cảm thấy chuyện kết hôn sẽ không trôi qua đơn giản như thế, trong lòng bỗng dưng cảm thấy bất an vô cớ.

Người tài xế phanh xe lại, đã tới tòa nhà văn phòng.

Lâm Uyên Bạch mở cửa xe, khi đẩy ra thì sau lưng vang lên giọng đàn ông trầm trầm.

"Quay lại!"

Lâm Uyên Bạch quay người, quả nhiên đón lấy bờ môi mỏng của anh.

Giữa lúc môi lưỡi quần quýt lấy nhau, trái tim cô cũng dần dần trở lại vị trí cũ.

Sau khi mở ra đôi mắt vừa nhắm lại trong phút chốc, mặt Lâm Uyên Bạch đỏ như con tôm luộc dưới ánh mắt còn chưa thỏa mãn của anh, rảo bước chạy vào trong.

...

Thứ Bảy, Lâm Uyên Bạch mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Rèm cửa đã không che được mọi tia sáng, cả phòng ngủ sáng bừng. Cô cử động, bàn tay trên eo bỗng siết chặt. Cô bất giác lẩm bẩm hỏi: "Mấy giờ rồi?"

"À, mười rưỡi." Hoắc Trường Uyên lần mò được tới cái đồng hồ.

Trời, đã muộn vậy rồi!

Lâm Uyên Bạch trong chốc lát cảm thấy con buồn ngủ giảm đi một nửa. Cũng may là cuối tuần nên không cần lo việc đi làm. Ngủ dậy muộn như vậy có trách thì trách tới qua Hoắc Trường Uyên đi tiếp khách về muộn, uống không ít rượu, lại còn giầy vò cô.

Thấy anh không sốt ruột chút nào, cô hỏi: "Hoắc Trường Uyên, hôm nay anh không có lịch trình gì sao?"

"Công việc sao, không có!" Hoắc Trường Uyên day day trán, liếc nhìn cô, đáy mắt ánh lên chút gian xảo: "Còn việc riêng thì, hay là chúng ta quần nhau cả ngày đi!"

Cô không muốn!

Lâm Uyên Bạch đỏ mặt lục tục bò dậy, vội vàng nói: "Em đói rồi, em dậy làm đồ ăn sáng đã..."

Thật ra nói là ăn sáng, hoàn toàn có thể coi là một bữa trưa. Khi hai người họ ngồi xuống bàn, bên ngoài nắng đã lên cao.

Khi dọn dẹp xong bát đĩa đi ra ngoài, Hoắc Trường Uyên đang ngồi dựa vào sofa xem tivi, Lâm Uyên Bạch cũng bê đĩa hoa quả ra ngoài ngồi xuống, nhưng vì câu nói lúc sáng của anh, cô sợ anh nói được làm được, cố tình giữ một chút khoảng cách.

Khi bộ phim bước vào thời gian quảng cáo thì chuông di động vang lên.

Hoắc Trường Uyên vươn tay ra lấy, nhìn màn hình rồi nhú mào bắt máy: "Alô, Sunny."

Nghe thấy cái tên tiếng Anh đó, động tác ăn táo của Lâm Uyên Bạch chợt khựng lại.

Vợ chưa cưới của anh...

Cô liếc mắt nhìn về phía anh, thấy anh ngồi dựa vào sofa, không có ý né tránh. Cô không nghe rõ tiếng của người ở đầu kia, nhưng có thể nhìn thấy yết hầu của anh trượt lên trượt xuống: "Ừm, được... Gần đây anh cũng đang định hẹn em.. Vậy hai giờ chiều nay, ở quán cà phê đối diện SOHO!"

Kết thúc cuộc điện thoại, Hoắc Trường Uyên đặt lại di động lên bàn.

Lâm Uyên Bạch nhìn theo tay anh, miệng nhai trong vô thức.

Bên tai cô vẫn còn văng vẳng những từ ngữ máu chốt lúc nãy "Gần đây anh cũng đang định hẹn", "Hai giờ chiều ở quán cà phê". Giống như để chứng minh cô không nghe nhầm, Hoắc Trường Uyên liếc mắt nhìn cô: "Lát nữa anh ra ngoài."

"Em biết rồi..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

Kim giây trên chiếc đồng hồ treo tường xoay từng vòng từng vòng, sau khi Lâm Uyên Bạch ăn xong đĩa hoa quả, rửa sạch sẽ bê ra ngoài thì trong phòng khách chỉ còn lại chiếc tivi đang phát trong cô độc.

Cô nhìn quanh, Hoắc Trường Uyên đang thay quần áo trong phòng ngủ.

Lâm Uyên Bạch chậm chạp đi qua, hỏi băng quơ: "... Anh đi đấy à?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên thần nhiên.

"Ồ..." Cô khẽ đáp.

Nhìn những cúc áo sơ mi được cài cẩn thận của anh, những ngón tay cô bấu chặt vào nhau.

Người này khác với cô thư ký ở Lâm Thành của anh, đây là vợ chưa cưới danh chính ngôn thuận của anh. Không biết họ gặp mặt sẽ làm gì, lòng cô lúc này rối bời như bị lấy đầy cỏ dại vậy, có một cảm giác gai gai người.

Bất ngờ có một tiếng cười khẽ vang lên.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu, liền thấy bờ môi mỏng của anh vẽ một đường cong, nụ cười ấy chảy tràn vào trong đáy mắt.

"Anh cười gì mà cười..." Cô lẩm bẩm.

Hoắc Trường Uyên giơ tay chỉnh lại cổ áo, cổ tình chậm rãi: "Anh cười có người tỏ ra bình thản, ngoài mặt gượng cười nhưng trong lòng đổ lệ."

"..." Lâm Uyển Bạch bặm môi, thầm mắng anh bằng một loạt thành ngữ loạn cào cào trong lòng.

Cảm giác bí bách khó đỡ, cô không muốn ở đây nữa bèn quay người đi ra ngoài nhưng bị anh giữ cổ tay lại.

"Thay quần áo đi, chúng ta cùng đi!"

...

Chiếc Land Rover màu trắng dừng ở đối diện tòa nhà SOHO.

Biểu cảm trên khuôn mặt Lâm Uyển Bạch vẫn đang ngơ ngẩn. Sau khi Hoắc Trường Uyên nói xong câu đó, anh đã thật sự đưa cô cùng đi ra ngoài, không biết rốt cuộc anh định làm gì.

Sau khi xe đỗ hẳn, Hoắc Trường Uyên tắt máy, nhưng không rút chìa khóa ra ngay.

Sau khi tự còi dây an toàn của mình, anh rút di động ra.

Ngay sau đó, Lâm Uyển Bạch cảm giác di động của mình trong túi xách kêu lên. Cô rút ra, bên trên hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

"Hả?" Cô nhìn anh khó hiểu.

"Nhận đi." Hoắc Trường Uyên chỉ rướn môi.

Lâm Uyển Bạch cực kỳ không hiểu, đang yên đang lành sao lại gọi điện thoại cho cô, rõ ràng mình đang ở ngay trước mặt anh mà. Dưới cái nhìn chăm chú của anh, cô vẫn ngoan ngoãn bấm kết nối cuộc gọi theo lời anh.

"Không được ngắt máy đâu đấy!"

Buông một câu như vậy, Hoắc Trường Uyên đóng cửa xe lại.

Lâm Uyển Bạch ù ù cạc cạc nhìn theo cái bóng cao lớn của anh đã đi vào trong quán cà phê. Chiếc xe có vẻ đã tìm được một chỗ đỗ rất đẹp, khiến cô vừa có thể nhìn rõ mọi chuyện trong quán, một vị trí nào đó bên cạnh cửa sổ, Lục Tịnh Tuyết đã ngồi đó đợi sẵn.

Bỗng nhiên hiểu ra gì đó, cô chột nín thở nhìn màn hình.

Quả nhiên, có tiếng cười của một cô gái dịu dàng vọng qua điện thoại: "Trường Uyên, anh đến rồi à!"

Sau khi ngồi xuống, Hoắc Trường Uyên gọi một cốc cà phê kiểu Mỹ.

Anh uể oải dựa vào ghế sofa, chiếc di động được anh cầm trong tay khi bước vào được lật ngược lại, lưng hướng lên trên, che kín toàn bộ màn hình, nhưng không làm trở ngại tới vị trí thu tiếng của máy.

Có lẽ Lục Tịnh Tuyết đã đợi một lúc rồi, cốc Latte trong tay đã uống gần hết. Lúc này cô ta tươi cười nhìn anh.

Hôm nay cô ta mặc một chiếc váy len cao cổ màu vàng nhạt, bên dưới kết hợp với một đôi ủng gót bằng cao quá đầu gối màu đen, trang điểm trang nhã, tuy rằng cô ta đã nhờ thợ trang điểm đánh cho suốt một tiếng nhưng lại chỉ yêu cầu một kiểu trang điểm nhẹ nhàng, tự nhiên, không phải kiểu yêu nghiệt lồ lồ.

Mái tóc xoăn được xõa xuống vai nhẹ nhàng. Cô ta biết mình chỉ cần vuốt nhẹ một lọn tóc trông cũng rất có khí chất.

Dù ở nước ngoài hay về nước, lúc nào cũng có rất nhiều người vây quanh cô ta, lấy lòng cô ta, nhưng người Lục Tịnh Tuyết muốn lấy lòng chỉ có mình anh. Cô ta dịu dàng lên tiếng: "Hay là chúng ta ăn chút gì nhé? Em vừa đến, nhân viên có gợi ý món bánh Macaron rất tuyệt!"

"Thôi, trưa nay anh ăn no rồi." Hoắc Trường Uyên giờ tay lên.

"Cũng phải, em nghĩ anh cũng không thích ăn đồ ngọt lắm, mấy thứ này toàn là các cô gái nhỏ hay thích ăn thôi!" Lục Tịnh Tuyết mỉm cười gật đầu, nho nhã khuấy cốc nước mấy cái, nâng lên nhấp một ngụm, nụ cười càng đậm hơn: "Trường Uyên, từ sau khi em về nước, hai chúng ta toàn gặp nhau ở nhà họ Hoắc, vẫn chưa có thể giới riêng của hai người hôm nào, đúng không?"

Từ này tới giờ, trong quán có rất nhiều người đều vô thức hướng ánh mắt về phía họ.

Lục Tịnh Tuyết nhìn rõ, trong những ánh mắt ấy đa phần đều mang theo sự ghen tỵ. Nam thanh nữ tú, dù đi tới đâu cũng khiến người ta không thể rời mắt. Mà bản thân cô ta cũng cảm thấy kiêu hãnh trong lòng, vì họ xứng đôi như vậy.

Hoắc Trường Uyên không đáp lời mà ngồi thẳng lên một chút: "Anh biết, lần này được trở lại Hoắc Thị là em xin bố hộ anh."

"Anh biết cả rồi sao?" Lục Tịnh Tuyết cười ngọt ngào.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp, sau đó, biểu cảm trở nên nghiêm túc hơn nhiều: "Thế nên, anh cũng nên mời em uống một tách cà phê, nói một tiếng cảm ơn trực tiếp với em. Còn nữa chính là, xin lỗi."

"Xin lỗi?" Nụ cười của Lục Tịnh Tuyết khựng lại, rồi cô ta bình ổn lại rất nhanh: "Trường Uyên, anh đang nói đến chuyện đính hôn của chúng ta? Anh yên tâm, em không coi là thật đâu."

"Em nghĩ anh chỉ bông bột trong phút chốc?" Hoắc Trường Uyên hỏi.

"Trường Uyên, lẽ nào không phải?" Lục Tịnh Tuyết đồng thời hỏi ngược lại, có điều ngữ khí cô tình buông nhẹ.

Hoắc Trường Uyên chưa nói gì, chỉ im lặng nhìn cô ta.

Lục Tịnh Tuyết dừng việc khuấy Latte lại, trong lòng rất không vui nhưng không bộc lộ ra chút nào, vẫn tươi cười nói tiếp: "Trường Uyên, hai nhà họ Hoắc và họ Lục đã kết giao nhiều năm, hôn ước là chuyện đã được bố mẹ quyết từ trước. Cả hai chúng ta không ai phản đối, coi như đã mặc nhận. Bao nhiêu năm qua chúng ta cũng chưa hề xảy ra chuyện gì. Tuy rằng em thường xuyên ở nước ngoài, cũng có rất nhiều người theo đuổi nhưng em chưa từng động lòng. Vì em biết, em có một người chồng chưa cưới. Em cũng chỉ muốn lấy một người đàn ông duy nhất tên Hoắc Trường Uyên!"

"Trường Uyên, có phải là anh chưa muốn đính hôn ngay bây giờ?" Nói tới đây, cô ta khựng lại, đổi chủ đề: "Em hiểu, anh lâu nay là người cuồng công việc, rất có lòng với sự nghiệp. Không sao, nếu anh không muốn đính hôn, chúng ta có thể lùi lại. Đợi khi nào anh muốn, khi đó chúng ta mới đính hôn và kết hôn. Em có thể nói chuyện với bố mẹ! Em đã đợi được nhiều năm như vậy rồi, không gấp gấp một sớm một chiều đâu!"

"Sunny, xin lỗi."

Sau một tràng giang đại hải những lời của cô ta, Hoắc Trường Uyên chỉ lặp lại câu này.

Anh cũng vươn tay cầm cốc cà phê lên nhưng không có ý uống mà chỉ nhìn chất lỏng màu đen bên trong: "Đúng như em nói, nhà họ Hoắc và nhà họ Lục đã sớm có hôn ước. Bao nhiêu năm qua, hai chúng ta cũng âm thầm chấp nhận. Bây giờ anh đơn phương đưa ra đề nghị hủy hôn ước, anh nghĩ anh nợ em lời xin lỗi, anh không thể lấy em được."

Nụ cười trên gương mặt Lục Tịnh Tuyết dần dần không thể giữ vững nữa, đôi má lúm đồng tiền cũng biến mất.

Đôi mày lá liễu nhíu lại, thậm chí giọng nói dịu dàng cũng hơi cứng vào: "Trường Uyên, anh hứa ra đây uống cà phê với em chỉ là để nói với em những chuyện này?"

"Không sao." Hoắc Trường Uyên không phủ nhận.

Khi đó anh bị gọi về nhà họ Hoắc, hai mẹ con họ Lục cũng có mặt. Ông Hoắc tuyên bố sẽ cử hành lễ đính hôn cho họ một cách đường đột. Anh từ chối tại chỗ, chắc chắn đã mang đến cho đối phương không ít khó xử. Dù sao hôn ước cũng là của hai người họ, chung quy anh vẫn nên chính thức tỏ rõ thái độ.

Bàn tay Lục Tịnh Tuyết đột ngột nắm chặt thìa cà phê, mắt trào ra những giọt nước.

"Anh..." Cả âm thanh này cũng trở nên run rẩy.

Nụ cười dịu dàng hoàn toàn vỡ vụn, ánh mắt cũng có chút oán trách: "Trường Uyên, anh khiến em quá đau lòng, cũng quá thất vọng!"

Từng giọt lệ như những giọt châu lăn chã rơi, đến cả người đàn ông bên cạnh cũng mềm lòng, chỉ muốn lao tới an ủi.

Nhưng Hoắc Trường Uyên ở đối diện thì không hề nao núng, thậm chí đầu máy còn không buồn nhíu lấy một cái. Anh chỉ lẳng lặng đẩy khăn giấy về phía trước.

Dĩ nhiên Lục Tịnh Tuyết sẽ không cầm giấy ăn lau nước mắt, không xứng với thân phận cao quý của cô ta. Cô ta nhìn anh, nước mắt rung rung.

Lần này cô ta về nước là vì chuyện hôn sự. Nhưng anh không những từ chối đính hôn, bây giờ còn nói với sự bình thản như bàn chuyện thời tiết, dường như chỉ là thảo luận một vấn đề không quá quan trọng.

Đây được coi là một người đàn ông ưu tú mà cô ta quen biết từ thuở thiếu thời, xưa nay tính cách lạnh lùng, nói ít làm nhiều, dù là lúc nào biểu cảm cũng hờ hững, thậm chí hơi lạnh nhạt, nhưng chính vì như vậy mới càng đặc biệt và khiến người ta si mê.

Cô ta đã sớm quen với sự lạnh nhạt ấy của anh. Nhưng bây giờ bỗng nhiên lại cảm thấy rất xa lạ.

Lục Tịnh Tuyết nắm chặt hai tay lại thành nắm đấm, để mặc cho nước mắt giàn giụa, quay người bỏ đi.

~Hết chương 180~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181

Lâm Uyển Bạch vẫn ngồi trong chiếc Land Rover trắng. Cô nhìn thấy Lục Tịnh Tuyết đứng lên khỏi chỗ ngồi, sau đó đi ra khỏi quán cà phê.

Bên ngoài gió thổi làm những lọn tóc xoăn của đối phương tung bay.

Người tài xế đã đỗ sẵn chiếc xe sang trọng bên vệ đường, đồng thời đích thân mở cửa xe ra.

Có điều trước khi bước vào, Lục Tịnh Tuyết hình như đã đánh mắt nhìn về phía cô. Nước mắt trên gương mặt đã cạn khô, đáng vẻ có chút đau lòng, nhưng không biết có phải ảo giác của cô hay không, cô mơ hồ nhìn thấy khóe miệng cô ta thấp thoáng một nụ cười khẩy.

Nhìn chiếc ô tô sang trọng ấy hòa vào dòng xe, Lâm Uyển Bạch thảng thốt.

Cửa xe bên cạnh bắt ngờ được kéo ra, mang theo bầu không khí lạnh lẽo ngoài trời. Cô không khỏi co rụt người lại. Hoắc Trường Uyên ngồi vào trong thất lại đây an toàn.

Chiếc xe của họ cũng từ từ rời xa quán cà phê. Đang vào lúc nắng đẹp nhất, hắt vào trong qua cửa sổ mang tới cảm giác ấm áp.

Sau khi Hoắc Trường Uyên trở lại, anh có liếc cô một cái, đồng thời bỏ đi động vẫn cầm chặt trong tay này giờ vào học đồ, nói một câu "Ngắt máy được rồi". Bây giờ cô mới hoàn hồn, đồ mật ấn nút ngắt máy. Tiếp sau đó anh chỉ tập trung lái xe, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Ô tô im lặng suốt dọc đường, không bật đài, chỉ còn lại tiếng động cơ xe.

Khi gặp đèn đỏ phía trước, cuối cùng Lâm Uyển Bạch cũng không nhịn được nữa.

"Này..."

Cô cắn môi, nghiêng đầu nhìn anh. Thấy anh không đáp lại, cô đành chọc chọc vào cánh tay anh: "Hoắc Trường Uyên, sao anh cố tình không nói gì..."

Hoắc Trường Uyên nghe xong, từ tốn đánh mắt sang phía cô.

"Vì sao anh không trả lời em..."

"Sao, bạn này vẫn chưa nghe rõ à?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày, chậm rãi hỏi.

"Nghe rất rõ..." Lâm Uyển Bạch hơi xấu hổ.

Nói thật lòng, cô không ngờ anh lại dẫn mình đến đây, còn dùng đi động để cô được nghe toàn bộ cuộc hội thoại giữa hai người họ. Hơn nữa từ những gì họ đối thoại, cô cũng biết được mục đích của anh khi đến buổi hẹn này. Sự thẳng thắn ấy ngược lại khiến cô cảm thấy mình như đang "lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử".

Cô càng nghĩ như vậy, đầu càng cúi thấp xuống, có chút không biết giấu mặt vào đâu.

Mất mặt thật!

Nhưng có người lại quyết tâm không để cô sống yên, Hoắc Trường Uyên nhướn mày, rướn môi, cố tình bật ra một nụ cười khế.

"... Anh không được cười!"

Lâm Uyển Bạch giờ tay bịt miệng anh lại.

Nhưng vẫn không ngăn được tiếng cười của anh, lồng ngực anh phập phồng lên xuống, hơi thở phả ra làm bỏng lòng bàn tay ngứa ngứa của cô.

Thấy làm vậy không ích gì, Lâm Uyển Bạch thấy trước mặt vẫn còn phải dừng đèn đỏ, cô một lòng chỉ muốn cản lại nụ cười của anh, nên bất chấp mọi sự mất mặt, nghiêng người qu hôn lên bờ môi mỏng ấy.

Cuối cùng, khoang xe hoàn toàn im ắng.

Cô muốn rời đi, Hoắc Trường Uyên lại khiến cho nụ hôn đó sâu thêm.

Đèn tín hiệu đã chuyển xanh, tiếng còi ô tô phía sau rền rĩ, thậm chí còn có người thò đầu ra cửa thúc giục.

Nhưng hai người họ làm như không nghe thấy, vẫn chìm đắm trong môi lưỡi nồng nàn của nhau.

Khi Hoắc Trường Uyên buông cô ra, bàn tay vẫn giữ sau gáy cô, tựa trán mình vào trán cô. Ở khoảng cách gần, đôi mắt sâu hút đó như muốn thấu tận đáy tim cô mới thôi.

Anh bỗng mấp máy môi, giọng nói mang theo chút khàn khàn sau khi vừa hôn xong: "Uyển Uyển, anh sẽ không phụ em."

Sâu sắc là thế nhưng lại được diễn tả bằng hững ngôn từ không thể trịnh trọng hơn.

Trái tim Lâm Uyển Bạch rung lên dữ dội.

...

Hôm sau, Chủ Nhật, khi Lâm Uyển Bạch mở mắt ra, còn muộn hơn hôm qua, bên ngoài mặt trời có vẻ đã lên cao.

Không phải tại cô ngủ nướng mà thật sự đang nửa đêm cô bị đánh thức bởi nụ hôn của Hoắc Trường Uyên. Bộ quần áo ngủ tối vừa miễn cưỡng mặc vào lại bị anh cởi sạch. Cuối cùng cô thiếp đi lúc nào không hay. Chiếc chăn bên cạnh vẫn còn hơi ấm, trong phòng tắm loáng thoáng có tiếng nước chảy róc rách, có lẽ anh cũng vừa dậy chưa lâu.

Lâm Uyển Bạch lật người, vẫn mơ màng ngủ tiếp.

Nhưng mí mắt vừa khép lại chưa lâu, bỗng nhiên có một tiếng rung của di động vang lên.

Cô vô thức vươn tay lần mò về phía gối. Suốt cả quá trình cô không hề mở mắt, cứ thế đặt di động vào tai, mơ hồ nói: "...Alô?"

"Cô là ai!"

Một giọng nam trung niên rất dày dặn vọng tới.

Lâm Uyển Bạch bị chất vấn, ngây người, dường như giọng nói này hơi quen tai. Cô đột nhiên nhớ ra gì đó, choàng tỉnh giấc, phát hiện thứ mình cầm không phải là chiếc smartphone màu bạc của mình là một chiếc màu đen kiểu nam giới.

Bấy giờ cô mới ý thức mình đã nhận nhầm điện thoại!

Tiếng nước ngừng lại, Hoắc Trường Uyên hong quần khăn tay đi ra ngoài, dáng vẻ sáng khoái. Những giọt nước đọng trên đuôi tóc rơi xuống cổ anh, rồi chảy vào từng múi cơ bắp trên lồng ngực.

Khung cảnh khiến người ta phát hỏa ấy xưa nay luôn khiến Lâm Uyển Bạch đỏ mặt.

Nhưng lúc này cô hoàn toàn không còn để ý đến nữa. Cô thẳng thừng khoác váy ngủ, kéo chăn bước xuống.

"Cuối cùng cũng chịu dậy rồi à?" Hoắc Trường Uyên lau khô tóc.

Lâm Uyển Bạch không trả lời anh mà chạy tới trước mặt anh: "Hoắc Trường Uyên, làm sao đây!"

"Hm?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày, bấy giờ mới chú ý tới vẻ mặt hoang mang, căng thẳng của cô.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, sốt ruột vô cùng: "Ban nãy em ngủ mơ màng, không cẩn thận cầm máy của anh! Em tưởng là máy mình nên đã nhận cuộc gọi... Hình như là bố anh gọi đến..."

Càng nói đến cuối, giọng cô càng lí nhí.

Cô quả thực sâu não vô cùng, lại còn nhận nhầm điện thoại. Nghĩ tới câu hỏi nghiêm nghị ban nãy, cô tựa hồ có thể nhìn thấy khuôn mặt không cảm xúc

của ông Hoắc, sau lưng như có gió lạnh thổi phàn phật.

Hoắc Trường Uyên nghe xong, nhúu mày lại.

Anh nhận lấy di động từ tay cô, quả nhiên, khi kiểm tra lại thì đúng là ông Hoắc gọi tới. Thấy cô hoàn toàn hoảng loạn, anh ôm lấy vai cô: "Không sao đâu."

"Em đi tắm trước đi, anh gọi lại xem sao."

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Có điều cô còn bụng dạ nào mà tắm. Cô luôn thấy thấp thòm, đứng dưới vòi hoa sen gột rửa qua loa, đánh răng rồi chạy ngay ra ngoài.

Hoắc Trường Uyên có vẻ đã gọi xong, đứng xoay lưng về phía cửa sổ, vẫn cầm nguyên di động trong tay. Nghe thấy tiếng bước chân, anh quay người lại, nếp nhăn trên trán dường như còn đậm hơn ban nãy một chút.

"Hoắc Trường Uyên, bố anh... ông ấy nói gì vậy?"

Lâm Uyên Bạch hỏi trong hồi hộp nhưng anh không trả lời ngay nên cô hỏi lại, càng thêm căng thẳng: "Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Hoắc Trường Uyên cúi đầu nhìn màn hình điện thoại đen xì trong tay mình, mấp máy môi, ngữ khí hơi ngơ vờ: "Tối qua Sunny đã uống thuốc ngủ."

"Cái gì?" Lâm Uyên Bạch bỗng chốc tròn trừng mắt: "Uống thuốc ngủ?"

Đúng là xảy ra chuyện thật rồi!

Vợ chưa cưới của anh tự sát bằng thuốc ngủ?

"Ừ, bố anh vừa nói trong điện thoại, uống nửa lọ." Hoắc Trường Uyên gật đầu, có vẻ cũng rất bất ngờ.

"Thế cô ấy đâu? Bây giờ ra sao?" Cô nuốt nước bọt, vội vàng hỏi.

Ngoài mặt, Hoắc Trường Uyên không thể hiện quá nhiều thay đổi trong cảm xúc. Anh đáp: "Phát hiện kịp thời nên tối qua đã đưa ngay tới bệnh viện cấp cứu, rửa ruột nên giờ không sao nữa, đang ở trong bệnh viện."

Lâm Uyên Bạch gật đầu, thở phào nhẹ nhõm.

Thấy anh cứ nhúu mày suốt, cô đoán ra điều gì đó, mím môi: "Hoắc Trường Uyên, bố anh bảo anh tới thăm cô ấy phải không?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên không hề phủ nhận.

Cô đoán không sai, đích thực bố muốn anh lập tức tới bệnh viện, hơn nữa còn nổi cơn thịnh nộ.

Lâm Uyên Bạch cụp mắt giãy lắt rồi nói: "... Hoắc Trường Uyên, anh đi đi!"

"Anh không đi." Hoắc Trường Uyên nhúu mày.

"Nhưng bố muốn anh đến, chắc là cô ấy cũng rất muốn gặp anh..." Lâm Uyên Bạch khẽ nói: "Hơn nữa, anh được quay về Hoắc Thị chẳng phải cũng nhờ cô ấy xin giúp sao..."

Hoắc Trường Uyên đưa tay nâng cằm cô lên: "Em không ghen?"

"Không ghen..." Lâm Uyên Bạch đành quay mặt đi, câu trả lời hơi trái lòng.

"Nói dối!" Hoắc Trường Uyên hừ một tiếng, rõ ràng là không tin, anh buông một câu giống như hôm qua: "Trừ phi chúng ta cùng đi."

"..." Lâm Uyên Bạch nhúu mày.

"Em không đi anh cũng không đi." Hoắc Trường Uyên nói thẳng.

Thấy anh có vẻ không đùa giỡn, Lâm Uyên Bạch mím môi: "Thôi được rồi, vậy em đi cùng anh..."

Cô vào bếp nấu nhanh hai bát canh thanh đạm bùng ra. Ăn xong, họ thay quần áo rồi đi ngay.

Quá trình đi xuống dưới, Lâm Uyên Bạch vẫn luôn cúi xuống, đôi mi tạo thành hai cái bóng hắt xuống gò má, giống như đang giấu trong lòng tâm sự gì vậy.

Khi cô mở cửa xe, một cánh tay bất ngờ chặn ở đó.

Lâm Uyển Bạch sững người ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt kia đang nhìn mình chăm chú.

"... Hà?"

Hoắc Trường Uyên nhíu mày hỏi: "Đang nghĩ gì vậy?"

"Có nghĩ gì đâu..." Lâm Uyển Bạch lại cup mắt, lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên không nhúc nhích, vẫn giữ nguyên tư thế đó.

Lâm Uyển Bạch khó xử, đành ngẩng lên, do dự nói: "Hoắc Trường Uyên, có phải em... đang phá hoại hạnh phúc của người khác không?"

Trong tình yêu cần có thứ tự trước sau. Trước khi cô quen biết Hoắc Trường Uyên, anh đã hẹn ước với vợ chưa cưới. Đây là sự thật không thể phủ nhận. Bất luận anh có tình cảm với đối phương hay không, thì hình như cô vẫn là người đến sau...

Tối qua nội dung cuộc nói chuyện của họ trong quán cà phê cô đều nghe rõ không sót chữ nào. Việc này đối với vợ chưa cưới của anh lẽ nào không phải là một sự tổn thương. Chắc hẳn cô ấy làm ra hành động quá khích này cũng là vì anh!

Hai bàn tay buông thõng hai bên của Lâm Uyển Bạch từ từ nắm chặt lại.

Hoắc Trường Uyên nhíu mày, không trả lời cô điều gì, chỉ tiến lên trước một bước, thẳng thừng cúi xuống hôn cô.

Cô sững sốt, không ngờ anh lại làm hành động ấy.

Cô giờ tay đẩy cũng không đẩy ra được, ngược lại càng khiến nụ hôn của anh thêm sâu.

Anh cạy mở răng cô, hôn đến mức cô thở dốc, cả người mềm oặt ra trong vòng tay anh, bấy giờ Hoắc Trường Uyên mới buông tha, lau hai khóe miệng ướt ướt của cô: "Bây giờ còn nghĩ vậy nữa không?"

"Không..." Lâm Uyển Bạch mơ màng lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên hài lòng gật đầu, nhét cô vào trong xe, cài dây an toàn.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy anh vòng qua đầu xe, cô giờ tay xoa xoa khóe miệng vừa bị anh hôn đến sưng vều.

Thật đáng ghét! Lại dám dùng "nam sắc" quyến rũ người ta...

Chiếc Land Rover phóng lên cầu vượt. Vì là Chủ Nhật nên không tắc đường, sau khi đi xuống chẳng mấy chốc đã tới một bệnh viện tư sang trọng.

Họ lái thẳng qua cửa chính tiến tới tòa nhà nội trú ở phía sau. Có chỗ đỗ xe rộng rãi dành cho ô tô.

Anh phanh xe lại, tắt máy.

Lâm Uyển Bạch nghiêng đầu nhìn qua: "Hoắc Trường Uyên, anh đừng có nhìn em mãi thế..."

Hoắc Trường Uyên hơi nhướn mày.

"Em không ghen." Lâm Uyển Bạch nhìn thẳng vào mắt anh, nói ra suy nghĩ thật sự trong lòng: "Em nghĩ anh nên đến thăm cô ấy, dù anh có thừa nhận hay không thì chuyện này vẫn có liên quan đến anh!"

Hoắc Trường Uyên im lặng mấy giây, bỗng nhiên hỏi: "Uyển Uyển, em liệu có vì một người đàn ông mà từ bỏ tính mạng của mình không?"

Lâm Uyển Bạch sững người.

"Em không..." Cô lắc đầu.

Tuy rằng vào lúc này, nên nói ra những lời cảm động hơn một chút, vì trên phim ảnh toàn diễn như vậy.

Nhưng cô vẫn chọn cách nói sự thật với anh.

Lâm Uyển Bạch nhìn thẳng về phía trước khẽ nói: "Trước khi ra đi, mẹ em đã nói với em sinh mạng là rất quý giá. Bà nói sau này em phải cố gắng sống, thế nên, em sẽ không bao giờ vì bất kỳ người nào mà tự tử."

Cô hơi nghiêng đầu nhìn sang tòa nhà bên cạnh, dường như vẫn còn nhìn thấy được cảnh mẹ đứng đó năm nào.

Nhưng dù nói như vậy, mẹ vẫn vì một người đàn ông mà từ bỏ tính mạng.

Có lẽ cũng vì bản thân bà không làm được nên mới răn dạy cô như vậy chẳng..

Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt.

Mắt anh hơi tối đi, có vẻ như anh không nghĩ cô sẽ trả lời như vậy. Nhưng suy nghĩ lại thì cô nên trả lời như vậy. Giống như những cảnh tượng thảm hại mà anh từng gặp, bị Lâm Dũng Nghị đánh nặng như thế, gánh nặng cuộc sống lại nhiều như thế nhưng cô vẫn cắn răng mà sống.

Đương nhiên, không bao gồm cảnh cắt tay lúc trước. Lúc đó anh thể hiện sự lạnh lùng cũng là vì nhìn thấu cô đang diễn trò.

Có người vừa đi vào tòa nhà lớn trước mặt, trong tay xách giỏ hoa quả và bó hoa.

"Chết, đi tay không tới thăm bệnh nhân như vậy không hay thì phải?" Lâm Uyển Bạch nhìn thấy, chột sần sần.

Dọc đường đúng là cô quên bằng mất việc này.

Cô ngẫm nghĩ rồi chỉ tay về phía trước: "Hoắc Trường Uyên, em vừa nhìn thấy trước cổng có cửa hàng hoa, đi mua một bó hoa đi? Người bệnh nhìn thấy hoa, tâm trạng cũng tốt hơn, cũng có ích cho việc hồi phục sức khỏe!"

"Không mua!" Hoắc Trường Uyên từ chối.

"..." Lâm Uyển Bạch nhíu mày.

"Anh chỉ mua hoa hai người phụ nữ."

Hai người phụ nữ?

Lâm Uyển Bạch ngăn người nhìn anh.

"Một người là em." Hoắc Trường Uyên nói.

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch chột đồ mặt, cũng nhớ tới hai bó hoa hồng nhiệt tình như lửa của anh, ánh mắt ngưỡng mộ của các đồng nghiệp trong phòng, khiến cô bối rối cũng khiến cô hạnh phúc ngọt ngào.

Cô tò mò hỏi: "... Còn một người nữa là ai?"

"Mẹ anh." Ngừng một chút, Hoắc Trường Uyên mới nói.

Trái tim Lâm Uyển Bạch nóng rực lên.

Cô nhìn ánh mắt lạnh lẽo tối đi của anh, rất đau lòng nhưng đồng thời tâm trạng cũng rất kích động.

Vì anh đã coi mình có tầm quan trọng giống như mẹ anh vậy.

Lâm Uyển Bạch nắm chặt lấy tay anh: "Hoắc Trường Uyên, có thời gian đưa em đi gặp mẹ anh nhé?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Anh rút chìa khóa, tháo dây an toàn rồi đẩy cửa ra.

Anh quay người phát hiện người bên trong không nhúc nhích, vẫn ngồi yên trên ghế lái phụ, bất giác vòng qua đầu xe.

Lâm Uyển Bạch cũng đẩy cửa xe ra, nhưng không bước xuống mà ngẩng đầu nhìn anh: "Hoắc Trường Uyên, anh vào thăm cô ấy đi! Em không đi đâu, em ở đây đợi anh..."

Thật ra cô vốn không định đi cùng anh.

Hoắc Trường Uyên nói cô không đi anh cũng không đi, nên cô mới đồng ý đi cùng. Cô không muốn làm thánh mẫu, chỉ là bình tĩnh suy nghĩ lại, nếu bản thân cô là Lục Tĩnh Tuyết chắc chắn cũng sẽ không muốn nhìn thấy mặt cô lúc này, chưa biết chừng còn bị kích động, hơn nữa cô e ông Hoắc cũng có mặt.

Nếu nhìn thấy Hoắc Trường Uyên dẫn cô cùng tới thăm vợ chưa cưới, có lẽ ông cũng rất giận, sẽ trách anh không hiểu chuyện.

Cô không muốn anh khó xử, càng không muốn gây thêm phiền toái cho anh...

~Hết chương 181~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 182

Nhìn thấy sự kiên quyết trong ánh mắt cô, cuối cùng Hoắc Trường Uyên cũng gật đầu: "Được."

"Anh sẽ xuống nhanh thôi."

Lâm Uyển Bạch khẽ "ừm" một tiếng đáp lại.

Hoắc Trường Uyên đặt chìa khóa xe vào trong tay cô, quay người đi chưa được mấy bước đã không nhịn được quay lại, hôn nhẹ lên trán cô.

Bên cạnh có một chiếc ô tô hiệu BYD vừa đỗ vào, bước xuống xe là một bà cô cũng khá cao tuổi, nhìn thấy cảnh ấy lập tức quay đầu.

Lâm Uyển Bạch mắt mặt không chịu được, vội giơ tay đẩy anh.

Nhìn thấy cái bóng cao lớn của anh biến mất trong tòa nhà, cô mới khẽ thở hắt ra một hơi.

Tuy rằng tỏ ra không có gì trước mặt anh nhưng sao lòng cô có thể không chịu ảnh hưởng chút nào? Cô cảm thấy trong xe hơi bí bèn thẳng thừng bước xuống, sau khi khóa xe cẩn thận thì cất chìa khóa rồi đi về phía vườn hoa nhỏ bên cạnh đó.

Lâm Uyển Bạch không quá thích bệnh viện, ngoài việc mẹ đã kết thúc sinh mạng tại nơi này thì bà ngoại cũng đã ở đây một thời gian rất dài.

Vườn hoa được xây rất đẹp, tuy rằng thời tiết đã trở lạnh nhưng vẫn có nhiều bệnh nhân đang đi tản bộ, hít thở bầu không khí trong lành.

Đi mãi đi mãi, trên chiếc ghế dài gần đó bỗng xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Lâm Uyển Bạch vô thức đi qua, rất ngạc nhiên: "Tiêu Vân Tranh?"

Đối phương ngẩng đầu lên, gương mặt quen thuộc khiến cô chắc chắn mình không nhìn nhầm người.

Anh ấy khoác một chiếc áo dạ màu xanh quân đội cổ đứng bên ngoài, nhưng bên trong thì mặc khá mỏng manh, cổ áo chữ V để lộ hai bên xương hõm vai, thậm chí cô còn nghi ngờ đó là áo ngắn tay. Trời lạnh như vậy mà anh mặc vẫn yêu nghiệt đến thế.

"Lâm Uyển Bạch?" Tiêu Vân Tranh cũng hơi bất ngờ.

"Sao anh lại ở đây?"

"Còn em ở đây làm gì?"

Hai người gần như hỏi đối phương cùng một lúc.

Lâm Uyển Bạch giải thích trước: "Em đi thăm bệnh nhân cùng một người."

"Vậy cũng tương tự, anh cũng tới thăm bạn." Tiêu Vân Tranh gật đầu biểu thị.

"Bạn anh không sao chứ?" Lâm Uyển Bạch hỏi tiếp.

"Không sao." Tiêu Vân Tranh lắc đầu. Lúc trước anh ấy vẫn luôn cúi đầu vuốt mặt ngọc trên sợi dây đeo trên cổ, lúc này mới từ từ buông ra, cười khẽ: "Chỉ là cô ấy quá ngốc thôi!"

Sợ sẽ đề cập đến chuyện riêng tư của người khác, Lâm Uyển Bạch không hỏi sâu thêm.

Cô cúi người ngồi xuống, áo khoác ngoài hơi mỏng nên chiếc chìa khóa xe rơi xuống đất.

Tiêu Vân Tranh giơ tay nhặt giúp cô, biết cô không lái xe, hơn nữa lại nhìn thấy biểu tượng Land Rover bên trên, anh ấy cũng không cần hỏi, rõ ràng là loại xe chỉ đàn ông mới lái.

Khi đưa lại cho cô, anh ấy cũng hỏi luôn: "Lâm Uyển Bạch, em chưa cắt đứt với Hoắc Trường Uyên à?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Tiêu Vân Tranh có vẻ không quá bất ngờ, chỉ nói một câu không nghe ra ngữ khí: "Xem ra, anh ta từ chối chuyện đính hôn là vì em."

Lâm Uyên Bạch nghe thấy vậy khá bất ngờ: "Tiêu Vân Tranh, sao tin tức của anh nhanh nhạy vậy..."

Bây giờ nếu lật lại vẫn có thể tìm ra thông tin đính hôn của Hoắc Trường Uyên và vợ chưa cưới trên tuần san. Đến cô cũng còn biết chân tướng qua lời kể của Hoắc Dung, nhưng không ngờ Tiêu Vân Tranh cũng biết rõ nội tình như vậy.

"Ha ha..." Tiêu Vân Tranh cười mấy tiếng mập mờ.

Ngừng một chút, anh ấy hỏi lại cô: "Gần đây em có liên lạc với anh Phong không?"

"Em không..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Tiêu Vân Tranh không nói gì nữa, chuyển chủ đề, xoa xoa hai bàn tay: "Hôm nay lạnh thật đấy! Lạnh đến nỗi hai chân anh cứ run lập cập!"

"Ai bảo anh mặc ít vậy!" Cô dờ khóc dờ cười.

"Không nói với em nữa, còn ở đây thêm anh đông cứng thành tảng băng không chừng. Anh còn nhiều ước mơ vĩ đại chưa thực hiện được lắm, không thể trở thành cảnh đẹp trong vườn hoa này được! Lâm Uyên Bạch, anh về trước đây! Hôm nào có thời gian anh sẽ lại tìm em!" Tiêu Vân Tranh có vẻ đã lạnh không thể chịu nổi, run cầm cập đứng dậy.

"Vâng." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

...

Trên tầng, trong phòng bệnh cao cấp.

Hoắc Trường Uyên từ thang máy đi vào phòng bệnh, đúng lúc bắt gặp ông Hoắc ở cửa.

Nhìn thấy anh, Hoắc Chấn trút giận: "Sao mày lè mè giờ mới đến!"

Hoắc Trường Uyên rút hai tay vào túi quần, mặt không cảm xúc.

"Thằng mất dạy!" Hoắc Chấn nghiêm giọng quát: "Hôm qua rốt cuộc mày đã nói gì với con bé Tịnh Tuyết, để tối qua về nó uống thuốc ngủ! Cũng may phát hiện kịp thời, nếu không thì còn ra thế thống gì, mày có gánh nổi trách nhiệm này không?"

"Con đâu có bảo cô ấy tự sát." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

"Mày muốn làm bỏ tức chết có phải không?" Hoắc Chấn bỗng chốc trừng mắt.

Cô y tá đi ngang qua bước tới, nhủu mày nói: "Xin lỗi, hai vị nhỏ tiếng một chút, đây là bệnh viện!"

Bấy giờ Hoắc Chấn mới cố kiềm chế cơn giận, đánh mắt vào phòng bệnh rồi lại nhìn về phía con trai: "Thôi, mày tới thăm còn bé bố cũng không tính toán nữa. Nhưng bố không muốn chuyện này lặp lại lần nữa đâu!"

"Tới thăm người bệnh mà còn đi tay không!"

Chú ý thấy hai bàn tay trống trơn của anh, ông lại muốn phát hỏa nhưng vẫn cố nhịn, rồi bảo thư ký đứng sau xách giỏ hoa quả lên, nhét vào lòng anh.

Cánh cửa phòng bệnh được đẩy ra, đầu tiên là một phòng khách nhỏ, bên trong mới là giường bệnh.

Lục Tịnh Tuyết mặc đồ bệnh viện, đang nằm trên giường, trông có vẻ cực kỳ tiêu tụy, trên mu bàn tay còn cắm ống truyền.

Bên cạnh có một người phụ nữ xinh đẹp ăn mặc cao quý đang gọt táo, đó là mẹ của Lục Tịnh Tuyết, Nguyễn Chính Mai. Cũng giống với người vợ thứ hai của Hoắc Chấn, Phạm Ngọc Trân, bà ta cũng chăm sóc da dẻ rất tốt, nên khuôn mặt không có quá nhiều nếp nhăn.

"Trường Uyên!"

Lục Tịnh Tuyết nhìn thấy bóng dáng cao lớn bước vào, lập tức kêu to mừng rỡ.

Dường như sau đó cô ta mới nhìn thấy Hoắc Chấn bèn kêu lên: "Bác trai, bác cũng đến ạ!"

"Nha đầu Tịnh Tuyết, sao rồi, cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?" Hoắc Chấn tiến lên, gật đầu với Nguyễn Chính Mai coi như lời chào.

"Bác trai, con đỡ hơn nhiều rồi ạ!" Lục Tịnh Tuyết vội vàng ngồi dậy, ngữ khí có vẻ rất áy náy: "Con xin lỗi, để bác cũng lo lắng theo, còn hại bác mất công đến đây một chuyến!"

"Nói lời ngốc nghếch gì vậy, đương nhiên là bác phải tới thăm con!" Hoắc Chấn nghe xong, liên tục nói: "Nha đầu Tịnh Tuyết, bác nhớ kỹ lắm đấy, sau này không được hù dọa bác như vậy nữa, nghe được tin mà bác lo hết cả người!"

"Con xin lỗi..." Lục Tịnh Tuyết hiểu chuyện cúi đầu.

Hoắc Chấn thấy vậy, cảm thấy áy ngại bèn trừng mắt nhìn sang phía con trai, ý tứ rõ ràng.

"Trường Uyên, con còn đứng ngây ra đó làm gì!"

Hoắc Trường Uyên nghe xong, bèn im lặng đi lên, đặt giỏ hoa quả bị ép cầm lên chiếc bàn bên cạnh giường, nói rõ: "Đây là hoa quả bố anh mang đến."

Thế diện của Hoắc Chấn sắp không giữ được nữa.

Nhưng ông lại không thể nổi xung lên, đành nhịn xuống và nói: "Con mau an ủi nha đầu Tịnh Tuyết vài câu đi!"

Từ lúc thấy anh vào cửa đến giờ, ánh mắt Lục Tịnh Tuyết không thể rời khỏi anh, cho dù là lúc nói chuyện với Hoắc Chấn cô ta vẫn hơi liếc sang ngang, lúc này thì nhìn anh đầy hứng khởi.

Biểu cảm của Hoắc Trường Uyên vẫn không thay đổi, anh đứng đó, buông thõng tay, trầm giọng nói: "Sunny, sau này đừng làm chuyện ngốc nghếch nữa."

"Trường Uyên, anh đang quan tâm đến em, đúng không?" Lục Tịnh Tuyết bỗng chốc để lộ hai má lúm đồng tiền, rồi lại giống như cảm động, hai mắt cô ta đỏ rực lên: "Em không cố ý đâu, chỉ là nhất thời buồn bã nên suy nghĩ không thông suốt..."

Hoắc Trường Uyên hồ hững ngất lời, ngữ khí không có chút lên xuống trầm bổng nào: "Em đã là người trưởng thành, nên biết tính mạng không phải là thứ dễ mạng ra đùa cợt."

"Em cố gắng tỉnh dưỡng cho tốt, anh còn có việc."

Ngay sau khi nói xong câu này, Hoắc Trường Uyên cũng quay người bỏ đi.

Hoắc Chấn muốn gọi anh lại nhưng bước chân của anh lại quá nhanh, mới đó đã ra khỏi phòng bệnh, giống như việc anh đến đây vốn không phải để thăm bệnh mà giống hoàn thành một nhiệm vụ hơn, sau khi kết thúc thì lập tức ra về.

Hành động rõ ràng đến thế, Hoắc Chấn còn nhìn ra, hướng hồ là mẹ con nhà họ Lục.

Nguyễn Chính Mai quả nhiên có phần không vui vẻ: "Hoắc đại ca, Trường Uyên này không ra thể thống gì cả!"

"Phải, chuyện này anh sẽ nghiêm túc phê bình nó!" Hoắc Chấn nghiêm mặt.

"Bác trai, bác cũng đừng trách Trường Uyên, tại con cạn suy quá thôi!" Lục Tịnh Tuyết vừa nói vừa không nén nổi nghẹn ngào: "Có điều, con thật sự quá buồn, quá đau lòng. Anh ấy nói không thể cưới con, thế nên rất xin lỗi... Bác trai, bác phải biết, hai gia đình chúng ta có hôn ước nhiều năm như vậy, bố mẹ con cũng rất ưng ý anh Trường Uyên làm rể, con càng một lòng chờ đợi để làm vợ anh ấy!"

Nhìn thấy con bé mặc đồ bệnh viện, tay còn cầm ống truyền, lại rất lương thiện và hiểu chuyện, Hoắc Chấn không tránh khỏi áy náy, ông buông tiếng thở dài nặng nề: "Nha đầu Tịnh Tuyết, con yên tâm, dù Trường Uyên thế nào, bác cũng sẽ đứng về phía con! Con cũng là cô con dâu bác ưng ý, con hoàn toàn có thể yên tâm, chuyện kết hôn của hai đứa sẽ không thay đổi đâu!"

"Bác trai, con cảm ơn bác!" Lục Tịnh Tuyết rơi nước mắt.

"Được rồi, con bé ngoan, đừng khóc nữa!" Hoắc Chấn đưa khăn tay lên.

Lục Tịnh Tuyết liên tục cảm ơn. Sau khi nhận lấy khăn tay, cô ta lau từng giọt nước mắt, cố gượng cười.

"Em dâu, chuyện này cậu Lục đã biết chưa?" Hoắc Chấn nhìn sang Nguyễn Chính Mai.

Có vẻ rất yêu quý chồng mình, sắc mặt Nguyễn Chính Mai cũng dịu đi vài phần: "Hai năm nay đa phần anh ấy đều ở Đức, dự án bên đó đang tới thời điểm mấu chốt nhất, trong điện thoại cũng không tiện nói gì! Hơn nữa anh ấy vẫn luôn rất cưng chiều Tịnh Tuyết, nói với anh ấy em cũng sợ anh ấy lo lắng!"

"Ừm, anh cũng khuyên là nên đợi con bé Tịnh Tuyết hồi phục rồi tính sau." Hoắc Chấn gật đầu đồng ý. Chuông di động vang lên, hình như có việc gì đó không thể lơ dờ, ông một lần nữa nhìn Lục Tịnh Tuyết, cất giọng hiền hòa: "Con cố gắng ăn uống tỉnh dưỡng. Ngày mai bác lại qua, muốn ăn gì cứ nói, bác sẽ dặn người giúp việc làm!"

Lục Tịnh Tuyết cảm kích gật đầu.

"Hoắc đại ca, em tiễn anh!" Nguyễn Chính Mai đứng dậy.

Sau khi tiễn Hoắc Chấn về và trở lại phòng bệnh, Nguyễn Chính Mai thấy tâm trạng của con gái đã trở nên tốt hơn nhiều, bấy giờ mới nói mấy câu: "Tịnh Tuyết, lần này mẹ cũng hết hồn vì con đấy, cả đêm chẳng ngủ mấy! Cũng may phát hiện kịp thời mới cứu được con từ Quỷ môn quan về, nếu không chắc mẹ khóc mù mắt!"

"Mẹ, mẹ nghĩ con ngốc vậy thật à!" Lục Tịnh Tuyết nắm lấy tay Nguyễn Chính Mai: "Con chỉ uống nửa lọ hơn nữa con cũng tính toán thời gian rất chuẩn. Chẳng phải mẹ luôn dặn người làm cứ tám giờ tối lại mang cho con một bát canh hạt sen sao?"

Nguyễn Chính Mai nghe thấy vậy lập tức hiểu ra, thờ phào.

Ngừng một chút, bà ta lại nói với con gái: "Nhưng ban nãy con cũng thấy đấy, Trường Uyên e là chưa tin màn này của con đâu!"

"Vâng." Lục Tịnh Tuyết gật đầu, biểu cảm hơi cứng nhắc.

Cô ta cúi đầu nhìn ống truyền trên mu bàn tay mình, rồi lại cười khê: "Mẹ, anh ấy tin cũng được, không tin cũng được! Con đâu chỉ tự sát cho Trường Uyên thấy, quan trọng hơn là để bác Hoắc thấy, để ông ấy biết con vì con trai ông ấy mới làm vậy!"

Nguyễn Chính Mai gật đầu, cũng nở một nụ cười sâu xa, tiến lên ôm lấy Lục Tịnh Tuyết, vẫn chưa yên tâm, dặn dò: "Vậy sau này không được làm chuyện như vậy nữa. Mẹ chỉ có một đứa con gái bảo bối thôi, nghe rõ chưa!"

"Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ không làm vậy nữa đâu!" Lục Tịnh Tuyết dựa vào bà ta, tươi cười hứa hẹn.

Chuyện đã làm rồi dĩ nhiên sẽ không làm lại nữa, đạo lý già néo đứt dây cô ta hiểu rất rõ.

...

Khi Lâm Uyển Bạch quay trở lại xe thì Hoắc Trường Uyên đã từ trong tòa nhà lớn đi ra.

Cô nhìn đồng hồ, hình như cũng chỉ khoảng hơn mười phút. Khi đi, tuy anh nói sẽ xuống rất nhanh nhưng cô cũng không nghĩ là tốc độ như vậy.

"Anh xuống nhanh vậy sao?"

Hoắc Trường Uyên không trả lời, mà nhú mày quát: "Em chạy đi đâu vậy!"

"Ồ trong này chán quá, em vừa tới vườn hoa phía trước đi loanh quanh." Lâm Uyển Bạch nghiêng người chỉ cho anh vườn hoa.

"Đầu mũi đỏ rực rồi kìa!" Hoắc Trường Uyên càng nhú mày đậm hơn.

"Thế ư..." Lâm Uyển Bạch bắt giắc xoa xoa đầu mũi, không nhìn thấy được nhưng có vẻ lạnh buốt.

Hoắc Trường Uyên đón lấy chìa khóa xe từ tay cô, chú ý thấy cả ngón tay cô cũng giá: "Mau vào trong đi!"

Sau khi nhét tuột cô vào trong, anh mới vòng qua ghế lái.

Vì là cuối tuần nên không có kế hoạch gì. Họ tới một rạp chiếu phim gần đó, xem một bộ phim vừa công chiếu gần nhất, khi ra ngoài thì đã chập tối.

"Tối nay muốn ăn gì?"

Lâm Uyển Bạch nhìn hoàng hôn, nghĩ tới việc trưa nay chỉ ăn đại hai bát mỳ bèn nói: "Vẫn còn sớm, chúng ta đi siêu thị mua thức ăn đi, về nhà em nấu cho anh nhé? Lần trước lúc ở Lâm Thành, chẳng phải anh nói muốn ăn món cơm rang em làm cho cô sao, về sau em cứ quên mãi chưa làm..."

"Com rang trứng?" Hoắc Trường Uyên nhướn cao mày.

Lâm Uyển Bạch đỏ mặt chữa lại: "Không phải như anh nghĩ đâu, là com rang trứng thực sự!"

Dưới tầng hầm có một chuỗi siêu thị, họ không ra khỏi tòa nhà mà đi thẳng cầu thang cuốn xuống dưới.

Chỗ này không quá lớn nhưng đồ thì đầy đủ, người không vắng cũng chẳng đông. Đi dạo một vòng, trong xe đẩy đã đựng không ít đồ. Khi đi tới quầy thu ngân, Lâm Uyển Bạch nghĩ ra chuyện gì, do dự lên tiếng: "Hoắc Trường Uyên, hình như còn thiếu một thứ chưa mua..."

"Thứ gì?" Hoắc Trường Uyên liếc cô.

"Chính là thứ đó..." Lâm Uyển Bạch hơi xấu hổ.

"Gì cơ?" Hoắc Trường Uyên cố tình hỏi.

"..." Mặt mũi Lâm Uyển Bạch đỏ rần.

Ý cô chỉ là đồ dùng trong sinh hoạt hằng ngày. Sáng nay anh đã dùng bao cuối cùng, hơn nữa cô đảm bảo, anh biết nó là gì.

Thấy vành tai cô đỏ rực lên, Hoắc Trường Uyên không chọc cô nữa, ôm lấy cô: "Đi nào, chúng ta cùng chọn."

Chọn cái gì chứ...

Lâm Uyên Bạch còn lâu mới thỏa mãn tính thích đùa giỡn của anh, cô đẩy xe lên trên, duy trì một khoảng cách vài bước.

Hoắc Trường Uyên đứng thẳng người trước quầy hàng, biểu cảm rất tập trung, không khác gì mỗi khi anh làm việc. Cô cứ ngỡ như anh không phải đang chọn thứ gì trên đó mà đang phê duyệt một tài liệu quan trọng vậy, hoàn toàn không cảm thấy việc làm này hạ thấp thân phận.

Cuối cùng cũng chọn xong, Lâm Uyên Bạch thấy anh bỏ mấy hộp hồng hồng đỏ đỏ vào xe đẩy.

Có điều chưa đợi cô đẩy đi, Hoắc Trường Uyên bỗng nhiên lấy ra lại.

Sau đó để vào chỗ cũ.

"Hả..." Lâm Uyên Bạch không hiểu, rõ ràng anh đã mất rất nhiều thời gian mới chọn xong: "Hoắc Trường Uyên, sao vậy?"

Hoắc Trường Uyên nhìn về phía cô, ánh mắt sâu hút: "Không muốn dùng nữa."

"..." Lâm Uyên Bạch nghi hoặc chớp mắt.

Điều này có nghĩa là gì?

Khi hiểu rõ được mấy chữ anh nói, trái tim cô bỗng đập rất nhanh.

~Hết chương 182~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183

Chập tối, khi Lâm Uyên Bạch từ trong tòa nhà văn phòng đi ra, chiếc Land Rover màu trắng đã đỗ bên đường.

Một cảm giác ngọt ngào trào dâng trong lòng, cô rào bước đi về phía đó.

Hoắc Trường Uyên mở cửa xe giúp cô từ bên trong. Cô ngồi vào, một luồng gió ấm áp phả vào mũi. Sau khi bước vào tháng Mười hai, thời tiết mỗi ngày một lạnh hơn, cũng chẳng biết trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay sẽ đổ xuống khi nào.

Thắt chặt dây an toàn, chiếc ô tô hòa vào dòng xe trên đường.

Hai người không xuống đường cao tốc mà đi thẳng về phía ngoại ô.

Lâm Uyên Bạch len lén liếc nhìn sang bên cạnh, anh đang chuyên chú lái xe, góc nghiêng nghiêm nghị mà tuần tú.

Tối qua khi ở trong siêu thị, đến phút cuối cùng họ cũng không mua mấy chiếc hộp đồ nữa, chứng tỏ anh không hề nói chơi, hại cô tìm cứ đập dồn đập như đánh trống. Có điều sau khi trở về nhà, hai người họ lại không làm được gì vì người bà con của cô lại đến rất đúng lúc.

Cuối cùng, hai người họ ôm nhau ngủ, trò chuyện băng quơ, đồng thời bàn bạc hôm sau sẽ tới thăm mẹ anh.

Sau khi chiếc ô tô đỗ lại, Hoắc Trường Uyên cầm bó hoa cẩm chướng đặt ở ghế sau lên.

Giữa đường khi ngang qua một tiệm hoa họ đã mua, chọn hai loại màu, gói cũng khá giản dị, nhưng trông lại rất ấm áp. Lâm Uyên Bạch nghĩ đến chuyện anh chỉ tặng hoa cho hai người phụ nữ là trái tim lại vừa nóng vừa run rẩy.

Nghĩa trang được thiết kế ở lưng chừng núi, cũng phân khu như khi xây một căn nhà vậy. Bia mộ của bà Hoắc được dựng ở trên, cần phải đi một đoạn đường núi rất dài mới tới.

Hoắc Trường Uyên đánh mắt nhìn cô: "Có mệt không?"

"Chẳng mệt chút nào!" Lâm Uyên Bạch lắc đầu.

Khi nói câu này thật ra cô đã bắt đầu thờ dốc đôi chút rồi.

Thực ra là vì bậc thềm xi măng rất cao, cộng thêm việc đôi giày của cô lại cao hai, ba phân nữa, không thoải mái như đi giày bệt bình thường. Cô ngừng

đầu ngược mắt nhìn lên, hình như họ vừa mới đi được một nửa.

Đang chuẩn bị nhấc chân đi tiếp, Hoắc Trường Uyên bất ngờ nhét bó hoa trong tay cho cô, sau đó đi đến trước mặt cô, ngồi xuống.

Lâm Uyển Bạch bất giác kêu lên: "Hoắc Trường Uyên..."

Hai chân lại bị nhấc bổng lên, cô đành phải theo đà nằm bò lên bờ vai rộng lớn của anh.

Sau khi đứng thẳng dậy, Hoắc Trường Uyên kẹp hai cánh tay vào hai kheo chân của cô, vững vàng tiến về phía trước, chốc chốc lại xốc lên một chút.

Tuy rằng mặc bộ quần áo rất dày nhưng cô vẫn cảm nhận được tấm lưng rắn chắc của anh. Nguồn sức mạnh dồi dào ấy khiến người cảm thấy chỉ có an tâm, giống như lưng của bố vậy. Thật ra hồi còn nhỏ, Lâm Dũng Nghị đối với cô không tệ, cũng từng cõng cô như thế này.

Có điều sau năm cô tám tuổi, Lâm Dũng Nghị như trở thành một người hoàn toàn khác, dù là đối với cô hay mẹ cô đều rất lạnh nhạt.

Lâm Uyển Bạch khẽ buông một tiếng thở dài.

Hoàn hồn lại, cô phát hiện bước chân của anh chẳng biết đã chậm dần từ lúc nào.

"Đã tới rồi ư?" Lâm Uyển Bạch hỏi.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Nhìn theo ánh mắt anh, trước mắt không xa có một nơi giống như một ngôi biệt thự độc lập, không gian xung quanh rất lớn. Tại đó dựng một tấm bia mộ màu đen tuyền, bên trên có bức ảnh một người phụ nữ, có lẽ là ảnh bà thời trẻ, rất dịu dàng, hiền thực, nữ tính.

Lâm Uyển Bạch sốt sắng: "Vậy anh mau thả em xuống..."

Nhanh chóng nhảy xuống khỏi lưng anh, cô hơi xấu hổ, cuống cuống sửa soạn lại quần áo.

Hoắc Trường Uyên buồn cười vì dáng vẻ ngốc nghếch đáng yêu của cô, nắm lấy tay cô, sai bước đi tới trước tấm bia, cúi người đặt bó cẩm chướng bên cạnh.

Lâm Uyển Bạch thò tay vào trong túi áo khoác: "Hoắc Trường Uyên, anh cho em mượn bật lửa một chút!"

Hoắc Trường Uyên nhú mày có phần nghi hoặc.

Anh vẫn theo lời cô lấy bật lửa trong bao thuốc lá ra, thấy cô rút gì đó trong túi ra, anh hỏi: "Em cầm gì trong tay vậy?"

"À, ảnh..." Lâm Uyển Bạch thật thà trả lời.

Cô xấu hổ lật lại, bên trên là khuôn mặt của hai người họ. Thật ra sáng sớm lúc ăn cơm cô đã lên chụp rồi mang đến công ty in ra.

Thấy anh nhướng mày, Lâm Uyển Bạch giải thích: "Năm nào em cũng đốt một bức ảnh của em cho mẹ, để bà biết giờ em trông thế nào."

"Em cũng muốn mẹ anh nhìn thấy mặt em..."

Câu nói cuối cùng của cô trong giọng nói có chút ngượng ngập.

Hoắc Trường Uyên nuốt nước bọt. Anh giúp cô bật bật lửa, ngọn lửa bùng lên, mùi cháy khét lan ra. Sau khi bức ảnh được đốt hết, có chút tàn tro vương trên mặt đất, và một ít rơi lên đôi giày da của anh.

Anh nhìn cô: "Bà sẽ nhìn thấy."

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch khẽ đáp.

Trời lạnh nên họ không ở lại lâu mà chuẩn bị xuống núi ra về.

Đi được mấy bước, cô lại không kìm được lòng mình quay đầu nhìn ngôi mộ, bà Hoắc trên bức ảnh dường như đang mỉm cười tiễn họ.

Thế này cũng được coi là gặp phụ huynh rồi nhỉ?

Lâm Uyển Bạch ngọt ngào nghĩ, nhưng nghĩ tới một ông Hoắc nghiêm nghị, cô lại run rẩy, hơi mím môi.

Tốc độ xuống núi còn nhanh hơn đi lên nhiều, khi Hoắc Trường Uyên mở cửa xe cho cô thì di động đổ chuông. Anh rút ra xem, vừa vòng qua đầu xe vừa bắt máy.

Khi ngồi vào trong, cũng đúng lúc kết thúc cuộc gọi, anh nói với cô: "Cô gọi tới, nói muốn rủ đi ăn lẩu."

"Ồ." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Hoắc Trường Uyên cầm chìa khóa vào, khởi động xe.

Điều anh không nói cho cô biết là Hoắc Dung nhớ mấy món cô nấu nên muốn ăn nhưng đã bị anh thẳng thừng từ chối. Không còn cách nào khác bà đành chọn phương án ra ngoài ăn lẩu.

Khi ô tô trở về trung tâm thành phố cũng là lúc đường phố lên đèn. Tới quán lẩu, Hoắc Dung đã ngồi ở bàn đợi họ từ trước, trên bàn bày biện đầy đủ các món nhúng. Người phục vụ vẫn đang bung lên đều đều. Họ ăn món lẩu nôi đồng của Bắc Kinh gốc, nước sôi sùng sục.

"Rau cải trắng, cháu qua đây ngồi chỗ cô!"

Hoắc Dung vừa nhìn thấy cô đã lập tức lên tiếng.

Lâm Uyên Bạch vô thức nhìn sang phía Hoắc Trường Uyên, còn chưa được anh đồng ý cô đã bị Hoắc Dung kéo tuột ngồi xuống ghế.

"Chiều nay facetime với chú cháu, ông ấy làm cô phát điên lên được! Lại dám nói gần đây mặt cô tròn ra. Shit, cô còn chưa chê vòng bụng mỗi ngày một tăng trưởng của ông ấy đâu!" Hoắc Dung hậm hực, vẫn còn rất không vui: "Thế nên, bây giờ cô đang rất khó chịu trong người, không chịu nổi việc ai đưa tỏ ra tình tứ trước mặt cô đâu!"

"..." Lâm Uyên Bạch nằm yên cũng trúng đạn.

Để tránh cho Hoắc Dung bức mình, suốt cả buổi cô không dám giao lưu ánh mắt quá nhiều với Hoắc Trường Uyên.

Ăn được hai miếng thịt bò, Hoắc Dung hỏi cô: "Rau cải trắng, tan làm lâu rồi, hai đứa chạy đi đâu la cà hả?"

"À..." Lâm Uyên Bạch giải thích: "Hoắc Trường Uyên đưa cháu đi thăm mẹ anh ấy ạ..."

Hoắc Dung nghe xong hơi khựng lại, mỉm cười gật đầu.

Dường như nghĩ đến chuyện gì, bà ngẩng đầu nhìn về phía cháu trai mình: "Đúng rồi, Trường Uyên, thứ Sáu này là ngày gì cháu không quên đấy chứ?"

"Không ạ." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

Lâm Uyên Bạch ở bên lắng nghe, hơi tò mò.

Hoắc Dung lại lên tiếng: "Ngày mai cô phải về Mỹ một chuyến, công ty có chút chuyện phải giải quyết."

"Chứ không phải là để tính sổ với chú ạ?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Cô cóc thèm quan tâm ông ấy!" Hoắc Dung như bị chọc đúng tâm sự, thẹn quá hóa giận trừng mắt, sau đó lại nói: "Cô mua vé khứ hồi tuần sau về luôn, tới lúc đó cô mang quà qua cho cháu, tặng cho bố cháu hộ cô nhé."

Lâm Uyên Bạch nghe đến đây đã lờ mờ hiểu ra, có lẽ là sinh nhật của ông Hoắc chăng...

~Hết chương 183~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184

Ngày làm việc, không quá bận rộn.

Lâm Uyên Bạch di chuyển con chuột, sửa chữa những con số trong tài liệu thì di động trong ngăn kéo rung lên.

Cô liếc nhìn, nhận máy rồi kẹp di động vào cổ bằng vai trái, khóe miệng tự giác rướn lên: "... Alo?"

"Tôi nay không về nhà ăn cơm."

Chất giọng trầm của Hoắc Trường Uyên vọng tới, hình như anh cũng đang làm việc, loáng thoáng có tiếng giấy bút.

Lâm Uyên Bạch nghe xong vội hỏi: "Ồ, là phải tặng ca sao?"

"Không phải." Hoắc Trường Uyên hơi ngừng lại một chút rồi đáp: "Bố anh đón sinh nhật."

Lâm Uyên Bạch lập tức hiểu ra.

Tuần trước khi đi ăn lẩu cùng Hoắc Dung, hai người họ đã bàn luận chuyện này. Sinh nhật ông Hoắc được coi là đại sự, người làm con trai như anh bắt buộc phải có mặt. Có điều nghĩ lại không biết vợ chưa cưới của anh có ở đó hay không...

"Sunny cũng sẽ tới." Như biết những gì cô nghĩ trong lòng, Hoắc Trường Uyên nói.

"Ồ..." Lâm Uyên Bạch đáp rất khẽ.

Hoắc Trường Uyên im lặng mấy giây rồi buông một câu: "Tan làm anh qua đón em!"

Lâm Uyên Bạch ngạc nhiên, cô chưa kịp nói gì thì đầu kia đã ngắt máy.

Cô mím môi nhìn về phía màn hình, làm sao còn tâm trạng làm việc.

Cuối cùng cũng thức tới lúc tan làm, Lâm Uyên Bạch chỉ đợi một chút ngoài tòa nhà văn phòng là chiếc Land Rover trắng đã đến.

Ngồi vào trong xe, cô vẫn còn do dự: "Hoắc Trường Uyên, lát nữa em thật sự phải cùng anh đến đó ư..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đánh tay lái.

"Nhưng... như vậy không hay lắm thì phải?" Lâm Uyên Bạch hỏi với vẻ không chắc chắn.

"Có gì không tốt?" Hoắc Trường Uyên hờ hững hỏi.

Lâm Uyên Bạch chỉ biết cắn môi.

Thật ra cô có thể hiểu dụng ý của anh khi làm vậy, vì Lục Tịnh Tuyết cũng sẽ đến đó, anh không muốn khiến cô có hiểu lầm hay suy nghĩ lung tung.

Nắm chặt tay vào, sau đó cô lại buông thõng: "Hoắc Trường Uyên, bố anh đón sinh nhật, có phải sẽ có rất nhiều người không? Giống như trên phim vậy, người có tiền hay mở các party sinh nhật."

"Nhà anh đâu phải nhà giàu mới nổi." Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô.

"..." Lâm Uyên Bạch ngượng ngập nhưng vẫn cúi đầu, tự nhìn người mình lo lắng: "Vậy em ăn mặc như thế này có ổn không? Có hơi tùy ý quá không, có tỏ ra không tôn trọng người khác không?"

Hoắc Trường Uyên quyết định quá đột ngột, cô còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý.

Cô mặc đồ công sở bình thường, rất thoải mái, nhưng không hợp cho một buổi gặp mặt chính thức chút nào.

"Không đâu, bố anh không thích làm âm ỉ, năm nào sinh nhật cũng chỉ tổ chức ở nhà." Hoắc Trường Uyên mỉm cười, cho cô uống "thuốc an thần".

Lâm Uyên Bạch gật đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, giờ tay chỉ và nói: "Phía trước có trung tâm thương mại, chúng ta vào trong chọn quà đi!"

"Không cần đâu!" Hoắc Trường Uyên nhủ mày.

"Không được, phải mua!" Lâm Uyên Bạch rất kiên quyết.

Dù sao cũng là ngày quan trọng như sinh nhật, làm gì có ai đến tay không...

Hoắc Trường Uyên làm theo lời cô, khi đến ngã tư phía trước thì đánh tay lái rẽ phải xuống tầng hầm để xe.

Hai người đi thang máy lên tầng B1. Người đi mua sắm không ít, các nhân viên hướng dẫn đứng trước cửa showroom nở nụ cười chuyên nghiệp.

So với về bản khoản không biết nên tặng quà gì mới ổn của Lâm Uyên Bạch thì Hoắc Trường Uyên có vẻ không vui lắm. Anh chẳng có chút hứng thú nào, sau khi xuống khỏi xe, anh cứ nhăn nhó mặt mũi suốt.

Ra khỏi thang máy, Hoắc Trường Uyên trầm giọng: "Cắm tặng dao cạo râu!"

"..." Lâm Uyên Bạch mím môi.

"Cũng cắm tặng áo sơ mi!" Hoắc Trường Uyên nhủ mày.

Cô hoàn toàn cảm nín.

Còn chưa chọn được món gì đã bị anh phủ quyết hai món, hơn nữa đều là những món cô từng tặng anh, rõ ràng là anh không muốn cô tặng lại chúng cho ai khác. Chỉ là có cần ngang ngược vậy không, đối phương rõ ràng là bố anh...

Lâm Uyển Bạch nhìn về phía tấm biển chỉ dẫn bên cạnh, bỗng nhiên nghĩ ra gì đó hỏi: "Hoắc Trường Uyên, bố anh thích viết bút lông không?"

"Cũng được đấy." Hoắc Trường Uyên trầm ngâm.

Hình như những lúc nhàn rỗi, Hoắc Chấn đều ở trong phòng làm việc, viết đôi bà đoạn văn bằng bút lông. Lúc nhỏ ông cũng bảo anh viết, nói là để rèn luyện sự kiên nhẫn và tính khí, nhưng Hoắc Chấn viết chữ bao nhiêu năm qua, tính khí có thay đổi chút nào đâu, động một chút là bốc hỏa mắng người, anh chịu nghe lời luyện chữ theo mới lạ.

Lâm Uyển Bạch chỉ tay lên trên: "Vậy chúng ta vào cửa hàng đó xem!"

Theo bảng chỉ dẫn, hai người cùng đi vào trong cửa hàng, bên trong đều là thư hương, mùi mực tàu thơm phức. Trên giá bày đủ các loại bút và giấy tuyên, tất cả đều là những dụng cụ liên quan đến thư pháp.

Thật ra Lâm Uyển Bạch không hiểu nhiều về phương diện này. Dưới sự giúp đỡ của nhân viên, cuối cùng cô chọn một chiếc nghiên đài.

Lúc thanh toán, Hoắc Trường Uyên rút ví ra.

Lâm Uyển Bạch khẳng khái từ chối: "Không được! Để em trả cho..."

Anh cho cô chiếc thẻ đen đó, thật ra cô vẫn luôn nhét ở ngăn trong cùng của ví nhưng không dùng. Cô rút một chiếc thẻ tín dụng khác ra.

Tuy rằng đã có chút chuẩn bị tâm lý nhưng khi nhìn thấy giá tiền trên hóa đơn, trái tim cô vẫn quả thực đập lờ một nhịp. Chia ra trả thì cũng mất mấy tháng nhưng dù sao cũng là tâm ý của cô!

...

Nửa tiếng sau, chiếc xe đi vào trong sân một căn biệt thự.

Lâm Uyển Bạch nhìn căn biệt thự ba tầng trước mắt, nuốt nước bọt. Căn biệt thự nhà họ Lâm cũng nằm riêng trong một khu nhà giàu nhưng so sánh với căn này mới hiểu đâu là biệt thự thứ thiệt. Còn chưa bước vào trong đã ngửi thấy mùi hào môn thể gia rồi.

Cô cùng anh mở cửa xe, hai chân vừa chạm xuống đất đã cứng đờ lại, đến cả hô hấp cũng không liền mạch.

Hoắc Trường Uyên đi tới, nhíu mày: "Uyển Uyển, nếu em không thích, bây giờ chúng ta đi về."

"Không." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Ngẩng đầu nhìn đôi mắt của anh, cô có thể khẳng định, lúc này nếu cô nói không muốn, anh nhất định sẽ không làm khó cô. Nhưng e là anh cũng sẽ không vào, sinh nhật của ông Hoắc không có anh sao được!

Lâm Uyển Bạch thở hắt ra một hơi: "Hoắc Trường Uyên, chúng ta vào trong thôi!"

"Chỉ cần em muốn về, chúng ta có thể đi bất cứ lúc nào." Hoắc Trường Uyên nắm lấy tay cô, đan những ngón tay của anh vào thật chặt chẽ.

"Ừm." Lâm Uyển Bạch mỉm cười.

Được anh nắm tay đi từng bước vào trong, cô không ngừng tự cổ vũ cho mình.

Lâm Uyển Bạch, mày không việc gì phải sợ!

Sau khi bước vào biệt thự, là một cánh cửa lớn, hai bên bày những chiếc tủ giày bằng gỗ mun, thảm trải sàn cũng màu đỏ gạch thâm trầm. Trên tường treo rất nhiều tranh chữ đủ kiểu. Đi xuyên vào trong mới là phòng khách sáng rực rỡ.

Bên trong chốc chốc lại có tiếng cười vọng ra, có vẻ rất náo nhiệt.

Có người làm ra ngoài đón, sau khi lấy giày, người đó chạy vào phòng khách cung kính báo: "Thưa ông, cậu cả đã về!"

Trong lúc ấy, hai người đã đi vào trong.

Ông Hoắc ngồi trên chiếc ghế sofa bằng da thật, vẫn mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn, khí thế không giận cũng đủ uy nghiêm không hề suy giảm. Nhưng lúc khuôn mặt ông ta đang vương nụ cười, trông sắc mặt rất hồng hào. Có điều vừa nghe xong câu báo quay lại, biểu cảm ấy lập tức thay đổi.

Nhất là khi quét mắt nhìn thấy cảnh họ nắm tay, toàn bộ nụ cười của ông biến mất.

Ánh mắt sắc lẹm đó phóng qua, Lâm Uyển Bạch thờ trong run rẩy, vô thức muốn buông tay.

Nhưng Hoắc Trường Uyên không buông, ngược lại càng nắm chặt hơn.

"Trường Uyên, anh về rồi à!"

Vẫn là một giọng nữ dịu dàng phá tan cục diện trầm mặc.

Lâm Uyển Bạch nhìn qua, thấy Lục Tịnh Tuyết ngồi trên sofa, mặc một chiếc áo len cao cổ đầy phong cách. Có vẻ như cô ta đã ra viện, nhưng sắc mặt rõ ràng vẫn còn chút tiêu tụy, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng chút nào đến vẻ đẹp xuất chúng.

Bên cạnh Lục Tịnh Tuyết còn có một quý phu nhân. Hai người họ tương mạo tựa tựa nhau, có lẽ là mẹ con.

Người đó đang quan sát cô, ánh mắt sắc lẹm có vài phần thẳng thốt.

"Trường Uyên, con còn biết hôm nay là ngày gì không, đây lại là đâu!" Hoắc Chấn đặt cốc nước xuống,. Có vẻ vì còn mẹ con nhà họ Lục ở đây nên ông ta tạm thời kiềm chế cơn giận dữ: "Con bé Tịnh Tuyết và em dâu Lục đều là người nhà, ai cho phép con đưa những người không liên quan vào nhà! Quân gia, quân gia đâu? Sao lại tùy tiện để người ngoài vào đây!"

Lâm Uyển Bạch từ từ cúi đầu xuống, không biết nên giấu mặt vào đâu.

Hoắc Trường Uyên nhíu mày trầm giọng: "Uyển Uyển không phải người ngoài."

Giọng anh không to lắm nhưng đủ để rơi vào trái tim từng người một.

Mỗi người ngồi ở ghế ngoài họ ra ai nấy đều khựng lại trong cảm xúc.

"Bác trai, hôm nay là sinh nhật của bác, không được giận dữ! Hơn nữa nếu là bạn của Trường Uyên thì có thêm người tới chúc mừng bác cũng náo nhiệt mà!" Lục Tịnh Tuyết lúc này bạo dạn xen vào, chỉ vài câu đã hóa giải được bầu không khí.

Khi nghiêng đầu nhìn người mẹ ngồi bên, cô ta nhỏ giọng hỏi: "Mẹ, mẹ không sao chứ?"

"Không sao!" Nguyễn Chính Mai có vẻ lúc ấy mới hoàn hồn, cũng tươi cười lên tiếng: "Hoắc đại ca, Tịnh Tuyết nói đúng lắm, có thêm người chúc mừng anh cũng náo nhiệt mà! Ai đến nhà cũng đều là khách, chúng ta không cần phải đuổi họ đi, làm bầu không khí đang yên ổn trở nên không vui!"

Nói tới đây, bà ta quay sang nhìn cô: "Không biết cô đây quý danh thế nào?"

"Cháu họ Lâm..." Lâm Uyển Bạch trả lời.

"Họ Lâm?" Nguyễn Chính Mai nhíu mày, giọng có đôi chút bất ngờ.

Lâm Uyển Bạch nhìn xuống bàn tay của họ, Hoắc Trường Uyên vẫn nắm rất chặt, có thể cảm nhận được một nguồn sức mạnh không hề thuyên giảm. Ngoài việc tự dặn mình không được e sợ, cô cũng tự động đứng thẳng lưng lên một chút.

Nếu cô muốn ở bên cạnh anh thì phải cùng anh đối mặt.

Hít sâu một hơi, Lâm Uyển Bạch tiến lên trước một bước.

"Bác... Thưa Chủ tịch Hoắc!"

Nghĩ tới sự không vui trước đó của Hoắc Chấn, cô cũng vội chữa lại, mang theo chút cung kính: "Rất xin lỗi vì đã tùy tiện đến nhà quấy rầy như vậy! Biết hôm nay là sinh nhật bác, thế nên cháu..."

"Đã biết là tùy tiện, thì không nên đến!" Hoắc Chấn thẳng thừng ngắt lời lạnh lùng.

Lâm Uyển Bạch cắn môi, nhanh chóng cup mắt xuống, không muốn bất kỳ ai nhìn thấy nỗi đau trong mắt cô.

Tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ bị hắt hủi và ghét bỏ, nhưng cô vẫn thấy rất buồn.

"Hoắc đại ca, anh cũng thật là, sao lại xa cách vậy chứ!" Nguyễn Chính Mai tình mắt nhìn thấy thứ trong tay cô, bèn cười nói: "Em thấy cô Lâm còn mang theo quà, anh cũng xem thử đi, nói thế nào cũng là tấm lòng của người ta!"

Lâm Uyển Bạch nghe xong, bèn rút ra chiếc hộp đã được bọc đẹp đẽ, cẩn thận đặt lên mặt bàn: "Chủ tịch Hoắc, đây là món quà sinh nhật dành tặng bác, hy vọng bác sẽ thích..."

Hoắc Chấn vẫn hừ một tiếng, rất khinh thường.

"Hoắc đại ca, nếu anh không ngại thì để em mở giúp anh!" Nguyễn Chính Mai sau khi được mặc nhận đã mở hộp ra, kinh ngạc nói: "Là nghiện mực! Anh Hoắc, anh mau xem này, nghiện này do Triệu Khánh sản xuất, hơn nữa quan sát từ màu đá đến loại đá có lẽ là đời Tống."

Hoắc Chân liếc nhìn, đuôi mắt lặng lẽ nhướng lên.

Nghiện mực trên tầng hôm trước bị người làm mở một góc trong lúc thu dọn, cái này vừa hay có thể bù vào?

Nhưng tuy nghĩ vậy, ngoài mặt ông ta vẫn không bộc lộ ra.

Nguyễn Chính Mai vẫn đang cầm nghiện mực, hứng thú nghiên cứu: "Trên này còn có hình khắc nữa. Trước đây khi ông nội Tịnh Tuyết còn sống, em cũng từng giúp bố mua nghiện dài, nên hiểu biết một chút! Không biết cô Lâm đây làm nghề gì? Bỏ ra một số tiền lớn như vậy, chắc chắn nó không rẻ đâu, phải không?"

"À, cháu chỉ là nhân viên công sở thôi..." Lâm Uyển Bạch sững người thành thật trả lời.

Nguyễn Chính Mai nghe xong chỉ cười, không nói thêm nữa.

Quả nhiên, sự khinh thường trong mắt ông Hoắc càng đậm thêm, ông ta cố tình quay mặt sang Lục Tịnh Tuyết: "Nha đầu Tịnh Tuyết, con có chuẩn bị quà cho bác không vậy?"

"Đương nhiên là có rồi ạ, để con lấy cho bác!" Lục Tịnh Tuyết cười tươi, để lộ hai lúm đồng tiền.

Cô ta cũng lấy một chiếc hộp trong túi ra, ngồi xuống bên cạnh Hoắc Chân.

"Là khăn tay?" Hoắc Chân mở ra, không quá bất ngờ.

"Vâng." Lục Tịnh Tuyết cười nói: "Bác trai, bác xem kỹ hơn đi ạ!"

Hoắc Chân theo lời cô ta nói, lại cúi đầu nhìn rồi nhanh chóng nở nụ cười: "Thì ra còn điều đặc biệt khác, bên trên có chữ!"

Chiếc khăn tay có hoa văn chìm màu xanh đậm, có vẻ là một loại vải rất bình thường, không phải thương hiệu nổi tiếng gì, cũng không có điểm nào đặc biệt, nhưng mở ra, góc phải bên dưới có hai hàng chữ khảm thêu thếp vàng, lần lượt là "Phúc như Đông Hải trường lưu thủy" và "Thọ tỷ Nam Sơn bất lão tùng".

"Chữ có hơi khó coi một chút, bác trai đừng cười chê nhé! Tự tay cháu thêu lên đấy, lúc ở bệnh viện chẳng phải bác đã cho cháu mượn khăn tay lau nước mắt sao. Thế nên cháu nghĩ, sinh nhật vừa hay có thể tặng bác một chiếc. Nhưng thời gian quá cấp bách, tìm người dạy ngay nên không thuần thục lắm!" Lục Tịnh Tuyết cười giải thích.

"Tới siêu thị mua là được rồi, sao còn phải tự tay thêu?" Hoắc Chân bất ngờ, có vẻ không nghĩ đến.

"Như vậy mới càng thể hiện thành ý ạ!" Nụ cười của Lục Tịnh Tuyết càng đậm hơn.

Nguyễn Chính Mai nói hòa theo rất đúng lúc: "Còn phải nói, vì thêu cái khăn tay này, Tịnh Tuyết đã hai đêm rồi không ngủ, ngón tay bị đâm lỗ chỗ mấy vết đầy!"

"Trời ơi mẹ, mẹ nói cái này làm gì chứ!" Lục Tịnh Tuyết lập tức giấu ngón tay dán băng urgo đi.

"Nha đầu Tịnh Tuyết thật là có lòng! Con cũng mới ra viện vài ngày mà đã không chịu nghỉ ngơi, một lúc muốn chuẩn bị quà cho bác!" Hoắc Chân gật đầu, rất cảm động, khi liếc mắt sang bên cạnh, sắc mặt ông ta lạnh hẳn đi: "Khăn tay này tuy không đáng mấy đồng nhưng tấm lòng của nha đầu Tịnh Tuyết là vô giá. Không như người khác, chỉ là nhân viên công sở bình thường mà phóng tay mạnh như vậy, nói cho cùng vẫn là hám hư vinh!"

Câu nói cuối cùng của ông ta rõ ràng có ý ám chỉ.

Lâm Uyển Bạch bắt gặp ánh mắt sau nửa bước.

Cô vốn nghĩ đến thân phận và địa vị của ông Hoắc, sợ ông sẽ khinh thường nên khi chọn quà mới chọn món có phần đắt giá hơn, nén nỗi đau tiêu nhiều tiền. Không ngờ tới cùng vẫn bị quy chụp là hám hư vinh. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cô hiểu quá rõ thành kiến sâu đậm của ông ta với mình, cho dù khăn tay là do cô tặng, ông Hoắc cũng sẽ chẳng có thái độ như thế, sẽ chỉ cảm thấy cô là một kẻ nghèo hèn mà thôi...

Dù có thế nào, cô hiểu rõ tâm ý của mình là được.

Bà vai chợt ảm lên, Hoắc Trường Uyên ôm chặt lấy cô.

Anh nhìn về phía bố mình, nói: "Nếu bố không thích, con có thể cầm về làm gạt tàn!"

~Hết chương 184~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 185

Lấy nghiền mực làm gát tàn?

Há chẳng phải quá phung phí của trời sao!

Hoắc Chấn suýt nữa tức đến tắt thở. Nếu không có hai mẹ con họ Lục ở bên cạnh, cần phải giữ thể diện vài phần thì chắc chắn ông ta đã nổi trận lôi đình.

Nếu con giận đã không thể trút thẳng lên đầu con trai thì ông ta chỉ có thể trút sang một người khác: "Tôi đúng là già thật rồi, không hề biết rằng con gái thời nay thì ra mặt lại dày đến vậy! Cô nói phải không cô Lâm?"

"Cháu..." Hoi thờ của Lâm Uyển Bạch khựng lại.

Nếu nói trước đó chỉ là ý ám chỉ thì bây giờ đây ông ấy đã chỉ mặt gọi tên thẳng thừng.

"Tôi cứ nghĩ lần trước mình đã nói đủ rõ ràng rồi, cũng cứ ngỡ cô Lâm là một người hiểu chuyện. Không ngờ, đúng là không thể trông mặt bắt hình dong! Bây giờ lại còn ngang nhiên đến nhà nữa!" Hoắc Chấn lạnh lùng nói: "Tôi không cần biết có phải bạn mà Trường Uyên đưa về hay không. Nhưng hôm nay là sinh nhật tôi, nể mặt con bé Tịnh Tuyết, ai đến cũng là khách nên tôi không chấp nhặt với cô, mong cô cũng tự biết mình là ai!"

Lâm Uyển Bạch khẽ mím môi, cố gắng đứng thẳng lưng như cũ.

Cô biết ông Hoắc cố tình nói nể mặt Lục Tịnh Tuyết là để khiến cô mất mặt, thế nên cô càng không thể để bị đánh gục, cứ coi như vào tai này qua tai khác đi.

Hoắc Trường Uyên đứng bên cạnh sau khi nghe xong, khẽ nhú mày lại.

Hoắc Chấn nói xong, phòng khách chìm vào bầu không khí trầm mặc trong chốc lát, cho tới khi có tiếng bước chân từ trên tầng vọng xuống.

Mọi người đều đồng loạt nhìn qua. Là một người phụ nữ có tuổi tác xấp xỉ Nguyễn Chính Mai, ăn mặc và trang điểm không quá lòe loẹt, da dẻ cũng rất đẹp, bên cạnh có người làm cung kính chào: "Phu nhân!"

Với một xưng hô như vậy, Lâm Uyển Bạch không khó đoán ra thân phận của người ấy.

Không thể nào là mẹ của Hoắc Trường Uyên vì mấy ngày trước cô vừa cùng anh tới nghĩa trang. Người phụ nữ trước mắt đây có lẽ là vợ hiện tại của Hoắc Chấn, việc mấy người nhà giàu lấy vợ mới không có gì quá ngạc nhiên.

Phạm Ngọc Trân xin lỗi: "Thật ngại quá thưa các vị, tôi gọi điện thoại hơi lâu!"

"A Tranh vẫn chưa về sao?" Hoắc Chấn nhú mày hỏi.

"Nó nói là chưa, đang trên đường!" Nụ cười của Phạm Ngọc Trân có phần khó xử rồi bà nói tiếp: "Ông à, hôm nay nhà có khách, tôi nghĩ hay là chúng ta cứ vừa ăn vừa đợi đi?"

Nghe xong, Hoắc Chấn bèn nhìn sang mẹ con họ Lục, gật đầu đồng ý.

Phạm Ngọc Trân thấy vậy, lập tức nói: "Vậy bây giờ tôi sẽ xuống dặn nhà bếp chuẩn bị dọn bữa!"

"Nhà vệ sinh trên tầng hai, anh đưa em lên!"

Hoắc Trường Uyên bất ngờ nói câu ấy rồi nắm tay cô đi lên gác.

Lâm Uyển Bạch hơi ngần ngại, vì cô không hề nói muốn đi vệ sinh. Nhưng cô chưa kịp có phản ứng gì đã bị anh kéo tới trước cầu thang.

Lên đến tầng hai, không gian rất lớn, cách trang trí hành lang cũng mang đậm nét cổ phong. Hoắc Trường Uyên không đưa cô tới nhà vệ sinh mà bước vào một gian phòng ngủ ở mé trái.

Không gian không hề nhỏ, màu sắc và đường nét trông có hơi lạnh lùng, cứng rắn.

Giữa phòng đặt một chiếc giường lớn, ga giường màu xám, trên mặt bàn trước cửa sổ có đặt một chiếc khung ảnh.

Lâm Uyên Bạch chớp chớp mắt: "Hoắc Trường Uyên, đây không phải là phòng anh đấy chứ?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rướn môi.

Lâm Uyên Bạch không khỏi tò mò, bèn quan sát kỹ càng hơn bốn phía xung quanh. Tuy rằng được quét dọn rất sạch sẽ, nhưng có thể nhận ra đã rất lâu rồi không ai ở đây, không có dấu vết nào của hơi thở cuộc sống.

Cô cảm khung ảnh trên bàn lên, hiếu kỳ hỏi: "Đây là anh lúc nhỏ sao? Trông già đời quá đi..."

Trên ảnh có lẽ là hình ảnh hồi tiểu học. Lưng đeo chiếc balo to tướng, đầu đội chiếc mũ lưỡi trai nhỏ, từ đường nét khuôn mặt có thể nhận ra ngay Hoắc Trường Uyên. Có điều mặt anh không có chút biểu cảm nào, cực kỳ nghiêm nghị.

Hoắc Trường Uyên không đáp, chỉ chăm chú nhìn cô.

"Hoắc Trường Uyên, anh sao vậy..."

Lâm Uyên Bạch khó hiểu đặt khung ảnh xuống.

Thấy anh im lặng không nói, ánh mắt hình như còn dần dần tối đi, bờ môi mỏng cũng có dấu hiệu căng ra, cô dè dặt hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh đang giận sao?"

Ở trong biệt thự nhà họ Hoắc cô đã phải ứng xử rất khó khăn rồi, nếu cả anh cũng xì mặt ra, cô thật sự không biết nên làm sao mới phải!

"Không biết anh đang giận gì à?" Hoắc Trường Uyên trừng mắt.

Lâm Uyên Bạch mơ hồ lắc đầu.

Hoắc Trường Uyên kiềm chế lại một chút: "Chuyện bố anh từng đến tìm em, vì sao không nói cho anh biết!"

Anh đúng là rất giận, giận cô không nói gì với mình mà chọn cách âm thầm chịu đựng, nhưng anh càng thương cô hơn. Nếu hôm nay Hoắc Chấn không chủ động nhắc lại, có thể anh sẽ mãi mãi không biết.

"..." Lâm Uyên Bạch bỗng chốc áp ứng.

"Anh hỏi em đó!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng.

"Lúc ấy anh đang qua Mỹ công tác, em sợ anh lo..." Cô đành thành thật trả lời, cố gắng nói giảm nói tránh: "Thật ra cũng không có gì đâu, bố anh gọi em ra ngoài uống cốc trà thôi mà..."

"Chỉ uống trà?" Hoắc Trường Uyên hơi nheo mắt lại.

Lâm Uyên Bạch bị anh nhìn đến phát hoảng, biết là chẳng giấu được anh.

Cô liếm môi, giọng lí nhí: "Ông ấy có đưa chi phiếu cho em, nói là bồi thường cho em..."

"Đồ ngốc!" Hoắc Trường Uyên quát khế.

Thấy cô hơi rướn môi cười, anh nhú mày: "Em còn cười được?"

Lâm Uyên Bạch vuốt vuốt lại mái tóc, vui vẻ giải thích: "Vì lần này anh không mắng em là khờ khạo."

"Thế cũng chẳng che giấu được sự thật là em rất khờ khạo!" Hoắc Trường Uyên lạnh lùng hừ một tiếng.

"..." Lâm Uyên Bạch cào anh.

"Uyên Uyên, lúc vào nhà anh đã nói, chỉ cần em muốn về, chúng ta có thể đi bất cứ lúc nào!"

"Em biết..." Lâm Uyên Bạch gật đầu nhẹ nhàng.

Cô ngước mắt lên, ngoài hình ảnh bản thân in trong con người sâu và tối của anh, bên trong còn có một nỗi đau không thể che giấu.

Cô ầm lòng, đặt tay mình lên tay anh: "Hoắc Trường Uyên, em không sao thật mà!"

Sợ anh không tin, cô còn cố gắng nở nụ cười.

"Không được cười! Xấu chết đi được!" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

"..." Lâm Uyên Bạch xoa xoa lên khoe môi mình, dờ khóc dờ cười. Nhưng chợt nhớ ra chuyện gì, cô lại nói: "Chúng ta mau xuống thôi, ở trên này lâu

quá, bố anh nhất định lại bức mình!"

Nói rồi cô kéo tay anh đi ra ngoài.

Nhưng Hoắc Trường Uyên không nhúc nhích mà dùng sức kéo ngược cô vào lòng, giữ chặt tay sau gáy cô.

Ý thức được anh muốn làm gì, Lâm Uyển Bạch tròn tròn mắt.

"Hoắc Trường Uyên, anh đừng..."

Những âm thanh phía sau đã chìm đắm trong nụ hôn của anh.

Lâm Uyển Bạch không ngờ được anh lại táo bạo đến vậy, đây là biệt thự nhà họ Hoắc đấy!

Ông Hoắc và hai mẹ con họ Lục vẫn còn đang ở dưới nhà...

Có điều Hoắc Trường Uyên không dễ dàng buông tha cô. Anh càng hôn càng sâu, đến mức cô mơ màng hỗn loạn, hai tay đã vòng lấy ôm chặt anh từ lúc nào không biết, bất giác hồi đáp lại anh.

Bất ngờ có một giọng nữ quen thuộc phá tan.

"Hai đứa hôn xong chưa hả?"

Cả hai đều cứng người lại, Lâm Uyển Bạch nhanh chóng thoát ra khỏi vòng tay anh.

Tim đập dữ dội, cô hoảng hốt quay người lại, liền nhìn thấy Hoắc Dung đang khoanh tay đứng bên cạnh cửa, cười mà như không cười...

~Hết chương 185~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hỡi Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 186

"... Cô!"

Lâm Uyển Bạch tròn tròn mắt, khẽ kêu lên.

Sau khi nhìn rõ đó là Hoắc Dung, trái tim căng thẳng của cô dường như cũng thờ phào nhẹ nhõm ngay lập tức.

Thấy Hoắc Dung, Hoắc Trường Uyên cũng rất bất ngờ: "Cô, chẳng phải cô nói tuần sau mới về sao?"

"Đúng vậy!" Hoắc Dung tươi cười đứng thẳng lên, cánh tay khoanh trước ngực linh hoạt khua: "Nhưng cô đã bấm độn, ở đây có một đôi uyên ương nhỏ bé sơ khổ, thế nên không yên tâm được!"

"Cô..." Lâm Uyển Bạch rất cảm động.

Cô hiểu bà đã bay về trước kế hoạch, phần lớn nguyên do là vì hai người họ.

Nhưng nghĩ lại thì cũng thật sự đáng sợ. Cũng may người lên tiếng là Hoắc Dung, nếu màn dữ dội vừa rồi để người làm nhìn thấy còn đỡ, lỡ như để ông Hoắc bắt gặp, há chẳng phải bây giờ cô sẽ bị lột da róc xương sao...

Đang mải nghĩ, có người làm từ dưới đi lên, cung kính báo: "Thưa cậu cả, thưa chị Dung, ông bảo gọi mọi người xuống ăn cơm, đến giờ rồi ạ!"

"Tôi biết rồi." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lâm Uyển Bạch hít sâu một hơi, nghĩ tới chuyện lại phải tiếp tục đối mặt với Hoắc Chấn, cô không khỏi căng thẳng.

"Sao hả, có phải sợ rồi không?" Hoắc Dung cười hỏi.

"Vẫn ổn ạ..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

"Sợ gì chứ, nhìn cái vẻ vô dụng của cháu kìa!" Hoắc Dung túm lấy tay cô, nhướn mày: "Rau cải trắng, lát nữa cháu không cần nhìn sắc mặt người ta,

muốn ăn cứ ăn, coi như là đi dự đám cưới ấy!"

"..." Lâm Uyên Bạch cầm nín.

Đâu ra chuyện như vậy chứ!

Họ đi xuống. Trong phòng ăn, vợ chồng Hoắc Chấn và mẹ con nhà họ Lục đã ngồi vào chỗ, đang chờ đợi.

Hoắc Chấn quả nhiên không vui, ông ta đặt mạnh chiếc cốc trong tay xuống: "Ăn bữa cơm thôi mà cũng phải mời lên mời xuống!"

Bị ánh mắt nghiêm nghị đó quét qua, Lâm Uyên Bạch bất giác rảo nhanh bước chân hơn.

"Trời ơi, ông anh à, sao anh cao tuổi rồi mà còn giận dữ vậy chứ!" Hoắc Dung tươi cười đi phía trước: "Động một chút là tròng mặt phi râu. Anh cẩn thận đấy, đừng để đến hôm nào đó tròng đến độ long con ngươi ra thì em không chịu trách nhiệm ản nó về chỗ cũ cho anh đâu!"

"Em cũng chỉ gọi chọc tức anh!" Hoắc Chấn miệng thì mắng nhưng rõ ràng rất thân thiết với cô em gái này.

Một bàn ăn dài bày đủ các món ăn tinh xảo. Với tư cách là người đón sinh nhật cũng là chủ nhà, Hoắc Chấn ngồi ở giữa, bên phải là Phạm Ngọc Trân và hai mẹ con nhà họ Lục, bên trái là Hoắc Dung, Hoắc Trường Uyên và Lâm Uyên Bạch.

Hoắc Dung lướt mắt nhìn một lượt, nhướn mày hỏi: "Ồ, còn thiếu một vị con có hiếu nữa thì phải?"

"Vẫn chưa đến, Tiểu Dung, chúng ta vừa ăn vừa đợi là được rồi!" Phạm Ngọc Trân tươi cười giải thích.

"Cứ ăn trước đi!" Hoắc Chấn giờ tay biểu thị.

Lâm Uyên Bạch cũng chú ý thấy rằng, bên cạnh Phạm Ngọc Trân còn một vị trống khác. Cộng thêm câu nói vừa rồi của Hoắc Dung, khó tránh sẽ khiến người ta liên tưởng, cô bất giác nhìn về phía Hoắc Trường Uyên bên cạnh.

Có vẻ như biết cô đang nghĩ gì, Hoắc Trường Uyên chỉ nói bằng tông giọng đủ cho hai người họ nghe: "Một đứa con trai khác của bố anh."

"Hả..." Lâm Uyên Bạch sững người.

"Di Trân một năm trước mới được bố anh cưới về nhà." Hoắc Trường Uyên nghiêng mặt nhìn về phía cô, trong ngữ khí không có gì trầm bổng: "Nhưng họ đã sớm có một con trai rồi, chỉ nhỏ hơn anh ba tuổi."

Lâm Uyên Bạch không biết phải nói thêm gì.

Trước kia trong thời gian họ còn giao dịch, dường như cô có loáng thoáng nghe thấy anh nhắc đến chuyện tương tự trong điện thoại. Nhưng vì thân phận khi đó, cô không dám hỏi nhiều nghe nhiều, chỉ coi như quan hệ phức tạp mà gia đình hào môn nào cũng có.

Hoắc Trường Uyên nói câu ấy với vẻ thân nhiên như đang kể chuyện của người khác nhưng hai người ngồi rất gần, màu sắc ảm đạm trong đôi mắt anh cô có thể thấy rõ. Việc cô có thể làm lúc này chỉ là lặng lẽ nắm chặt tay anh dưới gầm bàn.

Gần như một giây sau, Hoắc Trường Uyên trở ngược tay lại nắm chặt tay cô.

Lục Tịnh Tuyết ngồi đối diện bất được hành động nhỏ của họ, như bị đâm gai trong tim, nhưng ngoài mặt vẫn không thể hiện gì.

"Thưa ông, cậu hai đã về!"

Phía cửa lớn, bỗng nhiên có tiếng cười cung kính báo.

Chẳng mấy chốc, có tiếng bước chân từ xa vọng lại gần, một bóng dáng cao lớn xuất hiện trước cửa phòng ăn.

Nếu không phải vì đang ngồi trong hoàn cảnh này, Lâm Uyên Bạch nhất định sẽ kêu lên thành tiếng.

Tiêu Văn Tranh?

Sao có thể là anh ấy...

Lâm Uyên Bạch vội nhìn sang Hoắc Trường Uyên, thấy mặt anh vẫn bình thản, không hề gợn sóng.

Tiêu Văn Tranh vẫn ăn mặc yêu nghiệt như thế, sau khi giao lại chiếc áo khoác ngoài cho người dưới, bên trong của anh ấy là một chiếc áo len Cashmere rất mỏng, vừa xắn tay áo lên vừa đi vào trong.

"Bố mẹ, con về muộn!"

Khi kéo ghế ra ngồi, anh ấy đã chào Hoắc Dung và mẹ con họ Lục một lượt, cuối cùng mới nhìn Hoắc Trường Uyên, gọi một tiếng: "Anh!"

"Ừm."

"Đây là A Tranh phải không, đúng là càng lớn càng giỏi giang!" Nguyễn Chính Mai tươi cười lên tiếng.

"Giỏi giang cái nổi gì!" Hoắc Chấn hừ một tiếng, có ý phê bình: "Cả ngày chỉ biết ra ngoài ăn chơi đàn đúm, club nào cũng có dấu chân Vân thiếu!"

"Cũng không thể nói vậy được, đàn ông cần phải ra ngoài tiếp khách nhiều mà! Hoắc đại ca, em ngưỡng mộ anh thật đấy. Trường Uyên rồi A Tranh, hai đứa con trai đứa nào cũng xuất sắc, ưu tú, anh dạy dỗ thật tốt!" Nguyễn Chính Mai không kiếm lời khen ngợi.

Tiêu Vân Tranh nghe xong, có vẻ bâng quơ nhìn sang bên, chỉ thấy Lục Tịnh Tuyết đang nhìn chăm chăm Hoắc Trường Uyên ở đối diện.

"Quá khen, quá khen rồi!" Hoắc Chấn tươi cười xua tay.

"Anh quá khiêm tốn đấy!" Nguyễn Chính Mai bật cười.

Phạm Ngọc Trân đứng dậy: "Được rồi, đủ người cả rồi, cắt bánh gato thôi!"

Mất khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng thì cũng đợi được tới lúc kết thúc, bữa cơm này quả thực có quá nhiều thông tin, Lâm Uyên Bạch cũng không biết rốt cuộc mình đã ăn gì vào bụng.

Hoắc Chấn buông đũa xuống, đứng dậy. Mọi người cũng lục tục đi ra khỏi phòng ăn.

Hoắc Trường Uyên rút di động ra nói với cô: "Anh đi nghe điện thoại!"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cô nhìn thấy cái tên trên màn hình là Giang Phóng, có lẽ là công việc.

Nhìn thấy đoàn người có Hoắc Chấn phía trước đã đi vào phòng khách, cô không dám một mình qua đó, bèn dứt khoát chọn đứng đây đợi anh nghe điện thoại xong quay về. Gắng gượng thêm một lúc nữa là họ có thể rời đi rồi.

"Cô Lâm, thật trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau!"

Phía sau vang lên một giọng nữ dịu dàng, là Lục Tịnh Tuyết, người ra khỏi phòng ăn muộn hơn một bước.

Lâm Uyên Bạch quay đầu đáp lại: "Cô Lục!"

Lục Tịnh Tuyết mỉm cười nhìn cô, ngữ khí đầy ý vị: "Xem ra, ở một vài phương diện chúng ta quả thực có cái nhìn rất giống nhau."

Lâm Uyên Bạch hiểu, câu nói này ám chỉ cuốn tạp chí trong hiệu sách và lần họ gặp nhau trong siêu thị, cũng bao gồm cả Hoắc Trường Uyên.

Lục Tịnh Tuyết bật cười, nói với vẻ đáng tiếc: "Tôi vốn dĩ còn rất muốn làm bạn với cô, có điều ông trời không tác thành. Không ngờ, cô và chồng chưa cưới của tôi lại có một mối quan hệ lãng nhăng!"

Lâm Uyên Bạch nhú mày.

Cô ta không còn gọi Trường Uyên như mọi lần mà xưng "chồng chưa cưới của tôi".

Rõ ràng cô ta đang dùng cách khác để tuyên bố chủ quyền.

"Rau cải trắng, cháu đứng đây một mình làm gì vậy!" Hoắc Dung bất ngờ từ phòng khách quay ngược trở lại.

"Cô!"

Cô còn chưa kịp lên tiếng, Lục Tịnh Tuyết đã tươi cười gọi trước.

Cô ta biết Hoắc Trường Uyên và người cô này xưa nay rất thân thiết, thế nên yêu ai yêu cả đường đi, cũng phải nghĩ cách lấy lòng đôi phương.

Hoắc Dung cũng cười, nhưng xua tay nói: "Đừng! Tịnh Tuyết à, tạm thời đừng gọi là cô vợ, tôi không quen đâu, cháu cứ gọi là Dung tổng hoặc dì Dung là được rồi!"

"Dì Dung!" Nụ cười của Lục Tịnh Tuyết không hề thay đổi.

"Đúng!" Hoắc Dung thoải mái đáp lại một tiếng, rồi lập tức khoác tay Lâm Uyên Bạch rất thân thiết: "Rau cải trắng, chúng ta ra ngoài phòng khách ăn hoa quả đi, cô đang có chuyện muốn nói với cháu!"

Nói xong, bà bèn dẫn Lâm Uyên Bạch ra ngoài.

Lục Tịnh Tuyết bị bỏ lại đó sắc mặt rất khó coi.

"Đừng sợ, tối nay cô sẽ bảo vệ cháu!" Hoắc Dung ghé sát vào tai cô, thì thầm: "Nếu nó còn lợi dụng cơ hội nói chuyện với cháu, cháu cứ gọi cô, cô sẽ giúp cháu cho nó bài học như vừa rồi!"

"Cảm ơn cô..." Lâm Uyển Bạch chân thành nói.

"Cảm động lắm hả, có phải nên hỏi đáp cô chút gì không?" Hoắc Dung từ từ nhướn mày.

"Cô muốn hỏi đáp gì ạ?" Lâm Uyển Bạch chớp mắt.

Hoắc Dung có vẻ đã chuẩn bị sẵn từ trước, lập tức nói: "Rất đơn giản, làm lại cho cô ăn món cơm rang trứng lần trước!"

"..." Sao lại là cơm rang trứng.

Trong ánh mắt kỳ vọng của Hoắc Dung, Lâm Uyển Bạch ngượng ngập gật đầu.

Hai người họ vừa vào phòng khách ngồi xuống sofa thì Hoắc Trường Uyên cũng nói chuyện điện thoại xong tức thì. Cô được anh và cô Hoắc Dung bao bọc một trái một phải như thần hộ vệ vậy. Cô bỗng dưng cảm thấy yên tâm.

Trên bàn trà bày hoa quả và bánh ngọt điểm tâm. Nguyễn Chính Mai và vợ chồng Hoắc Chấn đang nói chuyện vui vẻ, không khí rất hòa thuận.

"Em dâu này, tối qua cậu Lục còn gọi điện thoại đường dài cho anh, nói là không kịp về, rất áy náy!" Hoắc Chấn cười nói: "Haha, người nhà cả rồi, có ai để ý mấy chuyện này chứ! Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lần này cậu ấy ở Berlin cũng hơn một năm rồi nhì, xem ra cậu Lục rất chung tình với nước Đức đấy!"

Nguyễn Chính Mai cũng bật cười, khi trả lời chốc chốc lại nhìn về phía Lâm Uyển Bạch: "Bên đó anh ấy có một dự án quan trọng, vẫn còn phải bận rộn một thời gian nữa. Hơn nữa, đúng là anh ấy rất yêu thích văn hóa phương Tây."

"Không phải định định cư ở bên đó luôn chứ?"

"Vậy thì không, dù sao gia đình vẫn ở đây mà!" Nguyễn Chính Mai lắc đầu, rồi cười nói có ý ám chỉ: "Hoắc đại ca, em nghĩ nếu hai gia đình chúng ta có chuyện lớn gì đó, anh ấy chắc chắn sẽ phải bỏ hết công việc quay về nước, anh bảo đúng không?"

Hoắc Chấn tươi cười gật đầu, sau đó đứng lên nói với con trai và Lục Tịnh Tuyết: "Trường Uyên, nha đầu Tịnh Tuyết, hai đứa theo bố lên phòng sách."

Hoắc Trường Uyên nhiu mày nhưng không nhúc nhích.

Sắc mặt Hoắc Chấn sa sầm lại vài phần.

Lâm Uyển Bạch thấy vậy, khẽ giật giật vạt áo của anh, nhỏ giọng nói: "Anh đi đi, em ở đây đợi anh..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên cuối cùng cũng gật đầu, nhìn về phía Hoắc Dung.

Hoắc Dung cho anh một ánh mắt yên tâm: "Đi đi, đi đi!"

Bên đó, Hoắc Chấn đã dứt khoát đi lên trước, còn Lục Tịnh Tuyết thì đang cười dịu dàng đợi trước cầu thang.

Thấy bóng họ khuất hẳn, Lâm Uyển Bạch mới quay về, trong tay có thêm một quả quýt nhỏ được bóc sẵn, Hoắc Dung đang nhướn mày với cô.

Sau khi Hoắc Trường Uyên rời đi, bỗng nhiên có một người ngồi xuống vị trí trống chiếc sofa bên cạnh.

Tiêu Vân Tranh đặt hai tay lên đầu gối, quay đầu cười với Hoắc Dung: "Cô à, không ngại cho cháu nói với cô ấy mấy câu chứ?"

Hoắc Dung nhướn mày.

Đối với đứa cháu trai còn lại này, không thể so sánh với một Hoắc Trường Uyên được bà nuôi lớn từ nhỏ. Thật ra họ cũng không tiếp xúc quá nhiều, thế nên bà chẳng thể nói là có bao nhiêu thân thiết. Nhưng cũng không đến nỗi ghét bỏ. Bà dùng ánh mắt hỏi ý kiến của Lâm Uyển Bạch rồi mới đứng dậy ngồi sang bên cạnh.

"Lâm Uyển Bạch, em không trách anh chứ?" Tiêu Vân Tranh thấy cô không chủ động lên tiếng bèn hỏi.

"..." Lâm Uyển Bạch mím môi lại.

Tiêu Vân Tranh hiếm khi nghiêm túc như vậy: "Xin lỗi! Anh không cố tình giấu giếm em, chỉ là chưa có cơ hội nhắc đến."

"Tiêu..." Lâm Uyển Bạch ý thức được có gì đó sai sai: "Có phải em nên sửa lại, gọi anh là Hoắc Vân Tranh không?"

Bây giờ nghĩ kỹ lại, chẳng trách năm xưa Tiêu Vân Tranh nói giải ngũ là giải ngũ, sau đó thoát một cái biến thành thân phận Vân thiếu. Còn cả lần gặp trước đó ở sân bay hay bệnh viện, Tiêu Vân Tranh biết nhiều nội tình như vậy, vì anh ấy vốn là người nhà họ Hoắc.

"Đừng! Còn nhớ lúc gặp ở Pub anh đã nói gì không? Khi đó anh nói, đã lâu không có ai gọi anh là Tiêu Vân Tranh rồi, tốt nhất em cứ giữ nguyên như trước đi!" Tiêu Vân Tranh lập tức xua tay, biểu cảm và ngữ khí đều nghiêm túc: "Lâm Uyển Bạch, anh thật sự coi em là bạn, chuyện này giấu giếm em là anh không đúng. Thế nên anh xin lỗi em, nhưng anh hy vọng, giữa chúng ta không có chuyện gì thay đổi, được không?"

"Được..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Vậy anh yên tâm rồi!" Tiêu Vân Tranh thở phào.

"Choang..."

Trên tầng bỗng nhiên vang lên một tiếng động lớn.

Như có thứ gì nặng nề đập thẳng vào tường, tầng dưới nghe rõ mồn một.

Những ai trong phòng khách đều bị giật mình, vô thức đứng dậy, liền nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đen xì mặt từ trên gác sai bước đi xuống, bước chân rất nhanh, rõ ràng là đã cãi nhau với Hoắc Chấn.

Hoắc Trường Uyên đi thẳng tới bên cạnh cô, đồng thời nắm lấy tay cô.

"Uyển Uyển, chúng ta đi!"

Những người khác chưa kịp phản ứng lại, Lâm Uyển Bạch đã bị anh lôi ra khỏi biệt thự.

Sau khi chiếc Land Rover rời đi không lâu, một chiếc xe hào hoa khác cũng đánh lái ra khỏi biệt thự họ Hoắc.

Phía trước là người tài xế chuyên tâm lái xe, phía sau là mẹ con họ Lục.

Giây phút bước lên xe, nụ cười của Nguyễn Chính Mai cũng tan biến, bà rất khó chịu: "Trước kia nghĩ rằng Trường Uyên này trầm ổn khép kín, làm việc có suy nghĩ có cân nhắc, bây giờ chẳng ra thế thống gì! Rõ ràng biết chúng ta ở đó lại dẫn người phụ nữ khác về, chẳng phải rấp tâm khiến chúng ta khó xử hay sao?"

"Mẹ, mẹ đừng nói nữa." Lục Tịnh Tuyết hậm hực nói.

"Cũng may bác Hoắc con đứng về phía con!" Nguyễn Chính Mai thấy con gái mất tinh thần, vội an ủi, ngữ khí có vẻ cũng đầy kinh nghiệm: "Tịnh Tuyết, con đừng nản lòng! Đàn ông ấy mà, đều như vậy, tính khí bất định. Bây giờ nó chỉ đang bị che mắt nhất thời, chơi đùa mà thôi. Tới khi hai đứa kết hôn, ổn định lại là sẽ không sao cả!"

Lục Tịnh Tuyết dựa vào lòng Nguyễn Chính Mai: "Mẹ, con nhất định phải lấy được Trường Uyên!"

"Ừm, mẹ hiểu, con vẫn luôn thích Trường Uyên mà!" Nguyễn Chính Mai tươi cười vỗ vai con gái. Rồi chợt như nhớ ra chuyện gì, bà ta nheo mắt hỏi: "Đúng rồi Tịnh Tuyết, cô gái họ Lâm đó, con đã điều tra chưa?"

"Chẳng cần phải điều tra." Lục Tịnh Tuyết lắc đầu.

Từ Lâm Dao Dao cô ta đã nắm được thông tin cơ bản. Lâm Uyển Bạch là cô chị không được ưa, từ lâu đã bị nhà họ Lâm quét ra khỏi cửa, không ngờ là lại dính dáng với Hoắc Trường Uyên.

Nguyễn Chính Mai gật đầu, không nói thêm gì nữa, chìm vào trầm tư...

~Hết chương 186~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187

Trong đêm, chiếc Land Rover dừng lại trước một tòa nhà chung cư cũ kỹ.

Trên đường trở về, Hoắc Trường Uyên không nói gì từ đầu đến cuối, đôi mắt u tối nhìn chăm chăm về phía trước, hai tay nắm chặt vô lăng, có thể cảm

nhận được từng múi cơ bắp trên cánh tay đằng sau chiếc áo vest của anh đang căng ra.

Không cần hỏi nhiều, Lâm Uyển Bạch cũng đoán được vài phần.

Hoắc Chấn lần lượt gọi Hoắc Trường Uyên và Lục Tịnh Tuyết lên phòng sách, nhất định là muốn nói chuyện hôn sự giữa hai người họ.

Cởi dây an toàn ra, cô bất giác nhẹ nhàng đặt tay mình lên tay anh.

Quả nhiên, tay anh cứng đến đáng sợ, cô vô thức dùng sức nắm chặt hơn một chút.

Hoắc Trường Uyên cảm nhận được, đánh mắt nhìn sang cô, trở ngược tay lại nắm lấy tay cô, đặt lên khóe môi, hôn nhẹ, sau đó rút chìa khóa, ôm cô đi vào trong tòa nhà.

Vào tới nhà, Lâm Uyển Bạch xuống bếp rót một cốc nước nóng: "Hoắc Trường Uyên, anh uống cốc nước đi..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên không muốn uống lắm nhưng vẫn cầm cốc lên uống một ngụm.

Lâm Uyển Bạch ngồi bên cạnh anh, nhìn thấy anh cúi đầu rút bao thuốc lá ra, ngập ngừng hỏi nhỏ: "Có phải anh lại cãi nhau với bố không?"

Động tác châm thuốc của Hoắc Trường Uyên khựng lại.

"Ừ." Anh gạt gạt khóe môi, không hề phủ nhận. Khi làn khói trắng bay ra, anh lại liếc nhìn cô, uể oải nói một câu: "Một lần lạ, hai lần quen."

"..." Lâm Uyển Bạch phì cười.

Biết anh không muốn nói chuyện này, cô cũng không nói nhiều nữa, ngược lại hỏi: "À, sao anh không nói cho em biết quan hệ giữa anh và Tiêu Văn Tranh?"

"Chẳng phải em cũng giấu anh chuyện bố anh tới tìm em đó sao?" Hoắc Trường Uyên hờ hững hỏi lại.

"..." Thôi được rồi, nói chẳng lại anh.

Hoắc Trường Uyên cuối cùng vẫn trả lời cô: "Một là lười nhắc, hai là cảm thấy không cần thiết."

Lâm Uyển Bạch gật đầu, đúng là giống phong cách của anh.

"Đang nghĩ gì?"

Thấy cô ngẩn ra, Hoắc Trường Uyên hỏi.

Lâm Uyển Bạch ngược mắt nhìn anh, thành thật nói: "Cảm thấy khó tin..."

"Sau khi mẹ sinh anh ra rồi mất, bố anh buồn bã trầm cảm, một thời gian rất dài hay chạy qua chạy lại bệnh viện. Di Trần là y tá phụ trách cho ông ấy. Lâu dần, một người cô độc vì mất vợ, một người thương cảm sùng bái, tình cảm cứ thế dần dần nảy nở."

Lâm Uyển Bạch gật đầu, nghe xong có phần chột dạ.

Sao hơi giống tình cảm giữa cô và Yến Phong ngày trước nhỉ, cũng bị cảm giác cô đơn của một người đàn ông mất vợ một mình nuôi con hấp dẫn...

Sợ bị anh nhìn thấu gì đó, cô vội hỏi tiếp: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó thì tình chàng ý thiếp, về sau vì một vài nguyên nhân mà chia tay, cụ thể anh cũng không rõ, cũng không muốn biết rõ. Những chuyện này đều là cô kể lại cho anh sau này." Hoắc Trường Uyên dập tắt điếu thuốc mới hút được một nửa vào gạt tàn: "Đến tận hơn một năm trước, bố anh tìm lại được di Trần và cưới di ấy, đồng thời đưa A Tranh về."

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu lần nữa.

Tuy anh nói rất nhẹ nhàng, không quá để tâm, nhưng cô lại không kìm được con xót xa dâng lên trong lòng.

Hoắc Trường Uyên nắm lấy tay cô: "Đừng nghĩ mấy chuyện phiền lòng đó nữa. Tối nay chưa được ăn no, Uyển Uyển, em nấu cho anh bát mì đi."

"Được..." Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn đáp lại.

Thật ra tối nay cô cũng chưa ăn no. Trong bầu không khí đó ở biệt thự nhà họ Hoắc, cô đã ăn gì vào bụng cũng chẳng biết. Xem ra không chỉ có mình cô.

Vào bếp nấu mì, cô chia làm hai bát. Trong tủ lạnh chỉ còn lại một quả trứng, cô lấy đĩa chia làm đôi, mỗi người một nửa. Sau khi uống hết chỗ nước dùng, bụng dường như cũng ấm lên.

Tắm rửa xong, Hoắc Trường Uyên vén chăn lên, kéo cô vào lòng.

"Người bà con của em đi rồi đúng không?"

Lâm Uyển Bạch xấu hổ gật đầu: "Ừm, sáng nay vừa đi..."

Hoắc Trường Uyên nhúng mày, vừa tắt đèn, cơ thể rắn chắc vừa lật lại đè lên cô.

Trong bóng tối, nụ hôn triển miên dữ dội rơi xuống, cả hai trái tim đều không thể yên.

Tiếng cúc áo ngũ bật ra cực kỳ rõ nét.

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, cảm giác chỗ nào cũng nóng rực lên, hai tay cô níu chặt vai anh, cứ thế bị anh dẫn dắt rơi xuống vòng xoáy lửa.

Bỗng một tiếng rung di động vang lên.

Vì đặt nó bên cạnh gối nên không ai có thể tưởng tượng được. Hoắc Trường Uyên giờ tay cầm lên, ánh sáng xanh của màn hình soi rõ đôi mày hơi nhíu lại của anh.

Lâm Uyển Bạch hỏi trong tiếng thờ dốc: "Điện thoại của ai vậy?"

"Là cô." Hoắc Trường Uyên trả lời.

Thấy anh chần chừ không có ý bắt máy, cô chớp mắt: "Sao anh không nhận!"

"Chưa biết chừng lại là điện thoại quấy rối!" Hoắc Trường Uyên lạnh lùng hừ một tiếng.

Trước đó khi ở Lâm Thành, Hoắc Dung đã ba lần bốn lượt quấy rối khiến người ta còn dư âm, không muốn nhận lắm.

Lâm Uyển Bạch cũng nhớ ra nhưng càng sợ Hoắc Dung lại đập cửa như lần trước thì sao. Thế nên cô vẫn khuyên anh: "Hoắc Trường Uyên, anh nên nhận đi, lỡ như có chuyện gì thì sao..."

"Ừm." Hoắc Trường Uyên miễn cưỡng.

Hôn nhẹ lên mí mắt cô, anh tạm thời rời khỏi cơ thể cô.

Cuộc nói chuyện không quá dài, nhờ ánh trăng mờ mờ bên ngoài cửa sổ hắt vào, Lâm Uyển Bạch nhìn thấy anh buông di động xuống, nhưng tư thế đó thì vẫn giữ nguyên.

"... Hoắc Trường Uyên?"

Cô buộc phải ngồi dậy, nghi hoặc gọi tên anh.

Dường như Hoắc Trường Uyên vẫn chưa hoàn hồn lại. Anh quay mặt về phía cô có phần cứng ngắt, trong đôi mắt lan tỏa một nỗi sợ hãi hoang mang: "Cô nói, bố anh hôn mê, vừa được xe cấp cứu đưa đi."

Trời...

Lâm Uyển Bạch thẳng thốt bật miệng.

Một giây sau, Hoắc Trường Uyên đứng bật dậy, nhấc quần và áo sơ mi khoác lên người. Dù là trong tình huống đột ngột này, biểu cảm của anh vẫn rất bình tĩnh, đi tất đầy đủ, có điều chút run rẩy trong giọng nói đã tiết lộ sự căng thẳng của anh: "Uyển Uyển, bây giờ anh phải đến bệnh viện xem bố anh ngay. Em ngủ trước đi, đừng đợi anh!"

"Ừm, em biết rồi!" Lâm Uyển Bạch vội gật đầu.

Hoắc Trường Uyên đã vội lấy di động, sai bước đi ra ngoài phòng ngủ.

"Hoắc Trường Uyên, anh lái xe cẩn thận đấy..."

Đáp lại cô là tiếng bước chân vội vã và tiếng đóng cửa cuối cùng.

Sau khi Hoắc Trường Uyên đi khỏi, Lâm Uyển Bạch cũng không thể ngủ được nữa. Cô nằm trên giường trần trọc và lo lắng, nắm chặt di động nhưng lại không dám gọi cho anh, sợ mình gây thêm phiền toái, thế nên chỉ có thể chờ đợi.

Mơ mơ hồ hồ tới tận hơn ba giờ sáng, cô không khống chế lại được cơn buồn ngủ.

Trong mơ, cô loáng thoáng nghĩ thấy mùi thuốc lá.

Từ từ mở mắt ra, cô phát hiện bên ngoài trời đã lờ mờ sáng, cô xoay chuyển tầm mắt, liền nhìn thấy Hoắc Trường Uyên ở cuối giường.

Không biết anh đã về lúc nào, hơi khom lưng, khuôn mặt cương nghị cúi xuống, cánh tay chống lên đầu gối, tay kẹp điều thuốc, làn khói trắng bay ra theo tiếng thở nặng nề của anh.

Lâm Uyển Bạch vội ngồi dậy, chạm vào anh từ phía sau, cơ bắp trên người anh rắn đến đáng sợ.

Cũng không biết anh đã duy trì tư thế này bao lâu, trong gạt tàn bên chân đã có vô số đầu lọc.

"Hoắc Trường Uyên, anh về rồi à?"

Hoắc Trường Uyên nghe tiếng bèn quay đầu nhìn cô: "Làm ồn em à?"

"Không, em ngủ được mà..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu, rồi gấp gấp hỏi: "Bố anh không sao chứ?"

Sắc mặt Hoắc Trường Uyên khựng lại.

Anh rít mạnh một hơi thuốc, rồi mới lên tiếng: "Xuất huyết não."

"Vậy... bây giờ sao rồi?" Lâm Uyển Bạch nín thở hỏi, tay bắt giác nắm chặt lại.

Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi, thẳng thừng dập tắt điều thuốc: "Ca phẫu thuật đã kết thúc rồi, không còn gì quá nguy hiểm, bây giờ thuốc mê chưa hết, đã được đưa trở lại phòng bệnh."

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt..." Lâm Uyển Bạch thở phào, lẩm bẩm lặp lại hai lần.

"Ông đã đến tuổi này rồi, linh kiện trên người không thể bảo đảm không có vấn đề. Trước kia bác sỹ từng nói ông bị huyết áp cao, bảo ông phải kiểm chế cảm xúc, đừng động một chút là bốc hỏa. Tuy rằng lần này bị đưa vào viện là rất đáng sợ nhưng bác sỹ đã nói không sao rồi. Em đừng lo lắng theo."

Ngữ khí của anh thậm chí còn xen lẫn chút thoải mái, nhưng Lâm Uyển Bạch nghe vẫn cảm thấy rất buồn lòng.

Nhất là câu nói cuối cùng, không giống như đang nói với cô mà có càng giống tự an ủi bản thân anh hơn.

Nhưng mới chỉ qua một đêm thôi mà giọng anh đã khàn đặc đi.

Ở khoảng cách gần, Lâm Uyển Bạch đồng thời cũng nhìn rõ trong ánh mắt anh toàn là tia máu, khuôn cằm đã bắt đầu lún phún râu. Có thể thấy suốt cả đêm qua anh có lẽ không hề chớp mắt.

"Hoắc Trường Uyên, anh cũng đừng lo lắng..." Cô nhẹ nhàng nắm lấy tay anh.

Bờ môi mỏng của Hoắc Trường Uyên rướn lên trong im lặng.

Thật ra anh rất lo lắng, từ giây phút nhận được cuộc điện thoại đó anh đã rất lo lắng. Dọc đường, anh suýt nữa phóng bay con xe Land Rover. Cuối cùng khi anh tới nơi, đèn của phòng phẫu thuật vẫn sáng, mẹ con Phạm Ngọc Trân trông ở đó. Sau khi nhìn thấy anh, Hoắc Dung tiến lên ôm anh an ủi, nhưng sống lưng anh cứ lạnh toát.

Cho đến khi cánh cửa phòng phẫu thuật được đẩy ra, nhìn thấy bờ môi bác sỹ mấp máy, nghe được hai chữ "Không sao", con tim lơ lửng của anh cuối cùng mới được đặt xuống.

Hoắc Trường Uyên đổ một điều thuốc ra, có vẻ như là điều cuối cùng. Anh ngậm vào miệng nhưng chần chừ mãi không châm lên.

Đôi mắt trầm tư của anh nhìn cô chăm chú, chất giọng hơi khàn có phần sần sãi và tự trách khó nói: "Uyển Uyển, em bảo, bố anh bị chọc tức tới mức nhập viện có phải vì anh không?"

"Đừng nói như vậy..."

Lâm Uyển Bạch xót xa nắm chặt tay anh.

Từ trên giường đứng xuống đất, cô ngồi thấp xuống trước mặt anh: "Hoắc Trường Uyên, anh ngủ một lát nhé?"

"Để em cởi quần áo giúp anh, trông anh mệt lắm, nằm xuống đã!"

Hoắc Trường Uyên không gạt đầu cũng không từ chối, để mặc cho cô xoay vờn mình.

Sau khi sắp xếp cho anh nằm xuống giường, Lâm Uyển Bạch tỉ mỉ dém lại chăn, nhẹ nhàng cầm áo vest và giày da của anh ra khỏi phòng ngủ, đồng thời khép chặt cửa phòng lại.

Vào phòng tắm đánh răng rửa mặt xong, cô thay quần áo rồi đi ra ngoài. Cô không đi đâu xa, chỉ xuống siêu thị gần nhà mua một ít thịt và rau xanh, muốn làm vài món đợi anh dậy sẽ ăn. Cũng may hôm nay là thứ Bảy, cô có thể yên tâm chăm sóc anh.

Khi Lâm Uyên Bạch làm xong bốn món mặn một món canh đặt lên bàn cũng là lúc Hoắc Trường Uyên tỉnh dậy.

Lúc nấu cơm, cô cũng len lén bò lên cửa nhìn hai lần, biết anh ngủ chẳng sâu gì, tư thế không thay đổi gì nhưng tinh thần rõ ràng đã khá hơn lúc trở về không ít.

Ăn cơm xong, Lâm Uyên Bạch vào bếp rửa bát, khi đi ra, cô thấy anh đã ngồi trên sofa phòng khách, tay cầm điều khiển, đang xem tivi. Chương trình đã kết thúc đang vào thời gian quảng cáo, anh cũng không có ý đổi kênh.

Cô đi tới ngồi xuống bên cạnh, cũng không biết nên nói gì.

Chuông di động vang lên, Hoắc Trường Uyên liếc nhìn rồi bắt máy: "Alô, cô ạ."

"Đã tỉnh rồi? Vâng... Được, cháu biết rồi."

Sau cuộc nói chuyện ngắn gọn, Hoắc Trường Uyên đặt lại máy xuống mặt bàn.

Lâm Uyên Bạch không nghe rõ Hoắc Dung ở đầu kia nói gì nhưng đa phần có thể phán đoán ra, có lẽ ông Hoắc đã hết hôn mê, bây giờ đã tỉnh...

Cô ngược mắt nhìn góc nghiêng của anh, hỏi dò: "Hoắc Trường Uyên, anh không tới thăm bố anh sao?"

"Không đi."

"Sao lại không đi chứ? Anh nên đi thăm ông!" Lâm Uyên Bạch thở dài trong lòng. Thấy anh tỏ vẻ thản nhiên, cô dịu giọng khuyên nhủ: "Bây giờ ông đang ở trong viện, lại vừa tỉnh dậy, mở mắt ra nhất định rất muốn có người thân ở bên cạnh! Hoắc Trường Uyên, chẳng phải anh cũng rất lo lắng sao, đến xem tận mặt cũng yên tâm hơn. Và lại nếu ông nhìn thấy anh, ông sẽ rất vui..."

Hoắc Trường Uyên buồn bã nói một câu: "Ông sẽ không muốn nhìn thấy anh đâu."

"..." Lâm Uyên Bạch nghẹn lời.

Trái tim thất lại, cô ngẫm nghĩ rồi cố gắng lần nữa: "Tới thăm ông đi, Hoắc Trường Uyên, em đi cùng anh."

"Em muốn đi cùng anh?" Hoắc Trường Uyên sững người, lập tức nhú mày.

"Ừm!" Lâm Uyên Bạch gật đầu, không hề do dự.

Không còn giống như hai lần trước, đều là anh yêu cầu cô đi cùng, lần này lại là cô chủ động. Bởi vì hôm qua cô cũng đến nhà họ Hoắc, tuy rằng nội tâm rất sợ đối mặt với Hoắc Chấn, nhưng cũng rất áy náy, còn một nguyên nhân quan trọng hơn, là muốn ở bên anh.

Đã quyết định sẽ phải đi thăm Hoắc Chấn, Lâm Uyên Bạch đứng lên khỏi sofa.

Nhưng hai người họ không lập tức đi ngay, trong bếp vang lên những tiếng bếp ga xì xèo.

Trên bếp, nồi canh sôi sùng sục, mùi thơm ngon của canh gà chốc chốc lại bay ra. Lâm Uyên Bạch đang đứng đó, nhìn chăm chăm theo dõi lửa.

"Hoắc Trường Uyên, anh qua ném xem thế nào!"

Nghe thấy tiếng bước chân, cô quay đầu, vội múc một muôi đưa qua.

Hoắc Trường Uyên nhú mày uống thử.

"Có phải hơi nhạt không, có cần thêm chút bột canh không?" Lâm Uyên Bạch hỏi ngay, chưa đợi anh trả lời, cô đã tự lẩm bẩm "Hay thôi đi, bệnh nhân không được ăn quá mặn, không tốt cho việc hồi phục..."

Hoắc Trường Uyên hơi chau mày: "Em không cần làm mấy chuyện này, ông ấy sẽ không nể mặt đâu!"

"Em biết mà..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

"Biết vì sao còn làm!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng, có vẻ một giây sau lại định mắng cô là khờ khạo.

Lâm Uyên Bạch ngẩng lên, chỉ mỉm cười đáp lại: "Hoắc Trường Uyên, đó là bố anh..."

Không có nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ vì đối phương là bố của anh.

Hoắc Trường Uyên dang rộng hai tay ôm cô từ phía sau như một quái thú khổng lồ, tựa cằm vào hõm vai cô, như đang nghiêm túc hít hà mùi hương trên

người cô.

Lâm Uyên Bạch tắt bếp, mở một chiếc hộp giữ nhiệt sạch sẽ ra, cẩn thận múc từng chút một, rồi vận chặt tỉ mỉ. Cô hài lòng cảm lên, sau đó quay lại nói với anh: "Xong rồi, chúng ta đi thôi!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên nắm chặt tay cô.

...

Bệnh viện tư, Lâm Uyên Bạch theo Hoắc Trường Uyên xuống xe.

Tối tầng của khoa Nội Thần kinh, cửa thang máy mở ra, hai người từ trong đi ra. Hành lang cực kỳ yên ắng, vẩn vút quanh mũi là mùi thuốc khử trùng nhức nhối.

Hoắc Trường Uyên giơ tay chỉ: "Chính là phòng phía trước."

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Rất nhanh đã đi tới cửa phòng bệnh, Hoắc Trường Uyên nhìn cô rồi mới giơ tay gõ cửa, sau đó từ từ đẩy cửa ra...

~Hết chương 187~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188

Trong phòng bệnh cao cấp, có máy lọc không khí nên mùi thuốc không còn quá nồng nặc nữa.

Hoắc Chấn mặc đồ bệnh viện nằm trên giường, trông còn tiêu tụy và già đi hẳn so với tối qua khi gặp ở nhà họ Hoắc, nhưng trên gương mặt vẫn là vẻ nghiêm nghị không nói cười. Hình như ông không hề ngủ, mà chỉ đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong phòng ngoài Hoắc Chấn ra còn có Lục Tịnh Tuyết, có vẻ cũng vừa mới tới chưa lâu, đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giường chăm chú gọt hoa quả. Còn Hoắc Dung vẫn ở bệnh viện suốt thì đang khoanh chân ngồi trên sofa, nhàm chán lật tạp chí.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Hoắc Dung lập tức nhảy lên đón.

"Hai đứa đến rồi đấy à!"

"Vâng." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Hoắc Dung dẫn họ vào trong, không quên tiện thể vỗ tay Lâm Uyên Bạch động viên.

Lúc này Lục Tịnh Tuyết cũng nhìn qua, mừng rỡ để lộ hai má lúm đồng tiền: "Trường Uyên!"

Có vẻ như nghe thấy tiếng họ, Hoắc Chấn cũng mở mắt ra, có điều khi một lần nữa nhìn thấy Lâm Uyên Bạch đứng phía sau Hoắc Trường Uyên, sắc mặt ông thay đổi trong khoảnh khắc: "Mày lại đưa đứa con gái này đến làm gì!"

"Bố, Uyên Uyên nấu canh gà cho bố." Hoắc Trường Uyên nắm tay dẫn cô tiến lên.

Hoắc Chấn ngồi dậy, không chút nề tình: "Không nhìn thấy con bé Tịnh Tuyết đã mang đến cho bố rồi à, cô cần người khác thể hiện sự nhiệt tình sao?"

Lâm Uyên Bạch cũng đã nhìn thấy chiếc hộp giữ nhiệt màu hồng quen thuộc trên bàn, bất giác nắm chặt tay lại.

Hoắc Dung tiến lên, nhảy mất với cô rồi đón lấy hộp giữ nhiệt trong tay cô, quay người để xuống đầu giường: "Trời ơi, ông anh! Người ta cũng có lòng tốt thôi, sao anh không biết điều vậy chứ!"

Hoắc Chấn bực dọc trừng mắt nhìn em gái mình.

Lâm Uyên Bạch lấy hết dũng khí lên tiếng: "Thưa chủ tịch Hoắc, mong bác sớm ngày bình phục..."

"Tôi không muốn nhìn thấy cô, ra ngoài!" Cô còn chưa nói xong đã bị tiếng quát của Hoắc Chấn ngắt ngang.

"Con biết là bố cũng chẳng muốn gặp con, nhưng Uyên Uyên khuyên con tới thăm bố, thế nên có bức xúc gì bố cứ trút lên đầu con đây, đừng đổ sang cho cô ấy." Hoắc Trường Uyên trầm giọng nói.

"Thằng hỗn xược!" Hoắc Chấn thấy anh bảo vệ Lâm Uyên Bạch lại càng không biết trút giận vào đâu, con giận bốc cao, ông nghiêng răng kèn kẹt: "Mày vẫn đang chê tao chưa đủ tức đúng không! Tao thấy mày bị mê hoặc rồi, hết lần này đến lần khác cãi lại tao, không những phá hỏng ngày sinh nhật của tao, bây giờ còn đưa người này vào bệnh viện, đuổi theo chọc tức tao có phải không? Có phải tao nên tắt thở trước mặt mày mày mới cam lòng không!"

Dường như càng nói càng tức, mặt ông đỏ bừng lên. Ông ngồi phất dậy, tiện tay túm lấy chiếc hộp giữ nhiệt màu hồng gần nhất bên cạnh.

Hoắc Dung định ngăn cản nhưng đã không kịp nữa.

Tốc độ rất nhanh, Hoắc Trường Uyên đứng yên tại chỗ không hề có ý né tránh.

Lâm Uyên Bạch gần như không cần suy nghĩ, khi chiếc bình giữ nhiệt được ném tới, cô nhanh chóng chặn trước mặt anh. Chiếc hộp nặng đập thẳng vào lưng cô, sau đó rơi mạnh xuống đất, lăn vào góc tường, cạnh bên trong vùng vãi đầy ra đất.

Lâm Uyên Bạch bật ra một tiếng kêu.

"Uyên Uyên?" Hoắc Trường Uyên ôm lấy cô, nhủ mày hỏi: "Đập vào đâu rồi?"

Hoắc Dung cũng rảo bước đi đến, quan tâm: "Rau cái trắng, cháu không sao chứ?"

"Không sao, cháu không sao..." Lâm Uyên Bạch thờ dốc, miễn cưỡng lắc đầu.

Chiếc hộp của Lục Tịnh Tuyết cũng đựng đầy canh, rất nặng, hơn nữa bên ngoài lại làm bằng inox. Cô cảm thấy xương sống hình như lệch vị trí rồi, đau tới nỗi phải ngừng thở.

Hoắc Chấn nhìn thấy, hình như cũng ngậy ra giây lát, nhưng con giận đã nhanh chóng che lấp tất cả: "Bây giờ tao thật sự hối hận vì đã sinh ra thằng con như mày. Từ lúc sinh ra đến giờ mày chỉ giỏi phá hoại! Ngày xưa nếu không có mày, mẹ mày đã chẳng đến mức không xuống được bàn mổ!"

"Nếu có thể, con cũng không chọn được sinh ra." Hoắc Trường Uyên bất ngờ cất giọng buồn bã.

Hoắc Chấn như bị kích động, cơ thể loạng choạng.

"Bác trai, bác không sao chứ! Bác sỹ đã nói bác nhất định phải kiềm chế cảm xúc, cẩn thận huyết áp lại tăng cao!" Lục Tịnh Tuyết vội tiến lên vuốt ngực cho Hoắc Chấn, sau đó nhìn sang Lâm Uyên Bạch: "Xin lỗi cô Lâm, cô có thể ra ngoài một chút không?"

"Xin lỗi, tôi đi đây..." Lâm Uyên Bạch cúi đầu xuống.

Hoắc Trường Uyên nắm lấy tay cô: "Muốn đi thì cùng đi!"

"Cút!" Hoắc Chấn chỉ tay vào họ, ngón tay run rẩy: "Hai đứa chúng mày cút hết cho tao..."

Nói đến chữ cuối cùng, ông lập tức ngã vật ra giường.

"Bác trai!" Lâm Tịnh Tuyết kêu toáng lên.

Các bác sỹ và y tá nhanh chóng tới nơi, một màn hỗn loạn.

Hoắc Chấn chỉ bị thay đổi cảm xúc quá đột ngột, không có gì đáng ngại, sau khi tiêm thuốc an thần, ông cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Hoắc Dung tiến hai người họ đến tận trước cửa thang máy, mỉm cười vỗ về: "Bố cháu ở đây có cô, yên tâm đi! Không xảy ra chuyện gì được đâu!"

Hoắc Trường Uyên gật đầu, đưa cô rời đi.

...

Sau một màn căng thẳng, khi về nhà đã là chấp tối.

Vừa vào cửa, Hoắc Trường Uyên đã bế bổng cô lên, đi thẳng vào phòng ngủ.

Sau khi đặt xuống giường, anh bắt đầu cởi áo của cô ra. Lâm Uyên Bạch đỏ mặt giãy giụa: "Này, anh định làm gì..."

"Ngồi yên! Để anh xem lưng của em nào!"

Hoắc Trường Uyên giữ chặt cánh tay khu loạn của cô, trầm giọng.

Lâm Uyên Bạch xấu hổ không chịu được, đang nghĩ cái gì không biết. Cô không dám nhiều lời nữa, ngoan ngoãn cởi áo ra, có điều cô vốn định giữ lại

áo lót, ai dè cũng bị anh cởi tuột nốt, để lộ hai con thỏ trắng.

Hoắc Trường Uyên bắt cô nghiêng người, không có suy nghĩ lệch lạc nào khác, chỉ tập trung nhìn chăm chăm lưng cô.

Ngay chính giữa lưng tím bầm lại một khoảng rất lớn.

Lục hộp bông băng cô hay để dưới giường ra, anh tìm được thuốc bôi, nhưng vẫn nhũn mảy: "Đã tím bầm thế này rồi, em chắc chắn không phải đi bệnh viện chứ?"

"Thật sự không cần..." Lâm Uyển Bạch kiên định lắc đầu.

"Nhấn nhin một chút, có thể sẽ đau đấy." Hoắc Trường Uyên bắt đầu bôi thuốc cho cô.

Lâm Uyển Bạch gật đầu, suốt cả quá trình đều không kêu đau tiếng nào.

Sau khi bôi xong, cô xấu hổ mặc lại quần áo, vẫn không thể nào chịu cảnh quá lộ liễu trước mặt anh.

Khi cài đến cúc áo thứ hai, cô khựng lại.

"Sao thế, có phải chạm vào vết thương không?" Hoắc Trường Uyên lập tức hỏi.

"Không phải..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu, ngược mắt nhìn anh, bỗng nhiên thở dài ngao ngán: "Chỉ là em hơi hối hận, sớm biết thế lúc trước nhận hai triệu bố anh đưa, giờ chẳng bị ăn đập..."

Hoắc Trường Uyên từ từ nheo mắt lại.

"Chọc anh đấy!" Lâm Uyển Bạch phì cười.

Thật sự thấy anh quá lo lắng cho mình nên cô mới muốn làm dịu đi bầu không khí, không muốn anh quá căng thẳng thần kinh.

Khỏe miệng Hoắc Trường Uyên giật giật, anh chạm vào lưng cô qua lớp áo: "Sau này không được phép làm như vậy nữa, nghe rõ chưa!"

"Nghe rõ rồi..." Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn đáp lại.

Nhưng cô biết rõ, chỉ cần còn xảy ra tình huống như vậy, cô vẫn sẽ làm thế không hề do dự...

~Hết chương 188~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189

Phòng bệnh cao cấp.

Khi Hoắc Chấn tỉnh dậy lần nữa, bên ngoài hoàng hôn đã bao trùm bốn phía.

Nhìn xung quanh một lượt, thấy Hoắc Dung đang ngồi bên cạnh giường sửa lại móng tay, ông xị mắt lên tiếng hỏi: "Sao chỉ có mình em?"

"À, em đã bảo Lục Tĩnh Tuyết và chị dâu về trước rồi!" Hoắc Dung uể oải nói.

"Ừm." Hoắc Chấn gật đầu.

Hoắc Dung thấy ông định đứng dậy bèn tiến lên dìu: "Bây giờ cảm giác thế nào, có cần gọi bác sỹ đến không?"

"Không cần, đỡ nhiều rồi!" Hoắc Chấn xua tay, khí sắc cũng hồi phục lại nhiều, ông hừ một tiếng: "Chỉ cần Trường Uyên không chọc tức anh thì anh khỏe hơn ai hết!"

"Chẳng phải chính anh thích tự nổi giận sao. Người ta có lòng tốt đến thăm anh, kết quả bị anh mắng như tát nước vào mặt!"

"Ai bảo nó dẫn theo cô gái kia đến! Rõ ràng là rắp tâm thị uy với anh!"

"Ông anh à, em nói này, anh đã sống đến từng này tuổi rồi, mà tâm lý vẫn quá u ám đấy, một chút tích cực cũng không có!" Hoắc Dung bĩu môi, cố tình

châm chọc: "Em vốn còn lo lắng cho sức khỏe của anh, nhưng thấy anh rắn dạn người ta vẫn còn hùng hổ đầy sức sống lắm, xem ra chắc không có chuyện gì nghiêm trọng!"

"Em cũng muốn chọc tức anh?" Hoắc Chấn quát mắng.

"Em nào dám!" Hoắc Dung lập tức lấy lòng.

"Hừ, đừng tưởng anh không biết em đã làm chuyện gì. Anh còn chưa tính sổ nghiêm chỉnh với em đâu!" Hoắc Chấn trừng mắt với bà, bực dọc giáo huấn: "Gần đây có phải em đã thu mua một công ty không? Anh ném Trường Uyên về Lâm Thành, muốn cho nó chút trừng phạt. Kết quả thì sao, em hay rồi, mượn việc công dâng người phụ nữ ấy đến trước mặt nó! Em làm vậy là nổi giáo cho giặc, hợp lực lại khiến anh tức chết!"

"Trời! Đúng là việc gì cũng không thoát được khỏi hóa nhãn kim tinh của ông anh em!" Hoắc Dung bày ra vẻ khâm phục.

"Đừng cười ha ha với anh!" Hoắc Chấn nghiêm mặt lại.

"Được rồi, không đùa!" Hoắc Dung đánh nhún vai, nghiêm chỉnh hơn, lên tiếng với giọng thăm dò: "Anh à, Trường Uyên là đứa trẻ em nuôi từ nhỏ đến lớn, em còn hiểu nó hơn anh. Em nhìn ra được, nó không thể rời xa Rau cải trắng, cũng tức là cô gái mà anh nói... Hay là, anh thử thả lỏng đi?"

Sắc mặt Hoắc Chấn bỗng chốc rất khó coi, ông cao giọng: "Tiểu Dung, em có biết em đang nói gì không? Nhà họ Hoắc chúng ta đã sớm có hôn ước với nhà họ Lục, nhà đầu Tinh Tuyết xưa nay rất ưng ý Trường Uyên, cũng chỉ đợi để về làm vợ nó! Mấy hôm trước, con bé vừa vì nó mà uống thuốc ngủ, nếu không cấp cứu kịp thời có thể đã chết rồi! Nhà họ Lục người ta không nói gì, một chút oán trách cũng không! Thế nên sau này, đừng để anh nghe thấy những câu vừa rồi của em nữa!"

Hoắc Dung nghe xong, nhủ mảy lại.

Bà còn định nói gì thì đó thì nhìn thấy lồng ngực phập phồng của Hoắc Chấn, vội lên tiếng: "Được được, em sợ anh rồi, không nói nữa là được chứ gì!"

Thấy thời cơ chưa chín, cũng sợ tăng thêm bệnh tình cho Hoắc Chấn, bà đành chọn kế tính toán đường xa, không thể giải quyết nhanh một sớm một chiều được. Hoắc Dung không nói đến chuyện này nữa, đứng lên, đi tới bên cạnh bàn, mở nắp chiếc hộp giữ nhiệt.

Mùi canh gà thơm phức lan tỏa khắp gian phòng.

"Chep, mùi vị của món canh gà này thật sự không tồi!" Hoắc Dung ghé sát lại ngửi, rồi lầm nhảm: "Còn nóng nguyên này. Anh à, em đồ ra bát cho anh nếm thử chút nhé? Tay nghề nấu ăn của Rau cải trắng ngon thật đấy, người ta nhiệt thành mang đến cho anh, không được câu cảm ơn nào đã ăn đập, thật đáng thương!"

Nét mặt Hoắc Chấn có chút khó xử nhưng ông vẫn rất cố chấp: "Đồ người đó mang đến, anh không ăn!"

"Anh à, anh không ăn thật hả?"

"Không ăn!"

Hoắc Dung cũng không miễn cưỡng nữa, ngồi phịch xuống sofa: "Ok! Vậy em ăn hộ anh!"

Ngay sau đó, trong phòng bệnh chỉ còn tiếng húp canh sột soạt của Hoắc Dung. Không biết có phải cố ý hay không, động tĩnh bà tạo ra không hề nhỏ, mỗi lần húp xong lại chép miệng, cảm giác như đang hồi tưởng lại hương vị, mùi canh gà cũng bay khắp nơi.

Hoắc Chấn sừng mặt lên, chỉ nhìn chăm chăm bức tường phía trước.

Thật ra Lục Tinh Tuyết cũng mang canh đến, có điều còn chưa kịp ăn thì ông đã nổi nóng ném đi, bây giờ đã bị y tá thu dọn đi hết, hộp giữ nhiệt cũng vẫn còn trên bàn, chỉ là bên trong chẳng có gì cả.

Đồ ăn dinh dưỡng trong bệnh viện rất khó ăn, nói là chay mặn kết hợp thật ra chẳng có mùi vị gì, chẳng khác gì nước lã. Bữa trưa ông cũng không ăn mấy.

Đến lúc Hoắc Dung chẳng biết đã chép miệng lần thứ bao nhiêu, cuối cùng ông Hoắc cũng không chịu nổi nữa: "Em cũng rút ra ngoài luôn đi!"

Hoắc Dung nhường mảy, cầm hộp giữ nhiệt đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại mình Hoắc Chấn, ông vẫn không sao vui vẻ cho được, vớ lấy di động.

"Sao bà còn chưa đến!" Sau khi đầu kia bắt máy, ông hỏi ngay lập tức.

"Ông à, bây giờ tôi chuẩn bị ra khỏi nhà đây, sắp đến bệnh viện rồi..." Phạm Ngọc Trân có vẻ đã quen, vẫn giải thích rất dịu dàng.

Sắc mặt Hoắc Chấn rất tệ, ông im lặng mấy giây rồi gào lên một câu: "Tôi muốn ăn canh gà!"

...

Đêm khuya, Lâm Uyên Bạch từ phòng tắm đi ra.

Cô nhìn thấy Hoắc Trường Uyên quần khăn tắm đứng bên cửa sổ, quay lưng lại hút thuốc, góc nghiêng như một bức tượng, ánh mắt xa xăm hướng về một điểm nào đó, rõ ràng anh tắm xong trước cô, mà mái tóc ngắn vẫn chưa hết những giọt nước.

"Sao anh không lau khô tóc, sẽ cảm đấy..."

Lâm Uyên Bạch đi qua, cầm chiếc khăn lông bị bỏ quên bên cạnh lên.

Hoắc Trường Uyên quay đầu nhìn về phía cô, vươn cánh tay dài ôm eo cô: "Hút hết điếu này."

Mặc cho anh tiếp tục phì phèo, Lâm Uyên Bạch kiễng chân lên, giúp anh lau khô tóc, kiên nhẫn và dịu dàng như đối xử với một đứa trẻ vậy.

Khi điếu thuốc trong tay anh chỉ còn một nửa, những giọt nước trên mái tóc cũng đã được cô lau đi ít nhiều, Hoắc Trường Uyên kéo rèm xuống, ôm cô đi vào trong.

Nhưng Lâm Uyên Bạch không nhúc nhích, cô cụp mắt xuống, ở nơi anh không nhìn thấy, đáy mắt cô là những bắn khoăn.

Sau khi từ bệnh viện trở về, tuy anh không nói gì, chỉ quan tâm tới vết thương sau lưng cô, nhưng sau một vụ âm ỉ tại đó, sao anh có thể cảm thấy dễ chịu cho được! Điều tại cô, anh mới ba lần bốn lượt phải cãi vã với bố...

Nội tâm giống như đang có hai con thú lớn đấu tranh.

Cô cắn môi, bứt rứt ngập ngừng lí nhí: "Hoắc Trường Uyên, hay là chúng ta..."

"Chúng ta làm sao?" Đôi đồng tử của Hoắc Trường Uyên co rụt lại.

"À, hay là chúng ta..." Lâm Uyên Bạch hơi ấp úng.

Cô ngước mắt, chợt giật mình, nhìn thấy con phần nộ tượng chừng có thể bùng nổ trong khoảnh khắc của anh, giống như có thể cuốn bay người ta đi vậy.

"Sao không nói gì!" Hoắc Trường Uyên nheo mắt.

"..." Cô bất giác co rúm lại.

"Nói!" Hoắc Trường Uyên bỗng nhiên to tiếng.

Lâm Uyên Bạch dè dặt nhìn anh, nghiêng răng, cuối cùng vẫn nói ra câu hoàn chỉnh: "Hay là chúng tôi thôi đi..."

"Lâm Uyên Bạch, em có dám nói lại lần nữa không?" Bàn tay vừa kẹp điếu thuốc của Hoắc Trường Uyên bắt ngờ giơ lên, đặt lên gáy cô, ngữ khí như dụ dỗ, nhưng biểu cảm thì lạnh lùng: "Có dám không, hm?"

~Hết chương 189~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190

Lâm Uyên Bạch nhìn anh có chút sợ hãi.

Cô bỗng nhiên nhớ lại lời anh nói khi họ quay lại với nhau lúc trước. Anh nói: Nếu còn dám nói lời chia tay với anh, anh sẽ bóp chết em!

Dường như chỉ cần cô lặp lại lần nữa, bàn tay đang đặt trên cổ cô sẽ lập tức bóp gãy nó không chút do dự, chứ không hề nói chơi.

Liên tục nuốt nước bọt, ánh mắt và ngữ khí của cô đều dè dặt: "À, Hoắc Trường Uyên, em đùa ấy mà..."

"Hừ!" Hoắc Trường Uyên lạnh lùng cất tiếng, buông tay ra, ánh mắt như muốn giết người: "Nếu còn để anh nghe thấy những lời tương tự từ em, anh không dám chắc chắn mình sẽ không lỡ tay đâu!"

"Em xin lỗi mà..."

Lâm Uyên Bạch tiến lên, sàu nảo dựa vào lòng anh.

Cô thận trọng ôm lấy vòng hông cường tráng của anh, áy náy vô cùng vì giây phút hoảng sợ vừa rồi của mình.

Cô áp sát vào lồng ngực anh, nghe những nhịp tim mạnh mẽ bên trong, rồi lí nhí cất lời: "Nhưng, bố anh hình như thật sự không ưng em..."

Không phải là hình như...

Là rất không ưa cô!

Bây giờ tính ra cô mới gặp Hoắc Chấn tổng cộng ba lần, nhưng lần nào cũng không vui vẻ, hơn nữa còn làm người ta tức đến nhập viện, cô thật sự tội lỗi nặng nề.

"Đó là chuyện của ông ấy, anh thích là được." Hoắc Trường Uyên nhú mày, những chữ cuối cùng nói có hơi nhanh.

Bàn tay lớn của anh đặt lên lưng cô, cổ tình né tránh chỗ cô bị thương.

Cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay ấy, trong lòng cô cũng ấm áp theo. Cô chìm đắm trong suy nghĩ của mình, cũng chưa thật sự nghe hết những lời anh vừa nói, cô lầm bầm tự trách: "Sớm biết vậy, hôm nay em đã không đi cùng anh, em không ngờ lại làm bố anh tức đến mức đó..."

Câu nói "Thôi đi" lúc nãy của Lâm Uyên Bạch cũng chỉ vì cô xót anh, không muốn nhìn thấy anh khó xử.

Từ lúc cô lấy hết dũng khí cùng Hoắc Dung đến Lâm Thành, mặt dày tìm anh đòi quay lại, cô đã tự hạ quyết tâm, nhủ với lòng không được lùi bước, dù có xảy ra chuyện gì cũng phải gánh vác chung với anh.

"Không trách em được, chẳng liên quan đến em." Hoắc Trường Uyên tựa cằm lên đầu cô.

"Sao lại không liên quan..." Lâm Uyên Bạch thở dài buồn rầu, cọ cọ mặt lên lồng ngực màu đồng của anh. Rồi như chợt nhớ ra chuyện gì, cô sững sờ ngẩng đầu: "Hoắc Trường Uyên, ban nãy anh nói gì?"

Hoắc Trường Uyên bị đầu cô đập vào cằm, đưa tay lên xoa: "Không trách em được, chẳng liên quan đến em."

"Không phải câu này, câu trên nữa cơ!" Lâm Uyên Bạch nhìn anh chăm chăm.

"Không biết!" Hoắc Trường Uyên nhú mày.

Lâm Uyên Bạch sốt sắng bậm môi: "Sao lại không biết, rõ ràng anh vừa nói xong..."

"Không nhớ nữa rồi." Hoắc Trường Uyên cất giọng cứng đờ.

"..." Lâm Uyên Bạch bực mình.

Cả người bỗng nhẹ bẫng, Hoắc Trường Uyên đã cúi xuống khiêng cô lên vai, không nói không rằng lao về phía giường.

Lâm Uyên Bạch trông anh có vẻ dùng sức rất mạnh nhưng khi nhẹ nhàng ngã xuống giường, dưới ánh đèn, cô lại phát hiện khuôn mặt tuấn tú hơi ửng đỏ.

"Hoắc Trường Uyên, anh xấu hổ rồi..."

Cô chớp chớp mắt như không dám tin.

Hoắc Trường Uyên nhú mày, biểu cảm hơi gượng gạo, chỉ lẳng lặng cởi quần áo của cô ra.

Thấy vậy, Lâm Uyên Bạch càng chắc chắn hơn: "Anh xấu hổ!"

"Im lặng!"

Hoắc Trường Uyên như bị ai giẫm phải đuôi, hung dữ trừng mắt với cô.

Ngay sau đó, anh vịn về cầm cô, đặt xuống một nụ hôn dữ dội, như không muốn cô nói thêm dù chỉ một chữ.

Bỗng nhiên xảy ra quá nhiều chuyện, lại đúng dịp người bà con của cô ghé chơi, hai người họ đã một tuần rồi không tình cảm, lúc này một khi nóng bỏng, sao có thể buông ra.

Mặc kệ ánh đèn còn chưa tắt, bầu không khí đã hừng hực.

Hoắc Trường Uyên chống người nằm trên cô, đáy mắt đã đậm màu, ngũ quan cũng dần dần khác đi vì dục vọng.

"Lưng em bị thương, sẽ đè vào."

Vậy phải làm sao?

Lâm Uyên Bạch chớp chớp hốc mắt hơi ửng đỏ, run rẩy nhìn anh.

Sau đó bất ngờ trời đất xoay chuyển, cô bị anh bế lên: "Em nằm trên."

...

Cuối tuần, người đi xe buýt không nhiều, nhưng con đường sát gần trung tâm triển lãm đang sửa chữa, đường bộ lại không dễ đi, cứ phải vòng qua vòng lại.

Lâm Uyên Bạch đứng trước cửa, nắm chặt tay vịn. Khi chiếc xe buýt hơi lắc, cô cảm giác các xương khớp trên người mình cũng tê rần theo. Tới qua gầm vò rất lâu, không biết mệt mỏi, hơn nữa chẳng ai dùng biện pháp an toàn gì...

Nghĩ tới đây, cô bất giác đỏ bừng mặt.

Phía trước đã tới trạm xe, Lâm Uyên Bạch vội vàng lên lời bước xuống. Gió thổi tới, cô mới cảm thấy nhiệt độ giảm đi không ít.

Tang Hiểu Du hẹn cô đi dạo phố, Giang Phóng gọi điện tới nói có lịch trình đột xuất, Hoắc Trường Uyên đã đi giải quyết công việc rồi, cô ở nhà đợi anh cũng cảm thấy nhàm chán nên đã đi ra ngoài trước, định qua đó tìm cô bạn thân.

Đã quá quen đường thuộc lối rồi, cô đăng ký tên trước cửa ra vào rồi đi vào trong tòa nhà.

Sau khi ra khỏi thang máy, cô gõ cửa.

Rất nhanh, bên trong có tiếng bước chân vang lên, sau đó cửa bật mở, Lâm Uyên Bạch lập tức sững người.

Người mở cửa cho cô không phải Tang Hiểu Du mà là Tần Tư Niên trong bộ đồ tắm, vóc dáng cao lớn chiếm trọn tầm nhìn. Xem ra anh ấy vừa tắm xong, đôi mắt hoa đào vẫn đầy mị lực.

Có vẻ như thấy cô hơi sững người, anh ấy cũng bật cười rất nhanh, thất lại đai áo tắm trên hông, quay đầu gọi một tiếng nữa: "Cá vàng, tìm em này!"

Có một cái bóng ngoài ban công nghe thấy tiếng gọi. Chính là Tang Hiểu Du, nhìn thấy cô, cô ấy chợt hỗn loạn.

"Tiểu Bạch, sao không gọi điện trước cho mình mà đã đến!"

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt.

Nếu gọi điện rồi, còn có thể nhìn thấy cảnh này không?

Sau khi mời cô vào nhà, Tần Tư Niên đã trở về phòng ngủ. Cô thay dép đi vào trong, nhìn một Tang Hiểu Du đang bối rối, hỏi vói vể không chắc chắn: "Cá nhỏ, cậu và bác sỹ Tần... đang sống chung?"

"Khụ..." Tang Hiểu Du suýt cắn vào lưỡi, mặt đỏ rần lên: "Tiểu Bạch, cậu đừng nghĩ vậy! Nghe mình giải thích, tuyệt đối không phải như cậu nghĩ đâu!"

"... Vậy là thế nào?" Lâm Uyên Bạch chớp mắt hỏi.

Chưa đợi Tang Hiểu Du trả lời, cửa phòng ngủ đã bị người ta đẩy ra.

Là Tần Tư Niên đi ra ngoài, đã thay xong quần áo, bên dưới là chiếc quần màu xám nhạt, bên trên là chiếc áo len cao cổ màu trắng thuần, trong tay còn vắt một chiếc áo dạ màu vàng nâu. Chất vải rất đẹp, trông giống như sắp phải ra ngoài.

Tần Tư Niên nhìn thẳng vào mắt cô, nhướn mày: "Cô Lâm, cô cứ ngồi tự nhiên, trong tủ lạnh có hoa quả, bảo Cá vàng lấy cho cô!"

"..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Cô hết nhìn anh lại nhìn Tang Hiểu Du như sắp nổ tung bên cạnh.

Ngừ khí này quả thực nghiêm nhiên như ông chủ của nơi này...

Tần Tư Niên đã đi ra tới cửa, đi giày xong anh quay đầu gọi một tiếng: "Cá vàng!"

"Nói!" Tang Hiểu Du nghiêng răng.

"Anh có một ca mổ, bây giờ phải đi gấp, quần áo bẩn anh đã cời ra ném vào máy giặt rồi, em đừng quên giặt!" Tần Tư Niên chậm rãi nói xong. Khi đẩy cửa ra, anh như chợt nhớ ra chuyện gì, đột ngột bổ sung một câu: "Nhớ kỹ, quần lót phải giặt bằng tay đấy!"

...

Màn này chắc chắn là cổ tình!

Tang Hiểu Du đi vào trong trung tâm thương mại, vẫn còn tự lằm nhằm trong lòng với vẻ phẫn nộ.

Lâm Uyển Bạch suy nghĩ rất lâu, vẫn không nhin được lên tiếng: "Cá nhỏ, thật ra bác sỹ Tần cũng rất tốt, tuy rằng về phương diện cuộc sống riêng tư có hơi... một chút, nhưng lúc làm việc rất quyền rũ!"

Lần đầu tiên gặp Tần Tư Niên là ở trong Pub, những người khác đều gọi anh ấy là Tần thiếu, bên cạnh cũng luôn có ong bướm ve vãn, cô cũng đã nghĩ anh ấy là kiểu cậu chủ chơi bồi gái gú. Nhưng đến khi bà nội phẫu thuật, nhìn thấy đôi phương trong bộ áo blouse trắng, cô bỗng nhiên cảm nhận được anh ấy khác với tướng tượng của mình...

"Tiểu Bạch, mình nghỉ ngơi cậu phải tới khoa Mắt để khám!" Tang Hiểu Du kích động nhảy dựng lên.

"Hai người cũng đâu phải là không có khả năng..." Lâm Uyển Bạch nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

"Trời ơi, mình không thể nói rõ ràng trong một chốc một lát được!" Tang Hiểu Du lắc đầu nguầy nguậy, nhìn cô rồi khi lên tiếng giọng hơi thấp xuống: "Tóm lại, Tiểu Bạch, giữa mình và anh ấy tuyệt đối không phải như cậu nghĩ, có rất nhiều chuyện mình không được như ý muốn."

Lâm Uyển Bạch muốn chọc ghẹo mấy câu nhưng lại nhìn thấy sự âm thầm trong đôi mắt cô bạn thân.

"Ừm..." Cô ấy gật đầu, không nói thêm nữa.

Hai người nhanh chóng bước vào đại lý của một thương hiệu đồ nữ, trông rất cao cấp và xa xỉ.

"Cá nhỏ, cậu chắc chắn muốn mua quần áo ở đây chứ?"

Lâm Uyển Bạch không cần nhìn cũng biết giá đồ ở đây có rất nhiều số không phía sau. Nhưng cô và Tang Hiểu Du đã là bạn thân nhiều năm, biết đôi phương cũng giống như mình, không phải là người theo đuổi vật chất.

Tang Hiểu Du bất ngờ nói một câu: "Tuần sau Tri Đông kết hôn."

"Hả?" Lâm Uyển Bạch ngẩn người, đột ngột hiểu ra: "Với cô gái giàu có đó?"

"Ừm." Tang Hiểu Du gật đầu, tức nghiêng răng nghiêng lợi: "Mẹ kiếp! Lại còn dám đưa thiệp mời cho mình, bảo mình tới tham gia đám cưới. Có ý gì! Rõ ràng là cổ tình muốn khiến mình khó chịu! Họ nghĩ mình sẽ không đi, nhưng mình lại phải đi, còn phải đi trong tư thế ưỡn ngực ngẩng cao đầu! Thế nên, hôm nay chủ yếu là tới chăm chút lại diện mạo!"

Lâm Uyển Bạch nghe xong gật gù.

Thật ra cô rất khâm phục Tang Hiểu Du, dám yêu dám hận. Nếu là cô, cho dù cuối cùng tới tham gia đám cưới, cô cũng sẽ ngồi trong một góc, không để bất kỳ ai phát hiện ra mình.

"Tiểu Bạch, cậu thấy bộ này thế nào?" Tang Hiểu Du lượn một vòng rồi cảm bộ cô nhân viên gợi ý lên. Sau khi cô gật đầu, cô ấy nói: "Mình vào trong thử xem sao!"

Lâm Uyển Bạch không có hứng thú với quần áo ở đây, chủ yếu là đi cùng bạn nên định ngồi xuống ghé co dân hai chân.

Vừa ngồi xuống thì cô nhìn thấy một quý phu nhân đứng trước giá quần áo, rõ ràng là khách quen của cửa hàng, được các nhân viên niềm nở phục vụ.

Lâm Uyển Bạch chỉ vô thức nhìn qua, nhưng cũng nhanh chóng nhận ra đôi phương, là mẹ của Lục Tịnh Tuyệt.

Có vẻ như bà ta đến đây một mình, tóc được búi ra sau gáy. Bà ta đội một chiếc mũ lông màu xanh dương đậm, da dẻ căng sáng.

Vội vàng quay đi, Lâm Uyển Bạch tiện tay cầm tờ tạp chí bên cạnh lên, lật ra xem, không muốn khiến đôi phương phát hiện ra mình.

Nhưng việc chẳng như ý cô, Nguyễn Chính Mai vẫn đi thẳng về phía cô: "Cô Lâm đứng không?"

"Chào bà..." Lâm Uyển Bạch đành đặt tạp chí xuống.

"Thật ngại quá, có tiện nói chuyện mấy câu không?" Nguyễn Chính Mai nói xong đã tự ngồi xuống bên cạnh cô, gạt gạt chiếc váy của mình như đang phủ bụi vậy, nhưng bên trên đó hoàn toàn sạch sẽ, chẳng có gì.

"Bà có chuyện gì không?" Lâm Uyển Bạch hỏi.

Hôm đó khi ở nhà họ Hoắc, ánh mắt chốc chốc lại quan sát cô của bà ta khiến cô không thoải mái lắm, không quá sắc bén nhưng lại không hề thân thiện.

"Cũng không có gì, chỉ là nói chuyện vài câu thôi." Nguyễn Chính Mai tươi cười, nhưng nụ cười không chân thành.

"..." Lâm Uyển Bạch có chút cảnh giác.

Nguyễn Chính Mai có vẻ trầm ngâm mấy giây rồi mới lên tiếng: "Cô Lâm, cô trước giờ vẫn họ Lâm sao?"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

Cô những tưởng đối phương tiến lên là cố tình muốn khiến mình khó xử, cho dù không phải thì chủ đề cũng nên xoay quanh chuyện giữa con gái của bà ta Lục Tịnh Tuyết và Hoắc Trường Uyên mà bóng gió đã kích cô, cô chuẩn bị sẵn tâm lý cho tình huống ấy.

"Mạo muội hỏi một chút, bố mẹ cô làm nghề gì?"

"Bố tôi vẫn đang kinh doanh một công ty riêng..." Lâm Uyển Bạch nhú mày.

"Vậy còn mẹ cô?" Nguyễn Chính Mai hỏi tiếp.

Lâm Uyển Bạch khựng lại, khẽ đáp một câu: "Mẹ tôi đã qua đời rồi..."

Trong cuộc đối thoại ngắn gọn, cô luôn cảm nhận được sự không tôn trọng của đối phương. Cô không muốn tiếp tục ở lại đó, nhìn về phòng thay đồ rồi đứng lên: "Xin lỗi bà, bạn tôi ra rồi."

...

Màn đêm vừa buông, chiếc xe Land Rover trở về.

Khi Hoắc Trường Uyên rút chìa khóa bước xuống xe, bèn nhú mày nhìn về phía một chiếc BMW đen ở bên cạnh. Anh lên gác, gõ cửa, quả nhiên nhìn thấy Hoắc Dung đang nhướn mày cười với mình đi ra mở.

"Hoắc tổng của chúng ta về rồi à?"

Hoắc Trường Uyên khẽ nhú mày: "Cô, sao cô đến đây?"

"Sao hả, không hoan nghênh cô à?" Hoắc Dung khoanh tay vẻ không vui.

"Đâu có." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

Câu trả lời hơi trái lòng một chút, không phải không hoan nghênh mà chỉ muốn trải qua thế giới của hai người.

Lâm Uyển Bạch từ trong bếp thò đầu ra, bị anh quét mắt nhìn qua, cô hơi chột dạ quay đi, vì hai người họ đã hẹn trước tối nay sẽ cùng xem phim: "Sắp xong cơm rồi, rửa tay xong là có thể qua ăn được!"

Lần trước ở biệt thự nhà họ Hoắc, cô đã hứa sẽ làm cơm rang trứng cho Hoắc Dung.

Buổi sáng lúc cô và Tang Hiểu Du đi mua sắm về, đã nhìn thấy trước tòa nhà có chiếc BMW đỗ ở đó, tài xế mở cửa, Hoắc Dung từ trong nhảy ra, thẳng thừng khoác tay cô đi lên tầng.

Cơm canh được bung ra, vì có Hoắc Dung tới thế nên cô làm thêm hai món, tổng cộng là sáu món mặn một món canh, thơm phức.

Ăn chưa lâu thì Lâm Uyển Bạch tò mò hỏi: "Hoắc Trường Uyên, anh đến bệnh viện thăm bố chưa?"

Sáng nay tỉnh dậy, cô còn làm không ít công tác tư tưởng, bản thân cô không dám đến rồi, nên bảo anh tranh thủ thời gian qua thăm Hoắc Chấn.

"Ừm."

Anh tỏ ra hồ hững, Lâm Uyển Bạch không khỏi nghi ngờ.

Hoắc Dung lên tiếng: "Việc này cô có thể làm chứng!"

"Thế bố anh... bớt giận chưa?" Lâm Uyển Bạch yên tâm hơn một chút, lại hỏi.

"Không biết nữa."

"Sao lại không biết chứ?" Lâm Uyển Bạch nhú mày, chỉ sợ quan hệ bố con họ trở nên căng thẳng.

Hoắc Dung và một miếng cơm cuộn trứng, không nhịn được cười: "Vị lúc tới, anh trai cô vẫn đang ngủ, thấy ông ấy sắp tỉnh là nó về luôn!"

"..." Lâm Uyên Bạch cầm nín hoàn toàn.

"Hai đứa cũng đừng áp lực quá, lúc thích hợp cô sẽ nói đỡ cho hai đứa! Anh cô là gã bướng!" Hoắc Dung gấp cho họ mỗi người một miếng thịt gà, bỗng nhiên nhướn cao mày: "Thật ra, cô đã nghĩ ra một cách nguy hiểm nhưng sáng sủa!"

"... Cách gì ạ?"

Lâm Uyên Bạch buột miệng hỏi, hỏi xong lại hối hận.

Hoắc Dung nháy mắt nhìn họ, trả lời một câu khiến người ta sùng sốt: "Hay là hai đứa tranh thủ làm một thằng nhóc trắng trẻo mập mập đi!"

~Hết chương 190~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191

"Cạch!"

Đôi đũa trên tay Lâm Uyên Bạch rơi xuống đất.

Mặt cô đỏ bừng, vội vàng nhặt lên, có điều sau đó mặt tưởng chừng như cắm vào bát cơm luôn.

Hoắc Trường Uyên ngồi bên cạnh nghe xong, nhú mày một lúc lâu, nhưng rồi lại nói một câu nghiêm túc: "Cháu thích con gái hơn."

Lâm Uyên Bạch bất giác cắn môi.

Cô ít nhiều có lẽ cũng hiểu nguyên nhân, chắc là vì trước kia con trai của Yến Phong, Tiểu Châu Châu, khoảng thời gian chăm sóc ngắn ngủi trước đó, anh đã để lại đôi phân bóng ma tâm lý...

"Hả?" Hoắc Dung suýt chút nữa lờm nguýt.

Làm ơn đi, chỉ nói vậy thôi, trai hay gái chẳng phải đều như nhau sao?

Hoắc Dung tiếp tục nhét thịt gà vào trong miệng, vừa nhai vừa nói: "Cô cảm thấy chưa biết chừng đây lại là một cách, hai đứa có thể suy nghĩ thử xem! Cho dù không có ích thì cũng thêm một đồng minh, hoàn toàn không có hại!"

Lâm Uyên Bạch không lên tiếng, suốt quá trình chỉ cúi đầu, đỏ mặt.

Ăn cơm xong, dùng thêm hoa quả, cứ cách mười phút Hoắc Trường Uyên lại nhắc nhở về thời gian một lần, ý tứ đuổi khách không thể rõ ràng hơn nữa. Cuối cùng Hoắc Dung cũng không địch nổi lệnh giục liên hoàn của anh, đành xách túi chủ động rời đi.

Lâm Uyên Bạch tiến đến tận khi Hoắc Dung ra cửa, nhìn bóng bà biến mất khỏi cầu thang rồi mới quay vào.

Cô thấy Hoắc Trường Uyên đang đứng xoa cằm, có vẻ rất đắm chiêu.

"Sao vậy?"

Cô đi qua, hỏi vói vẻ khó hiểu.

Hoắc Trường Uyên liếc cô, mỉm cười: "Anh đang suy nghĩ về khả năng trong lời cô nói."

"..."

Lâm Uyên Bạch quay đi, định đi xa ra một chút, né tránh khỏi chủ đề xấu hổ này. Nhưng cô lập tức bị anh kéo giật về ôm vào lòng hôn, thậm chí còn chưa về đến phòng ngủ, cô đã bị hôn đến choáng váng.

Từ cửa chính vào trong phòng ngủ chỉ có mấy bước chân mà quần áo đã rơi hết xuống sàn.

Ánh đèn soi rõ chiếc quần bốn góc của người đàn ông và hai món đồ nhỏ xíu của người con gái quần chặt vào nhau...

Đến khi cả hai đã ướt đầm mồ hôi, hai người mới nhớ ra mình chưa tắm.

Sáng hôm sau, chiếc Land Rover màu trắng đứng đón ánh bình minh.

Giống như mọi ngày, Hoắc Trường Uyên đưa cô đi làm trước rồi mới đến Hoắc Thị.

Điện thoại đồ chuông, Lâm Uyển Bạch rút ra nhìn màn hình, có phần bất ngờ, nhưng sau khi liếc trộm sang bên cạnh một cái, cô vẫn chuyển sang chế độ im lặng rồi nhét lại vào túi.

Hoắc Trường Uyên dù đang lái xe, mắt vẫn rất tinh: "Sao không bắt máy?"

"À..." Lâm Uyển Bạch ấp úng giây lát.

"Điện thoại của ai vậy?" Hoắc Trường Uyên hỏi tiếp.

Lâm Uyển Bạch đành rút lại di động ra, đưa ra trước mặt anh, hai chữ "Yến Phong" trên màn hình sáng bừng.

Thấy sắc mặt anh có dấu hiệu trầm xuống, cô vội nói: "Chắc là không có chuyện gì quan trọng đâu, không nghe nữa..."

"Chứ không phải định đợi tới khi đến công ty rồi mới gọi lại?" Hoắc Trường Uyên hỏi ngược lại.

"..." Lâm Uyển Bạch gượng gạo.

Chút tâm tư đó mà cũng bị anh nhìn thấu.

Trước đó khi gặp Tiêu Văn Tranh, anh ấy còn vô tình hỏi cô có liên lạc với Yến Phong không. Bấy giờ cô mới bừng tỉnh, hình như từ lần trước khi Yến Phong gọi điện cho cô ở sân bay nói Hoắc Trường Uyên đã có vợ chưa cưới, họ chưa hề liên lạc lại, thật ra cô cũng rất muốn hỏi thăm tình hình đối phương...

Hoắc Trường Uyên trầm giọng: "Nhận luôn ở đây!"

Lâm Uyển Bạch liếm môi, nhìn màn hình vẫn đang sáng, đặt lên tai: "...Alô?"

"Tiểu Uyển, em đang làm gì vậy?"

Ở đầu kia điện thoại, giọng Yến Phong vẫn luôn dịu dàng như thế.

Lâm Uyển Bạch thành thật trả lời: "Em đang trên đường đi làm..."

"Cũng không có chuyện gì, gọi điện thoại hỏi thăm em thôi! Xem ra anh mà không gọi cho em, em cũng chẳng gọi cho anh!"

"Không phải vậy đâu..."

Mỗi câu nói xong, Lâm Uyển Bạch đều bất giác liếc băng quơ sang bên cạnh.

Rõ ràng chỉ là một cuộc gọi thôi, vì sao cô có cảm giác như bị bắt gian trước mặt mọi người vậy...

Yến Phong bật cười: "Tiểu Uyển, vậy em làm việc đi, anh chỉ muốn nói với em một tiếng là nếu không có gì bất ngờ, tuần sau anh sẽ về nước!"

"Châu Châu cũng về cùng anh chứ?" Lâm Uyển Bạch buột miệng hỏi.

"Không, nó qua Los Angeles cùng ông nội rồi."

"À, ra vậy!" Lâm Uyển Bạch hơi hụt hẫng một chút, thật ra cô rất nhớ thằng nhỏ.

"Sau khi về nước, anh sẽ liên lạc với em, cứ như vậy đi!"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch đáp.

Sau khi cô cúp máy, bỏ di động vào trong túi, tòa nhà văn phòng trước mắt đã hiện ra. Cô nghiêng đầu, quả nhiên sắc mặt anh chẳng ổn chút nào, mũi không ra mũi, mắt không ra mắt.

Cô không nhịn được lẩm bầm một câu: "... Nhỏ mọn!"

Thật sự đấy!

Rốt cuộc ai mới là bình giảm đây!

"Em nói ai!" Ngữ khí của Hoắc Trường Uyên rất tệ.

Lâm Uyển Bạch hèn mọn rút vai lại, biểu thị: "À, nói em ấy mà..."

Chiếc xe vững vàng đỗ lại bên đường. Cô tháo dây an toàn, không dám tùy tiện vuốt râu hùm nữa, quan sát sắc mặt anh rồi thận trọng nói: "Hoắc Trường Uyên, anh lái xe cẩn thận đấy, em lên trước đây!"

Nói rồi, cô định đẩy cửa xuống xe.

"Quay lại đây!"

Lâm Uyển Bạch khựng lại, nghiêm chỉnh quay người.

Gần như cô đã sớm đoán ra trước, khi anh vuron tay ra, cô đã ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Kết thúc một nụ hôn, Hoắc Trường Uyên buông cô ra, khuôn mặt rõ ràng thoải mái hơn hẳn: "Đi đi!"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Hai chân chạm đất, cô khoác túi xách lên vai đi vào trong. Không cần quay đầu, cô cũng biết chiếc xe bên vệ đường vẫn đỗ ở đó, bên trong có một ánh mắt u tối đang nhìn quan sát mình.

Đến tận khi vào trong tòa nhà rồi, cô mới dám giơ tay lên xoa cằm.

Hu hu...

Đầu lưỡi đau quá!

...

Chập tối, khi sắp tan ca, Lâm Uyển Bạch gọi vào số của Hoắc Trường Uyên.

Đầu kia có vẻ vẫn còn bận rộn, âm thanh nền toàn là tiếng lật giờ tài liệu. Cô lên tiếng: "Hoắc Trường Uyên, lát nữa anh không cần tới đón em đâu, tối nay có thể anh phải ăn cơm một mình..."

"Sao vậy?" Mọi âm thanh lập tức dừng lại.

"Bố em vừa gọi điện cho em..." Lâm Uyển Bạch khẽ mím môi.

"Bố em?" Hoắc Trường Uyên ngờ vực hỏi.

"Ừm." Lâm Uyển Bạch giải thích: "Ông bảo em tối này về nhà họ Lâm một chuyến..."

Nghe xong, Hoắc Trường Uyên hỏi cô: "Có cần anh đi cùng em không?"

"Không cần đâu..." Lâm Uyển Bạch từ chối.

Trong điện thoại, Lâm Dũng Nghị không nói muốn cô về làm gì. Có cả Lâm Dao Dao, nếu Hoắc Trường Uyên về cùng cô, đối phương nhất định sẽ ghen tỵ muốn chết, cô không muốn làm dấy lên những phiền phức không cần thiết.

Hoắc Trường Uyên cũng không làm khó dễ: "Vậy xong việc gọi điện cho anh, anh đón em."

"Được." Lâm Uyển Bạch ầm lòng.

Sau khi tan làm, cô đi xe buýt tới khu nhà giàu, men theo con đường riêng đi bộ khoảng hơn mười phút thì nhìn thấy căn biệt thự độc lập của nhà họ Lâm, nhưng từ ngày nhìn thấy biệt thự nhà họ Hoắc, cô đã không cảm thấy đây được coi là biệt thự nữa rồi.

Bước vào cửa, vừa nhận lấy dép lê từ tay người làm thì có một cái bóng từ phòng khách đi ra.

"Lâm Uyển Bạch, sao chị đến đây!"

Lâm Dao Dao đang đắp mặt nạ, khi nhìn thấy cô lập tức giận dữ gạt mặt nạ xuống.

Lâm Dũng Nghị cũng đúng lúc này từ trên gác đi xuống: "Bố gọi chị ấy đến!"

"À, thì ra là vậy!" Lâm Dao Dao lập tức nở nụ cười, trở mặt rất nhanh: "Chẳng trách, con đang thấy lạ, chị rất ít khi đến nhà mình, bây giờ thấy chị đến, con thật sự rất vui!"

"Dao Dao, con xưa nay vẫn rất hiểu chuyện." Lâm Dũng Nghị hiền hòa nói.

Lâm Dao Dao vội tiến lên, cười tươi rói: "Chị, chị đừng đứng ở cửa nữa, mau vào trong ngồi đi!"

Có vẻ cũng đã nghe thấy tiếng động, Lý Huệ từ trong phòng ăn đi ra ngoài. Mặt bà ta biến sắc, nhưng ngại vì có Lâm Dũng Nghị ở đó, nên bà ta cũng chỉ im lặng mỉm cười, giữ thái độ của một người mẹ hiền vợ đảm.

"Com nước xong xuôi cả rồi chứ?" Lâm Dũng Nghị hỏi vợ.

"Bếp nói đã xong khá khá, có thể ăn com được rồi!" Lý Huệ vội gật đầu trả lời.

Lâm Uyển Bạch đã sớm quen với những vờ diễn trước mặt Lâm Dũng Nghị của hai mẹ con họ, cô chỉ nhú mày hỏi: "Bố, bố tìm con có chuyện gì không?"

"Không vội, bố đã bảo đi thêm món, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện!" Lâm Dũng Nghị lên tiếng.

Lâm Uyển Bạch khó giấu nổi sự ngỡ ngàng, sau vài giây ngập ngừng, cô gật đầu đi vào.

Lâm Dao Dao tuy chẳng thích thú gì nhưng vẫn tiếp tục giữ hình tượng, khoác tay cô, chị nọ chị kia ríu rít.

Bao nhiêu năm nay, mỗi lần trở về nhà họ Lâm, Lâm Uyển Bạch đều xin tiền rồi đi, không ở lại lâu, cũng sẽ không được nín kéo. Kiểu được chủ động gọi về như thế này hình như chỉ có một lần, còn là khoảng thời gian cô và Hoắc Trường Uyên vừa mới giao dịch.

Lâm Uyển Bạch đi tới trước bàn ăn, ít nhiều có phần thận trọng, sau khi quay đầu thấy không có người dưới sát lại gần cô mới yên tâm ngồi xuống.

Trên bàn bày không ít đĩa thức ăn, hương thơm nức mũi.

Hai mẹ con Lâm Dao Dao và Lý Huệ ngồi đối diện, dĩ nhiên cô chẳng có hứng thú ăn uống gì, chỉ cảm thấy khó chịu. Mà bản thân cô cũng hiểu rõ trong lòng, không có việc gì Lâm Dũng Nghị đã chẳng chủ động gọi cô về nhà họ Lâm, hơn nữa bữa com này cũng không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, động đũa chưa được bao lâu, Lâm Dũng Nghị đã nhìn về phía cô: "Uyển Bạch, có chuyện này bố muốn nhờ con giúp đỡ."

"... Chuyện gì ạ?" Lâm Uyển Bạch hơi sững người.

"Gần đây công ty có một dự án rất triển vọng, muốn hợp tác cùng Hoắc Thị." Lâm Dũng Nghị hơi ngừng lại một chút rồi tươi cười nói tiếp: "Con xem có cơ hội nào thìướm lời với Trường Uyên xem sao!"

"À..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Cô ít nhiều hiểu ra mục đích tối nay ông gọi cô tới rồi.

"Bố!" Lâm Dao Dao phẫn nộ lên tiếng, rồi nhanh chóng ý thức được sự thái quá của mình, cô ta lập tức khôi phục vẻ ngây thơ vô số tội: "Bố, lẽ nào bố không biết anh Trường Uyên sắp cử hành lễ đính hôn rồi sao, khoảng thời gian trước trên báo đã đăng tin rầm rộ! Bố tìm chị là không có ích gì đâu, chị ấy cũng không có tác dụng gì trước mặt anh Trường Uyên!"

"Dao Dao, bố đang nói chuyện với chị con!" Lâm Dũng Nghị nhú mày, không vui vẻ lắm.

Bên cạnh, Lý Huệ đánh mắt qua, Lâm Dao Dao lập tức ngậm miệng lại, không nói thêm, nghiễm nhiên ra dáng một đứa con gái ngoan ngoãn.

"Uyển Bạch, hãy nhớ lời bố nói, về nhớ tìm cơ hội nói lại với Trường Uyên chuyện này!"

"..."

Cuối cùng bữa com cũng kết thúc, Lâm Uyển Bạch không định ở lại lâu.

Trước khi ra khỏi biệt thự, Lâm Dao Dao thân thiết nói: "Bố! Con đi tiễn chị!"

...

"Lâm Uyển Bạch, chị đúng là không biết xấu hổ đấy!"

Khi chỉ còn hai người họ, Lâm Dao Dao không cần giấu giếm nữa, ngạo nghễ vô cùng: "Bố nói muốn nhờ chị nói giúp với anh Trường Uyên về chuyện hợp tác là chị nghĩ mình giỏi à? Hừ, thật sự..."

"Cô nói xong chưa?" Lâm Uyển Bạch nhú mày hỏi.

"Chưa xong đâu!" Lâm Dao Dao nghiêng rằng: "Lâm Uyển Bạch, tôi khuyên chị nên biết tự lượng sức mình, đừng ảo vọng giấc mơ làm phượng hoàng nữa! Phiền chị cũng tự soi lại gương đi, xem mình có xứng hay không! Lần trước tôi đã nói rồi, giữ chị và chị Sunny, kẻ ngu cũng biết nên chọn ai..."

Một chiếc Land Rover bất ngờ đỗ lại trước cổng, cửa xe bật mở, bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên đập vào mắt.

Anh đi thẳng về phía cô: "Xong chưa em?"

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Làm như không nhìn thấy sự tồn tại của Lâm Dao Dao, chào hỏi cũng kiệm lời, Hoắc Trường Uyên khoác vai cô đi về phía xe: "Lên xe thôi, chúng ta về nhà."

"Vâng." Lâm Uyên Bạch cất bước đi theo anh.

Cho đến khi chiếc Land Rover biến mất trong bóng tối, Lâm Dao Dao mới như sự tỉnh khỏi giấc mơ.

Từng cơn gió thổi qua như từng cú tát thẳng vào mặt cô ta, cô ta phẫn nộ đứng tại chỗ giậm chân bình bịch.

Trở về biệt thự, Lâm Dũng Nghị đã lên tầng hai, trong phòng khách chỉ còn lại Lý Huệ, thế nên không việc gì phải kiêng kỵ, Lâm Dao Dao thử hồng hộc nói: "Mẹ, mẹ bảo bố rốt cuộc có ý gì chứ! Mẹ xem thái độ của bố với chị ta hôm nay đây, rõ ràng là khác biệt hẳn trước kia. Không lẽ bố định đón chị ta quay lại nhà họ Lâm? Tôi lúc đó con phải làm sao, con phải là tiểu thư duy nhất của cái nhà này!"

"Không đâu!" Lý Huệ tỏ thái độ kiên quyết.

"Sao lại không, con thấy rất có khả năng!" Lâm Dao Dao cầm gối dựa quăng đi.

Lý Huệ biểu cảm kiên định: "Về điểm này con hoàn toàn yên tâm, vì nó vốn dĩ cũng không phải là..."

Nói tới đây, bà ta như ý thức được việc gì, vội im bặt.

"Vốn không phải là gì ạ?" Lâm Dao Dao mơ hồ.

"Không có gì!" Lý Huệ nói luôn, ánh mắt đảo đảo, dằn dò cô: "Dao Dao, chuyện này không được nói bừa bãi trước mặt bố con, cũng không được phép hỏi linh tinh, con hiểu chưa? Nếu không để bố con nổi trận lôi đình thì gay!"

"Con biết rồi, con biết rồi!" Lâm Dao Dao bĩu môi.

Nghĩ tới cảnh hai người họ ban nãy thân mật, cô ta vừa ghen ghét vừa tức giận, lăm lăm trong lòng: Lẽ nào cả chị Sunny mà cũng hết cách...

~Hết chương 191~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192

Trở về nhà, tắm rửa xong, cả hai người đều phảng phất mùi sữa tắm.

Hoắc Trường Uyên hỏi han cô tối nay đến nhà họ Lâm có việc gì. Lâm Uyên Bạch không giấu nổi, bèn thành thật kể lại toàn bộ.

"Gần đây Hoắc Thị đích thực có một dự án, số lượng công ty muốn hợp tác rất nhiều. Gần đây trợ lý Giang cũng đang phụ trách chuyện này." Hoắc Trường Uyên trầm ngâm nói, sau đó nhìn về phía cô: "Nếu em muốn giúp đỡ, anh có thể cho ông ấy cơ hội."

Lâm Uyên Bạch sững người, không nghĩ rằng anh lại không cần suy nghĩ như vậy.

Chỉ cần cô gật đầu, anh liền đồng ý.

"Không..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, nói rất kiên định: "Hoắc Trường Uyên, anh tuyệt đối đừng làm vì em, nên hợp tác với ai thì cứ hợp tác với người đó!"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

Lâm Uyên Bạch khẽ hít sâu một hơi, áp mặt lên lồng ngực rắn chắc của anh: "Dù có giúp hay không, em cũng không cảm thấy áy náy trong lòng. Từ năm tám tuổi em đã bị đuổi ra khỏi nhà họ Lâm, vẫn luôn sống cùng bà ngoại... Thật ra, trước đó bố đối với em rất tốt, cho dù không hẳn là một người cha hiền từ nhưng cũng được coi là một người cha đủ trách nhiệm, chỉ ít em cảm nhận được như vậy. Về sau mẹ em ra đi, mỗi lần quay về nhà họ Lâm đều cảm thấy xa lạ. Nhiều năm qua, em có lúc thậm chí còn nghi ngờ, mình rốt cuộc có thứ gọi là tình phụ tử hay không..."

Hoắc Trường Uyên im lặng ôm cô vào lòng, bờ môi mỏng chạm lên đôi má cô: "Em có anh rồi."

Lâm Uyển Bạch vòng tay ôm chặt lấy vai anh.

...

Ngày nghỉ cuối tuần.

Sau khi nghe điện thoại xong, Lâm Uyển Bạch trở về phòng ngủ, mở tủ quần áo ra.

Thay một bộ quần áo, cô bước vào phòng tắm chải lại đầu, buộc cao thành đuôi ngựa đơn giản sau lưng bằng một sợi dây da. Vừa quay đầu, cô chợt giật mình, Hoắc Trường Uyên chẳng biết đã đứng dựa vào cửa từ lúc nào, đôi mắt chăm chú nhìn cô.

"Làm gì vậy!"

Lâm Uyển Bạch chớp mắt vô tội: "À, tối qua em có nói với anh rồi đấy. Anh Yến Phong đã về nước, hôm nay muốn em đi ăn với anh ấy bữa cơm, anh đồng ý rồi mà..."

Thật ra Yến Phong trở về từ chuyến bay tối qua, Tiêu Vân Tranh có gọi điện rủ cô cùng đi đón, nhưng cô viện cớ, bởi vì trước đó từng có bài học, thế nên từ đầu tới cuối cô luôn lo lắng, cuộc hẹn hôm nay cũng phải hỏi ý kiến anh trước.

"Đi ăn bữa cơm thôi mà, còn cần thay quần áo?" Hoắc Trường Uyên cất giọng khó chịu, biểu cảm muốn đâm.

"Không thay quần áo, lẽ nào em mặc áo ngủ đi..." Lâm Uyển Bạch khó xử.

"Còn phải trang điểm?" Ánh mắt Hoắc Trường Uyên quét qua mặt cô như tia ra-da.

"..." Lâm Uyển Bạch ngẩn người nhìn vào gương.

Bên trong là gương mặt mộc thuần túy của bản thân, ngoài kem dưỡng da ra không có bất kỳ loại phấn nào. Ngoài việc bây giờ đã vào mùa đông, miệng hơi khô, cô có bôi chút son dưỡng trong suốt. Nếu đây cũng được tính là trang điểm thì...

Cô rút tờ giấy ăn trong hộp ra, lặng lẽ lau sạch.

Lâm Uyển Bạch mặc áo khoác vào, cuối cùng cũng chuẩn bị ra khỏi cửa. Khi cô đi ra cửa chính, quay đầu thấy một ánh mắt u ám nào đó vẫn quan sát mình chăm chú, cô do dự hỏi: "Hay là... anh đi cùng em?"

"Không đi!" Hoắc Trường Uyên từ chối: "Hôm nay anh có việc!"

"Ồ..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Ngược lại, cô thờ phào nhẹ nhõm. Cô thật sự sợ anh sẽ đồng ý, nếu không bữa cơm này còn ăn kiểu gì được nữa...

"... Vậy em đi nhé?"

Đi giày xong, cô gọi một tiếng do thám vào trong nhà: "Em đi thật nhé?"

Không có bất kỳ câu đáp lại nào, cô lặng lẽ đẩy cửa đi.

Vốn dĩ nghĩ rằng sẽ ra ngoài tìm một nhà hàng ăn, không ngờ Yến Phong lại định làm ngay ở nhà. Chung cư nơi anh ấy ở vẫn là chỗ cũ, Lâm Uyển Bạch trước đó từng đến một lần, cô có thể tìm lại dựa vào trí nhớ.

Khi cô đi vào trong thang máy, Tiêu Vân Tranh cũng đứng lúc xách rượu vang tới.

Từ khi biết quan hệ giữa đôi phương và Hoắc Trường Uyên, khi gặp lại vẫn có một chút chưa quen.

Vào cửa rồi, Yến Phong đã làm sẵn xong bữa ăn, đa phần các món đều đã được bê lên bàn. Lâm Uyển Bạch và Tiêu Vân Tranh giúp anh ấy vài việc vặt, chẳng mấy chốc họ đã có thể bắt đầu ăn.

Tài nghệ nấu nướng của Yến Phong xưa nay rất khá, mùi thơm của thức ăn lấp đầy cả phòng ăn.

Tiêu Vân Tranh mở chai rượu vang mang đến ra, còn chưa ăn xong đã uống gần cạn đáy. Lâm Uyển Bạch chưa uống hớp nào, Yến Phong cũng không uống nhiều, đa phần đều chui vào bụng Tiêu Vân Tranh.

Sau khi uống xong ly cuối cùng, anh ấy chạy tới sofa, nằm thẳng cẳng mặt nhìn trần nhà, trông có vẻ nửa say nửa tỉnh.

Lâm Uyển Bạch không khỏi quan tâm: "Tiêu Vân Tranh không sao chứ?"

"Không cần lo cho cậu ấy, gần đây tâm trạng cậu ấy có lẽ cũng chẳng ra sao." Yến Phong khoát tay.

Lâm Uyển Bạch nhìn Tiêu Vân Tranh lại đang vâng vâng về miếng mặt ngọc trên cổ, nghĩ tới hàm nghĩa đặc biệt của nó, bèn gạt đầu.

Không còn Tiêu Vân Tranh, trên bàn ăn chỉ còn lại cô và Yến Phong, Lâm Uyển Bạch hơi căng thẳng.

Kể từ sau cuộc gọi ở sân bay, Yến Phong bảo cô chia tay với Hoắc Trường Uyên, còn nói anh đã có vợ chưa cưới, cả hai không hề liên lạc lại đến tận bây giờ. Chắc hẳn anh ấy cũng sẽ hỏi về quan hệ giữa họ, rốt cuộc đã cắt đứt hay chưa...

Khi Yến Phong nhìn về phía cô với vẻ nghiêm túc, trông anh vẫn khá dịu dàng, anh lên tiếng trước: "Chuyện của em và Hoắc Trường Uyên, Vân Tranh đã nói với anh rồi."

"Em..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

"Nói thật, anh không ngờ cậu ta lại có thể từ chối chuyện đính hôn, anh rất bất ngờ đấy."

Lâm Uyển Bạch nín thở không lên tiếng, thật ra cô cũng không nghĩ đến.

Yến Phong cười, nhưng ngừng lại một chút, giọng nói lại trở nên nặng nề: "Có điều, Tiểu Uyển này, không có người đàn ông nào thật sự muốn từ bỏ hết vinh hoa phú quý vì một cô gái cả. Phụ nữ luôn luôn là vật hy sinh của những người đàn ông ở tầng lớp thượng lưu của xã hội. Tình yêu thật sự rất bé nhỏ trong cuộc sống của người ta. Nhất là kiểu người như Hoắc Trường Uyên, anh vẫn hy vọng em giữ được một cái đầu tỉnh táo."

Lâm Uyển Bạch nhú mày, chỉ nói một câu: "Em tin anh ấy."

...

Mặt trời dần dần ngả về phía Tây, Lâm Uyển Bạch bước xuống xe buýt.

Cả Yến Phong và Tiêu Vân Tranh đều đã uống rượu nên cô không để ai đưa về cả mà tự về.

Nhìn thấy chiếc Land Rover đỗ dưới nhà, cô hơi kinh ngạc. Hình như vị trí của nó không hề thay đổi so với lúc cô ra khỏi nhà.

Cô rào bước đi lên tầng, mở cửa ra, quả nhiên nhìn thấy đôi giày da nam sáng bóng để trên tủ giày.

Cô ngó vào trong, trong phòng khách có mùi thuốc lá bay ra.

Thay giày đi vào trong, cô sực tưởng mình vào nhầm tiệc bàn đào của Vương mẫu nương nương, bầu không khí bao phủ một lớp khói trắng, cũng không biết rốt cuộc anh đã hút bao nhiêu nữa.

Có vẻ như nghe thấy tiếng bước chân, bóng Hoắc Trường Uyên ngồi trên sofa cứng đờ lại.

Anh lập tức nhanh chóng dập tắt điếu thuốc, cầm tờ báo bên cạnh lên, cúi xuống đọc như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Lâm Uyển Bạch đi qua, anh còn không buồn ngoái mắt lên, giống như trên đó có nội dung gì rất hấp dẫn vậy.

Cô bỏ túi xách xuống, kinh ngạc nhìn anh: "Anh nói hôm nay có lịch mà, sao về sớm vậy?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên giật giật khóe môi.

Lâm Uyển Bạch gợn tay xua, khóe mắt bốt đi một chút: "Anh rốt cuộc đã hút bao nhiêu điếu thuốc vậy..."

"Hút mấy đâu." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

1, 2, 3...

Đếm một hồi cũng không đếm rõ được bao nhiêu, Lâm Uyển Bạch lẳng lặng thu lại ánh mắt từ phía gạt tàn.

Nhìn bộ quần áo ngủ trên người anh, nghĩ tới một khả năng nào đó, cô không nhịn được, hỏi thăm dò: "Hoắc Trường Uyên, không phải anh chưa hề ra khỏi nhà đấy chứ..."

"Đừng ồn, anh đang đọc báo!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng quát.

"Hoắc Trường Uyên, anh cầm ngược báo kìa..." Lâm Uyển Bạch tốt bụng nhắc nhở.

Trên gương mặt Hoắc Trường Uyên thoáng qua chút ngượng ngập, anh gấp báo lại ném lên bàn.

Giống như một cậu nhóc đang hờn giận, anh đứng lên sai bước đi vào phòng ngủ.

Lâm Uyển Bạch ngẩn người, vài giây sau cô bám theo, thấy anh đã gối tay nằm ngửa lên giường, nhắm nghiền mắt lại, biểu cảm rất đáng ghét, trên mặt viết bốn chữ to tướng "Tránh xa anh ra".

Cô nhẹ nhàng đi qua, nằm nghiêng sang một bên.

Đợi mãi vẫn không thấy anh có ý định mở mắt ra.

Cô giờ tay đẩy anh, không có phản ứng gì.

Cô lại dùng ngón tay chọc chọc vào ngực anh, lần này có phản ứng rồi nhưng là né tránh tay cô.

Lâm Uyển Bạch nhìn khuôn cằm căng cứng có hơi sắc lẹm của anh nhưng không hề cảm thấy sợ hãi, ngược lại gần như không nhận được, phì cười: "Hoắc Trường Uyên, anh đáng yêu quá..."

Hoắc Trường Uyên đột ngột mở mắt ra, hần học tròng mắt lườm cô: "Em chán sống rồi hả?"

~Hết chương 192~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193

Trời, nhứ mà cũng đáng yêu như vậy...

Lâm Uyển Bạch ním môi, cúi mặt ngoan ngoãn như một cô con dâu nhỏ bé.

Thấy ánh mắt phẫn nộ của anh quay đi, cô lập tức áp sát vào, ôm chặt cánh tay anh từ bên cạnh như một con cún cưng.

Anh không nói gì, cô cũng không lên tiếng.

Giống như đang đo sự kiên nhẫn của nhau vậy.

Cuối cùng, Hoắc Trường Uyên bất ngờ nuốt nước bọt, cất giọng cứng như gỗ: "Đi đâu ăn, ăn cái gì rồi!"

"À, chỉ là mấy món bình thường thôi..." Lâm Uyển Bạch cố nhịn cười, ngoan ngoãn trả lời: "Nhưng mà không đi ăn nhà hàng, chỉ ăn ở nhà thôi..."

"Em nấu cơm cho họ ăn?" Hoắc Trường Uyên sa sầm mặt mày lại.

"Không phải em! Anh Yến Phong nấu mà..." Lâm Uyển Bạch vội xóa sạch hiểu lầm.

Hoắc Trường Uyên hài lòng, im lặng một chút, anh hỏi một câu chưa rõ mục đích: "Yến Phong còn biết nấu cơm?"

"Ừm, làm cũng khá ngon..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, trả lời chắc nịch.

Hoắc Trường Uyên có vẻ như đã bĩu môi nhẹ một cái, ngữ khí khinh bỉ: "Đàn ông xuống bếp chả ra làm sao!"

"..." Lâm Uyển Bạch tạm bảo lưu ý kiến với nhận định này.

Thấy mặt anh vẫn còn chút khó ở, cô chủ động tìm đề tài: "Hoắc Trường Uyên, chúng ta đi xem phim đi?"

"Gần đây có mấy bộ phim hay lắm, em thấy đánh giá cũng không tệ... Được không?"

Lâm Uyển Bạch rút di động ra, bật app cho anh xem, rồi ngược mắt nói.

Thấy anh mãi không có phản ứng gì, cô giả vờ hất hững đứng lên: "Không xem thì thôi vậy..."

"Anh đặt vé!"

Quả nhiên, cô còn chưa kịp đứng lên hẳn.

Hoắc Trường Uyên nãy giờ nằm im trên giường bất động bực dọc giữ tay cô lại.

Lâm Uyên Bạch lại bò xuống nằm cạnh anh, lòng ngọt như rót mật.

Hoắc Trường Uyên sung sướng rút di động ra. Sau khi đặt vé xong xuôi, anh đột ngột kéo cô nằm ngược xuống dưới mình, đè lên cô hôn dữ dội, đến khi cô thở dốc.

Thứ tạm thời cứu vớt cô khỏi màn nước lửa giao hòa chính là tiếng chuông điện thoại. Liếc nhìn màn hình, anh đặt lên tai.

"Alô, cô ạ."

Là Hoắc Dung gọi tới, Lâm Uyên Bạch nằm liếm đôi môi sưng vù.

Sau khi ngắt máy, Hoắc Trường Uyên không tiếp tục chọc cô nữa, tựa trán anh lên trán cô: "E rằng phải đợi ngày xem phim rồi, chúng ta phải đi ra sân bay ngay bây giờ."

Bốn mươi phút sau, tại đại sảnh sân bay.

Nơi đây luôn luôn ồn ã, tiếng người, tiếng loa phát thanh, và cả tiếng bánh xe vali lăn trên sàn gạch.

Khi họ tới nơi, Hoắc Dung đã check-in xong xuôi đang đợi trước cửa kiểm tra an ninh. Vẫn giống như lần đầu gặp mặt, bên ngoài bà mặc chiếc áo dạ lông cừu, bên dưới là chiếc quần da bó sát, chân đi đôi giày cao gót mảnh màu đen tuyền, sợi dây màu lục bích trên cổ rất nổi bật.

"Trường Uyên, Rau cải trắng!"

Lâm Uyên Bạch được Hoắc Trường Uyên nắm tay, rào bước đi tới.

Dọc đường, cô được biết họ ra sân nay để tiễn Hoắc Dung. Cô không ngờ bà lại đi vội vàng như vậy, không hề báo trước.

Hoắc Trường Uyên nhũn mày, có vẻ cũng không hề dự liệu trước: "Cô à, sao cô đi đột ngột vậy>:"

"Cô cũng bất ngờ nhận được điện thoại của chú cháu, tổng công ty bên Mỹ xảy ra vấn đề, cô bắt buộc phải lập tức quay về! Thi đấy, vừa mới đặt vé máy bay xong đã lập tức thông báo cho hai đứa đây!" Hoắc Dung nhún vai, vẻ mặt khó xử.

"Rất nghiêm trọng sao?" Hoắc Trường Uyên hỏi với vẻ hoài nghi.

Hoắc Dung lắc đầu: "Vẫn chưa biết, cô phải quay về tìm hiểu tường tận mới biết được. Nhưng trong điện thoại, chú cháu có vẻ rất sốt ruột!"

"Vâng, có chuyện gì cứ gọi điện thoại cho cháu." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Cô vốn dĩ còn định ở lại trong nước thêm một khoảng thời gian nữa, không ngờ công ty lại xảy ra hỗn loạn!" Hoắc Dung thở dài, nhất là khi nhìn sang dáng vẻ chân thành trong sáng của Lâm Uyên Bạch: "Cô ấy à, thật sự không yên tâm về hai đứa! Nhưng cũng may, bố cháu đã bị cháu chọc tức đến phải nhập viện rồi, trong một chốc một lát sẽ không có tính sát thương quá lớn! Hơn nữa, trước khi đi cô đã có cuộc nói chuyện với bác sỹ chính rồi, cứ để ông già ấy ở lại bệnh viện nghỉ dưỡng thêm một thời gian nữa!"

Nghe xong, Lâm Uyên Bạch ngăn người.

Không phải chứ? Vậy cũng được sao...

Nhìn dòng người đứng xếp hàng phía sau, Lâm Uyên Bạch cắn môi: "Cô à, khi nào cô mới quay lại?"

"Không biết nữa!" Hoắc Dung bật cười: "Rau cải trắng, không nhớ xa cô hả?"

"Vâng!" Lâm Uyên Bạch gật đầu rất mạnh.

Nụ cười của Hoắc Dung càng lớn hơn. Bà tiến lên nắm lấy tay cô, cổ tình lạnh lùng với cháu trai: "Trường Uyên, cháu phải đối xử với Rau cải trắng tốt một chút! Không được bắt nạt con bé, nghe rõ chưa, nếu không, cẩn thận cô phết cháu đó!"

Hoắc Trường Uyên nhướng mày còn Lâm Uyên Bạch rất cảm động.

Lúc chuẩn bị đi vào cửa kiểm tra, Hoắc Dung cố tình kéo cô sang một bên, nắm chặt tay cô, không còn vẻ đùa giỡn ban nãy, mà nói bằng ngữ khí rất trầm và nghiêm túc: "Rau cải trắng, cô giao Trường Uyên cho cháu đây, cô gắng chăm sóc nó nhé!"

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Khi Hoắc Dung buông ra, bà vỗ vỗ lên mu bàn tay cô mấy cái, uể oải cười với hai người họ, rồi vẫy vẫy máy bay và hộ chiếu: "Thôi, cô phải đi đây, không thì không kịp mất!"

Nhìn theo bóng Hoắc Dung cho đến tận khi biến mất sau cửa kiểm tra an ninh, họ mới quay người đi ra khỏi sân bay.

Suốt quá trình, Lâm Uyên Bạch lại không nhìn được quay đầu lại mấy lần, lòng kỳ vọng lần gặp mặt sau đó.

Chỉ là lúc này cô không hề hay biết, lần gặp lại sau cách nhau lâu như đến như vậy.

...

Sáng hôm sau, Lâm Uyên Bạch mở mắt ra, nhưng không nhìn thấy bóng Hoắc Trường Uyên trên giường.

Chiếc chăn bên cạnh đã lạnh, phòng tắm cũng không có tiếng nước chảy.

Cô nghi hoặc dụi mắt bước xuống giường, loáng thoáng nghe thấy trong bếp có tiếng động. Sau khi đi qua, cô sững sốt vì cảnh tượng trước mắt.

Bếp đang bật, hình như trên nồi còn bốc khói. Còn Hoắc Trường Uyên thì đang đứng ở đó, góc nghiêng với những đường nét cương nghị và điển trai. Anh nhũn mày, trên người đeo chiếc tạp dề bình thường cô mặc...

Lâm Uyên Bạch nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, cứ ngỡ mình đang nằm mơ.

Tuy rằng rất rõ ràng là nhìn ra được anh đang làm gì, cô vẫn hỏi với vẻ khó tin: "Hoắc Trường Uyên, anh làm gì vậy..."

Hoắc Trường Uyên nghe thấy tiếng bèn nghiêng đầu liếc nhìn cô, nhưng động tác thì không hề dừng lại.

"Đi đánh răng rửa mặt đi, xong ngay đây!"

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, khăn trương đi về phía phòng tắm. Ngoài việc sững sốt ra thì cô kỳ thật rất sợ cháy bếp.

Khi cô quay lại, cửa bếp đã được đóng vào, nhưng loáng thoáng vẫn cảm nhận được bên trong rất thâm khốc. Trên bàn bày hai đĩa sứ trắng, trên đó là một thứ đèn si si không nhìn rõ là gì, thứ duy nhất có thể nhìn rõ chính là cốc sữa màu trắng.

Lâm Uyên Bạch liếm môi: "... Đây đều là anh làm cả?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rướn môi.

Lâm Uyên Bạch càng sững sốt hơn.

Là ai hôm qua mới nói đàn ông xuống bếp chẳng ra làm sao...

Phía trước có thêm một đôi đũa, Lâm Uyên Bạch kéo ghế ngồi xuống, gấp thứ không rõ tên tuổi kia bỏ vào miệng.

Vừa nhai được mấy miếng, Hoắc Trường Uyên liền hỏi: "Mùi vị ra sao?"

"... Anh muốn em nói thật không?" Lâm Uyên Bạch do dự.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên hờ hững đáp.

Lâm Uyên Bạch ngẩng đầu, rơi vào ánh mắt sắc lẹm của anh. Cô không dám nói dối, đành cẩn thận ngậm ngừ: "Không ngon lắm..."

Cô vừa dứt lời, Hoắc Trường Uyên lập tức phui áo bỏ đi.

Lâm Uyên Bạch: "..."

~Hết chương 193~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194

Lâm Uyên Bạch đánh mắt nhìn ô cửa sổ chớp đã được kéo lên. Ánh mặt trời đã ngả về Tây, chỉ khoảng một tiếng đồng hồ nữa là tan làm rồi.

Cô cúi đầu, lấy di động ra khỏi ngăn kéo, nhìn tin nhắn vừa mới gửi trên màn hình.

"Hoắc Trường Uyên... Anh bận không?"

"Bạn."

"Tôi nay muốn ăn gì? Đi làm về em nấu cho anh ăn."

"Tùy em."

Lâm Uyển Bạch nhìn những câu trả lời ngắn gọn trên màn hình. Kiểu kiệm lời như ngọc thể này, thậm chí có thể nói là qua loa cho xong.

Cô cắn môi, chống cằm khẽ thờ dài.

Rõ ràng chính anh bắt mình nói sự thật mà...

Lâm Uyển Bạch phát hiện ra Hoắc Trường Uyên càng lúc càng thích giờ trò hờn dỗi.

Người đồng nghiệp ngồi bên ghé tới, hóng hớt đúng lúc: "Cãi nhau với bạn trai à?"

"Không có..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

Đây có lẽ không thể coi là cãi vã mâu thuẫn. Nhưng hình như cô đã khiến anh không vui rồi...

Đồng nghiệp bày ra vẻ mặt có thể nhìn thấu tâm tư của cô, nghiêm nhiên như một chuyên gia tình yêu: "Trời ơi, chuyện này rất bình thường! Chẳng phải người ta đều nói thật ra bên trong mỗi người đàn ông đều là một đứa trẻ ấu trĩ sao!"

Lâm Uyển Bạch mặc nhận đồng ý với câu nói này.

Liếc nhìn đồng hồ, cô tắt máy tính đi, ra hiệu bằng ánh mắt với đồng nghiệp bên cạnh, rồi vớ lấy túi xách cúi người chạy đi.

Nói thật, đi làm lâu như vậy rồi, Lâm Uyển Bạch vẫn chưa từng bỏ việc giữa chừng lần nào. Cũng may sắp hết giờ rồi, không có việc gì quan trọng. Nếu quản lý phát hiện, thì cũng có người đồng nghiệp này giúp cô giả vờ ngốc nghếch cho qua chuyện.

Sau khi ra khỏi tòa nhà, Lâm Uyển Bạch bắt một chiếc taxi bên đường.

Bên cạnh có một cửa hàng hoa, cô cắn môi rồi tiến vào trong.

Sau vài phút, cô bước ra, trong lòng ôm một bó hoa hồng. Đương nhiên, về độ hoành tráng không thể so với hai bó hoa anh tặng lần trước.

Đèn cho người đi bộ đang đỏ, rất nhiều người đang đứng bên đường chờ đợi.

Có thể vì trời cũng đã tối, nên bên lề đường ngoài cửa hàng hoa có lác đác vài sạp hàng, bán một số món đồ lật vặt hoặc trang sức nhỏ xinh. Cô đi qua xem để giết thời gian, rồi dừng lại ở một thứ: "Cái này bao nhiêu tiền?"

Giây cuối cùng trước khi đèn xanh kịp hết, Lâm Uyển Bạch cũng đã ôm bó hoa chạy qua đường kịp.

Tòa nhà chọc trời của Hoắc Thị đang ở ngay trước mắt. Vẫn chưa đến giờ tan làm chính thức, chưa có ai đi ra. Cô ngẩng đầu nhìn lên trên cao, dường như chỉ trong một cái nhìn đã có thể thấy ngay phòng làm việc nào đó ở tầng trên cùng vậy. Cô rút di động trong túi xách ra, bắt đầu gọi cho anh.

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối, nhưng mãi không ai chủ động lên tiếng.

Lâm Uyển Bạch tự động nói trước: "Hoắc Trường Uyên, anh đoán em đang ở đâu..."

"Ở đâu?"

"Giờ anh đi ra cạnh cửa sổ đi..."

Ngữ khí tuy có hơi giọng gao nhưng có vẻ anh vẫn làm theo những gì cô nói. Cô nghe được tiếng chiếc ghế lưng cao trượt đi, sau đó là tiếng bước chân. Khi anh dừng lại, cô ngốc nghếch vấy tay với cửa sổ trên cao: "Hoắc Trường Uyên, anh nhìn thấy em chưa?"

Tuy rằng cô nhìn từ dưới lên cao không mấy rõ ràng, nhưng biết chắc anh nhất định nhìn thấy mình.

Nghĩ vậy, cô càng xua tay mạnh mẽ hơn.

Bên đó không còn âm thanh gì nữa, Lâm Uyển Bạch khua tay có hơi mỏi: "Àlo? Hoắc Trường Uyên... anh có đang nghe không?"

Vẫn không có lời đáp, nhưng anh không ngắt máy, đường truyền vẫn còn.

Chính vào lúc cô do dự không biết có phải tín hiệu không tốt hay không thì giọng nói trầm của anh bất ngờ vang lên: "Em nhìn sang phải đi."

Ngay sau đó, cuộc gọi bị ngắt.

Lâm Uyển Bạch quay đầu ngang, ngẩn người, lập tức nhìn thấy một cái bóng cao lớn từ trong tòa nhà đi ra, mặc bộ vest đen may thủ công tôn lên hai đôi chân dài.

Vốn định tạo cho anh chút bất ngờ, ai dè ngược lại bị anh làm cho sững sờ.

Hoắc Trường Uyên tiến thẳng về phía cô, nắm di động trong lòng bàn tay.

"Sao lại trốn việc?"

Lâm Uyển Bạch không lên tiếng, chỉ chớp mắt nhìn anh.

Hoắc Trường Uyên chú ý thấy bó hoa hồng trong lòng anh, nhủ thầm nói: "Hoa hồng ở đâu ra vậy?"

"Anh đoán xem!" Lâm Uyển Bạch cố tình nói, nhét vào lòng anh, một giây trước khi mặt anh kịp đen lại. Cô cất giọng hơi ngượng ngập: "Hoa là do em mua, để tặng bạn trai em..."

Hoắc Trường Uyên lẳng lặng nhướn mày, e rằng cả đời này cũng chưa bao giờ được nhận hoa.

Anh rút chìa khóa xe trong túi quần ra, nắm lấy tay cô, thẳng thừng đi về phía chiếc Land Rover đỗ bên đường. Buổi chiều anh ra ngoài làm chút chuyện, lúc về đỗ xe ngay bên đường, không cần phải lặn lội xuống bãi đậu xe dưới tầng hầm nữa.

Lâm Uyển Bạch ngồi vào trong, bất giác hỏi: "Anh xong việc rồi à?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên không nhìn cô.

Sau khi Lâm Uyển Bạch thắt xong dây an toàn, bèn dứt tay vào túi, không biết lấy ra thứ gì rồi giấu vào lòng bàn tay.

Sau đó cô chìa tay ra trước mặt anh, nắm lấy bàn tay lớn đang đặt trên vô lăng của anh. Sau đó ngón tay gầy của anh được đeo lên một chiếc nhẫn bằng bạc thuần, rất bình thường nhưng cũng sáng rực lên dưới hoàng hôn.

Hoắc Trường Uyên nhìn chiếc nhẫn xuất hiện trên tay mình, nhướn mày: "Đây cũng là em mua?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, mặt vẫn còn đỏ hồng, cũng chìa tay mình ra. Trên tay cô có một chiếc nhẫn bạc giống hệt của anh. Cô ngượng ngập giải thích: "Em mua bên lề đường thôi, cũng không đáng giá bao nhiêu, hai chiếc hai mươi đồng, nhẫn đôi. Chúng ta mỗi người một cái..."

Hoắc Trường Uyên không nói gì, sau khi khởi động xe, anh nắm chặt lấy tay cô.

Lâm Uyển Bạch len lén nhìn sang bên cạnh cô, thấy nơi khoe mắt anh có chút ý cười, nhưng không hề có ý hờn giận.

Vậy là vui rồi?

Cô không khỏi kinh ngạc. Không phải vì đôi nhẫn tình nhân cô mua chứ?

Chiếc xe trắng nhanh chóng len lỏi vào dòng xe. Khi gặp đèn đỏ phía trước, Hoắc Trường Uyên cúi đầu, hôn lên ngón tay đeo nhẫn của cô.

...

Trong quán cà phê, Lục Tịnh Tuyết khuấy tách Latte trong tay.

Ngồi đối diện là Lâm Dao Dao, người gọi cô ta ra. Từ sau khi ngồi xuống, Lâm Dao Dao huyền thuyên không ngừng, bô lô ba la nói cả tràng, đều liên quan tới Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên.

Lục Tịnh Tuyết nghe mà tâm trạng rất tệ, nhưng ngoài mặt vẫn phải duy trì nụ cười tao nhã.

Cuối cùng khi Lâm Dao Dao nói xong, dường như cô ta đã khê buông một tiếng thở dài: "Chị cô đúng là một nhân vật nguy hiểm."

"Em đã nói từ đầu rồi, bản lĩnh hồ ly của chị ta cao lắm! Chị Sunny, chị là vợ chưa cưới danh chính ngôn thuận của anh Trường Uyên, chị ta không xứng giành với chị! Chị nhất định phải giữ chặt anh Trường Uyên đấy, tuyệt đối không được quá hiền lành!" Lâm Dao Dao sốt sắng nói.

Lục Tịnh Tuyết mỉm cười đáp lại, rất có khí chất, cũng rất rộng lượng.

Chuông di động vang lên, cô ta bắt máy rồi nói với Lâm Dao Dao: "Dao Dao, tôi còn có việc, phải đi trước đây! Cảm ơn vì cô đã nói cho tôi biết những chuyện này!"

Lâm Dao Dao nghe xong, lập tức nói với về trung thành một mực: "Chị Sunny, chị yên tâm, dù thế nào em cũng sẽ đứng về phía chị!"

"Dao Dao, cảm ơn cô!" Lục Tịnh Tuyết có vẻ như bị cảm động.

Chiếc xe sang trọng rẽ vào sân một biệt thự. Tài xế cung kính mở cửa xe: "Đại tiểu thư, đến rồi ạ!"

Khi Lục Tịnh Tuyết bước xuống, điện thoại lại đổ chuông, vẫn là Nguyễn Chính Mai gọi. Cô ta ngắt máy.

Cô ta đi thẳng vào trong biệt thự. Người dưới tiến lên đón. Cô ta thay giày xong, vừa cởi áo khoác và túi xách ném cho người dưới, vừa lên thẳng phòng sách tầng hai, gõ cửa đi vào.

Bên trong, Nguyễn Chính Mai đang ngồi trước bàn làm việc rộng lớn, day trán rầu rĩ.

"Mẹ, mẹ gọi con về nhà gấp như vậy có chuyện gì thế?"

Lục Tịnh Tuyết ngồi xuống trước bàn, tỏ vẻ khó hiểu.

Nguyễn Chính Mai ngẩng đầu lên, không nói nhiều, chỉ ném tập tài liệu bên cạnh qua: "Con đọc cái này trước đi đã."

Lục Tịnh Tuyết bày ra vẻ mặt nghi hoặc. Theo lời Nguyễn Chính Mai, cô ta mở túi tài liệu ra, bên trong là một xấp tài liệu. Rõ ràng là thông tin điều tra của một văn phòng thám tử tư. Cô ta đọc qua nội dung bên trên.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, sắc mặt đã thay đổi nhiều.

Cuối cùng khi xem nốt trang cuối, Lục Tịnh Tuyết đặt mạnh xuống bàn, giọng hơi run rẩy: "Mẹ, bố đã biết chuyện này chưa?"

"Dĩ nhiên là chưa!" Nguyễn Chính Mai lập tức đứng lên.

Sự nghiệp phát triển tại nước ngoài của nhà họ Lục rất tốt. Chồng bà ta ở Berlin phát triển rất nhiều dự án, mấy năm gần đây càng ở bên đó thường xuyên, chỉ khi đón tết hoặc có chuyện quan trọng mới quay về. Huống hồ, Nguyễn Chính Mai cũng tuyệt đối không hé răng nửa lời.

Lục Tịnh Tuyết nhìn lại chỗ tài liệu lần nữa, bỗng nhiên cảm lên, nhanh chóng xé rách, rồi ném vào thùng rác: "Mẹ, con vốn dĩ phải là người lấy Trường Uyên, không bao giờ tùy tiện buông bỏ! Bây giờ, con càng không buông!"

Nguyễn Chính Mai đi tới bên cạnh con gái, vỗ vai cô ta gật đầu, ánh mắt lóe lên một sự tàn nhẫn.

Trở về phòng, Lục Tịnh Tuyết đi đi lại lại trước cửa ban công.

Ánh mắt lóe lên điều gì, cô ta rút di động, gọi vào một số điện thoại.

Sau khi đầu kia bắt máy, cô ta cất giọng dịu dàng.

"A Tranh, em đây."

Lục Tịnh Tuyết thờ dãi, ngừng lại mấy giây mới khẽ hỏi: "Anh có thể ra ngoài với em một lúc không?"

~Hết chương 194~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 195

Đêm khuya, trong một quán bar ồn ào.

Tiêu Văn Tranh lái xe tới, dọc đường vào ai ai cũng gọi anh Văn thiếu. Tối nay anh không có thời gian quan tâm đến ai, mà đi tìm lần lượt từng chỗ ngồi, cuối cùng tìm thấy Lục Tịnh Tuyết cầm cốc rượu ngồi uống một mình trong một góc khuất.

Nhìn thấy cô để rũ mái tóc xoắn dài, ôm cốc rượu vào lòng, anh vội vàng tiến lên: "Tịnh Tuyết, sao em lại ngồi đây uống rượu một mình vậy?"

Tiếng nhạc đinh tai nhức óc, Lục Tịnh Tuyết dường như không nghe thấy, tự động đổ rượu vào miệng.

"Tịnh Tuyết, em không được uống nữa!" Tiêu Văn Tranh giằng lấy cốc rượu.

Trong mắt Tiêu Văn Tranh, Lục Tịnh Tuyết luôn nho nhã đầy khí chất như vậy, nên ra vào những nơi cao sang, chứ không phải là một nơi thượng vàng

hạ cảm như thế này, hoàn toàn là một kiểu tự chà đạp bản thân.

Đường như Lục Tĩnh Tuyết đã uống không ít, cô ngẩng đầu lên: "A Tranh, anh đến rồi đây à?"

"Em sao vậy? Gặp chuyện gì không vui sao?" Tiêu Vân Tranh nhíu mày hỏi, không giấu nổi vẻ quan tâm trên nét mặt.

"Ha ha, em muốn uống rượu!"

"Vì Hoắc Trường Uyên phải không?"

Thấy Lục Tĩnh Tuyết im lặng, Tiêu Vân Tranh càng thêm chắc chắn về suy đoán của mình, anh thở dài: "Anh biết mà, ngoài anh ta ra, không ai có thể khiến em chán chường đến mức này! Tĩnh Tuyết, em không được uống rượu nữa, không lâu trước đó em vừa mới vào bệnh viện. Bác sỹ nói là dạ dày của em rất yếu!"

"A Tranh, em buồn lắm, thật sự rất buồn!" Lục Tĩnh Tuyết bỏ rạp ra bàn, nói từng tiếng một.

Tiêu Vân Tranh nắm chặt bàn tay đang buông thõng, cố kìm nén: "Tĩnh Tuyết, nhà họ Hoắc không chỉ có mình anh ta là con trai, vì sao em không..."

Những lời phía sau còn chưa nói hết đã bị Lục Tĩnh Tuyết ngắt ngang: "A Tranh, anh biết em thích Trường Uyên thế nào mà! Em từng nói với anh rồi, vào năm mười tám tuổi, trong buổi tiệc mừng sinh nhật một tuổi của Hoắc Thị, em và anh ấy đã nhảy một bài. Chính bài nhảy đó đã khiến em yêu anh ấy từ cái nhìn đầu tiên. Về sau khi biết nhà họ Hoắc và nhà họ Lâm có hôn ước, em đã vui biết bao nhiêu, em cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời!"

"Bao nhiêu năm qua em ở nước ngoài luôn nỗ lực khiến mình trở thành một người xuất sắc hơn nữa, để có thể càng xứng đôi với anh ấy. Em muốn khiến tất cả mọi người biết, bọn em là một cặp trời sinh! Em đã đợi nhiều năm như vậy, chỉ đợi tới ngày được làm vợ anh ấy! Nhưng bây giờ em đã trở về, anh ấy lại nói xin lỗi em, không thể lấy em, còn từ chối lễ đính hôn bác trai muốn tổ chức! Nếu không thể lấy anh ấy, em thà cô độc cả đời..."

Nói tới cuối cùng, giọng Lục Tĩnh Tuyết đã nghẹn ngào.

Ánh mắt Tiêu Vân Tranh càng lúc càng phức tạp, ngàn vạn lời muốn nói chỉ đọng lại thành một câu: "Tĩnh Tuyết, em đừng khóc nữa, mắt sưng húp lên rồi."

Anh rút khăn tay ra, dịu dàng lau khô từng giọt nước mắt trên mặt cô.

"A Tranh, vẫn là anh tốt nhất! Anh tốt với em nhất!" Lục Tĩnh Tuyết nắm lấy tay anh, lăm bắm trong ánh mắt long lanh nước.

Tiêu Vân Tranh cảm giác trái tim mình như thất lại trong khoảnh khắc này, nhưng chỉ càng thương cô hơn.

Nước mắt của Lục Tĩnh Tuyết vẫn không ngừng chảy, cô như đang chìm đắm hoàn toàn trong nỗi đau của mình. Chẳng biết đã qua bao lâu, cô bất ngờ nắm lấy tay anh: "A Tranh, anh giúp em một việc được không..."

...

Ngoài cửa sổ, hoàng hôn đang ngấn dần đi từng chút một.

Hoắc Trường Uyên đứng quay lưng về phía cửa sổ gọi điện thoại, ánh sáng đỏ như màu hoa hồng bao trùm lên tấm lưng rộng lớn của anh, khiến người ta nhìn qua phải nheo mắt lại mới thấy rõ, một sự nổi bật.

Trên ngón giữa bàn tay cầm điện thoại, có một chiếc nhẫn bạc phản chiếu ánh sáng.

Lâm Uyển Bạch khẽ cắn môi, là chiếc nhẫn cô mua bên lề đường.

Thật ra hôm đó cô cũng chỉ nhất thời nổi hứng, cảm thấy nó rất đẹp nên mua một đôi, nghĩ là chỉ đeo cho vui thôi. Không ngờ anh đeo vào rồi thì không tháo xuống nữa. Thật ra nó hoàn toàn không ăn khớp gì với bộ vest sang trọng và chiếc đồng hồ hàng hiệu trên tay anh, nhưng anh không cảm thấy vậy.

Hoắc Trường Uyên gọi một cuộc điện thoại quốc tế. Khi anh bỏ đi động xuống, cô cũng ngượng ngập quay đi.

Cô đặt chiếc quần Âu vừa gấp gọn gàng vào trong chiếc vali đã mở sẵn, cuối cùng bỏ vào đồ vệ sinh cá nhân. Cô tỉ mỉ kiểm tra, chỉ sợ sót thứ gì khác.

Cô cúi đầu nhìn đồng hồ, chuyến bay xuất phát lúc tám giờ tối, thời gian vẫn còn dư dả.

Chiều nay Hoắc Trường Uyên gọi điện cho cô, nói anh phải qua Mỹ một chuyến, nhưng có vẻ không đơn thuần chỉ là đi công tác.

Lâm Uyển Bạch bất giác lo lắng hỏi: "Hoắc Trường Uyên, tình hình bên cô rất nghiêm trọng sao?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên đang rút điều thuốc ra, động tác chậm rãi khựng lại. Anh nhíu mày nói: "Rất gay, trong công ty xuất hiện nội gián, tiết lộ rất nhiều bí mật thương mại cho đối thủ cạnh tranh. Nếu lần này không giải quyết ổn thỏa, công ty của cô rất có thể sẽ phải đối mặt với nguy cơ phá sản."

"Nghiêm trọng đến mức đó?" Lâm Uyên Bạch khẽ kêu lên.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

Lâm Uyên Bạch thật ra cũng đã nghe chút phong thanh. Công ty hiện tại của cô trước đó đã được Hoắc Dung mua lại, thế nên một vài thông tin rò rỉ là chuyện bình thường, trong phòng trà nước có các đồng nghiệp hay đứng bàn tán.

Cũng khó trách anh lại bỏ hết mọi công việc cấp bách trong tay để bay thẳng qua đó.

Hoắc Trường Uyên đi qua, gấp một chân ngồi xuống trước mặt cô: "Thế nên, anh buộc phải qua giúp cô vượt qua được cửa ải khó khăn này!"

"Anh làm được mà..." Lâm Uyên Bạch đặt tay mình lên tay anh.

"Tin tưởng anh vậy sao?" Hoắc Trường Uyên nhướn mày.

"Ừm!" Cô cũng gật đầu không chút chần chừ.

Hoắc Trường Uyên thấy vậy, rướn môi cười, bẻ cô ném lên giường.

Lâm Uyên Bạch vừa ngẩng đầu lên, anh đã bỏ nhào tới.

Bàn tay lớn của anh mới đó đã giữ chuẩn xác vòng eo của cô, cô nhắc nhở anh: "Hoắc Trường Uyên, lát nữa anh còn phải ra sân bay đấy..."

"Anh biết, vẫn kịp." Hoắc Trường Uyên ném điều thuốc và bật lửa đi.

Lâm Uyên Bạch nhìn sắc trời, nếu tranh thủ một chút, quả thực vẫn còn dư hơn hai tiếng rưỡi nữa. Đối với anh, đây đích thực là khoảng thời gian có thể làm ra rất nhiều chuyện.

Còn chưa chuẩn bị xong, áo len trên người đã bị giật ra.

Cầm cô bị anh nâng lên, nụ hôn cường đoạt roi xuống, càng lúc càng sâu hơn quần áo cũng lần lượt bay xuống sàn nhà.

Nhiệt độ trong phòng ngủ dâng cao, xen lẫn tiếng thở và tiếng ngậm nga của hai người.

Khi kết thúc, Lâm Uyên Bạch như con cá bị vớt lên bờ, nằm bẹp ra giường, nửa bên mặt vùi sâu vào trong gối, chớp mắt một hồi vẫn chưa tỉnh khỏi cơn dư chấn.

Chẳng biết bên ngoài trời đã tối hẳn từ khi nào.

Trong tầm mắt, cô thấy Hoắc Trường Uyên đang cài lại thắt lưng.

Trong không khí vẫn thoang thoảng mùi nồng nhiệt. Ban nãy anh không lãng phí dù chỉ một giây một phút, nên giờ khuôn mặt tràn đầy thỏa mãn.

Đúng là chưa kịp chớp mắt đã diễn màn tình cảm...

Có điều, lần này anh đi Mỹ, lâu hay ngắn cũng chưa thể nói chuẩn xác. Hai người sẽ xa cách một khoảng thời gian, trong lòng cô thật ra vẫn muốn giúp anh thỏa mãn một chút, mà bản thân cô cũng khao khát.

Sau khi cài xong các cúc áo, Hoắc Trường Uyên ngồi xuống trước mặt cô như lúc này.

Anh hôn lên lòng bàn tay cô, ngữ khí quyến luyến: "Uyển Uyển, em có thể đi cùng anh!"

"Thôi..." Lâm Uyên Bạch lắc đầu: "Chuyện của cô bên đó rắc rối như vậy, em có đi cũng chẳng giúp được gì, lại gây thêm phiền toái cho hai người thì không hay!"

"Cũng được!" Hoắc Trường Uyên trầm ngâm gật đầu.

Chẳng phải vì anh sợ cô sẽ gây thêm phiền phức, chỉ là lần này sang Mỹ phải tập trung giúp Hoắc Dung giải quyết khủng hoảng, e là không có thời gian rảnh, chủ yếu sợ sẽ không quan tâm được đến cô.

Chuông di động vang lên, màn hình hiển thị số của Giang Phóng. Sau khi Hoắc Trường Uyên bắt máy, anh trầm giọng nói: "Ừm, tôi biết rồi, tôi xuống ngay."

"Giang Phóng đã ở bên dưới rồi."

Ngắt máy xong, anh cụp mắt xuống và nói: "Không cần tiễn đâu, anh xuống dưới lên xe luôn."

Lâm Uyên Bạch cũng không miễn cưỡng, chủ yếu là vì cô vừa mất quá nhiều sức, nên chỉ nhẹ nhàng buông bàn tay quàng quýt của anh ra: "Ừm, vậy anh

mau đi đi..."

Hoắc Trường Uyên xách vali lên nhưng không đi ngay.

Im lặng mấy giây, anh quay người trở về bên cạnh cô, nhíu mày: "Nếu bố anh lại gọi riêng em ra ngoài, dù là uống trà hay uống rượu đều không được đi, biết không?"

"..." Ông Hoắc nào có mời cô đi uống rượu bao giờ?

Trong ánh mắt anh có sự lo lắng khó che giấu. Cô yếu ớt lên tiếng: "Em hiểu rồi."

Hoắc Trường Uyên gật đầu, dường như vẫn chưa yên tâm, anh lại rút ví ra, lấy vài tờ chi phiếu chưa điền số tiền.

"Đây là gì?" Lâm Uyển Bạch hơi ngây ngốc.

"Em cứ cầm đi đã!" Hoắc Trường Uyên nhét vào tay cô: "Đề phòng vạn nhất. Nếu bố anh lại quăng tiền cho em như lần trước, em cũng quăng lại cho ông ấy!"

"..." Lâm Uyển Bạch suýt ngất.

Quăng đi quăng lại chẳng phải vẫn là tiền nhà họ Hoắc sao?

"Vâng..." Cô càng dịu giọng hơn, hiểu rằng anh suy nghĩ cho mình. Loáng thoáng nghe thấy tiếng còi xe dưới nhà, cô vội thúc giục: "Hoắc Trường Uyên, anh mau đi đi, đừng để trợ lý Giang chờ đợi, lỡ chuyến bay thì toi!"

Hoắc Trường Uyên gật đầu, ánh mắt tối đi: "Uyển Uyển, tự chăm sóc bản thân nhé!"

"Ừm, anh cũng vậy..." Cô xấu hổ đáp.

Nhìn cái bóng cao lớn của anh xách vali đi ra khỏi phòng ngủ, đến tận khi bên ngoài vọng vào tiếng đóng cửa, Lâm Uyển Bạch mới quay vào, lật người. Vừa mới chia tay, cô đã bắt đầu nhớ vòng ôm của anh rồi.

...

Chuyến bay sang bờ bên kia đại dương, phải đến ngày thứ hai, Hoắc Trường Uyên mới tới nơi.

Khi anh gọi điện tới, Lâm Uyển Bạch vừa họp xong, nghe được chất giọng trầm của anh, cô nói ngọt ngào: "Anh tới rồi à?"

"Ừm, đã đi vào trung tâm thành phố, bây giờ đang đi tới tổng công ty của Hữu Dung." Hoắc Trường Uyên trả lời cô, đằng sau hình như còn có tiếng loa bằng tiếng Anh. Anh hỏi cô: "Tôi qua em ngủ thế nào?"

"Rất ngon..." Lâm Uyển Bạch thành thật trả lời.

Sau màn tình cảm ấy, cô quả thực quá mệt. Sau khi anh đến sân bay không lâu, cô đã mơ màng thiếp đi, ngủ một giấc đến sáng, hầu như không mơ mộng gì.

"Vô lương tâm!" Hoắc Trường Uyên hờn trách, ngữ khí trở nên ai oán: "Tôi qua ở trên máy bay anh chẳng ngủ được gì. Có một tiểu yêu tinh cứ lượn lờ trong đầu, làm anh chẳng ngủ được gì cả."

"Em không phải tiểu yêu tinh..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Dù cách nhau cả đường truyền điện thoại, nhưng cũng chỉ cần vài ba câu anh đã có thể khiến cô đỏ mặt.

Lại nói thêm đôi ba câu nữa, đầu kia Hoắc Trường Uyên nghiêm giọng hỏi: "Uyển Uyển, anh tới công ty rồi."

Nghe vậy, Lâm Uyển Bạch ngoan ngoãn đáp một tiếng rồi ngắt máy.

...

Thời gian trôi rất nhanh, mới đó Hoắc Trường Uyên đã sang Mỹ được năm ngày rồi.

Khoảng thời gian này, hôm nào anh cũng gọi điện về, có lúc buổi sáng, có lúc buổi tối. Thời gian tuy không cố định nhưng lần nào nghe giọng anh cũng rất mệt mỏi, có lần anh còn nói mình đã liên tục hai đêm liền chỉ ngủ ba tiếng đồng hồ.

Lâm Uyển Bạch rất xót xa, nhưng ngoài việc cầu nguyện cho công ty của cô bình yên vượt qua được cơn khủng hoảng này, cô cũng chẳng làm được gì hơn.

Cô biết, đây là một cuộc chiến dai dẳng.

Nhưng Lâm Uyên Bạch tin vào năng lực của anh, chắc chắn anh có thể giúp Hoắc Dung hóa nguy thành an. Cô cũng không hiểu mình lấy sự tự tin này ở đâu ra, chỉ là giống như câu trả lời của cô dành cho anh khi đó, không có bất kỳ hoài nghi nào, chỉ là từ tận đáy lòng luôn nghĩ như vậy.

Tối cuối tuần, buổi chiều cô đi siêu thị trở về nhà, vừa vặn khóa mở cửa, lần lượt bỏ đồ vào tủ lạnh thì chiếc di động trên tủ giày đổ chuông.

Lâm Uyên Bạch đi qua xem, là số máy bàn của nhà bà ngoại.

Cô mỉm cười bắt máy, đặt lên tai: "Alô, bà ngoại ạ?"

"Tiểu Bạch, thím Triệu đây!"

Đầu kia lại không phải chất giọng hiền từ của bà mà là một giọng phụ nữ trung niên sốt sắng.

Lâm Uyên Bạch không hề xa lạ. Thím Triệu là người vẫn luôn được thuê để chăm sóc cuộc sống cho bà sau khi bà xuống ở dưới quê. Có lúc cô và thím Triệu cũng nói chuyện điện thoại, nói mấy chuyện liên quan đến tình hình sức khỏe của bà.

"Thím Triệu, thím vẫn khỏe chứ? Gần đây bà ngoại sao rồi ạ?" Cô cười hỏi.

Đầu kia im lặng giây lát, vào lúc cô đang nghi hoặc thì tiếng khóc của thím Triệu bất ngờ vang lên: "Tiểu Bạch, cháu mau về đi! Bà ngoại cháu có chuyện rồi!"

Sắc mặt Lâm Uyên Bạch lập tức trắng bệch ra.

Trước mắt cô như tối sầm lại, di động cũng lập tức rơi xuống đất, màn hình vỡ tan...

~Hết chương 195~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 196

Bệnh viện huyện.

Trong đêm, chiếc taxi biển số thành phố Băng Thành đỗ trước cửa. Cánh cửa bật mở, một cái bóng mảnh khảnh từ trong lao ra, túi xách trên người còn không kịp khóa cẩn thận, đến cả tiền lẻ người tài xế trả lại cũng quên không lấy.

Bước chân Lâm Uyên Bạch rối loạn, chỉ muốn nhanh một chút, nhanh thêm chút nữa.

Giọng thím Triệu trong điện thoại rất hoảng loạn. Thím ấy nói mình vừa đi ra cửa hàng tạp hóa trở về đã phát hiện bà ngoại ngất ra sàn. Bây giờ đã tìm xe đưa tới bệnh viện gần huyện nhất, tình hình cụ thể không nói rõ, chỉ không ngừng nhấn mạnh cô phải nhanh chóng trở về.

Về đêm, trong bệnh viện cũng trở nên rất yên ắng.

Từ thang máy đi ra, Lâm Uyên Bạch nhìn thấy một cái bóng hơi mập đứng đầu hành lang, đang đi đi lại lại ở đó. Cô chạy qua: "Thím Triệu, bà ngoại cháu đâu ạ?"

Thím Triệu nhìn thấy cô, khỏe mắt lập tức đỏ rực.

"Thím Triệu, sao thím không nói gì, bà ngoại cháu đâu?" Lâm Uyên Bạch thấy vậy càng hoang mang hơn. Cô nhìn phòng cấp cứu trước mặt, sốt sắng hỏi: "Đang cấp cứu bên trong ạ? Tình hình sao rồi ạ? Có nguy hiểm không? Bệnh viện ở đây chưa tốt lắm, cháu phải khẩn trương chuyển bà lên Băng Thành!"

"Tiểu Bạch!" Thím Triệu nắm lấy tay cô, mặt đau khổ: "Cháu nghe thím nói, thím cũng hết hồn rồi! Vào nhà thím phát hiện bà ngoại cháu nằm ngất dưới sàn, gọi sao cũng không được, hít vào ít hơn thở ra. Thím liền kêu người gọi xe cấp cứu, đưa thẳng lên bệnh viện huyện. Bác sỹ và y tá cũng hết lòng cấp cứu! Tiểu Bạch, bà ngoại cháu đã đến tuổi này rồi, cho dù có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cũng là điều dễ hiểu thôi!"

Nói tới cuối cùng, thím Triệu bật khóc.

Cả người Lâm Uyên Bạch ngơ ra, nỗi hoảng sợ lan đi không bờ bến: "Thím Triệu, bây giờ rốt cuộc bà ngoại cháu sao rồi!"

Thím Triệu biết không thể giấu cô, bèn nắm chặt tay cô, nghẹn ngào nói từng câu từng chữ: "Tiểu Bạch, cháu phải gắng lên! Bà ngoại cháu... đã qua đời

rồi..."

"Giờ cơ?" Bước chân Lâm Uyển Bạch lao đảo.

Như bị sấm sét đánh trúng đầu, trong giây phút đó đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, chỉ văng vẳng mấy chữ đó.

Đã qua đời rồi...

Qua đời rồi...

Từ một năm trước khi bà ngoại bị bệnh, ngày nào cô cũng chạy qua chạy lại bệnh viện. Không chỉ một lần bà đối mặt với nguy kịch nhưng lần nào cũng bình an vượt qua. Mà trong suy nghĩ, cô cũng chưa bao giờ nghĩ bà sẽ rời xa mình.

"Không, không thể nào! Bà ngoại rõ ràng rất mạnh khỏe, tối hôm qua cháu còn nói chuyện điện thoại với bà mà, giọng bà còn rất khỏe! Hơn nữa, lúc ở Bệnh Thành bác sỹ Tần đã mổ cho bà, bà hồi phục rất nhanh, sẽ không có vấn đề gì..."

"Tiểu Bạch, cháu nên vào trong xem đi!" Thím Triệu không ngừng lau nước mắt: "Bây giờ bà ngoại cháu vẫn nằm bên trong, cháu vào tiễn bà đi! Nếu thím không can họ đợi tới khi cháu đến, họ đã đẩy bà vào nhà xác rồi!"

Hai chữ nhà xác như kích thích dây thần kinh của cô, bước chân của Lâm Uyển Bạch khuyu xuống.

Thím Triệu vội vàng dìu cô đứng lên, dẫn vào trong phòng bệnh.

Căn phòng rất yên ắng, còn im lặng hơn cả hành lang. Trên giường là một người đã được trùm khăn trắng.

Lâm Uyển Bạch loạng choạng đi tới, bàn tay run rẩy một lúc mới nắm được mép khăn. Trong lòng cô vẫn còn nhen nhóm một niềm hy vọng, những gì mình vừa nghe thấy là ảo giác, người nằm đây cũng không phải là bà ngoại. Nhưng khi cô vén chiếc khăn lên, nhìn thấy khuôn mặt hiền từ nhưng đã không còn sự sống nằm trên đó, trái tim như bị móc đi một góc, hoàn toàn sụp đổ.

Cô giờ tay chạm vào bà, nhưng cơ thể bà lạnh lẽo như băng, một chút nhiệt độ cũng không có.

Dù có xoa, có ủ ấm bằng cách nào cũng phí công vô ích. Bà chỉ như đang nằm ngủ, bất động ở đó, yên lành như một pho tượng, không mở mắt cũng không cười nữa.

Nước mắt trong phút chốc làm nhòa tầm nhìn, rồi tuôn ào ào.

Lâm Uyển Bạch như không dám tin, càng như không thể chấp nhận. Cô lắc đầu, lùi lại phía sau.

Cô hy vọng biết bao đây chỉ là cơn ác mộng. Nhưng khi mở mắt ra, vẩn vơ quanh mũi vẫn là mùi thuốc khử trùng gai người, nhắc nhở cô tất cả là sự thật. Bên ngoài có ánh nắng hắt vào, đã là buổi sáng ngày hôm sau rồi.

Nhớ lại khuôn mặt hiền từ của bà khi vén khăn lên, Lâm Uyển Bạch ngồi bật dậy.

Mu bàn tay đau đớn, cô cúi đầu xuống nhìn mới phát hiện chỗ cắm ống truyền dịch đỏ rực lên. Bên cạnh có một bóng người rảo bước tiến lên, vội vàng giữ chặt tay cô.

"... Anh Yến Phong?"

Lâm Uyển Bạch bàng hoàng há hốc miệng, giọng rất khàn.

Yến Phong cúi đầu, xác định mu bàn tay cô không sao rồi mới nhẹ nhàng nắm lấy vai cô, nét mặt không giấu nổi vẻ đau xót: "Anh đây, Tiểu Uyển, em cảm thấy vẫn ổn chứ?"

"Anh Yến Phong, bà ngoại, bà ngoại em..." Lâm Uyển Bạch không nói nổi nữa, giọng nghẹn ngào.

"Tiểu Uyển, anh biết cả rồi! Em quá sốc nên ngất đi, lúc anh gọi điện thoại cho em thì y tá ở đây nhận máy, thế nên tối qua anh lái xe cả đêm đến đây. Người chết rồi không thể sống lại... Em đừng quá đau buồn." Yến Phong nói tới cuối cùng cũng buông một tiếng thở dài.

"Không, em không muốn..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu, nhưng cô biết mình lực bất tòng tâm.

"Tiểu Uyển, là con người sớm muộn gì cũng phải chết. Bà ngoại tuổi đã cao, cũng sớm muộn sẽ đến ngày này!" Yến Phong dịu dàng nói tiếp: "Bây giờ bà đã được chuyển tới nhà xác, em phải mạnh mẽ lên, việc tang lễ của bà chắc chắn phải làm. Em không thể để bà cứ ở mãi trong nhà xác lạnh lẽo ấy được, phải không?"

Lâm Uyển Bạch bịt chặt miệng, nước mắt lăn chả rơi.

Yến Phong ngồi xuống bên giường, ôm vai cô muốn cho cô thêm sức mạnh: "Tiểu Uyển, định để bà ở dưới quê hay đưa về Bệnh Thành?"

Bờ môi cô run lên không thể kiểm soát, rất lâu sau, cuối cùng cô mới bật ra tiếng nói: "Đề ở dưới quê..."

Lúc trước sau khi ra viện, bà khẳng khái muốn về quê ở. Bà đã nói với cô, vì bà rất nhớ cuộc sống cùng ông ngoại ở quê khi xưa. Ông ngoại cũng được chôn dưới quê, e rằng bà cũng sẽ muốn ở lại đây, ở bên cạnh ông.

"Được rồi, đừng lo lắng, anh sẽ giúp em chuyện hậu sự." Yên Phong gật đầu.

"Cảm ơn anh..." Lâm Uyên Bạch nghẹn ngào.

Yên Phong thở dài, bê bát cháo mua từ sáng sớm nay đến, muốn cô ăn mấy miếng.

Nhưng sao cô nuốt nổi. Cô lắc đầu từ chối, cả cốc nước ấm anh ấy đưa qua cũng chỉ nhấp một chút, không đủ làm ướt bờ môi khô khốc.

Yên Phong vừa xót xa vừa lo lắng, nghĩ tới điều gì đó, anh ấy nhủ mảy mò: "Tổng giám đốc Hoắc đâu? Sao lúc này anh ta không ở bên cạnh em?"

Nhắc đến Hoắc Trường Uyên, đôi mắt Lâm Uyên Bạch càng ướt.

Nếu lúc này đây có anh ở bên thì tốt biết bao, cô thật sự rất nhớ anh.

Lâm Uyên Bạch cất giọng khàn đặc: "Anh ấy đi Mỹ rồi..."

Có vẻ như nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện, di động bên gối của cô vang lên đúng lúc này, màn hình hiển thị ba chữ "Hoắc Trường Uyên".

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 197

"Uyên Uyên!"

Cuộc gọi được kết nối, chất giọng trầm vang vọng bên tai.

Lâm Uyên Bạch nắm chặt di động, nghe thấy giọng anh, cô liền như có được chỗ dựa: "Hoắc Trường Uyên..."

"Hôm nay là Chủ Nhật, đang ở nhà à?" Hoắc Trường Uyên giọng điệu cũng không khác hơn cô là bao, cũng rất khàn, còn toát ra cảm giác mệt mỏi sâu sắc: "Anh vẫn đang ở công ty, ban nãy bảo cô về trước rồi. Mấy hôm nay thần kinh của cô cứ căng thẳng, anh sợ sức khỏe cô không trụ nổi. Anh đợi giải quyết xong mấy công việc trong tay là có thể về khách sạn ngủ rồi."

"Em đang làm gì vậy?" Cuối cùng, anh lại hỏi cô.

Lâm Uyên Bạch nhìn màu trắng kinh người trong phòng bệnh, rồi lại nhìn ánh nắng đang đậm màu ngoài cửa sổ.

Vào giờ này, ở nơi anh có lẽ đã là đêm khuya rồi.

Cho dù không nhìn thấy, cô cũng có thể tưởng tượng ra, anh đang nằm bò trên bàn họp, phía trước là một chồng tài liệu cao như núi, còn khuôn mặt cương nghị của anh cũng tràn đầy mệt mỏi, đôi mày nhíu sâu lại.

Nhắm mắt lại, cô hít một hơi thật sâu.

Dường như sợ anh nghe ra điều gì khác lạ, cô cố gắng làm như không có chuyện gì: "Em đang xem tivi..."

"Nhớ em rồi."

"Em cũng vậy..."

Sống mũi Lâm Uyên Bạch cay cay, suýt chút nữa để lộ tiếng nước nở.

Hoắc Trường Uyên hình như đã châm một liều thuốc, có tiếng thở ra rất mạnh: "Nếu mọi việc thuận lợi, thêm mấy hôm nữa là anh có thể giúp cô vượt qua khủng hoảng này, tới lúc đó anh sẽ quay về được! Uyên Uyên, ngoan ngoãn ở nhà đợi anh về."

"Ừm..." Lâm Uyên Bạch đỏ mắt gật đầu.

Sau khi cô cúp máy, Yên Phong ở bên cạnh bèn nhíu mày hỏi: "Vì sao không nói cho cậu ta biết?"

Lâm Uyển Bạch không lên tiếng, hốc mắt đỏ rực.

Yến Phong thấy vậy, giống như đã đoán được, lại hỏi: "Sợ cậu ta lo lắng?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch đáp một tiếng khẽ khàng: "Nếu em nói bà ngoại mất, anh ấy sẽ lập tức mua vé bay vội về đây. Nhưng bên đó cô đang rất cần anh ấy, nếu anh ấy về bây giờ, mọi công sức trước đó sẽ đổ sông đổ bể! Đợi anh ấy giải quyết xong xuôi chuyện bên đó, em sẽ nói với anh ấy..."

Hoắc Dung trước giờ luôn đối xử với cô rất tốt.

Cô không muốn công ty của bà phá sản. Ban nãy trong điện thoại cô cũng nghe thấy rồi, giọng anh rất khàn, cảm giác mệt mỏi mãnh liệt đến thế. Nếu như cô lại nói chuyện bà ngoại cho anh, cho dù không quay về, anh nhất định cũng lo lắng và sốt ruột theo. Cô không muốn anh rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

"Đã tới lúc này rồi mà em vẫn còn nghĩ cho cậu ta." Yến Phong nở nụ cười có phần khiên cưỡng.

Lâm Uyển Bạch không nói gì, chỉ cố gắng trấn tĩnh lại.

Yến Phong nói không sai, cô phải mạnh mẽ lên, còn phải làm hậu sự cho bà, không thể để bà ra đi không an lòng như vậy được.

...

Dưới quê có tập tục, phải túc trực bên linh cữu người chết đủ ba ngày.

Xung quanh bà ngoại các cháu chất chỉ còn mình cô, thế nên những việc này cô cũng phải tự làm. Nơi thấp hương được dựng ngoài vườn, rất nhiều bà con hàng xóm đều tới chia buồn.

Lâm Uyển Bạch mặc đồ đen, lần lượt cúi đầu cảm tạ từng người một.

Yến Phong vẫn chưa đi, từ đầu đến cuối ở bên giúp cô giải quyết chuyện tang lễ. Cô rất cảm kích, lúc này bên cạnh có một người thân quen, dù là sức khỏe hay tinh thần đều có một sự an ủi to lớn.

Bạn thân Tang Hiểu Du sau khi biết tin đã cùng Tần Tư Niên vội tới nơi.

Tang Hiểu Du vừa nhìn thấy cô liền nhào tới, ôm chặt lấy cô, hai mắt đỏ rực. Cuối cùng, cô ấy bị Tần Tư Niên kéo ra. Tần Tư Niên có phần áy náy, dù sao bác sỹ cũng như cha mẹ, bà còn là bệnh nhân anh ấy từng chữa trị.

Nhưng Lâm Uyển Bạch hiểu, không liên quan gì tới anh ấy cả, chuyện bất ngờ như vậy chẳng ai muốn, cô cũng chỉ mong sao bà sống lâu trăm tuổi.

Tần Tư Niên hỏi cô đã thông báo cho Hoắc Trường Uyên chưa. Cô nói chưa, đồng thời nói rõ lý do, nghe xong Tần Tư Niên gật đầu thấu hiểu.

Họ không ở lại quá lâu, Tang Hiểu Du hình như đang ốm, trông có vẻ nhợt nhạt, họ liên tục không ngừng. Bệnh viện cũng gọi liên tục cho Tần Tư Niên, vẫn còn ca mổ phải thực hiện nên Lâm Uyển Bạch giục họ cứ về đi.

Kiên trì tới buổi tối ngày thứ ba, cô gần như không trụ được nữa.

Yến Phong cầm cốc nước ấm đi qua vườn, đưa cho cô đồng thời đưa cả di động: "Tiểu Uyển, máy của em sạc đầy pin rồi này, ban nãy có một số lạ gọi đến, gọi hai lần liền, nên anh đã nghe máy, nhưng hình như gọi nhầm, đầu kia tắt máy rất nhanh."

Lâm Uyển Bạch đón lấy, tìm lại nhật ký cuộc gọi, quả nhiên bên trên hiển thị một số máy lạ.

Cô gật đầu, không quá để ý.

Yến Phong thấy sắc mặt cô hơi tệ, bèn nhẹ nhàng đỡ cô dậy, dịu dàng nói: "Tiểu Uyển, em về phòng ngủ một chút đi, anh trông chừng giúp em."

Giữa Lâm Uyển và anh ấy không cần khách sáo, cô gật đầu không miễn cưỡng.

...

Sau khi nhìn cô đi khỏi, chẳng bao lâu sau, có một chiếc xe đua chạy đến, dừng bên cạnh, rồi một bóng hình quen thuộc bước xuống.

"Anh Phong."

Yến Phong nhìn thấy người đó, đứng dậy đi qua: "Vân Tranh, cậu đến rồi à!"

Buổi trưa, Tiêu Vân Tranh gọi điện thoại tìm anh ra ngoài ăn cơm. Anh nói rõ tình hình bên này, Tiêu Vân Tranh nghe xong lập tức nói sẽ qua.

"Ừm, Lâm Uyển Bạch sao rồi? Nhất định là rất đau lòng phải không?" Tiêu Vân Tranh ngó vào trong sân.

Yến Phong gật đầu, thờ dài rất đau lòng: "Đúng vậy. Cô ấy và bố xưa nay quan hệ vẫn chẳng ra sao. Mẹ lại qua đời sớm như vậy, chỉ có bà ngoại và cô ấy nương tựa vào nhau mà sống. Bà gần như là người thân duy nhất của cô ấy trên cuộc đời này rồi, đúng là làm khó cho cô ấy!"

Tiêu Vân Tranh gật đầu, cũng thờ dài theo.

Hai người họ nói chuyện băng quơ vài câu, giống như không quá chú tâm, Tiêu Vân Tranh móc một điều thuốc trong túi ra đưa cho anh: "Anh Phong, có làm một điều không?"

"Hút một điều đi!" Yến Phong giờ tay đón lấy.

Sợ lát nữa sẽ buồn ngủ, hút điều thuốc cũng có tinh thần hơn một chút.

Tiêu Vân Tranh nhìn thấy anh đón lấy, lại rút một chiếc bật lửa ra. Khi giúp anh châm lửa, biểu cảm trên khuôn mặt có một khoảnh khắc rất bứt rứt và phức tạp.

Yến Phong rít mấy hơi, cảm giác có chút khác biệt, như có một mùi hương nào thoang thoảng: "Thuốc lá nước ngoài à?"

"Ừm, người ta tặng em, cũng tạm, không hắc lắm!" Tiêu Vân Tranh không nhìn thẳng anh mà nhìn xuống đất. Khi hút gần xong điều thuốc, cậu ta cũng không ngước mắt lên mà lên tiếng: "Anh Phong, em trông giúp anh một lúc cho, anh vào xem Lâm Uyển Bạch thế nào đi. Bây giờ cô ấy cũng cần người ở bên!"

Yến Phong gật đầu: "Cũng được, vậy vất vả cho cậu rồi."

"Còn khách sao với em!" Tiêu Vân Tranh ưỡn oai đáp.

Yến Phong vỗ vai cậu ta, không nói thêm nhiều, quả thực có phàn không yên tâm. Anh dập tắt điều thuốc xuống đất, đứng dậy đi vào sân, không chú ý tới ánh mắt dần tối sầm lại của đối phương.

Vào trong sân, cửa phòng ngủ không đóng, trên trần nhà chỉ có một ngọn đèn vàng leo lắt.

Lâm Uyển Bạch quả nhiên không ngủ, chỉ ôm đầu gối ngồi ở cuối giường.

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198

Ánh đèn hắt lên người cô, hình bóng đơn độc, khiến người ta thấy mà thương.

Yến Phong bê bát cháo táo đỏ vừa hâm nóng lại tới. Bữa tối cô hầu như chẳng ăn uống gì mấy, chỉ động đũa một chút đã nói là no rồi, anh cảm giác mỗi ngày mình lại thấy cô gầy đi một chút vậy.

Lâm Uyển Bạch như không hề nghe thấy tiếng bước chân của anh, vẫn tựa cằm lên gối, cụp mắt nhìn xuống chiếc di động bên chân.

Yến Phong hiểu, cô đang đợi điện thoại của Hoắc Trường Uyên.

Sau khi bà ngoại mất, dĩ nhiên anh sẽ không để cô một mình đối mặt với những chuyện này. Sau khi anh giúp cô giải quyết chuyện hậu sự, trong ba ngày này, cô đều nói chuyện điện thoại với Hoắc Trường Uyên. Vẫn giống như hôm ở trong bệnh viện, cô cố gắng thể hiện sự bình thường. Có mấy lần, anh đã nhìn thấy cô cố gắng gượng ép một nụ cười, sau khi ngắt máy lại dùng hai tay ôm mặt.

Rõ ràng mất đi người thân đau đớn là thế nhưng cô vẫn cố gắng chống chọi, chỉ vì không muốn Hoắc Trường Uyên lo lắng.

Yến Phong vô thức nắm chặt tay lại, có một cảm giác đau đá trong lồng ngực. Sau khi phát giác ra, anh hơi hoảng hốt lo sợ, bởi vì trong những cảm xúc ấy mơ hồ có vài phần ghen tỵ.

Có lẽ anh nên sớm thừa nhận, vào lần đầu tiên nhìn thấy Hoắc Trường Uyên xuất hiện trong nhà cô, lòng anh đã không còn bình yên được nữa.

Chỉ là anh luôn nhẫn nại theo thói quen, vùi chôn mọi cảm xúc tận sâu nơi đáy lòng, không để lộ chút gì, bởi vì khoảng cách giữa hai người là mười hai tuổi, và còn thân phận đặc biệt của anh khi mang theo đứa con trai...

Khi bát cháo được đưa đến trước mặt, Lâm Uyển Bạch mới từ từ ngẩng đầu lên, nhưng cô không nhận lấy. Dường như cô không muốn ăn uống gì, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ hỏi: "Anh Yến Phong, giờ này ở New York chắc là sáng rồi nhỉ..."

"Ừm." Yến Phong gật đầu.

Lâm Uyển Bạch cũng gật đầu, rồi lại tự động nói tiếp: "Tôi qua nghe anh ấy nói về khách sạn khá sớm, liên tục thức mấy đêm, cuối cùng chắc cũng được ngủ một giấc ngon rồi..."

"Đừng nhắc tới cậu ta nữa! Tự chăm sóc tốt cho bản thân đi!" Yến Phong nhú mày ngắt lời, nhìn khuôn cằm gầy rộc đi của cô, hơi tức giận vì cô chỉ nghĩ đến đôi phương.

"Ừm, em biết rồi." Lâm Uyển Bạch hít sâu một hơi: "Trước khi đi anh ấy cũng đã bảo em phải tự chăm sóc tốt cho mình."

Lại là Hoắc Trường Uyên...

Cảm giác ghen tức nơi lồng ngực càng lúc càng mãnh liệt, dường như chỉ chờ bộc phát ra ngoài.

Yến Phong đặt bát cháo xuống tủ đầu giường bên cạnh, khi quay về, ánh mắt anh rơi xuống bàn tay nhỏ trắng trẻo của cô.

"Tiểu Uyển."

Chất giọng ấm áp vang lên, Lâm Uyển Bạch sững người.

Cô cúi xuống, nhìn về phía bàn tay Yến Phong đang phủ lên tay mình, bên tai một lần nữa vang lên giọng nói của anh: "Tiểu Uyển, nếu một lần nữa anh nói với em rằng muốn đưa em sang Mỹ sống, em còn chấp nhận không?"

"Anh Yến Phong..." Lâm Uyển Bạch bất ngờ ngẩng đầu lên, lòng hơi sững sốt.

Cô nuốt nước bọt, quan sát thấy biểu cảm và giọng nói của anh đều rất áp lực.

Yến Phong nắm chặt tay cô, đồng thời nhìn sâu vào mắt cô, như sợ bỏ lỡ bất kỳ cảm xúc nào của cô vậy: "Em còn chấp nhận không?"

"Em xin lỗi..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

Một tia sáng nào đó trong mắt Yến Phong giống như bị dập tắt trong khoảnh khắc, có chút đắng chát.

Ba chữ này đã nói rõ đáp án của cô. Anh nên đoán trước sẽ như vậy, nhưng lại không dám hỏi thành lời.

Chẳng hiểu vì sao, một sự rục rịch bỗng cuộn trào lên từ phía bụng dưới. Anh nắm bàn tay dịu dàng mềm mại của cô trong lòng bàn tay, không muốn buông ra quá dễ dàng, không biết là vì không cam tâm hay vì điều gì khác, anh không kiểm soát nổi bản thân.

Lâm Uyển Bạch cảm thấy không ổn, muốn rút tay về nhưng càng bị anh nắm chặt hơn.

Cô nhú mày, cảm nhận được Yến Phong đột ngột cúi người xuống, ngũ quan của anh được phóng to ra. Cô giật mình, hết hồn một phen, còn chưa kịp phản ứng lại, cơ thể anh đã đột ngột đè xuống.

"Anh Yến Phong, anh..."

Lâm Uyển Bạch hoảng hốt tròn mắt, phát hiện trên khuôn mặt nghiêm nghị của Yến Phong đã bớt đi nhiều sự dịu dàng dành riêng cho cô thường ngày, ánh mắt không còn trong trẻo, có chút ý loạn tình mê ở trong.

Cô không phát ra được âm thanh vì đã bị nụ hôn của anh chặn đứng.

Cả người cô bị đẩy mạnh xuống giường, Lâm Uyển Bạch hoang mang đẩy anh.

Nụ hôn của Yến Phong ngược lại càng vì sự giãy giụa của cô mà trở nên kịch liệt hơn, hai tay anh cũng bắt đầu kéo xộc xệch quần áo của cô ra.

Giống như bị thứ gì mê hoặc vậy, khắp người anh ẩn hiện một nguồn sức mạnh đáng sợ.

Lâm Uyển Bạch và Hoắc Trường Uyên từng nhiều lần thân mật, thế nên cô không thể nào không hiểu. Cô cảm nhận được rất rõ rằng tín hiệu nguy hiểm phát ra từ một người đàn ông vào lúc này.

"Đừng!"

Lâm Uyển Bạch run rẩy kêu lên nhưng Yến Phong hoàn toàn coi như không nghe thấy. Trong mơ hồ, quần áo của cô đã bị xé ra, nụ hôn của anh kiểm tìm lướt xuống, dùng sức ở những nơi da thịt lộ ra.

Thế lực giữa nam và nữ vốn dĩ rất chênh lệch, huống hồ bây giờ cô còn đang tiêu tụy, vốn dĩ đã yếu đuối, nên chẳng thể lay động phần nào.

Lâm Uyển Bạch càng thêm sợ hãi. Yến Phong như biến thành một người hoàn toàn khác, trong ánh mắt cô có sự hoảng sợ, đây không phải là việc mà

Yến Phong trong ký ức cô có thể làm ra.

Đẩy không ra, tay cô lần tìm tới bát cháo được đặt trên đầu giường ban nãy, cô đập mạnh vào đầu anh.

Con đau đớn ập tới, động tác của Yến Phong dừng lại, anh giờ tay ôm lấy trán.

Lâm Uyển Bạch ôm chặt ngực, nước mắt không ngừng chảy xuống, miệng vẫn còn lắp bắp: "Anh Yến Phong, đừng..."

Cháo tào đò chảy ra từ kẽ ngón tay, bên tai vẫn còn những tiếng thút thít, ánh mắt hoảng loạn của Yến Phong dần dần bình tĩnh lại. Anh nhìn sang cô đang khóc bên cạnh, giống như không dám tin vào chuyện vừa xảy ra.

Anh đã làm gì?

Yến Phong sầu não vô cùng. Bà ngoại cô vừa mất, anh suốt nửa "ức hiếp" cô!

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, anh sẽ không thể tha thứ cho mình. Chỉ là anh không hiểu vì sao cơn mê loạn này lại thiếu kiểm soát như vậy. Có thứ gì đã đánh thẳng lý trí của anh, bây giờ bụng dưới vẫn còn nguyên cảm giác rục rịch, nhưng cơn đau trên đầu đã đánh thức anh.

"Tiểu Uyển, em đừng khóc nữa, anh xin lỗi, anh không cố tình đâu!" Yến Phong vội vàng kéo cô ngồi dậy, không vượt quá giới hạn nữa, cài lại cúc áo cẩn thận cho cô, vừa hối hận vừa tự trách: "Tại anh không tốt, làm em sợ rồi. Anh cũng không biết mình bị làm sao nữa... Em đừng sợ, bây giờ anh sẽ ra ngoài trông linh cửu cho em!"

...

Chín giờ sáng, chuyến bay từ New York trở về vừa hạ cánh.

Giang Phóng trái phải lần lượt kéo túi hành lý, đi theo sau Hoắc Trường Uyên trong bộ vest đen, chốc chốc lại lén lút quan sát sắc mặt sếp.

Sáng hôm qua họ ra sân bay New York, bay hơn mười mấy tiếng đồng hồ, trở về Băng Thành do chênh lệch múi giờ nên vẫn là buổi sáng.

Giang Phóng biết, giây phút giải quyết xong khủng hoảng cho Hữu Dung, sếp dặn mình đặt vé máy bay là cố tình không báo cho cô Lâm biết. Đến tận khi đến sân bay, anh mới định gọi cho cô, có điều có thể vì đi quá gấp gáp, di động bị bỏ quên ở khách sạn, chuyến bay lại rất sát giờ rồi nên khi nhờ người mang đến đã không còn kịp nữa.

Sếp đòi mượn di động của anh ấy, nhưng chẳng biết trùng hợp thế nào lại hết pin.

Trong phòng chờ cũng có những người quen quay về Băng Thành, anh mượn tạm của người ta một chiếc di động.

Sau khi sếp đón lấy thì ấn một dãy số rất quen thuộc. Giang Phóng đứng bên cạnh, vừa hay nhìn thấy bờ môi mỏng của anh hơi rướn lên. Có điều hình như không ai nghe máy, anh gọi lại lần thứ hai.

Cuối cùng khi đầu kia có người nhận máy, sếp chưa nói câu nào đã ngắt máy, sắc mặt trong phút chốc như mây gió sắp kéo tới.

Suốt cả chuyến bay, khuôn mặt Hoắc Trường Uyên đều sa sầm lại, ngay cả cô tiếp viên hàng không cũng không dám tiến lên mời chào.

Giang Phóng ngồi thẳng lưng một chút, tinh thần không khỏi căng thẳng hơn.

Ở cửa ra, tài xế Trần đã sớm đợi sẵn, nhìn thấy họ thì lập tức tiến lên, đón lấy hai vali hành lý, đồng thời đưa một chiếc di động hoàn toàn mới.

Giang Phóng kiểm tra một chút, rồi cung kính ghé qua: "Hoắc tổng, đã lắp lại thẻ, di động đây ạ."

Hoắc Trường Uyên đón lấy, thẳng thừng nhét vào túi quần.

Giang Phóng thấy vậy, há hốc miệng, câu hỏi sao không gọi cho cô Lâm đã ra tận miệng nhưng khi bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của sếp, nó tự động được nuốt xuống.

Khi đi ra khỏi đại sảnh sân bay, có một bóng dáng thoăn thoắt chạy đến, tiếng giày cao gót càn càn.

"Anh Trường Uyên..."

Giang Phóng nhìn qua, là một tiểu thư họ Lâm khác.

Lâm Dao Dao trang điểm cẩn thận, đầu tóc có vẻ cũng được tạo kiểu tỉ mỉ, mặc một bộ đồ Chanel rất nổi bật, lưng đeo túi hàng hiệu, như một con chim công kieu ngạo, khiến người ta muốn tăng lờ cũng khó.

Nhưng Hoắc Trường Uyên vẫn làm như không nhìn thấy, không ngừng đi về phía bãi đậu xe.

Lâm Dao Dao kiên trì đuổi theo, bước chân đi giày cao gót cũng nhanh như bay: "Anh Trường Uyên, sao anh không đoái hoài tới em vậy! Em đã đặc

biệt đến đây đợi anh, em có chuyện muốn nói với anh!"

"Không hứng thú!" Hoắc Trường Uyên nhìn thẳng.

"Liên quan tới anh và chị, anh cũng không hứng thú sao?" Lâm Dao Dao thấy anh vẫn không đoái hoài tới mình, rảo bước đi theo bên cạnh: "Anh Trường Uyên, anh đừng đi, anh nghe em nói đã! Em hoàn toàn thấy bất bình cho anh, Lâm Uyển Bạch lại dám cho anh mọc sừng!"

"Cô nói cái gì!" Hoắc Trường Uyên trầm giọng.

Lâm Dao Dao hét hồn vì sự u ám trên khuôn mặt anh, sợ hãi vô cùng nhưng cũng nhanh chóng nhớ ra mục đích của mình, bỗng chốc không còn sợ gì nữa. Cô ta rút di động ra khỏi túi xách, đưa qua: "Anh Trường Uyên, em không hề lừa anh, không tin anh xem đi!"

Khi liếc thấy bức ảnh trên màn hình, đôi mắt u tối của Hoắc Trường Uyên nheo lại.

Con người nhanh chóng co lại, bàn tay nắm di động đã nổi đầy gân xanh.

Nhìn thấy vậy, Lâm Dao Dao khó giấu được sự đắc ý. Cô ta nắm bắt cơ hội thêm dầu vào lửa: "Lúc anh qua Mỹ, người ta ở trong nước một ngày cũng không thấy cô đơn! Nhân lúc không có anh, liền cùng người đàn ông khác..."

Hoắc Trường Uyên ném mạnh di động xuống đất.

Gây ra một tiếng động không hề nhỏ, mọi người xung quanh đều nhìn qua.

Lâm Dao Dao đứng gần, suýt hét lên thành tiếng. Lúc này cô ta đè nén cơn kích động, gọi một tiếng thăm dò: "Anh Trường Uyên..."

"Cút!" Hoắc Trường Uyên lạnh lùng nói.

Nhìn theo hướng bóng dáng đàng đàng sát khí đó rời đi, Lâm Dao Dao vỗ vỗ ngực như vừa sống lại, nhặt chiếc di động bị ném xuống đất lên, bĩu môi, nhưng không hề giận dữ chút nào, ngược lại còn bật cười.

Màn hình tuy đã vỡ nhưng vẫn dùng được.

Cô ta gọi vào một số di động, kẻ công: "Alô, chị Sunny..."

...

Ba ngày trông linh cữu kết thúc, bà ngoại được đưa đi hỏa táng, tro cốt được chôn bên cạnh ông ngoại.

Lâm Uyển Bạch đập đầu mấy cái thật mạnh trước mộ. Khi rời đi vẫn còn quyến luyến ngoảnh lại, nước mắt không ngừng rơi.

Mấy hôm nay cô luôn nghĩ, nếu lúc trước không đồng ý cho bà ngoại dọn về quê ở, có phải bây giờ bà vẫn ở bên cạnh mình không? Nhưng trên đời chẳng có nếu như, cô chỉ có thể cố gắng không quá đau lòng.

Cô còn nhớ có người nói cô phải ở nhà ngoan ngoãn đợi anh. Cũng may, cô không chỉ có một mình.

Tiền bà ngoại rồi, cô quay trở lại Băng Thành.

Yến Phong lái chiếc xe Jeep biển quân đội, có vẻ vì chuyện xảy ra tối qua nên bầu không khí có phần gượng gạo. Dọc đường, cả hai đều im lặng.

Tối trung tâm thành phố đã là chập tối, một nửa bầu trời nhuộm đỏ hoàng hôn.

"Tiểu Uyển, tới nơi rồi!"

Lâm Uyển Bạch nhắm mắt, đoạn đường dài khiến cô hơi gà gât buồn ngủ. Cảm nhận bên cạnh có người sát lại gần, cô bỗng chốc ngồi bật dậy, ánh mắt có phản cảnh giác.

Yến Phong thấy vậy, cười có chút áy náy: "Xem ra anh thật sự làm em sợ rồi!"

Lâm Uyển Bạch cắn môi, cúi đầu lặng lẽ tháo dây an toàn, muốn đẩy cửa xe ra.

Yến Phong đã hạ chốt cửa xe trước một bước, ánh thấy cô trở nên căng thẳng, lo lắng nhìn mình.

"Tiểu Uyển, anh vẫn muốn xin lỗi em!" Yến Phong thở dài, đến cả anh cũng không biết nguyên nhân là gì, đành viện cớ: "Chuyện tối qua, anh thật sự không cố tình, có thể do tức cảnh sinh tình, nhớ lại lúc mẹ Châu Châu ra đi, nên mới nhất thời mê loạn..."

Nghe xong, Lâm Uyển Bạch khựng lại mấy giây, rồi lập tức thả lỏng hơn.

Cô xóa đi sự phòng bị nơi đáy mắt, lắc đầu nói: "Anh Yến Phong, em không trách anh, em sẽ quên chuyện này."

"Cảm ơn em!" Yến Phong mỉm cười, mở khóa cửa xe, xoa dịu cô: "Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, đời người rồi sẽ phải đối diện với ly biệt, bà ngoại cũng chỉ mong em luôn vui vẻ! Máy hôm nay em mệt quá rồi, khăn trương lên nhà nghỉ ngơi đi!"

"Ừm, em biết rồi, đừng lo lắng cho em!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Sau khi xuống xe, thấy Yến Phong vẫn nhìn mình với vẻ không yên tâm, khi đi vào trong tòa nhà, cô còn quay đầu lại vẫy tay.

Dừng hai lần giữa chừng, Lâm Uyển Bạch mới bò lên được tầng trên cùng.

Cô đang chuẩn bị lục tìm chìa khóa trong balo thì hơi trọn tròn mắt. Cánh cửa chống trộm trước mặt hơi mở hé, tuy rằng lúc đi vội vã nhưng cô nhớ là đã khóa cửa.

Nhịp tim bỗng chốc tăng nhanh.

Cô nghi ngờ gặp trộm, nếu là như vậy thì thử thách ông trời dành cho cô cũng quá nhiều rồi.

Lâm Uyển Bạch do dự nắm chặt tay nắm cửa, vớ lấy bình hoa bên cạnh tủ giày ngoài cửa, đi từng bước thăm dò vào trong, bàn tay kia đã cầm chặt di động, sẵn sàng báo cảnh sát.

Bên trong loáng thoáng có mùi thuốc lá bay ra.

Cô nhăn mũi, cảm thấy quen thuộc, tiếp tục đi vào trong, cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn đứng bên cửa sổ, bên cạnh còn một chiếc vali hành lý.

"... Hoắc Trường Uyên?"

Lâm Uyển Bạch ngẩn người, không dám chắc chắn.

Nếu không phải vì điều thuốc đang cháy trên tay anh, cô thật sự nghi ngờ mình xuất hiện ảo giác.

Sống mũi bắt đầu cay cay. Có trời biết cô nhớ anh dường nào, muốn gặp anh dường nào. Đặt lọ hoa trong tay xuống, cô đi về phía anh từng bước từng bước. Bây giờ cô chỉ muốn được nép vào lòng anh, hít hà sự ấm áp và sức mạnh của anh...

~Hết chương 198~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199

Lâm Uyển Bạch vừa đi tới vừa khàn giọng hỏi: "Anh về khi nào vậy? Sao không nói cho em biết..."

"Về từ sáng." Hoắc Trường Uyên nhấp mấy khế môi.

Vì anh đứng bên cửa sổ hút thuốc nên khi ánh hoàng hôn bên ngoài hắt xuống, đôi mắt u tối của anh như mờ hẳn đi.

Lâm Uyển Bạch cảm thấy kinh ngạc, đồng thời cũng đã nhìn thấy chiếc gạt tàn đầy đầu lọc.

Cô không hỏi nhiều, vẫn nghĩ rằng giống như lần anh từ Lâm Thành trở về, cũng cố tình không nói để tạo bất ngờ cho cô. Cô không dừng bước, tiếp tục đi về phía trước, quan tâm hỏi: "Chuyện của cô giải quyết xong hết rồi chứ?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khề đáp rồi dập tắt đầu thuốc.

Trái tim lơ lửng của Lâm Uyển Bạch như được hạ xuống, cảm giác cay xè nơi sống mũi càng nghiêm trọng hơn.

Cuối cùng cô cũng đi tới trước mặt anh, còn chưa đợi cô chủ động nhào vào lòng anh, Hoắc Trường Uyên đã giơ tay ra trước, kéo cô vào lòng, trán cô đập mạnh vào lồng ngực anh.

Lâm Uyển Bạch muốn ôm lấy hông anh, cuối cùng cũng có thể tâm sự với anh chuyện của bà ngoại, bỗng nhiên chân cô nhẹ bẫng.

Hoắc Trường Uyên đã bế cô lên, xoay một vòng, rồi tựa vào bức tường bên cạnh.

Anh giữ nguyên tư thế đó, cô đánh mắt trọng tâm, hai chân buộc phải bám vào vòng hông rắn chắc của anh. Cô há hốc miệng, đang định lên tiếng thì nụ

hôn mãnh liệt của anh rơi xuống.

Tiểu biệt thắng tân hôn.

Lâm Uyên Bạch hiểu anh nhìn lâu như vậy sẽ khao khát biết chừng nào, cả trái tim lẫn cơ thể cô đều mềm nhũn ra vì nụ hôn của anh.

Hoắc Trường Uyên có vẻ rất gấp gáp. Anh chỉ dùng sức của một cánh tay để nâng đỡ cô, cạy mở răng cô, bàn tay kia đã bắt đầu không yên phận.

Có điều giữa ban ngày ban mặt, tuy rằng anh đã né tránh vị trí cửa sổ, sẽ không bị ai nhìn thấy, nhưng cửa lớn vẫn chưa đóng. Dù rằng tầng trên cùng chẳng ai đi qua đi lại, đối diện lại là địa bàn của anh, nhưng lỡ như có ai đi vào...

Càng nghĩ, Lâm Uyên Bạch càng xấu hổ.

Có điều, chia cách nhiều ngày như vậy, cộng thêm chuyện của bà ngoại, cô rất nhớ anh, mí mắt dần dần đỏ rực lên. Cô ghen ngào một tiếng, mọi cảm xúc hóa thành nước mắt.

Thế nên khi anh đột nhiên dừng lại đã khiến cô ngỡ ngàng, run rẩy mở mắt ra nhìn về phía anh.

Ánh hoàng hôn hắt vào, trải lên khuôn mặt cả hai.

Bao gồm cả đáy mắt như bùng cháy của anh và đôi môi sưng đỏ của cô, cùng với những dấu đỏ in hằn ngoằn ngoèo bên dưới xương quai xanh.

Lâm Uyên Bạch thở dốc, sau đó bị anh đặt xuống, hai chân cũng tìm lại được trọng tâm. Bàn tay lớn ban nãy tác oai tác quái đang từ từ cái lại từng cú áo một cho cô. Anh hơi cụp mắt xuống, khuôn mặt cương nghị không có chút cảm xúc gì.

Hoắc Trường Uyên quay người, trầm mặc sai bước lớn về phía sofa ngồi xuống.

Anh lại đổ một liều thuốc ra khỏi bao, hơi đổ người về phía trước, khuỷu tay chống lên đầu gối, cúi đầu chầm thuốc, bật lửa bật tanh tách, Rất nhanh, khuôn mặt anh đã bị làn khói trắng lu mờ.

Lâm Uyên Bạch vẫn tựa lưng vào tường, nhú mày không hiểu.

Đôi mắt nhuốm màu đục vọng ánh lúc ấy đã từ từ bình tĩnh lại, chỉ có điều dường như còn thứ gì khác ẩn giấu đằng sau mà cô không thể nhìn thấu.

Lâm Uyên Bạch đi qua: "Hoắc Trường Uyên, anh sao vậy..."

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn cô.

Trái tim Lâm Uyên Bạch bỗng dưng run rẩy, như nhìn thấy thứ gì khác trong mắt Hoắc Trường Uyên.

Cô bỗng nhiên phát hiện ra anh khác, không giống trước kia lắm. Anh của lúc này rất u ám.

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, gợn tay khẽ khàng chạm vào cánh tay anh. Cho dù cách một lớp vải, cô vẫn cảm nhận được từng cơ bắp rắn rỏi, chỉ là nó hơi cứng đờ. Cô cắn môi: "Hoắc Trường Uyên, anh rốt cuộc làm sao vậy, có phải mệt mỏi quá không..."

Hoắc Trường Uyên không nói, chỉ im lặng hút thuốc.

Rất dốc sức, một liều thuốc anh gần như hút hết trong nháy mắt.

Hoắc Trường Uyên ngồi thẳng người dậy, khi rít hơi cuối cùng vào phổi, có một cảm giác nóng bừng như bị lửa đốt. Anh dần mạnh xuống, rồi lập tức đập tắt liều thuốc ném vào thùng rác, một lần nữa liếc nhìn cô.

"Uyên Uyên, chúng ta chia tay đi."

Cả người Lâm Uyên Bạch như đứng hình.

Cô tròn tròn mắt, nhìn anh ở khoảng cách gần: "... Anh nói gì cơ?"

"Em nghe thấy rồi đấy." Hoắc Trường Uyên cất giọng không nhiệt độ.

Sao anh có thể gọi cô thân thiết như vậy để rồi lại nói một lời vô tình đến thế?

Lâm Uyên Bạch như phải chịu một sự thẳng thốt lớn, thu tay về, cuộn chặt tay lại: "Em muốn nghe anh nói lại một lần nữa..."

"Chúng ta chia tay đi." Hoắc Trường Uyên có vẻ không ngại lặp lại câu nói này, ánh mắt sắc lẹm như găm sâu vào trong da thịt cô, giọng anh rất tàn nhẫn: "Anh bỗng nhiên cảm thấy không có gì thú vị, không muốn tiếp tục chống đối bố anh nữa, cũng không muốn đánh mất vị trí tổng giám đốc của Hoắc Thị! Anh đợi ở đây từ sáng tới giờ không phải định tạo bất ngờ cho em mà muốn chính miệng nói ra lời chia tay với em."

"Thế nên, trò chơi tình cảm này, anh không muốn chơi cùng em nữa."

Nói xong, đầu mày Hoắc Trường Uyên hơi giật nhẹ, anh từ từ tháo chiếc nhẫn đang đeo trên tay xuống.

Lâm Uyển Bạch như chưa thể phản ứng lại, hoàn toàn không biết rốt cuộc vì nguyên nhân gì mình bị tuyên án tử hình.

Còn Hoắc Trường Uyên thì đã đứng lên, đi tới bên cửa sổ, xách chiếc vali này giờ vẫn yên lặng đứng đó.

Cô nhìn theo anh, một người dù là lúc này khắp cơ thể vẫn toát lên một sự quyến rũ đầy nam tính. Khuôn mặt anh, đôi mắt thâm trầm, chỗ nào cũng không thay đổi, chỉ có trái tim nằm sau chiếc áo sơ mi và chiếc áo vest ấy là bỗng dưng càng lúc càng khó hiểu.

Trò chơi tình cảm..

Hóa ra anh coi tình yêu giữa họ là trò chơi...

Hoắc Trường Uyên không nhìn cô, xách vali bước nhanh vượt qua sofa. Sự lạnh lùng ấy như một lưỡi dao, cứa từng chút từng chút vào trái tim cô.

Lâm Uyển Bạch nhắm mắt, che đi sự run rẩy nơi đáy mắt.

Giống như hai lần trước, cô cũng hỏi anh: "Anh chắc chứ?"

"Ừm." Bước chân của Hoắc Trường Uyên không ngừng lại.

Lâm Uyển Bạch đột ngột cắn răng đứng dậy, nhìn theo bóng lưng cứng rắn của anh đã sắp ra tới cửa chính, lấy hơi, nếu không cô sợ sẽ đánh mất dũng khí chất vấn: "Hoắc Trường Uyên, anh đã nói sẽ không phụ em, lẽ nào đó đều là lời giả dối?"

Bóng Hoắc Trường Uyên cứng lại.

Anh hơi nghiêng người, bờ môi dường như rướn lên.

"... Anh cười gì?" Lâm Uyển Bạch run rẩy hỏi.

Anh dứt tay vào túi quần, nắm chặt tay lại, gắng gượng vài giây anh mới từ từ mở ra, lạnh nhạt nói: "Em đâu còn nhỏ tuổi nữa, không ngờ mấy lời quái quỷ lừa bịp đó em vẫn tin là thật!"

Hốc mắt cô căng ra, dòng nước mặn chát cuối cùng cũng rơi xuống không thể kiểm soát.

Bóng lưng Hoắc Trường Uyên vẫn đứng đó, còn cô nước mắt đã như sợi châu đứt. Đừng nói là anh sẽ như xưa hôn khô những dòng nước mắt của cô, dù là dùng tay lau cho cô anh cũng thấy xa xỉ.

Lâm Uyển Bạch nhìn theo bóng anh, tự đưa tay lên lau nước mắt, sau đó thở hắt ra một hơi, gượng cười nói từng câu từng chữ: "Hoắc Trường Uyên, đây là lần cuối cùng em rơi nước mắt vì anh."

Lâm Uyển Bạch không chớp mắt một cái.

Cô cứ thế giương mắt nhìn theo cái bóng cao lớn lạnh lùng rời đi, cho đến khi cánh cửa đóng lại.

Căn phòng rơi vào im ắng, như chưa hề có chuyện gì xảy ra, chỉ có bản thân cô biết mình vừa trải qua chuyện gì.

Chúng ta chia tay đi.

Không giống như lần cô đề nghị, đằng sau vẫn còn một câu hỏi để ngỏ, lần này anh đã đưa ra quyết định.

Có điều khi anh nói mấy chữ ấy, sao có thể không chút do dự như vậy.

Cô chưa hề biết rằng thì ra đàn ông khi tuyệt tình còn tàn nhẫn hơn phụ nữ rất nhiều. Cũng khó trách có người nói, phụ nữ chia tay, một vạn lần cũng chẳng thể dứt khoát, nhưng đàn ông mà nói chia tay thì vĩnh viễn sẽ không quay đầu.

Lâm Uyển Bạch ngồi phịch xuống sofa, ôm chặt ngực.

Một cơn đau nhói như máu rỉ ra, rất ngắn ngủi, nhưng thật sự rất kịch liệt.

Nếu nói việc bà ngoại qua đời mang tới cho cô không ít sụp đổ thì Hoắc Trường Uyên càng đã kích cô thêm một cú nặng nề. Kể từ giây phút anh rời đi sang Mỹ, cô nằm bò trên giường nhìn theo bóng anh, trong lòng đã tràn đầy sự quyến luyến ngọt ngào, gần như ngày nào cũng mong anh quay về.

Nhất là mấy ngày nay, nhớ anh đã trở thành động lực duy nhất để cô bước tiếp.

Cuối cùng anh cũng quay về nhưng không còn cần cô nữa.

Chẳng trách được người ta, chính cô là người lúc trước lấy hết dũng khí, bất chấp mặt dày chủ động tìm anh muốn quay lại.

Lâm Uyển Bạch nhìn chiếc nhẫn bạc bị người ta bỏ lại trên bàn.

Cô cúi đầu, tháo cả nhẫn của mình xuống, đeo lâu nên trên tay đã có cả vết hằn.

Nhìn đôi nhẫn bạc ấy, cô cười vừa đắng chát vừa châm chọc. Loại nhẫn vừa tầm thường vừa rẻ mạt này quả thực không phù hợp với thân phận của anh. Giống như anh nói, cảm thấy nhạt nhẽo, không muốn tiếp tục đối chọi với ông Hoắc nữa, không muốn mất đi vị trí tổng giám đốc Hoắc, cũng không muốn tiếp tục chơi trò chơi tình cảm với cô...

Không trách anh, thật sự không trách, cô tôn trọng quyết định của anh.

Chỉ là, Lâm Uyển Bạch không kiểm soát được lòng mình nhớ lại lúc trước sau khi từ nhà họ Lâm trở về, buồn bã kể cho anh nghe chuyện giữa mình và ông Lâm. Lúc đó anh đã ôm vai cô, hôn lên trán cô: *Em có anh rồi.*

Chất giọng trầm tĩnh ấy vẫn còn vang vọng bên tai nhưng đã như cách mấy đời.

Lần này cô thật sự chỉ còn lại một mình thôi.

Lâm Uyển Bạch vui mặt vào giữa hai bàn tay, nước mắt từ từ rơi xuống từng giọt.

Nước mắt chảy như mưa.

...

Ngày thứ hai, trở về công ty làm việc.

Cuộc sống vẫn vậy, dù có xảy ra chuyện kinh thiên động địa, vẫn phải tiếp tục như thường.

Biết chuyện nhà cô có người mất, quản lý cũng không gây khó dễ, coi như cô xin nghỉ ốm ba ngày, còn an ủi cô mấy câu. Lâm Uyển Bạch cảm ơn rồi quay về văn phòng, tập trung trở lại công việc.

Lúc chập tối, cô nhận được điện thoại của Tang Hiểu Du, đối phương đang ở trong bệnh viện.

Tan làm, Lâm Uyển Bạch bèn bắt taxi qua đó.

Bệnh viện tư, nơi Tần Tư Niên làm việc. Cô mỉm cười, không quá bất ngờ, nhưng cũng nhủ mảy rất nhanh, vì đây cũng là nơi ông Hoắc đang nằm.

Vào trong khu nội trú, Lâm Uyển Bạch đi thang máy tới khoa ngoại, ngỡ là ở phòng bệnh thường, tới khi hỏi thăm các y tá mới biết là phòng bệnh cao cấp, cô hơi kinh ngạc.

Tang Hiểu Du mặc đồ bệnh viện nằm ngửa trên giường, không quá yếu ớt, sắc mặt vẫn rất khá, miệng ngậm ống hút, bên cạnh có một cốc trà sữa.

Nghe tiếng đẩy cửa phòng, cô ấy cuống quýt nhả ống hút ra, đồng thời kéo ngăn kéo, giấu cốc trà sữa vào trong, quay lưng lại, giả vờ như đang ngủ say, một loạt các động tác rất liên mạch, có vẻ như phạm tội đã thành quen.

Lâm Uyển Bạch quan sát toàn bộ màn biểu diễn, mỉm cười đi tới, chọc chọc từ bên cạnh: "Cá nhỏ?"

"Trời ơi, Tiểu Bạch, là cậu à!" Tang Hiểu Du vừa nghe tiếng cô, lập tức quay lại, vỗ ngực khoa trương: "Làm mình hết hồn, còn tưởng..."

"Tưởng ai?" Lâm Uyển Bạch nháy mắt.

"Có ai đâu!" Tang Hiểu Du hơi đỏ mặt.

"Bác sỹ Tần phải không?" Lâm Uyển Bạch đoán ra ngay tắp lự.

"Chính là gã cầm thú đó!" Tang Hiểu Du tức giận thở hồng hộc, chỉ có điều ngay cả cô ấy cũng không biết, biểu cảm trên khuôn mặt mình lúc này ngượng ngập dường nào: "Mình ở trong viện đã mấy ngày rồi, ngày nào cũng bắt mình uống cháo ngô. Làm ơn đi, mình sắp nôn ra rồi! Mình muốn ăn gà rán và khoai tây chiên, anh ta bảo là đồ ăn rác rưởi, không cho động vào! Cốc trà sữa này là mình hối lộ một thằng bé khoa Nhi, nó giúp mình mua về đây, tuyệt đối đừng để anh ấy biết!"

"Bác sỹ Tần chỉ muốn tốt cho cậu thôi, cậu giờ đang là bệnh nhân!" Lâm Uyển Bạch ngồi xuống bên cạnh, lo lắng hỏi: "Cá nhỏ, chuyện là thế nào, sao lại nhập viện?"

Tang Hiểu Du ngồi dậy, động tác hơi chậm rãi, cười tươi với cô: "Không sao đâu! Chỉ là mấy hôm trước mình mổ ruột thừa, kết quả lại đúng lúc biết chuyện của bà ngoại cậu, về quê nên bị nhiễm trùng, phát sốt! Nhưng bây giờ không còn vấn đề gì nghiêm trọng nữa, bác sỹ đã khâu lại rồi, đợi vết khâu lành hẳn là mình có thể ra viện, lại nhảy nhót như thường!"

"Đều tại mình, hại cậu lo lắng." Lâm Uyển Bạch rất áy náy.

"Nói gì vậy! Chúng ta là ai chứ, và lại, ngày xưa hồi còn học đại học, chẳng phải bà ngoại hay làm tương thịt bò cho chúng ta ăn sao, mình cũng phải về tiền bà chứ!" Tang Hiểu Du nói mãi giọng chột nhỏ lại. Thấy cô sắc mặt còn tệ hơn cả một người đang ốm, cô ấy thở dài: "Tiểu Bạch, cậu vẫn ổn chứ?"

"Mình vẫn ổn..." Lâm Uyển Bạch gượng cười.

"Chuyện của bà ngoại không ai ngờ tới, nhưng sinh lão bệnh tử cũng khó tránh, cậu đừng quá chìm đắm trong đau thương!"

"Mình hiểu mà."

Tang Hiểu Du yên tâm gật đầu, rồi lại hỏi: "Mình nghe cảm thú nói, Hoắc tổng quay về rồi hả?"

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch nắm chặt tay lại.

"Cũng may, cậu còn có Hoắc tổng!" Tang Hiểu Du nghe xong liền mỉm cười.

"..." Lâm Uyển Bạch cụp mắt xuống, trong lòng thật sự không còn cảm xúc gì.

Từ phòng bệnh đi ra, Lâm Uyển Bạch đi theo thang máy cũ ra về, không muốn ở đây lâu thêm, sợ sẽ gặp phải người không nên gặp.

Chỉ là ông trời chẳng tốt với người ta như thế. Vừa ra khỏi tòa nhà nội trú, một chiếc xe limo đi vào trong sân. Người tài xế cung kính mở cửa xe ra, một bóng người vừa cao ráo vừa thanh mảnh bước xuống.

Cô gái ấy đi một đôi giày đế bằng, khoác chiếc áo dạ lông cừu dáng dài màu trắng, để lộ đôi chân nhỏ mảnh dẻ.

Sau khi bước xuống, Lục Tịnh Tuyết không đi ngay mà quay người lại. Ngay sau đó, trong xe lại có một bóng người cao lớn khác xuống theo. Vẫn là bộ vest đen thủ công thường gặp, được cắt may vừa vặn, tôn lên bờ vai dài rộng và đôi chân vững chãi của anh.

Anh kẹp điều thuốc trong tay, ném xuống đất dùng giày dập tắt, đồng thời nhả ra một làn khói trắng.

Một đen một trắng, hình thành một khung cảnh rất nổi bật.

Hai chân Lâm Uyển Bạch như mọc rễ, không nhúc nhích được nửa phần.

Trước tòa nhà vừa hay có hai trụ đá hình tròn rất lớn, do góc độ nên vừa đủ để che đi khiến vị trí Hoắc Trường Uyên đang đứng không nhìn thấy cô.

Lâm Uyển Bạch chỉ thấy anh cúi xuống, lấy từ trong xe ra một bó hoa bách hợp, sau đó đưa cho Lục Tịnh Tuyết đứng bên cạnh, cô ta đón lấy bằng hai tay.

Vì anh đứng quay lưng lại nên cô không nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt anh, nhưng cô có thể nhìn rõ Lục Tịnh Tuyết, trên khuôn mặt cô ta luôn có hai má lúm đồng tiền mờ mờ.

Cô ta nhấp nháy đôi môi hồng, không biết đã nói gì với Hoắc Trường Uyên. Anh sai bước đi vào trong trước.

Lâm Uyển Bạch mơ hồ nhìn thấy Lục Tịnh Tuyết đã cầm bó hoa đi về mình, biểu cảm rõ ràng cũng có phần bất ngờ.

"Cô Lâm!"

"Cô Lục..."

Lâm Uyển Bạch muốn trốn đã không còn kịp nữa, đành phải lên tiếng chào.

Lục Tịnh Tuyết giữ nguyên tư thế ôm bó hoa, mỉm cười nhìn cô, ngữ khí giống như họ rất thân thiết vậy: "Luôn trùng hợp như vậy, dường như dù đi tới đâu, luôn có thể gặp được cô!"

Lâm Uyển Bạch khẽ cử động khóe môi như đã trả lời.

Ánh mắt cô chăm chú nhìn bó bách hợp trên tay đối phương, cụ thể có bao nhiêu bông cô không thể đếm rõ bây giờ. Có màu trắng, có màu hồng, dường như mỗi bông đều được tỉ mỉ chọn lựa đúng lúc nở đẹp nhất, mùi hương thì thoảng lại bay qua.

Ừm, rất phù hợp với khí chất của Lục Tịnh Tuyết.

"Hoa này Trường Uyên tặng tôi!" Lục Tịnh Tuyết lại tươi cười.

"..." Lâm Uyển Bạch giấu tay vào cổ áo nắm chặt lại.

Cô cảm thấy mạch máu như đang lặng lẽ sục sôi, quán chặt lấy cổ cô, khó mà hít thở.

Lời ai đó nói vẫn còn văng vẳng bên tai, chỉ mua hoa cho hai người phụ nữ, một là mẹ anh, hai là cô...

Lẽ nào đây cũng là lời quỷ quái lừa gạt cô...

"Cô Lục, cô không cần đặc biệt nói rõ với tôi, chẳng liên quan gì tới tôi cả!" Lâm Uyển Bạch âm thầm hít sâu, cố gắng để bản thân không quá thảm hại: "Chúng tôi đã chia tay rồi..."

Ánh mắt Lục Tĩnh Tuyết lặng lẽ sáng lên rất khó nhận ra, cô ta càng cười tươi hơn: "Tôi biết, Trương Uyên đã kể với tôi rồi!"

"Ồ." Lâm Uyển Bạch nắm tay gặt gao.

Cô cảm thấy mình buộc phải đi thôi, nếu còn ở thêm một giây nào nữa, cô có thể sẽ sụp đổ.

Vào lúc cô chuẩn bị bước chân đi, Lục Tĩnh Tuyết bất ngờ giơ tay lên như rất vô tình, chạm vào vị trí xương quai xanh.

Một động tác nhỏ rõ ràng vậy, Lâm Uyển Bạch đứng đối diện cô ta, cũng vô thức liếc nhìn. Sau cái nhìn ấy, toàn bộ hơi thở của cô như khựng lại.

Giọng cô run lên thiếu kiềm chế: "Sợi dây chuyền của cô..."

"Có phải rất đẹp không?" Lục Tĩnh Tuyết gạt rộng cổ áo ra một chút nữa, bên trong đó treo một chiếc chìa khóa nhỏ hình hoa hướng dương, bên trên khắc kim cương, sáng lấp lánh: "Đây cũng là quà Trương Uyên tặng tôi, tôi rất thích!"

Gần như là trong khoảnh khắc, Lâm Uyển Bạch giơ tay che lấy cổ mình.

Cô dùng sức nắm chặt lấy chiếc chìa khóa bên trong bộ quần áo, đã hoàn toàn đại bại: "Cô Lục, xin lỗi, tôi còn có việc..."

Nói xong, cô bỏ đi hoảng hốt như bỏ chạy.

...

Biệt thự nhà họ Hoắc.

Trên gác, phòng ngủ tràn ngập không khí Trung Hoa. Hoắc Chấn vừa ra viện ngồi trên ghế Thái sư, đã bình phục rất nhiều. Ở trong bệnh viện một thời gian dài, bây giờ cuối cùng đã trở về nhà, tâm trạng rất tốt, khuôn mặt nghiêm nghị mọi ngày ôn hòa hơn nhiều.

Trong phòng chốc chốc lại thoảng thoảng mùi hoa bách hợp.

Lục Tĩnh Tuyết đứng trước cửa sổ, đang gỡ hoa ra, cắm từng bông vào trong lọ.

Phạm Ngọc Trân rót sẵn trà, đi tới bên cửa sổ: "Tĩnh Tuyết, cháu đừng làm nữa, để người dưới làm cho! Mau qua uống trà đi!"

"Không sao ạ, còn hai bông nữa là xong thôi!" Lục Tĩnh Tuyết mỉm cười, quay đầu nói với Hoắc Chấn: "Đây là bó bách hợp nhập khẩu cháu đặc biệt chọn cho bác Hoắc, mùi hương không quá nồng, ngửi rất dễ chịu! Hơn nữa, lúc ở nước ngoài cháu từng học cắm qua, cháu cắm sẽ đẹp hơn một chút, như vậy bác Hoắc ngắm tâm trạng cũng tốt hơn!"

"Được được, nha đầu Tĩnh Tuyết luôn suy nghĩ chu đáo!" Hoắc Chấn hài lòng gật đầu.

Ông xoay chuyển tầm mắt, nhìn về phía cậu con trai vừa đón mình ra viện, tới giờ vẫn không nói một lời, nghiêm giọng hỏi: "Trương Uyên, con giải quyết khủng hoảng cho công ty cô con xong xuôi rồi chứ? Bây giờ không sao rồi?"

"Vâng." Hoắc Trương Uyên khẽ đáp, lập tức đứng dậy khỏi ghế: "Con đi đây."

Hôm nay Hoắc Chấn xuất viện, Phạm Ngọc Trân gọi điện cho anh, bảo anh tới. Bà đã cử tài xế qua Hoắc Thị, thế nên anh vừa ra khỏi tòa nhà đã ngồi thẳng lên xe. Không ngờ là Lục Tĩnh Tuyết cũng có mặt trên xe, nói là bác trai muốn cô ta đi cùng.

Mới nói vài câu đã định đi, Hoắc Chấn bực bội nhíu mày, Phạm Ngọc Trân vội nói: "Trương Uyên, không ở lại ăn cơm rồi hẵng đi? Dì vừa dặn nhà bếp nấu thêm mấy món!"

"Thôi ạ, con còn có việc." Hoắc Trương Uyên hờ hững đáp.

Anh không dừng bước chân, dứt thẳng tay vào túi quần rồi đi ra khỏi phòng.

Lục Tĩnh Tuyết vừa ngồi xuống ghế nghe thấy vậy cũng vội đứng lên: "Bác Hoắc, cháu cũng về trước, hôm khác lại qua thăm bác!"

Sau khi thấy Hoắc Chấn gật đầu, cô ta rào bước đuổi theo ra ngoài.

Lục Tịnh Tuyết ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy bóng hình cao lớn đó, chỉ là một bóng lưng cũng đủ khiến cô ta mê hoặc không thể thoát ra, ánh mắt chỉ toàn sự si mê. Cô ta chạy bước nhỏ đuổi theo sau: "Trường Uyên, đợi em với! Em vừa hay cũng định về, đi cùng được không?"

"Không tiện đường." Hoắc Trường Uyên từ chối.

Lục Tịnh Tuyết không ngại ngừng chút nào, vẫn giữ vững nụ cười, giọng dịu dàng: "Không sao, vậy em bảo tài xế chờ em một đoạn vậy! Em có thể..."

Hoắc Trường Uyên đột ngột dừng bước.

Đôi mắt u tối nheo lại. Rồi anh bất ngờ từng bước áp sát cô ta, bóng dáng cao lớn bao trùm lên cô ta.

Lục Tịnh Tuyết có lẽ cũng bất ngờ, chột im bất, đầu tiên là sững sờ, sau đó không kiềm chế được niềm hân hoan trong lòng. Nhất là khi anh càng lúc càng tiến gần, lưng cô ta đã sắp áp sát lên vách tường hành lang rồi.

Nhiều năm như vậy, hai người họ chưa từng có bất kỳ hành động thân mật nào, đứng gần như vậy càng chưa từng...

Nhịp tim của Lục Tịnh Tuyết đập rất nhanh, giọng khó giấu được sự xấu hổ: "Trường Uyên?"

Hoắc Trường Uyên từ đầu tới cuối không nhìn cô ta, mà nhìn chằm chằm chiếc chìa khóa nhỏ trên cổ, biểu cảm càng lúc càng lạnh nhạt.

"Cô đeo rất xấu."

Một câu nói lạnh lùng, sau đó anh quay người bỏ đi.

Lục Tịnh Tuyết trắng bệch mặt.

Cô ta cúi đầu nhìn mới ý thức được anh ám chỉ điều gì.

Bóng dáng trước mắt đã xuống nhà, cô ta vòng tay ra sau cổ, chậm rãi tháo nó xuống.

Nhìn chiếc chìa khóa trong tay, Lục Tịnh Tuyết bật cười, nó tựa hồ chẳng có chút giá trị gì cả. Cô ta không buồn nhìn, tiện tay ném cho một người làm phía trước: "Tặng cho cô."

"Hả!" Người làm sững người, nhìn viên kim cương lấp lánh bên trên, đón lấy một cách hồi hộp. Không ngờ lại may mắn như vậy, người ấy cúi thấp người, không ngừng cảm ơn: "Cảm ơn cô Lục, cảm ơn cô Lục! Cảm ơn cô!"

~Hết chương 199~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 200

Thời tiết càng ngày càng lạnh, dường như nhiệt độ ngày sau lại thấp hơn ngày trước.

Tuy rằng các thiết bị cung cấp nhiệt ở các tỉnh phía Bắc luôn rất đầy đủ nhưng những tệ hại mà nó mang đến cũng rất nhiều: Chất lượng không khí tệ hại, dường như rất hiếm ngày bầu trời xanh tươi hẳn.

Giờ nghỉ trưa, Lâm Uyển Bạch thường xuyên đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài, luôn cảm thấy tiết trời cũng âm u như cõi lòng cô vậy.

Mấy ngày gần đây cô chẳng thiết ăn uống gì, đồng nghiệp gọi cơm cho cô, rất nhiều bữa cô chỉ ăn đôi ba miếng rồi bỏ lại.

Chuông điện thoại vang lên, là thím Triệu gọi tới, hỏi cô trong điện thoại: "Tiểu Bạch à, di vật của bà ngoại cháu, thím đã thu dọn xong rồi, cháu tính để lại đây hay mang về đó?"

Lâm Uyển Bạch ngẫm nghĩ, còn một ngày nữa là cuối tuần: "Để cháu cầm về đi ạ."

Tối thứ Sáu, cô mua vé tàu hỏa, sau khi ngồi một chuyến tàu, cô lại trở về quê.

Lâm Uyển Bạch đứng một mình trong vườn một lúc lâu.

Lều bạt ngoài vườn đã được thu dọn ngay sau ngày hỏa táng, vườn trong vườn ngoài đã trở về sự im ắng vốn có. Cô nhìn cửa lớn của căn nhà, luôn có cảm giác một giây tiếp theo bà ngoại sẽ loạng choạng bước qua bậc cửa đi ra vườn.

Ngoài cửa vọng tới một chút động tĩnh, một bóng người hơi phấp phấp đi vào.

Thím Triệu nhìn thấy cô đứng ngây người tại chỗ, vội rảo bước tiến lên, phát hiện cả người cô đều lạnh toát: "Tiểu Bạch, bây giờ thời tiết lạnh như vậy, cháu đứng ngoài này làm gì chứ! Đứng để bị cảm lạnh, khăn trương, mau vào trong nhà đi!"

Lâm Uyển Bạch gật đầu, cùng thím Triệu đi vào nhà.

Người già thì có bao nhiêu đồ đạc đâu, di vật cũng ít, tất cả đã được đóng gói xong xuôi, thật ra đều là quần áo và đồ dùng thường ngày, chẳng qua là để lại chút niệm tưởng cho người còn sống mà thôi.

Cô lục từ trong balo ra một chiếc lược, là chiếc lược bà ngoại thường dùng để chải tóc bạc, còn nói đây là ba ngàn sợi phiền não, chải xuống là mọi đau buồn đều theo nó rụng đi.

Lâm Uyển Bạch vuốt ve nó, cẩn thận như đối xử với một báu vật.

Thím Triệu đứng bên quan sát, không nhịn được gạt nước mắt, rất thương cô.

Lâm Uyển Bạch cẩn thận cất chiếc lược đi: "Thím Triệu, mấy hôm nay cháu toàn mơ thấy bà ngoại, trong mơ bà luôn cười với cháu!"

"Cháu nhớ bà quá đấy mà!" Thím Triệu thở dài.

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, ánh mắt mơ màng: "Đến bây giờ cháu vẫn không muốn tin, bà rõ ràng đang hồi phục rất tốt, sao bỗng nhiên lại rời xa cháu chứ..."

Thím Triệu cũng gật đầu theo, có điều dường như bất chợt nghĩ ra điều gì đó, thím ngập ngừng rồi nói: "Tiểu Bạch à, sau khi bà cháu mất, vì quá hoảng loạn nên thím quên không nói với cháu..."

"Chuyện gì ạ?" Lâm Uyển Bạch không hiểu.

"Buổi trưa hôm bà cháu mất, có người đến nhà." Thím Triệu nhớ lại và kể.

"Có người đến ă? Ai vậy?" Lâm Uyển Bạch càng khó hiểu hơn.

Bên nhà bà ngoại đã không còn người thân thích nào nữa, bao nhiêu năm qua cũng chỉ có hai bà cháu sống với nhau.

"Thím cũng không rõ lắm, hình như cũng họ Lâm, ăn mặc đẹp lắm, giống tiểu thư một nhà giàu có. Chiếc túi mà cô gái đó đeo thì thím nhận ra, trước kia từng nghe cô con gái rượu nhà thím nhắc đến, nghe nói đồ nhái cũng phải hơn ngàn, hình như là "Ho-mac" hay "Ho-méc" gì đó! Nhưng mà tính khí thì chẳng ra sao, kiêu căng ngạo mạn, nhìn là biết được chiều quá hóa hư, nhìn người nhìn bằng mũi..."

Nghe đến đây, Lâm Uyển Bạch đã có suy đoán trong lòng.

Rất nhiều đặc điểm nhưng đều hướng về một người.

Lâm Dao Dao?

Lâm Uyển Bạch nhíu mày, trong lòng có một dự cảm chẳng lành, nắm chặt tay lại hỏi: "Cô ta đến làm gì ạ?"

"Có vẻ như đặc biệt tới đây tìm bà ngoại cháu, cụ thể nói gì thì thím không rõ, bởi vì lúc đó đi bị đuổi ra ngoài rồi!" Nói tới đây, thím Triệu ngừng lại, có vẻ như nể mặt cô, nên chần chờ mãi mới nói tiếp: "Tới khi thím quay về thì loáng thoáng nghe thấy họ nói về cháu. Đối phương mắng cháu là tiểu tam vô liêm sỉ, quyến rũ người ta, còn nói cháu giật chồng chưa cưới của người khác..."

"... Thím nói sao?" Lâm Uyển Bạch như bị ai giáng cho một cú vào đầu.

Thím Triệu thở dài, nói tiếp: "Tiểu Bạch, bà ngoại cháu mắc bệnh tim, sợ nhất là tâm trạng bị kích động dẫn đến xáo trộn. Đối phương vừa đi khỏi là bệnh của bà cháu tái phát, ngồi ở chiếc ghế gỗ đào trong nhà suốt nửa không đứng lên nổi. Thím vội vàng đi tìm thuốc cho bà uống bà mới dịu đi. Chỉ là thím không ngờ, sau đó thím đi ra cửa hàng tạp hóa một chuyến, trở về thì bà ngoại đã nằm dưới đất rồi..."

Trước mắt Lâm Uyển Bạch như tối sầm xuống, tai như không nghe thấy gì nữa.

Chẳng trách bà ngoại lại ra đi đột ngột như vậy!

Chập tối hôm đó cô cầm theo di vật của bà bước lên tàu hỏa. Tuy rằng mua vé đột xuất nhưng cũng may không phải là thời kỳ cao điểm, cộng thêm mua chuyến tàu chậm nhất nên cũng không quá đông khách, còn rất nhiều ghế trống.

Vừa lên tàu không bao lâu thì đi động trong túi xách đồ chuông.

"Alô, anh Yến Phong..."

Sau khi từ dưới quê lên, Yến Phong vẫn không yên tâm về cô, muốn gọi điện hỏi thăm, xem tâm trạng cô mấy ngày nay ra sao, cũng muốn gọi cô cùng ra ngoài chơi: "Tiểu Uyển, em ăn cơm chưa? Tối nay đi ăn không?"

"Thôi, em ăn rồi..." Lâm Uyển Bạch không nói dối, trước khi lên xe cô đã gặm một chiếc bánh mì.

Đúng lúc này tàu hỏa dừng ở một ga nhỏ, tiếng loa thông báo vang lên.

"Tiểu Uyển, em không ở nhà?" Yến Phong nghe xong lập tức hỏi.

"Vâng, em về quê lấy di vật của bà ngoại, bây giờ đang trên tàu quay lại thành phố..." Lâm Uyển Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ, tàu hỏa đã vào trong sân ga.

Yến Phong hơi ngừng lại một chút rồi hỏi: "Tiểu Uyển, em đi một mình sao?"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch khẽ đáp, có thể nghe ra sự bất ngờ trong giọng nói của anh ấy.

Không muốn giải thích quá nhiều, cô gơ tay day day huyệt thái dương đau đớn: "Anh Yến Phong, em hơi mệt một chút, muốn nằm xuống ngủ, không nói nữa nhé..."

Ngắt điện thoại rồi, tuy cô đã nằm xuống nhưng nào có ngủ được.

Cô mở mắt chong chong cả đêm, mỗi lần lật người, hai bàn tay đều nắm chặt lại thành nắm đấm.

Đến gần trưa ngày hôm sau, xe lửa mới chậm rãi tiến vào ga, giây phút bước xuống, Lâm Uyển Bạch lập tức rút di động ra, gọi vào một số điện thoại rồi bấm mỗi chút vắn: "Lâm Dao Dao, cô đang ở đâu!"

"Lâm Uyển Bạch, chị uống nhầm thuốc à, chị dám nói chuyện với tôi bằng cái giọng đó à?" Lâm Dao Dao rất không vui, dường như luôn bắt nạt cô thành quen, giọng cô ta khi nói tiếp vẫn đầy ngạo mạn: "Chị là cái thá gì mà chất vấn tôi! Tôi cần phải báo cáo với chị chắc!"

"Tôi hỏi cô, cô đang ở đâu!" Lâm Uyển Bạch nghiêng răng, gần như gào lên.

Có vẻ sững người vì ngữ khí của cô, Lâm Dao Dao ngừng lại mấy giây, chẳng mấy chốc đã lạnh lùng hừ một tiếng rồi bực dọc nói: "Tôi ăn cơm trong nhà hàng Phi Thường đường Hữu Nghị, sao hả?"

Ngắt máy, Lâm Uyển Bạch bèn ráo bước đi ra ngoài theo dòng người.

Cô biết nhà hàng mà Lâm Dao Dao nói, ở ngay gần tòa nhà Hoắc Thị, lúc trước khi đi ăn trưa, Hoắc Trường Uyên lái xe qua đón cô họ từng ăn ở đó mấy lần.

...

Nhà hàng này làm món Hồng Kông, mỗi một món ăn đều rất tinh tế.

Lúc này Lâm Dao Dao đã không còn màng tới thức ăn ngon nữa. Cô ta vừa nhận một món đồ chơi công nghệ mà Lục Tịnh Tuyết ngồi đối diện đưa qua, sau đó lại có một chiếc hộp rất đẹp khác, bên trên in biểu tượng tiếng Anh của một thương hiệu lớn nào đó.

Đồ chơi công nghệ là một mẫu di động mới nhất, nguyên nhân không cần hỏi cũng biết.

Chẳng phải mấy hôm trước di động của cô ta vừa bị Hoắc Trường Uyên đập vỡ sao. Rõ ràng Lục Tịnh Tuyết đã mua một chiếc mới bù đắp cho Lâm Dao Dao. Cô ta tiện tay nghịch một chút, sau đó lắp thẻ sim vào, cười tươi rồi nói: "Chị Sunny, cảm ơn chị!"

Cô biết, Lục Tịnh Tuyết là vợ chưa cưới của anh Trường Uyên. Nhưng đối phương cũng đã ngầm bộc lộ, sau này kết hôn với Hoắc Trường Uyên rồi sẽ không quá quan tâm vấn đề những người phụ nữ xung quanh. Chỉ cần là loại hiểu chuyện đều có thể nhắm một mắt, mở một mắt.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lâm Dao Dao đã có những tính toán riêng, nên nụ cười càng thêm chân tình.

Lúc này sau khi mở chiếc hộp ra, nhìn thấy chiếc túi xách hàng hiệu yên lặng nằm bên trong, cô ta bỗng chốc tròn tròn mắt, không kiềm chế được sự mừng rỡ và phấn khích: "Chị Sunny, thật sự cho em cái này sao?"

"Ừm." Lục Tịnh Tuyết mỉm cười, nhìn thấy hết những niềm vui không che giấu được của cô ta, vuốt vuốt mái tóc dài, ngữ khí thân thiết như một chị gái nhà hàng xóm: "Mẫu túi xách này nghe nói đã dừng sản xuất rồi, chị nhờ được một người bạn nước ngoài mua về với giá cao, hôm qua mới chuyển phát nhanh cho chị. Chị nghĩ chắc là em sẽ thích, thế nên mới mang tới tặng em!"

"Em thích, rất thích!" Lâm Dao Dao gật đầu lia lịa, mắt không dời đi được nữa, chạm tay lên trên, giọng run lên vì kích động: "Chị Sunny, chị thật tốt với em!"

Mẫu túi này cô ta ưng ý đã lâu, chỉ có điều giá quá đắt, lại khó mà mua được!

Cô ta thích quá không thể rời tay, lại tiếp tục vuốt ve thêm mấy lần vẫn kích động khó tả.

Đáy mắt Lục Tịnh Tuyết ánh lên sự khinh thường, sau đó lại dịu giọng cười nói: "Dao Dao, chúng ta mau ăn thôi! Không lát nữa sẽ nguội hết đấy!"

"Vâng!" Lâm Dao Dao vội vàng gạt đầu, nhiệt tình cầm đũa gấp thức ăn cho Lục Tịnh Tuyết: "Chị Sunny, chị nếm thử món gà say rượu này đi, trông có vẻ rất ngon đấy!"

Bên ngoài nhà hàng, một chiếc xe Jeep biển quân đội dừng bên đường.

Yến Phong ngồi trên ghế lái mắt nhìn GPS, nghiêng đầu hỏi người bên cạnh: "Tiểu Uyên, là chỗ này à?"

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch gật đầu.

Khi cô ra khỏi nhà ga, Yến Phong đã đợi sẵn ở đó. Sau khi nhìn thấy cô, anh ấy sai bước tiến tới đón, đỡ lấy túi đi vật của bà ngoại trong tay cô, thế nên cô cũng ngồi lên xe luôn.

Cô không về nhà mà đi thẳng tới nhà hàng Lâm Dao Dao nói.

Lúc này, Lâm Uyên Bạch quay đầu nhìn nhà hàng, nhíu mày. Qua cửa kính trong suốt, cô lập tức nhìn thấy khuôn mặt hớn hở của Lâm Dao Dao.

Chỉ là không ngờ, Lục Tịnh Tuyết cũng ở đây...

Cô rút đi động trong túi ra, một lần nữa gọi cho Lâm Dao Dao.

Có điều, lần này Lâm Dao Dao có tình không bắt máy, mà ngắt luôn. Lâm Uyên Bạch tháo dây an toàn ra, nói với Yến Phong: "Anh Yến Phong, anh ngồi trên xe đợi em một lát..."

Vào trong nhà hàng, Lâm Uyên Bạch lao thẳng tới bàn của Lâm Dao Dao.

Vì giờ này là giờ ăn nên có không ít khách khứa, hơn nữa có mặt Lục Tịnh Tuyết cũng không tiện nói chuyện. Thế nên sau khi cô tới gần, nắm chặt hai tay thành nắm đấm, cố gắng kiềm chế cảm xúc: "Lâm Dao Dao, cô ra ngoài một lát, tôi có chuyện muốn hỏi cô!"

Lâm Dao Dao ngây người vì giọng nói của cô, quay đầu qua nhìn, khó chịu quát: "Làm gì đấy?"

"Cô ra ngoài một lát!"

Lâm Dao Dao hừ một tiếng, vẫn gấp thức ăn vào miệng, đáng vẻ khinh thường.

Lục Tịnh Tuyết ngồi đối diện cười thành tiếng: "Dao Dao, đi đi!"

Lâm Dao Dao nghe vậy, miễn cưỡng đặt đũa xuống, lườm cô một cái rồi lấy lòng Lục Tịnh Tuyết: "Dạ vâng chị Sunny! Vậy chị đợi em một lát, em sẽ quay lại ngay!"

Thấy đối phương đã đứng dậy, Lâm Uyên Bạch cũng quay người đi ra ngoài.

Mỗi bước đi, tay cô lại nắm chặt hơn một phần, dường như đã lâu lắm rồi cô không phần nộ đến mức này, cảm giác cả lồng ngực đều như sục sôi. Mỗi bong bóng đều như bắn ra tia lửa, những tia lửa ấy dần dần tụ lại thành ngọn lửa, liếm vào lục phủ ngũ tạng.

Răng cô âm thầm cắn đầu lưỡi, hận không thể tả.

Ở phía sau cô, Lâm Dao Dao khoanh hai tay trước ngực, rất sốt ruột: "Lâm Uyên Bạch, rốt cuộc chị tìm tôi có chuyện gì!"

Lâm Uyên Bạch đột ngột quay người giờ cao tay lên.

"Bốp!"

Một âm thanh giòn giã vang lên.

Mặt Lâm Dao Dao đã quay ngoắt sang một bên, má trái lập tức xuất hiện dấu tay năm ngón đỏ rực.

Dường như không dám tin vào chuyện vừa xảy ra, Lâm Dao Dao rất lâu mới nhớ ra việc ôm mặt, trừng mắt nhìn cô như nhìn thấy ma: "Lâm Uyên Bạch, chị dám đánh tôi?"

Từ nhỏ tới lớn, sau khi cô ta trở thành thiên kim tiểu thư duy nhất được cưng chiều của nhà họ Lâm, có lần nào Lâm Uyên Bạch về nhà họ Lâm xin tiền mà không bị Lý Huệ cho vài bạt tai. Cô ta thêm nắm đấm muối, cô lại bị Lâm Dũng Nghị đánh thêm trận đòn, muốn thăm hại bao nhiêu có bấy nhiêu. Những lúc như thế, cô ta chỉ đứng một bên xem kịch hay. Thế nên khi bị cô đánh, cô ta thẳng thốt không ngờ.

"Lâm Dao Dao!" Lâm Uyên Bạch nghiêng răng, chất vấn: "Có phải cô đã chạy về quê tìm bà ngoại tôi không!"

Lâm Dao Dao đang chuẩn bị đánh trả chợt khựng lại, ánh mắt né tránh: "Cái gì mà về quê? Cái gì bà ngoại? Tôi không hiểu chị đang nói gì cả!"

"Cô còn vờ vịt! Rõ ràng là cô đã chạy về quê tìm bà ngoại làm ầm ĩ một trận, nói rất nhiều lời khó nghe!" Lâm Uyên Bạch giờ tay chỉ vào đối phương, ngón tay run lên vì kích động.

Từ nhỏ cô đã là một đứa trẻ thật thà, cơ hội để nảy sinh xung đột với ai là cực kỳ hiếm hoi.

E rằng nếu nhớ lại, lần duy nhất cô giận dữ như thế này phải là năm tám tuổi, sau khi tận mắt chứng kiến mẹ nhảy lầu, cô đã điên cuồng lao về phía một Lý Huệ đang đứng cười giữa đám đông...

"Tôi đã về đó, thì sao hả!" Lâm Dao Dao bị cô vạch trần, lập tức bày ra bộ mặt điếc không sợ súng, chầm chọc: "Ai bảo chị cứ quần lấy anh Trường Uyên không buông? Bà già chết tiệt đó không dạy dỗ được chị, lẽ nào không cho phép tôi nói đôi câu?"

Lâm Uyên Bạch cảm nhận được rõ ràng, toàn bộ máu huyết trong cơ thể đều đang bốc lên cao, sôi trào, cả người cô như sắp bị nó nuốt chửng, trước mắt cũng đỏ rực lên.

Cô sai bước tiến lên, túm lấy vai Lâm Dao Dao, mười đầu ngón tay như muốn găm sâu vào vai đối phương: "Lâm Dao Dao, sao cô có thể ác như vậy! Bà ngoại tôi đã từng ấy tuổi rồi, vẫn còn bệnh tật, khó khăn lắm mới ra được viện, hồi phục sức khỏe khá hơn một chút... Nhưng cô, Lâm Dao Dao, chính cô! Nếu không phải vì cô chạy về nói những lời kích động bà, bà ngoại đã không tái phát bệnh, không đột ngột qua đời! Cô có ngủ ngon giấc không, lẽ nào cô không ác mộng ư? Không cần rút lương tâm ư?"

"Lâm Dao Dao, đều tại cô! Tại cô..."

Lâm Uyên Bạch càng nói càng kích động, ra sức lay cô ta.

Sự phẫn nộ trong lòng cô không ngừng cuộn trào, khiến cô từ trong ra ngoài đều như bị cuộn trong một cơn sóng nóng rực. Cô dùng sức như chỉ hận không thể bóp nát xương cốt Lâm Dao Dao ra vậy.

Nếu lúc này ai đó đưa cô một con dao, cô e mình sẽ mất kiểm soát mà đâm cô ta.

Lâm Dao Dao dần dần cũng tràn đầy lo sợ, mặt mũi tái mét đi, cộng thêm cảm giác chột dạ nên đã sớm không còn khí thế như ban nãy, nhất là lúc này khi bị lắc đến đầu choáng mắt hoa, cô ta thậm chí còn nhìn thấy cả gân xanh nổi trên cổ Lâm Uyên Bạch.

Phải mất rất nhiều sức mới thoát ra được, nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân, quay đầu nhìn thấy Lục Tịnh Tuyết, cô ta lập tức chạy qua, trốn phía sau có phần sợ hãi: "Chị Sunny! Mau cứu em, cô ta điên thật rồi..."

"Cô Lâm, có chuyện gì từ từ nói!" Lục Tịnh Tuyết khuyên nhủ.

Lâm Uyên Bạch không nghe thấy, lúc này chỉ nhìn thấy một Lâm Dao Dao, đôi mắt đỏ rực.

Cô đang định lao tới túm lấy Lâm Dao Dao thì bị ai đó ôm chặt lấy eo.

Sống lưng va phải một lồng ngực rắn chắc, không quá đau nhưng nhiệt độ quen thuộc ấy khiến trái tim cô run lên, bên tai là chất giọng trầm: "Sao vậy!"

Trên khuôn mặt Hoắc Trường Uyên ánh lên vẻ sùng sốt.

Tuy là cuối tuần, anh vẫn báo Giang Phóng sắp xếp kín lịch. Vừa gặp xong khách hàng ra khỏi công ty, anh gọi điện cho Tần Tư Niên hẹn cùng ăn cơm. Anh cúi đầu nhìn xuống đồng hồ thì Giang Phóng bỗng kêu lên một tiếng rồi nói: "Hình như là cô Lâm..."

Cụ thể trước mắt đang xảy ra chuyện gì vẫn chưa rõ. Hoắc Trường Uyên chưa từng nhìn thấy cô trong trạng thái mất kiểm soát như vậy, đôi mắt đỏ rực tia máu như sắp rỉ máu ra ngoài.

Anh không chần chừ một giây. Anh Trần tài xế còn chưa cho xe dừng lại anh đã đẩy cửa, sai bước đi xuống, cơ thể tự có động thái của mình không cho trí não kiểm soát, muốn ôm cô vào lòng bảo vệ.

Lâm Uyên Bạch quay đầu, liền đối diện với đôi mắt thâm sâu ấy.

Có điều động tác ấy lúc này ở trong mắt cô lại không khác nào một động tác bảo vệ vợ chưa cưới của mình. Vì ở phía đối diện, Lục Tịnh Tuyết đã tiến lên một bước, dịu dàng gọi: "Trường Uyên!"

"... Buông tôi ra!" Lâm Uyên Bạch run rẩy cất lời.

Hoắc Trường Uyên không nhìn Lâm Uyên Bạch, chỉ nhíu mày nhìn cô chăm chú, không hề buông tay: "Đã xảy ra chuyện gì, em rốt cuộc bị làm sao vậy?"

"Buông tôi ra, Hoắc Trường Uyên, anh buông tôi ra..." Lâm Uyên Bạch bỗng nhiên mất hết sức lực, nghẹn giọng lặp lại.

Đồng thời đi qua còn có Yến Phong.

Anh ấy vốn đang kiên nhẫn đợi trong xe, vừa hay có cuộc điện thoại gọi tới. Nói chuyện điện thoại xong, anh phát hiện có rất nhiều người vây trước cửa nhà hàng, giống như có chuyện gì xảy ra vậy. Khi nhìn rõ cô đang này sinh tranh chấp với người khác, lập tức rút chìa khóa ra.

"Tiểu Uyên!"

Lâm Uyên Bạch vừa nhìn thấy anh ấy, lập tức như tìm thấy đồng minh, lập tức giơ tay ra: "Anh Yến Phong, đưa em rời khỏi đây..."

Yến Phong nghe xong, nhú mồm nhìn sang Hoắc Trường Uyên đang ôm cô tiến lên cầm lấy cánh tay cô: "Được! Chúng ta đi!"

Khi người trong lòng chủ động nghiêng về phía Yến Phong, cả người Hoắc Trường Uyên cứng đờ. Trong khoảnh khắc đó, cô đã thoát khỏi vòng tay anh, lao về phía Yến Phong. Anh nheo mắt lại, bàn tay buông thõng nắm chặt lại, gương mặt nhìn cô được Yến Phong ôm vào lòng, chiếc xe Jeep nhanh chóng biến mất trong tầm mắt.

Khu vực cửa nhà hàng yên tĩnh trở lại.

Lâm Dao Dao đã bỏ trốn trong lúc hỗn loạn, Lục Tịnh Tuyết nhìn thấy Hoắc Trường Uyên, muốn ăn com cùng anh nhưng bị từ chối.

...

Trong phòng VIP, khi Hoắc Trường Uyên hút được nửa điều thuốc thì cánh cửa được đẩy ra. Tần Tư Niên mặc đồ thoải mái đi vào, theo sau là nhân viên order đồ ăn. Sau một lượt lật giờ thực đơn, người phục vụ rời đi.

Anh ấy tự động rót cho mình một cốc nước, nhìn một Hoắc Trường Uyên này giờ không buồn ngó mình một lần, nhướn mày: "Sao hả, tâm trạng không vui?"

Hoắc Trường Uyên không trả lời, tự động rút thuốc.

"Là vì cô Lâm phải không?" Tần Tư Niên cũng rút ra một điều thuốc, nói với giọng thấu hiểu: "Cũng khó trách, chuyện thường tình thôi. Thật ra mình cũng thấy không dễ chịu chút nào, dù sao mình cũng là người mô cho bà lão. Mình cứ nghĩ bết cũng phải sống thêm được ba đến năm năm nữa. Nói thế nào thì nói, cậu phải cố gắng động viên cô ấy!"

Thấy anh nhú mồm, Tần Tư Niên bắt ngờ hỏi: "Trường Uyên, chẳng lẽ cậu vẫn chưa biết gì?"

"Biết chuyện gì!"

"Bà ngoại của cô Lâm mất rồi!" Tần Tư Niên ngồi thẳng dậy, vội nói.

"Cái gì!" Hoắc Trường Uyên thẳng thốt.

Tần Tư Niên cũng rất bất ngờ: "Cô ấy chưa nói với cậu ư? Bà ngoại cô ấy mất rồi, lúc đó cậu vẫn ở nước ngoài, chắc vì sợ thêm phiền nên không nói với cậu. Lúc đó mình còn dẫn Cá vàng cùng về quê chia buồn..."

Anh ấy chưa kịp nói hết câu, Hoắc Trường Uyên ngồi đối diện đã đứng dậy bỏ đi.

Người phục vụ lần lượt bê đồ ăn lên, từng bát từng đĩa bày đầy chiếc bàn xoay mặt kính.

Tần Tư Niên nhìn cả bàn đầy thức ăn rầu rĩ: Gọi anh ấy đến ăn cơ mà, sao cuối cùng chỉ còn lại mình anh ấy vậy?

Phả ra một làn khói, đôi mắt hoa đào nhuộm vài phần trêu chọc, anh ấy rút di động ra: "Àlo, Cá vàng, hôm nay đồ ăn trong bệnh viện thế nào..."

...

Chiếc Jeep đi xuyên qua con phố chật chội, trước mắt chính là khu nhà cũ.

Trên xe vẫn im ắng từ đầu tới cuối. Yến Phong ngồi ghé lái chốc chốc lại hướng ánh mắt sang bên với vẻ quan tâm. Từ sau khi họ lên xe, Lâm Uyên Bạch chỉ co người ngồi trên ghế, cuộn chặt tay đặt trên đầu gối, mắt đỏ rực, không rơi một giọt nước mắt nào.

Nhìn thấy cô như vậy, anh ấy có bao nhiêu lời cũng không thể hỏi nên câu.

Trước cửa nhà hàng xảy ra chuyện gì anh ấy không rõ, chỉ có điều nhìn dáng vẻ của Hoắc Trường Uyên và cô bạn này, lẽ nào họ đang cãi nhau?

Yến Phong không khỏi nhú mồm.

Xe đỗ lại, Lâm Uyên Bạch cúi đầu tháo dây an toàn. Vì cảm xúc bùng nổ dữ dội nên giờ tay cô không còn sức, cảm thấy trán mướt mồ hôi, nhiệt độ trên người cũng đã tản đi bớt.

Cô biết Yến Phong lo lắng cho mình. Đẩy cửa ra, đặt chân xuống đất, cô định quay người lại nói gì thì trước mắt chợt tối sầm.

Trước khi mất hoàn toàn ý thức, cô chỉ nghe thấy tiếng gọi thảng thốt của Yến Phong: "Tiểu Uyển? Tiểu Uyển, em không sao chứ... Tiểu Uyển!"

...

Lâm Uyển Bạch từ từ mở mắt ra.

Tầm nhìn hơi mơ hồ trong khoảnh khắc, sau đó mới dần dần rõ nét trở lại. Trước mắt là một màu trắng thuần, cô nghiêng đầu, khi nhìn thấy mu bàn tay cầm ống tiêm thì đã hiểu mình đang nằm ở đâu.

Cô cười khỏ, gần đây mình đúng là yếu muốn chết.

Cô quay sang, quả nhiên nhìn thấy Yến Phong ngồi bên cạnh: "Anh Yến Phong, khiến anh lo lắng rồi phải không?"

"Bây giờ em cảm thấy đỡ hơn chưa?" Yến Phong lập tức tiến lên.

"Đỡ nhiều rồi ạ..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Cô hơi ngược mắt lên, phát hiện từ lúc mình tỉnh dậy đến giờ, Yến Phong chưa hề dẫn đôi mày ra, hơn nữa biểu cảm có vẻ ngáp ngừng: "Tiểu Uyển, em..."

"Em làm sao ạ?" Cô hơi khó hiểu.

Yến Phong nhìn cô rất lâu, càng nhíu mày sâu hơn, rồi nghiêm giọng: "Em có thai rồi."

~Hết chương 200~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201

Chuyện này anh ấy cũng rất bất ngờ.

Lần trước ở bệnh viện huyện, cô bị ngã, có lẽ đã được nhận định là do quá nhút nhát bà ngoại, thế nên chỉ truyền một chai nước đường. Hôm nay cô ngã trong vòng tay anh ấy, được đưa thẳng vào phòng cấp cứu. Bác sỹ ngoài việc nói do cảm xúc thất thường thì còn do cô đang mang thai.

Mang thai?

Lâm Uyển Bạch rất lâu không thể hoàn hồn.

Cô giờ tay lên, chạm lên cái bụng nhỏ bằng phẳng của mình, sờ qua sờ lại, toàn là thịt.

Nhưng Yến Phong sẽ không bao giờ mang chuyện này ra đùa. Vậy thì bây giờ trong bụng cô đã có một sinh mạng mới rồi sao?

"Bác sỹ nói được hơn bốn tuần rồi, hiện tại thai nhi vẫn đang phát triển ổn định. Chỉ có điều sức khỏe của em quá yếu, thiếu hụt dinh dưỡng trầm trọng. Có phải em không ăn uống gì mấy không? Hơn nữa bác sỹ còn nói em xuất hiện tình trạng thiếu máu, thế nên mới ngã xỉu." Yến Phong lặp lại lời của bác sỹ trước đó, đồng thời đưa cô giấy xét nghiệm.

Lâm Uyển Bạch gần như đón bằng hai tay, chạm lên tờ giấy mỏng manh đó mà cảm thấy nó nặng tựa ngàn cân.

Cô thậm chí còn không nghĩ ra được rốt cuộc nó xuất hiện sau lần tình cảm nào của họ...

Chủ yếu là vì cô không có quá nhiều phản ứng mãnh liệt, chỉ là không thiết ăn uống gì, ngoài ra các hiện tượng như buồn nôn hay thèm ngủ của bà bầu cô đều không có. Hơn nữa, việc bà ngoại đột ngột qua đời khiến cô không có thời gian suy nghĩ quá nhiều. Từ lúc ở bên cạnh Hoắc Trường Uyên, anh luôn đòi hỏi mặt ấy gắt gao, lần nào cũng tự tính ngày người bà con của cô đến cực chuẩn, ngược lại bản thân cô thì hầu như không quá để tâm. Đến bây giờ hoảng hồn nhớ lại, tháng này đúng là chậm một thời gian rồi...

Yến Phong nghiêm giọng nói: "Tiểu Uyển, đứa bé này là của Hoắc tổng, có nên gọi điện cho cậu ta, bảo cậu ta qua đây không?"

Ngón tay Lâm Uyển Bạch co quắp lại, tờ giấy xét nghiệm bị cô vầy vò đến không còn ra hình dạng gì, vang lên những tiếng sột soạt.

"Bọn em chia tay rồi..." Giọng cô như tới từ một nơi xa xôi.

"Chia tay?" Rõ ràng Yến Phong đã sững người.

Tuy rằng biết hai người họ có thể đã phát sinh mâu thuẫn nhưng không ngờ đã đến bước này, bỗng chốc nhủ mảy mò: "Em đề nghị?"

Vừa hỏi ra, Yến Phong cũng đồng thời phủ nhận ngay.

Bởi vì trước đó khi bà ngoại mất anh ấy luôn ở bên, tận mắt chứng kiến cô rõ ràng rất buồn nhưng vẫn nhin không nói với Hoắc Trường Uyên một câu, chính là sợ cậu ta lo lắng, sao có thể nói lời chia tay chứ!

Quả nhiên, thấy cô im lặng lác đác, Yến Phong hỏi tiếp: "Lẽ nào là do cậu ta?"

Lâm Uyển Bạch vẫn lặng im, nhưng lần này là sự mặc nhận.

"Anh đi tìm cậu ta!" Yến Phong đứng bật dậy.

Lâm Uyển Bạch giữ chặt anh ấy lại, mắt long lanh như sắp khóc: "Đừng! Anh Yến Phong, đừng đi tìm anh ấy. Bọn em đã chia tay rồi, coi như giữ lại cho em chút tự trọng đi..."

"Tiểu Uyên!" Yến Phong buông một tiếng thở dài nặng nề, im lặng mấy giây rồi rút một tờ giấy ăn đưa cho cô: "Giờ em không được khóc đâu."

Nghe xong Lâm Uyển Bạch sững người, hốc mắt lại càng đỏ ửng.

Lại có thêm vài giọt nước mắt rơi xuống, nhưng cũng chỉ vài giọt ấy mà thôi. Sau đó cô ra sức sụt mũi, mặt cũng nhin đến trắng bệch. Không được rơi giọt nước mắt nào nữa, tất cả đều bị ép ngược trở lại. Cô cất giọng khê khàng, nhưng kiên định: "Ừm, em biết rồi..."

Yến Phong nhìn lên chai nước truyền trên đầu cô, dịu giọng nói: "Tiểu Uyên, sắp truyền xong chai này rồi. Anh đi gọi y tá tới rút tiêm, sau đó chúng ta về nhà!"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại mình cô, cô lại chạm tay lên bụng.

Sau rời khỏi bệnh viện, Yến Phong đưa cô đi ăn chút gì. Phương Bắc bước vào mùa đông, ngày cũng càng lúc càng ngắn hơn. Khi quay trở về khu nhà cũ, đèn đường đã sáng hết lên rồi, trước tòa nhà đã đỗ sẵn một hàng xe ô tô.

Lâm Uyển Bạch tháo dây an toàn. Khi đẩy cửa ra, chợt nhớ tới chuyện gì, động tác của cô trở nên chậm rãi hơn.

Tuy rằng bây giờ trong bụng cô, nó mới chỉ bé bằng hạt đậu, nhưng cô vẫn rất cẩn thận, sợ làm nó bị thương.

Khi bước vào trong tòa nhà, Lâm Uyển Bạch mới chợt nhớ ra túi di vật của bà ngoại vẫn còn trong cốp xe. Yến Phong cầm chìa khóa đi ra, bảo cô cứ lên nhà trước.

Ở đây đã lâu như vậy nhưng chưa lần nào cô leo chậm như lần này.

Gần như lên tầng nào cô cũng phải nghỉ lại rồi mới lại cất bước.

Cuối cùng khi lên tới tầng trên cùng, cô dường như ngửi thấy một mùi thuốc lá quen thuộc.

Đầu óc căng thẳng, cô vô thức ngẩng đầu nhìn cô, quả nhiên trong tầm mắt xuất hiện một hình bóng cao lớn thẳng tắp. Ngọn đèn cảm ứng sáng lên, anh mặc bộ vest đen, điều thuốc trong tay dường như đã để đó một lúc lâu không hút, đã cháy thành cả một đoạn tàn dài.

Đôi mắt ấy cũng đang nhìn về phía cô từ xa.

Hoắc Trường Uyên...

Lâm Uyển Bạch bứt hai tay vào nhau.

Bây giờ chỉ cần lăm nhăm tên anh trong lòng một lần, cô lại buồn một lần.

Cô cúi xuống, nhìn thấy xung quanh đôi giày da bóng lộn của anh có rất nhiều đầu lọc, chẳng biết anh đã tới từ khi nào, rồi đã đứng đây bao lâu.

Hoắc Trường Uyên nhìn thấy cô, lập tức dập tắt điều thuốc, sải bước tiến lên: "Bà ngoại đã mất?"

"..." Lâm Uyển Bạch sững người.

"Anh đang hỏi em đấy!" Hoắc Trường Uyên giữ lấy cánh tay cô, trầm giọng quát: "Chuyện lớn như vậy, sao em không nói cho anh biết?"

"..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

"Không phiền Hoắc tổng bận tâm!"

Bất ngờ, một chất giọng ôn hòa mang theo chút nghiêm nghị vang lên.

Yến Phong xách túi đi vật của bà ngoại đi lên, đứng bên cạnh Lâm Uyển Bạch một cách tự nhiên, cùng nhìn về phía Hoắc Trường Uyên, tiếp tục nói: "Chuyện hậu sự của bà tôi đã lo liệu xong rồi. Bà đã sớm an nghỉ, thế nên không phiền Hoắc tổng bận tâm nữa! Nếu Hoắc tổng muốn tới thăm viếng thì mộ bà được lập dưới quê, chúng tôi cũng không có bất kỳ ý kiến gì!"

Hoắc Trường Uyên như bị thứ gì chích, buông thông tay xuống.

Anh suất nửa thì quên mất, còn có Yến Phong...

Bỗng nhiên cảm thấy mình rất nực cười, Hoắc Trường Uyên đứng chờ ra đó, con người co lại.

Lâm Uyển Bạch giấu cánh tay bị anh giữ ban nãy ra sau lưng, trên đó vẫn còn chút hơi ấm của anh.

Cô cố gắng đứng thẳng lưng, nhìn thẳng vào mắt anh: "Hoắc Trường Uyên, anh còn việc gì không? Nếu không còn việc gì, tôi cần mở cửa vào nhà..."

Hoắc Trường Uyên chờ dẫn dịch người sang bên cạnh nửa bước.

Lâm Uyển Bạch rút chìa khóa ra mở cửa, Yến Phong cũng đi vào theo, chỉ còn lại một mình anh cô độc đứng bên ngoài.

Khi cánh cửa lớn đóng lại, tiếng bước chân đi xuống dưới cũng vang lên.

...

Yến Phong từ trong bếp rót một cốc nước ấm mang ra.

Anh dùng tay thử độ nóng, bây giờ cô không được uống nước quá lạnh. Anh đi vào phòng khách, thấy cô từ lúc vào cửa tới giờ đã ra sofa ngồi, ánh mắt hơi mờ mờ. Anh đặt cốc nước trước mặt, cô mới phản ứng lại.

Lâm Uyển Bạch đón lấy, không muốn uống lắm, nhưng nghĩ tới chuyện gì đó nên lại uống từng ngụm nhỏ.

Yến Phong nhìn ánh đèn vàng ấm áp hắt lên mặt cô, tuy không đành lòng nhưng vẫn hỏi: "Tiểu Uyển, đứa trẻ này em định thế nào?"

Lâm Uyển Bạch bỗng trở nên hoảng loạn.

"Em muốn giữ lại sao?" Yến Phong hơi nghiêm giọng.

"Em..." Cô há hốc miệng, có chút bối rối.

"Hay phá bỏ?" Yến Phong hỏi tiếp.

Lâm Uyển Bạch tròn tròn mắt, lắc đầu nguầy nguậy.

Yến Phong thấy vậy bèn thở dài trong im lặng. Tuy cô không nói gì nhưng động tác lắc đầu vô thức ấy là không cần suy nghĩ. Hơn nữa từ lúc rời khỏi bệnh viện tới giờ, tay cô chưa hề rời khỏi bụng.

Yến Phong xem giờ rồi dịu giọng nói: "Tiểu Uyển, tối qua nằm cả đêm trên tàu rồi, bác sỹ nói em cần nghỉ ngơi nhiều, em ngủ sớm đi!"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch gật đầu, đúng là cô rất mệt.

"Có chuyện gì cứ gọi anh, anh ở ngay phòng khách! Đợi em ngủ rồi anh mới đi, nếu không anh không yên tâm được!" Nói xong, Yến Phong thấy cô bỗng trở nên căng thẳng. Biết cô kiêng dè chuyện gì, anh vội bổ sung thêm một câu: "Nếu em không yên tâm thì cứ khóa trái cửa lại!"

"Em không có ý đó..." Lâm Uyển Bạch ngượng ngập.

Cô đứng lên đi vào phòng ngủ, khi đóng cửa lại còn nhìn thấy Yến Phong ngồi xuống sofa, mỉm cười với cô.

Tuy rằng đã không còn suy nghĩ nhiều về hành vi của Yến Phong tối hôm ấy, nhưng cô vẫn lặng lẽ khóa cửa. Cô cũng không tắm rửa mà thay quần áo ngủ rồi nằm thẳng xuống giường.

Lâm Uyển Bạch nhắm mắt lại, đầu óc nhanh chóng nặng dần. Từ sau khi bà mất, cô thật sự quá mệt mỏi và tiêu tụy rồi.

Dù đi ngủ sớm nhưng đêm nay cô ngủ cũng không yên giấc.

Sáng hôm sau, Lâm Uyên Bạch tỉnh dậy khi mới hơn sáu giờ sáng. Cô nằm thêm trên giường khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ mới chậm rãi dậy thay quần áo. Khi mở cửa phòng ra, nghe thấy trong bếp có tiếng động, cô giật nảy mình.

Cô nín thở đi qua, không khỏi sửng sốt: "Anh Yến Phong... tôi qua anh không đi?"

Âm thanh phát ra là của máy hút mùi. Yến Phong đang đứng trước bếp ga, mặc nguyên bộ đồ hôm qua, áo và cổ tay đã có nếp nhăn, không khó nhận ra anh đã nằm ngủ trên sofa cả đêm.

"Tiểu Uyên, em dậy rồi à?" Yến Phong tắt máy hút mùi đi, đi về phía cô: "Phải, tôi qua anh không về, thật sự nhìn em, anh không yên tâm lắm, nên ngủ lại ngoài phòng khách một đêm. Cũng may, thoải mái hơn nhiều lúc trước chúng ta diễn tập ngủ trong rừng!"

Yến Phong nói xong, lại thúc giục cô: "Tiểu Uyên, em đi rửa mặt đi rồi qua ăn, anh làm xong bữa sáng rồi, có cháo và trứng rán. Trứng anh chỉ cho một chút dầu ô liu, em ăn sẽ không thấy ngán."

Tôi qua tuy họ đã ăn ở ngoài rồi nhưng cô vẫn không thể ăn quá nhiều. Cơm chỉ ăn được nửa bát. Thế nên anh ở lại, muốn làm cho cô một ít đồ dinh dưỡng. Dù sao bây giờ cô cũng là người có thai, cần phải bổ sung dinh dưỡng.

Trước mắt Lâm Uyên Bạch bỗng nhiên trở nên mơ hồ.

Dường như cô nhìn thấy bóng ai đó cao lớn đeo tạp dề, làm ra một món đen xì khó mà phân biệt, còn hỏi cô có ngon không. Cô nói thật lòng, anh còn phải tay áo bỏ đi...

"Tiểu Uyên?" Yến Phong gọi cô.

Lâm Uyên Bạch quay người lại, gật đầu: "À vâng..."

Cô quay người đi vào phòng tắm, khi đi ra, Yến Phong đã bày sẵn các món lên bàn, đưa thìa cho cô.

"Lát nữa ăn xong, anh đưa em đi làm!"

"Cảm ơn anh..." Lâm Uyên Bạch cảm kích.

"Nha đầu ngốc!" Yến Phong vẫn vỗ vỗ vào đầu cô như trước kia.

Ăn sáng xong, hai người đi ra khỏi tòa nhà.

Yến Phong mở cửa ghế lái phụ cho cô, nhìn cô ngồi vào xe rồi mới đóng cửa, còn mình thì vòng sang bên cạnh, nổ máy. Chiếc Jeep lao đi trong bình minh, chẳng mấy chốc đã không còn hình bóng.

Rất lâu sau, một chiếc Land Rover đã đỗ cả đêm trong một góc khuất cũng nổ máy rồi đi.

...

Sau khi tan làm, Lâm Uyên Bạch không từ chối được sự nhiệt tình của đồng nghiệp, bị kéo tới một trung tâm thương mại gần đó.

Đồng nghiệp gần đây mới có bạn trai, muốn tặng anh ấy một chiếc sơ mi, thế nên họ bước vào một cửa hàng đồ nam. Vừa bước vào, nhìn thấy cảnh gì đó bước chân cô khựng lại, cô rất muốn kéo người đồng nghiệp đi chỗ khác.

Nhưng nhân viên đã đi tới, chào đón họ bằng những câu chữ nhiệt tình.

Có vẻ như âm thanh ấy đã thu hút sự chú ý của người bên trong. Lục Tịnh Tuyết quay người lại, nhìn thấy cô bẽn lẽn cười, cúi đầu tỏ ý chào hỏi, ánh mắt dường như lại có ý muốn nói: Thật trùng hợp.

Lâm Uyên Bạch mỉm cười, cũng cúi đầu đáp ứng.

Lục Tịnh Tuyết dựa vào trước quầy thu ngân, rõ ràng không đi một mình, đây lại là cửa hàng đồ nam...

Cô bỗng nhiên cảm thấy toát mồ hôi tay, nhất là khi lúc này cửa phòng thay đồ được đẩy ra. Cô nín thở, cho đến khi nhìn thấy người bước ra không phải bóng dáng quen thuộc, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng người đó cũng không xa lạ gì, là Tiêu Văn Tranh.

Cô hơi bất ngờ khi hai người họ xuất hiện ở đây. Nhưng nghĩ lại, Lục Tịnh Tuyết giới thiệu lòng người khác như vậy, đối tốt với em chồng tương lai cũng là chuyện rất bình thường. Hơn nữa lần trước hôm chúc thọ Hoắc Chấn, họ cũng có vẻ rất thân thiết.

Tiêu Văn Tranh nhìn thấy cô, hơi sửng người: "Lâm Uyên Bạch?"

"Em cùng đồng nghiệp đi mua sắm..." Lâm Uyển Bạch giải thích.

"Anh ơi, đây là miếng ngọc của anh phải không?"

Phía sau, người nhân viên từ trong phòng thay đồ cầm quần áo đi ra, trong tay còn một sợi dây đỏ treo miếng ngọc Phật, hỏi.

Vị trí của Lục Tịnh Tuyết sát gần. Cô ta tiến lên đón lấy, sau khi nhìn thấy thì mỉm cười, ngữ khí có phần kinh ngạc: "A Tranh, không ngờ nhiều năm rồi mà anh vẫn đeo nó!"

"Ha ha, quen rồi!" Tiêu Văn Tranh cúi đầu đón lấy, đeo lại miếng ngọc.

Lục Tịnh Tuyết không quá để tâm, mỉm cười không nói gì thêm.

Xem ra cô ta đến đây mua đồ tặng Tiêu Văn Tranh. Đón lấy hóa đơn của nhân viên, Lục Tịnh Tuyết thẳng thừng quẹt thẻ, ký tên lên trên.

Khi người nhân viên đang gói hàng thì có cuộc gọi tới. Cô ta nhận máy, sau khi ngắt cuộc gọi thì xách túi lên, nói với Tiêu Văn Tranh: "A Tranh, em không đi ăn cùng anh được nữa! Bác Hoắc gọi điện cho em, em phải về nhà họ Hoắc một chuyến!"

Nói xong, Lục Tịnh Tuyết vội vàng rời đi.

Lâm Uyển Bạch nhìn theo bóng đối phương, rồi lại quay sang Tiêu Văn Tranh, nuối nước bọt, kinh ngạc thốt lên: "Tiêu Văn Tranh, người mà anh thích..."

Tiêu Văn Tranh thờ dãi, không giấu giếm: "Em đoán không sai."

"..." Lâm Uyển Bạch tròn tròn mắt.

Ban nãy nhìn thấy Lục Tịnh Tuyết cầm miếng ngọc có vẻ thân quen, cô đã không khỏi đoán ra vài phần, lúc này được chứng thực, mức độ sững sốt không hề nhỏ.

Nói như vậy, há chẳng phải em trai thích chị dâu tương lai sao?

"Anh và Tịnh Tuyết đã quen nhau từ trước." Tiêu Văn Tranh từ tốn nói tiếp: "Lúc đó anh còn chưa đào ngũ, có lần ra ngoài làm nhiệm vụ, vừa hay gặp cả đoàn nghiên cứu sinh của Tịnh Tuyết đi ngắm mưa sao băng bị lạc trong núi. Lúc đó cô ấy bị thương ở chân, anh đã cứu cô ấy. Về sau cô ấy tặng miếng ngọc Phật mang theo người cho anh, nói là để trừ tà. Từ đó anh đã thích cô ấy rồi."

"Chỉ là anh biết trong lòng cô ấy vẫn luôn có người khác, chính là vị hôn phu của cô ấy. Khi ấy anh không biết sự tình, đến mãi sau này khi về nhà họ Hoắc mới biết thì ra cô ấy là con dâu chưa cưới về nhà, thế giới này lắm chuyện trùng hợp vậy đấy. Trước đó anh cũng từng theo sang tận Mỹ, tỏ tình với cô ấy nhưng bị cô ấy từ chối! Nếu có thể, anh hy vọng biết bao người có hôn ước với cô ấy là anh, thậm chí anh có thể làm vật thay thế. Nhưng không thể, bởi vì dù là trái tim hay ánh mắt, cô ấy chỉ có một mình Hoắc Trường Uyên, haha..."

Lâm Uyển Bạch hiểu rồi.

Đây là câu chuyện về một mối tình đơn phương, cuối cùng chẳng thể nở hoa kết trái.

Nhìn thấy biểu cảm tự giễu trên khuôn mặt Tiêu Văn Tranh, cô khẽ thờ dãi: "Xem ra trong lòng anh cũng rất đau khổ..."

"Có lúc anh cảm thấy mình chẳng hiểu gì tình yêu, nó luôn khiến người ta trở nên không giống mình nữa." Ánh mắt Tiêu Văn Tranh trở nên mơ hồ, ngữ khí như đang tự mâu thuẫn hoặc tự phủ nhận mình.

Lâm Uyển Bạch giật giật khóe môi, không nói năng gì.

Tiêu Văn Tranh nhanh chóng cắt hết mọi cảm xúc, nhìn về phía cô, ánh mắt hơi né tránh, lại ngập ngừng: "Lâm Uyển Bạch, chuyện của hai người anh biết rồi, em... vẫn ổn chứ?"

"Vẫn ổn ạ..." Nụ cười của Lâm Uyển Bạch hơi gượng gạo.

"Hai người cũng chưa yêu nhau lâu lắm. Biết đâu lâu dần sẽ quên được nhau. Theo cá nhân anh cảm thấy, em hợp với anh Phong hơn!" Tiêu Văn Tranh nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, có phần không đành lòng, nhưng hình ảnh ai đó nước mắt lưng tròng đã che lấp toàn bộ, cuối cùng vẫn nói: "Còn nữa, gần đây nhà họ Hoắc và nhà họ Lâm đã hợp tác với nhau một trăm dự án, số tiền đầu tư lên tới hàng trăm tỷ, cần một quan hệ hợp tác kiên cố. Muốn duy trì mối quan hệ này nhất định phải có hôn nhân níu kéo. Thế nên, giờ anh ta chọn lựa như vậy cũng khó mà trách được, em hiểu không?"

Lâm Uyển Bạch tự bầu mình vào người mình, khẽ đáp: "Em hiểu..."

Tiêu Văn Tranh nhìn ánh mắt bị thương của cô, cảm giác áy náy nơi đáy lòng càng thêm sâu đậm.

"Lát nữa anh đưa em về nhé?"

"Không cần đâu..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu: "'Chúng em'* ngồi xe buýt được rồi."

*Uyển Bạch dùng ngôi số nhiều thay cho con.

...

Tối cuối tuần, Lâm Uyển Bạch chỉ ở nhà không đi đâu.

Trên bàn đặt hai đĩa hoa quả đã được rửa và gọt sẵn, đều do Yến Phong mua mang qua.

Kể từ khi cô có thai, Yến Phong thường xuyên qua đây. Có lúc sáng sớm, có lúc chập tối, lần nào cũng mang không ít đồ, đều là những thứ bổ cho sức khỏe của cô.

Lâm Uyển Bạch xin hai miếng xoài, cảm giác quá nhiều cũng không ăn hết, muốn mời Yến Phong ngồi đối diện ăn cùng.

Có điều, cô gọi ba bốn tiếng, Yến Phong mới nghe thấy.

Thấy khuôn mặt anh nặng nề giống như có tâm sự, cô không khỏi hỏi: "Anh Yến Phong, anh sao vậy?"

Yến Phong đan hai tay vào nhau, bắn khoăn giấy lát mới nghiêm giọng nói: "Tiểu Uyển, anh e phải nhờ em giúp một chuyện..."

"Giúp gì ạ? Anh nói đi!" Lâm Uyển Bạch vội nói.

"Thật ra anh vừa từ bệnh viện về, mẹ vợ anh đang bệnh." Yến Phong thở dài.

"Hả, di Vương sao rồi ạ?" Lâm Uyển Bạch sửng người, quan tâm hỏi.

Trước kia khi cô và bà còn nương tựa vào nhau mà sống, di Vương ở ngay bên cạnh nhà. Cũng chính vì nguyên nhân này, cô và bố con Yến Phong mới quen nhau, theo dõi anh một mình nuôi Châu Châu khôn lớn. Quan hệ của hai nhà xưa nay rất tốt. Đến mãi về sau khi bà ngoại bệnh phải dọn đi. Lúc đó di Vương cũng thường xuyên chạy tới bệnh viện thăm nom...

"Không ổn lắm." Yến Phong lắc đầu, sắc mặt càng nặng nề hơn: "Hai hôm trước vừa kiểm tra ra, ung thư gan, đã đến thời kỳ cuối rồi. Bác sỹ nói dài thì cũng chỉ còn khoảng một năm, ngắn thì ba tháng."

Lâm Uyển Bạch sửng người.

Sau khi trải qua chuyện của bà ngoại, cô càng ngày càng thấy sinh mạng vô thường, mà bệnh tật là thứ khó tránh khỏi nhất.

"Anh Yến Phong, vậy anh muốn em giúp chuyện gì?" Lâm Uyển Bạch không hiểu.

"Mẹ vợ anh cảm thấy con gái bà mất quá sớm, vẫn canh cánh trong lòng chuyện bao nhiêu năm qua anh không đi bước nữa. Bà rất mong anh không còn phải gả trống nuôi Châu Châu. Nên bà nói với anh nguyện vọng lớn nhất là muốn thấy anh lấy vợ mới, sống cuộc sống mới, như vậy bà mới nhắm mắt được." Nói tới đây, Yến Phong ngược mắt nhìn cô: "Anh không muốn bà ra đi mà không yên lòng, thế nên muốn nhờ em diễn một vở kịch. Nếu anh tìm đại một cô gái nào đó, anh sợ bà sẽ không dễ dàng tin tưởng. Chỉ có em, bà coi như đã chứng kiến em từ lúc nhỏ đến giờ, nên mới yên tâm!"

"..." Lâm Uyển Bạch mím môi, không nghĩ sẽ là kiểu giúp này.

Cô hiểu nguyên nhân Yến Phong nói vậy. Trước kia mọi suy nghĩ vẫn vợ của cô, những bậc trưởng bối đều nhìn thấy rõ. Thế nên nếu là cô, đối phương mới không cảm thấy Yến Phong đang cố tình lừa gạt.

Yến Phong vội nói: "Tiểu Uyển, chỉ là diễn kịch trước mặt bà thôi, em đừng có gánh nặng tâm lý gì. Hơn nữa chuyện này chủ yếu là do ý muốn của em, nếu em cảm thấy có bất kỳ khúc mắc gì, có thể không chấp nhận, tuyệt đối đừng làm khó bản thân!"

Lâm Uyển Bạch suy tư giây lát, cuối cùng vẫn gật đầu: "Em đồng ý..."

Chiều hôm sau, họ đi ra sân bay, đón thẳng bé được nhân viên sân bay đưa ra khỏi cổng rồi lái xe tới bệnh viện.

Kết thúc cuộc thăm viếng, họ tìm một quán ăn gần nhà để ăn tối.

Vì lúc đó đông người, không hẹn trước, họ đều đợi một lúc ở chỗ xếp hàng trước cửa. Khoảng hơn hai mươi phút sau, tới lượt số của họ, có người phục vụ đi tới dẫn họ vào trong.

Lúc này, cửa kính một lần nữa được đẩy ra.

Có vài người đàn ông mặc vest đi vào, xem ra là có bữa tiếp khách. Đã có phục vụ dẫn họ đi lên phòng kín trên tầng.

Giang Phóng điềm đàm đi phía sau nhìn về một phía nào đó: "Hoắc tổng..."

Ngay sau khi nhìn thấy bên cạnh cô còn có một lớn một nhỏ, anh ấy lập tức im bặt. Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng khoảng thời gian này,

quan hệ giữa sếp và cô Lâm rất nhạt nhòa, anh ấy chỉ coi như lỗ miệng gọi một tiếng.

Nhưng vẫn muộn mọt rồi, sếp đã nhìn về phía đó...

~Hết chương 201~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 202

Trong căn phòng trên tầng, đã qua ba tuần rượu, toàn là tiếng chạm cốc.

Giang Phóng ngồi trên ghế chốc chốc lại hướng ánh mắt về phía sếp mình, dè dặt quan sát sắc mặt sếp.

Cảnh tượng lúc đó nhìn thấy khi đi lên tầng dường như vẫn còn hiển hiện trước mắt, quả thực quá giống một gia đình ba người. Tuy sếp không nói năng gì nhưng gần xanh gỗ lên trên mu bàn tay tới bây giờ vẫn còn chưa nguôi ngoai.

Bữa cơm tối nay anh ấy đi cùng. Bình thường, đa phần rượu đều đổ vào bụng Giang Phóng, không ngờ hôm nay sếp không từ chối ai. Chỉ một lúc, nhân viên đằng sau đã lên rót rượu vang mấy lần rồi.

Rõ ràng là mượn rượu giải sầu mà!

Giang Phóng thờ dãi, xem ra tình yêu cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì!

Sau khi uống thêm nửa cốc, Hoắc Trường Uyên đứng bật dậy, bước chân tuy chưa rồi bời nhưng anh đã đặt tay lên bụng. Cũng khó trách, từ lúc ngồi xuống tới giờ, anh gần như chưa ăn uống gì. Giang Phóng giải thích với mọi người một tiếng rồi vội vàng cảm khẩn mặt đi theo.

Hoắc Trường Uyên lao thẳng vào trong phòng vệ sinh, chống hai tay lên bồn rửa mặt, dòng nước mát lạnh ào ào chảy xuống.

Giang Phóng lấy nước nóng từ chỗ người phục vụ đưa cho anh: "Hoắc tổng, anh không sao chứ?"

"Không sao." Hoắc Trường Uyên đáp.

Cánh cửa phòng vệ sinh nam bên cạnh bỗng nhiên bị đẩy ra, có tiếng bước chân tiến lại gần, sau đó là một giọng trẻ con giòn tan vang lên.

"Ông chú kỳ quặc!"

Danh xưng này là đang gọi sếp?

Giang Phóng cúi đầu nhìn theo hướng phát ra giọng nói, là một bé trai chỉ cao tới đầu gối của anh ấy, con trai của Yến Phong.

Anh ấy vội nhìn sang Hoắc Trường Uyên, quả nhiên mặt anh đã sầm xuống.

Tiểu Châu Châu đi tới bệ rửa tay thấp hơn một chút, tự động vịn vòi ra rửa tay, ánh mắt vẫn nhìn Hoắc Trường Uyên, biểu cảm dường như có chút thương cảm: "Ồ, bây giờ chú thua bố cháu rồi phải không?"

Giang Phóng thấy khóe miệng sếp đã sắp căng ra, vội lên tiếng: "Khụ... trẻ con không hiểu chuyện, đừng ăn nói lung tung nhé! Đi vệ sinh xong rồi thì mau quay về đi, đừng để người lớn lo lắng!"

"Cháu không hề nói lung tung!" Tiểu Châu Châu ngẩng đầu lên, như để chứng thực mình không hề nói sai vậy. Thằng bé chớp đôi mắt to, tiếp tục cất giọng lạnh lạnh: "Bố sắp cưới Tiểu Bạch rồi, hôm nay còn đi gặp bà ngoại của cháu nữa!"

Bàn tay đang đóng vòi nước của Hoắc Trường Uyên cứng đờ ra.

Giang Phóng đứng thẳng lên, không còn dám nhìn mặt sếp nữa.

...

Ánh nắng ngày đông dường như luôn rất đẹp.

Buổi sáng họp xong, Lâm Uyên Bạch và hai đồng nghiệp cùng ra khỏi công ty. Bộ phận mới nhận một dự án, phải đi tìm sếp của bên đó bàn bạc chuyện hợp tác. Có điều vị giám đốc này hiện không ở trong công ty của mình mà đang ở trong một ngôi chùa nằm ngoài ngoại ô dâng hương.

Ngôi chùa này cô từng đến rất nhiều lần, nên đi rất thuộc đường.

Tính ra cô đã lâu lắm rồi cô không tới đây thắp hương nữa, lần cuối cùng hình như còn là đi với Hoắc Trường Uyên...

Người giám đốc đó đã có tuổi, cực kỳ mê tín, mỗi mùng một, ngày rằm đều sẽ ở đây cả ngày, ăn cơm chùa xong mới rời đi.

Khi Lâm Uyên Bạch và các đồng nghiệp tới nơi, rất dễ dàng nhìn thấy bóng vị giám đốc trước hương to đùng. Có điều việc khiến cô bất ngờ là Hoắc Trường Uyên cũng có mặt, họ có vẻ khá thân thiết, còn đang trò chuyện.

Cũng may người phụ trách dự án này không phải là cô, cô chỉ tham gia vào trong, thế nên sẽ có đồng nghiệp khác tiến lên giao lưu. Cô chỉ lặng lẽ đi theo phía sau.

Đi từ điện trước ra điện sau, trước cửa bày một chiếc bàn dài, bên trên đặt một ống trúc, bên cạnh có một nhà sư đang đứng.

"Hoắc tổng, không xem một quẻ sao?" Vị giám đốc cười hỏi.

Cô thư ký nhỏ xinh đẹp bên cạnh cũng phụ họa theo, đôi mắt sinh động như hai cánh bướm: "Đúng đấy Hoắc tổng, quẻ bói ở đây rất chuẩn! Rất nhiều người cất công đến đây chỉ để xin một quẻ, nhất là quẻ nhân duyên! Một người còn trẻ như Hoắc tổng, chi bằng cũng xin một quẻ xem thế nào?"

"Không cần đâu." Hoắc Trường Uyên không hề hứng thú.

Liếc nhìn quẻ bói trong ống trúc, anh hơi rướn môi: "Tôi là người không có tình yêu vẫn sống được."

Giọng anh không to không nhỏ, giống như một chiếc móc sắt, túm chặt lấy trái tim ai đó.

Lâm Uyên Bạch đứng cuối cùng sau đám người, lồng ngực như bị ai chèn cả một nhúm bông vào trong, bí bách khó chịu.

Sau khi kết thúc cuộc đàm phán, cô và hai đồng nghiệp ra khỏi chùa. Nhưng vì cảm thấy bậc thềm quá trơn nên cô bảo hai người họ xuống dưới trước đợi mình, còn mình thì men theo thềm xi măng, đi chậm rãi như một con ốc sên.

Lâm Uyên Bạch từ đầu tới cuối chỉ đi men bên cạnh, sợ bị ai đó va phải, nên rất thận trọng.

Cuối cùng khi đi tới bậc thềm sau cuối, dưới núi có một chiếc xe Land Rover màu trắng đỗ ở đó. Hoắc Trường Uyên đứng bên cạnh xe. Anh đã xuống núi một lúc rồi, không hề về, đang đút hai tay vào trong túi áo, nghiêng đầu không biết nhìn cái gì.

Có vẻ như cảm nhận được ánh mắt cô, anh thẳng thừng nhìn về phía cô.

Trái tim Lâm Uyên Bạch run lên.

Ánh mắt ấy khiến cô ghi nhớ quá sâu, như đang nhìn một kẻ phản bội mình, nhưng ngắm kỹ thì lại giống như không có cảm xúc gì.

Hít sâu một hơi, cô tiếp tục đi về phía trước.

Khi gần đi ngang qua anh, Hoắc Trường Uyên trầm giọng bắt ngờ gọi cô một tiếng.

"Uyên Uyên."

Xung hô này suýt nữa đã khiến Lâm Uyên Bạch bại trận.

Cô dừng bước, sau vài giây im lặng, cô từ từ quay mặt về phía anh.

Sau khi bình tĩnh lại, cô nhìn yết hầu trượt lên trượt xuống sau cổ áo anh: "Chuyện em và Yến Phong định kết hôn, tôi đã nghe nói rồi."

"..." Lâm Uyên Bạch hơi sững sờ.

Chuyện này vốn dĩ chỉ là một màn kịch trước mặt mẹ vợ của Yến Phong mà thôi. Cô mấp máy môi, những lời muốn giải thích xoay tròn nơi đầu lưỡi, nhưng rồi cô lại cảm thấy không cần thiết, cuối cùng cương quyết nuốt xuống.

"Nếu tôi nhớ không nhầm, chúng ta từng bàn luận về chủ đề này rồi. Trước kia em rất muốn làm mẹ kế của người ta mà." Bàn tay đút túi quần của Hoắc Trường Uyên cuộn chặt lại thành nắm đấm, bờ môi rướn lên một nụ cười lạnh: "Chúc mừng em, cuối cùng ước mong cũng thành sự thật!"

Ước mong thành sự thật?

Lâm Uyên Bạch khó chịu: "Cảm ơn anh..."

Con người của Hoắc Trường Uyên co lại, như đang cố gắng kiềm chế điều gì.

Anh rút chìa khóa xe từ trong túi quần ra: "Về công ty hay đi đâu, tôi có thể cho em quá giang."

"Không cần đâu." Lâm Uyên Bạch lắc đầu, chỉ về phía trước và nói: "Xe của công ty chúng tôi ở phía trước kia rồi..."

Nắm chặt tay rồi lại buông ra, cô quay đi, tiếp tục thẳng tiến. Có điều chưa đi được mấy bước, đằng sau lại vang lên giọng trầm của anh, có chút căng thẳng: "Có khi nào em mang thai không?"

Trái tim Lâm Uyên Bạch nhói đau.

"Không đâu..." Bàn tay phía trước bất giác chạm vào bụng. Cô lắc đầu, chua chát nói: "Tự tôi vẫn luôn có kế hoạch."

Hoắc Trường Uyên ngăn người, rồi như chợt hiểu ra điều gì.

Anh nở một nụ cười tự giễu, cảm thấy mình nực cười đến cực điểm. Dưới ánh hoàng hôn, đôi mắt u tối ấy không còn chút nhiệt độ nào nữa...

...

Chiếc xe Jeep lái tới bệnh viện.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu tháo dây an toàn. Sáng nay cô đã xin quản lý nghỉ vài tiếng, hôm nay là ngày khám thai định kỳ.

Yến Phong nghiêng đầu nhìn cô, do dự lên tiếng hỏi: "Tiểu Uyên, em chắc chắn muốn giữ đứa bé này chứ?"

"Vâng..." Lâm Uyên Bạch đáp khẽ nhưng rất kiên định.

Dường như từ ngày kiểm tra ra kết quả có thai, khi Yến Phong hỏi cô có định phá nó đi không, cô đã tự có quyết định trong lòng rồi.

Mẹ đã qua đời rất lâu, giờ cả bà cũng đi, nếu giữ lại đứa bé này thì cô sẽ không cô độc lẻ loi một mình nữa.

Yến Phong thờ dãi, vẫn hỏi lại: "Tiểu Uyên, làm mẹ đơn thân không dễ dàng đâu. Có thể em sẽ phải chịu rất nhiều áp lực. Quan trọng nhất là một mình nuôi con rất vất vả. Em chắc chắn đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?"

"Em nghĩ kỹ rồi..." Lâm Uyên Bạch gật đầu chắc nịch.

"Được." Yến Phong biết cô đã quyết, cười khó xử: "Nếu tới lúc đó có gì không hiểu, có thể tìm anh lấy kinh nghiệm. Châu Châu lớn từng này rồi, nói gì thì nói, anh cũng khá có kinh nghiệm!"

"Vâng." Lâm Uyên Bạch gượng cười.

Yến Phong rút chìa khóa, cùng cô đẩy cửa ra. Có điều trước khi đóng cửa xe lại, anh ngừng lại mấy giây, đi sang bên phía cô, nhìn cô và nói: "Tiểu Uyên, em cùng anh về Mỹ đi?"

"..." Khuôn mặt Lâm Uyên Bạch có phần hoảng loạn.

"Em đừng hiểu lầm!" Yến Phong thấy vậy, vội thanh minh rõ nguyên nhân: "Ý anh không phải là em qua Mỹ sống với anh. Anh định đưa em qua bên đó dưỡng thai. Mà cũng sắp cuối năm rồi, em có thể đón Tết cùng anh với Châu Châu. Bà ngoại mất rồi, bây giờ ở đây em chỉ còn một mình, anh cũng không yên tâm! Anh có một căn nhà ở Los Angeles còn để trống, tuy không quá lớn nhưng môi trường rất ôn, gần đó có hai công viên, rất thích hợp cho bà bầu!"

"Huống hồ, em không định ở đây mãi chứ? Sau này bụng mỗi ngày một lớn, chuyện đứa bé em không thể giấu được!"

Câu nói cuối cùng đã động chạm tới điểm mấu chốt, cũng là chuyện Lâm Uyên Bạch lo lắng nhất.

Cô cũng đã nhiều lần nghĩ tới vấn đề này. Nếu muốn giữ lại đứa bé này, cô không thể ở lại Băng Thành được nữa. Cô thậm chí còn từng nghĩ tới chuyện về quê, có điều ở đó hoàn cảnh quá tệ, lại hay tức cảnh sinh tình nhớ về bà ngoại, thực sự không tốt với thai nhi.

Cô cúi đầu nhìn xuống bụng mình, cắn môi: "Vâng, em sẽ suy nghĩ..."

Yến Phong đi qua vỗ vai an ủi cô, hai người đi thẳng vào trong tòa nhà.

Trên khoa Sản, Lâm Uyên Bạch từ phòng bác sỹ đi ra. Họ vừa làm xong các mục kiểm tra, cái thai vẫn đang phát triển rất tốt, các chỉ số đều chuẩn mực. Cô học thuộc tất cả những gì bác sỹ dặn, chỉ sợ sẽ bỏ sót chuyện gì.

Sau khi cô đi xa, có một bóng hình cao ráo mảnh khảnh từ trong góc nhảy ra.

"Làm phiền cho tôi hỏi, cô Lâm ban nãy có vấn đề gì vậy?"

Lục Tịnh Tuyết gọi giật người y tá chuẩn bị đi vào trong lại. Thấy đối phương nhú mày, cô ta lại cười nói: "Thật ngại quá, cô ấy là bạn tôi, tôi muốn biết

cô ấy bị bệnh gì, tôi rất lo lắng!"

Cô y tá thấy vậy mới cúi đầu xem lại ghi chép: "Lâm Uyển Bạch hả? Cô ấy không có bệnh gì, chỉ là đang có thai!"

Lục Tịnh Tuyết thẳng thốt.

Cô ta vốn định tới đây kê cho bà Lục ít thuốc chữa mất ngủ, không ngờ lại nhìn thấy Lâm Uyển Bạch ở đại sảnh. Nhất là khi thấy đối phương đi lên khoa Sản, trông ngực cô ta đập thành thịch, không ngờ...

Lục Tịnh Tuyết đi về phía thang máy, lòng đầy tâm sự, trong đầu chỉ văng vẳng lời cô y tá vừa nói.

Giống như kiến bò chảo nóng, cô ta rút đi động ra, sau khi đầu kia bắt máy, cô ta vội lên tiếng: "Alô, bác trai ạ..."

...

Hoắc Thị, văn phòng tổng giám đốc.

Giang Phóng đứng ngoài cửa gỗ cửa nhiều lần, bên trong không có bất kỳ tiếng động gì. Anh ấy không dám dừng lại, tiếp tục kiên nhẫn gõ gõ gõ.

Trời không phụ người có lòng, bên trong cuối cùng cũng vọng ra một tiếng "Vào".

Giang Phóng vừa nhấc chân đi vào trong, suýt nữa thì chết sặc, anh ấy phải ngửa cổ lên trời rất lâu mới hoàn hồn lại.

Cả văn phòng rộng lớn khói thuốc bay mù mịt, còn nghiêm trọng hơn bầu trời âm u bên ngoài nhiều lần. Anh ấy suýt nữa muốn quay về phòng thư ký lấy khẩu trang. Nín thở đi tới trước bàn làm việc, anh ấy nheo mắt lại mới phân biệt được vị sếp đang ngồi trên chiếc ghế cao.

Hoắc Trường Uyên mặc bộ vest, áo sơ mi trắng hoàn toàn mới. Vì anh cúi đầu nên khuôn mặt cương nghị chìm trong làn khói, không thể nhìn thấy rõ ràng. Điều thuốc kẹp trên ngón tay đã cháy tới tận cùng, một giây sau là cháy đến ngón tay...

Giang Phóng cung kính tiến lên: "Hoắc tổng!"

Hoắc Trường Uyên không ngắt đầu, chỉ đập đầu碌 vào gạt tàn, nhưng rồi rút tiếp điếu khác ra.

Giang Phóng đưa chiếc đi động vẫn cảm mãi trong tay ra: "Dung tổng gọi tới chỗ tôi, nói là gọi cho anh nhưng không ai bắt máy..."

Sau khi châm điếu thuốc mới, Hoắc Trường Uyên mới đón lấy đi động.

"Cô." Anh mấp máy môi, giọng nói khàn đi vì hút thuốc trong thời gian dài.

Đầu kia điện thoại là giọng Hoắc Dung truyền tới từ bên kia đại dương: "Trường Uyên, vị tổng giám đốc tại Trung Quốc nói với cô Rau cải trắng định nghỉ việc! Hình như nói phải ra nước ngoài gì đó, lẽ nào cháu định dẫn con bé qua đây? Có chuyện gì vậy? Hai đứa đi chuyển nào?"

Vì trước đó Hoắc Dung đã thu mua công ty của Lâm Uyển Bạch. Trước khi về New York, bà có đặc biệt dặn dò mọi người phải chú ý nhiều hơn tới cô, nên sau khi cô nộp đơn nghỉ việc, tổng giám đốc đã gọi điện báo tin cho bà.

Hoắc Trường Uyên bị sặc khói.

Sau cơn ho dữ dội, anh nhắm mắt lại: "Cháu biết rồi."

Nói xong câu ấy, chưa đợi Hoắc Dung nói thêm gì, anh thẳng thừng ngắt máy, ném lại đi động cho trợ lý.

Giang Phóng nhìn cả đồng đầu碌 chỉ chít trong gạt tàn, và rất nhiều bao thuốc lá rỗng trong thùng rác, do dự hỏi: "Hoắc tổng, có cần tôi pha cho anh cốc cà phê không?"

"Không cần, cậu ra ngoài đi." Hoắc Trường Uyên xua tay.

Giang Phóng cung kính cúi đầu, lặng lẽ quay người đi ra ngoài.

Trước khi đóng cửa lại, anh ấy bất giác quay đầu nhìn và chột sững người.

Chỉ thấy sếp đang ngồi trên ghế cúi đầu xuống, kéo ngăn kéo bên cạnh, lấy từ trong ra một chiếc hộp gấm màu nâu, ngón tay chạm nhẹ lên trên. Chiếc hộp vuông ấy được mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương.

Tuy rằng bị khói thuốc làm mờ nhưng chẳng hiểu sao lại có một sự tan vỡ hiện lên rất rõ.

Giang Phóng nhớ lại, đây là món quà lần trước qua New York giúp công ty Hữu Dung thoát khỏi khủng hoảng, khi chuẩn bị về nước, tối hôm đó anh ấy đã cùng sếp đi mua. Sếp lựa rất lâu, kiên nhẫn nghe cô nhân viên nhiệt tình quảng cáo và giới thiệu.

Còn nhớ lúc thanh toán, sếp đã rướn môi khẽ cười và nói: "Chuyện mua nhẫn ai lại để con gái làm bao giờ!"

...

Hai giờ chiều, đại sảnh sân bay hỗn tạp.

Thời gian còn rất dư dả, còn hơn một tiếng nữa chuyến bay tới Mỹ mới cất cánh. Ngẩng đầu lên nhìn, Yến Phong đang cầm hộ chiếu và vé máy bay đi về phía cô.

Sau khi lần lượt nhận lấy, Lâm Uyển Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cuối cùng cô vẫn đưa ra quyết định cùng bố con Yến Phong sang Mỹ. Chẳng bao lâu nữa cô sẽ rời xa thành phố này. Tuy rằng bây giờ chỉ còn lại một mình cô, nhưng dù sao cũng đã sống ở đây bao năm, rồi đi chắc chắn có rất nhiều quyến luyến.

Ánh mắt Lâm Uyển Bạch dần trở nên mơ hồ. Cô loáng thoáng nghe thấy bên cạnh Yến Phong bất ngờ nói một câu.

"Hoắc tổng, trùng hợp vậy!"

Hơi thở như ngừng lại, cô cứng đờ quay người lại.

Bóng dáng cao lớn của Hoắc Trường Uyên đứng cách cô vài bước chân. Vẫn nghiêm chỉnh trong áo sơ mi trắng vest đen, cà vạt chỉnh tề. Kiểu ăn mặc đơn giản này cũng chỉ lên người anh mới toát ra được cảm giác cao quý, bên cạnh là Giang Phóng đi theo.

Cô bỗng nhiên không muốn quay đi.

Trong lòng thầm nghĩ, có thể được nhìn anh thêm một chút.

Sau khi đối phương gật đầu coi như chào hỏi, Yến Phong hỏi: "Hoắc tổng cũng đi công tác sao?"

"Qua đón một vị khách." Hoắc Trường Uyên hồ hững đáp.

Ánh mắt anh lướt qua cô, cảnh tượng hai người đứng song song lại có thêm một đứa nhỏ thật sự nhức mắt, giống như một gia đình ba người vậy.

"Ồ, ra thì ra là vậy!" Yến Phong gật gù.

Loa phát thanh bắt đầu nhắc nhở, chuyến bay tới Mỹ sẽ cất cánh đúng giờ. Các hành khách còn chưa qua cửa kiểm tra an ninh khẩn trương đi qua.

"Thật ngại quá, Hoắc tổng, chúng tôi phải đi rồi." Yến Phong cúi đầu nhìn giờ rồi nắm lấy tay con trai.

Con người Hoắc Trường Uyên co lại: "Thượng lộ bình an."

"Cảm ơn cậu!" Yến Phong mỉm cười đáp, rồi nhìn sang một Lâm Uyển Bạch từ lúc Hoắc Trường Uyên xuất hiện tới giờ biểu cảm vẫn đơ như khúc gỗ, chủ động nói: "Tiểu Uyên, em có tạm biệt Hoắc tổng không?"

Hoắc Trường Uyên một lần nữa nhìn về phía cô.

Ánh mắt hai người đan vào nhau, giống như có ngàn vạn lời muốn nói đều nghẹn trong cổ họng.

Bàn tay phải buông thông của Lâm Uyển Bạch lặng lẽ chạm lên bụng. Cô tìm lại được giọng nói: "Hoắc Trường Uyên, chúng tôi đi đây..."

Khóe mắt Hoắc Trường Uyên không thể tăng lên đôi bờ con kia, lẽ dĩ nhiên sẽ nghĩ "chúng tôi" là họ.

"Ừm."

Lâm uyển Bạch cầm chặt hộ chiếu và vé máy bay, theo bố con Yến Phong đi về phía cửa kiểm tra an ninh.

Hơi thở của hai người lướt qua nhau, cuối cùng mỗi người một phía.

Tiếng loa phát thanh của sân bay vẫn không ngừng vang lên, nhắc nhở hết chuyến bay này tới chuyến bay khác. Nhìn qua ô cửa sát sàn trong treo, hình như vừa có một chiếc máy bay lướt ngang qua bầu trời, để lại một vệt trắng.

Hai con người vốn dĩ nói đến đón khách lại chỉ đứng nguyên tại chỗ hơn hai tiếng đồng hồ.

Giang Phóng không biết đã nhìn đồng hồ đến lần thứ mấy, buộc phải tiến lên nhắc sếp: "Hoắc tổng, hội nghị sắp bắt đầu rồi, nếu bây giờ không về ngay, e sẽ không kịp..."

Rất lâu sau, Hoắc Trường Uyên cuối cùng mới có phản ứng.

...

Năm tháng sau, Los Angeles.

Một bóng dáng thanh mảnh men theo con đường nhỏ râm mát của công viên. Nếu chỉ nhìn bóng lưng, rất khó nhận ra cô đã có chửa tới tháng thứ bảy. Đặt tay lên cái bụng nhỏ gồ lên, khuôn mặt cô mang một nụ cười dịu dàng.

Trở về trước cửa chung cư, có hai bố con đứng đó, rõ ràng là đang đợi người.

Lâm Uyển Bạch bắt gặp nhanh bước chân, cười thành tiếng: "Anh Yên Phong, anh đến đây à!"

Từ sau khi rời khỏi Băng Thành, cô bay thẳng tới Los Angeles, ở lại căn nhà chung cư để trống trước kia Yên Phong nhắc tới. Nơi này đích thực thích hợp dưỡng thai. Ngày nào cô cũng đi tản bộ trong công viên, còn bố con Yên Phong vẫn ở New York, mỗi tháng lại dành chút thời gian tới thăm cô.

"Tiểu Bạch, còn có cháu nữa!" Thăng bé bị tặng lời tỏ về không vui.

"Phải, con có Châu Châu của chúng ta!" Lâm Uyển Bạch bây giờ không thể ôm thăng bé nữa, chỉ có thể xoa đầu nó: "Châu Châu lại cao lên rồi đấy!"

"Bởi vì mỗi bữa bây giờ cháu đã ăn được hai bát cơm rồi!" Thăng nhỏ đắc ý.

Lâm Uyển Bạch bật cười, chợt liếc thấy gì đó, cô bắt gặp quay đầu nhìn ra phía sau.

"Tiểu Uyển, sao vậy?" Yên Phong vội hỏi.

Lâm Uyển Bạch nhìn chăm chú một lúc, đằng sau ngoài một chiếc xe vừa đi qua thì xa xa là đám trẻ con chơi dưới bóng cây. Cô nhú mày lẩm bầm: "Em luôn cảm thấy có người theo dõi mình..."

Hình như từ lúc cô chuyển tới đây ở thì cô luôn có ảo giác này.

Có thể do sống ở nước ngoài, bên cạnh có quá ít người da vàng, trong lòng khó tránh khỏi có sự kiêng dè và phòng bị.

"Thế sao?" Yên Phong cũng nhú mày nhìn ra sau cô: "Có cần báo cảnh sát không?"

Lâm Uyển Bạch nghe thấy vậy, tươi cười lắc đầu: "Không sao, đâu cần nghiêm trọng vậy. Trị an khu này luôn rất tốt. Có thể tại em có bầu nên hơi nhạy cảm chăng. Đừng đứng dưới nhà nữa, chúng ta lên gác ngồi đi!"

"Được, cẩn thận bậc thềm!" Yên Phong dịu giọng xuống.

Sau khi đưa bố con họ vào trong nhà ngồi, chưa được bao lâu, Lâm Uyển Bạch đứng lên đi vào nhà vệ sinh. Xả bồn cầu xong đi ra ngoài, vừa bước ra bậc cửa, cảm giác gót chân bị trượt, cả người cứ thế ngã về phía sau.

Cô muốn túm lấy tay nắm cửa nhưng không kịp nữa, con đầu bỗng chốc ập tới.

"Anh Yên Phong..."

Yên Phong nghe thấy động tĩnh, vội rào bước chạy qua.

Anh ấy mở cửa phòng vệ sinh ra, nhìn thấy cô ngã dưới đất, đang đau khổ nằm cuộn người ở đó, hai tay ôm chặt bụng, mặt cắt không còn hột máu, mồ hôi nhỏ từng giọt từ trán xuống.

Yên Phong không dám chần chừ, bảo con trai ngoan ngoãn ở nhà, còn mình tiến lên bế cô vội vàng bắt xe vào bệnh viện.

Cuối cùng khi tới nơi, cô đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Lâm Uyển Bạch được đặt lên giường đẩy vào trong. Bác sỹ và y tá chạy tới, vừa đi vào trong vừa kiểm tra: "Chết! Vỡ nước ối rồi, hình như sẽ sinh non!"

"Lập tức sắp xếp phòng mổ!"

Bên ngoài phòng cấp cứu, Yên Phong sốt sắng hỏi: "Bác sỹ, tình hình bây giờ ra sao!"

"Bây giờ sẽ sinh sớm, tình hình hơi nguy cấp!" Bác sỹ đẩy gọng kính, nói tiếp: "Nhưng anh đừng lo lắng, chúng ta đang chuẩn bị làm phẫu thuật sinh sản cho vợ anh!"

Yên Phong biết bác sỹ hiểu lầm, nhưng không còn thời gian giải thích, đành nhờ cậy cả vào bác sỹ.

Lúc này, Lâm Uyển Bạch lại một lần nữa được đẩy ra, đã được y tá thay đồ cho, chuẩn bị vào phòng ngủ.

Yên Phong vội bước lên, nhìn thấy cô đang gắng sức vươn tay về phía mình: "Anh Yên Phong..."

Có thể vì quá đau đớn, tóc cô dính bết vào mặt, đôi môi nhợt nhạt run rẩy, giọng nói rất nhỏ. Yến Phong cúi thấp người xuống mới nghe rõ cô đang nói gì.

"Di động? Em muốn gọi điện thoại?"

Thấy cô gật đầu, Yến Phong vội rút di động ra.

Y tá đứng bên nhủu mày thúc giục: "Muốn gọi điện thì nhanh một chút, sắp phải vào phòng mổ rồi!"

Lâm Uyển Bạch cảm thấy trước mắt mờ đi, dường như một giây sau cô có thể chết.

Chạm được vào một thứ rắn chắc và lạnh lẽo, cô khôi phục lại chút sức, gần như đã tâm niệm một số điện thoại trong lòng, nhanh chóng gọi đi.

"... Alô?"

Đầu kia vừa bắt máy, giọng cô lập tức run lên.

Ai cũng nói phụ nữ đẻ một lần như bước qua Quỷ môn quan một lần. Cô rất sợ, hoặc đã phải dùng hết sức lực của mình. Đến khi lên tiếng, giọng cô đã nghẹn ngào: "Hoắc Trường Uyên..."

Đầu kia trầm mặc mấy giây rồi một giọng nữ dịu dàng vang lên: "Trường Uyên đang tắm, bây giờ không tiện nghe điện thoại!"

Lâm Uyển Bạch như rơi xuống hồ băng, di động trượt khỏi tay.

Người y tá tiến lên, lấy di động ra, vội vàng đẩy cô vào phòng sinh.

Ngon đèn mổ chiếu thẳng xuống, Lâm Uyển Bạch nhắm mắt lại, nơi khóe mắt có một giọt nước long lanh chảy xuống.

Xung quanh tất cả như đến từ một phương xa, kết hợp với giọng của các y tá và bác sỹ, không ngừng nỗ lực vì mình...

Chẳng biết đã qua bao lâu, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng đứa trẻ con khóc, rất nhỏ, rất yếu nhưng không hiểu vì sao, một lúc là biến mất.

Lâm Uyển Bạch sắp chìm vào đêm đen gắng gượng chút ý thức cuối cùng để túm lấy bác sỹ hỏi.

"Con tôi đâu? Tôi muốn nhìn thấy con tôi..."

Bác sỹ cúi khẩu trang ra, cúi đầu nhìn cô, nói bằng tiếng Anh nặng nề: "Rất xin lỗi! Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi, sinh non dẫn đến cuồng rôn rưng sớm, quấn vào cổ làm tắc thở đứa bé. Không giữ được đứa bé!"

...

Chiếc Land Rover trắng đỗ trong sân, Hoắc Trường Uyên rút chìa khóa xe ra, đi thẳng vào trong biệt thự.

Vừa thay xong giày đã có người làm tiến lên, cung kính báo: "Cậu lớn, ông dặn muốn gặp cậu trong phòng ngủ ạ!"

"Ừm."

Đi lên tầng hai, tới căn phòng trong cùng, anh đẩy cửa ra. Hoắc Chấn đang đứng bên cửa sổ, còn một người khác ngồi trên chiếc ghế thái sư. Có điều khác với mọi lần, nhìn thấy anh Lục Tĩnh Tuyết không lập tức tiến tới cười nói hân hoan.

Cô ta đan hai tay vào nhau đặt trước đầu gối, nụ cười không mấy tự nhiên.

Hoắc Trường Uyên không nhìn qua. Anh nhủu mày, ánh nắng chiếu qua cửa sổ hắt lên khuôn mặt cương nghị của anh. Anh có vẻ gầy đi nhiều, ngũ quan càng thêm sắc nét.

Anh không có ý ở lại đây lâu, thẳng thừng nói: "Bố, bố tìm con có chuyện gì không? Lát nữa con còn cuộc họp!"

"Trường Uyên, con qua đây!" Hoắc Chấn quay người, vẫy tay ra hiệu với anh: "Ở đây có một người con cần gặp."

Hoắc Trường Uyên nheo mắt lại.

Trong phòng ngoài Hoắc Chấn và Lục Tĩnh Tuyết ra không còn ai khác. Anh nghi hoặc nhưng sau đó rất nhanh cũng phát hiện ra, bên cạnh Hoắc Chấn có thêm một chiếc giường em bé mới tinh, hoàn toàn không ăn nhập gì với phong cách Trung Quốc của căn phòng này. Anh tiến lên mấy bước, cúi xuống liền nhìn thấy một đứa bé đang nằm ngủ say trong nôi, tay nắm hờ lại.

Chỉ một cái nhìn, lồng ngực Hoắc Trường Uyên như bị ai túm chặt.

"Đây chính là huyết mạch của nhà họ Hoắc chúng ta!"

Lúc này chất giọng dày dặn của Hoắc Chấn vang lên, chứng thực một suy nghĩ đang rục rịch trong anh.

Như có một tia chớp xoẹt qua lưng Hoắc Trường Uyên.

Trái tim anh đập lỡ nhịp: "Vậy là ý gì ạ?"

"Còn có ý gì được. Đứa trẻ này là nòi giống con gieo, là con trai của con!" Hoắc Chấn cố kiểm soát âm lượng như sợ làm ồn tới giấc ngủ của đứa bé, lạnh lùng tuyên bố với anh: "Chính là cô gái họ Lâm kia đẻ ra. Bây giờ cô ta đã theo người đàn ông khác ra nước ngoài sống rồi, rõ ràng là cảm thấy trách nhiệm nặng nề, không muốn giữ đứa trẻ này nên quyết tâm không cần nó, sinh xong là mang tới nhà chúng ta luôn!"

Lục Tịnh Tuyết ngồi trên ghế thái sư âm thầm nắm chặt tay lại.

Cô ta nhìn về phía xe nôi, vừa tức vừa hận. Cô ta hiểu rõ hơn ai hết đầu đuôi câu chuyện. Lúc đó sau khi phát hiện Lâm Uyển Bạch đang mang thai, cô ta lập tức báo cho Hoắc Chấn. Cô ta vốn dĩ muốn nghĩ cách ép Lâm Uyển Bạch bỏ cái thai. Ai ngờ nghe xong Hoắc Chấn chần chừ không tính sẽ làm gì tiếp theo, chỉ bảo cô ta cứ yên tâm, dù xảy ra chuyện gì cũng không ảnh hưởng tới việc cô ta làm dâu nhà họ Hoắc.

Bây giờ nguyên nhân quá rõ ràng, Hoắc Chấn muốn giữ lại cháu đích tôn của mình.

Hoắc Trường Uyên một lần nữa nhìn về phía nôi, bàn tay đặt trong túi quần đã nắm chặt lại, anh nuốt nước bọt mấy lần, cuối cùng mới khàn giọng hỏi: "Khi đi cô ấy đã mang thai?"

Anh chợt nhớ ra câu cuối cùng khi ở sân bay, cô nói "Chúng tôi".

"Bây giờ con thấy rồi đấy, đến cả con của con cô ta cũng không cần, một lòng muốn cùng người đàn ông khác cao chạy xa bay. Loại phụ nữ tàn nhẫn vô tình như vậy còn gì để mà lưu luyến. Con còn không khẩn trương từ bỏ đi, kết hôn với nha đầu Tịnh Tuyết!" Ông Hoắc hừ một tiếng, còn chưa nói xong, đã thấy anh bất ngờ lao ra ngoài, bước chân nhanh như gió: "Trường Uyên, con đi đâu!"

Đáp lại ông ta chỉ là những bước chân gấp gáp.

Hoắc Trường Uyên ra khỏi biệt thự, lao về phía chiếc xe Land Rover, mở cửa xe, ngồi vào trong nổ máy.

Tiếng bánh xe ma sát với mặt đất tạo thành âm thanh chói tai, khiến những người làm vườn cắt tỉa cây xung quanh giật mình suýt nhảy dựng lên, chỉ thấy chiếc xe đó lao đi như tên bắn, chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt.

Hoắc Trường Uyên nhấn mạnh chân ga, chiếc xe lao đi như bay.

Khi gặp đèn đỏ, anh rút di động ra gọi nhanh vào một số: "Giang Phóng, đặt vé máy bay cho tôi tới New York, chuyến sớm nhất!"

Đi đâu ư?

Hoắc Trường Uyên muốn hỏi cô rõ ràng.

Vì sao lại lừa anh nói không có thai, vì sao lại không cần con!

Hai mươi phút sau, chiếc xe ra khỏi trạm thu phí, phía trước là cao tốc sân bay.

Trong đầu Hoắc Trường Uyên bây giờ chỉ có một suy nghĩ, nhất định phải hỏi trước mặt cô cho rõ ràng.

Xe trên cao tốc không nhiều, cách vài phút mới có hai ba chiếc.

Hoắc Trường Uyên nhìn chăm chăm phía trước. Khi đi qua một ngã ba có biển chỉ đường, một chiếc ô tô từ phía khác lao đến không chút thông báo. Tiếng còi inh ỏi không ngừng vang lên. Đường như phanh xa có vấn đề, khi anh muốn né tránh thì đã không còn kịp nữa.

"Rầm..."

Giống như tiếng sụp đổ của cả một tòa thành.

...

Bốn năm sau, trên chuyến bay từ Canada về Băng Thành.

Chuyến bay này không phải bay thẳng, mà phải quá cảnh qua New York.

Khi Lâm Uyển Bạch cầm vé máy bay đi lên, bên cạnh cửa sổ đã có một người đàn ông trung niên nhắm mắt say ngủ, ăn mặc rất thoải mái, tuy rằng trên đầu không có sợi tóc bạc nào nhưng nét già nua là không thể che giấu. Có điều dù là vậy, cũng không thể làm lu mờ một khí chất tao nhã toát ra từ người này.

Máy bay nhanh chóng lên một độ cao ổn định, Lâm Uyển Bạch lấy tạp chí ra xem.

Trong tầm mắt, ghế bên cạnh có tiếng động. Cô vô thức quay sang nhìn, thấy người đàn ông trung niên đang giờ tay ấn vào bụng, có vẻ rất đau khổ. Cô do dự lên tiếng: "Chú à, chú không khỏe à?"

~Hết chương 202~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 203

Nghe thấy tiếng hỏi thăm, người đàn ông trung niên mới mở mắt ra.

Khi nhìn thẳng vào khuôn mặt cô, trên biểu cảm của ông xuất hiện đôi nét ngỡ ngàng trong phút chốc rồi mới định thần lại.

"À, tiên sinh, ông vẫn ổn chứ?"

Người đàn ông trung niên ho một tiếng rồi trả lời: "Dạ dày hơi đau một chút."

Nghe vậy, Lâm Uyển Bạch gật đầu, cũng đã sớm nhận ra. Có điều thấy biểu cảm của ông quá đau đớn, lại cùng là người Trung Quốc nên cô mới không nhận được, hỏi thăm đôi câu. Nghĩ ra chuyện gì đó, cô nói: "Hình như trong túi của tôi có thuốc đau dạ dày, đợi tôi tìm xem sao..."

Tháo dây an toàn ra, cô đứng lên lấy chiếc túi xách của hành lý xuống, kéo ngăn trong cùng, lục ra mấy loại thuốc.

Cầm một lọ lên tay, Lâm Uyển Bạch vui vẻ vặn mở hộp thuốc đưa cho ông: "Có thật à, ông cầm đi, uống hai viên là được rồi. Hiệu quả cực nhanh, uống vào khoảng vài phút sau là hết đau."

Người đàn ông trung niên hơi sững người, giờ tay đón lấy.

Chú ý thấy nước trong cốc đã nguội lạnh, Lâm Uyển Bạch ngăn ông lại, giờ tay ấn chiếc nút trên đỉnh đầu. Khi cô tiếp viên hàng không xinh đẹp đi tới trước mặt, cô nói: "Phiền cô cho tôi một cốc nước ấm! Cảm ơn cô!"

Uống xong hai viên thuốc, lại uống nửa cốc nước ấm, người đàn ông trung niên tiếp tục ôm bụng.

Khoảng vài phút sau, ông mỉm cười nhìn cô: "Thấy đỡ hơn nhiều rồi, thật sự cảm ơn cô!"

"Tiên sinh đừng khách khí!" Lâm Uyển Bạch cười dịu dàng.

"Đừng gọi tôi là tiên sinh nữa, trông cháu cũng chạc tuổi con gái tôi, gọi một tiếng 'chú' là được rồi!" Người đàn ông trung niên cười rất dịu dàng, không khó nhận ra thời trẻ là một người phong độ ngời ngời: "Giờ cháu đang sống ở Canada sao?"

"Vâng..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Từ sau chuyện xảy ra với con, cô cũng không tiếp tục ở lại Los Angeles nữa mà một mình tới Canada. Suốt ba năm qua cô cũng chỉ sống ở đó. Cô đã gửi rất nhiều CV xin việc, không ngờ cuối cùng lại bước vào làm trong một tòa soạn báo doanh nghiệp, thiên về mảng tài chính, cũng coi như đúng chuyên ngành của cô, bên trong cũng có khá nhiều đồng nghiệp là người Hoa.

"Chú cũng không sống ở Bắc châu Mỹ đâu, chú thường xuyên sống ở châu Âu hơn, tới New York là để làm chút chuyện, bây giờ chuẩn bị về nước." Người đàn ông trung niên nói xong, mỉm cười tiếp tục: "Nghe khẩu ngữ của cháu, cháu cũng là người Bắc Thành?"

"Vâng, đúng ạ..." Lâm Uyển Bạch một lần nữa gật đầu.

"Vậy trùng hợp rồi, không ngờ chúng ta lại là đồng hương. Chú cũng là người Bắc Thành!" Người đàn ông trung niên cười thân thiết hơn nữa: "Mấy năm nay hầu như chú toàn ở Berlin, vợ con thì ở Trung Quốc. Lần này về nước chắc không đi nữa, còn cháu?"

Lâm Uyển Bạch khẽ đáp: "Bà ngoại cháu mất rồi, cháu về làm giỗ cho bà."

Sau đó hai người họ lại trò chuyện băng quơ thêm mấy câu. Đêm xuống, cả khoang máy bay mọi người đã ngủ cả. Đến trưa ngày hôm sau, máy bay hạ cánh.

Vì ngồi cạnh nhau nên lúc lấy hành lý, Lâm Uyển Bạch cũng trùng hợp lấy chung với người đàn ông trung niên. Đi ra khỏi máy bay, đối phương rút danh thiếp ra, đưa cho cô.

"Đây là danh thiếp của chú."

Lâm Uyên Bạch đón lấy, chỉ nói một câu: "Cháu họ Lâm..."

Dù sao cũng là bè nước gặp nhau, chưa chắc còn duyên gặp lại, thế nên cũng không cần nói cả họ cả tên ra cho người ta.

Người đàn ông mỉm cười, không quá để ý. Hình như có xe riêng tới đón ông ấy, tới cửa, ông vẫy tay chào cô: "Cô Lâm, tạm biệt!"

"Tạm biệt..." Lâm Uyên Bạch cúi đầu đáp.

Khi rút danh thiếp vào túi, cô có nhìn qua cái tên bên trên: Lục Học Lâm.

Nhìn lên bầu trời đã lâu không gặp, rồi nơi đây tròn bốn năm, khi một lần nữa bước lên mảnh đất này, cô bỗng có chút hồi hộp. Lâm Uyên Bạch hít sâu một hơi, kéo vali đi về phía taxi.

Cô đang chìm đắm trong những cảm xúc của riêng mình, không hề chú ý rằng cửa đại sảnh sân bay đang chìm trong một đồng hỗn loạn.

Từ cao tốc sân bay đi vào trong trung tâm thành phố, Lâm Uyên Bạch từ đầu tới cuối chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thành phố thân thuộc đã dần dần trở nên xa lạ này. Nơi đây lại xây thêm rất nhiều công trình mới, con đường trước kia được phong tỏa để làm đường tàu điện ngầm cũng đã hoàn thiện.

Cô cố gắng phân biệt xem đây là đâu, chỗ kia từng là nơi nào...

Lần này về nước không chỉ để làm giỗ cho bà, Lâm Uyên Bạch còn có công việc. Tổng biên tập của tòa soạn đang ở Băng Thành, bên Canada chỉ là một bộ phận chi nhánh tại nước ngoài. Thế nên cô còn phải ở lại đây ít nhất một tháng. Băng Thành rộng lớn như vậy, chắc sẽ không gặp lại đâu nhỉ...

Cô nghĩ thầm trong lòng như vậy.

Nhưng cô rất nhớ cô bạn thân Tang Hiểu Du. Hai người bao năm qua chỉ có thể liên lạc qua email, không biết gần đây cô ấy ra sao rồi. Cô khẽ cười, trước mặt hình như đã đến khách sạn cô đặt phòng rồi.

Lâm Uyên Bạch xuống taxi chuẩn bị đi, người tài xế từ phía sau thò đầu ra.

"Cô ơi, đợi chút!"

Lâm Uyên Bạch dừng bước, bầy ra về mặt khó hiểu: "Sao thế ạ, tôi gửi sai tiền sao?"

"Không phải! Lẽ nào cô không phát hiện ra thiếu điều gì sao?"

"..." Thiếu gì chứ?

Lâm Uyên Bạch cúi đầu, nhìn chiếc túi xách trên người và vali hành lý vừa lấy từ sau cốp, không cảm thấy còn thiếu thứ gì, khó hiểu nhìn tài xế.

Người tài xế dường như còn cầm nín hơn cả cô, xuống xe mở ghế sau ra.

Lâm Uyên Bạch nhìn qua, giật nảy mình.

Chẳng hiểu từ lúc nào ghế sau xuất hiện một bé trai, đáng vẻ khoảng bốn, năm tuổi, trông đẹp như một bức tượng, mặc bộ Âu phục màu đen, mái tóc đen hình nấm hơi xoắn, nếu không nhìn kỹ e sẽ ngỡ đây là một bé gái.

Ồ đâu ra một cục bánh bao thế này?

Người tài xế cất giọng thúc giục, nét mặt đầy oán trách: "Cô à, cô làm mẹ kiểu gì vậy, cũng qua loa hỏi hột quá mức đấy! Xuống xe mà quên cả con, còn không mau bế nó xuống!"

"Tôi..." Lâm Uyên Bạch ngẩn người.

Dưới ánh mắt ép buộc của tài xế, cô đành dờ dẩn tiến lên, bế cục bánh bao đó xuống.

Sau khi cô đóng cửa lại, chiếc xe lao vút đi, còn ầm còi hai tiếng, như đang bộc lộ sự bất mãn với cô vậy.

Trước cửa khách sạn, một lớn một nhỏ đứng đón gió.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu, nhìn cục bánh bao cao bằng đầu gối mình, nuốt nước bọt, ngồi xuống kiên nhẫn hỏi han.

"Bạn nhỏ, bố mẹ con đâu?"

"Có phải con lên nhầm xe không?"

"Con có muốn ăn kẹo không?"

Hỏi một hỏi, cục bánh bao vẫn chỉ bày ra khuôn mặt lạnh lùng.

Lâm Uyển Bạch đang rầu rĩ không biết có nên đưa nó vào đồn công an không thì cục bột nhỏ trước mặt bỗng nhiên ngã thẳng vào lòng cô. Cô giật nảy mình: "Này, bạn nhỏ! Con không sao chứ?"

Cô giờ tay đỡ thẳng bé, chạm phải nhiệt độ trên trán nó.

Chết dở, nóng quá vậy!

Lâm Uyển Bạch đành bế lại cục bánh bao lên, tạm thời giao lại vali cho nhân viên khách sạn quản lý, vội vàng đi sang bên đường đối diện.

Sau khi xếp sổ khám bệnh, rất nhanh có bác sỹ tới khám, tiến lên mắng cô: "Cô làm mẹ kiểu gì vậy, con sốt dữ như vậy, sao giờ mới đưa vào viện!"

Chỉ trong vòng nửa tiếng ngắn ngủi, đã có hai người chất vấn cô làm mẹ kiểu gì rồi..

Lâm Uyển Bạch chống tay lên trán.

Cô có nỗi khổ mà chẳng thể nói ra.

Cô cũng rất muốn tự giải thích vài câu cho bản thân, rằng mình và cục bánh bao này không có quan hệ gì, nhưng vừa mở miệng, bác sỹ và y tá lại giống như anh tài xế kia, trừng mắt nhìn cô bằng thái độ trách móc.

Đến tận khi cô cúi đầu xuống, bày ra vẻ biết lỗi.

Vừa về nước đã liên tục được "làm mẹ" thế này là sao chứ...

Lâm Uyển Bạch cầm sổ khám bệnh đi ra cửa xếp hàng nộp tiền. Tới khi quay lại phòng khám, cô liền nhìn thấy một y tá vội vã chạy ra.

"Chị à, cuối cùng chị cũng đã quay lại!"

Lâm Uyển Bạch còn chưa kịp hỏi có chuyện gì, y tá đã nói liền hỏi: "Chị mau lại đây, con trai chị không cho ai động vào! Bây giờ thẳng bé đang sốt rất cao, buộc phải tiêm hạ sốt. Nhưng bác sỹ không lại gần nó được, tôi còn bị nó cắn một miếng đây này!"

Cô y tá nói xong, lập tức chìa tay ra cho cô xem, vẻ ảm ức.

Trên mu bàn tay trắng trẻo hiện lên một dấu răng rõ ràng.

Vừa nhìn là biết bị con nít cắn, không có nặng nhẹ, dấu răng rất sâu nhìn là thấy đau.

Ờ...

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt.

Cô bị cô y tá kéo lại vào phòng khám, lập tức nhìn thấy bánh bao nhỏ lúc này đã hồi phục chút tinh thần, khuôn mặt nhỏ đỏ hồng, ánh mắt hơi mệt vì sốt. Nhưng khi bên cạnh có người tiến lên, nó lập tức bày ra khuôn mặt ngầu, phồng mang trợn má, hung dữ như một con thú nhỏ, chiếc cà vạt đỏ nhỏ xinh trên cổ cũng xiêu vẹo đi.

Vị bác sỹ cầm kim tiêm trong tay, nét mặt đang không biết làm sao cho vừa.

Có một y tá bên cạnh đang tiến lên, vừa định thử chạm vào cánh tay nhỏ của nó, bánh bao nhỏ lập tức né tránh, cái miệng đã há ra kiểu phòng bị. Cô y tá từng bị nó cắn sợ hãi rút tay lại.

Bác sỹ chú ý thấy cô, lập tức thúc giục: "Cô làm mẹ còn đứng đó làm gì, mau lên chứ!"

"À..." Lâm Uyển Bạch một lần nữa bị ép bất đắc dĩ.

Thật ra cô cũng hơi thấp thỏm, thận trọng tiến lên, không lập tức giờ tay ra ngay mà ngồi xuống bên cạnh bánh bao nhỏ rồi mới ôm thẳng bé vào lòng. Điều kỳ lạ là bánh bao nhỏ tuy có hơi rút lại một chút nhưng sau đó đã ngoan ngoãn để cô ôm.

Có vẻ vì trước đó từng ngã vào lòng cô nên nó ít phòng bị cô hơn so với những người khác.

Lâm Uyển Bạch bế nghiêng bánh bao nhỏ vào lòng, vừa hay để lộ ra phần mông, tiện cho bác sỹ tiêm.

Khi chiếc quần nhỏ bị kéo xuống một chút, bác sỹ cầm ống tiêm cúi xuống, bánh bao nhỏ trong lòng một lần nữa giãy giụa dữ dội.

Lâm Uyển Bạch có phần cuồng quýt, suýt nữa không kiểm soát nổi. Tốn rất nhiều công sức cô mới ôm chặt được nó, không để bánh bao nhỏ rơi xuống. Cô nhanh chóng nhận ra sự run rẩy khẽ khàng bên trong màn giấy giữa.

Cô chợt hiểu ra, có lẽ bánh bao nhỏ đang sợ hãi.

Tuy rằng từ đầu đến cuối đều bày ra vẻ mặt ngẫu nhiên dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ. Đối với hoàn cảnh xung quanh, tất cả đều xa lạ với nó, nhất là khi những dụng và máy móc lạnh lẽo đó cái nào cũng đều là một màu trắng nhức mắt. Trẻ con thường khi đến những nơi như bệnh viện đều rất sợ hãi. Cô còn nhớ trước kia Yên Phong đưa Tiểu Châu Châu đi tiêm, nó còn gào cha khóc mẹ.

"Ngoan, đừng sợ nhé..."

Lâm Uyển Bạch xóc bánh bao nhỏ lên, giọng càng nhẹ nhàng hơn một chút: "Bây giờ con đang sốt, phải tiêm mới hạ được sốt, nếu không sẽ rất nghiêm trọng. Cố nhịn một chút, sẽ qua rất nhanh thôi. Chúng ta phải làm một nam tử hán mạnh mẽ chứ..."

Bên cạnh những lời thì thầm dịu dàng, cô dùng ánh mắt ra hiệu với bác sỹ.

Bác sỹ cũng nhanh chóng có động thái, chẳng bao lâu nữa thuốc sẽ được tiêm hết.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu xuống nhìn, quả nhiên vẫn còn là con trẻ, chỉ vài ba lời đã có thể xoay chuyển được sự chú ý của nó. Tới khi nó tỉnh lại thì thuốc đã tiêm xong. Có thể vì lời cuối cùng cô nói, nó vẫn cố nhẫn nhịn.

Cô cảm thấy trái tim mình như sắp tan chảy vì cậu bé xa lạ trước mặt.

Lâm Uyển Bạch hôn lên má thằng bé, không kìm được lòng mình: "Con thật tuyệt!"

Bánh bao nhỏ ngẩn ngơ, gò má trắng trẻo ánh lên chút hồng hào.

Hoàn thành xong sứ mệnh, bác sỹ thở phào, nói với cô: "Thuốc hạ sốt đã tiêm xong, tôi sẽ kê thêm ít thuốc tiêu viêm. Tôi khuyên hai người nên tạm thời ở lại bệnh viện quan sát, đợi chắc chắn hạ sốt rồi hẵng về, bệnh tình của trẻ con không thể xem thường!"

Lâm Uyển Bạch đành phải gật đầu, bế bánh bao nhỏ cùng cô y tá đi về phòng bệnh.

Trong phòng bệnh có bốn chiếc giường, hai giường trống, còn một giường có một người phụ nữ tuổi đã cao đang nằm, bên cạnh là một cây truyền nước, xem ra đã ngủ thiếp đi rồi.

Lâm Uyển Bạch nhẹ nhàng đặt thằng bé lên giường, còn mình ngồi lên chiếc ghế bên cạnh giường, nắm lấy tay bánh bao nhỏ, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy như hột nhãn của nó, không nhịn được, lại khen ngợi: "Ban nãy con thật dũng cảm, cô thấy có một bạn nữ ở bên cạnh tiêm xong còn khóc đỏ cả mũi, xem ra con đúng là nam tử hán kiên cường đấy! Năm nay con mấy tuổi rồi?"

"Bốn ạ!" Khi bánh bao nhỏ lên tiếng, còn gờ ngón tay mím mồm lên.

Giọng nói mềm mại, giống như một chú mèo con.

Lâm Uyển Bạch chỉ hỏi đại, không ngờ nó trả lời thật, dù sao cũng dẫn theo nó từ lúc xuống taxi tới giờ, nó chưa nói một câu. Ban nãy cô có phần nghi ngờ thằng bé này phải chăng không biết nói chuyện. Bây giờ thì hiểu rồi, không phải nó không biết nói, chỉ là không muốn tiếp chuyện với người lạ, hoặc không thêm nói, ra vẻ lạnh lùng.

"Bốn tuổi rồi à?" Cô mỉm cười.

"Vâng!" Bánh bao nhỏ gật đầu, có chút bẽn lèn.

Thật ra nó còn chưa chính thức lên bốn, sinh nhật còn chưa tới, chỉ là suýt bốn tuổi thôi.

"Vậy con có thể nói cho cô biết, con tên là gì không?" Lâm Uyển Bạch hỏi tiếp.

Ngoài hiếu kỳ ra thì cô cũng buộc phải biết tên bánh bao nhỏ, như vậy báo cảnh sát mới dễ tìm ra bố mẹ của nó.

"Đậu Đậu ạ." Bánh bao nhỏ đảo đảo mắt.

Trả lời cô như vậy, ai bảo nó không thích cái tên khai sinh của mình chứ, khó nghe chết!

Lâm Uyển Bạch cũng nghe ra, đây dĩ nhiên chỉ là tên ở nhà. Khi cô định truy hỏi tên thật của bánh bao nhỏ thì thấy đôi mắt của nó sụp xuống, có vẻ như thuốc đang có tác dụng.

"Buồn ngủ phải không? Con ngủ đi, ngủ một giấc là khỏe lại." Cô vội vàng kéo chăn qua, đắp lên người bánh bao nhỏ.

Bánh bao nhỏ quả nhiên ngáp một cái thật to, rồi hàng mi dài sụp xuống.

Lâm Uyển Bạch thấy cửa phòng còn mở hé, ngoài hành lang luôn có tiếng đi qua đi lại, sợ làm ồn tới thằng bé, cô đứng dậy định đóng cửa. Nhưng vừa có động tác, vạt áo lập tức bị giữ chặt lấy.

Cô cúi đầu nhìn liền thấy một bàn tay nhỏ xíu.

Lâm Uyển Bạch nhìn lên thấy ánh mắt bánh bao nhỏ hoảng loạn. Cô thẳng thừng nằm nghiêng bên cạnh giường, ấn cái đầu nhỏ vào lòng mình, vỗ nhẹ lên lưng nó: "Con ngủ đi, cô không đi, sẽ ở đây cùng với con!"

Cô đã ngồi hơn mười mấy tiếng máy bay, người đã sớm mệt mỏi, cộng thêm chênh lệch múi giờ, nên vốn dĩ chỉ dỗ bánh bao nhỏ một lúc, cô đã dần dần không gắng gượng được nữa.

Chẳng biết đã qua bao lâu, trong mơ bỗng có người kích động hét to.

"Tiểu thiếu gia..."

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 204

Lâm Uyển Bạch mơ mơ hồ hồ mở mắt ra.

Bấy giờ cô mới ý thức được mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Trong tầm mắt có hai người đang đứng trước giường mình.

Trước mặt là một người phụ nữ trên dưới năm mươi tuổi, thể hình không béo cũng không gầy, trông tương mạo có vẻ rất thật thà phúc hậu, nghe xưng hô có vẻ đây là bảo mẫu của bánh bao nhỏ. Theo sau là một người đàn ông cũng xấp xỉ từng ấy tuổi, tay cầm một chiếc chìa khóa ô tô, giống như tài xế của một gia đình có tiền.

Thấy họ cứ nhìn chằm chằm bánh bao nhỏ nằm trên giường, Lâm Uyển Bạch lập tức hiểu ra.

Cô đưa tay lên môi nhắc nhở: "Suyt, nó ngủ rồi..."

Trong lúc bánh bao nhỏ ngủ, cô đã rút di động lặng lẽ gọi 110.

Vốn dĩ từ lúc bước trên taxi xuống, cô đã định đưa thằng bé tới đồn công an, có điều vì phát hiện bánh bao nhỏ sốt rất nghiêm trọng, sau đó thằng bé lại túm chặt tay cô không buông, nên cô đành chọn cách gọi điện thoại. Cô kể đại khái tình hình, rằng mình có gặp một cậu bé khoảng bốn tuổi trên taxi đi từ sân bay ra, mặc áo vest, thắt cà vạt đỏ, đầu nấp, tóc hơi xoắn...

Cô tin rằng nếu bố mẹ thằng bé đang sốt ruột tìm nó, chắc chắn cũng sẽ báo cảnh sát, như vậy sẽ tìm được.

Quả nhiên đã có người tới tìm bánh bao nhỏ.

Lâm Uyển Bạch nhìn giờ, mới hơn một tiếng đồng hồ, chứng tỏ hiệu quả làm việc của cảnh sát cũng rất cao.

Thím Lý căng thẳng vô cùng, mặt đỏ quạch lên: "Trời ơi, tiểu thiếu gia làm sao vậy!"

Bà đã phụ trách chăm sóc nuôi dưỡng tiểu thiếu gia từ khi còn đỏ hỏn, ngoài quan hệ thuê mướn ra, lâu dần bà cũng có không ít tình cảm với thằng bé. Hôm nay lão gia tới một thành phố biên gần đó tham gia hôn lễ. Tiểu thiếu gia khi đó cũng ở biệt thự nhà họ Hoắc, thế nên mới cùng đi đến sân bay. Không ngờ, tiền ông ấy xong đi ra, vì người quá đông đã khiến thằng bé đi lạc, khi đi tìm lại thì không thấy bóng dáng đâu cả...

Cũng may đã tìm thấy rồi, nếu không biết ăn nói sao với anh Hoắc bây giờ!

"Không sao đâu, thằng bé chỉ bị sốt thôi!" Lâm Uyển Bạch vội giải thích, giờ tay sờ lên đầu bánh bao nhỏ, không còn nóng như lúc trước nữa: "Bác sỹ đã tiêm thuốc hạ sốt rồi, còn kê cả thuốc tiêu viêm nữa, chắc là sau khi tỉnh dậy sẽ không sao nữa..."

"Tạ ơn trời đất!" Thím Lý liên tục nói.

Người tài xế đi phía sau bà cũng bày ra vẻ mặt nhẹ nhõm.

Lâm Uyển Bạch chỉ mỉm cười, cô hiểu được cảm giác lo lắng khi đánh mất con mình.

Quay đầu nhìn bánh bao nhỏ vẫn đang say ngủ, cô chợt nhớ tới con mình. Lúc đó cô đã đi xét nghiệm. Khoảng năm tháng, bác sỹ nói với cô đó là một

cậu con trai "có cu". Nếu nó còn sống, đến giờ chắc cũng tầm tuổi như bánh bao nhỏ...

Một nỗi buồn trào dâng trong lòng cô.

Thím Lý nắm chặt tay cô, cảm kích vô cùng: "Cô đây, thật sự cảm ơn cô! Cô không biết đâu, tiểu thiếu gia mất tích, tôi như người mất hồn mất vía! Nếu không tìm được, tôi phải làm sao!"

"Cô à, cô tên họ là gì, để lại cho tôi một phương thức liên lạc, tiên sinh nhà tôi nhất định sẽ báo đáp cô tử tế!"

Lâm Uyên Bạch lắc đầu, thấy đã có người đến đón bánh bao nhỏ, cô cũng không cần báo đáp gì, chỉ là tiện tay giúp đỡ mà thôi, nên cầm túi xách lên: "Không cần đâu, tôi còn có việc, xin phép đi trước! Mọi người trông chừng thằng bé, đừng để nó một mình, gặp phải kẻ xấu thì thảm đấy!"

Nói xong, cô vội vàng rời khỏi bệnh viện.

Thật sự vì quá mệt, cô chỉ muốn về khách sạn tắm rửa, ngủ một giấc.

...

Chập tối, chiếc Land Rover trắng đánh lái đi vào trong sân.

Tốc độ xe rất nhanh, đến mức khi phanh lại, bánh xe và mặt đất ma sát tạo thành một âm thanh chói tai.

Sau khi cửa xe mở ra, một bóng dáng cao lớn bước xuống. Anh mặc bộ vest đen, xù xì mà không kém phần cương nghị. Khuôn mặt không có biểu cảm gì, đôi mắt đen càng thân nhiên không nhiệt độ, khiến người ta khó mà tiếp cận.

"Cậu chủ đã về!"

Vừa bước vào biệt thự, thím Lý nghe thấy tiếng động vội ra ngoài.

Hoắc Trường Uyên nhíu mày: "Đậu Đậu sao rồi!"

Lúc đó anh đang tổ chức cuộc họp cổ đông, tất tiếng di động, nhất thời không biết gì. Họp xong mới phát hiện có mấy cuộc gọi nhỡ, đều là của thím Lý và tài xế ở nhà.

"Đã không sao rồi!" Thím Lý vội nói, rồi lại cúi đầu, áy náy xin lỗi: "Xin lỗi cậu, tại tôi không trông chừng tiểu thiếu gia cẩn thận..."

Hoắc Trường Uyên nhìn đôi mắt đỏ sọng của thím Lý, cũng nuốt hết những lời trách móc xuống, trầm giọng: "Không có lần sau đâu."

Thím Lý cảm kích vô cùng, len lén gạt nước mắt.

Hoắc Trường Uyên không buồn cởi áo vest, sai bước đi vào trong.

Biệt thự cũng không lớn lắm, tổng cộng chỉ có hai tầng. Từ cửa chính đi vào rẽ trái là phòng ăn, lúc này đang sáng đèn. Bánh bao nhỏ ngồi trên ghế, thay bộ đồ ngủ màu xám, mặt đang căng thẳng.

Bên cạnh, tài xế chú Lý đang ngồi xỏm ở đó: "Tiểu thiếu gia, cậu ném thử món cháo này đi?"

"Không đâu!"

"Tiểu thiếu gia, hay cậu ném thử món canh bò?"

"Không đâu!"

"Tiểu thiếu gia, vậy ăn tôm thì sao?"

Lần này, bánh bao nhỏ chẳng buồn trả lời nữa, khuôn mặt lạnh nhạt, muốn cao ngạo bao nhiêu có bấy nhiêu.

Thím Lý đi tới bên cạnh Hoắc Trường Uyên, sốt sắng nói: "Về tới nhà, tiểu thiếu gia tỉnh giấc là bắt đầu nổi nóng, lúc ở trên gác đã đập vỡ chiếc xe mô hình mình thích nhất! Tôi bây giờ vẫn chưa ăn hạt cơm nào. Bác sỹ còn kê cả thuốc, phải ăn mới uống được..."

Hoắc Trường Uyên nhíu mày, có phần đau đầu.

Từ sau khi cai sữa, vấn đề ăn uống của con trai luôn là một nan đề đối với anh. Không đơn thuần là kén ăn, mà nó không chịu ăn cơm. Lúc trước anh cũng đã mời rất nhiều đầu bếp và bác sỹ dinh dưỡng tới nhà, nhưng dù làm món gì, cũng không khiến nó thèm ăn.

"Đề tôi." Hoắc Trường Uyên tiến lên.

Anh đón lấy chiếc bát trong tay chú Lý, kéo ghế ngồi đối diện con trai, cầm thìa cháo đưa lên miệng nó.

Bánh bao nhỏ không buồn liếc lấy một cái, vẫn tập trung bày ra vẻ lạnh lùng ngàn năm.

"Hoắc Thần Hạo!"

Hoắc Trường Uyên trầm giọng.

Bánh bao nhỏ rụt vai lại, nhưng vẫn phồng má lên.

Đây chính là nguyên nhân thằng bé ghét tên đầy đủ của mình. Mỗi lần papa gọi cả họ lẫn tên như vậy đều khiến nó giận mình.

Hoắc Trường Uyên giơ tay chọc vào cái má phúng phính, lập tức nó như hai quả bóng da xì hơi.

Như một người bại trận, bánh bao nhỏ há miệng ra với vẻ không mấy tình nguyện. Lần nào cũng phải để papa cưỡng ép nuốt com, nó mới miễn cưỡng hợp tác một chút.

Nhìn bát cháo nhỏ đã hết sạch sẽ, Hoắc Trường Uyên mới dẫn mày ra một chút. Anh quay đầu hỏi hai người bên cạnh: "Thím Lý, hôm nay rốt cuộc có chuyện gì?"

"Kể ra chuyện hôm nay cũng tại tôi! Ông Hoắc không nhớ xa cháu nên muốn đưa cả cháu ra sân bay. Chỉ là không ngờ lúc ra có một đoàn khách du lịch chặn kín cả cửa vào. Tôi không cẩn thận làm lạc tiểu thiếu gia, tới khi tôi tìm thì đã không thấy đâu nữa..." Kể lại thím Lý vẫn còn đầy sợ hãi. Bà không nhịn được, lại chột khóc. Cuối cùng vẫn là chú Lý tiến lên vỗ vai bà: "Chúng tôi có xem camera của sân bay nhưng không tìm thấy, có thể là vì gặp góc chết. Về sau chúng tôi báo cảnh sát, không lâu sau cảnh sát nói đã tìm ra, chúng quý cũng phải cảm ơn cô gái ấy!"

"Cô gái?" Hoắc Trường Uyên nheo mắt.

"Vâng!" Thím Lý gật đầu: "Có lẽ tiểu thiếu gia đã lên vào ngòi trong xe của cô ấy, lúc xuống xe thì bị phát hiện. Sau đó tiểu thiếu gia phát sốt, cô ấy cũng đã đưa tiểu thiếu gia vào bệnh viện. Lúc tôi và anh Lý tới, tiểu thiếu gia đang nằm ngủ trên giường, hơn nữa cũng đã hạ sốt..."

"Cô ấy đã hôn con!"

Bất ngờ, một giọng nói vang lên.

"..." Hoắc Trường Uyên nhú mày.

Bánh bao nhỏ ngẩng đầu, mấy lọn tóc hơi xoắn lòa xòa trước trán. Khuôn mặt cool ngầu cất giọng nói non nớt: "Sau này cô ấy chính là người con gái của cục cưng!"

~Hết chương 204~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205

Ánh đèn phòng phẫu thuật nhức nhối chiếu thẳng xuống đỉnh đầu.

Suốt cả quá trình, cô đều ngẩng đầu nhìn thẳng lên ngọn đèn đó, cảm giác một giây sau sẽ mù mắt vậy, nhưng vẫn quyết tâm nhìn chăm chăm.

Không biết cụ thể đã qua bao lâu, cô cảm giác sức lực khắp người đều như bị rút sạch sẽ. Cuối cùng cô cũng loáng thoáng nghe thấy tiếng trẻ con khóc, rất nhỏ, rất khẽ. Cô muốn cố gắng lắng tai nghe, nhưng bỗng dưng không nghe thấy nữa...

Ai đó đang nói chuyện, một câu tiếng Anh rất tàn nhẫn: "Rất xin lỗi! Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi, không giữ được đứa bé!"

Không, không thể nào...

Cô như phát điên, muốn nhảy xuống khỏi bàn mổ.

Nhưng vị bác sĩ người nước ngoài đeo khẩu trang lại tiến lên ấn vai cô xuống, ngăn cô điên cuồng. Ngay sau đó, một người khác tay cầm khay, trên đó là một đứa trẻ người đầy máu...

Lâm Uyển Bạch ngồi bật dậy.

Ánh nắng bình minh bên ngoài xuyên qua rèm cửa hắt lên khuôn mặt nhợt nhạt của cô. Hình ảnh chân thực trong mơ vẫn còn lớn vồn trong đầu óc, đến mức con người rệu rã rất lâu mới tìm lại được tiêu điểm, sống lưng ướt đầm mồ hôi.

Nhìn cảnh vật xung quanh, cô mới nhớ ra mình đang nằm trong khách sạn.

Vén chăn ra, Lâm Uyên Bạch đi thẳng vào trong phòng tắm, vẩy vòi nước, ngâm cả khuôn mặt vào nước lạnh, cho đến khi cảm giác những hình ảnh vụn vặt trong mơ ấy biến mất khỏi đầu, lục phủ ngũ tạng mới dần dần trở lại vị trí cũ.

Con ác mộng này suốt bốn năm qua cô thường xuyên gặp.

Lần nào cô cũng choáng tỉnh giấc, thậm chí một thời gian dài không thể bước qua con ác mộng, cần phải vào bệnh viện tiến hành trị liệu tâm lý mới có thể tiếp tục sống qua ngày. Dù là bây giờ, thi thoảng cô vẫn đi kiểm tra bác sỹ.

Nhìn bản thân trong gương, Lâm Uyên Bạch thở mạnh một hơi ra ngoài.

Tắm rửa xong trở lại phòng ngủ, chiếc di động bên gối đang đổ chuông. Cô liếc nhìn, là cuộc gọi của đồng nghiệp bên Canada.

"Lâm, cô tới Băng Thành rồi chứ?"

"Ừm, tới nơi bình an."

Đầu kia nói tiếp: "Tổng biên tập báo tôi nói với cô, có một cuộc phỏng vấn nhân vật phải đẩy lên sớm, nghe nói tới mai người ấy sẽ qua Nhật công tác, e rằng phải ba tháng nữa mới quay về. Theo giờ địa phương hiện tại của cô, bắt buộc phải hoàn thành trong hôm nay, nếu không cô phải đuổi theo người ta sang Nhật đây!"

"Được, tôi hiểu rồi..." Lâm Uyên Bạch cảm sở ghi chép lại.

Lần này cô quay về đây vốn dĩ là có công việc. Tòa soạn muốn tung ra ấn bản kỷ niệm ngày thành lập, trong đó sẽ có những bài phỏng vấn các ông trùm trong làng tài chính. Vì trong chi nhánh tại Canada chỉ có mình cô là người Băng Thành, liên hệ với trụ sở chính cũng dễ dàng, thế nên nhiệm vụ được giao cho cô.

Cộng thêm việc đã lâu không quay lại, cô cũng muốn về thăm bà ngoại.

Lâm Uyên Bạch gọi một phần quà sáng của khách sạn, ăn xong thì thu dọn đồ đạc đi ra ngoài.

Vì trước đó đã có lời thể nên cuộc phỏng vấn được hẹn trước diễn ra vô cùng thuận lợi.

Sau khi đến nơi, cô thông báo với lễ tân rồi đi thẳng thang máy lên tầng. Cuộc phỏng vấn cũng được tiến hành ngay trong văn phòng, trên chiếc sofa sát cửa sổ, ánh sáng cũng đầy đủ.

Đây là một doanh nghiệp quốc dân lâu đời, vị Chủ tịch hiện tại cũng đã hơn sáu mươi tuổi, chính là người lần này cô sẽ phỏng vấn. Trong quá trình trao đổi, ông ấy cũng không hề kèn kieu, ôn hòa kể lại lịch sử kinh doanh và cái nhìn của mình về ngành tài chính. Lâm Uyên Bạch nghiêm túc ngồi gõ lại tất cả vào máy tính, không bỏ qua bất kỳ câu chữ nào.

Gần hết buổi phỏng vấn, có ai đó gõ cửa phòng.

Người thư ký lúc trước dẫn cô vào giờ đang cung kính cúi đầu: "Chủ tịch Từ, Hoắc tổng đã tới ạ!"

Hoắc tổng...

Bàn tay đang đặt trên bàn phím của Lâm Uyên Bạch chợt run lên.

Trên màn hình xuất hiện vài con chữ lộn xộn, cô cảm thấy hơi thở của mình như sắp tan biến vậy, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi, rồi ướt rượt nhanh chóng.

Trong thành phố rộng lớn này, có thể người họ Hoắc rất nhiều, nhưng được xưng Hoắc tổng cũng chỉ vài ba người...

Rõ ràng đang ngồi trên sofa mà cô lại cảm thấy mình ngồi không vững, bắp chân bé nhỏ đang khẽ run lên.

Chủ tịch Từ có vẻ rất coi trọng Hoắc Trường Uyên, vội vàng dặn dò thư ký: "Được, mau mời vào đây!"

Giây phút tìm lại được hơi thở, Lâm Uyên Bạch nhanh chóng máy tính lại.

Khiến chủ tịch Từ ngồi đối diện giật cả mình. Cô gượng cười: "Chủ tịch Từ, cuộc phỏng vấn cũng hòm hòm rồi. Nếu ông chuẩn bị có khách thì tôi cũng không làm phiền nữa. Khi về sửa sang lại bài phỏng vấn, tôi sẽ gửi lại mail cho thư ký của ông!"

Chủ tịch Từ hơi bất ngờ. Nếu ông ấy nhớ không nhầm thì có lẽ vẫn còn hai câu hỏi nữa mà nhỉ?

Nhưng ông ấy chỉ nghĩ là đối phương đã cần đủ nội dung, thế nên cũng không nói thêm nhiều, chỉ mỉm cười gật đầu: "Được!"

Lâm Uyển Bạch cuống cuống thu dọn đồ đạc. Cô vừa đứng lên thì phát hiện chủ tịch Từ cũng đã đứng dậy.

Thăng thốt giây lát, cô nghĩ đối phương định tiễn mình. Cô đang định lên tiếng nói không cần, nhưng sống lưng bỗng căng thẳng trong giây lát. Bởi vì hình như cô đã nghe thấy tiếng cửa văn phòng được đẩy ra, sau đó là một tiếng bước chân vững chãi.

Càng lúc càng gần...

Giống y hệt như trong ký ức, vẫn là bộ vest đen ngàn năm không đổi, tôn lên đôi chân dài và thẳng. Cổ áo sơ mi trắng còn mới nguyên. Anh thất cả vạt, dút một tay vào túi quần đi tới, ánh mắt thâm trầm như miệng giếng khô.

Lâm Uyển Bạch đang chuẩn bị tranh thủ thời gian rời đi, bỗng bất ngờ rơi vào tầm ngắm của anh.

"Hoắc tổng đến đây à!"

"Chào chủ tịch Từ!"

Cô đan chặt hai tay vào nhau.

"Đây là cô Lâm, đến từ tạp chí Times Economic and Trade. Cô ấy qua đây phỏng vấn, nhưng bây giờ cuộc phỏng vấn đã kết thúc rồi, chúng ta có thể bàn bạc về chuyện hợp đồng!" Dường như cảm thấy vẫn còn người khác, sau khi giới thiệu qua, chủ tịch Từ dặn dò thư ký: "Tiễn cô Lâm!"

Lâm Uyển Bạch ôm chặt máy tính, cảm đầu di chuyển như một người máy.

Khi đi lướt qua nhau, đôi mắt u tối ấy cuối cùng cũng nhìn về phía cô, miệng giếng bên trong không một giọt sóng. Nhưng anh cũng dời đi trong chớp mắt, giống như đang nhìn một người xa lạ.

Ra khỏi phòng làm việc, ngón tay Lâm Uyển Bạch sắp bị bóp nát.

...

Thành phố đã lên đèn.

Mùa xuân là mùa đẹp nhất, cho dù là buổi tối, không khí dường như vẫn ngát hương hoa.

Trước quầy thu ngân của một nhà hàng Trung Quốc, đồng nghiệp quan tâm hỏi cô: "Tiểu Bạch, cô không sao chứ? Ăn cơm thôi mà mắt hồng liên tục, có phải lâu rồi không về nước nên không quen không?"

Nữ đồng nghiệp trước mặt chính là người của trụ sở chính đón tiếp cô. Hai người tuổi tác tương đương, cộng thêm việc một tháng tới sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc, thế nên sau khi tan làm cô ấy đề nghị đi ăn. Cô cũng không từ chối, vừa hay có thể bàn bạc thêm một chút về công việc, sau này làm chung cũng dễ hơn.

"À, có một chút..." Lâm Uyển Bạch ngập ngừng.

"Không sao! Có thể vì cô ở nước ngoài lâu quá đấy, bây giờ bỗng dưng quay về, ai cũng cần thời gian thích ứng. Trước kia tôi cũng học đại học ở tỉnh khác, sau này về quê làm việc còn lạ lắm nữa là!"

Lâm Uyển Bạch chỉ cười.

Suốt cả buổi chiều, trong đầu cô chỉ hiện lên khung cảnh gặp Hoắc Trường Uyên tại công ty Từ Thị. Không ngờ đã bốn năm trôi qua rồi, vậy mà chỉ một lần gặp mặt vội vã vẫn dễ dàng ảnh hưởng tới cô như thế.

Nhớ lại lúc lướt qua nhau, ánh mắt anh điềm nhiên như nhìn một người xa lạ, Lâm Uyển Bạch cười khổ.

Cũng đúng, họ đã sớm chia tay rồi, không còn quan hệ gì nữa, bây giờ có khác gì người lạ.

Chỉ là bỗng dưng, cô cảm thấy có chỗ nào sai sai.

Cánh tay bỗng nhiên bị ai đó huyếch, tiếng cô đồng nghiệp bên cạnh vang lên: "Á! Mau nhìn kia, Hoắc tổng đấy!"

Lâm Uyển Bạch nhìn theo, có một bóng dáng cao lớn từ trong thang máy đi ra, bước chân từ tốn chậm rãi, khuôn mặt điển trai sáng sủa, chỉ là không mấy thân thiện.

Cô nhìn thấy ánh mắt của các cô gái ngồi trong nhà hàng đều tự động bị hút về phía anh. Nhất là các cô nhân viên đứng đón khách ngoài cửa, ánh mắt như chứa cả một rừng hoa đào. Quả nhiên anh vẫn như xưa, đi đến đâu, sức hấp dẫn nam tính trên người vẫn khiến các cô gái mê mẩn sâu sắc.

"Chắc cô biết Hoắc tổng chứ? Tạp chí của chúng ta cũng rất muốn phỏng vấn anh ấy đấy, tiếc là rất nhiều lần đều bị từ chối! Cô xem, anh ấy quả thực

quá đẹp trai, dáng người chuẩn như người mẫu nam. Một người đàn ông như vậy cho dù phát sinh tình một đêm cũng không còn gì phải nuối tiếc kiếp này!"

"Còn cả cậu con trai anh ấy bế trên tay nữa, trời ơi! Đàn ông bế con không thể nào đẹp hơn được nữa!"

Nghe tới câu cuối cùng, ánh mắt Lâm Uyển Bạch hơi sững lại.

Khi nhìn thấy bánh bao nhỏ được anh bế trong lòng, cô càng ngẩn ra.

Chính là cậu bé hôm đó cô nhặt được, lúc này vẫn mặc đồ vest, vẫn là màu đen nhưng kiểu dáng đã khác, phong cách nước Anh, trên ngực phải cài một chiếc khăn tay nhỏ, vẫn là mái đầu nấm hơi xoắn.

Có điều lúc này khuôn mặt ấy đang căng ra, lạnh lùng, lại là dáng vẻ ấy.

Dọc đường đi qua, rất nhiều người nhìn bánh bao nhỏ. Ngoài thân phận và ngoại hình nổi bật của Hoắc Trường Uyên, một diện mạo đẹp như tượng của thằng bé cũng rất thu hút mọi người. Có điều nó đang phong mang trọn má, trùng mắt với tất cả.

Nhớ lại lời cô đồng nghiệp vừa nói, lại nhìn thấy hai khuôn mặt giống nhau như tạc của Hoắc Trường Uyên và bánh bao nhỏ, ngay cả dáng vẻ mím môi lúc này cũng y đúc, trái tim cô thất lại.

Một suy nghĩ gần như bùng nổ trong lòng trong khoảnh khắc.

Hoắc Trường Uyên có con trai rồi?

Thì ra đó là con trai anh...

Trong phút chốc, Hoắc Trường Uyên đã rào bước đi tới cửa nhà hàng. Nhân viên mở cửa xoay cho anh. Anh vẫn bế thằng bé bằng một tay, còn tay kia đút túi quần suốt cả quá trình.

Dường như cảm nhận được Hoắc Trường Uyên xoay người về phía mình, Lâm Uyển Bạch giật mình.

Giống như né tránh, cô nhanh chóng quay người về phía quầy thu ngân, hai tay nắm chặt lại, cố gắng điều chỉnh nhịp thở của mình cho ổn định.

Cô hít sâu rồi thở đều...

Vào lúc cô cảm thấy đã ổn hơn thì bỗng cảm thấy dường như có rất nhiều ánh mắt đang nhìn về phía mình, nhất là cô đồng nghiệp bên cạnh, đang kích động giật vạt áo của cô.

Lâm Uyển Bạch không hiểu, ngập ngừng quay người lại.

Liền nhìn thấy bánh bao nhỏ một giây trước Hoắc Trường Uyên còn bế, lúc này đang lao về phía cô.

Đôi chân nhỏ chột ồm lên, bánh bao nhỏ nhào tới, ngẩng mái đầu nấm xoắn lên, dang hai tay ra, chất giọng non nớt vang lên: "Bé!"

Thằng bé ban nãy còn ở trong vòng tay bố ra vẻ cool ngầu, ai nhìn mình cũng trừng mắt lại như một con báo con không dễ chọc vào, bây giờ lại như con mèo nhỏ cute, giờ hai tay đòi bế.

Các vị khách hóng hớt trong cửa hàng đều sững người.

Sự thay đổi này cũng nhanh quá rồi thì phải...

Lâm Uyển Bạch cũng chưa kịp phản ứng lại, khuôn mặt vẫn đang trong trạng thái ngơ ngẩn.

Bánh bao nhỏ vẫn đang ôm chân cô, chuyên tâm ngẩng đầu, đôi mắt đen láy chớp chớp, chỉ đợi cô một giây sau sẽ bế nó lên.

Dưới ánh mắt mong đợi và kỳ vọng của thằng bé, như bị ma xui quỷ khiến, Lâm Uyển Bạch cúi xuống bế nó lên.

Giây phút được cô bế, bánh bao nhỏ bèn vòng tay ôm cổ cô, hai chân bé tí cũng móc vào người cô, bám chặt lấy cô như con mực, chỉ sợ một giây sau cô sẽ thả nó xuống.

Tiếng bước chân vững chãi từ xa vọng tới gần.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu, hơi thở như dừng lại. Bóng hình cao lớn của Hoắc Trường Uyên ở ngay trước mắt, che đi một góc ánh sáng trên đỉnh đầu. Do ưu thế chiều cao, cả người cô đều đứng trong bóng anh.

Ánh mắt giao nhau, giống như khi gặp mặt ở Từ Thị vậy, đôi mắt anh không chút gợn sóng.

"Tôi..."

Lâm Uyển Bạch há hốc miệng.

Trong cuộc gặp mặt trực tiếp này, cô bỗng nhiên không biết câu đầu tiên nên nói thế nào.

Hoắc Trường Uyên chỉ hờ hững liếc qua cô rồi tập trung vào con trai mình, trầm giọng nói: "Ra ngoài trước đã!"

Lâm Uyển Bạch sững người, vô thức nhìn sang cô đồng nghiệp bên cạnh.

Chút nhay bén này cô đồng nghiệp ấy vẫn có. Chưa đợi cô ra quyết định cô ấy đã lập tức lên tiếng: "Không sao không sao! Cô mau đi đi, tôi ở đây đợi hóa đơn, hơn nữa tôi chợt nhớ ra lát nữa còn có việc!"

Lâm Uyển Bạch gật đầu, nhìn theo cái bóng cao lớn đã quay người bỏ đi.

Có điều cô vừa nhúc nhích, bánh bao nhỏ trong lòng đã lập tức ôm chặt cô hơn, do dự mấy giây cô cũng ra ngoài theo.

Nói sao cũng phải trả lại con cho người ta chứ...

Huống hồ, bây giờ đầu óc cô vẫn chưa hết hỗn loạn, vẫn còn sừng sốt vì chuyện bánh bao nhỏ chính là con trai anh.

Trước cửa nhà hàng có một chiếc ô tô đen đang đỗ, người tài xế bên cạnh có vẻ đã lớn tuổi. Đã từng gặp nhau một lần ở bệnh viện, cô không khó đoán ra đó là người chuyên phụ trách đưa đón cậu nhóc trong lòng mình, chủ ấy bèn mỉm cười thân thiện với cô.

Lâm Uyển Bạch khẽ gật đầu.

Sau khi ngồi vào trong, Hoắc Trường Uyên khẽ cười: "Sống ở đâu, tôi đưa cô về."

Lâm Uyển Bạch vô thức đọc địa chỉ khách sạn, người tài xế đã nhanh chóng lái xe đi, lao nhanh ra khỏi khu vực nhà hàng. Chiếc xe hòa vào dòng xe cộ, bên ngoài cửa sổ, ánh đèn đường vùn vụt lao qua.

Bấy giờ cô mới chậm chạp phản ứng lại, mình cứ ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của anh như thế.

Vẫn như bốn năm trước, vẫn bá đạo và cường thế.

Không gian trong xe rất rộng rãi, nhưng dù có rộng rãi hơn nữa cũng vẫn là không gian có hạn. Cho dù cô không có ý cảm nhận, cô vẫn nhận ra mùi hương nam tính tỏa ra từ anh, cứ vấn vít mũi cô.

"Cô Lâm"

Một giọng nói bất ngờ vang lên.

Lâm Uyển Bạch như ngừng thở vì xưng hô lạnh nhạt và xa cách này.

Cô âm thầm cuộn chặt tay lại, cố gắng bày ra vẻ tự nhiên quay sang nhìn anh, thấy anh đã nói: "Tôi có nghe thám Lý nói qua, hôm qua cũng may có cô giữ hộ Đậu Đậu rồi đưa nó tới bệnh viện tiêm thuốc, cảm ơn cô!"

"Anh đừng khách sáo..." Lâm Uyển Bạch cắn môi.

"Con trẻ vẫn còn nhỏ, nó không gây phiền phức gì cho cô chứ?" Hoắc Trường Uyên hỏi tiếp.

Đồng thời lúc này, cậu nhóc trong lòng cô cũng phần nộ trùng mắt nhìn papa mình, như đang tố cáo, nhưng bị anh thẳng thừng tăng lờ.

Lâm Uyển Bạch chậm chậm mím môi lại, nghe thấy giọng nói thân thuộc của anh vang bên tai nhưng ngữ khí lại cực kỳ xa lạ, thậm chí lịch sự tới mức khiến cô bối rối: "Không... Không có..."

"Nếu cô Lâm cần gì, thậm chí là tiền bạc, đều có thể đề cập, tôi cũng rất muốn báo đáp cô chút chút."

Hoắc Trường Uyên nói xong, bèn đổi tư thế vắt chân, ngón tay mảnh khảnh gõ nhịp lên đùi.

Chú ý thấy đôi mày dần dần nhíu lại của anh, Lâm Uyển Bạch hiểu anh sắp hết kiên nhẫn.

"Không cần đâu." Cô hít sâu một hơi, lắc đầu từ chối: "Tôi xin ghi nhận tấm lòng của anh, chỉ là tiện thì giúp thôi..."

Hoắc Trường Uyên im lặng.

Lâm Uyển Bạch quay về, nhìn xuống bánh bao nhỏ đang chăm chú quan sát mình.

Buộc phải thừa nhận, sau khi có sự so sánh lại càng thấy hai bố con họ giống nhau như đúc, nhất là ngũ quan, đường nét, sống mũi cao, bờ môi mỏng,

hoàn toàn như đúc từ một khuôn mà ra, nhất là đáng vẻ khi im lặng.

Hai cánh tay ngắn tũn của bánh bao nhỏ bất ngờ buông mạnh xuống, nó phồng má.

Lâm Uyển Bạch ngẩn người: "Hả, sao vậy..."

Cậu nhóc tiếp tục thổi phù phù.

Lâm Uyển Bạch: "..."

Thấy vẻ mặt ngờ ngác của cô, bánh bao nhỏ sắp phì tung hai má rồi, giống như hai quả bóng da.

Hôm qua rõ ràng đã hứa với nó sẽ không đi, sẽ ở bên cạnh nó, thế mà nó mở mắt ra đã từ bệnh viện về tới nhà. Nó nhìn khuôn mặt tươi cười của chú thím Lý, nó nhìn quanh ngó quất nhưng nào thấy bóng dáng cô? Bây giờ sau khi lên xe, cô lại chỉ mãi mê nói chuyện với papa, hoàn toàn tảng lờ nó!

Bảo bảo rất tức giận!

Không ai hiểu lòng bảo bảo...

Chiếc xe đột ngột dừng lại, người tài xế phía trước quay đầu nói: "Cậu Hoắc, đến khách sạn rồi!"

Lâm Uyển Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng là khách sạn cô ở. Nhà hàng này vốn dĩ cũng gần, cộng thêm đường không tắc nên chẳng mất nhiều thời gian.

"Cảm ơn đã đưa tôi về, vậy tôi xin phép..."

Lâm Uyển Bạch nói xong, tay đã chạm lên tay nắm cửa nhưng không nhúc nhích.

Vì bánh bao nhỏ một giây trước còn phồng mang trợn má, trước khi xe dừng đã ôm lấy cổ cô, bám riết lấy cô không buông, hình như không muốn cô đi.

Cô vội nói: "Đậu Đậu, cô tới nơi rồi..."

Bánh bao nhỏ không buông tay.

"Đậu Đậu, bỏ cô ta!" Hoắc Trường Uyên ở bên nhắc nhở.

Bánh bao nhỏ vẫn không buông.

"Hoắc Thần Hạo!"

Ba chữ trầm thấp ấy vang lên, bánh bao nhỏ rút người lại, dờ ra mấy giây, sau đó ừ dột cúi đầu buông tay. Một giây sau đã được một cánh tay lớn khác nhấc sang ghế bên cạnh.

Hoắc Trường Uyên cùng cô xuống xe. Bánh bao nhỏ bị để trên xe, đang bò lên cửa sổ chớp mắt nhìn cô, ánh mắt đong đầy sự quyến luyến. Thấy cô nhìn qua, nó chủ động gờ bàn tay nhỏ, muốn đáng yêu bao nhiêu có bấy nhiêu.

Lâm Uyển Bạch khó khăn lắm mới quay mặt đi được, nhìn về phía người đàn ông.

Với khoảng cách cao hơn cả cái đầu, cô thật sự không dễ dàng giải tỏa áp lực: "Cảm ơn anh đã đưa tôi về..."

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 206

"Việc nên làm thôi, cô từng giúp đỡ Đậu Đậu." Hoắc Trường Uyên dứt hai tay vào túi quần, biểu cảm hồ hững: "Cô Lâm, nếu cô thay đổi suy nghĩ có thể tới Hoắc Thị tìm tôi bất cứ lúc nào. Chỉ cần không phải là yêu cầu quá đáng, tôi đều sẽ đáp ứng!"

Lâm Uyển Bạch mím môi lại, cuối cùng không nói thêm gì.

Có điều khi vừa đi được hai bước về phía khách sạn, ngón tay nắm chặt lại, sau cùng không nhận được vẫn quay người về phía anh.

"Hoắc Trường Uyên, anh..."

Bóng lưng Hoắc Trường Uyên cứng đờ lại.

Hơi thở của Lâm Uyển Bạch như bị gió đêm cuốn bay đi, cô hơi hồi hận vì sự bông bột của mình.

Có thể vì bị anh vừa lạnh nhạt vừa xa cách, vì ngữ khí khách sáo đến không thể khách sáo hơn, hoặc có thể vì những tiếng cô Lâm, có thể vì bốn năm rồi không gặp mặt, nên tiến lên hỏi anh một câu "Anh sống có tốt không"...

Cô nhìn anh chăm chú, thấy anh dừng bước quay người lại.

Thật ra chỉ mới vài giây, nhưng cô lại cảm thấy thời gian đã trôi qua rất lâu, như một cảnh quay chậm trên phim truyền hình, từng nhịp, từng nhịp.

Đôi mắt thâm trầm ấy từ từ nhìn thẳng vào cô, vào lúc cô đang nín thở bỗng nghe thấy một câu ngờ vực: "Chúng ta biết nhau?"

Lâm Uyển Bạch như bị thứ gì đánh mạnh vào đầu.

Cô tròn tròn mắt nhìn anh, không giấu nổi sự thăng thót và bất ngờ, khoe miệng bất giác mím chặt lại, nghi ngờ thật ra anh cố tình, hoặc bản thân mình đã nghe nhầm, nhưng về nghi hoặc thật sự nơi đáy mắt anh lại quá rõ ràng.

Lâm Uyển Bạch lùi về sau một bước.

"..." Cô dờ dẫm lắc đầu, lồng ngực như bị bóng đêm chèn chặt đến tắc nghẹn.

Trở về khách sạn, Lâm Uyển Bạch nhìn xuống dưới qua ô cửa sổ. Trên đường, người xe vẫn tấp nập, chiếc ô tô đen đã biến mất từ lúc nào.

Như có rất nhiều loài vật không rõ tên bay vào trong tai cô, câu hỏi cuối cùng của anh vẫn văng vẳng bên tai. Trước mắt cô như nhòe đi, ẩn hiện ánh mắt u tối của anh cùng sự ngờ vực trong đó...

Lâm Uyển Bạch nhắm mắt lại, lát sau cô mở mắt ra, rút di động.

Đầu kia bắt máy rất nhanh: "Alô, Cá nhỏ, mình đây..."

Nói xong câu này, Lâm Uyển Bạch lập tức đề di động ra xa khỏi tai một chút.

Quả nhiên, một giây sau trong loa vọng ra tiếng hét điên cuồng của Tang Hiểu Du, cho dù không bật loa ngoài, tai cô vẫn rung lên âm âm.

...

Ngày hôm sau, khi trời vẫn còn âm u mù mịt, Lâm Uyển Bạch đã sớm mở mắt ra.

Trong lòng có tâm sự khiến cô không thể chợp mắt suốt cả đêm dài.

Nằm trên chiếc giường lớn thoải mái của khách sạn, cô cứ thế nằm nhìn bình minh từ từ ló lên qua rèm cửa rồi mới vén chăn ra, thay quần áo, đi vào phòng tắm tắm qua một lượt, đánh răng rửa mặt rồi ra ngoài, đầu tiên là tới tòa soạn.

Mười giờ ba mươi, Lâm Uyển Bạch có mặt tại quán cà phê đã hẹn trước đó.

Đẩy cửa kính đi vào cô liền nhìn thấy ở một vị trí cạnh cửa sổ, Tang Hiểu Du đang ngồi ngóng đợi, chốc chốc lại vờn cái cổ ngo ra ngoài.

"Tiểu Bạch!"

Vừa nhìn thấy cô, Tang Hiểu Du gần như nhảy dựng lên khỏi ghế.

Lâm Uyển Bạch cũng rào bước qua đó. Tròn bốn năm không gặp, hai cô bạn thân nắm chặt tay nhau, tình cảm và nỗi nhớ nhưng không cần phải nói nhiều.

Cô chú ý thấy Tang Hiểu Du dường như có một sự thay đổi rất lớn, mái tóc ngắn tới vai trước kia đã dài ra hẳn, dịu dàng vén ra sau tai. Nhưng hình như cô ấy gầy đi một chút, cảm giác cầm cũng nhơn hơn.

Sau khi nghe cô nói vậy, Tang Hiểu Du lập tức đáp trả: "Cậu mới gầy thì có! Có phải đồ Tây khó ăn quá không mà trông cậu khô sở thể này hả!"

"Mình vẫn ổn mà!" Lâm Uyển Bạch dờ khóc dờ cười.

"Bao nhiêu năm như vậy rồi, cậu thật nhẫn tâm! Suýt nữa mình còn tưởng cả đời này cậu cũng không chịu quay lại nữa chứ! Bình thường chỉ biết gửi lá thư báo bình an, bên trong là vài câu tiếng Anh. Biết cậu ra nước ngoài rồi, gọi giang lâm hả! Mình thấy cậu chả nhớ nhưng gì mình!"

"Làm gì có chuyện ấy, mình nhớ cậu nhất luôn..." Lâm Uyển Bạch chân thành đáp.

Suốt bốn năm sống ở Canada, ngoài môi trường xa lạ thì cũng chỉ có những con người xa lạ, tuy rằng cũng có những người đồng nghiệp và bạn bè tốt,

nhưng chung quy tình cảm vẫn khác. Họ thân thiết nhau từ thời đại học, cô luôn ghi nhớ quãng thời gian họ ở bên nhau.

"Hừ, nghe vậy còn được!" Tang Hiểu Du cũng chỉ cố tình chọc cô, bây giờ được "vuốt lông", cũng dễ tính hơn nhiều: "Minh còn chưa tính sổ với cậu, cậu về nước mà việc đầu tiên cậu làm không phải là tìm mình, hại mình mấy hôm nay cứ ngồi đợi cậu! Tội qua mà cậu còn không gọi điện thoại cho mình, e rằng mình phải tìm lần lượt từng khách sạn rồi..."

Những lời phía sau còn chưa nói hết, Tang Hiểu Du bỗng nhiên im bặt.

Tầm mắt của cô ấy vượt qua cô, biểu cảm trên khuôn mặt lập tức được thu lại.

Lâm Uyển Bạch quay đầu lại, liền nhìn thấy một bóng dáng thẳng tắp mặc chiếc áo blouse trắng vội vàng đi tới, bên trong loáng thoáng lộ ra bộ đồ phẫu thuật màu xanh lá, rõ ràng anh ấy chưa kịp thay đã từ trong bệnh viện đi ra rồi.

Có vẻ như giống với Tang Hiểu Du, cô cũng cảm thấy đối phương thay đổi không ít.

Vẫn là đôi mắt hoa đào ai nhìn cũng phải choáng váng ấy, ngũ quan cũng vẫn tuấn tú, chỉ là không biết ở điểm nào, chỉ biết có phần khác, có lẽ là từ đôi mày từ lúc bước vào chưa hề dần ra.

"Bác sỹ Tần!"

Lâm Uyển Bạch mỉm cười gọi một tiếng.

Tội qua cô gọi điện cho Tang Hiểu Du, không chỉ hẹn gặp cô bạn thân mà còn bảo đối phương liên lạc với Tần Tư Niên, chủ yếu là vì cô có rất nhiều nghi vấn chưa rõ ràng, nhìn trong lòng cô sẽ tiếp tục mất ngủ.

"Thật ngại quá, tôi đến muộn!" Tần Tư Niên kéo ghế ngồi đối diện, xin lỗi: "Có một ca mổ khẩn cấp, vừa xong việc là tôi vội ra đây ngay! Cô Lâm, đứng là lâu lắm không gặp rồi!"

"Đúng vậy, lâu lắm không gặp..." Lâm Uyển Bạch cũng cảm thán.

"Không ngại nếu tôi hút thuốc chứ?" Tần Tư Niên rút bao thuốc trong túi ra.

Lâm Uyển Bạch liếc nhìn sang Tang Hiểu Du đang cúi đầu bên cạnh, lắc đầu: "Không ngại, anh hút đi..."

Nhìn động tác rút bật lửa châm thuốc lá thuần thục của Tần Tư Niên, cô chợt nhớ tới Hoắc Trường Uyên. Trước kia anh cũng có thói quen kẹp điếu thuốc vào tay.

"Bác sỹ Tần, hôm nay tôi tìm anh..."

"Chuyện của Trường Uyên phải không?" Nhưng Tần Tư Niên chợt cười, dường như đã sớm đoán ra cô muốn hỏi gì, chỉ là ngoài mặt anh ấy vẫn cố kiềm chế một chút, ngay cả Tang Hiểu Du bên cạnh cũng vậy. Ngừng mấy giây, anh ấy nói: "Bốn năm trước, Trường Uyên gặp tai nạn."

"... Tai nạn?" Lâm Uyển Bạch sững người.

"Ừm." Tần Tư Niên cất giọng nặng nề.

"Thế có nghĩa là..." Lâm Uyển Bạch cắn môi, thờ dốc rồi hỏi: "Anh ấy không còn nhớ tôi nữa?"

Ban đầu khi gặp lại, cô những tưởng anh có làm ra vẻ lạnh lùng, coi mình như người qua đường, dù sao thì họ cũng đã chia tay từ sớm. Nhưng câu hỏi ngớ ngẩn "Chúng ta biết nhau" ấy khiến cô thảng thốt vô cùng. Nếu thật sự mất trí nhớ, vậy thì chắc chắn là tình tiết hoang đường nhất chỉ xuất hiện trong các bộ phim hoang đường nhất.

Tần Tư Niên không trả lời, nhưng nét mặt đã ngầm thừa nhận.

"Vụ tai nạn năm đó tôi không có mặt tại hiện trường, về sau mới biết tin. Nhà họ Hoắc phong tỏa tin tức rất tốt, có lẽ vì sợ nội bộ Hoắc Thị xảy ra vấn đề, thế nên không cho phép bất kỳ báo nào đưa tin cả. Nhưng mà..." Nói tới đây, Tần Tư Niên bỗng nhiên ngừng lại, trên mặt bày ra vẻ nghi hoặc: "Có chuyện này tôi vẫn luôn cảm thấy rất kỳ lạ! Tai nạn xe của Trường Uyên thật ra không quá nghiêm trọng. Tuy rằng ở trên cao tốc nhưng khi chiếc xe mất phanh đó lao tới, tốc độ xe chưa vượt quá giới hạn. Hơn nữa chiếc Land Rover của Trường Uyên bị đâm vào biển báo, không hề bị lật xe!"

"Ngoài việc trên người có rất nhiều chỗ bị xương bị lệch vị trí ra, thật ra tổn thương về não bộ không quá nghiêm trọng, chỉ là rung chấn não bộ mức trung. Tôi cũng đã xem qua ảnh chụp CT và ảnh chụp cộng hưởng từ, trong não không có máu tụ chèn vào dây thần kinh. Ngay cả bác sỹ cũng nói, có lẽ sẽ không dẫn đến mất trí nhớ, thế nên rất khó hiểu..."

Lâm Uyển Bạch nghe xong không nói gì, chỉ chắc chắn một điểm.

Bây giờ anh không nhớ mình là ai nữa.

Thật ra cũng tốt, từ bốn năm trước hai người họ đã không còn duyên phận. Trên thế giới này không phải tất cả mọi người yêu nhau rồi là sẽ đi cùng nhau

đến cuối cuộc đời, có lúc lãng quên, mất trí nhớ biết đâu lại là một chuyện tốt đẹp.

Nếu đã giải đáp được khúc mắc trong lòng, Lâm Uyển Bạch cũng không hỏi thêm nhiều nữa, tuy rằng lồng ngực cô vẫn nghẹn lại như tối qua.

Khi vô tình nhìn xuống, cô chợt sững người, tuy rằng cô biết Tần Tư Niên cũng hút thuốc nhưng hiếm khi thấy anh ấy hút dừ như vậy.

Hoặc cô cũng chưa thấy ai hút nhiều như vậy.

Anh ấy ngồi xuống đây chưa lâu mà gạt tàn bên cạnh đã có cả đống đầu lọc, hơn nữa còn có dấu hiệu chất cao thành núi.

Lâm Uyển Bạch nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn một Tang Hiểu Du nãy giờ toàn cúi đầu, không nhìn rõ nét mặt, mỉm cười nói với Tần Tư Niên: "À, bác sỹ Tần, tôi thấy bên cạnh đây có một nhà hàng, giờ cũng sắp trưa rồi, hay là chúng ta cùng đi ăn một bữa?"

Tần Tư Niên nghe xong lại quay sang nhìn Tang Hiểu Du.

Anh ấy nhìn thấy rõ động tác nắm chặt chiếc thìa café của cô ấy cùng nét mặt căng thẳng. Anh ấy dập tắt điếu thuốc trong tay, đứng lên khỏi chỗ: "Không cần đâu, trong bệnh viện tôi còn ca mổ!"

Nói xong, anh ấy lao ra khỏi quán café như một con gió, chiếc áo blouse trắng tung bay.

Trước đó có thể không quá chú ý, nhưng khi Tần Tư Niên bỏ đi thì mọi thứ quá rõ ràng. Tang Hiểu Du chỉ cần một cuộc gọi là có thể liên lạc được với Tần Tư Niên, chứng tỏ họ chung quy vẫn có mối dây liên hệ.

Lâm Uyển Bạch huých vào tay bạn: "Cá nhỏ, cậu và bác sỹ Tần có chuyện gì vậy?"

Tang Hiểu Du cúi đầu, đặt chiếc thìa café xuống, sắc mặt dường như hơi nhợt nhạt.

"Cá nhỏ, cậu... không sao chứ?" Lâm Uyển Bạch không khỏi quan tâm.

Sau vài giây im lặng, Tang Hiểu Du mới ngẩng đầu nhìn về phía cô: "Bọn mình đã kết hôn, bốn năm trước."

"... Cậu? Cậu và bác sỹ Tần?" Lâm Uyển Bạch sững sốt gần như rớt cằm.

Chẳng trách lúc đó cô luôn thấy Tang Hiểu Du lén la lén lút có chuyện gì đó.

"Xin lỗi Tiểu Bạch, năm đó mình đã giấu cậu chuyện này." Tang Hiểu Du nắm chặt tay cô, khóe miệng rướn lên, giọng rất chua chát: "Mình không có tình định giấu đâu, chỉ là chuyện hôn nhân của bọn mình hơi khác biệt, mình không biết nên kể với cậu thế nào, vậy nên đã..."

"..."

Tuy rằng biết Tần Tư Niên đã sớm biến mất trong tầm mắt, nhưng Lâm Uyển Bạch vẫn nhìn ra ngoài cửa, nuốt nước bọt, chưa thể tiêu hóa ngay chuyện này.

Chỉ là, cô còn chưa kịp hoàn hồn sau "cú bom" trước thì đã lại có một cú khác dội xuống ngay sau.

Tang Hiểu Du cũng giống như cô, ngược mắt nhìn về phía Tần Tư Niên vừa đi khỏi, mỉm cười rồi bất ngờ nói một câu: "Chỉ là bọn mình đã ly hôn rồi, bốn ngày trước."

...

Chập tối, Lâm Uyển Bạch mới trở lại khách sạn.

Cô và Tang Hiểu Du nhiều năm không gặp, thật sự có những chủ đề nói mãi không hết chuyện. Nếu không phải vì tối nay cô còn phải chỉnh sửa lại bài phỏng vấn thì đến bây giờ họ cũng chưa chắc đã chia tay được.

Vừa từ trên xe taxi bước xuống, chuông di động vang lên, vẫn là Tang Hiểu Du gọi tới.

Lâm Uyển Bạch nhấc máy, sau khi nghe đầu kia huyền thuyên một hồi thì mỉm cười đảm bảo: "Cá nhỏ, cậu yên tâm, ngày mai mình nhất định sẽ trả phòng rồi dọn đến chỗ cậu..."

Tang Hiểu Du biết từ ngày về nước cô vẫn ở trong khách sạn bên lập tức nói cô phải dọn đến nhà mình, còn ầm ĩ nói lúc trước khi cô ấy tới Băng Thành, cũng chen chúc ở chung với cô trong một căn nhà cho thuê, bây giờ dĩ nhiên phải báo đáp.

Lúc đó Lâm Uyển Bạch không đồng ý ngay, mà hỏi xem đối phương có còn ở trong căn nhà chung cư trước đó không. Cô không mất trí nhớ, đương nhiên biết rõ thật ra đó là nhà của Hoắc Trường Uyên.

Tang Hiểu Du lập tức phủ nhận, nói là nhà mới của mình ở gần sông. Tuy rằng cô ấy không nói tỉ mỉ nhưng cô cũng ít nhiều đoán ra được, có lẽ là nhà của Tần Tư Niên. Không biết họ đã sống với nhau bao lâu, nhưng điều cô dám chắc chắn là bây giờ Tang Hiểu Du chỉ ở một mình.

Có thể ngoài việc không muốn cô ở khách sạn mãi, cô ấy còn cần một ai đó ở bên nữa.

Từ sau khi nói câu đó, Tang Hiểu Du không nhắc tới chuyện của mình và Tần Tư Niên nữa, chỉ thân nhiên nhắc lại bằng vài câu như vậy. Nếu cô không ngồi ngay bên cạnh, cô còn nghi ngờ cô ấy đang kể chuyện của người nào khác. Nhưng cô cũng hiểu rõ, Tang Hiểu Du chỉ đang cố giấu nỗi đau vào tận sâu trong lòng mình mà thôi.

Nếu không phải cô cản lại, hôm nay Tang Hiểu Du đã nhất quyết tới đây đòi xách hành lý của cô đi.

Lúc ra ngoài cô đã đóng thêm tiền với lễ tân nên tiền của tôi nay chắc chắn là không trả lại được, nói gì thì nói cũng phải ngày mai mới có thể chuyển đi.

Lúc sắp bước vào khách sạn, Tang Hiểu Du chú ý thấy có một chiếc Mercedes màu đen lộ liễu đỗ trước cổng, cô vô tình nhớ tới chiếc xe tối hôm qua.

Nhưng cô cũng chỉ nhìn qua, không quá chú ý. Dù sao cô cũng đang ở Băng Thành, số người lái những chiếc Mercedes sang trọng như thế này đếm không hết, hơn nữa cô cũng không nhớ rõ biển số.

Cánh cửa cảm ứng của khách sạn mở ra, cô đang chuẩn bị đi về phía thang máy thì có một vật thể không rõ hình dạng chạy về phía cô từ góc nghiêng, nhanh như được lắp thêm bánh xe. Cô còn chưa kịp nhìn rõ, đầu gối đã ầm lên.

Động tác quen thuộc này...

Lâm Uyển Bạch cúi đầu, quả nhiên nhìn thấy bánh bao nhỏ.

Có điều giọng cô vẫn mang theo chút ngạc nhiên: "Đậu Đậu?"

Bánh bao nhỏ vẫn như tối qua, sau khi nhào về phía cô thì đang rộng hai cánh tay.

Động tác đòi bế dễ thương này khiến Lâm Uyển Bạch gần như vô thức, đầu óc còn chưa có ý thức, cơ thể đã cúi thấp xuống bế bánh bao nhỏ lên.

Bánh bao nhỏ ôm chặt cô bằng cả tay và chân, cực kỳ quán cô.

Thím Lý đuổi theo phía sau nó nhìn thấy vậy sùng sốt. Bởi vì ngoại trừ Hoắc Trường Uyên ra, bình thường tiểu thiếu gia không cho phép ai bế bao giờ, ngay cả ông Hoắc hay bà cũng chỉ được nắm tay tiểu thiếu gia...

"Cô Lâm!"

Nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc tiến lên, Lâm Uyển Bạch thờ phào.

Thoạt nhìn chỉ thấy mình bánh bao nhỏ, cô còn tưởng nó lại đi lạc như lần trước.

Dường như thấy cô không biết nên xưng hô như thế nào, thím Lý chủ động nói: "Cô cứ gọi tôi là thím Lý được rồi! Từ lúc xuống xe tới giờ, tiểu thiếu gia đã vào khách sạn này đợi cô, cuối cùng cũng đợi được cô rồi!"

"Hả... Đợi tôi?" Lâm Uyển Bạch ngẩn người.

"Đúng vậy!" Thím Lý cười tít mắt.

Buổi trưa ăn cơm xong, tiểu thiếu gia đã tự bò lên chiếc Mercedes đỗ ngoài vườn, rõ ràng là muốn đi ra ngoài, hơn nữa còn chủ động nói muốn đến khách sạn này, vừa bước vào đã tới thẳng sofa khu nghỉ ngơi, khoanh tay trước ngực, ngồi thẳng lưng, bắt đầu bày ra đủ tư thế, có điều mắt luôn để ý xung quanh, không bỏ qua bất kỳ ai đi ra đi vào khách sạn.

Thím Lý cũng không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, đến tận khi Lâm Uyển Bạch đi từ ngoài vào trong khách sạn.

Lâm Uyển Bạch liếc nhìn cậu nhóc đang tựa đầu lên vai mình, rồi lại nhìn thím Lý, nghĩ bụng người ta cũng đã đợi lâu như vậy rồi bèn thăm dò hỏi: "Vậy thím Lý hay là mọi người lên phòng ngồi đi?"

"Vâng vâng!" Thím Lý nhận được ánh mắt của tiểu thiếu gia, lập tức gật đầu cuống quýt, đồng thời quay đầu nói với chồng: "Ông à, ông về nghỉ trước đi, lát nữa về tôi gọi điện cho ông!"

Hôm đó ngay ở trong bệnh viện Lâm Uyển Bạch đã nhìn ra rồi, bình thường chăm sóc bánh bao nhỏ là một đôi vợ chồng già trông rất phúc hậu.

Đến tận khi quẹt thẻ đi vào phòng, bánh bao nhỏ mới tụt xuống, nhưng lại đặt bàn tay nhỏ vào tay cô nắm chặt, tò mò nhìn quanh phòng, chỗ này chỗ kia.

Lâm Uyển Bạch nắm tay bánh bao nhỏ đi lấy nước suối: "À, thím Lý, thím cứ ngồi tự nhiên. Tôi vừa về nước, thế nên đành phải ở khách sạn, cũng không có gì tiếp đãi, thím đừng để ý..."

"Không để ý đâu! Cô Lâm mới khách khí rồi!" Thím Lý liên tục nói.

Từ lúc biết bánh bao nhỏ là con trai của Hoắc Trường Uyên, thật ra cảm xúc của Lâm Uyển Bạch rất phức tạp, cũng nghĩ chắc sau này khó mà còn cơ hội gặp lại. Chỉ là cô không ngờ bánh bao nhỏ lại chạy đến đây đợi cô?

Rõ ràng là không có quan hệ nhưng chỉ cần bánh bao nhỏ giơ tay ra đòi bế, cô lại không thể chối từ, có lẽ vì cô cũng từng làm mẹ chẳng.

Ngồi trên sofa, thím Lý có vẻ không định ra về.

Lâm Uyển Bạch đợi mãi, cuối cùng bụng cũng sôi ồng ọc rồi. Buổi chiều cô ăn không ít bánh ngọt, buổi tối lại không ăn uống với Tang Hiểu Du, không ngờ lúc này nó đã hát bài ca "vườn không nhà trống" rồi.

Thật sự không chịu nổi nữa, cô đứng dậy: "À, thím Lý, thím cứ ngồi chơi nhé!"

Lâm Uyển Bạch đứng lên khỏi sofa, cậu nhỏ bám sát bên cạnh cô lập tức như được sạc điện, từng bước bám theo sau cô, một phút không rời, như một cái đuôi vậy.

Ban đầu cô không quá chú ý, chỉ lấy hết mỳ vắt và trứng gà mua từ siêu thị ra, rồi lấy thêm một chiếc nồi điện nhỏ, cô cũng vừa mua luôn. Chủ yếu vì gần đây toàn bỏ bữa sáng, nên cô định mua về nấu mỳ ăn.

Cô đun nước, đợi nước sôi thì bỏ trứng gà vào, đợi nó hơi chín tới thì bỏ mỳ vào, trong lúc mỳ chín, cô rắc thêm một ít bột canh và rưới thêm nước cốt gà.

Nấu gần xong, Lâm Uyển Bạch cầm đũa khuấy khuấy. Ở đây không có dao nấu, nên cô chỉ có thể rửa sạch hành, dùng tay bẻ nhỏ rồi rắc vào trong.

Làm sao rồi cô mới phát hiện ra khuôn mặt của bánh bao nhỏ bên cạnh đỏ hồng lên vì hơi nóng.

Lâm Uyển Bạch nghĩ nó cũng thèm ăn. Thím Lý nói nó đã đợi cô cả chiều, cũng không biết đã ăn uống gì chưa, thế nên cô vội hỏi: "Đậu Đậu, con có muốn nếm thử không?"

Thím Lý nghe vậy vội chạy tới: "Cô Lâm à, tiểu thiếu gia..."

"Bảo bảo muốn!" Chất giọng non nớt đã át tiếng của bà.

Cũng may Lâm Uyển Bạch nấu dư thêm một chút. Nhưng bát đũa có hơi sơ sài. Cô lấy một chiếc bát thủy tinh, múc mỳ ra, rồi lấy thêm một đôi đũa dùng một lần: "Cô chỉ bỏ vào một quả trứng, cô chia đôi ra, chúng ta mỗi người một nửa nhé?"

"Vâng!" Bánh bao nhỏ gật đầu lia lịa.

Sắp xếp xong, cô bèn bế nó ngồi lên ghế, trong phòng chẳng mấy chốc chỉ còn lại tiếng và mỳ.

Thím Lý một lần nữa sùng sốt.

Ban này bà định ngăn cô Lâm là để tránh bị tiểu thiếu gia từ chối. Nhưng những gì xảy ra tiếp theo đó khiến bà phải dụi mắt. Vấn đề ăn uống của tiểu thiếu gia xưa nay luôn là vấn đề nhức nhối, lần nào cũng phải dỗ lên dỗ xuống mới chịu ăn một ít. Có lúc phải đích thân cậu Hoắc ra tay mới được. Không ngờ bây giờ thẳng bẻ lại ngồi ăn ngon lành một bát mỳ nhậy nhều như thế...

Nếu về nhà kể lại chuyện này cho ông Lý, ông ấy chắc chắn sẽ không tin!

Sau khi ăn sạch sẽ sơi mỳ cuối cùng, bánh bao nhỏ húp nốt cả nước.

"Ăn hết rồi à?" Lâm Uyển Bạch ngạc nhiên, vội lấy giấy lau miệng cho nó. Vừa chạm vào làn da mềm như đậu của nó, cô không nhận được thơm một cái: "Đậu Đậu, con giỏi quá!"

Thím Lý cũng tiến lên, xác nhận đúng là cái bát không còn tí nào.

"..." Tôi im lặng không nói gì hết.

Lâm Uyển Bạch không hiểu nguyên nhân bèn khó hiểu nói: "Thím Lý, thím có muốn ăn không? Tôi có thể nấu thêm..."

"Không cần, không cần!" Thím Lý lắc đầu nguầy nguậy, rồi lại liếc thêm mấy cái vào chiếc bát rỗng không.

Sau khi rửa sạch nồi và bát, Lâm Uyển Bạch nhìn thấy thím Lý đang đứng bên cửa sổ gọi điện thoại. Sau khi ngắt máy, bà sốt sắng đi qua đi lại.

"Thím Lý, có chuyện gì vậy?" Cô vội tiến lên hỏi.

"Nhà tôi xảy ra chuyện rồi!" Thím Lý cũng không giấu giếm, nét mặt càng trở nên sốt sắng.

"Nghiêm trọng lắm sao?" Lâm Uyển Bạch hỏi tiếp.

"Cũng không đến mức, là con gái tôi!" Thím Lý tuy nói vậy nhưng sắp rơi nước mắt đến nơi: "Ban nãy ông Lý gọi điện nói với tôi, nói là nó đang trong lớp tự học thì ngất xỉu, vừa được đưa từ trường đến bệnh viện, bây giờ hình như còn phải mổ! Con gái tôi xưa nay vẫn rất yếu, không biết phải làm phẫu thuật gì nữa. Tôi thật sự rất lo lắng, nhưng lại không thể đến đó..."

Từng câu từng chữ đều là sự lo lắng cho con gái của mình.

Lâm Uyên Bạch liếc nhìn bánh bao nhỏ đang dựa vào sofa ôm cái bụng hơi lồi lên của mình, trong lòng đưa ra một quyết định: "Thím Lý, thím có tin tôi không?"

"Nếu thím tin tưởng tôi, thì cứ tạm thời để Đậu Đậu ở chỗ tôi! Thím tới bệnh viện đi!"

"Được!" Thím Lý liếc nhìn tiểu thiếu gia đang phản kích, cảm kích gật đầu: "Cô Lâm, thật sự cảm ơn cô! Tôi sẽ gọi ngay cho ông nhà..."

Thím Lý cũng không phải lo quá mất bình tĩnh. Cô Lâm là người từng nhặt được tiểu thiếu gia, nếu là người xấu hoặc có ý đồ gì thì đã chẳng đi báo cảnh sát, còn tự bỏ túi đưa tiểu thiếu gia đến bệnh viện hạ sốt. Hơn nữa chồng bà cũng về nhà kể lại, cậu Hoắc muốn báo đáp nhưng cô ấy còn không lấy. Thế nên nhiều năm kinh nghiệm nhìn người, bà chắc chắn không nhìn nhầm, cực kỳ yên tâm.

Tiền thím Lý đi, bánh bao nhỏ bèn nhìn cô bùng ánh mắt sáng lấp lánh.

Quá tốt rồi, bảo bảo được ở riêng với cô ấy rồi!

Lâm Uyên Bạch bế bánh bao nhỏ lên chiếc giường của mình. Lúc trước cô đặt phòng trên mạng, vừa có voucher, vừa có khuyến mại nên cô đặt một gian có hai phòng. Nhưng cũng chẳng xa hoa mấy, gần như là giá bằng với những căn phòng bình thường.

Cô phát hiện bánh bao nhỏ thật sự rất ngoan, không làm ồn, không quậy phá, ngoan như một con mèo con vậy.

Lâm Uyên Bạch ôm laptop lên ngồi sửa bản thảo. Nó nép bên cạnh cô, dựa đầu vào người cô, mỗi lần chỉ cần cô quay sang đều nhìn thấy đôi mắt to tròn đen láy của nó chớp chớp, nó còn mím môi cười trộm nữa.

Quả thực quá dễ thương!

Đến hơn mười giờ, mí mắt bánh bao nhỏ bắt đầu sập xuống.

Lâm Uyên Bạch cởi bớt quần áo trên người bánh bao nhỏ xuống, chỉ để nó mặc quần đùi và áo ba lỗ, rồi cho nó nằm lên gối, đắp chăn của mình, vỗ vỗ lưng nó như lúc ở trong bệnh viện.

Bánh bao nhỏ nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Có điều lịch sử lặp lại, Lâm Uyên Bạch cũng định gắng gượng nhưng tối qua gần như không ngủ được, trong lòng lại có một cục bột mềm mại, khiến cô bất giác nhắm mắt, cùng thở đều đều theo nó.

Trong mơ hình như có người gõ cửa.

Lâm Uyên Bạch mơ mơ màng màng tỉnh dậy, nghĩ rằng thím Lý quay lại đón tiểu thiếu gia, nên cũng không nhìn trước mà vừa ngáp ngủ vừa thẳng thừng mở cửa ra.

"Tôi ra đây..."

Tối khi mở cửa, bóng dáng cao lớn trùm lên đầu, mọi cảm giác buồn ngủ của cô lập tức tan biến...

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 207

Lâm Uyên Bạch tròn tròn mắt, nhìn một Hoắc Trường Uyên gần như chiếm trọn tầm nhìn.

Bộ vest đen, bên ngoài khoác thêm chiếc áo dạ đen, không thất cà vạt, áo sơ mi mở rộng hai cúc, rõ ràng có phần xộc xệch, để lộ một chút làn da màu đồng, trong không khí còn thoang thoảng mùi rượu.

Xem ra có lẽ vừa đi tiếp khách về, nhưng mùi rượu không quá nồng nặc.

"Hoặc... tiền sinh!"

Lâm Uyên Bạch nuốt nước bọt, suýt nữa thì buột miệng gọi tên, sau khi ý thức được mình không đúng, cô vội vàng chữa lại.

Con người Hoắc Trường Uyên hơi co lại, anh rướn môi giải thích: "Tôi bảo thím Lý ở lại bệnh viện chăm sóc cho con gái của bác ấy rồi, thế nên tôi qua đón Đậu Đậu."

"À..." Lâm Uyên Bạch hiểu ra, vội gạt đầu rồi nghiêng người sang một bên: "Vậy mời anh vào..."

Hoắc Trường Uyên khẽ gạt đầu, sai bước đi vào trong.

Lâm Uyên Bạch vội nhanh bước chân tiến lên trước, chủ động dẫn anh vào phòng ngủ. Sau khi nhớ ra chuyện gì đó, cô nhìn đồng hồ và giải thích: "Đậu Đậu ngủ rồi, cũng được một lúc."

Sau khi Hoắc Trường Uyên bước vào phòng ngủ, quả nhiên đã nhìn thấy cậu con trai say ngủ trên giường.

Được đắp chăn rất kín, chỉ hở đúng cái đầu, hai cánh tay cũng được đặt gọn gàng trong chăn. Không biết nó nằm mơ thấy gì mà ngủ rất ngon, như một chú mèo con không có chút phòng bị gì với thế giới này. Cái miệng nhỏ hơi hé mở, nếu cúi thấp người dựa sát vào còn có những tiếng ngáy khê khàng.

Mà anh cũng đồng thời chú ý thấy, phần đệm bên cạnh con trai có dấu hiệu vừa có ai nằm.

Có thể thấy trước khi anh đến đây, có người đã ôm nó ngủ.

Khi Hoắc Trường Uyên cúi người xuống nhìn con trai, ánh mắt Lâm Uyên Bạch cũng lặng lẽ quan sát gương mặt anh. Tuy không có biểu cảm gì dư thừa nhưng khi ánh đèn êm ái hắt xuống, đó là biểu cảm của một người cha hiền từ mà cô chưa từng thấy.

Chẳng biết đã so sánh bao nhiêu lần, từng đường nét của bố con họ vẫn cứ giống nhau như tạc.

Khi quay đi, cô bất giác nhìn anh thêm vài giây.

Có sự kiểm tìm vì không cam tâm, muốn nhìn thật kỹ, thật rõ ràng, càng giống như không muốn chấp nhận. Anh thật sự không còn nhớ gì nữa rồi...

Cô hiểu cuộc đời vô thường, có lúc cuộc sống luôn hắt vào chúng ta những xô mẩu chó. Nhưng cô cũng không ngờ nó lại lắt léo khúc khuỷu như vậy. Cô có lẽ cũng từng nghĩ tới tình huống khi gặp lại, nhưng tuyệt đối không bao giờ nghĩ anh sẽ quên mình.

Bất ngờ, Hoắc Trường Uyên nhìn về phía cô: "Mặt tôi có gì sao?"

"Không..." Lâm Uyên Bạch hoảng loạn ấp úng. Tuy rằng vẫn quay đi như chưa hề có chuyện gì xảy ra, nhưng dấu sao vẫn bị bắt tại trận, cô chuyển chủ đề: "À, anh cần gọi nó dậy không?"

"Thôi." Hoắc Trường Uyên một lần nữa nhìn con trai.

Anh chạm những ngón tay gầy lên mặt nó, không đành lòng đánh thức nó dậy: "Để nó tiếp tục ngủ ở đây đi."

"Vậy..." Lâm Uyên Bạch cắn môi.

Ban này cô có nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ đêm rồi. Bánh bao nhỏ đúng là ngủ rất ngon. Nếu lúc này đột ngột đánh thức thằng bé, nhất định sẽ rất khó dỗ nó ngủ lại. Hơn nữa khi đi ngủ, cô đã cởi bớt quần áo ngoài của nó ra, bên trong toàn là áo mỏng, đêm lạnh nếu cứ thế bé ra ngoài sẽ dễ cảm lạnh.

Dù sao bây giờ đối với anh cô chỉ là một người xa lạ, anh không thể để con trai qua đêm ở đây một mình...

Lâm Uyên Bạch đang suy nghĩ tới việc bảo anh quán trọ theo bé nó xuống xe thì Hoắc Trường Uyên lên tiếng: "Tôi đi gọi cuộc điện thoại, bảo khách sạn cho đặt thêm phòng nữa."

Cô gạt đầu, không phát biểu ý kiến gì.

Hoắc Trường Uyên đứng dậy, đi tới chiếc bàn đối diện, cầm máy bàn lên, gọi vào số phụ trách nói rõ yêu cầu. Không biết đầu kia nói gì mà anh nhíu mày, rồi cúp máy.

"Sao vậy?" Lâm Uyên Bạch không hiểu.

Hoắc Trường Uyên nhìn cô: "Lẽ tan nói hết phòng trống rồi."

Lâm Uyên Bạch nhìn bánh bao nhỏ với vẻ băn khoăn, vậy giờ phải làm sao.

"Tôi cũng ngủ lại đây."

"... Hà?" Lâm Uyên Bạch giật nảy mình, sững sờ quay đầu nhìn anh, giọng lắp bắp thiếu kiểm soát: "Anh... Anh cũng muốn ngủ lại?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên rướn môi.

"..." Lâm Uyên Bạch rời trí.

"Tôi nói tôi sẽ ngủ lại đây chứ có nói ngủ với cô đâu." Hoắc Trường Uyên dứt một tay vào túi quần, chậm rãi nói: "Cô Lâm, đừng hiểu lầm, cũng đừng căng thẳng. Cô xem, đây là một phòng đôi, bên ngoài có phòng khách, còn có sofa. Tôi ngủ tạm trên đó một đêm cũng được, ngày mai đợi Đậu Đậu đến tôi sẽ đưa nó về."

Tự nhiên nói cô?

Chính anh tự hiểu lầm thì có...

Lâm Uyên Bạch vẫn còn muốn tự phản bác bản thân rằng mình không căng thẳng nhưng chỉ vài giây, lòng bàn tay cô đã đổ đầy mồ hôi.

Cô ngó ra phòng ngoài, phòng khách của căn phòng này không lớn, có một chiếc sofa hình chữ nhật, đúng là có thể ngủ tạm một đêm, nhưng anh to cao thế kia, chắc sẽ không thoải mái lắm. Nhưng người ta tự nguyện, liên quan gì tới cô, hơn nữa phòng này còn do cô bỏ tiền ra đặt, chẳng có lý do gì cô phải là người ngủ sofa cả.

Có điều, hình như anh không định hỏi ý kiến cô thì phải!

Lâm Uyên Bạch cắn môi, nhưng đã lên tiếng: "Ồ..."

"Không còn sớm nữa, cô Lâm cũng nghỉ ngơi đi, tối nay tôi không quấy rầy cô nữa." Khi Hoắc Trường Uyên nói xong, anh đã đi ra ngoài phòng ngủ.

Lâm Uyên Bạch gật đầu, nhìn thấy anh đóng cửa lại.

Nhìn bánh bao nhỏ vẫn đang ngủ say giấc không biết trời đất gì trên giường, mãi cô mới phát hiện ra vấn đề.

Thế này là anh để cô ngủ với con trai anh?

Sao cứ có cảm giác kỳ lạ...

Tắt lại đèn, Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng bò trở lại giường. Dường như cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cô, thằng bé tự động rúc vào lòng cô, bàn tay nhỏ trắng trẻo túm lấy áo cô.

Rõ ràng trước đó buồn ngủ không chịu được, bây giờ chẳng sao chợp mắt được nữa.

Nhất là khi ở ngoài kia, chỉ cách một cánh cửa, Hoắc Trường Uyên đang nằm đó. Dù là bốn năm trước hay bốn năm sau, cảm giác tồn tại của anh đều quá mạnh mẽ.

Cho dù cô nhắm mắt lại, dường như vẫn có thể cảm nhận được mùi hương nam tính của anh lãng vãng quanh đây. Tuy rằng cô đã len lén khóa trái cửa lại nhưng trong lòng vẫn căng thẳng.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, bên ngoài có một tiếng động lớn vọng vào.

Có thể vì đêm quá yên tĩnh nên âm thanh ấy càng trở nên rõ nét.

Mượn ánh trăng, Lâm Uyên Bạch nhìn bánh bao nhỏ trong lòng. Nó cũng nhú mày, nhưng chưa tỉnh hẳn. Cô giờ tay vỗ vỗ lưng, chẳng mấy chốc nó lại ngủ khì, ngáy đều đều.

Lâm Uyên Bạch ngáp ngừng ngồi dậy, mở cửa ra.

Cô nhìn thấy một bóng hình cao lớn trước bàn. Anh đang cúi lom khom. Vì không gian tối tăm, không nhìn rõ anh đang làm gì: "Anh không sao chứ?"

"Không sao." Hoắc Trường Uyên nghe thấy tiếng, quay đầu nhìn cô: "Thật ngại quá, làm cô thức giấc à?"

Lâm Uyên Bạch bật đèn lên mới nhìn thấy chai nước lọc anh đang cầm trong tay. Nếu cô phán đoán không nhầm thì tiếng động lớn ban nãy phát ra từ đây. Có vẻ anh định lấy nước trong bóng tối.

Nhìn thấy lọ thuốc trong tay anh, cô vội hỏi: "Anh ốm sao?"

"Không." Hoắc Trường Uyên cười.

"Thế anh..." Lâm Uyên Bạch đứng sững ra đó.

Hoắc Trường Uyên đổ một viên thuốc màu trắng ra: "Chỉ là thuốc ngủ thôi."

Nghe xong Lâm Uyên Bạch rất sửng sốt: "Anh uống thuốc ngủ?"

Lọ thuốc đó trông giống như mạng sẵn theo người, màu trắng, lọ rất nhỏ.

"Ừm, nếu không không ngủ được." Hoắc Trường Uyên mấp máy môi, khẽ giải thích với cô: "Tôi hơi mất ngủ, bốn năm rồi. Nếu không sống dựa vào thuốc, đa phần không chợp mắt được."

"..." Lâm Uyên Bạch mím môi.

Cô nhìn anh bỏ viên thuốc vào miệng, rồi vặn chai nước uống mấy ngụm, nuốt ực một tiếng, hình như viên thuốc đã trôi xuống bụng...

Cô có thể chắc chắn một điều, bốn năm trước anh không hề mắc chứng bệnh này.

Lúc đó, hai người họ tối nào cũng ngủ cùng nhau. Có lúc cô bị anh giầy vò đến thiếp đi. Cũng có nhiều lúc, cô thấy anh ngủ rất say, thậm chí cô còn len lút dùng tay vẽ lại đường nét khuôn mặt anh...

Trong mơ màng, đôi mắt ấy lại chăm chú nhìn cô.

"Cô Lâm, chúng ta quen biết nhau sao?"

Trái tim Lâm Uyên Bạch nhảy dựng lại.

Không ngờ anh vẫn hỏi lại câu này lần nữa, thậm chí phía sau còn có nhiều ngữ khí.

Tuy rằng vẫn ngờ vực như lần trước nhưng phần nhiều có thêm sự thăm dò.

Họ đã sớm trở thành người xa lạ rồi. Nếu có thể, cô mong sao mình là người lãng quên. Ngoài việc thi thoảng lại vô duyên vô cớ "nhặt" được con trai anh ra, họ không còn mối liên quan nào khác, hơn nữa hôm nay cũng chỉ là một sự cô ngoài ý muốn.

Lâm Uyên Bạch vẫn lắc đầu như lần trước: "Không quen..."

Hoắc Trường Uyên im lặng, nheo mắt lại.

"À, tôi quay về ngủ đây..." Lâm Uyên Bạch quay lại đi vào phòng ngủ.

Cô nằm lại lên giường, lần này sau khi nằm đếm năm trăm con cừu, cuối cùng cô cũng ngủ được.

Có điều Lâm Uyên Bạch vẫn không ngủ say giấc. Cô nằm ngủ, lại là cơn ác mộng luôn quấn chặt lấy cô.

Cô nằm trên bàn mổ. Bác sĩ dùng thứ tiếng Anh lưu loát mà tàn nhẫn nói với cô đứa bé không giữ được. Cô không tin, cô phát điên, cho đến khi một đứa bé người đầy máu được mang tới trước mặt cô. Cô giơ tay muốn chạm vào nó, phát hiện nó không còn hơi thở...

Đừng, không...

Khi thảng thốt mở mắt ra, Lâm Uyên Bạch cảm nhận được có những giọt mồ hôi từ trên trán chảy xuống.

Trong ánh nhìn rời rạc là bánh bao nhỏ gần trong gang tấc, khuôn mặt nhỏ trắng trẻo, cả người nằm cuộn tròn trong vòng tay cô.

Không hiểu vì sao, chỉ nhìn khuôn mặt ngây thơ trong trẻo này của nó, không cần phải dùng nước lạnh tấp lên mặt như mọi lần là cô như có một bàn tay nhẹ nhàng vỗ về, trái tim bình tĩnh lại một cách kỳ lạ.

Trong tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay.

"Cô gặp ác mộng à?"

Lâm Uyên Bạch giật thót, nhìn thấy bên cạnh giường có một bóng dáng cao lớn khác.

Cô nhanh chóng nhớ ra, tối qua sau khi trở vào phòng lần thứ hai cô đã quên khóa cửa.

Thấy Hoắc Trường Uyên không nhìn mình quá lâu. Anh chỉ tới gần, cúi xuống, giơ tay dếm lại góc chăn cho con trai mình. Đôi chân nhỏ bị đá tung ra khỏi chăn được đút lại vào trong. Cô buông bỏ phòng bị, ngượng ngập gật đầu: "Ừm..."

Hoắc Trường Uyên không nói gì, đứng thẳng lên, chỉ để lại tiếng bước chân.

Lâm Uyên Bạch thấy thằng bé chưa có dấu hiệu thức giấc, sợ làm ồn tới nó nên cố tình bước thật nhẹ, sau đó vô thức đi vào phòng tắm.

Cô dụi dụi mắt, đẩy cửa ra.

Trước bồn cầu, Hoắc Trường Uyên đang đứng đó trong tư thế dang rộng hai chân bằng vai, thắt lưng đã tháo ra, quần Âu cũng đã tụt xuống. Toàn bộ chiếc quần lót từ giác lơ lửng giữa đùi, còn một nơi khác không miêu tả...

Lâm Uyển Bạch tròn tròn mắt, mặt lập tức đỏ bừng.

"... Anh, anh... sao anh lại cởi quần!" Cô giờ tay chỉ vào anh, ngón tay run lên.

Cô chắc chắn không dám nghĩ sau khi bước vào lại nhìn thấy một cảnh tượng không thể nhìn thẳng như thế này.

Hoắc Trường Uyên dường như cũng không ngờ cô sẽ đi vào, cứng đờ người đứng đó, nhất là động tác định rút cái gì đó ra lập tức khựng lại. Nhưng anh cũng biết điều giữ nguyên tư thế, chỉ hơi nghiêng đầu liếc nhìn cô.

"Tôi có nhu cầu sinh lý cần giải quyết, không cởi quần ra giải quyết thế nào?" Anh nhướn mày, biểu cảm và ngữ khí rất thản nhiên: "Trong này chỉ có một phòng vệ sinh, hơn nữa, cô đi vào còn không gõ cửa!"

"..." Lâm Uyển Bạch đỏ bừng mặt.

Ban này cô không quá chú ý những động tĩnh, nghĩ rằng Hoắc Trường Uyên chỉ vào xem con trai đã tỉnh hay chưa, thấy nó chưa dậy thì đếm lại lần nữa. Nghe thấy tiếng bước chân, cô ngờ anh đã đi ra rồi, không ngờ anh lại đi vào nhà vệ sinh.

Hoắc Trường Uyên kiên nhẫn hỏi cô: "Cô còn định nhìn bao lâu nữa? Tôi không nhìn được lâu lắm đâu."

Vừa dứt lời như để chứng thực, anh định tiếp tục.

"... Xin lỗi!" Lâm Uyển Bạch hoảng loạn quay đi.

Bấy giờ cô mới ý thức được mình còn đứng ngây ngốc ở đó và nhìn người ta chằm chằm!

Nói xong, cô chạy ào ra ngoài như một cơn gió, dùng hai tay quạt quạt lên khuôn mặt tưởng chừng có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Tuy rằng rút lui nhanh nhưng cảnh tượng vừa rồi vẫn còn in hằn vào đầu, nhất là một nơi nào đó đã phồng lên của anh...

Lâm Uyển Bạch lao thẳng một mạch tới bên cạnh cửa sổ. Dọc đường thấy trên giường có động tĩnh, cô phanh lại, phát hiện bánh bao nhỏ đã thức dậy, dụi dụi mắt ngồi trên giường, còn ngáp ngáp rất đáng yêu.

Sau khi nhìn thấy cô, nó lập tức thay đổi phương thức: "Bé con!"

Lâm Uyển Bạch vội đi qua, bế cục bột nhỏ ấy vào lòng.

Bánh bao nhỏ quay đầu nhìn giường, không chỉ có dấu hiệu nó đã nằm, bên cạnh còn một người khác. Nó nhớ tới qua mình được ôm, được dỗ ngủ. Cứ nghĩ khoảng thời gian hai người ở riêng, nó vụng trộm mỉm cười.

Lâm Uyển Bạch cầm bộ quần áo đã gấp sẵn để bên cạnh gối qua, mặc lên người bánh bao nhỏ.

Suốt quá trình, bánh bao nhỏ nghe lời như một khúc gỗ mặc cho cô bày bố.

Tới khi mặc đồ xong, cánh cửa phòng tắm phía sau cũng được kéo ra, sau đó là tiếng bước chân, cô không dám quay đầu.

"Dậy rồi à?"

Chất giọng trầm vang lên, bánh bao nhỏ ngẩng phắt lên.

Nhìn thấy papa, nó chớp chớp mắt, lập tức không vui, tiếp theo đó càng nói lời khiến nó không vui hơn: "Bố đưa con về nhà!"

"Không đâu!" Bánh bao nhỏ từ chối.

"Đậu Đậu, bố con đưa con về nhà." Hoắc Trường Uyên lặp lại lần nữa.

"Không đâu!" Bánh bao nhỏ vẫn từ chối.

Hai bố con một người ngồi trên giường, một người đứng dưới đất, lạnh lùng nhìn nhau.

"Hoắc Thành Hạo!"

Tuy không quá nghiêm giọng nhưng rõ ràng đủ sức thị uy với bánh bao nhỏ.

Hai má phúng phính không vui lại phồng lên, nhưng nó cũng không phản kháng mà tự nhảy xuống giường, ngoan ngoãn đi theo sau Hoắc Trường Uyên. Có điều cái đầu nhỏ vẫn rũ xuống, hơn nữa còn bịn rịn đi vài bước lại quay đầu nhìn cô.

Lâm Uyển Bạch chỉ biết vẫy tay, vẫy tay, lại vẫy tay.

~Hết chương 207~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hỡi Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208

Cuối cùng cũng tiễn hai bố con họ ra về, Lâm Uyển Bạch ăn đại chút quà sáng rồi lập tức thu dọn đồ đạc, không hề rảnh rang.

Đến gần trưa, cô xuống lễ tân trả phòng. Vì chỉ có một chiếc vali hành lý, nên cô tự bắt xe tới chỗ ở của Tang Hiểu Du. Đó là một khu chung cư nằm bên bờ sông, vị trí địa lý cực kỳ đẹp, view cũng khoáng đạt.

Khi taxi gần đi tới tiểu khu, từ xa cô đã nhìn thấy Tang Hiểu Du đứng đợi ở cổng.

Bên trong khu nhà không được đi ô tô vào. Lâm Uyển Bạch trả tiền xe, chiếc vali ở cốp sau đã sớm được Tang Hiểu Du xách xuống. Cô ấy kéo tay cô, hưng phấn đi vào trong.

Căn nhà không quá lớn, là một căn hai phòng ngủ hai phòng khách tiêu chuẩn, thêm một bếp và một nhà vệ sinh, các đồ dùng gia đình đều đã được sắm đầy đủ. Sau khi bước vào, cảm giác đầu tiên là nơi đây rất ấm cúng. Nhìn cách bố trí là đoán được tất cả đều do chính tay Tang Hiểu Du sắp xếp, vì đại bộ phận đều dựa theo sở thích của cô ấy.

Sau bốn năm, hai người họ đã lâu lắm rồi không sống chung với nhau.

Lâm Uyển Bạch và Tang Hiểu Du đều rất hưng phấn, có cảm giác như được quay trở lại thời đại học. Nhưng họ đều hiểu, đã sớm không thể quay về.

Cô kể lại cho Tang Hiểu Du chuyện bố con Hoắc Trường Uyên tới qua, Tang Hiểu Du nghe xong rất ngạc nhiên: "Còn đặc biệt chạy tới khách sạn tìm cậu ư?"

"Đúng thế!" Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Lúc đó nhìn thấy Đậu Đậu, cô cũng bất ngờ như vậy.

"Mình từng gặp thằng bé ấy hai lần, mặt lúc nào cũng lạnh lùng, không thích để ý tới người khác lắm, không ngờ nó lại thân thiết với cậu như vậy!"

"Đậu Đậu đáng yêu lắm!" Lâm Uyển Bạch chột nói.

Tuy rằng đúng là nó có hơi xa cách mọi người nhưng trong mắt cô, lúc nào nó cũng đáng yêu. Hơn nữa khi hồi tưởng lại, cô bỗng nhớ cảm giác bánh bao nhỏ được mình ôm vào lòng.

Tang Hiểu Du nhìn thấy biểu cảm mơ màng của cô, do dự hỏi: "Tiểu Bạch, cậu gặp lại Hoắc tổng, không có vấn đề gì chứ?"

"Không..." Lâm Uyển Bạch lắc đầu.

"Vậy thì tốt!" Tang Hiểu Du yên tâm hơn, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô: "Mình cũng không biết nhiều lắm. Năm đó cậu đi đột ngột như vậy, mình cũng về sau mới biết tin. Nhưng mà Hoắc tổng cũng quên mất mình là ai rồi. Suốt bốn năm qua, số lần mình và anh ấy gặp nhau cũng không nhiều, anh ấy chỉ coi mình là người phụ nữ của Tần Tư Niên."

"Chuyện của anh ấy không còn liên quan tới mình nữa rồi..." Lâm Uyển Bạch chỉ khẽ nói.

Tang Hiểu Du khoác vai cô: "Tiểu Bạch, vậy thì chúng ta lại cùng nhau hưởng thụ cuộc sống vàng son của kẻ độc thân thôi!"

"Được." Lâm Uyển Bạch mỉm cười.

...

Sau khi chiếc taxi dừng hẳn, Lâm Uyển Bạch lấy tay che mắt, ngược lên nhìn tòa cao ốc sừng sững giữa trời, bỗng chốc thấy hối hận.

Cô không muốn xuống xe cho lắm, nhưng người ngồi bên đã cưỡng ép kéo cô xuống.

Người kéo cô chính là cô đồng nghiệp hôm trước rủ đi ăn cơm, tên là Chu Thần. Bởi vì có rất nhiều công việc hai người họ làm chung với nhau nên coi

như cũng khá thân thiết.

Chu Thần nói cô ấy có một cuộc phỏng vấn, hỏi cô có việc gì không, nếu rảnh thì đi chung với cô ấy. Cô lập tức đồng ý, chỉ là cô hoàn toàn không ngờ, địa điểm cuối cùng của chuyến đi lại chính là Hoắc Thị.

"Tiểu Bạch, cô đã hứa với tôi rồi đấy!" Chu Thần quyết không buông tay.

"Chẳng phải lần đầu tiên chúng ta đi ăn tôi đã nói với cô rồi sao, tạp chí chúng ta muốn phỏng vấn Hoắc tổng lâu lắm rồi, chỉ có điều rất nhiều lần đều bị từ chối! Nhưng cũng không ai chịu từ bỏ, thường xuyên gọi điện tới Hoắc Thị đặt lịch hẹn! Kết quả, cô đoán xem thế nào. Hôm qua tôi lại ôm theo hy vọng gọi điện qua đó, nói mình là biên tập của tờ Times Economic and Trade muốn phỏng vấn Hoắc tổng. Ai ngờ cúp điện thoại chưa lâu đã có người thông báo với tôi, Hoắc tổng chấp nhận!"

"..." Lâm Uyển Bạch nhún mày.

Cô rầu rĩ vì sao mình không nhiều lời hỏi thêm xem họ sẽ phỏng vấn ai. Nếu biết, cô chắc chắn sẽ không đồng ý đâu.

"Đã tới đây rồi, mau vào trong đi!" Chu Thần nhận ra cô đang định gióng trống lụi binh, vội vàng kéo cô vào trong tòa nhà: "Tiểu Bạch, cuộc phỏng vấn này tôi đi một mình không ổn đâu! Hoắc tổng là một nhân vật tầm cỡ như thế, đối diện với anh ấy tôi thật sự nhụt lẫm, phải có người ở bên mới được!"

Chu Thần không nói dối cô, chỉ là còn giấu chút tâm tư khác.

Bởi vì hôm đó đi ăn, thấy tiểu thiếu gia của nhà họ Hoắc có vẻ rất thân với cô, nghĩ bụng nếu Hoắc tổng nhìn thấy cô đến, có lẽ sẽ hỏi thêm được vài câu nữa.

Vì có hẹn trước nên sau khi trình bày rõ ràng, có người chủ động dẫn họ đi về phía thang máy.

Vì công việc, Lâm Uyển Bạch từng không ít lần chạy qua Hoắc Thị, mọi thứ xung quanh dường như đều mang theo cảm giác thân thuộc đã lâu, nhưng cũng lại có đôi phần xa lạ, có lẽ bắt nguồn từ bốn năm này.

Cô cố gắng đè nén sự xao động tận đáy lòng.

Khi thang máy đến, chuông di động vang lên, là một số máy bàn địa phương.

"Cô Lâm Uyển Bạch phải không ạ?"

"Tôi đây!" Lâm Uyển Bạch nghi hoặc.

Đầu kia giải đáp rất nhanh: "Đây là khách sạn XX, lúc trước cô từng đặt phòng tại khách sạn chúng tôi. Hiện giờ có một buổi kiện chuyển phát nhanh quốc tế được gửi tới đây. Xin hỏi cô còn ở Băng Thành không, có cần chúng tôi chuyển phát qua chỗ cô không hay cô sẽ tự đến lấy?"

Lâm Uyển Bạch lập tức nhớ ra lúc về nước cô phát hiện có một phần tài liệu quan trọng mình quên cầm theo nên đã nhờ đồng nghiệp chuyển phát qua cho mình.

Chỉ có điều chuyển phát quốc tế sẽ hơi chậm, lúc đó cô chỉ để lại địa chỉ khách sạn.

"Hôm nay e là tôi không có thời gian, có thể phiền anh giữ tạm cho tôi không, ngày mai tôi sẽ qua lấy?" Lâm Uyển Bạch hỏi có phần khó xử.

"Đương nhiên là được!" Khách sạn rất nhiệt tình.

"Vâng cảm ơn anh!"

Khi Lâm Uyển Bạch ngắt máy cũng là lúc cửa thang máy từ từ mở ra.

Họ đi lên tầng cao nhất. Khi đi ra, thang máy chuyên dụng ở chếch đối diện cũng trùng hợp lên theo. Một bóng dáng cao ráo vừa hay từ phía trước đi ra, đi một đôi giày đế bằng của Chanel, chiếc váy liền màu be kết hợp với một chiếc áo choàng vai cùng kiểu, khi đi mái tóc hơi xoăn hất lên, cực kỳ thần thái.

Hơi thở của Lâm Uyển Bạch chợt căng thẳng.

Là Lục Tịnh Tuyết...

Quả nhiên, người trước kia vẫn không tránh khỏi gặp lại một lần nữa.

Có lúc thế giới rất rộng lớn, có lúc thế giới lại quá bé nhỏ. Bạn cứ muốn tránh mặt điều gì, thì số phận lại không bao giờ cho bạn toại nguyện, càng khiến bạn né tránh không kịp.

Việc gặp Lục Tịnh Tuyết ở Hoắc Thị là một bất ngờ mà cũng không bất ngờ.

Vì năm xưa hai người họ chia tay, anh không muốn tiếp tục chơi trò tình cảm với cô nữa, quay đầu lựa chọn một Lục Tịnh Tuyết được lòng ông Hoắc vô cùng. Đã bốn năm trôi qua, anh đã có con trai, chứng tỏ có lẽ họ cũng đã sớm kết hôn rồi...

Sau khi biết bánh bao nhỏ là con trai của Hoắc Trường Uyên, thật ra trong đầu cô đã nảy sinh một suy đoán, chỉ là không muốn nghĩ đến mà thôi.

"Tiểu Bạch, cô nhìn thấy không?" Chu Thần đi bên cạnh ghé sát qua, nhỏ giọng thì thầm: "Cô gái đáng người cao ráo, ăn mặc hàng hiệu đi phía trước kia chính là vợ chưa cưới của Hoắc tổng đấy! Không thể không thừa nhận, dù là nhìn từ góc độ một người phụ nữ, cô ta cũng đẹp thật sự, chủ yếu là thần thái!"

Câu nói này đúng là không có gì phải phản bác. Lục Tịnh Tuyết đúng là vừa đẹp vừa cao sang, là kiểu người bỏ vào giữa đám đông bạn vẫn nhận ra từ cái nhìn đầu tiên. Cô chưa bao giờ phủ nhận điểm này, nhưng khoan đã...

Vợ chưa cưới?

Lâm Uyển Bạch không khỏi sửng sốt.

...

Sau khi gõ cửa, cửa văn phòng tổng giám đốc được đẩy ra.

Hoắc Trường Uyên đang vui đầu trong đồng tài liệu, không hề ngẩng lên, cứ nghĩ là thư ký vào báo cáo công việc, cho đến khi nghe thấy một giọng nói dịu dàng.

"Trường Uyên!"

Anh ngẩng đầu, nhìn thấy Lục Tịnh Tuyết đi vào, bèn nhủ mảy: "Sao em lại tới đây!"

"Em chỉ đi ngang, tiện thì lên gặp anh thôi! Vẫn đang bận việc à?" Lục Tịnh Tuyết tươi cười đi qua, hai má để lộ hai lúm đồng tiền: "Đây là đồ chơi em mua cho Đậu Đậu, khi nào về anh mang cho nó nhé!"

"Ồ nhà nó nhiều đồ chơi lắm rồi." Hoắc Trường Uyên mỉm cười.

"Trẻ con mà, bẩm sinh đã thích chơi rồi, bao nhiêu cũng không thấy đủ đâu!" Lục Tịnh Tuyết làm như không nghe thấy lời từ chối khéo của anh, đặt túi đồ xuống bàn.

Hoắc Trường Uyên đặt cây bút máy trong tay xuống, hơi ngả người dựa vào sau ghế.

Lục Tịnh Tuyết nhìn anh, trong ánh mắt toát lên tình cảm si mê. Làm như vô tình, cô ta nhắc: "Trường Uyên, bố em về nước rồi."

"Ừm, anh biết." Hoắc Trường Uyên gật đầu.

"Hình như lần này quay về bố em cũng không định quay về Berlin nữa! Việc làm ăn kinh doanh bên đó cũng tạm ổn rồi, không cần ông bận ba nữa. Cộng thêm tuổi ông cũng đã cao, em và mẹ càng hy vọng ông có thể ở lại nhà!" Nói tới đây Lục Tịnh Tuyết hơi ngừng lại, khi nói tiếp, giọng càng dịu dàng hơn: "Trường Uyên, bố em hôm qua còn giục chuyện đám cưới của chúng ta đấy..."

Thấy anh vẫn cứ im lặng, Lục Tịnh Tuyết giữ nguyên nụ cười: "Không sao, em nghe anh hết! Anh muốn khi nào thì chúng ta sẽ làm vào lúc đó, dù sao em cũng đợi được!"

Nếu nghe kỹ, mấy chữ cuối cùng còn toát ra vẻ chắc thắng.

"Sunny, anh còn công việc, em về trước đi." Hoắc Trường Uyên lại đổ người ngồi nghiêm chỉnh vào bàn.

"Vâng!" Lục Tịnh Tuyết gật đầu, dịu giọng: "Vậy anh cũng đừng làm việc vất vả quá, có thời gian em lại qua thăm anh!"

Cửa phòng làm việc đóng lại, Hoắc Trường Uyên mới ngẩng đầu lên lần nữa, đôi mắt u tối hơi nheo lại.

Anh nhẹ nhàng nhấc mũi chân xuống mặt đất, chiếc ghế lưng cao quay về phía cửa sổ. Rút một điếu thuốc ra khỏi bao, anh châm lên, khói thuốc vẫn vút.

Anh liếc nhìn túi đồ đặt bên cạnh bàn, bên trong lộ ra hộp đồ chơi, bên trên in hình hoạt hình.

Mấy kiểu đồ chơi này, Lục Tịnh Tuyết không chỉ một lần mua cho Đậu Đậu mà gần như cứ cách một thời gian sẽ lại mua.

Bốn năm trước anh gặp tai nạn, sau khi tỉnh lại đã tỉnh dưỡng trong bệnh viện một thời gian. Đến lúc ra viện, Hoắc Chấn đón anh về nhà họ Hoắc, đồng thời thông báo rằng anh có một đứa con trai. Là kết quả của mối tình một đêm với một cô gái khác bên ngoài. Số phận của cô gái đó cũng giống mẹ, chảy máu quá nhiều rồi mất mạng ngay sau khi sinh.

Hoắc Trường Uyên nghe ra được, ban nãy Lục Tịnh Tuyết đang có ý giục cưới.

Giống như Hoắc Chấn nói, có thể mang một trái tim độ lượng và bao dung, chấp nhận con của anh và một người phụ nữ bên ngoài mà lòng không hề oán thán, một người vợ chưa cưới như vậy, quả thực không thể kén chọn.

Lễ đính hôn chính thức đã qua gần bốn năm rồi. Theo lý mà nói, tiếp theo họ nên suy nghĩ tới chuyện kết hôn.

Chỉ có điều, lòng anh vẫn không hề muốn làm như vậy.

Thậm chí từ trong tiềm thức, anh rất kháng cự, nhưng lại không nói rõ được nguyên nhân cụ thể.

Trong phòng chờ của khách, Lâm Uyển Bạch và Chu Thần đang ngồi đợi.

Người thư ký rất khách khí, đang rót nước pha trà cho họ.

"Tiểu Bạch, không được, tôi thật sự căng thẳng quá!" Chu Thần đứng phắt dậy, xoa hai tay vào nhau. "Chỉ cần nghĩ tới việc lát nữa sẽ tiếp xúc ở khoảng cách gần với nam thần trong một thời gian dài, tôi lại căng thẳng tới đau cả bụng. Cô đợi tôi một chút, tôi đi vệ sinh đã!"

Lâm Uyển Bạch hiểu cô ấy không hề thái quá, mặt cô ấy đã hơi nhợt nhạt, nhìn ra được là lo lắng thật sự.

Sau khi cô gạt đầu, Chu Thần bèn chạy nhanh về phía nhà vệ sinh.

Cô thư ký tiếp đón họ vẫn chưa đi. Lâm Uyển Bạch nắm chặt tay để trên đầu gối, buông ra rồi lại nắm vào, cuối cùng không nén nổi tò mò, cô lên tiếng: "À, ban này người vào phòng tổng giám đốc là vợ chưa cưới của Hoắc tổng?"

"Đúng vậy! Thiên kiem nhà họ Lục, Lục tiểu thư!" Cô thư ký gạt đầu.

Dù sao cũng đều là phụ nữ, rất dễ dàng khơi gợi tâm lý nhiều chuyện của cô ấy. Cô ấy không nhịn được, nói thêm mấy câu: "Phòng thư ký chúng tôi thật ra bình thường cũng thăm bàn tán, vị hôn phu của Hoắc tổng thật sự xinh đẹp, hơn nữa mặc đồ cũng xinh! Chỉ tính riêng đôi giày hôm nay cô ấy đi, chúng tôi cũng đã lên mạng tìm kiếm, là phiên bản giới hạn, đắt lắm đấy!"

"Họ... vẫn chưa kết hôn?" Lâm Uyển Bạch cắn môi hỏi tiếp.

"Vẫn chưa!" Cô thư ký lắc đầu: "Kể ra cũng lạ, bốn năm trước Hoắc tổng và vợ chưa cưới đã cử hành lễ đính hôn, rất long trọng. Chỉ có điều đến tận bây giờ cũng chưa kết hôn..."

Nói xong, không biết cô thư ký nhìn thấy cái gì, lập tức đứng thẳng lên.

"Hoắc tổng!"

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy Hoắc Trường Uyên rút một tay vào túi quần đi tới, cô chột dạ nhanh chóng quay đi.

Bầu không khí trong phòng có phần kỳ quái, cũng may Chu Thần chạy về kịp thời.

Hoắc Trường Uyên đi tới chiếc sofa đơn, ngồi xuống ngay ngắn: "Có thể tiến hành phỏng vấn rồi chứ?"

Cuộc phỏng vấn diễn ra rất ngắn, chỉ khoảng hai mươi phút. Để đạt hiệu quả cao, Lâm Uyển Bạch phụ trách giúp việc ghi chép, thế nên cô cũng có cơ hội cầm cúi nhìn màn hình máy tính suốt, chỉ tập trung vào việc gõ máy tính.

Cuối cùng cũng kết thúc, cô gấp máy tính lại.

Chu Thần rõ ràng chưa phỏng vấn đã nhưng lại không dám nói linh tinh, đành đứng dậy, theo cô đi ra ngoài.

Khi sắp bước khỏi cửa phòng, sau lưng bỗng nhiên vang lên chất giọng trầm.

"Cô Lâm!"

"...Dạ?"

Hoắc Trường Uyên vẫn giữ nguyên tư thế như lúc phỏng vấn, hai chân dài vắt lên nhau, để lộ một đoạn tất đen. Lúc này anh đang vắt vẻo đôi chân, đuôi mày chậm rãi nhướng lên theo chất giọng của anh: "Nếu có chuyện gì muốn hỏi cô có thể hỏi thẳng tôi, không cần ở sau lưng lén lút vụng trộm."

Vụng trộm..

Lâm Uyển Bạch suýt nữa cắn phải lưỡi.

Mặt cô một lần nữa đỏ rần lên, thậm chí độ nóng lan ra tận vành tai. Cô kéo Chu Thần lao về phía thang máy với tốc độ nhanh nhất có thể.

Hoắc Trường Uyên nhìn đôi tai đỏ ửng của cô, chột thất thần.

...

Chập tối ngày hôm sau, Lâm Uyển Bạch mới chợt nhớ ra chuyện bưu kiện chuyển phát nhanh tới khách sạn.

Vừa đi vào, cô liền phát hiện bên trong hình như đã xảy ra chuyện gì đó. Trong khu nghỉ ngơi có rất nhiều người vây xung quanh, kín như bưng, không biết đang xem trò nào nhiệt gì. Cô chú ý thấy không có các bảo vệ đứng xung quanh.

"Tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc đang nổi nóng kia!" Thấy cô nhìn ngó, có người nhiều chuyện nói với cô.

Tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc...

Đậu Đậu?

Lâm Uyển Bạch kinh ngạc, đang không dám chắc chắn về những điều mình nghĩ thì lại nghe thấy có người nói: "Rõ ràng là Hoắc tổng đang dạy bảo con trai mình! Trông đáng sợ thật đấy, y như Diêm vương!"

Nghe tới đây, cô không khỏi chạy nhanh về phía đó.

Sau khi len vào được bên trong cô mới phát hiện trong đó là một khung cảnh thảm hại.

Khu vực dành riêng cho khách nghỉ ngơi lúc này đã chẳng ra hình thù gì. Lọ hoa để trên giá trang trí bên cạnh đã vỡ hết dưới đất. Chỉ cần là những thứ nhìn thấy được, tất cả đều không nằm nguyên ở vị trí cũ nữa, gần như không có chỗ để đặt chân.

Trong hoảng loạn, có một đồng nhỏ đứng đó ương bướng sa sầm mặt, phùng mang trợn má, y hệt như hôm đi tiêm ở bệnh viện, giống một con thú nhỏ đang phẫn nộ.

Còn Hoắc Trường Uyên đứng trước mặt nó cũng đang căng thẳng, lạnh lùng.

Xung quanh có không ít người đứng xem, có cả nhân viên khách sạn và chú thám Lý chăm sóc thẳng bé nhưng không ai dám tiến lên, còn không dám thở mạnh, chỉ biết nhìn hai bố con họ một lớn một nhỏ đứng đối đầu.

Không khí trong đại sảnh như lạnh hẳn đi vài độ.

Lâm Uyển Bạch cũng chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, bên cạnh có người chen vào, người cô lao đảo.

Dường như tinh mắt liếc thấy cô, bánh bao nhỏ ngơ ra mấy giây rồi lao vội về phía cô.

Đầu gối ầm lên, bánh bao nhỏ đang ôm chầm lấy cô.

Khuôn mặt nhỏ trắng trẻo ngược lên, gần như đôi mắt ấy đỏ rực trong khoảnh khắc, nước mắt lăn chã rơi. Trái tim Lâm Uyển Bạch như vỡ làm đôi.

Chất giọng non nớt nghẹn ngào, muốn ảm ức bao nhiêu có bấy nhiêu: "Cô không cần bảo bảo nữa rồi..."

~Hết chương 208~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209

Giống như lần trước, buổi chiều tiểu thiếu gia lại tự động bò lên chiếc Mercedes.

Chú Lý làm tài xế lái xe, thám Lý đi theo, một lần nữa tới khách sạn này. Có kinh nghiệm lần trước, thám Lý không còn mù quáng nữa, biết tiểu thiếu gia chạy tới đây ôm cây đợi cô Lâm, nên bà cũng yên tâm chờ đợi.

Chỉ có điều không ngờ được, tới khi mặt trời lặn, rồi đến tận khi trời tối mà vẫn không đợi được bóng dáng cô Lâm.

Thám Lý vội vàng đi hỏi các nhân viên mới được biết cô Lâm đã trả phòng từ sớm.

Bà nói chuyện này với tiểu thiếu gia, nhưng tiểu thiếu gia không nghe cũng hoàn toàn không tin. Bà đành phải đưa tiểu thiếu gia lên gác gỗ cửa, bên trong đúng là có người ra mở nhưng đâu phải là cô Lâm, mà là một đôi vợ chồng trẻ.

Ngờ rằng sau lần này chuyện đợi người sẽ chấm dứt tại đây, không ngờ sang ngày hôm sau, tiểu thiếu gia vẫn cố chấp muốn tới khách sạn.

Mãi đến tận ngày thứ ba, tiểu thiếu gia cuối cùng cũng bùng nổ!

Ban đầu khi thăng bé nổi nóng, nó làm đổ hết các loại lọ hoa có thể đổ của khách sạn, ném tất cả những thứ nhìn thấy xuống đất, cho bay rào rào, giống như một nơi vừa chịu thảm họa, khiến người gà bay chó chạy. Các nhân viên khách sạn nhận ra đó là tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc, không ai dám nói nhiều hay quản nhiều, đành để mặc thăng bé.

Thím Lý ở bên hết khuyên lại nhủ, hết dỗ lại dành, miệng sắp mọc da non tới nơi nhưng vẫn không ích gì.

Nhìn thấy tiểu thiếu gia trước mắt sắp rơi vào cảnh giới "quên mình", thím Lý không còn cách nào khác, đành phải gọi điện thoại cầu cứu cậu Hoắc.

Khi Hoắc Trường Uyên tới nơi, bánh bao nhỏ đang đứng trên ghế, cố gắng giật bức bích họa trên tường xuống.

Chú thím Lý ở bên cạnh và cả các nhân viên khác rồi như nù, rất sợ bức tranh rơi xuống sẽ làm thăng bé bị thương, nhưng cũng lại không dám tới gần. Vì lúc này nó như một con báo nhỏ phần nộ, điên cuồng trừng mắt, bàn tay nhỏ đang khua loạn xạ, còn cắn người.

Hoắc Trường Uyên sai bước tiến lên, nhắc con trai xuống ghế.

Sau khi nhìn thấy anh, bánh bao nhỏ không hề có ý ngừng phá phách, kịch liệt rung lắc cơ thể, cố gắng giăng ra.

"Hoắc Thần Hạo!"

Hoắc Trường Uyên nhú mày quát.

Bánh bao nhỏ quả nhiên co rụt người lại, khuôn mặt dè dặt sợ hãi. Chỉ có điều lần này không có ích như những lần khác vì rất nhanh sau đó, thăng bé lại phồng mang trợn má, phần nộ trùng mắt kháng nghị với papa.

Thế nên hai bố con một lớn một nhỏ làm trò đối kháng trong lạnh lùng.

Mỗi lần nó không nghe lời hay bướng bỉnh, Hoắc Trường Uyên cũng chỉ cần hạ thấp giọng quát to tên con trai. Anh chưa bao giờ động vào nó, mà anh cũng không nổi đánh nó. Thế nên bây giờ anh hơi đau đầu, thậm chí không biết nên thu dọn tàn cuộc như thế nào.

Đang chuẩn bị tóm cổ nó về nhà rồi tính sau thì chẳng biết bánh bao nhỏ nhìn thấy cái gì, lập tức lao phất về một phía.

Tốc độ nhanh tới mức, tay anh lướt qua người nó, tóm không kịp.

Hoắc Trường Uyên quay đầu, liền nhìn thấy cảnh tượng giống như trong nhà hàng hôm trước. Con trai sau khi liều mạng giăng ra khỏi anh thì lao như bay về phía một bóng dáng thanh mảnh, rồi ôm chặt lấy chân đối phương.

Lâm Uyển Bạch cũng đang cúi đầu nhìn bánh bao nhỏ, khuôn mặt mơ hồ.

Ồ...

Thế này là sao đây?

Chỉ có điều nhìn đôi mắt long lanh nước của nó, rồi giọng nói ảm ức tới không thể ảm ức hơn cô thật sự đau lòng không chịu được. Cô không quan tâm được nhiều như vậy nữa, ngồi sụp xuống, vội vàng lau nước mắt cho thăng bé: "Đậu Đậu ngoan, đừng khóc nhé..."

Bánh bao nhỏ được cô dịu dàng dỗ dành, nước mắt càng chảy tọt.

Từng giọt nước mắt ấy như đang chảy vào trong trái tim cô.

"Không phải là cô không cần con..." Lâm Uyển Bạch rút khăn giấy ra, thấy bánh bao nhỏ vẫn nhìn mình ảm ức, cô vội vàng nhấn mạnh: "Thật đấy, cô có thể thề!"

"Bảo bảo không tìm thấy cô!" Bánh bao nhỏ thút thít.

"Đó là bởi vì cô không còn ở trong khách sạn này nữa!" Lâm Uyển Bạch tiếp tục lau nước mắt cho bánh bao nhỏ, dòng nước mắt mẩn mặt như làm mòn cả đầu ngón tay cô. Cô dịu dàng và kiên nhẫn giải thích cho thăng bé hiểu: "Bây giờ cô đã chuyển đến ở với bạn, thế nên không quay về khách sạn nữa, chứ không phải là không cần con!"

Bánh bao nhỏ nhìn cô, vẫn nín thở.

Lâm Uyển Bạch khó xử, đành nói như vậy: "Nếu con không tin, thì... lát nữa cô sẽ dẫn con đến chỗ cô đang ở bây giờ được không?"

"Được ạ!" Bánh bao nhỏ bây giờ mới gạt đầu, chất giọng non nớt vì khóc mà trở nên khàn khàn.

Sau đó nó sụt sịt, giờ hai cánh tay nhỏ ra đòi cô bế.

Lâm Uyển Bạch thấy bánh bao nhỏ đã nín, cũng nhẹ nhõm hơn, vội vàng bế nó vào lòng đồng thời đứng lên vỗ nhẹ lên lưng nó, tiếp tục dịu giọng dỗ dành, không để nó rơi thêm giọt nước mắt nào nữa.

Hoắc Trường Uyên đã đi ra trước mặt giám đốc khách sạn, cầm chi phiếu điền số tiền, có vẻ như đang giải quyết tổn thất do bánh bao nhỏ phá hoại. Giám đốc dĩ nhiên sẽ chẳng truy cứu làm gì, ngược lại cầm lấy tiền cảm kích.

Chủ thím Lý quay sang nhìn nhau, đều thở phào nhẹ nhõm.

Bánh bao nhỏ không bùng nổ nữa, đám người xung quanh cũng nhanh chóng tản đi.

Ra khỏi khách sạn, Hoắc Trường Uyên thấy con trai ôm chặt cổ Lâm Uyển Bạch không buông tay, bèn nói với người phía sau: "Chủ thím Lý cứ về nhà trước đi, lát nữa tôi đưa Đậu Đậu qua!"

Hai người họ lần lượt đồng ý, lái xe rời khỏi đó.

Lời hứa với con trẻ là bắt buộc phải thực hiện.

Lâm Uyển Bạch hiểu đạo lý này, thế nên dù không tình nguyện, cô cũng đành bấm bụng. Hơn nữa ban nãy khi ra khỏi khách sạn, thím Lý có len lén nói với cô, tiểu thiếu gia nhà mình đã chạy tới khách sạn đợi cô ba ngày rồi...

Chẳng trách bánh bao nhỏ lại nói cô không cần bảo bảo nữa.

Thờ dãi trong im lặng, Lâm Uyển Bạch lặng lẽ đi về phía chiếc Land Rover, bế bánh bao nhỏ ngồi thẳng vào ghế sau.

Sau khi nhìn một lớn một nhỏ ngồi vào xe, Hoắc Trường Uyên mới mở cửa ghế lái bước vào.

Độc đường hơi tắc, nhưng không quá nghiêm trọng.

Khi gặp đèn đỏ, Hoắc Trường Uyên lẳng lặng ngược mắt lên, nhìn qua gương chiếu hậu.

Ở ghế sau, sau khi Lâm Uyển Bạch ngồi vào, ban đầu muốn đặt bánh bao nhỏ sang bên cạnh nhưng vừa định làm vậy, bánh bao nhỏ đã lập tức ôm ghì lấy cổ cô, áp khuôn mặt nhỏ vào hõm cổ cô.

Nếu cô lại có động tác gì, cái miệng nhỏ lại bĩu ra như sắp khóc.

Lâm Uyển Bạch đành đặt nó lên chân mình, lấy tay đỡ lấy thân hình bé nhỏ của nó, một tay còn lại vuốt lại mái tóc đầu nắm, mái tóc hơi xoăn đã có mấy sợi dựng ngược lên.

Vì lúc trước khóc thảm thiết nên giờ đôi mắt đen láy của bánh bao nhỏ đỏ rực như thỏ trắng, cô thật sự thương không tả được.

Có thể sau màn khóc lóc phá phách quá tổn sức, sau khi đã xác định mình không thể ra khỏi vòng tay cô, bánh bao nhỏ mới yên tâm, mềm oặt người dựa vào cô, ngón tay nhỏ nghịch nghịch lọn tóc cô.

Hoắc Trường Uyên nhú mày nhìn con trai.

Dáng vẻ hồ báo ban nãy trong khách sạn sao còn có thể tìm được, đã sớm biến mất tiêu rồi.

Làm sao để hình dung đây...

Ừm, hết như một con cún con nghe lời chủ vậy.

Trong gương chiếu hậu, một ánh mắt khác nhìn thẳng vào anh.

Hoắc Trường Uyên nhướng mày: "Sao hả?"

Lâm Uyển Bạch không còn nhìn lén lút như trước, chỉ có điều khi bốn mắt nhìn thẳng vào nhau, cô vẫn cup mặt xuống né đi, sau đó mới nhìn lại.

"Anh Hoắc..." Ôm bánh bao nhỏ trong lòng, cô mím môi: "Tôi nghĩ nếu lần sau lại có chuyện này xảy ra, anh không thể cứ quát nạt thẳng bé, việc này chẳng giải quyết được vấn đề gì! Bọn trẻ ở tâm này đang là lúc cần người lớn quan tâm chân thành. Nếu nó làm gì không đúng anh có thể dỗ nó, từ từ giảng giải cho nó hiểu..."

Giải thích?

Hoắc Trường Uyên một lần nữa nhìn con trai lúc này như con mèo mới sinh nằm yên trong lòng cô.

Khóe môi anh giật giật, thì nó cũng phải nghe chứ!

Trước mặt đã đi tới khu chung cư bên sông, sau khi đỗ hẳn xe lại, Hoắc Trường Uyên bất ngờ nhìn tòa nhà phía trước: "Cô sống ở đây?"

Chỗ này anh không lạ lắm gì, nếu anh nhớ không nhầm, cậu bạn thân Tần Tư Niên cũng có một căn nhà ở đây, nhưng bây giờ nơi này hình như để lại cho vợ cậu ấy sống một mình.

Không đúng, bây giờ là vợ cũ.

Nhớ lại vào một ngày nào đó đúng nửa đêm, anh bỗng nhiên nhận được điện thoại của Tần Tư Niên, không còn ngữ khí phóng khoáng bất cần như trước, ngược lại rất trầm buồn, rất lâu sau mới nói rằng sáng hôm sau cậu ấy sẽ tới Cục dân chính ly hôn.

"Ừm..." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

Khi chuẩn bị tắt máy xe, chuông di động của Hoắc Trường Uyên vang lên.

Có lẽ còn công việc gì khác, chỉ thấy đầu kia nói còn anh nghe và mấp máy đáp lại mấy tiếng. Sau khi ngắt máy, anh quay đầu liếc nhìn cậu con trai hai tay ôm chặt Lâm Uyển Bạch, chuẩn bị xuống xe cùng cô.

Hoắc Trường Uyên nhíu mày: "Cô Lâm này."

"Bây giờ tôi có bữa tiếp khách, tạm thời phải để Đậu Đậu ở chỗ cô, muộn một chút xong việc tôi qua đón nó!"

"Ồ..." Đúng lúc xuống xe, Lâm Uyển Bạch đáp lại.

Cô muốn nói thật ra anh có thể nhờ chú thím Lý qua đón thằng bé là được rồi, nhưng chiếc xe đã lao vút đi trước mặt cô.

Lâm Uyển Bạch bế xốc bánh bao nhỏ lên, ôm nó đi vào trong tòa nhà.

Khi chỉ còn lại hai người, bánh bao nhỏ tỏ ra rất vui.

Nó nằm rạp lên vai Lâm Uyển Bạch nhìn trái nhìn phải, sau đó lại càng vui hơn.

Ồ, chỗ này gần nhà bảo bảo lắm!

Lâm Uyển Bạch rút chìa khóa mở cửa. Trong nhà im phăng phắc, hai đôi dép lê đều được để trên giá, Tang Hiểu Du vẫn chưa về.

Cô đặt bánh bao nhỏ xuống. Không có dép cho thằng bé, cô lấy một đôi mới tính ra, giúp nó cởi đôi giày thể thao ra, rồi lần lượt cầm hai chân của nó xỏ vào dép.

Vì là dép bông nên đôi chân nhỏ gần như chìm hẳn trong dép, xem vừa khôi hài vừa dễ thương.

Lâm Uyển Bạch ngược mắt lên, phát hiện khuôn mặt bánh bao nhỏ đỏ hồng lên.

Nhìn đồng hồ trên tường rồi lại quay đầu nhìn bánh bao nhỏ lùn cùn theo sau mình như cái đuôi, nhớ tới chuyện thím Lý nói nó vẫn luôn đợi mình ở khách sạn, cô đau lòng xoa đầu nó: "Đậu Đậu có đói không? Con vẫn chưa ăn gì phải không?"

Bánh bao nhỏ chớp chớp đôi mắt to tròn, nghe xong đưa hai tay xoa xoa bụng.

"Cô nấu mỳ cho con ăn được không?" Lâm Uyển Bạch cười.

"Vâng!" Bánh bao nhỏ lập tức gật đầu.

"Được, vậy con đợi cô một lát, sẽ được ăn nhanh thôi!"

Nói xong, Lâm Uyển Bạch bèn đi vào bếp, chỉ có điều không ngoài dự kiến, bánh bao nhỏ vẫn theo sát cô từng bước, nín lấy vạt áo của cô.

Sau khi nấu xong mỳ bê ra, ngoài cửa có tiếng động.

Lâm Uyển Bạch đặt bát mỳ lên bàn, nghe thấy tiếng động bèn đuổi theo ra ngoài. Là Tang Hiểu Du quay về, trông có hơi ủ rũ.

Có vẻ như khi cúi đầu thay giày, nhìn thấy trên giá có thêm một đôi giày thể thao trẻ con, cô ấy ngăn ra. Khi đi vào trong cô ấy lại nhìn thấy một bóng dáng bé xíu ngồi trên bàn ăn, bèn khẽ kêu lên: "Há! Đây chẳng phải là..."

"Ừm, con trai của Hoắc Trường Uyên." Lâm Uyển Bạch gật đầu.

"Mình biết!" Tang Hiểu Du cũng gật đầu, rồi không khỏi sùng sốt: "Nhưng tại sao vị tiểu thiếu gia này lại chạy tới đây?"

"Trong chốc lát không thể nói rõ được..." Lâm Uyển Bạch day trán.

Tang Hiểu Du thay giày, vẫn còn nhìn bánh bao nhỏ với sự tò mò. Di động đồ chuông, cô ấy rút ra, chỉ nhìn qua rồi ấn nút tắt.

Nhưng một giây sau, người ấy lại gọi tiếp, lần này cô ấy thẳng thừng tắt máy rồi bỏ vào túi xách.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy bèn hỏi: "Cá nhỏ, sao không nghe điện thoại?"

"Không có gì, mấy người quảng cáo bán nhà ấy mà, phiền chết đi được!" Tang Hiểu Du nói đại một câu.

Lâm Uyên Bạch chỉ đáp mơ hồ một tiếng, không hề vạch trần, cô vừa nhìn thấy chữ "Tiểu cảm thú" hiển thị trên màn hình rồi.

Biết rõ chuyện giữa Tang Hiểu Du và Tần Tư Niên hiện tại, cô chuyển chủ đề: "À, mình nấu mì, cậu ăn không?"

"Thôi, hai người ăn đi, mình ăn rồi!" Tang Hiểu Du xua tay, thẳng thừng đi vào phòng ngủ của mình: "Hôm nay mình hơi mệt, về phòng trước nhé!"

Lâm Uyên Bạch quay về phòng ăn, bánh bao nhỏ sốt ruột lắm rồi, mắt sắp dờm thẳng vào trong bát mì.

Cô mỉm cười, vội đưa nó một đôi đũa sạch, giúp nó vớt mì, sau đó nhìn nó cầm cúi ăn rất ngon, mỗi lần ăn hai má lại phính lên, như một con sóc, đến ăn trông cũng đáng yêu.

Cô chắc chắn cũng không thể ngờ được, trước mặt thật ra là một bánh bao nhỏ gấp vắn đề nghiêm trọng trong ăn uống.

Chú ý thấy bát mì của nó đã hết sạch, Lâm Uyên Bạch kinh ngạc: "Ăn hết rồi sao?"

Bánh bao nhỏ gật đầu, cái miệng tóp tép, ý vẫn còn thòm thèm.

"Đậu Đậu, con muốn ăn nữa không?" Lâm Uyên Bạch bất chợt hỏi.

"Bảo bảo muốn!" Bánh bao nhỏ gật đầu rất mạnh.

Lâm Uyên Bạch vì sợ thẳng bé không ăn được quá nhiều nên chỉ chia cho nó nửa bát, còn lại đa phần để cô ăn. Nhưng cô cũng ăn không hết. Khi chuẩn bị sẽ cho nó một ít, cô chợt khựng lại, dù sao cũng là đồ mình đã ăn rồi, cô do dự không biết có nên vào bếp nấu thêm một ít không.

Bánh bao nhỏ đã không còn đợi được nữa, cái miệng nhỏ vênh lên. Nó cầm đũa gắp mì từ trong bát cô sang, không hề có ý chê bai.

Lâm Uyên Bạch thấy vậy mới chia mì cho nó, nhìn nó ăn say sưa, lòng cô chợt mềm nhũn ra.

Sao lại có một đứa trẻ dễ cưng như vậy chứ!

Cô nhìn bánh bao nhỏ hai tay mồm mồm cầm bát lên, cả cái bát che hết khuôn mặt, rồi ừng ực húp nước. Lúc đặt xuống, nó còn nấc cụt, không cần xoa, cái bụng cũng đã tròn ễnh lên.

Lâm Uyên Bạch đứng lên, chuẩn bị thu dọn bát đũa.

Có điều vừa định bước đi, vạt áo đã bị nó kéo lại.

Cô quay đầu khó hiểu, liền nhìn thấy bánh bao nhỏ ngồi trên ghế đang ngược mắt nhìn mình chăm chú, đôi mắt to tròn ngập tràn kỳ vọng. Chỉ là mãi không thấy cô có động thái gì, nó mím môi hơi ầm ức.

Lâm Uyên Bạch chẳng hiểu chuyện gì: "Sao vậy?"

"Bảo bảo muốn được thưởng!"

"... Hà?"

Thấy cô không hiểu, bánh bao nhỏ bèn ghé sát má phải về phía cô.

~Hết chương 209~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210

Động tác này không thể rõ ràng hơn nữa.

Lâm Uyên Bạch lập tức hiểu ngay. Bấy giờ cô mới chợt nhớ ra lần trước ở khách sạn, cô cũng chia mỳ cho bánh bao nhỏ ăn, sau khi nó ăn sạch sẽ, cô đã thơm một cái lên cái má nhỏ của nó coi như một phần thưởng.

Cô không nhịn được cười, cúi đầu thơm lên.

Hai mắt bánh bao nhỏ sáng rực lên như sao trong khoảng khắc, đôi má ửng hồng, nó mím môi lại cười trộm.

Lâm Uyên Bạch xoa đầu nó, giọng càng thêm dịu dàng: "Đậu Đậu, cô đi rửa bát đã, con vào phòng khách chơi một lát được không?"

"Được ạ!" Bánh bao nhỏ gật đầu.

Không cần cô bế, thằng bé tự nhảy xuống khỏi ghế, hai bắp chân ngắn cùn chạy thẳng về phía phòng khách, sau đó lại dùng cả tay cả chân bò lên sofa, cầm chiếc gối ôm bên cạnh lên, cúi đầu mân mê cái miệng khi to dùng in trên gối, cực kỳ ngoan.

Lâm Uyên Bạch mỉm cười đi vào bếp. Cô chỉ mong sao rửa bát đĩa xong thật nhanh để ra ngoài với bánh bao nhỏ.

Cuối cùng sau khi cô hoàn thành mọi việc, rửa tay đi ra ngoài, bánh bao nhỏ vẫn ngồi trên sofa.

Có điều nó không còn lần sờ hình hoạt hình vừa nãy nữa mà là chiếc túi xách lúc trước cô bỏ xuống rồi tiện tay đặt lên bàn. Có thể ví tiền bị rơi ra, lại được bánh bao nhỏ nhặt lên. Lúc này nó đang nghiên cứu cái chứng minh thư trong tay.

Lâm Uyên Bạch tiến lại gần, phát hiện gương mặt nhỏ của nó cực kỳ chăm chú.

Cô không khỏi cười: "Đậu Đậu, con đã nhận được hết mặt chữ chưa?"

"Rồi ạ!" Bánh bao nhỏ gật đầu.

"Vậy thì con lợi hại lắm đấy!" Lâm Uyên Bạch kinh ngạc, cảm thấy nó cực kỳ thông minh, rồi cô chợt nhớ ra hình như đã gặp mặt tới lần thứ tư nhưng cô vẫn chưa nói cho bánh bao nhỏ biết tên của mình. Cô chợt vân vê một góc chứng minh thư và nói: "Đậu Đậu, đây là chứng minh thư nhân dân, sau này lớn lên con cũng sẽ có!"

Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt, bày ra vẻ chờ đợi.

"Con xem, trên này có ảnh của cô đúng không?" Lâm Uyên Bạch chỉ tay.

"Vâng!" Bánh bao nhỏ mỉm cười.

"Còn đây nữa, đây chính là tên của cô!" Lâm Uyên Bạch chỉ tiếp và nói.

Bánh bao nhỏ nghiêng đầu, đôi mắt chợt sáng lên gọi một tiếng: "Uyên Uyên~"

Trái tim Lâm Uyên Bạch chợt run lên.

Cô từng người nhìn khuôn mặt giống Hoắc Trường Uyên trước mắt, không ngờ được hai bố con họ lại gọi cô cùng một kiểu.

Có vẻ bánh bao nhỏ gọi riết thành nghiện, nép sát vào lòng cô, dùng cánh tay mềm mại ôm cổ cô, cất giọng non nớt: "Uyên Uyên, Uyên Uyên~"

Lâm Uyên Bạch vòng tay ôm lấy người thằng bé. Thời gian trôi qua rất nhanh, tới khi cô nhìn đồng hồ thì đã gần chín giờ tối rồi mà ngoài cửa có vẻ vẫn chưa có động tĩnh gì.

Không biết Hoắc Trường Uyên còn phải tiếp khách bao lâu nữa. Con trẻ không giống người lớn, không thể thức quá khuya, tới một giờ cố định sẽ nặng nề đòi ngủ.

Tuy rằng bánh bao nhỏ không làm phiền người lớn như thế, nhưng chắc chắn thằng bé sẽ buồn ngủ.

Lâm Uyên Bạch cúi đầu nhìn bánh bao nhỏ trong lòng: "Này, Đậu Đậu, con biết số điện thoại của thím Lý không?"

"Không bít ạ!" Chút giao hoạt lóe lên trong ánh mắt bánh bao nhỏ, thằng bé lắc đầu.

"Thế số điện thoại của chú Lý thì sao?" Lâm Uyên Bạch lại hỏi.

"Không bít ạ!" Bánh bao nhỏ vẫn lắc đầu.

"Thế..." Lâm Uyên Bạch mím môi.

Bánh bao nhỏ nhìn cô, lặng lẽ nín thở. Nó rất sợ cô sẽ gọi thẳng vào số điện thoại của papa, vì lúc xuống xe, nó nhìn thấy papa có để lại số điện thoại

cho cô, để nếu nó có chuyện gì, cô có thể liên lạc ngay.

Lâm Uyên Bạch cũng đã nghĩ tới chuyện này, có điều khi nghĩ tới chuyện gọi điện thoại cho Hoắc Trường Uyên, cô lại vô thức né tránh.

"Phòng khách lạnh, để cô đưa con vào phòng ngủ nhé!"

Bánh bao nhỏ trong lòng cô thở phào nhẹ nhõm.

Quá tốt rồi!

Bảo bảo có thể ngủ chung với Uyên Uyên rồi~

Sau khi vào phòng ngủ, Lâm Uyên Bạch để bánh bao nhỏ lên giường, nhìn nó lăn qua lăn lại.

Cô mỉm cười, vào bếp rót một cốc nước ấm, ăn cơm xong thẳng bé vẫn chưa uống nước.

Lâm Uyên Bạch vừa rời khỏi phòng, bánh bao nhỏ đã bật chế độ radar, bò đi khắp bốn phía, ngửi hết một lượt gối và ga giường, gần như có thể chắc chắn mình đang được nằm trên giường của cô.

Bởi vì, toàn là mùi thơm của Uyên Uyên~

Chỉ đi rót cốc nước về, Lâm Uyên Bạch đã ngáy người.

Ban này bánh bao nhỏ còn đang lăn qua lăn lại trên giường như một con mèo con, lúc này đã nằm xuống gối, nhắm nghiền mắt lại như đã say ngủ.

Lâm Uyên Bạch đi qua, lại gần chạm vào nó, chỉ cảm thấy hơi thở của nó đều đều.

Ngủ thật rồi ư?

Cô quả thật dở khóc dở cười, đành đặt cốc nước sang một bên, rồi tắt đèn trần, chỉ để lại đèn ngủ trên đầu giường.

Tìm một chiếc chăn mỏng từ trong tủ ra, Lâm Uyên Bạch nhẹ nhàng đắp lên người bánh bao nhỏ.

Sau đó cô lại rút cuốn tiểu thuyết tiếng Đức luôn mang theo trong tủ ra, cũng nằm nghiêng lên giường. Có điều vừa nằm xong, bánh bao nhỏ trong con mơ bỗng tự phát lăn vào lòng cô, hơn nữa còn tìm được một tư thế thoải mái.

Lâm Uyên Bạch giờ tay vỗ nhẹ nhẹ, ngửi mùi sữa thơm ngọt ngào trong lòng, lật giờ tiểu thuyết.

Nếu lúc này cô cúi đầu, sẽ phát hiện bánh bao nhỏ trong lòng đang hấp hê mở mắt ra len lén quan sát cô. Sau khi thấy cô chưa phát hiện ra gì, nó lại cười trộm, mặt ửng đỏ.

Có điều giả vờ ngủ không bao lâu, không kháng cự lại được cơn buồn ngủ thật, bánh bao nhỏ cũng dần dần thiếp đi.

Tiếng gõ cửa vang lên lúc 11 giờ.

Lâm Uyên Bạch gấp sách lại, đi thẳng ra ngoài phòng ngủ rồi mới rào nhanh bước chân.

Sau khi trở về, Tang Hiểu Du ở lý trong phòng, ngoại trừ lúc đi vệ sinh thì không hề ra ngoài. Cô nghĩ chắc chắn có liên quan tới bác sỹ Tần, có điều là chuyện tình cảm, ngoài người trong cuộc hiểu rõ ra, người ngoài chẳng thể làm được gì.

Lâm Uyên Bạch ngó qua mắt thần quan sát rồi mới từ từ mở cửa.

Trên hành lang sáng ánh đèn cảm ứng, khuôn mặt cương nghị của Hoắc Trường Uyên đập vào mắt, bao gồm nét mọi mặt chưa tan trên mặt anh. Có vẻ như vì phải lái xe nên anh không uống rượu.

Lâm Uyên Bạch giải thích: "À, Đậu Đậu lại ngủ rồi..."

Hoắc Trường Uyên gật đầu, giờ này chắc chắn phải ngủ rồi.

Không giống như ở khách sạn, đây là nhà, anh cũng không thể ở lại như lần trước. Hơn nữa, để phòng vạn nhất, cô cũng không cời quần áo của bánh bao nhỏ ra.

Vì không có dép nam nên Hoắc Trường Uyên đi thẳng chân đất vào phòng cô.

Anh bế con lên bằng một tay, rồi lướt nhìn qua cô bằng ánh mắt thâm trầm, nói một câu: "Cô Lâm, làm phiền rồi!"

Lâm Uyên Bạch lắc đầu, tiễn hai bố con họ ra ngoài.

Vóc người Hoắc Trường Uyên vốn cao lớn, chỉ cần một tay cũng đủ đỡ vững vàng thằng bé, nhìn như vậy mới thấy thằng bé nhỏ xíu, tạo thành một hình ảnh ảm áp.

Thang máy "ding" một tiếng báo hiệu đã tới nơi, hai bố con đi vào trong.

Đến khi cửa thang máy từ từ khép lại, Lâm Uyển Bạch mới hoàn hồn.

Có điều sau hai giây cần mồi, cô rảo bước quay lại phòng với lấy chiếc chăn, không kịp thay giày, đuổi theo ra ngoài.

Gần như chỉ ra trước ra sau, khi cô chạy ra khỏi tòa nhà, Hoắc Trường Uyên cũng đang cúi người, cẩn thận đặt con trai vào ghế sau.

"Đội đã!"

Lâm Uyển Bạch đuổi theo.

Hoắc Trường Uyên khựng lại, quay đầu nhìn bóng một người đang thờ hồng hộc.

Lâm Uyển Bạch rảo nhanh bước chân, tới trước chiếc Land Rover bèn đưa chân cho anh: "Hôm nay nhiệt độ xuống thấp, Đậu Đậu ngủ rồi, tôi sợ thằng bé bị lạnh! Lần trước nó sốt rất nặng, nếu lại cảm cúm sẽ không tốt, anh đắp cho nó đi!"

Hoắc Trường Uyên liếc qua lồng ngực phập phồng theo từng tiếng thở của cô, con người hơi co lại.

Thấy anh không đón lấy, mà nhường chỗ, Lâm Uyển Bạch đành tiến lên, cúi thấp người vào trong xe, đắp chiếc chăn trong tay lên người bánh bao nhỏ.

Có vẻ nó thật sự đã ngủ rất say, còn không hay biết mình đã bị bế đi.

Trước khi Lâm Uyển Bạch thu tay về, cô còn không nhận được khe quẹt qua má nó.

Khi đứng lên lại, chẳng hiểu sao chân cô lại bị vấp. Cô lao đảo chực ngã về phía trước, trán sắp đập vào cánh cửa tới nơi. Cô chấp nhận số phận nhắm mắt lại, chỉ cầu mong không gây ra tiếng động lớn làm bánh bao nhỏ thức giấc.

Eo bỗng nhiên bị ôm chặt, có một cánh tay rắn chắc vòng qua.

Lâm Uyển Bạch lao đảo giãy lắt, không bị đập đầu như tính toán mà ngã vào một lồng ngực vạm vỡ, yết hầu gần trong gang tấc, và một mùi hương nam tính phả vào mũi.

Lâm Uyển Bạch nuốt nước bọt, hơi thở có phần gấp gáp: "Cảm ơn anh, tôi đứng vững được rồi, anh có thể buông tay..."

Nhưng Hoắc Trường Uyên không nhúc nhích mà đóng cửa xe lại, ngăn thằng bé đang ngủ không biết trời trăng gì ở trong.

Lâm Uyển Bạch giằng ra nhưng không thoát được bàn tay đang ôm eo mình, ngược lại cảm giác nó càng chặt hơn.

Cô nhú mồm chuẩn bị nói thêm câu nữa thì Hoắc Trường Uyên đột ngột tiến lên một bước, đôi chân dài chạm vào đầu gối cô, cơ thể cao lớn ép sát cô, cả sống lưng cô phải dựa vào xe, tạo thành tư thế như đang "xe chắn".

Sau đó anh gờ tay chạm vào môi cô.

Lâm Uyển Bạch thậm chí còn cảm nhận được rõ ràng ngón tay anh đang chậm rãi cọ qua cọ lại.

Cô không né tránh được, lại không thoát ra được, giọng nói trở nên run rẩy: "Anh... Anh định làm gì?"

"Môi cô đang run rẩy." Hoắc Trường Uyên cụp mắt xuống, từng góc cạnh của gương mặt cúi sát về phía cô, hơi thở từ mũi phả lên mặt cô, chất giọng trầm tiếp tục vang vọng: "Mí mắt cô đang run, cơ thể cô cũng đang run..."

Bất ngờ anh nâng cằm cô lên.

"Úm!"

Lâm Uyển Bạch tròn tròn mắt.

Nụ hôn bất ngờ của Hoắc Trường Uyên rơi xuống..

Giây phút bốn cánh môi chạm vào nhau, anh cạy mở răng cô, hơi thở lấp đầy cả khoang miệng cô.

Gáy cô được anh đưa tay giữ lấy, giống như trước kia, nụ hôn của anh vẫn quyền thế và ngang ngược, chỉ muốn hút hết mọi không khí trong ngực cô mới chịu.

Khi anh buông ra, Lâm Uyển Bạch suýt nữa không đứng vững.

Cô không còn nhớ rõ lần thân mật gần đây nhất của họ là khi nào nữa, lâu tới mức cô sắp lãng quên rồi.

Chỉ là không hiểu sao, nụ hôn và đầu lưỡi của anh vẫn hiện lên rõ mồn một trong đầu óc.

Cô dùng tay bịt chặt miệng, trừng mắt khó tin: "... Anh làm gì vậy!"

Có điều cô vừa dứt lời, bờ môi mỏng của Hoắc Trường Uyên một lần nữa phù xuống.

Khi anh buông cô ra lần nữa, đôi mắt đen hơi nheo lại trong bóng tối: "Đây chẳng phải là thứ cô muốn ư?"

"Anh nói gì?"

Lâm Uyển Bạch nhìn anh không hiểu.

Bờ môi mỏng của Hoắc Trường Uyên chỉ cách cô vài phân. Nó đang rướn lên: "Ha, từ ngày Đậu Đậu lạc ở sân bay được cô nhặt, cô bắt đầu cố tình tiếp cận nó, để nó thích cô, quấn lấy cô. Cô còn ngấm ngầm nghe ngóng tình trạng hôn nhân của tôi từ nhân viên Hoắc Thị. Tốn nhiều tâm sức như vậy, lẽ nào không phải vì muốn nhân cơ hội tiếp cận tôi?"

"Bốp!"

Lâm Uyển Bạch giơ cao tay lên.

Hoặc có thể do đêm đã khuya nên âm thanh ấy càng trở nên giòn giã.

Ban đầu cô còn lơ mơ chưa hiểu gì, đợi anh nói xong, trong lòng bỗng bùng lên một sự phẫn nộ. Cho dù biết bây giờ anh đã mất trí nhớ, không còn biết mình là ai nữa nhưng cô vẫn tức giận vì sự đổ oan của anh, gần như là một động tác vô thức, không cần suy nghĩ.

Giây phút buông tay, Lâm Uyển Bạch cũng rất kinh ngạc, trước kia cô không bao giờ dám làm vậy.

Khuôn mặt Hoắc Trường Uyên lệch sang trái, đầu mày nhíu lại.

Hít sâu một hơi, Lâm Uyển Bạch ngược khuôn mặt hơi nhọt nhọt lên, nhìn thẳng vào mắt anh: "Tôi thấy anh uống chưa nhiều, thế nên cái tát này coi như bài học cho sự khinh thường của anh dành cho tôi!"

"Ban nãy anh..." Nói tới đây cô hơi ngừng lại, mặt hơi nóng, cắn răng mới có thể nói tiếp: "Hôn tôi hai lần... còn tôi mới chỉ tát anh một cái, coi như anh vẫn hơi rồi. Tôi sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Anh Hoắc, phiền anh tự trọng!"

Nhanh chóng nói xong, cô giằng ra khỏi vòng tay anh, né sang bên cạnh mấy bước.

Ngay sau đó cô quay đầu đi vào trong tòa nhà, bước chân càng lúc càng nhanh, cuối cùng dứt khoát chạy vào.

Tuy rằng tiếng tát nghe rất giòn, nhưng lực của cô không mạnh lắm.

Ban đầu khi đánh vào mặt sẽ hơi rất nhưng về sau chỉ còn cảm giác tê tê. Khi gió đêm thổi qua, chẳng hiểu vì sao cảm giác tê dại ấy lại lan dần vào tận trái tim.

Hoắc Trường Uyên cúi xuống, nhìn cậu con trai say ngủ của mình qua cửa xe.

Rồi lại quay mặt về phía bóng dáng thanh mảnh kia biến mất, ánh mắt anh tối dần đi.

...

Buổi trưa, trong một nhà hàng Tây.

Sau khi Tang Hiểu Du kéo Lâm Uyển Bạch vào trong, nhìn cảnh tượng cả đại sảnh không còn bàn trống thì chột kêu lên: "Ôi cha mẹ ơi, đông người quá vậy!"

"Cá nhỏ, mình thấy chỗ này đắt lắm, hay là thôi đi?" Lâm Uyển Bạch do dự nhìn trang hoàng của nhà hàng.

"Trời ơi không sao đâu! Cậu đừng lo lắng, ở đây mình có hai voucher bạn tặng, trên thực tế tốn không ít tiền!" Tang Hiểu Du nháy mắt với cô, giơ tay gọi phục vụ, hỏi xem còn bàn nào trống không.

Phục vụ nói tạm thời không còn nữa, nhưng bảo họ ngồi đợi một chút, có bàn khách đang đợi thanh toán.

Đợi khoảng hai, ba phút liền nhìn thấy có vị khách xách túi đi ra. Phục vụ thu dọn cũng nhanh, mới đó đã mời họ ngồi vào bàn.

Khi đi vào trong đại sảnh, bước chân Lâm Uyển Bạch chột khựng lại, cô kéo cô bạn thân Tang Hiểu Du: "Cá nhỏ, hay là hôm khác mình đến ăn đi?"

Mình thấy ở đối diện hình như có quán nướng ăn cũng ngon lắm..."

"Sao thế? Có chỗ ngồi rồi mà?" Tang Hiểu Du nghi hoặc.

Lâm Uyển Bạch mím môi, ra hiệu về một vị trí nào đó sát cạnh cửa sổ.

Tang Hiểu Du nhìn theo hướng cô chỉ, lập tức hiểu ngay. Trên bàn đó ngồi khoảng ba bốn cô gái, xem ra đều là các thiên kim tiểu thư quyền quý, trong đó Lục Tịnh Tuyết đang cài tóc vào vành tai là nổi bật nhất.

Tang Hiểu Du vội gật đầu: "Được, mình cũng thấy ăn đồ Tây dở dở ương ương, chả đói mà cũng chả no!"

Hai người đều thấu hiểu ý nhau, sau khi nói một tiếng với nhân viên thì quay người đi ra.

Trên chiếc bàn ăn hình vuông, Lục Tịnh Tuyết bỏ dao đĩa trên tay xuống, nho nhả cầm ly rượu vang bên cạnh lên, vừa đưa lên miệng thì bên cạnh có người nói: "Tịnh Tuyết, cái vòng tay này của cậu là phiên bản giới hạn của Cartier phải không?"

"Ừm." Cô ta mỉm cười gật đầu.

"Ồi trời ơi!" Đối phương bỗng kêu lên: "Nghe nói cả thế giới chỉ có hai mươi mấy chiếc, rất nhiều ngôi sao lớn đều đeo. Trước kia mình muốn mua nhưng hoàn toàn không mua được! Đúng rồi Tịnh Tuyết, mình nghe nói cậu đã vào Lục Thị rồi phải không?"

Lục Tịnh Tuyết cười khê: "Phải, bố mình muốn mình vào công ty làm quen trước đã, nhưng không có vị trí nào quá cao, từ từ làm lên!"

"Trời! Ai không biết năng lực của cậu chứ, ra nước ngoài đã học tới tiến sỹ rồi, rõ ràng bố cậu muốn giao lại công ty cho cậu!"

"Tịnh Tuyết, bọn mình ngưỡng mộ cậu thật đấy! Sinh ra đã là tiểu thư, còn có một vị hôn phu xuất sắc như Hoắc tổng. Có thể nói là có cả tình yêu và sự nghiệp, quả thực là chiến thắng đời người, hơn nữa hai người còn xứng đôi nữa chứ!"

Những người khác cũng chen vào, đều hết lời khen ngợi.

Nụ cười của Lục Tịnh Tuyết càng thêm đậm, lộ ra cả hai bên lúm đồng tiền, cô ta rất thích nghe người khác xếp mình bên cạnh Hoắc Trường Uyên.

Vừa nhấp một ngụm rượu vang, cô ta lại nghe thấy có người hỏi: "Tịnh Tuyết, cậu và Hoắc tổng làm lễ đính hôn cũng lâu lắm rồi đấy, định khi nào mới chính thức kết hôn? Tối lúc đó, đừng quên mời bọn mình tới uống rượu mừng nhé!"

"Vẫn chưa." Nụ cười của Lục Tịnh Tuyết không thay đổi: "Cả mình và Trường Uyên đều không gấp."

Nhưng bàn tay đang cầm ly rượu vang mỏng manh thì đang siết chặt lại.

Chuyện hôn sự cô ta không chỉ một lần bóng gió nhắc đến nhưng phản ứng của Trường Uyên luôn thờ ơ. Hai hôm trước ở Hoắc Thị, cô ta thậm chí còn dẫn cả bố mình ra nhưng vẫn không có hiệu quả gì.

"Ha ha, cũng đúng! Dù sao đến cuối cùng hai người vẫn sẽ lấy nhau thôi, chẳng qua chỉ là chuyện sớm muộn!"

Câu nói cuối cùng có vẻ rất hợp ý Lục Tịnh Tuyết.

Đối với bóng dáng vừa lướt qua vừa rồi, cô ta rất quen thuộc, không thể nhìn nhầm được.

Lâm Uyển Bạch?

Ra nước ngoài rồi cơ mà, vì sao còn quay về...

...

"Cộc cộc cộc..."

Hai người họ ăn đồ nướng xong, khắp người toàn mùi dầu mỡ.

Lâm Uyển Bạch vừa về phòng thay được bộ đồ ngủ thì loáng thoáng có tiếng động bên ngoài, sau đó Tang Hiểu Du đang phơi quần áo ngoài ban công nướn cổ lên: "Tiểu Bạch, hình như có người gõ cửa!"

"Để mình mở cho!" Cô vội nói.

Có điều hơi kỳ lạ một chút, cô luôn cảm thấy cách gõ cửa hơi khác lạ.

Khi ra tới nơi, Lâm Uyển Bạch nhìn qua mắt thần, sau khi nghi hoặc mở ra, cô không nhìn thấy ai, nghi ngờ không biết có nghe nhầm không.

"Uyển Uyển~"

Một giọng nói non nớt vang lên.

Lâm Uyển Bạch cúi đầu xuống nhìn, nhìn thấy bánh bao nhỏ đang nhào vào ôm chân mình.

Cô ngẩn người: "Đậu Đậu, sao lại là con?"

Đôi mắt đen láy của bánh bao nhỏ sáng lên, mím đôi môi lại vẽ xấu hổ.

"Con tự chạy ra ngoài sao?" Sau khi nhìn sau lưng nó, Lâm Uyển Bạch lo lắng hỏi.

"Không phải!" Bánh bao nhỏ lắc đầu, nhe răng cười: "Thím Lý đưa bảo bảo đến, nhìn thấy con đi vào cửa rồi, thím Lý mới về!"

Nghe vậy, Lâm Uyển Bạch mới hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao.

Nhưng cô vẫn rất bất ngờ, giống như lần trước ở khách sạn, bánh bao nhỏ có thể nhớ chuẩn xác nơi cô ở đồng thời tìm lại được. Buộc phải thừa nhận thẳng bé thật sự rất thông minh.

Sau chuyện tối qua, khi đối mặt bánh bao nhỏ, tâm trạng của Lâm Uyển Bạch có phần phức tạp.

Khi cô còn đang do dự có nên để nó vào nhà hay không thì bánh bao nhỏ đã tự len qua chân cô đi vào thuận thực lấy đôi dép trên giá xuống, rồi gọi: "Uyển Uyển~"

Nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn ấy, cô thở dài, đóng cửa lại rồi ngồi sụp xuống.

Cô cởi đôi giày thể thao nhỏ của nó ra, rồi nắm chặt chân nó nhét vào dép.

Sau khi thấy cô làm xong một loạt động tác, khuôn mặt bánh bao nhỏ đỏ hồng lên, cô tự động chìa tay về phía cô.

Lâm Uyển Bạch nghe thấy tiếng thở dài từ tận đáy lòng mình, khó xử nắm lấy tay nó, dắt vào trong phòng khách.

Tang Hiểu Du phơi quần áo xong đi vào liền nhìn thấy, kinh ngạc vô cùng: "Ồi vị tiểu thiếu gia này sao lại chạy đến rồi?"

Lâm Uyển Bạch nhún vai, biểu cảm khó xử.

Ngồi lên sofa, bánh bao nhỏ bắt đầu bò tới bên cạnh cô, dùng tay và mặt áp vào người cô.

Lâm Uyển Bạch để bánh bao nhỏ ôm lấy chân mình, mặt đối mặt. Trầm tư một lúc, cô mới bứt rứt nói: "Đậu Đậu, con không thể cứ đến tìm cô như thế này hay là chạy đến chỗ cô nữa..."

Bánh bao nhỏ nghe xong, lập tức xì mặt xuống, biểu cảm như sắp khóc.

"Bảo bảo làm sai gì ạ?"

Không phải con làm gì sai, mà là bố con...

Đối diện với vẻ đáng thương của bánh bao nhỏ, trái tim Lâm Uyển Bạch thất lại. Những lời Hoắc Trường Uyên nói hôm qua làm cô tức đến mất ngủ, cô không muốn khiến anh nghĩ rằng mình đang lợi dụng con trai để tiếp cận anh thêm nữa.

Tang Hiểu Du từ trong phòng ngủ đi ra, nhận thấy sự khó xử và bứt rứt của cô, bèn ngồi phịch xuống: "Cô nói này, tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc, sao cháu cứ quẩn lấy Tiểu Bạch thế? Mẹ cháu đâu? Sao không để mẹ chăm cháu?"

"..."

"Thật ra mình luôn rất tò mò đấy!" Tang Hiểu Du tiếp tục lăm bằm: "Theo như mình biết, Lục Tĩnh Tuyết không sinh con đẻ cái, thế nên cô ta chắc chắn không phải mẹ thẳng bé rồi! Hơn nữa, nếu là con của cô ta, thì cô ta và Hoắc Trường Uyên đã lấy nhau từ lâu rồi! Thế nên, mẹ của tiểu thiếu gia này rốt cuộc là ai chứ..."

Lâm Uyển Bạch nghe vậy cũng nhìn sang bánh bao nhỏ, chỉ thấy nó mím môi lại.

Cô cũng đồng tình với việc nó không liên quan gì tới Lục Tĩnh Tuyết. Dù nhìn từ góc nào hai người họ cũng chẳng có nét gì tương đồng. Chẳng hiểu vì sao mà cô cực kỳ chắc chắn về điểm này. Không phải cô không hiếu kỳ mà cho dù mẹ thẳng bé là ai, dù là tình một đêm cũng được hay tình nhân ngoài kia cũng vậy, đều là con trai của Hoắc Trường Uyên...

Hoắc Trường Uyên có con trai, đây là sự thật không thể chối cãi.

Bánh bao nhỏ bất ngờ bò xuống khỏi ghế, cúi đầu chạy tới bên cửa sổ.

Chỗ này không có cửa sát sàn như biệt thự, cái bóng nhỏ bé của nó chỉ nhìn được vách tường. Nó cúi thấp đầu, giống như một cây lúa non oằn mình.

"Đậu Đậu?"

Lâm Uyển Bạch đứng lên đi qua.

Thấy bánh bao nhỏ cổ làm ra vẻ quật cường, cô lo lắng sát lại gần: "Đậu Đậu, con sao vậy?"

Vẫn không có hồi đáp gì, Lâm Uyển Bạch đành nắm lấy tay nó, kiên nhẫn hỏi đi hỏi lại.

Rất lâu sau, bánh bao nhỏ mới ngẩng lên nhìn cô, rồi lại nhanh chóng cúi xuống, giọng khe khẽ: "Bảo bảo không có mẹ..."

~Hết chương 210~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 211

Lâm Uyển Bạch sững người.

Lúc này khuôn mặt bánh bao nhỏ xụ xuống như một quả cà bị ngâm sương, đôi mắt đen láy cũng không còn sáng ngời mà âm đạm, không chút ánh sáng.

Từng đợt khó chịu đẩy lên trong lòng cô.

Có lẽ bánh bao nhỏ dính lấy cô, nảy sinh cảm giác quẫn quýt chẳng qua vì thằng bé không có mẹ.

Nhìn bóng nó một mình ngồi sụp bên vách tường, trong lòng dấy lên một niềm đau khó tả. Lâm Uyển Bạch quỳ xuống đất, từ từ ôm nó vào lòng.

Bánh bao nhỏ một mực cúi đầu, bị thương chảy thành sông.

Nhưng bầu không khí này nhanh chóng bị tiếng bụng sôi "òùng ọc" phá vỡ. Bánh bao nhỏ ôm bụng, đỏ mặt.

Bình thường nó không thích ăn cơm lấm, thậm chí có thể nói là không có hứng thú, rất nhiều lúc bị ép mới ăn vài miếng. Trưa nay cũng vậy, thím Lý cầm bát đuổi theo nó một vòng khắp biệt thự, nó chỉ uống hai hớp canh mang tính tượng trưng, một lòng mong ngóng mau đến giờ chạy ra ngoài.

Chẳng hiểu vì sao, nó hơi nhớ món mỳ Uyển Uyển nấu.

Lâm Uyển Bạch giờ tay xoa đầu thằng bé, dịu giọng hỏi: "Đậu Đậu, cô nấu mỳ cho con ăn được không?"

"Vâng!" Đôi mắt bánh bao nhỏ chợt rực sáng.

Lâm Uyển Bạch mỉm cười, khi cô bế bánh bao nhỏ đi vào bếp, liền nhìn bạn thân với ánh mắt có phần trách móc.

Tang Hiểu Du oan uổng, thế là đang trách mình ư?

Trong bếp, Lâm Uyển Bạch một tay cầm nắp nồi, một tay cầm đũa, khuấy chỗ mỳ đang sôi sùng sục.

Ngoài việc bỏ thêm trứng vào trong, cô còn tìm ra rất nhiều dăm bông xúc xích, cắt thành miếng nhỏ bỏ vào.

Bánh bao nhỏ suốt quá trình luôn bám riết sau lưng cô như một con cái đuôi, sốt ruột ôm chân cô.

"Uyển Uyển, bảo bảo thêm~"

Họ đúng là bố con thật rồi.

Cùng thích ăn mỳ, cùng gọi cô là Uyển Uyển...

Lâm Uyển Bạch chỉ vào chỗ hành vụn vừa thái xong trên thớt: "Đừng gấp! Sắp xong rồi! Đợi cô cho chỗ hành kia vào là con có thể ăn được!"

Bánh bao nhỏ nghe thấy vậy, bắt đầu nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Đến cuối cùng, khi cô túm đồng hành rắc vào nồi, nó còn thè lưỡi ra liếm liếm khóe miệng.

Lâm Uyên Bạch tắt bếp bê ra ngoài, đặt bát mỳ lên bàn. Bánh bao nhỏ đã dùng cả tay cả chân bò lên ghế, đón lấy bát cô đưa, bắt đầu ăn.

Nhưng vì quá sốt sáng mà bị bỏng, nó phồng má lên bắt đầu thối.

Lâm Uyên Bạch chống một tay lên má ngồi bên ngấm, chốc chốc lại lấy khăn lau miệng cho nó.

Đến lúc ăn xong, bánh bao nhỏ lại chìa má về phía cô đòi thưởng.

Lâm Uyên Bạch thơm một cái lên má nó.

Cô còn chưa kịp thu dọn bát đĩa, mà ngồi đó ngấm bánh bao nhỏ dễ thương trên ghế.

Cô thở dài, nhủ mày gọi: "Đậu Đậu..."

Dường như linh cảm được cô định nói gì, bánh bao nhỏ nhảy vọt xuống ghế, nhào tới ôm chân cô, hai cánh tay bé xiu quăn chặt lấy, ngẩng đầu nhìn cô bằng ánh mắt đáng thương như một chú chó con bị người ta bỏ rơi vậy: "Uyển Uyển đừng bỏ bảo bảo..."

"Được, cô sẽ không bỏ con..." Lâm Uyên Bạch bế bánh bao nhỏ lên: "Nhưng, Đậu Đậu, con phải hứa với cô một chuyện!"

Thấy nó đang đợi mình nói nốt, cô tiếp tục: "Sau này nếu con muốn tìm cô, chỉ được đến âm thầm. Hơn nữa, chuyện này cũng không được kể với bố con. Đây là bí mật giữa hai chúng ta, được không?"

"Vâng!" Bánh bao nhỏ trả lời ngay không cần suy nghĩ.

Nó chớp chớp đôi mắt to tròn. Tối qua nó còn tưởng mình được ngủ với Uyển Uyển, nào ngờ tỉnh dậy lại thấy đang ở trong phòng mình.

Thật là tức!

Hừ, nhất định là papa bế nó về, thế nên bây giờ Lâm Uyên Bạch bảo nó sau này không được nói với papa chuyện đến tìm cô, quả thực quá hợp ý nó!

Lâm Uyên Bạch giờ ngón út ra: "Vây móc nghéo nhé!"

Bánh bao nhỏ hiếu kỳ cũng giờ ngón út theo, móc nghéo với cô.

...

Cuối tuần, ánh nắng rực rỡ.

Chiếc Land Rover trắng đi vào trong sân biệt thự, Hoắc Trường Uyên từ trên xe bước xuống.

Cầm chìa khóa xe, đôi mắt anh hơi nheo lại, lập tức nhìn thấy bóng một bờ mông nhỏ xiu đang cong lên trên sofa.

Anh thay dép đi vào nhà, thím Lý cười hiền hậu ra ngoài đón: "Cậu đã về!"

"Đậu Đậu hôm nay không chạy ra ngoài?" Hoắc Trường Uyên liếc vào trong phòng khách.

"Không ạ!" Thím Lý mỉm cười lắc đầu, giải thích: "Hình như cô Lâm có việc nên tiểu thiếu gia hôm nay không đòi qua đó! Thi đó, bây giờ nó đang cầm điện thoại nói chuyện với cô Lâm đấy!"

Mấy hôm nay, hầu như ngày nào tiểu thiếu gia cũng chạy tới chỗ cô Lâm một chuyến.

Có điều, hai người họ đã có hẹn ước, nên tiểu thiếu gia thường đi lén lút, cũng không cho phép thím Lý nói với bất cứ ai. Ban đầu bà cũng muốn giấu giúp, có điều tuy Hoắc Trường Uyên ban ngày đi làm nhưng không hề bỏ mặc chuyện con cái, gần như hành tung của thằng bé, anh đều nắm rõ hằng ngày, nó đi tới đâu anh cũng hỏi một lượt.

Thím Lý dĩ nhiên không giấu được, đành phải thành thật khai báo.

Hoắc Trường Uyên gật đầu, đi về phía phòng khách, quả nhiên nhìn thấy con trai đang ngồi ôm chiếc điện thoại bàn, áp ống nghe vào tai. Cái ống nghe ấy gần như có thể che đi quá nửa khuôn mặt nó, chất giọng trong trẻo vang vọng khắp phòng.

"Về quê ạ?"

Bánh bao nhỏ ngồi bật dậy, hai mắt tròn xoe tò mò: "Đó là nơi nào ạ, bảo bảo chưa đến bao giờ!"

Thím Lý đi theo phía sau Hoắc Trường Uyên, để lộ nụ cười miễn cưỡng.

Thím Lý đã chăm sóc tiểu thiếu gia từ khi nó còn mặc tã, cảm thấy tiểu thiếu gia thật lòng yêu quý cô Lâm đó. Bình thường lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng,

hơn nữa còn kiệm lời, gần như những chuyện có thể dùng một từ để biểu đạt đều không buồn nói. Thế mà mỗi lần gặp mặt cô Lâm, nó đều nói ra những câu dài hiem hoi.

Xem ra, con trẻ vẫn phải có mẹ mới được!

Thím Lý không nhịn được, muồn lau nước mắt, có điều ngay sau đó chợt nghĩ tới chuyện cậu Hoắc còn có một vị hôn thê, nên bà không dám suy nghĩ nhiều nữa. Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, huống hồ còn là một hào môn phức tạp như thế này, bà chợt lặng lẽ đi ra ngoài.

Bánh bao nhỏ nghe điện thoại rất nghiêm túc, ngay cả việc papa đã ngồi xuống cạnh mình mà cũng không hay.

"Dưới quê hã, chính là một nơi khác với Băng Thành, không có nhiều tòa nhà cao ốc, toàn là nhà nhỏ mái bằng, có rất nhiều hoa cỏ, còn có núi có sông, bầu không khí cũng rất trong lành..."

Bánh bao nhỏ đang nghe say mê, bỗng nhiên có một âm thanh vọng ra trong điện thoại: "Á!"

"Uyển Uyển sao vậy?" Bánh bao nhỏ sốt sắng.

Hoắc Trường Uyên tuy không nghe rõ bên trong nói gì, nhưng nhìn thấy con trai suýt nhảy dựng lên cũng nhú mày.

"Không sao đâu, chỉ là cô gặp tai nạn..."

"Tai nạn ạ?"

Nghe được hai chữ ấy, bánh bao nhỏ càng sốt ruột hơn.

Dường như cũng cảm nhận được, đầu kia Lâm Uyển Bạch vội vàng an ủi: "Đừng lo lắng! Không phải như con nghĩ đâu. Con xem, chẳng phải cô vẫn đang nói chuyện bình thường với con đây sao!"

"Uyển Uyển không sao là tốt rồi ạ!" Bánh bao nhỏ vỗ vỗ cái ngực nhỏ.

"Ừm, không sao đâu! Chỉ là anh tài xế đâm phải dê, xe khách hình như đang gặp chút sự cố, e là cô phải ngồi trên đường một lúc rồi... Đậu Đậu, di động của cô sắp hết pin rồi, không nói với con nữa nhé, cô cúp máy đây!"

Bánh bao nhỏ chỉ kịp gọi một tiếng: "Uyển Uyển~"

Nghe thấy đầu kia chỉ còn lại những tiếng tút tút, bánh bao nhỏ bĩu môi, ném điện thoại bàn sang một bên.

"Hoắc Thần Hạo!"

Hoắc Trường Uyên nghiêng đầu né "ám khí", trầm ngâm không lên tiếng.

Bánh bao nhỏ ngây ngốc, thấy chuyện chẳng lành bèn co cẳng chạy khỏi hiện trường.

Thím Lý chuẩn bị xong mọi nguyên liệu cho bữa tối, từ trong bếp đi ra liền thấy bánh bao nhỏ lưng đeo ba lô, đang chạy vào trong nhà kho, thuận thực chuyển một chiếc ghế nhỏ ra, đứng lên trên kéo cửa ra.

Đến khi đi ra, nó đã đẩy theo một chiếc ô tô đồ chơi.

Hình như đây là món đồ ông Hoắc từ nước ngoài mua về cho nó từ sinh nhật năm ngoái, logo BMW bên trên bà còn nhớ rõ. Có điều, bánh bao nhỏ chê nó không phải xe đua, còn không buồn sờ vào, cứ thế bị bỏ quên trong garage.

Bánh bao nhỏ ngồi thẳng lên, xoay vô lăng, chẳng biết lục ở đâu ra một chiếc khiên của Captain America.

Thím Lý vội lau tay tiến lên: "Ôi trời, tiểu thiếu gia của tôi, con đang làm gì đây!"

"Tai nạn!" Bánh bao nhỏ căng thẳng chỉ vào chiếc khiên bên cạnh, nói với giọng non nớt nhưng nghiêm túc: "Uyển Uyển đang mắc kẹt trên đường, bảo bảo phải qua đó cứu mỹ nhân!"

"Hả?" Thím Lý ngẩn người.

Tuy rằng bà không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng lẽ nào tiểu thiếu gia định lái chiếc ô tô đồ chơi này đi cứu cô Lâm?

Trong chớp mắt, bánh bao nhỏ đã lái xe chạy ra cửa chính, dọc đường còn đâm rầm rầm vào mấy món đồ trong nhà.

Chớp mắt nó đã ra gần tới cửa, cổ áo phía sau bị một bàn tay lớn xách lên, sau đó cả cơ thể nhỏ bé cũng bị xách ra khỏi xe như một con gà con, tay chân khơ loạn xạ trong không trung.

Quay đầu nhìn thấy khuôn mặt đèn xị xị của papa, nó bỗng chốc phòng mã.

Thím Lý nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đã khoác áo vest lên người: "Cậu lại ra ngoài sao?"

"Vâng." Hoắc Trường Uyên rướn môi, đưa con trai cho bà: "Thím trông chừng nó!"

...

Giây phút màn hình điện thoại tối đi, Lâm Uyển Bạch dường như vẫn còn nghe thấy giọng nói non nớt đó đang gọi mình Uyển Uyển.

Cô lắc đầu phì cười, nhét chiếc di động còn chưa sập nguồn hẳn vào trong balo, ngoảnh lên phía trước xem xét.

Sau khi về nước, ngoài việc phỏng vấn, cộng thêm chuyện của bánh bao nhỏ, cô vẫn chưa thể dành thời gian về quê. Không ngờ chuyến tàu hỏa duy nhất cũng đã bị hủy, bây giờ muốn về quê chỉ có thể ngồi xe khách đường dài.

Ngoài đường cao tốc ra, còn phải đi một đoạn quốc lộ nhỏ.

Chính đoạn quốc lộ nhỏ này, bỗng nhiên có một người nông dân đuổi cả đàn dê lao tới. Người tài xế xe khách không kịp tránh cứ thế đâm phải, có hai con dê ngã ngoài sắp chết.

Quan trọng là, xe khách cũng vì cú va chạm mà gặp sự cố, không thể khởi động lại, hơn nữa đã đi được nửa đường, hoàn toàn không thể quay lại, mọi người trên xe cứ thế bị mắc kẹt.

Sau khi xe tắt máy, trong xe cũng rất bí bách.

Có rất nhiều hành khách gần như đã đi xuống, xếp thành hàng hoặc ngồi xổm đứng bên lề đường. Lâm Uyển Bạch cũng xuống xe theo, tìm một mòm đá cao để ngồi xuống.

Thời gian dường như trôi qua rất nhanh, cũng rất chậm.

Xe khách mãi không sửa xong, đoàn người cũng dần dần trở nên sốt ruột, bỗng nhiên có tiếng phanh xe dừng bên tai.

"Ồ đâu ra một chiếc Land Rover thế kia!"

"Ồi trời ơi! Biển xe ngẫu quá, năm số 8!"

...

Lâm Uyển Bạch nghe có tiếng người bàn tán, cũng bất ngờ quay đầu sang nhìn, khi chạm phải đôi mắt sâu hút ấy, cô chợt sững người.

Hoắc Trường Uyên?

Lâm Uyển Bạch nhìn qua cửa kính mui xe, hướng thẳng vào mắt anh. Ánh nắng trên đỉnh đầu quá gắt, cô gần như nhìn không chân thực lắm, trong mơ hồ, cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn của anh đã bước từ trong xe ra.

Hơn nữa còn đi thẳng về phía mình.

Các vị khách bàn tán xung quanh cũng đều tò mò nhìn theo anh.

Lâm Uyển Bạch ngẩng đầu, nhìn thấy Hoắc Trường Uyên đã đi tới trước mặt mình, che đi quá nửa chỗ ánh nắng. Tầm mắt của cô nhìn được tới yết hầu của anh và một khuôn cằm sạch sẽ, cũng đang cúi đầu nhìn cô.

Cô nuốt nước bọt, vừa kinh ngạc vừa thấy kỳ lạ: "... Sao anh lại ở đây?"

"Trùng hợp đi ngang qua." Hoắc Trường Uyên khẽ rướn môi.

"..." Lâm Uyển Bạch há hốc miệng, vậy thì cũng quá trùng hợp rồi đấy?

Hoắc Trường Uyên liếc nhìn anh tài xế đang nằm bò ra đất sửa xe bên cạnh cùng với một đoàn người sốt ruột ngồi đợi. Vì đây là vị trí đầu đường quốc lộ từ cao tốc đi xuống nên rất dễ phát hiện ra.

Anh nhú mày, gơ chìa khóa xe trong tay ra hiệu với cô: "Lên xe đi!"

Lâm Uyển Bạch mím môi, không nhúc nhích.

"Vậy cô còn muốn ngồi đây bao lâu nữa? Cứ đợi tiếp, e là trời tối rồi cô cũng chưa về tới quê được đâu." Hoắc Trường Uyên nói xong, ngừng một lát, tiếp tục với ngữ khí thản nhiên: "Vừa hay tôi có việc phải làm nên tiện đường chờ cô."

Lâm Uyển Bạch cắn môi, cảm thấy nói chuyện kiểu này không hay lắm, suy nghĩ một lúc bèn đứng lên.

Có điều sau khi từ trên xe xuống cô đã ngồi xuống mòm đá này, ngồi một cái là ngồi suốt hơn hai tiếng đồng hồ, hai chân cũng tê đi. Đang định đứng lên theo đà thì lại ngã xuống, trước mắt bất ngờ xuất hiện một bàn tay lớn.

Lòng bàn tay khô ráp chìa ra đó, có thể nhìn rõ từng đường vân tay.

Cô dùng sức cắn môi, đang do dự không biết có nên đặt tay vào đó hay không.

Có lẽ vì mất kiên nhẫn, Hoắc Trường Uyên thẳng thừng chuyển sang nắm lấy tay cô, hơi dùng sức một chút, kéo cô dậy khỏi mòm đá. Sau đó anh quay người, đi thẳng về phía chiếc Land Rover. Nhưng anh vẫn để ý tới cô, bước chân cố tình chậm hẳn.

Anh mở cửa xe, thẳng thừng nhét cô vào trong xe.

Thấy anh gờ tay định kéo dây an toàn, Lâm Uyên Bạch vội lên tiếng: "... Tôi tự làm được!"

Thấy cô thắt xong dây an toàn, Hoắc Trường Uyên mới đóng cửa xe lại, vòng sang bên kia, khởi động xe, chiếc Land Rover lao vút đi trong ánh mắt ngưỡng mộ của bao người.

"Cứ đi thẳng đường này?"

Đi men theo đường quốc lộ khoảng hơn mười phút sau, Hoắc Trường Uyên hơi nâng cằm lên hỏi.

Lâm Uyên Bạch thu lại ngón tay đang chỉ đường: "Ừm.."

"Sao vậy?" Thấy anh nhíu mày, cô bắt giác hỏi.

"Không sao." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Khuôn cằm anh có hơi căng thẳng. Con đường không có gì đặc biệt này lại thân thuộc một cách khó hiểu, giống như anh đã từng đi qua nó không chỉ một lần vậy...

Lúc chập tối, chiếc xe đỗ lại trước cửa nhà.

Lâm Uyên Bạch tháo dây an toàn bước xuống, cũng cầm theo cả balo. Thấy anh xuống theo, cô hỏi: "Tôi tới rồi, anh nói có việc cần đến đây, là việc gì vậy..."

Ban nãy dọc đường, Hoắc Trường Uyên không có ý định thả cô giữa đường. Anh lái thẳng xe xuống tận quê, nói là muốn tới đây có việc.

"Chụp mấy bức ảnh." Hoắc Trường Uyên rút một điều thuốc ra khỏi bao.

"Ảnh?" Lâm Uyên Bạch nhíu mày.

"Ừm." Hoắc Trường Uyên lắc bật lửa châm thuốc, thuận thực phả khói ra: "Hoa hoa cỏ cỏ, sông núi nước non, còn có nhà mái bằng. Đâu Đâu chưa xuống quê bao giờ, nó muốn ngắm!"

"..." Lâm Uyên Bạch ngẩn người, hỏi vói vẻ khó tin: "Anh chạy từ thành phố về đây chỉ để chụp ảnh?"

"Không được?" Hoắc Trường Uyên hỏi ngược lại.

"Được chứ..." Lâm Uyên Bạch nghẹn lời.

Trước kia cô luôn cảm thấy, người có tiền thần kinh cũng hơi có vấn đề, quả nhiên dù mất trí nhớ hay không cũng vậy thôi.

Nghĩ tới chuyện mình đi nhờ người ta về đây, Lâm Uyên Bạch do dự nói, vẫn lên tiếng: "Vậy anh đợi tôi một lát, tôi sẽ dẫn anh ra bờ sông, ở đó phong cảnh khá đẹp!"

Hoắc Trường Uyên bật ra một tiếng "ừm" từ mũi coi như đáp lại.

Anh thấy cô lục một bộ chìa khóa từ trong balo ra, mở chiếc khóa ngoài cửa lớn. Có lẽ đã lâu không có ai ở, khóa hơi gỉ, một lúc sau mới mở ra được. Cô đẩy cửa ra, bước qua ngưỡng cửa đi vào nhà.

Cô cũng không ngồi xuống mà tạm thời lấy những thứ không cần dùng ngay ra trước, chỉ để lại đồ cứng.

Đóng cửa lại, Lâm Uyên Bạch đi ra ngoài: "Chúng ta có thể đi rồi!"

Bài vị của bà ngoại được lập sau núi. Bà được chôn chung với ông ngoại. Ngoài năm rồi đi, cô có về thăm bà một lần thì hơn bốn năm nay, cô vẫn chưa quay về. Nước ngoài không thịnh hành việc đốt vàng tiền, cô chỉ có thể đi xuống chân núi thả một ít hoa cúc vào dịp lễ Thanh minh.

Ở trong mơ, thi thoảng cô cũng gặp lại bà ngoại, vẫn là nụ cười hiền từ ấy, không chút trách cứ.

Hoắc Trường Uyên từ đầu tới cuối chỉ im lặng đi phía sau cô, rút di động ra chụp mấy bức ảnh non nước. Sau khi đủ số ảnh về đối phó với con trai, anh bèn cắt di động nhìn sang cô.

Anh thấy cô xoay lưng về phía mình, ngồi trước một bia mộ, trên bia là hình ảnh một bà lão, có lẽ là bà ngoại hoặc cụ của cô.

Suốt cả quá trình cô không nói gì, chỉ giữ nguyên tư thế đó. Cô bày bánh và hoa quả trong balo ra, âm thầm đốt vàng tiền. Khi cô quay lưng lại, mắt cô rõ ràng đỏ hơn như vừa khóc.

Trái tim Hoắc Trường Uyên như bị thứ gì châm chích vậy.

Lâm Uyển Bạch nhìn thấy anh cũng hơi giật mình: "Anh chụp xong hết rồi à?"

"Ừm." Hoắc Trường Uyên khẽ đáp.

Lâm Uyển Bạch gật đầu, không nói thêm gì nữa. Sau khi viếng bà xong, tâm trạng cô hơi bí bách, cô men theo bờ sông đi về phía thôn.

Chỉ là bỗng dưng nghĩ ra chuyện gì, cô bước chậm lại, sau đó vòng sang phía bên kia của anh. Hoắc Trường Uyên vốn dĩ đang đi sát bờ sông, cô đi qua là vị trí của hai người đã thay đổi.

"Cô làm gì vậy?" Hoắc Trường Uyên nhíu mày hỏi.

Lâm Uyển Bạch giơ tay chỉ và trả lời anh: "Gần sông có rất nhiều loại cỏ trơn trượt, đi dễ trượt chân, nếu không cẩn thận sẽ rất dễ rơi xuống sông. Anh không biết bơi, rơi xuống sẽ không hay đâu."

"Sao cô lại biết tôi không biết bơi?" Hoắc Trường Uyên càng nhíu mày đậm hơn, ngữ khí nghi hoặc.

"À..." Lâm Uyển Bạch sững người, bấy giờ mới ý thức được mình đã buột miệng. Cô cắn môi ấp úng mấy giây, rồi vội vàng giải thích: "... Tôi đoán ra thôi! Tôi thấy ban nãy anh đi ven sông đều cố gắng đi sâu vào trong, chắc là anh sợ nước, thế nên mới đoán anh không biết bơi."

"Cô cũng quan sát tôi kỹ quá đấy!" Hoắc Trường Uyên nói một câu đầy ý tứ sâu xa.

Lâm Uyển Bạch chỉ cười ngượng ngập.

Dọc đường trở về, gặp được thím Triệu và mấy người bà con làng xóm.

"Tiểu Bạch! cháu về thật rồi! Vừa nãy thím nghe bên nhà có tiếng động hơn nữa sau đó còn thấy một chiếc ô tô đỗ trước cổng nên đoán là cháu về. Đã lâu lắm không gặp cháu rồi!"

"Thím Triệu, thím vẫn khỏe chứ?" Lâm Uyển Bạch mỉm cười tiến lên.

"Khỏe lắm!" Thím Triệu nắm tay cô nói xong, rồi lại nhìn về phía bóng dáng cao lớn ngay gần đó: "Về chung với bạn trai à?"

~Hết chương 211~

Bạn đang đọc truyện *Xin Hãy Ôm Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.